Tasavvufi Bâtını Ezoterik Öğretilere Göre

KUR'AN-I KERİM'İN GİZLİ ÖĞRETİSİ

ERGUN CANDAN

SINIR ÖTESİ yayınları

Tasavvufi Bâtını Ezoterik Öğretilere Göre

KUR'AN-I KERİM'İN GİZLİ ÖĞRETİSİ

ERGUN CANDAN

SINIR ÖTESİ yayınları

Tasavvufi Bâtını Ezoterik Öğetilere Göre

KURAN-I KERİM'İN GİZLİ ÖĞRETİSİ

ERGUN CANDAN

SINIR ÖTESİ YAYINLARI

SINIR ÖTESİ YAYINLARI

KURAN-I KERİM'İN GİZLİ ÖĞRETİSİ

ERGUN CANDAN

© Bu kitabın tüm yayın hakları, SINIR ÖTESİ YAYINLARI'na aittir.

SINIR ÖTESİ YAYINLARI
REKLAM VE PRODÜKSİYON
HİZ. SAN. TİC. LTD. ŞTİ.

Alemdar Mah. Çatalçeşme Sk. No: 23/1 D:4 Cağaloğlu - İSTANBUL
Tel: 0 (212) 511 81 80 Faks: 0 (212) 513 68 13

www.sinirotesi.com
e-mail: info@sinirotesi.com

ISBN: 978-975-8312-53-5

• Dizgi Kapak Tasarım : SINIR ÖTESİ YAYINLARI
• Genel Yayın Yönetmeni : Ergun CANDAN
• Editör : Nilüfer DİNÇ
• Sanat Yönetmeni : Nurhan ÖZTÜRK
• Müdür : İ. Uğur ÖZTÜRK
• Dağıtım Sorumlusu : Zeynel YILDIRIM
• Baskı : EBAT OFSET TEL: 0(212) 626 25 70

1. Baskı: 19.000 adet basılmıştır. 9 Aralık 2010

SUNUŞ

1998 yılından bugüne kadar on bir kitap kaleme almıştım. Şimdi on ikinci kitabımla sizlerle bir kez daha buluşma imkanına ulaşmış bulunuyorum.

En çok yazmayı istediğim konu buydu. Ancak henüz daha zamanının gelmediğini düşündüğüm için bu kitabımı hep geriye bıraktım. Yine de öyle yapacak ve bu kitabımı daha sonraya bırakacaktım ama bu sefer yapamadım... Elim başka bir konuya gitmedi. Hatta yazmaya başladığım "GÖK TANRI" isimli Eski Türk Mitolojisi ile ilgili kitabımı yarım bırakarak bu kitabımı bitirmek için çalışmaya başladım.

Kitabı hep geriye bırakmamın nedeni; "*zamanından önce öten horozu kesecekleri*" endişesi değil, zamanından önce bazı sırların açılmaması gerektiği, ezoterik prensibine bağlı kalmam gerektiğine inanmış olmamdı.

Bugün için de az sonra sayfalarını aralayacağımız bazı ezoterik sırların açılmasının zamanının gelip gelmediği konusunda kesin bir fikre sahip değilim... Hele ki, %47'lik bir oranla harici kültürün egemen olduğu bir ortamda, bu konuların açılmasının son derece yanlış bir karar olduğunu düşünenler çıkabilir. Bu konuda böyle düşünenlerin haksız olduğunu söyleyemem. Ancak ezoterizme göre bir devrin bitip yeni bir devrin başlayacağı 2013 yılına sayılı günler kaldığı bu süreçte, bu konuların üstü açılmayacaksa ne zaman açılacak diye düşünmekten de kendimi alamıyorum...

Evet... Bu kitap için daha fazla kendimi erteleyemedim. Doğru yapıp yapmadığımı zaman gösterecek... Umarım ezoterik geleneğe karşı yanlış bir karar vermemişimdir.

Ezoterizm nedir?...

Artık hepimizin yakından bildiği gibi Grekçe *"iç, içteki, içsel"* anlamına gelen *"esoterikos"* sözcüğünden türetilmiş bir isimdir Ezoterizm... İslam Ezoterizmi'nde ise bu sözcüğe karşılık *"Bâtınilik"* terimi kullanılır. Bâtın sözcüğü de yine aynı şekilde *"iç yüz, içteki"* anlamına gelir. Bunun Türkçe karşılığı *"içrek"* kelimesidir ki, bununla *"içte kalan, saklı"* yani ***"Gizli Öğreticilik"*** kastedilmektedir.

Ezoterik literatürde gizli öğreticilik terimine karşılık kullanılan sözcük ise *"inisiyasyon"*dur. İnisiyasyon kelimesi kök olarak, Latince *"İnitiatio"*dan gelir. İngilizce ve Fransızca'da aynı şekilde geçer. Osmanlıca'da karşılığı *"tedris, irşat"*dır... Bu, herkese açıklanmayan, herkese öğretilmeyen, gizli bir yerde, gizli bir şekilde gerçekleştirilen bir öğretim şeklidir.

Artık bu kavramları pek çoğumuz yakından biliyoruz...

Sayıları yüzbinleri bulan bir okur kitlesi...

İlk kitabım "GİZLİ SIRLAR ÖĞRETİSİ"nde Ezoterizm ve Bâtıniliğin temel prensiplerini ele almış ve *"Gizli Öğreticiliğe"* bir zamanlar niçin gerek duyulduğunu ayrıntılarıyla incelemiştik. O kitabım yaklaşık 50.000 kişiye ulaştı.

Bu, Türkiye'de ezoterik bâtıni bilgilere olan yakınlığı göstermesi bakımından önemli bir rakamdır. Birçok kitabın 1000-2000 adet basıldığı düşünülürse, 50.000 adetlik bir satış rakamının Türkiye için oldukça yüksek bir oran olduğunu söyleyebilirim. Diğer kitaplarımla birlikte yüzbinlerce

kişiye ulaşan bir rakamın hiç de küçümsenemeyecek boyutta olduğu görülmektedir. Bu tirajları söylememdeki kasıt benim başarımı yüceltmek değil, ezoterizme olan ilginin hangi boyutlara geldiğini sizlerle paylaşmak içindir.

Ezoterik - Bâtını Bilgiler ışığında...

Bu kitabımda, Kur'an-ı Kerim'deki ayetler; tasavvufi - bâtını bilgiler ışığında ele alınarak değerlendirilmeye çalışıldı. Ezoterizmin o büyük havuzu içindeki bilgilerden ve özellikle de İslam Ezoterizmi'ndeki tasavvufi bilgilerden yararlanıldı.

Ayetlerdeki sembolik bilgiler, Ezoterizmin ışığında değerlendirilerek Türkiye'de ilk kez yayınlanmaktadır. (1)

Bu çalışmamız Kur'an-ı Kerim'i anlama yolunda önemli bir adım olabilir ama asla son adım olmayacaktır. Önümüzdeki büyük değişim günlerinde bu anlayışlarımızın çok daha üstündeki bilgilere ulaştığımızda, Kur'an-ı Kerim'in bizlere ulaştırmak istediği bilgileri çok daha kapsamlı bir şekilde anlayabileceğimizi unutmamak gerekir.

Ayetler iniş sırasına göre ele alındı...

Kur'an-ı Kerim'in ayetler iniş sırasına göre ele alındı. Ayetlerin bir kısmı özet olarak, büyük bir kısmı ise birebir aktarıldı ve bu ayetlerin bâtını bilgileri mümkün olduğunca gün ışığına çıkartılmaya çalışıldı.

Kur'an-ı Kerim'in özelliğinden dolayı, birçok konu birden fazla surede birkaç kez tekrarlanmıştır. Bir konuyu bir surede ele aldıysam, bir sonraki tekrarında çoğunlukla bu konuya tekrar değinmedim.

Şu anda yurdumuzda çeşitli kişi ve kurumlarca yapılmış birden fazla Kur'an meali bulunmaktadır. Ben Türkiye'nin resmi bir kurumu olan Diyanet

İşleri Başkanlığı'nın son yaptığı Kur'an mealini araştırmalarımda kullandım. Yeri geldiğinde başka meallerden de örnekler vererek konunun iyice açılmasına gayret ettim.

"www.diyanet.gov.tr" adresinden siz de Diyanet İşleri Başkanlığı'nın bu mealine ulaşabilirsiniz. Diğer meallerle ilgili karşılaştırma yapmak isteyen okurlarım için "www.kuranmeali.com" adresini öneririm. Bu sitede mealleri birbirleriyle karşılaştırma imkanı da bulunmaktadır.

Evet... Daha fazla sözü uzatmayalım ve ünlü Sufi Muhyiddin Arabi'nin şu sözüyle başlayalım:

"Din iki türlüdür. Biri, Allah katında Allah'ın bildirdiği kimse ile o kimsenin bildirdiği kimseler nazarında malûm olan; öteki de halk nazarında bilinen dindir."

ERGUN CANDAN
SINIR ÖTESİ YAYINLARI
Genel Yayın Yönetmeni

VAHİY ÖNCESİ

İlk vahiy...

Kur'an-ı Kerim'in Hz. Muhammed'e indirilmesi bir anda başlamamıştır. Çok uzun bir süre bir hazırlık dönemi olmuştur. Çocukluk döneminden başlayıp 40 yaşına gelinceye kadar geçen çok uzun bir süre, Hz. Muhammed bu görev için hazırlanmış ve uyum sağlama sürecinden geçirilmiştir.

Bu süre içinde, kendi kökeni ile ilgili bir anlayışın da kendisinde oluşmasına yardımcı olunmuştur. Aslında bu yardımlar doğduğu andan itibaren başlamış ve ölünceye kadar da sürmüştür. Bu yardımların büyük bir bölümü, *"Evrensel İdare Mekanizması"*na bağlı *"Ruhsal Plânlar"*dan gelmekteydi. Sözcülüğünü Cebrail adlı bir varlığın yaptığı bu plânlardan biri, hem tebligatın kendisine aktarılışında, hem de aktarılmadan önceki aşamalarda onun hazırlanmasında çok önemli bir fonksiyon görmüştür.

Bunun haricinde Agartalı rahiplerin de Hz. Peygamber'in vazifesinde ona yardımcı olduklarını, o dönemde yaşanılan bazı olaylardan çıkartmaktayız. Bir başka yardım da bazı inisiye rahiplerce gerçekleştirilmiştir.

Kur'an-ı Kerim'de de bu hazırlık dönemiyle ilgili bilgilere yer verilmiştir. Yeri geldikçe bunlara değineceğiz.

Kur'an-ı Kerim'in ilk ayeti hepimizin bildiği gibi ***"oku"*** emriyle başlar.

“Oku” denmesi Cebrail tarafından aktarılan sözlerin Hz. Muhammed’ce tekrar etmesinin istenmesinden dolayıdır. Bu şekilde kendisine aktarılan sözleri Hz. Peygamber de sesli olarak tekrarlayarak çevresindeki sahabilerine aktarmıştır. Bu tam anlamıyla çok ileri düzeyde ruhsal bir irtibatın kurulmasıdır... Az sonra göreceğimiz gibi bu irtibatla ilgili de Kur’an-ı Kerim’de önemli bilgiler verilmiştir.

Şimdi dilerseniz kısa bir süreliğine o günlere geri dönerek, neler yaşandığını hep birlikte görüp, anlamaya çalışalım...

Başının üzerindeki beyaz bulut...

Mekke’nin havası yeni doğan bir bebek için oldukça sıcak olduğu için, genellikle yeni doğan bebekler birkaç yıllığına çevre kabilelerden gelen ailelerin yanlarına verilirdi. Anneleri de zaman zaman gidip çocuklarını ziyaret ederlerdi. Bu süre içinde her çocuğa bir süt anne bulunurdu.

Doğa şartları yüzünden uygulanan bu mecburi gelenek, Hz. Muhammed için de uygulanmış ve Hz. Muhammed normalde 2 yıl kalması gereken süt annesinin yanında 4 yıl kalmıştı. Çünkü süt annesi Hz. Muhammed’in kendilerine ve kabilelerine çok uğurlu geldiğini, ürünlerinin inanılmaz bir şekilde arttığını söyleyerek, yanlarında daha fazla kalması için Amine’yi ikna etmişti...

Hz. Muhammed’in çocukluğu ile ilgili bilgilerin hepsi *“rivayetlere”* yani *“anlatımlara”* dayalıdır.

Bu anlatımların bir kısmının O’nu haddinden fazla yüceltmeyi amaçlayan ve maksadı aşan gayretkeşliklerin sonucu ortaya çıktıkları düşünülebilir. Ancak bazı öyle anlatımlar vardır ki, bunlar; anlatan tarafından bile anlaşılmadan aktarılmış gerçeklere dayanır.

İşte onlardan biri...

Hz. Muhammed’in yaşamı boyunca onu hiç yalnız bırakmayan ve sürekli başının üzerinde dolaşan bir ***“buluttan”*** söz edilir... Bunu hepimiz duymuşuzdur. Birçok kaynak tarafından da bunun gerçekliği doğrulanmıştır. Ancak bunun ne olduğuna dair günümüze kadar gerçekçi bir açıklama dini

otoritelerce yapılamamıştır... O'nun insanüstülüğüne ve uluhiyetine bir örnektir denerek geçiştirilen çok sayıdaki paranormal olaylardan biri de bu gizemli buluttur...

Hz. Muhammed'in üzerinde dolaşan bu *"beyaz bulut"*tan söz eden birden çok rivayet vardır. **Bunlardan belki de en ilginci küçük bir çocuk tarafından aktarılmış olanıdır.** Bu çocuk, O'nun süt kardeşi Şeyma'dır...

Şeyma'nın çocukluğu ile ilgili bir anısını anlatırken şunları söylediği tespit edilmiş ve İslami kaynaklara geçirilmiştir:

– "Ne zaman onunla oynamak için dışarıya çıksak, "ak bir bulut" semaya kanat geriyor ve bizi sıcaktan ve güneşten koruyordu..."

Yukarıdaki olay, Hz. Muhammed'in doğduğu andan itibaren ve daha sonra da, sürekli olarak ***"Göksel Plânlar"*** tarafından koruma ve kontrol altında tutulduğunun en açık göstergelerinden biridir.

Bu koruma sadece *"ruhsal plânlar"* tarafından değil, aynı zamanda Dünya üzerinde yaşayan ve bu ruhsal plânlara bağlı olarak görev yapan ve kimliği bilinmeyen bazı ***"vazifeli kişilerce"*** de gerçekleştirilmiştir...

Bu esrarengiz kişilerle zaman zaman Hz.Muhammed'in karşılaştığı bilinmektedir... Bunlardan ilki henüz daha 4 yaşındayken gerçekleşmiştir.

Kimliği bilinmeyen yabancılar...

Şimdi anlatacağım olay, süt kardeşi, süt annesi ve yanlarında birkaç çocukla birlikte gittikleri bir dere kıyısında yaşan-mıştır...

Hz. Muhammed bir ara yalnız kalır... Bu sırada ***"beyaz giysili iki kişi"*** yanına gelir. Kendisini yere yatırırlar ve göğsünü açarak, kalbinin bulunduğu bölgede bir ameliyat gerçekleştirirler. Ameliyatı bitirdikten sonra da, kalbini temizlediklerini söyleyip, aniden ortadan kaybolurlar.

Olaya şahit olanlar yaşanılanı bu şekilde anlatmışlardır. Anlattıklarının ne

anlama geldiğini onlar da anlamamışlar, gördüklerinden çıkarttıkları sonucu bu şekilde açıklayabilmişlerdir.

Konuyu ilginç kılan bir diğer husus ise, bu olayın Kur'an-ı Kerim'de de anlatılmış olmasıdır.

Toplam 8 ayetten oluşan İnşirâh Suresi'nin tamamı bu konuya ayrılmıştır. Yaşanan bu esrarengiz olay, üstü örtülü bir şekilde anlatılmıştır. Az sonra bu sureyi sizlerle paylaşacağım.

Kimliği bilinmeyen bu yabancılar büyük bir ihtimalle, *"Agartalılar"* veya Agartalılar tarafından inisiye edilmiş rahiplerdi. *"Ruhsal plânların bedensiz varlıkları"* olabileceğine dair iddialar da ileri sürülmüştür. Ne yazık ki, onların kimliği ile ilgili ne Kur'an-ı Kerim'de ne de bir başka İslami kaynakta herhangi bir bilgi verilmemişti.

Bu ve buna benzer varlıkların Agarta ile bağlantılı olabileceği bazı ezoterik öğretilerde dile getirilmiştir.

Başka bazı ezoterik kaynaklarda ise, bu kişilerin inisiyatik bir topluluk olan Sabiiler'in rahipleri olabileceği ileri sürülmüştür.

İlk kez 4 yaşındayken yaşadığı göğsünün açılma olayı, daha sonra iki kez daha tekrarlanmıştır. İkincisi peygamberliğinin ilk günlerinde, üçüncüsü ise Miraç gecesinde... Bu konuya döneceğiz.

Hz. Muhammed'den hiç ayrılmak istemeyen süt annesi Halime, bu esrarengiz ameliyat olayından sonra büyük bir korkuya kapılarak, derhal O'nu annesine geri götürmüştür...

Esrarengiz bulut yine yanıbaşında...

Doğmadan önce babasını kaybeden Hz. Muhammed 6 yaşına kadar annesinin yanında kalmıştı... 6 yaşındayken annesini kaybetmesi üzerine, dedesi Abd ül Muttalib onu yanına aldı. Ne var ki 2 yıl sonra dedesini de kaybetti. Bunun üzerine amcası Ebu Talib'in yanına sığındı.

Ebu Talib oldukça zengin bir tüccardı. Haşim Aşireti'nin de reisi konumunda olan amcası Ebu Talib'in yanında, ona çeşitli işlerinde yardımcı olmaya başladı.

13 yaşındayken bir gün amcasının ticaret kervanlarından biriyle seyahata çıkar... O'nu çöl güneşinden koruyan bulut yine kendisiyle birlikte kervanı takip etmektedir... Kervan Şam yakınlarındaki Bosra'dan geçerken, orada bir münzevi olarak yaşayan Rahip Buhayra da, kervanı takip eden o esrarengiz bulutu görür ve bu işin içinde bir şeyler olabileceğini düşünerek, kervanı durdurur. Kervanı takip eden bulutun, 13 yaşındaki bir çocuğu güneşin kavurucu etkisinden korumakta olduğunu görünce, O'nunla yakından ilgilenmiş ve bu çocuğun asırlardır beklenen ***"Ahir Zaman Peygamberi"*** olabileceğini düşünerek, bu yolculuğun onun için tehlikeli olabileceğini amcasına söylemiş ve çocuğu öldürmek için yol gözleyenler olduğunu, bu yüzden derhal çocuğu güvenli bir yere götürmelerini istemiştir... Amcası da bu münzevinin sözüne uyarak derhal kervanın geriye dönmesi için emir vermiştir.

Hz. Muhammed 17 yaşına geldiğinde dürüstlüğü ve insanlar üzerindeki pozitif yapıcı etkisi sayesinde güvenilir anlamına gelen *"emin"* sıfatıyla anılır olmuştu. Pozitif, dinginleştirici etkisi sadece insanlar üzerinde değil, hayvanlar üzerinde bile kendisini gösteriyordu... Hırçınlaşan, ürken develerin yanından geçmesi bile hayvanları bir anda sakinleştirmeye yetiyordu...

Mekke'de her yıl yapılan büyük panayıra; Güney Yemen'den, Suriye'den, İran'dan, Filistin'den pek çok kervan gelir gider ve bu ticari alışveriş sırasında ilmi ve dini alanda farklı kültürlere sahip toplumlar, bilgi alışverişi içinde de bulunurlardı. Onlarla konuşmak kendisinin çok hoşuna giderdi. Bu panayırda Kâbe'de düzenlenen törenlerin de ayrı bir yeri vardı. Ancak Kâbe'de Sami geleneklerine göre yapılan bu dinsel ayinlere kendisi pek katılmazdı. Bir keresinde amcası Ebu Talib'in isteği üzerine katıldığı bir törenden, kısa bir süre sonra ayrılmıştı. Amcası, *"Niçin hemen ayrıldın Muhammed?"* diye sorması üzerine:

– ***"Beyazlar giyinmiş uzun boylu birisi bir anda önümde belirerek geri çekilmemi istedi..."*** cevabını vermiştir...

Bedenli ve bedensiz vazifelilerce tüm yaşamı boyunca himaye altında tutulan Hz. Muhammed, belli ki bu olayda da, bir yönlendirilmeye tâbi tutulmuştur. Hz. Muhammed'in Kâbe'de karşısına çıkan beyazlar giyinmiş varlığın bedenli değil, bedensiz bir vazifeli olduğunu anlıyoruz çünkü o varlığı çevredekilerden kimse görememiş sadece kendisine görünmüştür. Buradan da Hz. Muhammed'in durugörü yeteneğinin o yıllarda da işler

durumda olduğu anlaşılmaktadır.

Zaman yaklaşıyor...

30 yaşından sonra çevresindekiler, O'nda sıradan insan davranışlarına ters düşen bazı hâller görmeye başladılar. Zaman zaman sanki sara krizine girmişcesine, titreme ve kasılma nöbetlerine tutuluyordu. O'nun bu durumunu ilk başlarda bir hastalık belirtisi sananlar bile olmuştu.

Oysaki durum çok farklıydı... O, görünmeyen dünyanın, görünmeyen vazifelileri tarafından gelecekteki önemli ruhsal irtibat çalışmasına hazırlanıyordu. Fizik beden ile astral bedenin arasındaki irtibatın gevşediği anlarda meydana gelen bu tür belirtilere, günümüzde gerçekleştirilen "ruhsal irtibat celselerinde" de hep karşılaşılmıştır. Nitekim daha sonraları Cebrail ile ilk temaslarında da aynı hâlleri, hem de daha yoğun olarak, tekrar yaşayacaktır.

Hz. Muhammed 35 yaşındayken, Kâbe'nin tamirine katılmıştı. Bu onarım sırasında amcalarından Abbas ile taş taşırken omuzları zedelendi... Abbas, ihramını çıkarıp omuzuna koymasını istedi. Hz. Muhammed, ihramını çıkarıp omuzlarına destek yaptığında vücudu göründü. O anda aniden yere düşerek bayıldı. Vücudu kas katı kesilmişti... Yine o sara nöbetine benzer bir hâle girmişti... Neden sonra kendisine geldiğinde diğer amcası Ebu Talip ne olduğunu sordu. Hz. Muhammed amcasına büyük bir şaşkınlık içerisinde şunları söyledi: ***"İhramımı toplayıp omuzuma koyduğumda, vücudum açılmıştı, o anda şöyle bir ses duydum: 'Ya Muhammed, azanı kapat. Peygambersin sana yakışmaz.'"***

Ebu Talip bu olaydan şimdilik kimseye bahsetmemesi gerektiğini düşünerek Hz. Muhammed'in anlattıklarından kimseye söz etmedi...

Bu yaşanan olay, ikisinin arasında bir sır olarak saklandı ancak, *"Ahir Zaman Peygamberi"*nin ortaya çıkmak üzere olduğunu, vaktinin geldiğini bilenler vardı... Ve bu bildiklerini halka açıkça anlatmaya başlamışlardı bile...

Peyamberlik vazifesi başlıyor...

Hz. Muhammed 38 yaşlarındayken bir gün Ukaz Panayırı'nı gezmeye gitmişti. Panayırda Araplar'ın güzel konuşan kişileri hünerlerini gösteriyorlardı. Hz. Muhammed de sessizce bir köşeye çekilmiş onları dinliyordu... Bir ara Beni Eyad Kabilesi'nin önde gelen kişilerinden, Hristiyan dinine mensup Kuss İbni Seyda çıka gelir. Bütün Araplar'ca edebi konuşmasıyla tanınan 90 yaşındaki Seyda, kızıl bir devenin üzerinde alana girmişti. Bembeyaz giyisileriyle heybetli görünüşü karşısında, bir anda herkes susmuş onu dinlemeye başlamıştı:

"Ey insanlar, geliniz ve dinleyiniz. Belleyiniz ve öğüt alınız..." diyerek sözlerine başlamış ve son derece etkili uzun bir konuşma yapmıştı. İşin ilginç yönü ilk kez yeni bir dinin gelmekte olduğunu bu konuşmasında anlatmasıydı... İşin bir başka ilginç yanı da, bu konuşmayı Hz. Muhammed'in de dinlemesiydi...

Konuşmasının bir yerinde şöyle diyordu:

– "Her şey geçicidir. Ebediyen var olan sadece Allah'tır ve O Tek'tir. Bizden önce gelip gidenlerden ibret alacağımız çok şeyler vardır... Dinleyiniz, gökte 'haber' ve yerde 'ibret' alınacak işler var... Yemin ederim ki, Allah'ın indinde bir din vardır ki, şimdiki dinimizden daha yüksektir... Ve Allah'ın yakında gelecek olan bir peygamberi vardır ki, gelmesi pek yakındır ve gölgesi başımızın üzerindedir..."

Nasıl ki, Hz. İsa'nın gelmekte olduğunu önceden Vaftizci Yahya haber verdiyse, Hz. Muhammed'in de gelmekte olduğunu, Kuss İbni Seyda önceden haber vermiştir. Bu da, nasıl büyük bir organizasyonla peygamberlik vazifelerinin yerine getirildiğini bizlere göstermektedir. Gerçekten de tüm peygamberlik vazifeleri *"yukarısıyla"* *"aşağısının"* el birliğiyle gerçekleştirilen ve büyük bir kadroyla yerine getirilen çalışmalardır.

Hira Dağı'nda...

Her geçen gün biraz daha iç dünyasına kapanmaya başlamıştı... Tam olarak

adlandıramasa da bir şeyler sezinliyor, bir şeylerin olmasını bekliyor ve bunlara hazırlanıyordu...

40 yaşlarına yaklaştıkça, sık sık bulunduğu ortamın dışına çıkıp, derin düşüncelere dalmak; insanlıkla alakalı ve insanlığın geleceği ile alakalı bir sistemin, bir kurtuluş yolunun bulunabilmesi için, kendisiyle baş başa kalabileceği yerler arardı... İnsanlardan uzak kendisiyle baş başa kaldığı yerlerden en meşhuru, herkes tarafından bilinen Hira Dağı'ndaki birkaç mağaradır.

Hira Dağı'nda çok çeşitli konuları, kendi kendisiyle kalarak değerlendiren Hz. Muhammed, aynı zamanda kendi iç sesini, sezgilerini dinleyebilmek için özel meditatif çalışmalarda da bulunmuştur. Ve bu dönemiyle ilgili yapılan araştırmalar kendisinin özel bir eğitimden yani inisiyatik bir çalışmadan geçirilmemiş olduğunu göstermektedir. Oysaki kendisinden önceki peygamberlerden bazılarının böyle özel bir eğitimden geçirildiğini biliyoruz.

35 ile 40 yaşları arasına denk gelen bu dönemde, önceleri kendisinin de tam olarak anlayamadığı birtakım parapsişik olaylar da meydana gelmeye başlamıştı... Örneğin, ilk başta mahiyetini anlayamadığı sesler duyması, birtakım imajlar görmeye başlaması; bu döneme rastlayan gelişmelerdi... Duyular sınırı gittikçe genişliyor ve duyular dışı algıları gittikçe yoğunlaşıyordu...

Bu dönemlerde meydana gelmeye başlayan bu parapsikolojik yeteneklerinin ilk ortaya çıkmaya başlamasına, önce Hatice şahit olmuş ve bu durumu her ikisi de uzun bir süre gizli tutmuş, hiç kimseye bundan söz etmemişlerdi. Nasıl söylesinler?.. Kendileri de nasıl bir şeyle karşı karşıya olduklarını bilmiyorlardı ki...

Kendisinde meydana gelmeye başlayan bu değişikliklerin ne olduğunu anlayabilmek için sık sık Hira Dağı'nda kendisiyle başbaşa kalmayı tercih etmiştir. Yiyeceğini yanına alarak gittiği Hira Dağı'nda günlerce bazen haftalarca kalıyordu...

– "Ben kimim?..."

– "Yaşadığım olayların altındaki gerçekler nelerdir?..."

Bu sorulara iç âleminin derinliklerinde bir cevap ararken, bu konularda kendisini aydınlatması için Rabbi'ne dualar ediyordu...

Bu dağ ziyaretleri sırasında yaşadığı hâlleri ve içinde bulunduğu o günkü psikolojik durumu, daha sonraki yıllarda kendisi şöyle anlatmıştır:

– "İlk vahyin gelmesinden önce uykum, şafak aydınlığını andıran bir aydınlıkla doluyordu. Evlerden uzaklaştığım zamanlar beni 'Ya Muhammed' diye çağıran birtakım sesler duyuyordum. Dönüyor, arkama, sağıma soluma bakıyordum. Fakat çalılardan ve taşlardan başka bir şey görmüyordum. O zaman da içimde şiddetli bir sıkıntı hissediyordum. Büyücülerden ve falcılardan nefret ettiğim için istemeyerek onlardan biri mi oluyorum diye ödüm kopuyordu."

Kurulmakta olan irtibat artık iyice kuvvetlenmeye başlamıştı... Ancak neler olduğundan kendisinin de haberi yoktu...

Özellikle Hira Dağı'nda inzivaya çekildiği dönemlere denk gelen zamanlarda, Mekke'den de görülen ve ne olduğu o dönemlerde anlaşılamayan birtakım garip ışıkların görülmesi ve garip seslerin duyulmasının sebepleri çok daha sonraları açıklığa kavuşacaktı... O dönemlerde bu sırrı bilenler susmayı tercih etmişlerdir.

Neydi bu sır?... Hira Dağı'nda neler yaşanıyor, neler oluyordu?... Mekke'de görülen garip ışıklar neydi?...

İlk vahiy geliyor...

Yıl: 611, aylardan Ramazan'dı...

Uzunca bir süredir duymuş olduğu birtakım sesler ve görmüş olduğu birtakım imajlara, bir de gerçekleşen rüyalar eklenmişti. Son altı aydır

gördüğü her rüya, ertesi gün aynen gerçekleşiyordu...

Yine Hira'daki mağarasına gelmiş, omuzundaki azık torbasını bir kenara bırakmış ve üzerine harmanisini çekip bir süre dinlenmek üzere köşeye uzanmıştı. İçinde adlandıramadığı büyük bir baskı ve sıkıntı hissediyordu... Gözlerini kapatıp kendinden geçtiği bir anda derinlerden gelerek kulağında çınlayan bir sesle irkildi:

– "Sen Allah'ın Elçisisin..."

Gözlerini açtığında mağaranın ışıklar içinde aydınlandığını fark etti. Bir ara bayılıp da yeniden kendine geldiğinde, hemen önünde bir insan silüetinin durduğunu gördü. Cebrail O'na ***"Oku"*** diyordu. O anda üzerindeki yoğun enerjiden dolayı kemiklerinin kırılacağını zannetmişti. Ağzından hiçbir ses çıkamadı. İkinci kez ***"Oku"*** diye Cebrail'in kendisine yükleme yapması karşısında yine belli bir süre okumaya başlayamadı... Cebrail üçüncü bir tesir yüklemesine gireceği an gönlünden diline akan kelimeler sözcüğe dönüşmeye başladı... Böylelikle Kur'an-ı Kerim'in ilk ayetleri inmeye başlıyordu...

"Yaratan Rabbinin adıyla oku! O, insanı 'alak'dan yarattı. Oku! Senin Rabbin en cömert olandır. O, kalemle yazmayı öğretendir, insana bilmediğini öğretendir."

İşte bu sözler Hz. Muhammed Hira'daki mağarasındayken Cebrail'in ilk getirdiği ayetlerdir.

İlk Vahiy'in gelişini kendisi şöyle anlatmıştır:

– "Sen Allah'ın Elçisisin" sözüyle ilk vahiy geldiğinde ayaktaydım. Sonra hemen diz üstü çöktüm. Kendimi sürükledim. Göğsüm inip inip kalkıyordu. Hatice'nin yanına vardım ve 'örtün beni, örtün beni ' diye bağırdım. İçimdeki dehşet kaybolunca kadar örtülü kaldım."

Neler olduğunu anlamaya çalışıyorlar

Hatice ertesi gün derhal amcası Varaka bin Nevfel'in yanına gitti... Tevrat'ın Ezoterik sırlarını bilen bu kişi Hz. Muhammed'in yaşadıklarının ne anlama geldiğini onlara söyleyebilirdi... Hira Dağı'nda eşinin başından geçenleri ona anlattı...

Varaka Hatice'nin anlattıklarını dinledikten sonra heyecanla: ***"Kudüs... Kudüs... Eğer her şey söylediğin gibiyse, O'na Hz. Musa'ya gelen büyük melek gelmiştir"*** diye haykırdı...

Bu ilk vahiyden sonra hem psikolojik olarak, hem de fizyolojik olarak görevine hazırlanmaya başladığı tam bir uyum sağlama sürecine girmiştir. Bu sürecin sonlarına doğru, istisnai bir kadere sahip olduğunu artık tüm açıklığıyla anlamaya başlamış ve insanlara birtakım bilgileri nakletmekle ilgili bir vazifesinin olduğunu fark etmiştir.

Bu dönem içinde; akli ve gözleme dayalı muhakemesini hiçbir zaman, bir kenara itmemiş ve buna aşırı bir özen göstermiştir.

Kendisiyle ilgili bütün gelişmeleri büyük bir dikkatle incelemiş ve hatta *"acaba ben kendimi mi aldatıyorum?"* diye dehşete düştüğü anları bile olmuştur. Kendi müstesna kaderiyle ilgili kesin bir anlayışa ulaşıncaya kadar, uzunca bir süre geçirmiştir. Kendisinde başlayan *"vahiy mekanizmasının"* ve *"prapsişik tezahürlerin"* bir ara kesilmesi de, yine bu döneme rastlar... Belli bir müddet için bu olaylar, bu tezahürler kesilince, Tanrısı tarafından terk edilme korkusuna kapılmış ve bir şeyleri acaba yanlış mı yaptım, kaygısına düşmüştür!...

Yine bu süre içinde kendisine rivayetler halinde, yani sözlü tradisyonlar - gelenekler kanalıyla gelen birçok bilgiyi gözden geçirmiş; kendisinden önceki peygamberlerle ilgili anlatımları değerlendirmiştir.

Hz. Muhammed, gerek ruhsal plânlardan gerekse de dünya üzerinde yaşayan inisiyelerden önemli yardımlar görmüştür demiştik... Bunların arasında kendisinin vazifesi hakkında O'na en önemli katıkıyı Ezoterik Sırlar'a vakıf bir inisiye olanVaraka sağlamıştır.

Güneşin gökyüzünden inişi...

Kureyş kabilesinin Esed Oğulları'ndan gelen tahsilli ve görgülü yüksek ahlakıyla çevresinde tanınan 40 yaşlarında son derece güzel dul bir kadın vardı... Görmüş olduğu bir rüya sebebiyle kendisine yapılan tüm evlenme tekliflerini geri çeviriyordu... Rüyasında *"Güneş'in gökyüzünden inerek evine girdiğini ve buradan tüm Mekke'yi aydınlattığını"* görmüştü.

Aslında gördüğü rüya çok sembolikti ve birçok anlama da gelebilirdi... Ancak amcasının oğlu Varaka, bu rüyayı Hatice'nin *"Ahir Zaman Peygamberi"*nin karısı olacağı şeklinde yorumlamıştı. Büyük bir ihtimalle Hz. Muhammed'in göreceği vazife ile ilgili doğan görevlilerden de biriydi. Nitekim az sonra göreceğimiz gibi Hz. Muhammed vahiy kanalının açıldığı ilk ruhsal deneyimlerinde, ona en büyük yardım, yine Varaka tarafından gerçekleştirilecektir...

Doğmadan önce görülmeyen âlem tarafından plân öyle güzel gerçekleştirilmişti ki, Varaka'yı bulmak için Hz. Muhammed hiç zorlanmamıştır. Eşinin amcası olarak zaten O'nun yanı başında yerini çoktan almış ve ona birtakım sırlar, zamanı gelince Peygamber'e aktarılması için çoktan verilmişti bile... O da vazifesini harfiyen yerine getirmiş ve bildiği sırları kendisine aktarmıştır. Gerçekten de o dönemde yaşananlara bakıldığında, Hz. Muhammed'in birtakım tereddütlerinden kurtulmasında, Varaka'nın çok önemli fonksiyonu olduğu görülür...

Eşi Hatice'nin Varaka ile görüşmesinden sonra, Hz. Muhammed de birkaç gün sonra Kâbe'de Varaka ile karşılaşmış ve aralarında şöyle bir konuşma geçmiştir:

– "Sen, Ümmet'in peygamberi olacaksın. Sana gelen, Hz. Musa'ya Tur Dağı'nda gelen büyük melektir. Bu yolda sana eziyet edecekler, yalancı diyecekler, seninle harp edecekler ve seni yurdundan çıkartacaklar. Eğer ben şayet o günlere yetişebilirsem, Allah hakkı için sana yardım ederim."

– "Onlar beni bu doğup büyüdüğüm yurdumdan çıkaracaklar mı ki?..."

– "Evet, senin gibi hiçbir peygamber yoktur ki, kavmine gönderildiğinde ona yalancı demesinler, eziyet etmesinler ve onu yerinden yurdundan çıkarmasınlar... Bu böyledir..."

Bu konuşmadan bir süre sonra, uzun bir süredir kesilmiş bulunan irtibat yeniden başlar ve peygamberlik vazifesinin sonuna kadar devam eder... Böylelikle 40 yaşındayken 23 yıl sürecek vazifesine artık hazırdır...

İlk başlarda zorluklarla kurulan irtibat, gittikçe daha kolay kurulmaya başlar...

Başlangıçta O'nu zangır zangır titreten irtibatlar zaman ilerledikçe daha rahatlamış ve Hz. Peygamber bu ilahi irtibatı gözü açık vaziyette bile sürdürür hâle gelmişti. Daha sonraları ise, vahyi kendi isteğiyle transa girererek nakledebilmiştir.

KUR’AN-I KERİM’İN GİZLİ ÖĞRETİSİ

ALAK SURESİ

Kur’an-ı Kerim’in ilk indirilen suresidir. 19 ayetten oluşmuştur. Sure, adını ikinci ayette geçen *“alak”* kelimesinden almıştır.

İnsanın genetik yaratılışı...

Az önce de aktarmış olduğum gibi ilk vahyedilen ayet *“Yaratan Rabbi’nin adıyla oku”* diye başlamış ve şöyle devam etmiştir:

> O, insanı “alak”dan yarattı. Oku! Senin Rabbin en cömert olandır. O, kalemle yazmayı öğretendir, insana bilmediğini öğretendir.
> (ALAK: 96/2-5)

Ayetlerde bahsedilen yoktan yaratma fiili değil, insanın ilk genetik

yapısının hazırlanışı yani bir imalattır.

"Alak", erkeğin spermiyle döllenmiş dişi yumurtadan, bir hafta zarfında oluşan hücre topluluğunun rahim cidarına yapışmış şekli demektir.

Kur'an-ı Kerim'in vahyi sırasında daha sonra tekrar bu konuya dönülmüş ve iki ayrı surede daha bu konudan örnek verilmiştir:

"Sonra bu az suyu 'alaka' haline getirdik. Alakayı da "mudga" yaptık. Bu "mudga"yı da kemiklere dönüştürdük ve bu kemiklere de et giydirdik. Nihayet onu bambaşka bir yaratık olarak ortaya çıkardık." (MÜ'MİNUN: 23/14)

"...Hiç şüphesiz biz sizi topraktan, sonra az bir sudan (meniden), sonra bir "alaka"dan, sonra da yaratılışı belli belirsiz bir "mudga"dan yarattık ki size (kudretimizi) apaçık anlatalım. Dilediğimizi belli bir süreye kadar rahimlerde durduruyoruz..." (HAC: 22/5)

Surenin devamında Hz.Muhammed'e düşmanlık besleyen ve onu öldürmek isteyen bir kişi hakkında bilgiler verilir ve ne yapması gerektiği söylenir:

> Hayır, insan kendini yeterli gördüğü için mutlaka azgınlık eder. şüphesiz dönüş ancak Rabbinedir.
> Sen, namaz kıldığında kulu (bundan) engelleyeni gördün mü? Ne dersin, ya o (engellenen kul) hidâyet üzere ise; ya da takvayı emrediyorsa!?
> Ne dersin engelleyen, Peygamberi yalanlamış ve yüz çevirmişse!? O Allah'ın, her şeyi gördüğünü bilmiyor mu? Hayır! Andolsun, eğer vazgeçmezse, muhakkak onu perçeminden; o yalancı, günahkâr perçeminden yakalarız. Haydi, taraftarlarını çağırsın. Biz de zebânileri çağıracağız. Hayır! Sakın sen ona uyma; secde et ve Rabbine yaklaş.
> (ALAK: 96/6-19)

Surede bahsedilen kişi Ebu Cehil'dir. Ebu Cehil, *"Andolsun, eğer Muhammed'in namaz kıldığını görürsem onun boynunu ezeceğim"* demiş ve bir gün bu dediğini yapmaya kalkışmıştı. Fakat Hz. Muhammed'in yanına geldiğinde bir anda tüm vücudunu şiddetli bir titreme kaplamış ve niyetini gerçekleştiremeden korku içinde kaçmıştı.

"Ayetler Hz. Peygamber'in ilahi koruma altında olduğuna işaret etmektedir." (2)

KALEM SURESİ

"Nûn" suresi diye de anılan Kalem Suresi 52 ayetten oluşmuştur.

Hz. Muhammed ilahi koruma altında...

İkinci gelen sure olan Kalem Suresi'nde de Hz. Muhammed'in ilahi koruma altında bulunduğu bizzat ayetlerde dile getirilmiş ve yine kendisine ne yapması gerektiği ile ilgili bazı uyarılarda bulunulmuştur:

> Yemin edip duran, aşağılık, daima kusur arayıp kınayan, durmadan söz taşıyan, iyiliği hep engelleyen, saldırgan, günaha dadanmış, kaba saba; bütün bunların ötesinde bir de soysuz olan kimseye mal ve oğulları vardır diye, sakın boyun eğme. Ayetlerimiz kendisine okunduğu zaman, "Öncekilerin masalları!" der. Yakında biz onun burnunu damgalayacağız.
> (KALEM: 68/10-16)

(Ey Muhammed!) Bu sözü (Kur’an’ı) yalanlayanlarla beni başbaşa bırak. Biz onları bilemeyecekleri biçimde adım adım helaka yaklaştıracağız. Onlara mühlet veriyorum. şüphesiz benim tuzağım sağlamdır.
(KALEM: 68: 44-45)

Ayetlerde “Ben” diyen tebligatı aktaran Cebrail, biz dediği ise Cebrail’in de bağlı bulunduğu Evrensel İdare Mekanizması’nın ruhsal vazifeli varlıklarıdır.

Neden deli diyorlardı?...

Kalem Suresi’nin başında ve sonunda Hz.Muhammed’e deli diyen kişilerden söz edilir.

Andolsun kaleme ve satır satır yazdıklarına ki, sen Rabbinin nimeti sayesinde, bir deli değilsin. şüphesiz sana tükenmez bir mükâfat vardır. Sen elbette yüce bir ahlâk üzeresin. Hanginizin deli olduğunu yakında sen de göreceksin, onlar da görecekler.
(KALEM: 68/1-6)

Şüphesiz inkar edenler Zikr’i (Kur’-an’ı) duydukları zaman neredeyse seni gözleriyle devirecekler. (Senin için,) “Hiç şüphe yok o bir delidir” diyorlar. Halbuki o (Kur’an), âlemler için ancak bir öğüttür.
(KALEM: 68/51-52)

Burada Hz. Muhammed’e deli diyen kişiler sadece kötülük maksadıyla bunu yapmıyorlardı. Bir bilgisizlik meselesi ile burada karşı karşıya kalınmıştır. Çevresindeki bazı kişiler gerçekten de ilk başta onu delirdi zannetmişlerdi.

Çünkü 30 yaşından sonra çevresindekiler, O'nda sıradan insan psikolojisine ters düşen bazı hâller görmeye başlamışlardı. Zaman zaman sanki *"sara krizine"* girmişcesine, titreme ve kasılma nöbetlerine tutuluyordu.

O'nun bu durumunu ilk başlarda bir hastalık belirtisi sananlar olmuştu. Oysaki durum çok farklıydı... **O aslında görünmeyen dünyanın, görünmeyen vazifelileri tarafından gelecekteki ruhsal irtibat çalışmasına hazırlanıyordu.** Yaşadığı bu sıradışı olaylar aslında fizik beden ile astral bedenin arasındaki irtibatın gevşediği anlarda meydana gelen tezahürlerdi... Nitekim daha sonraları Cebrail ile ilk temaslarında da aynı hâlleri hatta daha yoğun olarak, tekrar yaşamıştır.

Son zamanlarda iyice yoğunlaşan paranormal olaylar karşısında Hz. Muhammed iyice sarsılmış ve etkilenmiş bir şekilde dolaşmaya başlamıştı... Mekke'nin o en güzel giyinen kişisi artık özensiz bir kıyafetle ve günlerce aç susuz dolaşır olmuştu... Saçı başı darmadağın bir hâldeydi. Kendisini görenler O'nun iyice dağıttığını düşünüyorlardı... İşte bu yüzden bazıları aklını yitirdiğini bile düşünmeye başlamışlardı.

İşte yukarıdaki ayette Hz. Muhammed'in delirdiğini düşünenlerden bahsedilmesinin nedeni buydu.

MÜZZEMMİL SURESİ

20 ayetten oluşan sure, adını birinci ayette geçen *"el-Müzzemmil"* kelimesinden almıştır. Müzzemmil, *"örtünüp bürünen"* demektir.

Ey örtünüp bürünen...

Bu sure az önce aktarmış olduğum Cebrail'in Hz. Muhammed'e Hira Dağı'nda bir insan suretinde görünmesinin ardından gelmiştir. Hira Dağı'nda yaşadığı bu olaydan çok etkilenen Hz. Muhammed eve geldiğinde eşi

Hatice'ye *"Zemmilûnî"* (beni örtün) demiş ve örtünüp yatmıştır. Surenin bu isimle anılmasının nedeni budur. Müzzemmil örtünüp bürünen demektir. Nitekim surenin ilk ayeti de aynı sözle başlar:

> Ey örtünüp bürünen...
> Kalk, birazı hariç olmak üzere geceyi; yarısını ibadetle geçir. Yahut bundan biraz eksilt. Yahut buna biraz ekle. Kur'an'ı ağır ağır, tane tane oku.
> şüphesiz biz sana ağır bir söz vahy edeceğiz.
> şüphesiz gece ibadetinin etkisi daha fazla, sözler ise daha düzgün ve açıktır. Çünkü gündüzün sana uzun bir meşguliyet vardır.
> Rabbinin adını an ve bütün benliğinle O'na yönel. O, doğunun da batının da Rabbidir. Ondan başka hiçbir ilâh yoktur. Öyle ise onu vekil edin.
> (MÜZZEMMİL: 73/1-9)

Ayetlerde özellikle geceleri ibadete yönelmesi istenmiştir. Bu surenin gelişinden sonra gecelerinin büyük bir bölümünü kendisiyle baş başa kalarak geçirmiştir. Böylelikle gelmekte olan tesirlerle uyum sağlamasına yardımcı olunmasına çalışılmıştır. İbadetten kastedilen budur. Daha önce gelen ayetlerin kendisi tarafından okunmasının istenmesi, o ayeti veren makamla senkronizasyonunu iyice ayarlaması içindir.

Ayrıca bütün benliğiyle de Rabbi'ne yönelmesi istenmiştir. Bu nedenle de geceleri kendisini dış âlemdenden soyutlaması gerekmekteydi.

MÜDDESSİR SURESİ

Dördüncü sırada inen ve 56 ayetten oluşan Müddessir Suresi de, yine aynı sözle başlamıştır.

Bu surede bir önceki surede olduğu gibi Hz. Muhammed'in yeni başlayan vahiy mekanizmasına alıştırılması anlatılmaktadır:

> Ey örtünüp bürünen...
> Kalk da uyar. Rabbini yücelt. Nefsini arındır. şirkten uzak dur. İyiliği, daha fazlasını bekleyerek (bir kazanç elde etmek için) yapma. Rabbinin rızasına ermek için sabret.
> (MÜDDESSİR: 74/1-7)

Sure, adını birinci âyette geçen *"el-Müddessir"* kelimesinden almıştır.

Müddessir, tıpkı bir önceki surenin adı olan müzzemmil gibi, örtünüp bürünen demektir.

Üzerinde 19 vardır...

56 ayetten oluşan surenin devamında Hz. Muhammed'e karşı hareket eden liderlerden Velid b. Muğire için söylenmiş bir uyarı ile karşılaşmaktayız. Bu uyarı sırasında manası bugün de hâlâ tam olarak anlaşılamayan ve çok tartışılan bir ayete yer verilmiştir:

> Sonra arkasını döndü ve büyüklük taslayıp şöyle dedi: "Bu ancak nakledilegelen bir sihirdir. Bu, ancak insan sözüdür."
> Ben onu "Sekar"a sokacağım. Sekar'ın ne olduğunu sen ne bileceksin? Geride bir şey koymaz, bırakmaz. Derileri kavurur. Üzerinde on dokuz vardır.
> Biz, cehennemin görevlilerini ancak meleklerden kıldık. Onların sayısını inkar edenler için bir imtihan vesilesi yaptık ki kendilerine kitap verilenler kesin olarak bilsinler, iman edenlerin imanı artsın, kendilerine kitap verilenler ve mü'minler şüpheye düşmesin, kalplerinde bir hastalık bulunanlar ile kâfirler, "Allah örnek olarak bununla neyi anlatmak istedi" desinler. İşte böyle. Allah dilediğini saptırır, dilediğini doğru

yola iletir. Rabbinin ordularını ancak kendisi bilir. Bu, insanlar için ancak bir uyarıdır.
(MÜDDESSİR: 74/23-31)

“Sekar” kelimesi arkasından gelen diğer ayetlere de bakıldığında *“cehenneme”* karşılık kullanılmış bir sözcükmüş gibi duruyor. Nitekim Kur’an yorumcuları tarafından genel kabul görmüş anlayış da bu yöndedir.

Cehennem ve Cennet konularını ilerleyen ayetlerde ele alacağımız için şimdilik buna girmiyorum.

Uzlaşılamayan ve günümüzde hâlâ tartışma konusu olan *“Üzerinde on dokuz vardır”* ayetinin üzerinde farklı bir yönüyle kısaca durmak istiyorum.

Biyo-Kimyacı Reşad Halife’nin bilgisayarı kullanarak “19” sayısı ile ortaya çıkarttığı Kur’an’daki mucizevi kodlama sistemi ile ilgili çalışmalarına işte bu ayet öncülük etmiştir. Ortaya koyduğu bulgular gerçekte çok çarpıcıydı. Daha sonraları egosuna kapılarak konuyu dejenere etme yoluna gitmiş olsa da ortaya koyduğu gerçekleri yok farzedemeyiz.

19 ile ilgili tartışmaların ne kadar büyük boyutlara taşındığını hatırlarsınız. Bu tartışmaların olacağını aktardığımız ayetlerin sonunda bizzat Kur’an-ı Kerim’in de söylemiş olması çok ilginçtir. ***“ ‘Allah örnek olarak bununla neyi anlatmak istedi’ desinler”*** sözü bu anlamda çok önemlidir. Belli ki, bu ayette neyin anlatıldığı insanlar tarafından bir tartışma konusu olacağı vahyi veren makam tarafından bilinmekteydi. Ve gerçekten de öyle olmuştur...

Kafirler ve Rabbin Orduları

Ayetin sonunda geçen iki kavrama da değinelim: *“Kâfirler”* ve *“Rabbin Orduları.”*

Her iki sözcük de Kur’an-ı Kerim’de sıklıkla vurgulanan önemli kavramlardandır. Kâfir sözcüğü *“küfür”*den gelir... Küfür: *“Gerçeğin üstünü örtmek”* demektir.

Kafirler demek *“küfür içinde olanlar”* demektir. Yoksa sanıldığı gibi

başka dinden olanlar anlamına gelmez.

Rabbin Orduları ise Evrensel Hiyerarşide vazifeli ruhsal idareci varlıklardır. Bu konulara ileride tekrar döneceğiz...

FATİHA SURESİ

Yedi ayetten oluşmuştur. Kur'an-ı Kerim'in tasnif edilişinde ilk sıraya konulduğu için *"başlangıç"* anlamına gelen *"Fâtiha"* adını almıştır. Sure ayrıca, "Ümmü'l-Kitab" (Kitab'ın özü) "es-Seb'ul-Mesânî" (Tekrarlanan yedi ayet) gibi isimlerle de anılmaktadır.

Fatiha Suresi Kur'an-ı Kerim'in başlangıç ayetidir ama iniş sırasına göre ilk sure değildir. Beşinci sırada inmiştir. Bilindiği gibi Kur'an-ı Kerim'deki sureler bir araya getirilirken iniş sırasına göre derlenmemiştir. (3)

Din günü mü?... Ceza Günü mü?...

> Bismillahirrahmânirrahîm. Hamd, Âlemlerin Rabbi, Rahmân, Rahîm, hesap ve ceza gününün maliki Allah'a mahsustur. Yalnız sana ibadet ederiz ve yalnız senden yardım dileriz. Bizi doğru yola, kendilerine nimet verdiklerinin yoluna ilet; gazaba uğrayanlarınkine ve sapıklarınkine değil.
> (FATİHA: 1/1-7)

Çok kısa bir sure olmasına karşılık içinde çok önemli bilgiler barındıran ayetlerden oluşmuştur.

Birinci ayetten başlayalım.

Bismillahirrahmânirrahîm: *"Rahman ve Rahim olan Allah'ın adıyla"* anlamına gelir.

Hamd ise *"şükür"* demektir.

Devam edelim...

Surenin devamında geçen bir kavram bulunmaktadır. Bugünkü Diyanet İşleri Başkanlığı'nın tercümesinde bu kavram aşağıda sizlerin de görmüş olduğunuz gibi *"hesap ve ceza gününün maliki (sahibi)"* olarak aktarılmıştır. Ancak bu ne yazık ki doğru bir tercüme değildir. Arapça bilenler orjinalinden açıp okuyabilirler. Doğrusu ***"din gününün sahibi"*** olarak geçer.

Din günü yerine ceza günü kullanılması ne yazık ki, doğru olmamıştır. Arapça bilmeyenler bu ayeti Latin harfleriyle yazılmış ayetten de test edebilirler. Kelimenin karşılığı ***"Mâlikiyevmiddin"***dir. Türkçe karşılığı ***"Din gününün sahibi"*** anlamına gelir.

1984'de Dr. Lütfi DOĞAN zamanında yine Diyanet İşleri Başkanlığı tarafından yayınlanan Kur'an-ı Kerim'de de burada söylediğimiz gibi *"din gününün sahibi"* olarak bu ayet verilmiş ama aradan geçen senelerde her ne olmuşsa olmuş ve bu *"din günü"* kavramı tercümelerde *"ceza günü"*ne dönüştürülmüştür!... Din Günü gibi son derece önemli bir kavram insanlara unutturulmuş bunun yerine, insanların içine korku salacak bir kavram yerleştirilmiştir.

Ezoterizme göre:

Din Günü, bütün bir insanlığın şuur değişimidir. Yani kapalı şuurların uyanışıdır. Bu değişiklik, vicdanın nefse hakimiyetiyle son bulacaktır. İşte bu noktada vicdanlı hareket, bir mecburiyet değil, doğal bir akış olacaktır.

Herkes yarı şuurlu fakat idraksiz olarak bu vazifesini yerine getirmektedir. Ama, insanlıktan asıl beklenen, bütün bu şuur ve idrak faaliyetinin, bir arada ve topyekun olarak billurlaşarak ortaya çıkmasıdır.

Din Günü için dinsel gerçeklerin ortaya çıkacağı gün ya da günler de diyebiliriz. Bu aynı zamanda dinin gerçek anlamıyla anlaşılması anlamına da gelir. Bu bir nevi hesap günü olarak değerlendirilebilir. Bu herkesin kendisiyle hesaplaşması anlamına gelir. Ama buna ceza günü demek, işin özünden uzaklaşmak demektir.

Kur'an-ı Kerim'in başlangıç suresi olan Fatiha dahil olmak üzere birçok surede *"din günü"*ne yer verilmiş ve en çok işlenen konulardan biri olmuştur.

Rahman ve Rahim olan...

Gelelim üstünde durmak istediğimiz bir diğer konuya... Surenin başlangıcında verilen ayette, Allah'ın sıfatlarından iki önemli özellik ifade edilmektedir. Bunlar *"Rahman"* ve *"Rahim"* olmaktır. Peki ama Rahman ve Rahim ne demektir?

Bu sıfatlar, ezoterizmin de en önemli sembollerindendir. Birbiri içine geçmiş anlamları vardır. Sırasıyla bunları alt alta sıralayalım:

Eril ve Dişil Prensipleri ifade eder.

Bunlar Pozitif ve Negatif Kutuplar'dır.

Allah'ın sarıp sarmaladığı (mecazi olarak) iki eli gibidir. Biri sağ eli diğeri diğeri sol eli. Buradaki sağ ve sol elden kasıt pozitif ve negatif enerjilerdir.

Bu enerjilere pozitif ve negatif isim verilmiş olması onların birinin iyi diğerini kötü enerjiler olduğu anlamına gelmez. Nasıl ki, bir lambanın ışık verebilmesi için negatif ve pozitif kutuplara ihtiyaç varsa, bu enerjiler için de aynısını düşünebiliriz. Biri olmadan diğeri tek başına bir varoluşu gerçekleştiremez. Yani lambayı yakamaz.

Evrenin en üst noktasında geçerli olan bu pozitif ve negatif enerjilerin her boyuttaki tezahürleri farklı görünümler altında kendisini gösterir. Dünyadaki yansımalarından bir tanesi de erkeklik ve dişilik prensipleridir.

Ezoterizm'de *"aşağısı yukarıya yukarısı aşağıya benzer"* denmesinin nedenlerinden biri de budur. Çünkü evrensel ilke ve prensiplerin her boyutta farklı görünümler altında ama aynı enerjilere dayalı yansımaları vardır.

Allah'ın rahman ve rahim olduğunun ifade edilmesinin anlamı ise, bu enerjilerle evrensel varoluşların gerçekleştirilmiş olduğudur. Bunlar "Bir" olandan sadır olan varoluşun temel enerjilerindendir.

TEBBET SURESİ

5 ayetten oluşan sure, adını *"kurusun ve kahrolsun"* anlamına gelen *"tebbet"* sözcüğünden almıştır.

Ebu Leheb’in elleri kurusun. Zaten kurudu. Ona ne malı fayda verdi, ne de kazandığı.
(TEBBET: 111/1-2)

Surenin başında ismi geçen Ebu Leheb, Hz. Muhammed’in amcasıdır. Ancak amcasının oğlu olmasına rağmen ona düşmanlık edenlerin başında geliyordu. Karısı Ümmü Cemil de bu düşmanlığında kocasına eşlik etmekteydi. Hatta zaman zaman dikenli çalılar taşıyıp, Hz. Muhammed’in geçeceği yollara bu dikenli çalıları dökmekteydi. Sure bu büyük düşmanlığı konu almış ve surenin sonunda Ebu Leheb ile birlikte karısının da bu yaptıklarından dolayı cezalandırılacağı söylenmiştir. Gerçekten de öyle olmuş ve Ebû Leheb, Bedir Savaşı’nda Mekkeliler’in yenilmesine o kadar üzülmüş ki, bir hafta sonra kahrından ölmüştür.

624 yılında meydana gelen bu savaş Hz. Muhammed’in ilk savaşıdır ve yeni getirdiği dinin yayılmasında çok önemli bir fonksiyon görmüştür. Ancak burada dikkatlerinizi çekmek istediğim bir başka olay daha yaşanmıştır. O dönem Hz. Ebu Bekir’in şahit olduğu bu olay, Hz. Muhammed’in nasıl bir koruma altında olduğunu göstermesi bakımından son derece çarpıcı bir örnektir. İslam kayıtlarına geçmiş olan bu olayı özetle aktarıyorum:

O beni göremez!...

Ümmü Cemil kendisi ve kocası hakkında Tebbet Suresi’nin indiğini işitince, büyük bir hırsla Hz. Muhammed’i bulmak için Kâbe’ye doğru yola çıktı.

O sıra Hz. Muhammed Hz. Ebu Bekir ile birlikte Kâbe Mescidi’nde oturmaktaydı. Uzaktan Ümmü Cemil’in gelmekte olduğunu gören Hz. Ebu Bekir Hz. Muhammed’e dönerek: *“Ya Rasulallah! Bu Ümmü Cemil’dir. Eziyet edici bir kadındır. Sana doğru geliyor! Onun seni görmesinden korkuyorum! Keşke bu kadın sana bir zarar vermeden, eziyet etmeden kalkıp gitmiş olsaydın, bir köşeye çekilseydin!”* dedi.

Hz. Muhammed hiçbir tepki vermeden sakin bir şekilde: ***“O beni göremez!”*** diyerek oturmasına devam etti.

Gelip, Hz. Ebu Bekir'in başına dikildi. Ona: *"Ey Ebu Bekir! Arkadaşın nerede?"* diye sordu. Hz. Ebu Bekir: *"Ne yapacaksın onu? Sen benim yanımda hiç kimse görmüyor musun?"* dedi.

Ümmü Cemil: *"Benimle alay etme! Ben senin yanında senden başkasını göremiyorum. Bana haber verildi ki, arkadaşın beni hicvetmiş. O şairse, vallahi, ben de şair bir kadınım. Kocam da şairdir. İşte, ben de onu hicvediyorum: 'Biz o verilmişe isyan ediyoruz. Onun peygamberlik işinden yüz çeviriyoruz. Onun dininden hiç hoşlanmıyoruz. Vallahi, onu bulsaydım, şu taşı kendisinin ağzına vuracaktım!"* dedi.

Hz. Ebu Bekir: *"Hayır! Vallahi, arkadaşım şair değildir. O şiir söylemez de. Şu Beyt'in (Kâbe'nin) Rabbine andolsun ki, o seni hicvetmiş değildir"* dedi.

Ümmü Cemil: *"Muhakkak ki, sen benim katımda doğru sözlüsündür. Kureyşîler iyi bilir ki, ben onların ulu kişilerinin kızıyımdır!"* diyerek dönüp gidince, Hz. Ebu Bekir: *"Yâ Rasulallah! O seni görmedi mi?"* diye sordu.

Hz. Muhammed'in verdiği cevap kendisinin nasıl bir koruma altında bulundurulduğunun adeta bir özeti gibiydi:

– ***"Beni görmedi! Allah onun gözünü alıp beni göremez hâle getirdi..."***

TEKVİR SURESİ

7. sırada inen ve *"düşürmek"* anlamına gelen Tekvir Suresi'nde Devre Sonu'nda meydana gelecek gelişmeler tasvir edilerek sembolik bir dille anlatılmıştır.

Devre Sonu'na Din Günü ya da genel uyanış günleri anlamına gelen Kıyamet Günleri de diyebiliriz.

Devre sonu ve uyanış...

Yapılan tasvirlerde o günler geldiğinde, Dünya'da meydana gelecek hem

fiziksel hem de ruhsal değişimler şöyle anlatılmıştır:

Güneş, dürüldüğü zaman,
Yıldızlar, bulanıp söndüğü zaman,
Dağlar, yürütüldüğü zaman,
Gebe develer salıverildiği zaman.
Yaban hayatı yaşayan tüm canlılar toplandığı zaman,
Denizler kaynatıldığı zaman,
Ruhlar (bedenlerle) eşleştirildiği zaman.
Diri diri gömülen kız çocuğunun, hangi günahtan ötürü öldürüldüğü sorulduğu zaman,
Amel defterleri açıldığı zaman,
Gökyüzü (yerinden) sıyrılıp koparıldığı zaman,
Cehennem alevlendirildiği zaman,
Cennet yaklaştırıldığı zaman,
Herkes önceden hazırlayıp getirdiği şeyleri bilecektir.
(TEKVİR: 81/1-14)

Dünyamızdaki beklenen değişimler...

Güneş, yıldızlar ve dağlardaki değişimler dünyanın geçireceği fiziksel değişimleri ve özellikle de eksen kaymasıyla birlikte yaşanacak olayları tasvir etmektedir.

İleride göreceğimiz gibi bu konuya başka ayetlerde de yer verilmiş ve daha ayrıntılı açıklamalar yapılmıştır.

Gebe develerin salıverilmesi o dönemin şartları içinde düşünüldüğü zaman anlaşılabilecek bir tasvirdir.

O dönemde yaşayan Arap toplumunda gebe develer en kıymetli mallardı ve onlara gözleri gibi bakarlardı. Onlar için en değerli mal varlığı yeni doğacak develerle sürülerini genişletmekti. Çünkü ticaretin bel kemiğini develerle taşınan mallar oluşturmaktaydı.

Gebe develerin terk edilmesi insanların konsantrasyonlarını maddeden manevi alana yönelteceklerinin sembolüdür.

Akaşik kayıtların açılması...

Ruhların bedenlerle eşleştirilmesi birden fazla yaşamın varolduğuna ve hangi yaşamda insanların ne şekilde performans gösterip göstermediğinin görülmesi anlamına gelir. Bu da ancak ayetlerden de anlaşıldığı gibi amel defterinin açılmasıyla mümkün olabilecek bir durumdur.

Amel Defteri: Doğu Ezoterizminde ifade edilen ve Batı Ezoterizmince de kullanılan Akaşik Kayıtlara karşılık gelen bir semboldür. Aktardığımız surenin son ayeti bu yorumumuzu desteklemektedir.

Cehennemin alevleri...

Cehennemin alevlerinin artırılması çok manidar bir sembol olarak kullanılmıştır. Arındırıcı ruhsal - kozmik tesirlerin devre sonunda yoğunlaşarak dünyamıza yönlendirileceğini ifade eder.

Cennetin yaklaştırılması ise insanların aydınlanma ve şuurlanma yolunda bu tesirlerle önemli adımlar atacağının sembolüdür. Bu konuya tekrar döneceğiz...

Güvenilir elçi...

> O (Kur’an), şüphesiz değerli, güçlü ve arşın sahibi katında itibarlı, orada itaat edilen, güvenilir bir elçinin (Cebrail’in) getirdiği sözdür.
> (TEKVİR: 81/19-21)

Son derece açık bir ayet. Belki de değil...

O dönemlerde Arabistan’da ruhlarla irtibat kuran ve bu irtibatın sonucunda edindiği bilgileri çevresine aktaran kişilerin sayısı bir hayli fazlaydı. Ancak bu irtibatların çoğu ileri düzeyli bir ruhsal irtibat değil, oldukça geri seviyeli irtibatlardan oluşmaktaydı. İleride de göreceğimiz gibi şair olarak adlandırılan kişiler işte bunlardı.

Bu geri seviyeli ruhsal varlıklarla irtibata girenler de, belli bir süre sonra tüm psişik dengelerini yitiriyorlar, fiziksel ve zihinsel rahatsızlıklara

uğruyorlardı. Bu nedenle halk bu tür kişilere hep endişeyle bakar olmuştu. Surenin sonunda Hz. Muhammed'in kurduğu irtibatın korkulacak değil tam tersine güvenilmesi gereken bir irtibat olduğu bu nedenle vurgulanmak istenmiştir.

Surenin bitişinde işte bu konuya yer verilmiş ve daha önceki bazı ayetlerde olduğu gibi Hz. Muhammed'in çevresindekiler uyarılmıştır:

> Sizin arkadaşınız bir deli değildir.
> Andolsun o, Cebrâil'i apaçık ufukta gördü. O, gayb hakkında cimri değildir. Kur'an, kovulmuş şeytanın sözü değildir.
> (TEKVİR: 81/22-25)

Surenin indirildiği günlerde hâlâ insanlar arasında Hz. Muhammed'in diğer şairlerden biri olup olmadığı tartışılmakta ve birçok kişi henüz kendisinin Cebrail gibi çok yüce bir plânın üyesiyle irtibatlı olduğunu bilmiyordu. Kaldı ki Cebrail'in bağlı olduğu o plânın mahiyeti hakkında o dönemlerde birçok kişinin bilgisinin olmadığını da unutmamak gerekir. Bugün bile bu konu hakkında açık bir bilgi insanlara sunulmuş değildir. Bu konuya ilerleyen bölümlerimizde tekrar döneceğiz...

A'LÂ SURESİ

19 ayetten oluşan sure ismini Allah'ı niteleyen, *"en yüce"* anlamına gelen *"El-A'lâ"* kelimesinden almıştır.

Sure Allah'ı öven ayetlerle başladıktan sonra Allah'ın hükümranlığıyla ilgili sözlerle devam etmiş ve sonra Hz. Muhammed'e Kur'an-ı Kerim'in indirilişiyle ilgili özel bir bilgi aktarılmıştır...

Hz. Muhammed’in vahyi alırken yaşadıkları...

Sana Kur’an’ı okutacağız ve sen onu unutmayacaksın... Biz seni en kolay olana kolayca ileteceğiz.
(A’LÂ: 87/6,8)

Vahiy gelmeye başladığında Hz. Muhammed’in; terlediği, titremeye başladığı ve vahyin bitiminden 1,5 saat sonrasına kadar kendisine gelemediği gözlemlenmiştir. Yine gözlemcilerin anlattıklarına göre, Hz. Peygamber’in vahyin başlangıç anlarında “zincir” ya da “çan” sesini andırır sesler duyduğu ifade edilmiştir. Bütün bunlar, ruhsal irtibatta yaşanılan önemli fizyolojik belirtilerinden sadece birkaçıdır.

Zannedilir ki, Hz. Muhammed kendisine gönderilen bilgi dolu tesirleri, gönderilir gönderilmez derhal anlatmaya başlar. Hayır... Bazen bir saat müddetle trans hâli içinde kalır ve daha sonra kendine geldiğinde hemen hiç unutmadan anlatmaya başlardı...

14. yüzyılın ünlü Arap tarihçisi İbni Haldun, “Mukaddimesi”nde, genel olarak peygamberlerin ve özellikle de Hz. Muhammed’in vahiy alış biçimi hakkında önemli bilgiler vermektedir:

Peygamber, ilham hâli içindeyken, boğazından çıkan bir sesle birlikte, çevresinin bilinci içerisinde olmaz, görünüşe göre sanki kendinden geçiyor ya da bayılıyor gibidir. Fakat böyle bir şey (yani bayılma) söz konusu değildir. Aslında sadece “spiritüel haberci” ile karşılaşma hâline dalmıştır... Ondan sonra o hâl Peygamber’den gider ve vahyi aklında tutar...

İbni Haldun’un bu anlattıkları, vahiy mekanizmasının nasıl işlediğini gözler önüne sermesi bakımından son derece önemlidir... Nitekim Hz.

Peygamber’in vahiy ile ilgili bizzat kendi anlattıkları da yukarıdaki anlatımları doğrular niteliktedir. Hz. Muhammed kendisine sorulan bir soruyla ilgili olmak üzere vahiy hakkında şunları söylemiştir:

– “Zaman zaman bana, bir çıngırağın çalışı gibi gelir vahiy; bu, bana en fazla ıstırap verenidir. Sonra benden uzaklaşır ve söylemiş olduğunu aklımda tutmuşumdur. Ve zaman zaman melek, bana bir insan olarak görünür ve hitap eder. Sonra söylediğini aklımda tutarım...”

Vahiy Kâtipleri derhal gelen ayetleri yazıya geçirirler ve güvenli bir yerde muhafaza ederlerdi. Aynı zamanda en az 8-10 kişi, gelen vahyi derhal ezberlerlerdi. Hz. Muhammed’in vahiy sırasında kendisinde ortaya çıkan belirtiler, sahabiler tarafından da açıkça gözlemlenmiştir:

Sahabiler, *“Peygamber’e vahiy geldiği zaman, bu vahiy hali bize gizli kalmazdı...”* diyerek bunu hep dile getirmişlerdir. Ve yine aynı şekilde O’nun yüzünün kızardığını ve uyuyan kimsenin sesli soluk alıp verişi gibi nefes almaya başladığını anlatmışlardır.

Sahabilerden Osman bin Mazun, Peygamber’in bir vahiy sırasındaki hâlini tanımlarken; gözlerini önce göğe diktiğini, sonra yavaş yavaş başını sağ taraftan aşağıya doğru indirdiğini ve kendisine söylenen bir şeyi kavramak ister gibi başını titretmeye başladığını söylemiştir.

Hz. Peygamber’in bu özel hâline şahit olan birçok kişinin anlattıklarına göre, vahiy geldiğinde Hz. Muhammed bir süre için sakin ve hareketsiz kalırdı. Enes bin Malik ise, Peygamber’in Kevser Suresi’nin inişi sırasındaki hâline tanık olmuş ve daha sonra bunu şöyle anlatmıştır:

– “Bir gün Resulallah, aramızda bulunduğu sırada, birden hafif bir uykuya dalmıştı. Sonra gülümseyerek başını kaldırdı...”

Bir başka Sahabi ise Maide Suresi’nin inişi sırasında yaşananları şöyle anlatır:

– “O’nu, vahyin inişi sırasında devesinin üzerindeyken gördüm. Deve bağırarak ön ayaklarını büküyordu. O kadar ki, devenin bacakları kırılacak sandım. Hz. Peygamber’e devesinin üzerindeyken vahiy geldiğinde, deve çoğu kez çöker ya da vahyin ağırlığı ondan ayrılıncaya kadar, ön bacaklarını

dimdik ve sabit tutarak kendisini zorla ayakta durdurabilirdi."

Gerek İbni Haldun'un, gerek Sahabiler'in ve gerekse de Hatice ve Ayşe'nin anlattıklarını bir araya getirirsek, vahiy denilen olayın, tam anlamıyla günümüzde parapsikoloji biliminin incelediği bir "trans medyomluğu" olduğu açıkça ortaya çıkmaktadır.

Bu konuyla ilgili ilk bilimsel açıklama, İskoç asıllı Amerikan Teoloğu ve Semetik Diller Profesörü Duncan Black Macdonald tarafından yapılmıştır. Chicaco Üniversitesi'nde "Karşılaştırmalı Din" konusunda verdiği "İslam'da Dini Davranış ve Yaşam" başlıklı bir dizi konferans sırasında, İbni Haldun'un aktardığı bilgilere dayanarak, Hz. Muhammed'in bir "trans medyomu" tarzında vahiy aldığına kanaat getirdiğini açıklamıştır. Bu anlattıkları daha sonra 1970 yılında "The Religious Attitude and Life in İslam" adı altında yayınlanmıştır.

Ünlü teolog şöyle diyordu:

Muhammed'in kendisinin durumu, diğer bütün hipotezlere nazaran, adına trans medyomluğu denilen fenomen ile çok daha komple bir şekilde tasvir edilebilir. Artık bu tür konulardaki bildiklerimizin ışığında, Sprenger'in, Muhammed'deki vahiy alma belirtilerinin patolojik arazlar olduğu sonucuna varan araştırmaları, tamamen geçersiz kılınmıştır. İbni Haldun bize burada, Muhammed'in yaşamının ilerki yıllarının sanki felsefi bir kolektif fotoğrafını vermektedir. Kendi çağdaşları arasında gözlemlediği benzer fenomenlerin de İbni Haldun'a muhtemelen yardımı olmuştur. Boğaz kısmındaki ağırlık hissi ve basınç hâli, bilinçaltı yaşamına ait tüm fenomenlerin bir özelliği gibi görünmektedir. Muhammed'in vahyin inişi sırasındaki hâli ile, çeşitli medyomların transa giriş ve çıkışı sırasındaki görünüşünün, Psişik Araştırma Derneği'ne ait Proceedings Dergisi'nin çeşitli sayılarında çıkan tanımları arasında çarpıcı benzerlikler vardır.

Yukarıda aktardığım bu bilimsel araştırma, Hz. Muhammed'in ruhsal irtibatını gözler önüne seren ilk rapordur... Daha sonraki yıllarda parapsikoloji biliminin, bilimsel çevrelerce daha geniş olarak araştırılmaya başlanmasıyla birlikte; benzer raporlar birbirini izlemiştir.. İşte onlardan bir

tanesi daha...

Mısır'daki "El Ahram Spiritolojik Araştırmalar Derneği"nin Başkanı Dr. Ali Radi'nin de, "Yours Fraternally" dergisinin 4. Sayısında yayımlanan "Hz. Muhammed Mustafa'nın Medyomluğu" başlıklı yazısında, Prof. Macdonald'tan tam 60 yıl sonra bu konuda aynı sonuca ulaştığını görüyoruz... Uzun makalesinde çeşitli medyomlarla gerçekleştirilen çalışmalardan örnek gösterdikten ve sahabilerin anlattıklarından alıntılar yaptıktan sonra, ulaştığı sonucu şu cümleyle özetlemiştir:

Görülüyor ki, Hz. Muhammed'de trans medyomlarının karakteristik özellikleri belirgin olarak mevcuttur...

1900'lü yıllarda gündeme getirilen bu konular, artık günümüzde Parapsikolojik araştırmaların üniversitelerde incelenmesiyle birlikte tamamen açıklığa kavuşmuş durumdadır. Günümüzde elde edilen tüm bulgular, bu ilk araştırma sonuçlarını kuşkuya yer vermeyecek şekilde doğrulamaktadır.

Kaldığımız yerden devam edelim...

Arınmak... Rabbi'nin adını anmak ve namaz kılmak...

Sure bundan sonra insanların kendilerine tebliğ edilen Kur'an-ı Kerim'i anlamaya çalışmaları, arınmaları ve namaz kılmaları gerektiğini söyleyerek devam eder ve en son ayette ise bu hükümlerin Hz. İbrahim ve Hz. Musa'nın getirdiği dinlerde de bulunduğunu ifade eder:

> En büyük ateşe girecek olan en bedbaht kimse ise, öğüt almaktan kaçınır. Sonra orada ne ölür (kurtulur), ne de (rahat bir hayat) yaşar.
> Arınan ve Rabbinin adını anıp, namaz kılan kimse mutlaka kurtuluşa erer.
> Fakat sizler dünya hayatını tercih ediyorsunuz. Oysa âhiret, daha hayırlı ve süreklidir. Şüphesiz bu hükümler ilk sayfalarda, İbrahim ve Musa'nın

sayfalarında da vardır.
(A’LÂ: 87/11-19)

Görmüş olduğunuz gibi İslamiyet’in en önemli şartlarından biri olan namaz kılmanın gerekli olduğu Kur’an-ı Kerim’in daha ilk surelerinde insanlara bildirilmiştir.

Arınmak... Rabbi’nin adını anmak ve namaz kılmak konuları üzerinde durmaya çalışalım. Kur’an-ı Kerim tarafından insanların gerçekleştirilmesi istenen bu üç öğüt birbirleriyle bağlantılı kavramlardır.

Hedef insanların arınmalarıdır. Bunun için önerilen yol ise Rabbinin adını anmak ve namaz kılmaktır. Peki bu iş bu kadar basit midir? Tabii ki.. Zaten bu kadar basit olduğu için başka bir öneride bulunulmamıştır. **Evet... Basittir ve sadece iki öğüt yeterlidir. Ancak işin zorluğu bu iki öğüdü hakkıyla yerine getirebilmekte yatmaktadır.** Çeşitli kaynaklarda ifade edilen Hz. Ali’nin en korktuğu şeyin namaz kılmak olduğu boşuna söylenmiş bir söz değildir...

Konuyu açalım...

Namaz, gerçek anlamda bir konsantrasyon, meditasyon ve hatta trans uygulamalarının bir çeşididir. Namaz Allah’a kulluk belirtisi için ya da Allah’a ibadet için yapılan bir uygulama değildir. Bu amaçla dini bir emir olarak getirilmemiştir... En azından başlangıçta böyle değildi... Ancak günümüzde asıl anlamı ve amacı tamamen unutulduğu için, namaz sadece bir borçmuş gibi ele alınıyor... Bu neyin borcudur?... Bu borca Allah’ın ihtiyacı mı vardır?... Şunu kesin olarak anlamak gerekir ki, ibadetlerin tümü insana bir şeyler kazandırmak içindir. Nedense konunun bu yönü bilerek ya da bilmeyerek hep göz ardı edilmiştir. Ve insanlar bu yönde eğitilmemişlerdir.

Namaz, aslında tamamen insanın “ruhsal gelişimi”nin bir parçası olan bir uygulama olarak ortaya konulmuştur. Ancak ne yazık ki, asıl amacından tamamen çarptırılmıştır.

Günde beş kez namaz kılan ve *“Müslümanlığın Batıni Çalışmaları”*ndan habersiz bir Müslüman için namaz nasıl kılınmaktadır? Önce abdest alır. Sonra da birtakım duaları okumaya başlar. Rüku eder, secde eder ve sağa sola selam vererek namazını bitirir.

Peki bu arada zihninden hiçbir şey geçirmez ve büyük bir zihinsel

konsantrasyon içinde bulunabilir mi? Kesinlikle hayır... Kimbilir kaç kez zihni, otomatik çağrışımlar ile kesilir... Bu son derece doğaldır. Çünkü insan, zihnini belli bir noktaya uzun bir süre konsantre edemez. İşte namazın amaçlarından biri de bu özelliği insana kazandırmaktır.

Namaz'ın insanlara farz kılınmasının başlıca 3 ana sebebi vardır:

1– Namazın ilk hedefi, günün belirli saatlerinde insanın dünyaya olan ilgisini başka bir noktaya çekerek, egosal hırslarından insanın sıyrılmasına zemin hazırlamaktır. Meditatif bir hâl içinde insanın kendi içine dönmesini sağlamaktır.

2– Namazın ikinci hedefi ise düşüncenin belli bir noktaya konsantre edilebilmesi için insanlara egzersiz yaptırmaktır. Yani namazın hedeflediği amaçlardan biri de insanın konsantrasyon yeteneğini geliştirmektir.

3– Namazın hedeflediği bu aşama ise, konsantrasyondan sonra "trans"ın sağlanmasına yöneliktir. Böylelikle sağlanan bu "trans"la insan kendi ile ilgili ve varoluşla ilgili bilgilere doğrudan ulaşabilir. Bu namazın hedeflediği son aşamadır. Bu hal dini literatürde **"vecd"** hâli olarak nitelendirilmiştir.

Bütün bunlar yapılamıyorsa; en azından yapmak için bir çaba sarfedilmiyorsa, kılınan namaz büyük bir oranda boşa gidiyor demektir. Şuursuzca ve otomatik bir kalıp içinde kılınan namazlar bizi öte âlemde kurtaracak değildir.

LEYL ve FECR SURELERİ

21 ayetten oluşan Leyl (gece demektir) ve 30 ayetten oluşan Fecr, (tan yerinin ağardığı vakit demektir) sureleri birbirlerine benzer ayetlerle

başlamıştır...

Zaman enerjisi...

> (Ortalığı) bürüdüğü zaman geceye andolsun, açılıp aydınlandığı zaman gündüze andolsun, erkeği ve dişiyi yaratana andolsun ki, şüphesiz sizin çabalarınız elbette çeşit çeşittir.
> (LEYL: 92/1-4)

> Tan yerinin ağarmasına andolsun, on geceye andolsun, çifte ve teke andolsun, geçip giden geceye andolsun..
> (FECR: 89/1-4)

Ayetlerde zamanın akışına dikkatleri çekerek, zaman enerjisi ile ilgili insanların dikkatleri çekilmek istenmiştir. Çünkü evrenin dört temel yapı taşından biri de zaman enerjisidir. (4) Nitekim daha sonra gelen ayetle bu yeminin bir anlamı ve önemi olduğu özellikle vurgulanmıştır:

> Şüphesiz bunlarda, akıl sahibi bir kimse için üzerine yemin edilmeye değer bir özellik vardır.
> (FECR: 89/5)

Leyl Suresi'nin devamında insanların cimrilikten uzaklaşması ve karşılıksız iyilik yapmasına yönlendirilmesine dair nasihatler verilmiş; Fecr Suresi'nin devamında ise önceki nesillerin başlarına gelenlerden örnekler verilerek insanların kıyamet gününe hazırlanmasına yönelik öğütlere yer verilmiştir. Diğer nesillerle ilgili konuya daha sonra tekrar döneceğiz...

Bu surelerden sonra gelen sure de yine zamanla ilgili bir kavrama dikkat çeken bir ismi taşır. Bu sure kuşluk vakti anlamına gelen Duhâ Suresi'dir. Bu surenin indiriliş sırası ve anlamı da son derece önemlidir ve ismiyle bile her şeyin bir zamanının olduğunu ve her şeyin zaman enerji ile ortaklaşa hareket ettiğini göstermektedir.

DUHÂ SURESİ

11 ayetten oluşmuştur. Duhâ, *“kuşluk vakti”* demektir.

Sure’nin ana konusu bir süreliğine vahyin kesilmesi üzerine çok üzülen Hz. Muhammed’e verilen öğütlerle ilgilidir.

Vahiy kesilince...

Belli bir süre vahiy kesildiğinde Hz. Muhammed’in çevresindeki bazı kötü niyetli kişiler, Hz. Muhammed’i artık Rabbinin terk ettiği dedikodularını yaymaya başlamışlardı. Bu sure işte bu dönemde indirilen ayetlerden oluşmuştur:

> Kuşluk vaktine andolsun, Karanlığı çöktüğü vakit geceye andolsun ki, Rabbin seni terk etmedi, sana darılmadı da. Muhakkak ki âhiret senin için dünyadan daha hayırlıdır. Şüphesiz, Rabbin sana verecek ve sen de hoşnut olacaksın.
> Seni yetim bulup da barındırmadı mı? Seni yolunu kaybetmiş olarak bulup da yola iletmedi mi? Seni ihtiyaç içinde bulup da zengin etmedi mi? Öyleyse sakın yetimi ezme! Sakın isteyeni azarlama! Rabbinin nimetine gelince; işte onu anlat.
> (DUHÂ: 93/1-11)

Bu sure başından sonuna kadar sizlerin de görmüş olduğunuz gibi Hz. Muhammed’e hitaben verilmiş ve onunla ilgili konulara ayrılmıştır. Her şeyin bir zamanının olduğu ve o zamanı beklemesi gerektiği verilen örneklerle kendisine bildirilmiştir.

İNŞİRÂH SURESİ

Bizzat Hz. Muhammed'le ilgili olan bir başka sure de Duhâ Suresi'ninin hemen ardından gelen İnşirâh Suresi'dir. İnşirah, *"açılmak, genişlemek"* demektir.

Bu surelerin Hz. Muhammed ile ilgili olması son derece doğaldır çünkü o günlerde Hz. Muhammed hâlâ bundan sonra aktarılacak ve 23 yıl sürecek vahye hazırlanmaktaydı. Aynı zamanda da kendi kökeni ile ilgili derin bir anlayışın kendisinde oluşmasına yardımcı olunuyordu.

Senin göğsünü açıp genişletmedik mi?...

Senin göğsünü açıp genişletmedik mi?
Belini büken yükünü üzerinden kaldırmadık mı?
Senin şânını yükseltmedik mi?
Şüphesiz güçlükle beraber bir kolaylık vardır.
Gerçekten, güçlükle beraber bir kolaylık vardır.
Öyleyse, bir işi bitirince diğerine koyul.
Ancak Rabbine yönel ve yalvar.
(İNŞİRÂH: 94/1-8)

Sure çok önemli ezoterik bir konuyu dile getirmektedir. Sure adını da bu ezoterik olayı sembolik bir şekilde anlatan *"inşirâh"* kelimesinden almıştır...

Göğsün açılması ve genişletilmesi ezoterizmdeki *"kalbin yıkanması"* sembolüne karşılık gelir. Astral tortulardan temizlenmek demektir. Belini büken yükten kasıt astral tortudur.

Bu tortu peygamber de olsa dünyaya bağlanmakla oluşur. Bunun temizlenmesi gerektiği için birçok peygamber Hz. Musa'da olduğu gibi uzun inisiyatik eğitimlerden geçirilmiştir. Ancak Hz. Muhammed'in vazifesi gereği böyle bir inisiyasyondan geçirilmediği bilinmektedir.

Burada bu tortunun bir rahmet eli gibi göksel plânlarca temizlendiğine şahit oluyoruz. Bu temizlik kurulmakta olan ve daha sonra kurulacak irtibat ve vahyin aktarılabilmesi için şarttı. İlk kez 4

yaşındayken yaşadığı göğsünün açılma olayından daha önce bahsetmiştik. Hz. Muhammed'in başından geçen bu olay daha sonra iki kez daha tekrarlanır. İkincisi peygamberliğinin ilk günlerinde, üçüncüsü ise Miraç gecesinde... Surede anlatılan ikincisidir.

Hz. Muhammed kendi kimliği ile ilgili en açık bilgiye miraç gecesinde ulaşabilmiştir. O güne kadar hâlâ kendisinin bile kuşkuları vardı. İlgili sure gelince miraç gecesine tekrar döneceğiz...

ASR SURESİ

Sadece 3 ayetten oluşan bu sure *"çağ"* ve *"uzun zaman"* anlamına gelir.

Dünyada boş işlerle uğraşmayın...

Surede verilen öğüt tek bir cümleyle şöyle özetlenebilir: *"Dünya'da boş işlerle uğraşmayın."*

> Andolsun zamana ki, insan gerçekten ziyan içindedir. Ancak, iman edip de sâlih ameller işleyenler, birbirlerine hakkı tavsiye edenler, birbirlerine sabrı tavsiye edenler başka.
> (ASR: 103/1-3)

ÂDİYÂT SURESİ

11 ayetten oluşmuştur. Âdiyât, *"Hızlı koşan atlar"* anlamına gelir.

Kalplerdeki ortaya konulduğu zaman...

Surede insanların mal, mülk sevgileri yani dünya malına aşırı meyletmeleri nedeniyle çok katı bir yaşam sürdürdükleri vurgulanmış ancak bunun bir gün değişeceği şu ayetle açıklanmıştır:

> Acaba o bilmiyor mu ki, kabirlerde bulunanlar çıkarıldığı ve kalplerdeki ortaya konulduğu zaman, işte o gün onların Rabbi kendilerinin her halinden mutlaka haberdardır.
> (ÂDİYÂT: 100/9-11)

Kabirden çıkmak az sonra da üzerinde duracağımız gibi ölü anlayışların uyanması ve şuurların aydınlanması anlamına gelir. **Ayağa kalkmak anlamına gelen *"kıyamet"* de bu tasvirden ortaya çıkan bir kavramdır.** Ancak yanlış anlaşılmış ve yanlış yorumlanarak *"tufan"* ile karıştırılmıştır.

KEVSER SURESİ

11 ayetten oluşan Kur'an-ı Kerim'in kısa surelerinden biridir. Hz. Muhammed'in oğlu Kâsım vefat edince, Âs b. Vâil onun hakkında, *"Bırakın şu soyu kesik adamı. Ölünce unutulup gidecek"* demişti. Kevser Suresi bunun üzerine inmiştir.

Biz sana kevseri verdik...

> Şüphesiz biz sana Kevseri verdik. O Halde, Rabbin için namaz kıl, kurban kes. Doğrusu sana buğzeden, soyu kesik olanın ta kendisidir.
> (KEVSER: 108/1-3)

Kevser kelime anlamı itibarıyla *“hayır”* ve *“bereket”* demektir.

Ezoterik açılımı bakımından da bu anlamı ön plâna çıkmaktadır. **Çünkü dünya ötesi bir tesirin adıdır kevser...** Kevser mecazi olarak isimlendirilen bir tesir değil, maddi olarak mevcut olan bir tesir alanıdır. **Dünya ötesi ruhsal plânlardan dünyamıza gönderilen özel bir tesirdir.**

Bu tesirin en basit uygulaması bazı medyomların sergiledikleri ruhsal şifa çalışmalarıdır.

Hz. İsa, Hz. Musa gibi peygamberlerin sergiledikleri mucizelerin arkasında da böyle bir tesirle kurulan irtibat vardır. İşte ayette sözü edilen *“biz sana kevseri verdik”* sözüyle Hz. Muhammed’in de bu özel tesirle sarılıp sarmalandığı ve bu özel tesirle beslendiği anlatılmaktadır.

Kurbandan bahseden ilk ayet bu surede karşımıza çıkmaktadır. Kökeni çok eskilere dayanan kurbanın kökenine ilerleyen surelerde değineceğiz.

TEKÂSÜR SURESİ

8 ayetten oluşmuştur. Tekâsür *“mal, mülk ve çoluk çocuğun çokluğuyla övünmek”* demektir.

Hayır hayır ileride bileceksiniz...

Çoklukla övünmek sizi, kabirlere varıncaya (ölünceye) kadar oyaladı.
(TEKÂSÜR: 102/1-2)

Ünlü bir Sufi sözü vardır. ***“Hep kendine baktıkça Tanrı’nı göremezsin.”***

Sufiler bu sözle konsantrasyonunuzu hep kendinize yönlendirmeyin yani egolarınıza değil vicdanınıza konsantre olun demek istemişlerdir. **Bir başka deyişle kendi egonuzla meşgul oldukça ilahilikle irtibata girmeniz mümkün değildir anlamına da gelir.** Aynı zamanda içinizdeki gücü fark edemez, içinizdeki ilahiliği anlayamazsınız anlamına da gelir.

Tekâsür Suresi'nde de mal ve mülklerinize değil arınmaya özen gösterin öğütünde bulunulmuştur. Mal, mülk ve çocuklarının çokluğuyla övünmek anlamına gelen Tekâsür Suresi adından da anlaşılacağı üzere dünya mallarınızla hatta çocuklarınızın sayıca fazlalığıyla da övünmeyin, dünyayla eş koşmayın mesajını vermiştir.

Bu mesaja kulak vermeyenler için ise şöyle denilmiştir:

Hayır; ileride bileceksiniz!
Hayır, Hayır! İleride bileceksiniz!
Hayır, kesin olarak bir bilseniz...
Andolsun, o cehennemi muhakkak göreceksiniz.
(TEKÂSÜR: 102/3-6)

Cehennem sembolü Kur'an-ı Kerim'de önemli bir yer tutar ve birçok surede bu kavrama değinilmiştir.

Cehennem karşıtı cennetle birlikte birçok dinsel metinde ve ezoterik öğretilerde geçen bir semboldür. **Ve ezoterik öğretilerde cennetin yolunun cehennemden geçeceği söylenir.**

Yukarıdaki ayetlerde de üstü örtülü olarak bu konu üzerinde durulmuştur. Bileceksiniz yani görüp anlayacaksınız denmektedir. Peki ne zaman? Cehennemden sonra... Yani arındıktan sonra... Bu konuya tekrar döneceğiz...

MÂ-ÜN SURESİ

7 ayetten oluşmuştur. Az önce namaz kılmanın anlamı üzerinde durmuş ve namazın sadece belirli duaları okumak ve belirli şekilleri yapmaktan çok daha öte bir şey olduğundan bahsetmiştik. *"Yardım etmek"* anlamına gelen Mâ-ün Suresi'nde de bu konuyla ilgili bir uyarı vardır.

Namazı ciddiye almazlar...

> Yazıklar olsun o namaz kılanlara ki, onlar namazlarını ciddiye almazlar. Onlar (namazlarıyla) gösteriş yaparlar. Ufacık bir yardıma bile engel olurlar.
> (MÂ-ÜN: 107/4-7)

İşte bu nedenden dolayıdır ki, Kur'an-ı Kerim'de namaz kılın derken, hep *"namazı dosdoğru kılın"* denmiştir. **Namazın dosdoğru kılınması özellikle her seferinde vurgulanmıştır.** Sonraki surelerde de bu hep vurgulanacaktır.

KAFİRUN SURESİ

6 ayetten oluşan ve *"inkarcılar"* anlamına gelen Kafirun Suresi'nde Hz. Muhammed'e hitaben kendisine inanmayanlara şöyle demesi istenmiştir:

> "Ben sizin kulluk ettiklerinize kulluk edecek değilim. Siz de benim kulluk ettiğime kulluk edecek değilsiniz. Sizin dininiz size, benim dinim de banadır."
> (KAFİRUN: 109/4-6)

FİL SURESİ

5 ayetten oluşan bu kısa surede, son derece ilginç ve sıradışı mucizevi bir olaydan söz edilmektedir.

Yıllar önce yaşanan büyük mucize...

> Rabbinin, fil sahiplerine ne yaptığını görmedin mi? Onların tuzaklarını boşa çıkarmadı mı? Üzerlerine balçıktan pişirilmiş taşlar atan sürü sürü kuşlar gönderdi. Nihayet onları yenilmiş ekin yaprakları hâline getirdi.
> (FİL: 105/1-5)

Elmalılı Hamdi Yazır, Kur'an tefsirinde bu olayın normal doğa kanunlarıyla izah edilebilecek bir fenomen olmadığını söyler:

Bu pek mühim bir olaydır. Çünkü birtakım kuşlar gönderilip de, onlarla bir kavmi bırakıp, diğer bir kavmi taşlattırarak öldürmek tabiat kanunlarından bir şey ile izah edilemez. (5)

Surede sözü edilen mucizevi olay o yıllarda Araplar arasında *"Fil Vak'ası"*, olarak bilinmekteydi...

Bu sure vahyedildiğinde Mekke'de bu olayı görmüş olanlardan çok sayıda kişi hâlâ hayattaydı. Çünkü olay, ayetlerin vahyedilişinden yaklaşık 40 sene önce meydana gelmiştir.

Eğer böyle bir olay olmasaydı Hz. Muhammed'e karşı olanlar ve onun açığını bulmak için bekleyenler, derhal bunu kendisine karşı kullanır ve *"işte yalanını tespit ettik, böyle bir olay hiçbir zaman olmamıştır"* diyebilirlerdi. **Oysa ki, vahyedilen bu olay hakkında *"hayır öyle birşey olmadı, yalan söylüyorsun"* diyen hiç kimse çıkmamıştır.** Çünkü gerçekten de böyle sıradışı bir olay yaşanmıştır...

İşte olayın gelişimi....

Habeşistan Kralı'nın Yemen'e vali tayin ettiği Ebrehe b. Sabbah el-Eşrem, Kâbe ziyaretçilerini ve ticaretin bel kemiği olan kervanları kendi bölgesine çekmek için San kentine Kulleys denilen bir mabet (kilise) yaptırmıştı. Ancak çok uzun bir süredir Kâbe'de buluşma geleneğini bu girişimi engelleyemedi. Binlerce kişi Kâbe'de buluşmaya devam etti. Başarısızlığa uğrayan Ebrehe büyük bir hiddetle Kâbeyi yıkmak için güçlü bir ordu kurdu. Orduda erzak ve çeşitli eşyalar taşıyan çok sayıda fil de bulunuyordu.

Kâbe'ye doğru yola çıktığında, önünde duran tüm güçleri bozguna uğratarak 60.000 kişilik ordusuyla Mekke'nin kapılarına dayandı. Kureyşliler'in lideri Abdülmuttalib'in bütün develerine de el koydu. Burada çadırlar kuruldu. Ebrehe bir elçisini Mekke'ye yollatarak Kureyşliler'in ileri gelenleriyle görüştürdü ve amaçlarının sadece Kâbeyi yıkmak olduğunu ve buna direnmezlerse kendileriyle savaşmayacaklarını söyledi.

Abdülmuttalib, elçiye: *"Biz onunla savaşmak istemiyoruz, buna gücümüz de yetmez. Orası Beytullah'tır, eğer korursa O Harem'i korur"* dedi. Ve elçiyle birlikte el konan develerini geri almak için Ebrehe'nin yanına gitti. Abdülmuttalib'e iyi davranan ve önce onu takdirle karşılayan Ebrehe, Abdülmuttalib develerini isteyince şöyle dedi: *"Seni ilk gördüğümde gözüme büyük bir şahsiyet olarak görünmüştün. Ama sen Kâbe'nin korunmasını isteyeceğin yerde develerinin peşine düşünce gözümden düştün"* dedi. Bunun üzerine Abdülmuttalib:

– *"Ben develerin sahibiyim. Kâbe'nin de sahibi var, O onu korur"* dedi.

Abdülmuttalib develerini alıp Kureyşliler'in yanına döndü, onlara olup biteni anlattı ve hepsi, Mekke'den ayrılıp dağlara çekildiler.

Mucize başlıyor...

Sabaha karşı Ebrehe, Mekke'ye doğru ordusunu harekete geçirdi... Filler kente yaklaştıklarında tuhaf bir olay meydana geldi!.. Bazı develer yere

çöküp oturmaya bazıları ise farklı yönlere dönerek kaçmaya başlamışlardı. Tüm uğraşmalara rağmen fillere hükmetmek mümkün olunamıyordu!..

İşte tam bu sırada bir başka gizemli olay daha yaşanmaya başladı... Daha önce o bölgede hiç görülmemiş, kırlangıca benzer kuş sürüleri bir anda ortaya çıkarak, Ebrehe'nin ordusuna gagaları ve pençeleriyle taşıdıkları taşları atmaya başladılar. **Bu inanılmaz gelişmelere Mekke'yi terk eden tüm Kureyşliler tanık oldular ve olayın her anını çıkmış oldukları dağdan seyrettiler.** İnanılmaz bir şekilde kuşların attıkları taşlarla ordu büyük bir yara almış ve çareyi kaçmakta bulmuştu. Bu saldırı sırasında Ebrehe de ağır olarak yaralanmış ve göğsünde derin bir yarayla kaçmayı başardıysa da yolda yaşamını yitirmişti.

Kâbe'nin sahibinin kim olduğu sanırım yaşanan bu mucizevi olayla anlaşılmış oluyordu...

FELAK ve NÂS SURELERİ

Felak Suresi 5, Nâs Suresi ise 6 ayetten oluşmuştur.

"Sabah aydınlığı" anlamına gelen Felak ve ve sonrasında gelen *"insanlar"* anlamına gelen Nas Sureleri Hz. Muhammed'e karşı yapılan kara maji uygulamaları nedeniyle gelmiş ve bu zararlı enerjilerden, kendisinin Rabbi'ne sığınması istenmiştir.

İpe düğüm atanlar...

> De ki: "Yarattığı şeylerin kötülüğünden, karanlığı çöktüğü zaman gecenin kötülüğünden, düğümlere üfleyenlerin kötülüğünden, haset ettiği zaman hasetçinin kötülüğünden, sabah aydınlığının Rabbine sığınırım."

(FELAK: 113/1-5)

Bu sözlerle kendisinin, Cebrail'in bağlı olduğu ruhsal plân tarafından manyetik koruma altına alındığını anlıyoruz.

İpe düğüm atmak ve ipe üflemek yapılan kara maji tekniklerindendir. Ve o dönem Arabistan'da çok yaygın uygulanan bir yöntemdi. (6)

Hz. Muhammed'e de büyü yapıldığı ile ilgili çeşitli rivayetler bulunmaktadır. İslam kaynaklarında konu özetle şu şekilde dile getirilmiştir:

Hz Muhammed'e büyü yapılmıştır.. Efendimiz akli ve bedeni olarak zafiyetinin farkındadır.. Yapacak bir şey yoktur ve vahyi bekler.. Nihayet Cebrail'in görünmesi, kendisinde büyü olduğunu söylemesi ve büyünün bir kuyunun içinde bulunduğunu belirtmesi üzerine harekete geçilerek büyü çözülür. Bundan sonra Hz. Muhammed'in rahatladığı ifade edilmektedir.

İHLAS SURESİ

4 ayettir. İhlâs, *"samimi olmak, dine içtenlikle bağlanmak"* demektir.

De ki: "O, Allah'tır, bir tektir. Allah Samed'dir. Ondan çocuk olmamıştır. (Kimsenin babası değildir). Kendisi de doğmamıştır. Hiçbir şey O'na denk ve benzer değildir."
(İHLAS: 112/1-4)

"Samed:" Pek yüksek, pek ulu anlamına gelir. Surede Allah'ın tek olduğu ve hiçbir şeyle kıyaslanamayacağı vurgulanırken asıl anlatılmak istenen, Pavlus tarafından yapılan yanlış bir yorumla Hristiyanlık inancı içinde

oluşturulmuş Hz. İsa ile ilgili bir anlayışın düzeltilmesidir.

Tanrı'nın oğlu...

Hz. İsa, öğretisini anlatırken sık sık *"Baba"* tabirini kullanmıştır. Bu sözü duyan fakat ne anlama geldiğini anlayamayanlar tarafından baba sözünün Tanrı'ya karşılık kullanıldığı zannedilmiştir. Böyle zannedenlerin arasında o dönemde Arabistan'da yaşayanlar da vardı. Bu konuyla ilgili Hz. Muhammed'e çeşitli sorular soruyorlardı. Surenin iniş sebebi işte bu sorulan sorulardı.

Evet Hz. İsa baba diyordu ancak Hz. İsa *"Baba"* sözüyle gelmiş olduğu plânı kastetmekte ve kendisinin de bu plânın bir üyesi olduğunu anlatmaktaydı. (7)

Hz. İsa'nın irtibatlı olduğu plânla ilgili Kur'an-ı Kerim'de çok açık bilgiler vardır. Sırası gelince bunlara değineceğiz. Ayrıca Tanrıoğulları ezoterik bir semboldür. Galaktik Uygarlıklara ait olan varlıkları sembolize eder. (8)

NECM SURESİ

62 ayetten oluşan sure, adını ayetin başındaki *"yıldız"* anlamına gelen *"en-Necm"* kelimesinden almıştır:

Battığı zaman yıldıza andolsun ki, arkadaşınız sapmadı ve azmadı.
(NECM: 53/1-2)

Surenin hemen başında Hz. Muhammed'in zihinsel ve fiziksel olarak sağlıklı olduğu, yıldıza yeminle bildirilmiş ve böylelikle Hz. Muhammed'in göksel bir ilhama mazhar olduğu bu yeminle ifade edilmiştir.

Sure yine daha önce üzerinde durulan Hz. Muhammed'in Cebrail'le irtibatlı olduğu hatta onu gördüğü, bu irtibatın sonucu gerçek bir vahiy aldığı ve bu vahye güvenilmesi ile ilgili ayetlerle başladıktan sonra Miraç ile ilgili çok önemli bilgilerin anlatıldığı ayetlere yer verilmiştir. Fakat biz bu konuya burada değil, Miraç Suresi'nde değineceğiz.

Lat, Uzza, Menat...

Sure İslam öncesi Arap inançlarıyla ilgili bir uyarıyla devam eder ve şöyle denir:

> Lât ve Uzza'ya ve diğer üçüncüsü Menat'a ne dersiniz? Erkek size de, dişi O'na mı? Öyle ise bu çok insafsızca bir paylaştırmadır.
> (NECM: 53/19-22)

Bir önceki surede nasıl ki, Hz. İsa'nın Tanrı'nın Oğlu olduğu inancına karşı çıkılmışsa burada da, eski Arap kültüründe önemli semboller olmasına karşın, zaman içinde anlamını yitirmiş ve halk tarafından bilinçsizce El-İlah'ın (Allah'ın) kızları olarak nitelendirilen üç sembole karşı çıkılmaktadır.

Bu karşı çıkılışta aynı zamanda ince bir alay ve espiri de bulunmaktadır. Bilindiği gibi o dönemdeki Araplar kız çocukları olsun hiç istemezler, çoğunlukla hep erkek çocuklarının olmasını ve soylarının devam etmesini isterlerdi.

Durum böyleyken kendilerinin istemedikleri kız çocuklarını El-İlah'a atfetmişlerdi. Allah'a "kız çocukları" isnad etmeleri çelişkili bir tavırdı. Çünkü, Allah'a herhangi bir şekilde "çocuk" isnad etmelerindeki çirkinlik bir tarafa, O'na kendilerinin hor gördüğü bir şeyi isnad etmeleri, kendilerinden üstün bir varlık olarak gördükleri Allah'a duydukları saygıyla çelişiyordu. Ayette ince bir istihza ile vurgulanan nokta işte bu çelişkidir.

Eski Arap geleneklerinden gelen Lât, Uzza ve Menat üç ayrı heykelle sembolleştirilmiş ve bunlar o dönemde Kâbe'nin içinde muhafaza edilmekteydi.

Eski inisiyatik bilgilerin dejenere olmasından sonra bunlara yüklenen anlam, halk tarafından unutulmuş sadece şekilsel anlamları kalmıştı. Ayette

karşı çıkılmasının ana nedeni budur. Günümüzde bunların putperest bir inancın sembolleri olduğu görüşü ağırlıklı olarak benimsenmişse de gerçekte durum çok daha farklıydı.

Hz. Muhammed'in kendisine vahyedilmesi üzerine söz konusu sembolleri ortadan kaldırması ile Atatürk'ün tarikatları kapatması hemen hemen birbirleriyle aynı nedenlerden dolayıdır. Bir zamanlar Ezoterik-Bâtıni Öğretim'in merkezleri konumunda bulunan tarikatlar aradan geçen yıllar boyunca o ilk günkü niteliklerini kaybederek, harici ve şeriatçi kurumlara dönüşmeye başlamışlardı. Aynen Hz. Muhammed'in döneminde Lât, Uzza ve Menat'ın içerdikleri inisiyatik anlamların yok olması gibi...

İşte aradaki benzerlik budur ve bu nedenlerden dolayı da Atatürk tarikatları, Hz. Muhammed ise bu heykelleri ortadan kaldırtmıştır.

Ancak ortada benzemeyen tek fark Atatürk'ün kapattırdığı şeriatçı- harici tarikatlar siyasi liderlerin istekleri doğrultusunda yeniden açılmışken; Lât, Uzza ve Menat'ın heykelleri bir daha gün yüzüne çıkamamışlardır...

Putperestlik nedir?

Günümüzde geçerli olan putperestlik kavramı, tarihin hiçbir döneminde insanlar tarafından yaşanmış bir realite olmamıştır. Yani tarihin hiçbir döneminde, insanlar kendi ellerinin mahsülü olan taştan ya da tahtadan yapılmış heykellere tapmamışlardır.

Tarihin hiçbir döneminde hiçbir insan toplumu kendi elleriyle yaptığı tahtadan ya da taştan heykellerin kendilerini yaratmış olduğuna inanacak kadar, geri bir düzeyde olmamıştır.

Putperestlik, sembolün anlamını yitirmesidir. Anlamının insanlar tarafından artık anlaşılamaması demektir. Anlam yitince de sembolü kaldırıp atmaktan başka çare kalmıyor. O devirde olan işte buydu.

Sonrasında gelen ayetlerde bu durum çok daha net bir şekilde dile getirilmiştir:

Onlar ancak sizin ve atalarınızın (ilâh edindiğiniz şeylere) taktığınız isimlerdir. Allah, onlar hakkında hiçbir delil indirmemiştir. Onlar yalnız zanna ve nefislerin arzusuna tâbi oluyorlar. Andolsun ki, kendilerine, Rableri katından yol gösterici gelmiştir.
(NECM: 53/23,26-28)

Melek sembolizmi...

Aynı bilgi kirlenmesi o dönemler melek sembolünde de kendisini göstermekteydi. Evrensel İdare Mekanizması'nın unsurlarının sembolü olan melekler, dişi varlıklarmış gibi ruhsal anlamlarından çıkartılarak insani bir hüvviyete büründürülmüştü.

Sonrasında gelen ayette de, bu yanlış inanca dikkat çekilmiştir:

Göklerde nice melekler vardır ki onların şefaatleri; ancak Allah'ın izniyle, dilediği ve hoşnut olduğu kimselere yarar sağlar. şüphesiz ahirete iman etmeyenler, meleklere dişi isimleri veriyorlar.
Halbuki onların bu hususta hiçbir bilgileri yoktur. Onlar sadece zanna uyuyorlar. Şüphesiz zan, hakikat namına hiçbir şey ifade etmez.
(NECM: 53/23)

Melek olarak ifade edilen Melekut Âlemi'nin varlıklarının yeryüzündeki insanlara yardım ettikleri ayette çok açık bir şekilde anlatılmış, ancak insanların bu mekanizmayı anlayamadıkları ifade edilmiştir. Günümüzde de durum büyük oranda aynıdır... Yine geleneksel dini inançların büyük bir bölümü çeşitli zanlara uymaktan ibarettir. Bu birçok din için de aynıdır...

Kur'an-ı Kerim'in birçok ayetinde bildirildiği gibi, bu zanlardan kurtulup, dinin gerçeklerine apaçık bir şekilde ulaşabilmek herhalde kıyamet günlerinde ancak nasip olabilecektir.

Şira Yıldızı'nın Rabbi...

Yıldız anlamına gelen Necm Suresi'nin sonlarına doğru bir yıldızın adından da söz edilmiştir:

Şüphesiz O, "Şi'râ'nın Rabbidir.
(NECM: 53/49)

O dönemler, geçmişi çok eskilere dayanan bir geleneğin uzantısı olarak, başta Himyer ve Huzâ kabilelerinde Şira Yıldızı'na bir kutsiyet atfedilmiş ve o yıldıza karşı çeşitli ritüeller uygulanmaktaydı. Ayet bu eski geleneğe atıfta bulunmuş ve kutsiyet atfettikleri yıldızın rabbinin de Allah olduğu söylenmiştir. Ayette geçen *"Şira Yıldızı"* günümüz astronomisinde *"Sirius Yıldızı"* olarak bildiğimiz yıldızdır.

Burada dikkatinizi bir inceliğe çekmek istiyorum.

"Rab" kelime anlamı itibarıyla ıslah etmek üzerinde tasarrufta bulunmak kemâle erdirmek, efendi olmak sorumluluğunu yüklenmek, başkanlık yapmak, mâlik ve sahip olmak, sözü dinlenmek itaat edilmek, üstünlüğü ve otoritesi kabul edilmek gibi anlamlara gelir. Eski geleneklerde inisiyatörler için de kullanılmıştır. Benzer şekilde dini liderler ve peygamberler için de kullanılmış bir kavramdır.

Allah'ın Rab olması canlılar için geçerli olan bir kavramdır. Yani Allah bizim Rabbimizdir diyebiliriz. Aynı şekilde kuşkusuz ki diğer canlıların da... Ama hiçbir zaman bu kavramı yani Rab olmasını bir gezegen için kullanmayız. Gezegenemi-zin yaratıcısı olduğundan söz edebiliriz ama *"Rab olmak"* farklı bir kavramdır. Canlılar için kullanılır. Yani Dünya'nın Rabbi denildiğinde dünya üzerindeki yaşayan canlıların Rabbi anlamına gelmektedir. **Dolayısıyla Şira'nın Rabbi denildiğinde de, orada yaşayanların Rabbi kastedilmektedir. Yani Şira Yıldız Sistemi'nde yaşayanlar olduğu bu ayette üstü örtülü bir şekilde de anlatılmıştır.**

Ezoterik bilgilere göre Siriusyen kültür izleri...

Dünya üzerindeki tüm dinler ya Tufan Öncesi Atlantis ve Mu Kültürleri'nden ya da "Kozmik Ruhsal İrtibatlar"dan kaynaklanmıştır. Bazen her iki unsurun bir arada bulunduğu dini sistemler de vardır. **Ancak hepsinin ortak özelliği, bir şekilde "Sirius Kültürü"yle ilintili olmalarıdır. Bu bilgi bir zamanlar sadece inisiyatik mabetlerde eğitilen rahiplere aktarılırdı.** Daha sonra insanlığın aşamalı aşağıya inişi süresince ve özellikle de son 2000 yıldır geniş halk kitlelerinden tamamıyla gizli tutulmuş bir bilgidir. Hatta o denli gizli tutulmuştur ki, dini eğitim sistemlerinin kendi kutsal kitaplarında bile, bu tamamen gizlenmiştir. **Sirius Kültürü hakkında, Kur'an-ı Kerim'de sadece iki surede toplam birkaç ayetle üstü kapalı atıflarda bulunulmuştur.** Bunun haricinde hiçbir bilgi verilmemiştir.

Şimdiye kadar çok az kişi tarafından bilinen bu gerçek, inisiyatik sırları semboller ve hikâyeleştirilmiş meseller tarzında aktaran mitolojilerde de kendini gösterir. Örneğin, Roma Mitolojisi'nde *"Romüs"* ve *"Romülüs"* kardeşleri emziren kurtla, Türk Mitolojisi'ndeki *"Gök - Kurt"* ve *"Gök - Kurt'tan Türeyiş Efsaneleri"*, bu sırrı anlatan sembollerdir. (9)

Sirius Yıldızı'nın bulunduğu takımyıldızının günümüzde de *"Büyük Köpek Takımyıldızı"* olarak isimlendirilmiş olması boş ve anlamsız bir tesadüf değildir. Eski Mısır Kültürü de dahil olmak üzere, tüm inisiyatik metinlerde, Sirius'un sembolü olarak *"kurt"* ya da *"dik kulaklı siyah köpek"* kullanılmıştır. Bu ve bunlara benzer diğer ülkelerin mitolojileri incelendiği takdirde, bu gerçek tüm açıklığıyla ortaya çıkmaktadır.

Sirius, bizim Güneş Sistemimiz gibi daha birçok güneş sisteminin içinde yaşayan varlıkları eğitmiş, görüp, gözetmiş vazifeli bir sistem olarak fonksiyon gören varlıkların bulunduğu kozmik yönetici bir mekanizmadır... Bu kozmik yönetici mekanizmanın varlıkları çok ender olmakla birlikte zaman zaman bazı vazifelilerini enkarne etmek suretiyle Dünyamız'a göndermişlerdir. Çok özel bazı ezoterik kaynaklarda bunlardan bir tanesinin de Hz. Muhammed olduğu söylenmektedir.

Bu ezoterik bilgilere göre, Hz. Muhammed adıyla tanıdığımız bu büyük vazifelinin Dünyamız'daki görevine hazırlığı iki safhada olmuştur.

Konuyu açalım...

Her ne kadar birçok yazar, Mu'daki inisiyatik bilgileri aktarırken *"Mu Dini"* tabirini kullanmışsa da, aslında bildiğimiz anlamda bir dine sahip değillerdi. Çünkü o dönemlerde kozmik bilgilerin sembollere büründürülerek insanlara anlatıldığı dini eğitim sistemi değil, kozmik bilgilerin apaçık öğretildiği inisiyatik bir sistem işler durumdaydı. Henüz daha dinler ve mitolojiler ortaya çıkmamıştı. Çünkü buna gerek yoktu...

O dönemde de bir dizi sembol vardı ama bu semboller bilgilerin üzerini örtmek için değil, meseleyi en kısa yoldan anlatmak için kullanılıyordu. Yani sembolün ifade ettiği anlam herkesce biliniyordu. Aradaki bu fark çok önemlidir. Bizim devremizdeki dinler dönemiyle birlikte tüm sembollerin üzeri örtülmüş ve anlamları genel çoğunluk tarafından unutulmuş durumdadır. Zaten günümüzde dinsel bilgilerin yanlış yorumlanmasının ana nedeni de budur...

İnsanlığın aşağıya iniş sürecinin sonlarına doğru yani hâlen içinde yaşamakta olduğumuz dönemde (Demir Çağ'da) ilahi bilgilerin sembollerle insanlara aktarılacağı bir döneme girilmişti. Ve bu dönem içinde daha sonraları kitabi dinler olarak adlandırılacak dinlerin yeryüzüne indirilmesine başlanmıştı.. Bu Hz. Musa ile başlamış ve Hz. İsa ile devam etmişti... Sıra artık bu sürecin tamamlanmasına gelmişti...

Tüm bu süreç, Âlemler'in Rabbi'nin tasarrufu dahilinde Kürsi ya da Melekut Âlemi olarak tanımlanan Evrensel İdare Mekanizması'nın hiyerarşik yapısı içindeki plân tarafından yürütülmekteydi. Bu son görev de yine bu işleyiş içinde ta-mamlanacaktı.

Daha önce olduğu gibi bu işleyişin içinde Siriusyen Kültür temsilcileri de aktif bir vazife alacaktı.

Hz. Muhammed adıyla tanıdığımız büyük vazifelinin Dünyamız'daki görevine hazırlığı iki safhada olmuştur demiştim. Birinci safhası bu vazifeye Melekut Âlemi'nin yönlendirmesi doğrultusunda görevlendirilmesiyle başlamış ve ilk hazırlıklarını Sirius'ta yapmıştır.

İlk plânlarını, ilk projelerini Sirius'dayken hazırlamış ve Dünya'ya geldikten sonra oluşturulacak sistemle ilgili çalışmalarda bulunmuştur.. Hazırlamış olduğu bu dosyaları daha sonra dünyayı yakından takip eden ve Dünya'nın içinde bulunduğu şartları yakından inceleyen "Satürn Bilgeleri"

ile tetkik etmiş, gözden geçirmiştir. Dünya'nın yaklaşık 28.000 yıllık bir dönemini içeren akaşik kayıtlar, "Satürn Bilgeleri" ile birlikte gözden geçirilmiş ve Dünya üzerinde yaşayan varlıkların o güne kadar geçirmiş oldukları enkarnasyonlar büyük bir titizlikle incelenmiştir... Bu da ikinci safhasıdır...

Bu incelemelerden sonra Sirius'da hazırladığı plânının bazı bölümlerini onların önerileri doğrultusunda Siriuslu diğer varlıklarla birlikte yeniden elden geçirmiş ve birtakım değişiklikler yapmak gerektiği görülmüş ve Melekut Âlemi'nin onayıyla son nokta konulmuştur.

En son olarak da bu öğretinin hangi yolla, nasıl bir metot kullanılarak insanlara nakledileceğine karar verilmiştir. Bu, vahiy mekanizmasıdır. Yani ruhsal tebliğ mekanizması... Daha önce farklı metotlar denenmişti. Şimdi ise bu yol denenecekti... Siriusyen kökenli bilgiler insanlara uygun semboller kullanılarak ileticilik vazifesini görecek bir varlıkla, zamanı geldiğinde Hz.Muhammed'e ruhsal kanalla "Evrensel İdare Mekaniz-ması"nın kontrolünde aktarılmaya başlanacaktı. Yani vahyin belli bir bölümü çok önceden hazırlanarak tespit edilen Siriusyen bilgilere dayanır. Bu aktarımda iletişimi kuracak varlık Kur'an-ı Kerim'de Cebrail olarak isimlendirilmiştir.

Bunun haricinde Melekut Âlemi'nin o an gelişen durumlara uygun araya girişleri olmuştur. Ayrıca, Melekut Âlemi'nin bir üyesi olan Cebrail de kendi yetkisi dahilinde bazı araya girişler yapmak suretiyle, birtakım ayetler aktarmıştır.

Hz. Muhammed Hira Dağı'nda ilk kez Cebrail ile karşılaştığında geçmişi tamamen unuttuğu için gerek kendi kimliğini, gerekse de Cebrail'in gerçek kimliğini yeniden hatırlayıncaya kadar belli bir uyum sağlama süreci geçirmek zorunda kalmıştı. Ancak yörede bulunan Yahudi Kabalistleri, bazı Hristiyan rahipleri ve Sabiiler gibi birtakım ezoterik gruplar belirli derecelerde durumun farkındaydılar. Fakat bu sırrı bilenler, kesinlikle hiçbir şekilde bu bilgileri dışarıya sızdırmadılar...

Bu gruplardan bazıları Hz. Peygamber'e geçmiş kökenini hatırlamada yardımcı da olmuşlardır. Özellikle Hatice'nin akrabası Varaka, bu konuda kayıtlara geçenlerden sadece bir tanesidir. Bundan daha önce bahsetmiştim.

Cebrail'in O'na ***"Oku"*** demesi, doğmadan önce hazırlanan bilgileri yeniden okumaya başlaması anlamındadır. Cebrail'in O'na dokunmasıyla birlikte zaten binbir güçlükle kurulan ruh beden ilişkisi derhal serbestleşmiş

ve astral çıkışla, gelmiş olduğu plândaki hazırladığı bilgilerle karşı karşıya gelmiştir. O ana kadar bunları unutmuş bir hâlde yaşadığı için büyük bir şaşkınlık içinde kalmıştır. Hatta *"Acaba yanılıyor muyum?..." "Yoksa bütün bunlar bir halisünasyon mu?"* diye ilk başta tereddüt göstermesi bu açıdan son derece doğaldır. Zaten belli bir süre bunlardan tam olarak emin olamamıştır.

Önceden hazırlanan ve daha sonra Hz. Peygamber'e Cebrail tarafından aktarılan metinler son derece ağır bir sembolizm örtüsüyle şifrelendirilmiş olduğundan, anlaşılması bir hayli zordur. Bir başka zorluk da, metinlerin belirli bir lineer akışı takip etmemesidir. Yani öyle ayetler vardır ki, onlar en başta olmalıdır. Ve yine öyle ayetler vardır ki, ortalarda başka ayetlerin yanına getirilse, çok daha kolay bir anlam çıkartabilmek mümkün olur. Ancak Kur'an ayetleri böyle aktarılmamıştır. Çünkü küresel bir mantık vardır. Lineer tek boyutlu bir mantıkla hazırlanmamıştır. Bu özelliğinden dolayı Kur'an metinlerinin anlaşılabilmesi için ayrıca bir çaba gerekir... Belli ki kolayca anlaşılması istenmemiştir...

Dünyaya aktarılacak son bilgi midir?...

Hemen belirtelim ki, kulaktan dolma edinilen dini bilgilerimizdeki, Kur'an-ı Kerim'den başka artık insanlara hiçbir bilgi verilmeyecektir anlayışının hiçbir geçerliliği yoktur. **Bu, sonsuza bir son yakıştırmaya benzer. Ancak dinsel bir motif ve görünüm altında yeni bir bilgi verilmeyeceği doğrudur.** Çünkü dinler devri Hz. Muhammed ile birlikte tamamlanmıştır. O son peygamber ve getirdiği din de Dünya'nın göreceği son dindir... Fakat dünyanın göreceği son bilgi değildir. Bu yanlış anlayış, Kur'an'ın indirilişinden yüzyıllarca sonra insanların ileri sürdüğü bir tahminden ibarettir.

Bu bölümle ilgili konumuzu kapatmadan önce son bir noktaya daha değinmek istiyorum...

Bu ve buna benzer bazı ezoterik bilgilerle karşılaşıldığında mutlaka başka toplumların ellerinde bulunan ezoterik bilgilerle o bilginin örtüşüp örtüşmediği araştırılmalıdır. Ben hep bu prensibi uygulamaya çalışmışımdır. Sizlere de bunu tavsiye ederim. Örneğin yukarıda aktardığım bu bilgileri başta Mısır ve Eski Türk Gelenekleri'ndeki kurt sembolizmi olmak üzere birçok inisiyatik eski geleneklerde araştırdıktan sonra sizlerle paylaşmış bulunuyorum.

Bu bilgilerin doğru olabilme ihtimali bana göre çok yüksektir. Çünkü Siriusyen Kültür'ün dünya ile çok yakından bağlantısı olduğu, birçok toplumun eski geleneklerinde karşımıza çıkmaktadır. Roma'dan Orta Asya Eski Türkleri'ne, oradan da Afrika'daki Dogon kabilesine varıncaya kadar birçok gelenekte bu bilgiler mevcuttur.

Araştıranlarınız görmüşlerdir; sırların tamamının üstündeki örtünün kalkacağı günlerde bu gerçeklerle herkes yüzyüze gelecektir.

ABESE SURESİ

42 ayetten oluşan Abese Suresi ismini ilk ayette geçen abese fiilinden almıştır. *"Yüzünü ekşitti"* anlamına gelen bu sözcük, Hz. Muhammed'in yaptığı bir yanlışlığın düzeltilmesi için kendisine yapılan bir uyarı için kullanılmıştır.

Kur'an-ı Kerim'in yeni inmeye başladığı o günlerde Hz. Muhammed eski Arap Gelenekleri'nin inanç sistemlerine bağlı olan bazı bedevi liderlerle zaman zaman görüşmeler yapmaktaydı.

Yine o günlerden birinde Hz. Muhammed bu liderlerden bazılarıyla bir toplantı yaptığı sırada, içeriye sahabilerden Abdullah b. Ummi Mektûm gelerek, *"Ya Resûlullah, bana öğüt ver"* demişti. Hz. Muhammed bir an ona dönmüş ama yüzünü ekşiterek onunla konuşmayarak, yanındakilerle konuşmaya devam etmişti. İşte bu sure yaşanılan bu olay üzerine inmiştir. Surenin başlangıç 12 ayeti Hz. Muhammed'in uyarılması ve yaptığı bu hareketin yanlışlığını izaha ayrılmıştır.

Kendisine o âmâ geldi diye Peygamber yüzünü ekşitti ve öteye döndü. (Ey Muhammed!) Ne bilirsin, belki de o arınacak, yahut öğüt alacak da bu öğüt kendisine fayda verecek. Kendini muhtaç hissetmeyene gelince; Sen, ona yöneliyorsun. Onun arınmamasından sana ne! Allah'a karşı derin bir saygıyla korku içinde koşarak sana geleni ise bırakıp, ona aldırmıyorsun. Hayır, böyle yapma! Çünkü bu (Kur'an) bir öğüttür. Dileyen ondan öğüt alır.
(ABESE: 80/1-12)

Dilediği vakit onu diriltir...

Surenin devamında günümüzde hâlâ tartışması süren ve üzerinde uzlaşma sağlanamayan tekrardoğuşla ilgili ayetlere yer verilmiştir. Kur'an-ı Kerim'de tekrardoğuşla ilgili olduğu düşünülebilecek ilk ayetler bu surede aktarılmış ve sonra yine aynı konu başka surelerde de tekrarlanmıştır. Bâtıni İslam Öğretisi'nin önde gelen birçok sufisi ve birçok İslam tasavvufçusu için bu ayetler tekrardoğuşa işaret etmektedir.

Allah onu hangi şeyden yarattı? Az bir sudan (meniden). Onu yarattı ve ona ölçülü bir şekil verdi. Sonra ona yolu kolaylaştırdı. Sonra onu öldürdü ve kabre koydu. Sonra, dilediği vakit onu diriltir.
(ABESE: 80/18-22)

Kabirden çıkmak sembolü Kur'an-ı Kerim'in bazı ayetlerinde insanların ölü anlayışlarından çıkarak yeni anlayışlara kavuşacağı anlamında da kullanılmıştır. Buna örnek vermiştik yeri gelince tekrar bu konuyla ilgili ayetleri göreceğiz ama buradaki anlatıma baktığımızda konunun insanın dünyaya gelişi, bu dünyada yaşaması, ölmesi ve sonrasında diriltilmesi ile ilgili olduğu çok açık bir şekilde görülmektedir. Dirilmekten kasıt kuşkusuz ki, çürüyen bedeniyle değil bir başka bedenle olabilecek bir durumdur ki, bu da ancak tekrardoğuş kavramıyla izahı mümkün gibi görünen bir durumdur.

Dilediği vakit denmiş olması da önemlidir. Yani gelenekçi yorumcuların söylediği gibi sadece kıyamette değil...

KADR SURESİ

5 ayetten oluşan Kadr Suresi *"Kadir Gecesi"*ni anlattığı için bu adı almıştır. Kadr, "*azamet ve şeref*" anlamına gelir. Surenin tamamını aktarıyorum.

Kadir gecesinin ne olduğunu sen ne bileceksin...

> Şüphesiz, biz onu (Kur'an'ı) Kadir gecesinde indirdik. Kadir gecesinin ne olduğunu sen ne bileceksin! Kadir gecesi bin aydan daha hayırlıdır. Melekler ve Ruh (Cebrail) o gecede, Rablerinin izniyle her türlü iş için iner de iner. O gece, tan yerinin ağarmasına kadar bir esenliktir.
> (KADR: 97/1-5)

Bazı günler ya da geceler nasıl olur da diğerlerinden ayrı bir özelliğe sahip olabilmektedir? Surede kesinlikle bir farklılıktan bahsedildiği son derece açık bir şekilde anlatılmış bulunmaktadır.

Öncelikle *"Kadir Günü"* denmemiştir... *"Kadir Gecesi"* denmiştir... Çünkü yapılan metapsişik çalışmalarda görülmüştür ki, gece ruhsal enerjilerin alınmasında gündüze göre çok daha etkili olmaktadır. Birinci sebebi bu... Peki ama diğer gecelerden Kadir Gecesini farklı kılan nedir?...

O gecenin farklılığı dünyanın kozmosdaki konumu ve durumuyla alakalıdır. Yani astrolojik etkilerin, ruhsal ilahi kozmik tesirlerin iletilmesinde çok daha müsait bir ortamı oluşturmasından dolayıdır.

Bu ruhsal kozmik ilahi tesirlerin çok daha etkin bir şekilde geldiği zaten ayette de *"Melekler ve Ruh o gecede, Rableri'nin izniyle her türlü iş*

***için iner de iner”* sözüyle açıklanmıştır.**

Ve çok ilginç bir şekilde bu sureden hemen sonra gelen surelerden birinin adı ***“Güneş”*** diğerininki ise ***“Burçlar”*** ismini taşımaktadır....

ŞEMS SURESİ

“Güneş” anlamına gelen ve 15 ayetten oluşan Şems Suresi Güneş’e, Ay’a ve gündüzle geceye yeminle başlar...

Güneş’e ve Ay’a andolsun ki...

> Güneşe ve onun aydınlığına andolsun, Onu izlediğinde Ay’a andolsun, Onu ortaya çıkardığında gündüze andolsun, Onu bürüdüğünde geceye andolsun,
> (SEMS: 97/1-4)

Surenin başındaki bu yeminin niçin yapıldığı hemen devam eden ayetlerde açıklanıyor:

> Göğe ve onu bina edene andolsun, Yere ve onu yayıp döşeyene andolsun,
> (SEMS: 97/5-6)

Göğü ve yeri bina edene aslında yemin ediliyor.. Yani kozmik düzenin kurucusuna... Güneş’e ve Ay’a yemin edilmesinin ardında yatan asıl düşünce işte budur. *“Yaradılmışı severim Yaradan’dan ötürü”* sözünün aslında çıkışı bu ayetteki düşünceye dayanır. Sufizmde bu, her yerde Yaradan’ı görmek,

her yerde O’nun birliğini hissetmek demektir.

Güneş, Ay ve Dünya’nın bina edilişinden sonra yeryüzündeki insanlığın da hangi özelliklerle yeryüzünde yaşamaya başlatıldığı son derece güzel bir tanımlamayla anlatılmıştır.

> Nefse ve onu düzgün bir biçimde şekillendirip ona kötülük duygusunu ve takvasını (kötülükten sakınma yeteneğini) ilham edene andolsun ki, nefsini arındıran kurtuluşa ermiştir.
> (SEMS: 97/1-9)

İnsanın dualitik yapısı, hem pozitif, hem negatif unsurların bulunduğu ancak bu kadar güzel anlatılabilirdi. *“Kötülük duygusu”* ve *“takva”* tanımlamalarıyla insanlığın bu özelliği anlatılmaktadır. Önemli olan bu ikilemin insana ilham edildiğinin söylenmesidir. Bu, Demir Çağ insanının karakteristik özelliğidir. Ve görüldüğü gibi bu bizzat organize edilmiş ve bu şekilde yaşayacak bir insanlık oluşturulmuştur. İlham edildiğinin söylenmesi bu yüzdendir.

Ve sonrasında vahyedilen ayette bu gidişin nasıl sonlanacağı da açıklanmıştır: ***“Nefsini arındıran kurtuluşa ermiştir...”***

Bu nihai kurtuluştur. Astral arınmadır. Tüm inisiyatik çalışmaların temelidir. Ve insanlık için varılacak son noktadır. Nefsin ıslah edilmesi ikiyi bir yapmak demektir; ki surenin başında Güneş’e ve Ay’a yemin edilmesinin diğer nedeninin de, burada üstü örtülü bir mesajı vardır. Çünkü ileriki surelerde ayrıntılarıyla göreceğimiz gibi *“Güneş”* pozitif-eril, *“Ay”* negatif-dişil prensiplerin sembolüdür.

Bunlara yemin de, bu unsurları fark etmek ve tüm bu unsurların varoluşun birer parçası olduğunu anlamak demektir. Yani ikiyi bir yapmaktır... Güneş’e ve Ay’a yemin edilmesinin bir diğer nedeni de işte budur...

Sure daha önce yok olan kavimlerden Semud’un yok edilmesini anlatarak tamamlanır. Tufan öncesi uygarlıkların yokoluşlarını ileriki surelerde ele alcağım için şimdilik bu konuya girmiyorum...

BÜRUC SURESİ

22 ayetten oluşan sure, adını birinci ayetteki *”burçlar”* anlamına gelen *“el-Bürûc”* kelimesinden almıştır.

Burçlarla dolu göğe andolsun, Va’dedilmiş güne (kıyamete) andolsun,
(BÜRUÇ: 85/1-2)

Güneş sistemleri...

Yukarıda söylediğim gibi burçlarla ilgili bir anlatımla burada karşılaşmaktayız.

Burçlarla dolu gök, uzayın başka güneşler ve bu güneşlerin çevresinde dönen gezegenlerle dolu olduğu anlamına da gelir. Böylelikle uzayla ilgili önemli bir bilgi de aktarılmıştır.

Kur’an-ı Kerim’in indirildiği dönem ve sonrasında bile dünyanın düz bir tepsi gibi düşünüldüğü çağlar hatırlanırsa o dönem için ne kadar önemli bir bilginin aktarılmış olduğu daha iyi anlaşılacaktır.

İkinci ayette bahsedilen vadedilmiş günden kastedilen, parantez içindeki Diyanet İşleri Başkanlığı’nın eklemesinden de anlaşılacağı gibi kıyamet günüdür. Burada vadedilmiş denmesi önemlidir. **Vadetmek güzel bir şey için kullanılan bir tanımlamadır. Bu inceliğe dikkatlerinizi çekmek isterim. Çünkü kıyamet hep yokoluşla karıştırıldığı için bunu hatırlatmak istedim. Kıyamet birçok kez değinmiş olduğumuz gibi yokoluş değil, uyanış günü ya da günlerinin genel adıdır.**

Korunmuş levha...

Surenin devamında önce iman edenlerin cennete gidecekleri, Allah’ın gücünün her şeye yettiğinden bahsedildikten sonra yine tarih sahnesinden silinmiş Semud kavminden bahsedilmiş ve sure ilginç bir ayetle noktalanmıştır:

Hayır o (yalanlamakta oldukları kitap) şanı yüce bir Kur’an’dır. O korunmuş bir levhadadır.
(BÜRUÇ: 85/21-22)

Korunmuş bir levhada yazılı olduğunun söylenmesi, üstünde durulması gereken bir konudur.

Korunmuş levha anlamına gelen “Levhi Mahfuz” hakkında ne bu surede ne de bir başka surede Kur’an-ı Kerim’de üstü kapalı bile olsa herhangi bir açıklama yapılmamıştır.

Az önce de değindiğimiz gibi ezoterik bilgilere göre, Kur’an-ı Kerim indirilmeye başlamadan önce Âlemlerin Rabbi’nin isteği ve rızasıyla, Melekut Âlemi’nin görüp gözeticiliğinde, Hz. Muhammed’in de bağlı bulunduğu kozmik hiyerarşi tarafından, indirilecek ayetlerin büyük bir bölümü belirlenmiş ve sonrasında Hz. Muhammed’e bu önceden belirlenen ayetler vahyedilmeye başlamıştır. Bu ezoterik bilgiye göre korunmuş levhadan kastedilen budur. Önceden oluşturulmuş ve belirlenmiş olmasıdır.

TİN SURESİ

“İncir” anlamına gelen Tin Suresi 8 ayetten oluşmuştur.

Tîn’e ve zeytûn’a andolsun. Sinâ Dağına andolsun,
(TİN: 95/1,2)

Ayette sözü edilen incir ağacının, Buda’nın altında ilham aldığı ağacı işaret ettiğini düşünen yorumcular vardır.

Eğer böyleyse Kur'an-ı Kerim, Buda'nın altında ilham aldığı ağaca yeminle bir suresini açarak onun şanını yüceltmiş oluyor. Bunda şaşılacak bir yön de yoktur. Çünkü Buda ve benzeri büyük insanların peygamber olmaları, Kur'an'ın yaklaşımı açısından bakıldığında kuvvetli bir ihtimaldir. Buda, Kur'an'ın adı anılmayan resuller dediği kadro içinde bir Hak eri olabilir. (10)

Surenin ikinci ayetinde de yine bir yemine yer verilmiştir. Bu sefer de yemin Sina Dağı'na edilmiştir.

Mısır'da Sina Yarımadası'nda yer alan 2.285 metre yükseklikte bir dağdır. Dinler tarihinde de önemli yeri vardır.

Tevrat'a göre, Hz. Musa öncülüğündeki İsrailoğulları'nın Mısır'dan çıkarken durdukları, Hz. Musa'nın Rabbi'yle konuştuğu ve On Emir'i aldığı yerdir. Hz. Musa kendisine verilen iki taş levhayla dağdan inmiştir. Bu konuya tekrar döneceğiz...

İnsanlığın ezoterik kökeni...

Biz, gerçekten insanı en güzel bir biçimde yarattık. Sonra onu, aşağıların aşağısına indirdik.
(TİN: 95/4,5)

İnsanın yaratılışından bahsedilen bu ayette "biz" diye hitap edilmekte olduğunu görüyoruz ki, bu ifade şekli Kur'an-ı Kerim'in birçok ayetinde karşımıza çıkmaktadır.

Ben, Biz ve O diye üç ayrı hitap tarzının Kur'an-ı Kerim'de geçtiği bilinmektedir. Bu üç ayrı hitap tarzı üstünde durulması gereken ve açıklığa kavuşturulması gereken bir özelliktir.

Fakat önce, ayette sözü edilen insanın en güzel, mükemmel bir şekilde yaratıldıktan sonra aşağıların aşağılarına indirildiğinin söylenmesinin ne

anlama geldiğini ezoterik bilgiler ışığında biraz açmaya çalışalım... Böylelikle niçin biz diye hitap edilmiş olduğu da kendiliğinden anlaşılmış olacaktır.

Şu anda çağdaş bilimin cevap veremediği on sorudan bir tanesi de, insanlığın yeryüzünde ilk olarak nasıl ortaya çıkmış olduğu sorusudur... Şimdi sizlere ezoterizmde insanın ilk ortaya çıkışı ve insanlığın unutulmuş kökeniyle ilgili bilgileri aktarmaya çalışacağım... Bu bilgiler sizlere pek çok çağrışımları da beraberinde getirecektir. Binlerce yıl öncesine dayanan bu bilgiler, uzun bir süre eski inisiyatik mabetlerin duvarları arasında saklı tutulmuş ve daha sonra buralardan gelen bazı belgeler vasıtasıyla günümüze ulaşılabilmiştir.

İlk insanın nereden geldiği sorusuna mitolojik ve dinsel öğretiler tek bir cevap verir: Cennetten...

Peki, bu cennet nasıl bir cennettir?...

Kutsal kitapların hepsinde “ilk insan” dan bahsedilir. Üstü örtülü sembolik bilgilerle, bu sır insanlara anlatılmaya çalışılmıştır. Ancak açık bir bilgi verilmemiştir.

Yeryüzündeki ilk insanın, bir zamanlar iddia edildiği gibi tek hücreli canlılardan gelişe gelişe ortaya çıkmadığı artık bilimsel olarak anlaşılmış durumdadır. Ezoterik bilgiler bunun böyle olamayacağını zaten binlerce yıldır söylemekteydi. İnsan vücudu organik bir yapı olarak, özel bir tarzda meydana getirilmiştir; yani yapılmıştır. Bir üretim mahsulüdür. İnsan organizması, bir dizi tesadüflerin sonucu değil, çok yüksek bir bilimin kendi potasında meydana getirdiği bir yapıdır.

Eski tarihi belgeler ve kutsal kitaplar değişik bir bakışla incelenecek olursa, insanın meydana getirilişinin iki safhalı olduğu görülecektir:

Birincisi: **“Galaktik İnsan.”**
İkincisi: **“Yeryüzü İnsanı.”**

Ezoterik bilgiler ışığında elde edilen bilgiler bundan sonrası için neler söylüyor? Şimdi bunları sırasıyla sizlere aktarmak istiyorum:

Galaktik insan, bir zamanlar yeryüzünde “Altın Çağı”nı meydana getirmiş

olan varlıklara verilen bir isimdir. Bunun yeryüzündeki insan ile çok uzaktan bir akrabalığı vardır. Yeryüzü insanının ilki olarak, Kutsal Kitaplar bize *"Adem"*den bahsederler. Peki insanın meydana getirilişi yeryüzünde mi olmuştur? Yoksa başka bir mekânda meydana getirildikten sonra yeryüzüne mi getirilmiştir?

Yavaş yavaş konuyu açmaya çalışalım. Bakalım nelerle karşılaşacağız?

Tevrat'ta iki farklı yaradılıştan söz edilir:

Birincisi: Elohimler'in yarattığı insan.

İkincisi: Yehova'nın yarattığı insan.

Burada sözü edilen yaradılış bir imalatır. Yani Kaadir-i Mutlak Yaradan'ın yaratma fiili değil, yüksek seviyeli varlıkların yapmış oldukları bir imâlat söz konusudur. Bu iki durumu birbirinden ayırmak gerekir.

"Elohimler," Galaktik Uygarlıklar'ın senyörleridir. *"Yahve"* de bu senyörlere dahil olan ve yeryüzündeki insanların gelişimiyle yakından ilgilenen vazifeli varlıklar grubunun başı ya da sözcüsü konumunda olan kozmik bir varlıktır.

Elohimler'in meydana getirmiş olduğu insan tipi (Galaktik İnsan) ile, Yehova'nın meydana getirmiş olduğu, bizim devremiz insanı olmak üzere iki ayrı *"Adem"* vardır. Biri bizim devremizin, diğeri eski devirlerin Ademi'dir.

Birinci Adem'le ikinci Adem arasındaki farkları Kutsal Kitaplar ince nüans farklarıyla ifade etmişlerdir. Dikkatlice incelenecek olursa bunlar ayırt edilebilir. Burada araştırmacıların dikkatinden kaçmaması gereken bir diğer husus da, Kur'an-ı Kerim'de, Galaktik Adem'den değil, doğrudan doğruya bizim devremizin Adem'inden bahsedilmiş olmasıdır. Ancak Kur'an-ı Kerim'de de bizim neslimizden öncesine ait başka nesillerin yeryüzünde bir zamanlar yaşadığı ve yeni nesillerin yetiştirildiği birçok ayette açıkça belirtilmiştir.

Her ne kadar Galaktik Adem'den bahsedilmese de, Kur'an-ı Kerim'de bizim neslimizin haricinde de başka nesillerin yeryüzünde yaşadığı ve dolaylı olarak başka Ademler'in de mevcut olduğu anlatılmıştır. Bunlar Tufan öncesi devre ait uygarlıklardır. Bu ayetlere yeri gelince değineceğiz.

Altın Çağ'dan Demir Çağ'a:

Altın Çağ'ın yaşandığı dönemlerde yeryüzünde Galaktik Irk'a mensup varlıklar bulunmaktaydı. Galaktik Irk'ın en son uzantıları olarak, Mu ve Atlantis Uygarlıkları'nı görmekteyiz. Kutsal Kitaplar'da sözü edilen büyük tufanla birlikte bu Galaktik Irk'ın son temsilcileri de yeryüzünden silinmişler sadece çok küçük bir kısmı bizim kıtalarımıza göç ederek varlıklarını sürdürebilmişlerdir.

Ezoterizm'de bu varlıklara *"Naakaller"* adı verilir. Ezoterik kayıtlar Naakaller'in Tibet dolaylarında gizli bir yeraltı uygarlığı oluşturduğundan bahseder. *"Agarta"* adı verilen bu yeraltı uygarlığı günümüzde hâlâ varlığını sürdürmektedir.

Galaktik Irk'ın yeryüzünden kaybolmasından hemen önce, bizim devremizin başlangıcını teşkil edecek fizik bedenlere ihtiyaç vardı. Zaman bir hayli ilerlemiş ve insanlığın aşamalı aşağıya iniş sürecinin bir sonucu olarak, "Demir Çağ"ın bedenlerinin imal edilmesi gerekiyordu. Bu tamamıyla bir laboratuar çalışmasını gerektiren, genetik biliminde uzmanlaşmış "Galaktik İnsanlar"ın yapabileceği bir işti.

Tevrat'ta anlatılanlardan; Yehova ve grubunun, muhtelif gezegenlerde, her devreden sonra ruhi varlıkların gelişim süreçlerini sürdürebilmeleri için doğacakları biyolojik bedenleri imal ettiklerini anlıyoruz.

İşte bu noktada Tevrat'ta Yehova olarak isimlendirilen varlıklar devreye girmiş ve bizim devremize ait ilk bedenleri imâl etmişlerdir.

İşte üzerinde durmuş olduğumuz ayette biz diye hitap edilmesinin nedeni budur.

Ayette "aşağıların aşağısına" indirdik denmesi de başlangıçtaki mükemmelliyetten uzaklaşmayı anlatmaktadır. Bu hem genetik olarak, hem de içinde yaşanılan çağ anlamındadır.

KUREYŞ SURESİ

4 ayetten oluşan Kureyş Suresi ismini Hz. Muhammed'in bağlı bulunduğu

kabileden almıştır.

Kâbe’den bahsedilen ilk ayet...

Kureyş de, kendilerini besleyip açlıklarını gideren ve onları korkudan emin kılan bu evin (Kâbe’nin) Rabbine kulluk etsin.
(KUREYŞ: 106/3,4)

Kâbe’den bahseden ilk ayettir. Daha sonra başka vesilelerle Kâbe ile ilgili özelliklere çeşitli ayetlerde yer verilmiştir.

KÂRİ’A SURESİ

11 ayetten oluşmuştur. Tamamını aktarıyorum.

Yürekleri hoplatan gün...

Yürekleri hoplatan büyük felaket! Nedir o yürekleri hoplatan büyük felaket? Yürekleri hoplatan büyük felaketin ne olduğunu sen ne bileceksin? O gün insanlar, her biri bir tarafa uçuşan küçük kelebekler gibi olacaktır. Dağlar da atılmış renkli yünler gibi olacaktır. İşte o vakit, kimin tartıları ağır gelmişse, artık o, hoşnut olacağı bir hayat içinde olacaktır. Ama kimin de tartıları hafif gelirse, işte onun anası (varacağı yer) Hâviye’dir. Sen Hâviye’nin ne olduğunu ne bileceksin? O, kızgın bir ateştir.
(KÂRİ’A: 101/1-11)

Kıyameti tasvir eden surenin tüm ayetleri bu konuya ayrılmıştır.

“Kâri’a:” Vuran, çarpan, kapıyı çalan, yürekleri hoplatan şey demektir. Burada, kıyamet gününü ifade etmektedir

“Hâviye:” Issız, tenha yer, çöl anlamına gelir.

Tartı sembolü birçok kültürün kutsal metinlerinde ve geleneksel ezoterik bilgilerinde kullanılmış ortak sembollerden biridir. Bu sembol Mısır’ın Ölüler Kitabı’nda ayrıntılarıyla ele alınmış ve kalbin tüyle tartılması ile tasvir edilmiştir. Öte âlemde kalbin tartılması astral tortularından o kişinin ne oranda arınıp arınamadığının bir sembolü olarak kullanılmıştır. Yukarıda aktardığım ayetteki tartı sembolünün içeriği de aynıdır. Arınmanın sağlanıp sağlanamadığının bir göstergesi olarak kullanılmıştır.

Surenin geneline baktığımızda şiddetli bir çarpışmadan yani büyük bir şoktan bahsedilmekte ve tartıdan sonra gerçeklerin ortaya çıkacağından yani herkesin kendi durumunu ve hangi noktada olduğunu anlayacağının anlatıldığı görülmektedir. Sarsıntıyı ve şoku meydana getirecek şey ortaya çıkacak açık bilgilerdir. İlerleyen surelerde bu konu birçok kez farklı açılarıyla ele alınarak çeşitli tasvirlerde bulunulmuştur.

Nitekim hemen ardından gelen surede de, bu konuya devam edilmiştir.

KIYÂME SURESİ

40 ayetten oluşan sure isminden de anlaşılacağı gibi kıyamet konusunu temel almıştır.

> Kıyamet gününe yemin ederim. (Kusurlarından dolayı kendini) kınayan nefse de yemin ederim (ki diriltilip hesaba çekileceksiniz). İnsan, kendisinin kemiklerini bir araya getiremeyeceğimizi mi sanır? Evet bizim, onun parmak uçlarını bile düzenlemeye gücümüz yeter. Fakat insan önünü (geleceğini, kıyameti) yalanlamak ister.
> (KIYÂME: 75/1-5)

Kıyamet günüyle ilgili tasvirlerin yapıldığı ayetin hemen başında parmak izlerinden bahseden bir ayetle karşılaşmaktayız...

Parmak ucu izlerinin tüm insanlarda birbirinden farklı oluşu gözönüne alınacak olursa, ayetin üzerinde durduğu noktanın önemi anlaşılır.

Parmak izi sisteminin bulunuşu 1800'lü yılların sonlarına rastlar. İlk önce, Nehemiah Grew (1684), Marcello Malpighi (1686) ve J. E. Purkinje (1823) gibi anatomistler; insanların parmaklarındaki kıvrımların bazı özellikleri bulunduğuna dikkat çekmekle beraber, bu izlerden faydalanma metotlarını belirtmemişlerdir.

Modern manada parmak izi tespiti ve faydalanma konusunda ilk adım 1880'de atılmıştır. Bu tarihte Henry Faulds ve William James Herschel adlı iki İngiliz bilimadamı, Nature adlı bir bilimsel dergide parmak izi hakkında makale yazmışlardır.

Parmak izi konusunda daha sonra çalışan Galton da, kalıtım yolu ile geçen parmak izi olmadığını açıklamış; her insanın parmak izinin birbirinden farklı olduğunu kaydetmiştir.

O gün insan kendi aleyhine şahittir...

> "O kıyamet günü ne zaman?" diye sorar. Gözler kamaştığı, ay karanlığa gömüldüğü, güneş ve ay bir araya getirildiği zaman, o gün insan "kaçış nereye?" diyecektir. Hayır, hiçbir sığınacak yer yoktur. O gün varıp durulacak yer, sadece Rabbinin huzurudur. O gün insana, yapıp önden gönderdiği ve yapmayıp geri bıraktığı şeyler haber verilir. Hatta, mazeretlerini ortaya koysa da, o gün insan kendi aleyhine şahittir.
> (KIYÂME: 75/6-15)

"Gözlerin kamaşması" çok önemli bir semboldür... Doğan ışığın sembolüdür. Işık da bilginin... Yani gözleri kamaştıracak olan bilginin gücüdür. Doğmaktan kasıt gerçeklerin apaçık ortaya çıkması ve herkes tarafından görülüp anlaşılacak olmasıdır.

"Güneşle Ay'ın bir araya getirilmesi" iki mecazi anlamı içinde barındırmaktadır. Birincisi aydınlıkla karanlığın birleşmesi yani ikilemlerin, çelişkilerin yok olması anlamına gelir. İkincisi ise ruhsal değişimle birlikte dünyada yaşanacak fiziksel değişimlerle ilgilidir. Bu değişimlerin en başında Dünya eksenindeki kayma gelir. Yani gündüzse bir anda gece olması, geceyse bir anda güneşin doğması anlamındadır.

"Rabbin huzurunda bulunmak", ilahi bilgiler ve ilahi tesirlerle yüzyüze gelmek demektir. İnsanların yaptığı tüm şeylerin ortaya çıkması da o ana kadarki yaşamında edindiği kanaatlerinin, zanlarının ortaya çıkan gerçeklerle ne kadar uyum sağlayıp sağlayamadığının anlaşılması demektir.

Vahyedilen son ayette bunun nasıl anlaşılacağıyla ilgili de çok önemli bir kriter verilmiştir: *"O gün insan kendi aleyhine şahittir."*

Yani ortaya çıkacak olan saf, açık ve yoruma ihtiyaç olmayan bilgilerle herkes kendi vicdanında ve zihninde kendisiyle ilgili gerçeklere ulaşabilecek, bunun sonucu olarak da kendisiyle ilgili değerlendirmeyi, yine kendisi yapabilecektir.

Vahiyle ilgili teknik bir uyarı...

Surenin devamında Hz. Muhammed'in tebligatı almasıyla ilgili kendisine verilen bir bilgiyle ilgili ayetlerle karşılaşıyoruz.

Vahyin aktarılışının hâlâ başında olunan günlerde, Hz. Muhammed kendisine aktarılan sözleri hızla tekrarlatmaya çalışmakta ve bu arada bazı tıkanıklıklara neden olmaktaydı. Bu nedenle acele etmemesi ve kendisine aktarılan vahyi unutmayacağı ve kendisinin bunu çevresindekilere doğru bir şekilde nakledebileceği konusunda tavsiyede bulunulmuştur.

> Onu (vahyi) çarçabuk almak için dilini kımıldatma.
> Şüphesiz onu toplamak ve okumak bize aittir. O halde, biz onu okuduğumuz zaman, onun okunuşuna uy. Sonra onu açıklamak da bize aittir.
> (KIYÂME: 75/16-19)

Bu tavsiyeden sonra sure ahiret hayatının unutulmamasını ifade eden ayetlerle devam etmiştir...

Her şeyi dünyadan ibaret sanan insanlar için, bu dünyanın bir de ötesi olduğu anlatılırken, insanların sadece fiziksel tarafı olmadığı, bir de ruhsal tarafı olduğu şu ayetlerle dile getirilmiştir:

> Hayır! Siz dünyayı seviyorsunuz ve ahireti bırakıyorsunuz.. O gün birtakım yüzler aydındır. Rablerine bakarlar. O gün birtakım yüzler de asıktır.
> (KIYÂME: 75/20-24)

Gerçekler ortaya çıkınca insanların yaşayacağı şok, yüzlerindeki aydınlık ve asıklık ifadeleriyle anlatılmış ve insanların göksel gözetimden hiçbir zaman uzak kalmadıkları da şöyle dile getirilmiştir:

> İnsan, kendisinin başıboş bırakılacağını mı zanneder?
> (KIYÂME: 75/36)

Ve sure yine tekrardoğuşa işaret eden bir ayetle son bulmuştur:

> Şimdi, bunları yapan Allah'ın ölüleri diriltmeye gücü yetmez mi?
> (KIYÂME: 75/40)

HÜMEZE SURESİ

9 ayetten oluşan surenin ismi, *"insanları arkadan çekiştiren, dedikodu yapan, onları kıran ve zor durumda bırakmayı adet hâline getiren kimse"*

anlamına gelir.

Cehennem ateşi bilinen bir ateş değildir...

Surede bu tür kişilerin Hutameye atılacağından söz edilmiştir:

> Mal toplayan ve onu durmadan sayan, insanları arkadan çekiştiren, kaş göz işaretiyle alay eden her kişinin vay haline! O, malının, kendisini ebedileştirdiğini sanır. Hayır! Andolsun ki o, Hutâme'ye atılacaktır.
> (HÜMEZE: 104/1-4)

Cehennemin adlarından biri olarak kabul edilen Hutame sözcüğünün ezoterik içeriğini bizim daha iyi anlamamıza yardımcı olan en güzel bilgi, surenin devamında aktarılmış ve bu ateşin bildiğiniz ateşten olmadığı şu ayetlerle vurgulanmıştır:

> Hutame'nin ne olduğunu sen ne bileceksin?
> O, Allah'ın, yüreklere işleyen tutuşturulmuş ateşidir.
> (HÜMEZE: 104/5-7)

Dikkat edilirse bedenlere işleyen denmemiş, tam tersine yüreklere işleyen denilerek, bu ateşin farklı bir ateş olduğu özellikle vurgulanmıştır. Nitekim önceki ayette bu ateşin bilinen bir ateş olmadığı da *"sen ne bileceksin"* sözüyle ayrıca belirtilmiştir.

MÜRSELÂT SURESİ

50 ayetten oluşmuştur. Peygamberlerin ve bazı özel vazifelilerin belli bir plân çerçevesi içinde ve belirli bir merkez tarafından arka arkaya gönderildiğini anlatarak başladığı için sureye mürselât ismi verilmiştir. Çünkü Arapça'da mürselât mürsel sözcüğünün çoğulu olup *"arka arkaya gönderilenler"* anlamına gelir.

> Ard arda gönderilenlere, kasırga gibi esenlere, hakkıyla yayanlara, hakkıyla ayıranlara, özür ya da uyarı olmak üzere öğüt bırakanlara andolsun ki, uyarıldığınız (Kıyamet) mutlaka gerçekleşecektir.
> (MÜRSELÂT: 77/1-7)

"Uyarıldığınız mutlaka gerçekleşecektir" denmektedir.. Bu uyarılma günün Diyanet İşleri Başkanlığı'nın tercümesinde parantez içinde "kıyamet" olarak nitelendirilmiştir.

Surenin devamına bakalım...

O gün yalanlayanların vay hâline...

> Yıldızların ışığı söndürüldüğü zaman,
> Gök yarıldığı zaman,
> Dağlar ufalanıp savrulduğu zaman,
> Peygamberler için (ümmetlerine şahitlik etmek üzere) vakit belirlendiği zaman (kıyamet gerçekleşir).
> (Bu) hangi güne ertelenmiştir?
> Hüküm ve ayırım gününe.
> Hüküm ve ayırım gününü sen ne bileceksin.
> O gün vay yalanlayanların haline!
> (MÜRSELÂT: 77/8-15)

Surenin 15. ayetinde söylenilen ve bir uyarı niteliği taşıyan *"o gün vay yalanlayanların haline"* cümlesi surenin bitişine kadar 19, 24, 28 34, 37, 40, 45, 47 ve 49. ayetlerde tam 9 kez daha tekrarlanmıştır.

Tekrar edilmiştir çünkü özellikle ve ısrarla vurgulanmak istenmiştir.

Önemine dikkat çekilmek için yapılan ve biraz da Arap toplumunun bir meseleyi algılamasında tekrara olan ihtiyacı dikkate alınarak yapılmış bir uygulamadır.

Aslında bu tekrarlama özelliği başka konuların da birden fazla tekrar edilmesiyle Kur'an-ı Kerim'in birçok suresinde karşımıza çıkan bir özelliktir. Belli bir konu birçok surede birden fazla tekrar edilmiştir. Evet her ne kadar Araplar'ın algılamasında birkaç kez tekrarlama önemli bir yer tutuyorsa da, aslında tüm insanlık olarak tekrar edilen şeylerin unutulmasının daha zor olduğu bilinen bir gerçektir.

Tekrar, zihinde önemli bir iz bırakır ve unutulmasını zorlaştırır. O nedenle ismimizi hiç unutmayız. Ama unuttuğumuz çok şey var.

Demek ki o günün hiç unutulmaması istenmiştir... Çünkü o gün bütün bu çalışmaların ve bütün bu devrenin bir düğüm noktasıdır. O gün düğüm açılacak, düğümün arkasındaki gerçekler su üstüne çıkacaktır. Bütün bu serüvenin gelip de buluşulacağı noktadır o gün.. Her şey, o güne endekslenmiştir ve o gün herkes orada gerçeğin apaçık yüzüyle karşılaşacak, böylelikle hükmedilecek ve ayrılacaktır. Ama bu öyle bir ayrım olacaktır ki her şeyin aynı zamanda birleştiği de bir gün olacaktır. Bu bir olma, farklı realitelerin farklı anlayışların aynı potada bir araya gelmesi anlamına geldiği gibi başka anlamlara da gelir.

Surenin devamında bu birleşme ve bir araya getiriliş bakın nasıl anlatılmıştır:

> Biz öncekileri helak etmedik mi?... Sonra arkadan gelenleri de onların peşine takacağız... Bu, hüküm ve ayırma günüdür. Sizi ve öncekileri bir araya toplamışızdır.
> (MÜRSELÂT: 77/16,17,38)

Dünya nüfusu 7 milyar olduğunda...

Bir ezoterik bilgiye göre uyanış ve aydınlanma günlerinin ne zaman geleceği ile ilgili bir bilgi mevcuttur. Bu bilgi kesin bir tarih vermez ancak bir alameti işaret eder.

Bu alamet dikkate alındığında adına kıyamet yani ayağa kalkış, şuurların açılıp gerçeklerin ortaya çıkacağı günlerin hangi tarihlere denk gelebileceği hakkında aşağı yukarı bir bilgiye ulaşabilmemiz mümkün olmaktadır.

Dünyamızın bu devresinde eğitimlerini sürdürecek olan kozmik varlıkların sayısının yaklaşık 7 milyar olduğu alınan bazı önemli ruhsal irtibat celselerinde verilmiş bir bilgidir. Ve yine verilen aynı bilgilerde; dünyanın bu devresi tamamlanıncaya kadar tüm varlıkların bu dünyaya yollanacakları ve *"Toplu Uyanış Günleri"*ni bu dünyada yaşayacakları ifade edilmiştir.

Buradan çıkan sonuç şudur:

Dünya nüfusu 7 milyara yaklaştığında, beklenen genel bir uyanış her an başlayabilir.

Az önce aktardığım ayette de yukarıda aktardığım ezoterik bilgiyle paralellik gösteren bir açıklamayla karşılaşmaktayız: ***"Önceki nesilleri ve sizleri bir araya toplayacağız"*** diyerek, o devir içinde enkarne olan tüm varlıkların, yeniden Dünya'da bedenlenecekleri ve ondan sonra hüküm ve ayrım gününün geleceğine işaret edilmektedir.

(En son elde edilen bilgilere göre Dünya nüfusu 7 milyar olmak üzeredir.)

KÂF SURESİ

45 ayetten oluşmuştur. Mukatta harfle başlayan sure, başladığı harfin adını almıştır.

Bu sure de diğer birkaç suredir devam eden aynı konu üzerine odaklanarak; kıyametle ve mahşerde yeniden dirilme ile ilgili ayetlere yer verilmiştir.

Mahşer gününde tekrar dirilme ve toplanma...

Kâf. Şerefli Kur’ân’a andolsun ki kâfirler, aralarından bir uyarıcının gelmesine şaştılar ve şöyle dediler: “Bu tuhaf bir şeydir! Öldüğümüz ve toprak olduğumuz zaman mı (dirilecekmişiz)? Bu, akla uzak (imkansız) bir dönüştür!”
(KÂF: 50/1-3)

Kıyamet, vadedilen gün, din günü, mahşer günü gibi çeşitli tanımlamalarla dile getirilen o devre sonunda yaşanacak final günü, Kur’an-ı Kerim’in üzerinde en fazla durduğu ve en fazla tekrarladığı konuların başında gelir.

“Kıyamet” ile ilgili en çok tartışılan ve bir türlü işin içinden çıkılamayan en önemli meselelerden biri, Kur’an-ı Kerim’in *“Mahşer Gününde”* ölülerin tekrar dirileceğinden bahsettiği ayetlerdir.

İslami çevrelerce hâlâ tartışılan bu mesele, yukarıdaki ayetlerden de anladığımız kadarıyla, belli ki ayetlerin ilk indiğinde de oldukça tartışılmış.

Kur’an-ı Kerim’de *“Mahşer Günü”* insanların nasıl tekrar dünyaya dönecekleri çok açık bir şekilde anlatılmamıştır. Çünkü eğer açık anlatılmış oysaydı; saklı kalması ve üstü örtülü olarak verilmesi gereken bazı bilgilerin de açık olarak aktarılması gerekecekti. Örneğin, insanların farklı bedenlerde tekrar doğdukları meselesinin de açıklanması gerekecekti ki; bu bilginin Kur’an-ı Kerim’de açık olarak verilmemesine dikkat edilmiştir. Bu bilgi çok kapalı aktarılmıştır. Belli ki, bu ve buna benzer bazı temel bilgilerin o devirde yaşayan Arap kavimlerine açık olarak verilmemesi gerekiyordu... Eğer insanların öldükten sonra ruhsal olarak yaşamaya devam ettikleri ve tekrar farklı bedenlerde dünyaya doğdukları bilgisi açıkça anlatılmış olsaydı, *“Kıyamet”*teki *“Mahşer Günü”*nde insanların öldükten sonra gömülen bedenleri ile tekrar dirilmeyecekleri kolaylıkla anlaşılabilirdi. Zaten ölülerin ayağa kalkmasının ne anlama geldiğini az önce açıklamaya çalışmıştık.

(Ey Muhammed!) Çağırıcının yakın bir yerden sesleneceği gün, (o sese) kulak ver. O gün insanlar hakka çağıran o korkunç sesi işiteceklerdir. İşte bu, (kabirlerden) çıkış günüdür. Şüphesiz biz diriltir ve öldürürüz. Dönüş de ancak bizedir. O gün yer, onların üzerinden süratle yarılıp

açılır. Bu, (hesap için) bir toplamadır, bize göre kolaydır.
(KÂF: 50/41-44)

"Mahşer Günü", Gelenekçi İslam yorumcuları tarafından şöyle yorumlanmıştır:

"İnsanlar sadece bir kez doğarlar ve öldükten sonra "Ahiret"e intikal ederler. Ve orada kıyamet kopana kadar beklerler... İsrafil'in Sur'a üflemesiyle kıyamet kopar ve tüm ölüler mezarlarından dışarı çıkarak dirilirler ve Allah'ın huzurunda hesaba çekilirler. Bu hesaplaşmadan sonra da cennet ve cehennme insanlar yollanmaya başlanır."

Bu görüş tamamen bir yorumdan ibarettir. Ve ezoterik bilgiler ışığında ele alındığında doğru bir yorum değildir. Bu yorumu doğru olarak kabul edenlerin birbirlerine bu görüşü aktarmalarıyla, bu güne kadar gelinmiştir. Ve günümüzde geçerli olan hakim görüş durumundadır... Bu görüşü haklı kılabilmek için de, birçok dinde açıkça ifade edilen *"Tekrardoğuş"* meselesi hep reddedilmiştir. *"Tekrardoğuş"* devreye girdiği andan itibaren bu görüş anlamını yitirmektedir. Çünkü o zaman *"Kıyamet"*te hangi bedenin mezarında dirilerek topraktan dışarıya çıkacağı gibi bir soruyla karşılaşılmaktadır.

Ülke ülke dolaştılar...

Biz onlardan önce, kendilerinden daha zorlu nice nesilleri helak ettik de ülke ülke dolaşıp kaçacak delik aradılar. Kaçacak bir yer mi var?
(KÂF: 50/36)

Ezoterik bilgilerde karşımıza çıkan Mu ve Atlantis Uygarlıkları'nın kıtalarının batmadan önce çevre kıtalara yaptıkları göçler, bu ayette *"ülke ülke dolaşıp kaçacak delik aradılar"* sözüyle açık bir şekilde dile getirilmiştir.

BELED SURESİ

20 ayetten oluşmuştur. “*Belde”* anlamına gelen Beled Suresi, insanın bu dünyada zorluklar içinde yaşayacağının önceden belirlendiğini ifade eden bir ayetle başlamıştır:

..Biz insanı bir sıkıntı ve zorluk içinde (olacak ve bunlara göğüs gerecek şekilde) yarattık.
(BELED: 90/3-4)

Bu zorluklara karşı sabırla ve vicdani davranışlarla göğüs gerebilecek gücün de yine insanın içinde bulunduğu ve insanın bunu başarabilecek güçte olduğu vurgulanmaktadır.

Terk etmeyi başarabilmek...

Fakat o, sarp yokuşa atılmadı.
Sarp yokuşun ne olduğunu sen ne bileceksin?
O tutsak bir boynu çözmek (köle azat etmek)tir.
Yahut şiddetli bir açlık gününde kendisiyle yakınlığı olan bir yetimi, yahut yerde sürünen bir yoksulu doyurmaktır.
(BELED: 90/11-16)

Terk etmeyi başarabilmenin gücünden yararlanın denmektedir.

Sarp yokuş mecazi bir ifadedir. Zaten bu sözle ardında bir başka anlam kastedildiği ayette sarp yokuşun ne olduğunu sen ne bileceksin sözüyle anlatılmıştır.

Bu sözü açıklamak için arka arkaya iki ayetle örnekleme yapılmış ve bu örneklemelerde köle azat etmekten ve yoksullara yardımdan bahsedilmiştir. Burada anlatılmak istenen insanların kendilerinde bulunanları kendi istekleriyle başkalarıyla paylaşabilmelerinin gerçekleşmesidir. Bunun ardında ise terk konusu yatmaktadır. Terk etmeyi başarmanın gücünden yararlanın denmektedir.

Amel defteri...

Surenin sonuna doğru iki önemli kavramdan bahsedilmektedir: **Amel Defteri sağdan verilenler ve Amel Defteri Soldan Verilenler...**

> Sonra da iman edenlerden olup birbirine sabrı tavsiye edenlerden, birbirine merhameti tavsiye edenlerden olanlar var ya, işte onlar Amel defteri sağdan verilenlerdir.
> Âyetlerimizi inkar edenler ise; Amel soldan verilenlerdir.
> (BELED: 90/17-19)

Sağ ve sol ezoterik sembollerdir. *“Sağ”* pozitifi, *“sol”* ise negatifi temsil eder. Amel Defteri ise Akaşik kayıtlara karşılık gelen bir semboldür.

TÂRIK SURESİ

17 ayetten oluşmuştur. Târık 3. ayette de tanımlandığı gibi *"keskin ışıklı yıldız"* demektir. Ve sure bu yıldıza yeminle başlar:

Bütün sırların yoklanacağı günü hatırla...

Göğe ve târıka andolsun.
Târıkın ne olduğunu sen ne bileceksin?
O, (ışığıyla karanlığı) delen yıldızdır.
(TÂRIK: 86/1-3)

Evrende büyük bir hiyerarşik düzenin mevcut olduğu, çok eski çağlardan beri bilinmekteydi... Hatta eski çağlarda bu konu çok daha açık bir şekilde insanların anlayışlarında yer etmiş durumdaydı. Aşağıya inişin doğal sonucu olarak, zamanla bu bilgiler unutuldu...

Yeri gelmişken şunu da hatırlatalım ki, Dünya insanlığının ruhsal gelişiminde çok aktif bir görev üstlenmiş olan "Sirius Kültürü"nün haricinde fizik kainatta onlara benzer sayısız kültür odakları mevcuttur. Onların yerine bir başkası da, bu işle "Evrensel İdare Mekanizması" tarafından görevlendirilebilirdi... Demek ki, dünyamız için onlar uygun görüldü. Hiç değilse bu devre için...

Târık'ın ne olduğunu sen ne bileceksin ifadesiyle bu kozmik ilahi hiyerarşik görüp gözetmenin unutulmuş olduğu anlatılmaktadır.

Ve bu görüp gözeticilik sisteminin mevcut olduğu hemen ayetin devamında aslında son derece açık bir şekilde dile getirilmiştir:

Hiçbir kimse yoktur ki, üzerinde koruyucu bulunmasın.
(TÂRIK: 86/4)

Surenin devam eden ayetlerinde bu sırların bir gün mutlaka açığa çıkacağı da özellikle vurgulanmıştır:

Bütün sırların yoklanacağı günü hatırla!
(TÂRIK: 86/9)

Yakın bir gelecekte yeniden hatırlanmaya başlayacak bu gerçekle ilgili önemli bir noktayı daha, siz değerli okurlarımla paylaşmak istiyorum:

Söz konusu kültürler, ruhsal gelişmişlik düzeyleri bakımından bizlerden çok daha ileri seviyeli varlıklardan oluşmaktadır. Onların bilgilendirme faaliyeti ile bizler nasıl daha ileri bir seviyeye doğru ilerleyebiliyorsak, onlar da bu faaliyetleriyle kendi gelişimlerine hizmet etmeye devam ediyorlar... İşte konunun bu yönü çok önemlidir.

Hani hep sorulan bir soru vardır. Genellikle de bu soruyu hiçbir şekilde araştırma yapmayan ve sadece kulaktan dolma dini inancı olanlar sorarlar: *"Ne demek yani Allah'ın gücü yetmiyor mu da bu işleri 'Ruhsal İdare Mekanizması' adını verdiğiniz görevlilere yaptırıyor?"*... İşte yukarıda ifade ettiğimiz karşılıklı gelişim meselesi, bu sorunun cevabıdır. Burada güç yetip yetmeme meselesi diye bir şey yoktur. **Burada, *"karşılıklı ruhsal gelişim sürecine hizmet etmek"* gibi evrensel bir görev vardır.** Yani "yukarısı" aşağısını geliştirirken, aşağısının geliştirilmesi için yapılan bu faaliyetler de "yukarısı"nı geliştirmekte, yeni vazifelere hazırlamaktadır.

Görüldüğü gibi bir taşla iki kuş birden vurulmuş oluyor... Bu incelik anlaşıldığı andan itibaren, *"Allah'ın gücü yetmiyor muydu?"* sorusu anlamını yitirir.

KAMER SURESİ

55 ayetten oluşan Kamer Suresi, aralarında Hz. Ali'nin de bulunduğu ve birçok sahabinin de şahit olduğu, Hz. Muhammed'in gerçekleştirdiği bir mucizeden söz ederek başlar. Bu mucize Ay'ın iki parçaya bölünmesi ile ilgilidir.

Hz. Muhammed’in Ay ile ilgili bir mucizesi...

Kıyamet yaklaştı ve ay yarıldı.
Onlar bir mucize görseler yüz çevirirler ve “Süregelen bir sihirdir” derler.
Peygamberi yalanladılar, nefislerinin arzularına uydular. Halbuki her iş, (Allah nasıl takdir ettiyse öylece) gerçekleşecek (değişmeyecek)tir.
(KAMER: 54/1-3)

Konuyla ilgili olarak Elmalılı Hamdi Yazır Kur’an Tefsiri’nde şu bilgilere yer vermiştir:

“İbnü Ömer şu rivâyeti nakleder: ‘Resulullah’ın sözüyle ay yarıldı. Resulullah: Şahid olun buyurdu.’ “

“Tirmizî, Cübeyr b. Mutim’den de şu nakilde bulunur: ‘Peygamber’in sözüyle ay yarıldı, hatta iki parça oldu. Biri şu dağın üstünde diğeri de şu dağın üstünde idi. Bunun üzerine, “Muhammed bizi büyüledi.” dediler. Bir kısmı da, eğer bizi büyüledi ise herkesi de büyüleyemez ya! dediler.’”

“Şifâ-i Şerif’de de Ebu Huzeyfeti’l-Erhabî’den şöyle bir rivayet nakledilir: ‘Hz. Ali dedi ki; Ay ikiye ayrıldı. O sırada biz Resulullah ile beraberdik.’ “

Hz. Muhammed’in parapsişik yeteneklerinden biri ile ilgili bir mucize ile burada karşı karşıya bulunmaktayız. O devirde birçok kişinin aynı anda şahit olduğu bu olay, Parapsikoloji’de imajinatif bir görüntü oluşturma prensibine dayanır. Bu olayda aslında Ay fiziki olarak ikiye ayrılmamıştır.

Hz. Muhammed’in büyük bir konsantrasyonla oluşturduğu yoğun bir imajın gökyüzünde o şekilde gösterilmesinden kaynaklanmıştır. Bu tür bir mucizenin de, Hz. Musa’nın asasını yılana çevirmesinde yaşandığı kutsal metinlerde anlatılmıştır.

Bu olay, Hz. Muhammed’in ne kadar yoğun bir imajinasyon yeteneğine sahip olduğunu göstermesi bakımından çok önemli bir örnektir.

Hz. Muhammed’in sergilediği bu mucize o devirde birçokları tarafından

sadece bir sihirdir denilerek geçiştirilmiş ve fazlaca önemsenmemiştir.

Bu mucizeye ve gelen ayetlerdeki uyarılara rağmen Hz. Muhammed'e hâlâ inanmamakta direnen kişilere hitaben şöyle denmiştir:

> Andolsun, onlara içinde caydırıcı tehditlerin bulunduğu haberler geldi.
> Bu haberler, zirveye ulaşmış birer hikmettir! Fakat uyarılar fayda vermiyor!
> O halde sen de onlardan yüz çevir. Onlar, o davetçinin (İsrafil'in benzeri görülmemiş) bilinmedik (korkunç) bir şeye çağırdığı gün, gözleri düşmüş bir hâlde dağılmış çekirgeler gibi kabirlerden çıkarlar.
> Davetçiye doğru koşarlarken kâfirler, "Bu zor bir gün" derler.
> (KAMER: 54/4-8)

Surenin devamında önceki uygarlıkların yokoluşlarıyla ilgili ibretler alınmasını ifade eden ayetler yer almakta ve Lut, Ad, Semud kimi kavimlerden örnekler verilmektedir. Tufan öncesi uygarlıklarla ilgili bu konuları ilerleyen surelerde ele alacağız...

SÂD SURESİ

Kur'an-ı Kerim'in 88 ayetten oluşan uzun surelerinden biridir. İsmini surenin hemen başında yer alan Arapça Sâd harfinden almıştır.

Sure bir önceki surenin bittiği yerden devam eder niteliktedir. Yine önceki nesillerin yokolmasından bahsedilerek başlar ve şu ayetlerle devam eder:

> Kafirler, kendilerine içlerinden bir uyarıcının gelmesine şaştılar ve şöyle dediler: "Bu yalancı bir sihirbazdır."

Biz bunu son dinde (en son dinî inanışlarda) duymadık. Bu ancak bir uydurmadır. O zikir (Kur’an) içimizden ona mı indirildi?” diyerek kalkıp gittiler. Hayır, onlar benim Zikrimden (Kur’an’-dan) şüphe içindedirler. Hayır, henüz azabımı tatmadılar.
(SÂD: 38/4, 7,8)

Bu ayetlerin ifade ettiği anlamı daha iyi anlayabilmek için bugünkü şartlarda değil, Arabistan’ın içinde bulunduğu sosyal durum ve dinsel inançlarındaki belirleyici unsurları o günkü şartların içinde ele almak gerekir.

O yıllarda Arabistan’da çok yaygın olarak ruhsal irtibat yapılmakta ve çeşitli seviyedeki ruhsal varlıklardan ilham ve bilgi alan kâhinler bulunmaktaydı. Arabistan’ın bu özelliğinden daha önce de bahsetmiştik.

İşte o dönemde yaşayan birçok Arabın yeni gelmekte olan vahyi çok değerli bulmamalarının nedeni buydu. Hz. Muhammed’i de diğer sıradan kahinlerden biri olarak nitelemişlerdir. Bu nedenle de Kur’an-ı Kerim’in birçok ayetinde bu konu tekrar tekrar ele alınarak, uyarılarda bulunulmak ihtiyacı hissedilmiştir.

Korkunç bir ses...

Bazı ayetler arka arkaya getirilirse daha iyi anlaşılır. İşte bunlardan bir örnek vermek istiyorum.

Az önce Târık Suresi’ni incelerken, Târık’ın kelime anlamı itibarıyla *“keskin ışıklı yıldız”* olduğunu söylemiştim.

Târık *“tark”* kökünden türeyen bir kelimedir. Kelimenin aslı *“vurmak, çarpmak”* anlamlarına gelir. “Yol” anlamına da gelen “Târık”, yolcular ayaklarını vurup yol aldığı için bu kökten türemiştir. Târık, şiddetle çarpan, vuran, gece gelen şey demektir. (11)

Bunlar da (müşrikler de) ancak (vakti gelince) asla geri kalmayacak korkunç bir ses bekliyorlar.
(SÂD: 38/15)

Ayette sözü edilen bu korkunç ses tanımlaması başka surelerdeki ayetlerde de birçok kez tekrarlanmıştır. Bu Târık Yıldızı"nın içinde barındıran şiddetli çarpma ve vurmadan çıkan sestir. **Yani gökyüzünün sesidir.** Kozmik bilgilerle insanların karşılaşacağı o günlerde yaşanacak şoku ifade etmektedir.

Davut Peygamber'in hüküm yeteneği...

O dönemlerde bu tür ruhsal irtibat gerçekleştiren kişiler arasında ileri düzeyde ruhsal irtibat sağlayabilenler hatta, Cebrail Plânıyla bile irtibata girenlerin de zaman içinde bulunduğu sonraki ayetlerde çok açık bir şekilde dile getirilmiştir. Gerek İsrailoğulları arasında gerekse de Arap toplumu içinde yer alan bu kişiler hakkındaki bilgilere Kur'an-ı Kerim'in birçok ayetinde yer verilmiştir. (12)

Yeri geldikçe bu kişilerle ilgili anlatımlara değineceğiz Önce Sâd Suresi'ndeki bu konuyla ilgili ayetleri görelim:

> Ey Muhammed! Onların söylediklerine karşı sabret. Güçlü kulumuz Dâvûd'u hatırla. O, Allah'a çok yönelen bir kimse idi.
>
> Kendisiyle birlikte tesbih etsinler diye biz, dağları ve toplanıp gelen kuşları Dâvûd'un emrine verdik. Onların her biri Allah'a yönelmişlerdi.
>
> Biz Dâvud'un mülkünü güçlendirdik, ona hikmet ve hakla batılı ayıran söz (hüküm verme) yeteneği verdik.
>
> Ona dedik ki: "Ey Dâvûd! Gerçekten biz seni yeryüzünde halife yaptık. İnsanlar arasında hak ile hüküm ver.
>
> Ona dedik ki: "Ey Dâvûd! Gerçekten biz seni yeryüzünde halife yaptık. İnsanlar arasında hak ile hüküm ver.
>
> (SÂD: 38/17-20,26)

Kozmik hiyerarşi...

Kozmik hiyerarşi, surenin devam eden ayetlerinde Kur'an-ı Kerim'in üslubuyla şöyle anlatılmıştır:

O, göklerin, yerin ve ikisi arasındakilerin Rabbidir.
(SÂD: 38/66)

Ve hemen ardından Kur'an-ı Kerim'in özelliğini fark etmeyenlere bir sitem yapılmıştır:

De ki, "Bu Kur'an, büyük bir haberdir. Siz ise ondan yüz çeviriyorsunuz."
(SÂD: 38/67,68)

Hz. Muhammed'in doğduktan sonra bir unutma sürecine girdiğini ve sonrasında kendi kökeni ile ilgili bilgi sahibi olduğunu söylemiştik. İşte aşağıdaki ayetlerde bunu bizzat Kur'an-ı Kerim'in ifadelerinde de görmekteyiz:

De ki: ..."Aralarında tartıştıkları sırada, yüce topluluğa dair benim hiçbir bilgim yoktu. Bana ancak, benim sadece bir uyarıcı olduğum vahyediliyor."
(SÂD: 38/67,69,70)

Görüldüğü gibi *"yüce topluluğa"* dair kendisinin hiçbir bilgisinin olmadığı söylenmektedir. Bu ifadeden daha sonra Hz. Muhammed'in bu bilgiye ulaştığını anlıyoruz.

Ayette sözü edilen *"yüce topluluk"* kozmik hiyerarşideki görüp gözetici varlıkları ve ruhsal plânları ifade eder. Birçok ayette *"yüce topluluk"* olarak tanımlanan bu ifadeyle karşılaşmaktayız. Bu konuya tekrar döneceğiz...

Kur'an-ı Kerim'in birçok ayetinde tekrar eden gerçeklerin bir gün mutlaka ortaya çıkacağı ile ilgili bir ayetle sure bitirilmiştir.

Onun haberlerinin doğruluğunu bir süre sonra mutlaka öğreneceksiniz.
(SÂD: 38/88)

A’RÂF SURESİ

En uzun surelerden biridir. 206 ayetten oluşmuştur. Sure adını, *“yüksek yerler, yüksek mevkiler”* anlamına gelen ve 46. ve 48. ayetlerde geçen *“el-A’râf”* sözcüğünden almıştır.

Elif Lâm Mîm Sâd.

Bu, sana, kendisiyle (insanları) uyarman için ve mü’minlere öğüt olarak indirilmiş bir kitaptır. Artık ondan dolayı göğsünde bir sıkıntı olmasın.
(A’RÂF: 7/1,2)

Mukattaa harflerle başlayan sure Hz. Muhammed’e hitaben söylenen ayetle devam etmiştir.

Hz. Muhammed’e hitaben söylenen bu ayet, Hz. Muhammed’in içindeki tereddütlerin hâlâ tam olarak bitmediğini göstermektedir. Belli ki, o günlerde hâlâ kendi özel vazifesi ile ilgili ve kendi kimliği ile ilgili zaman zaman tereddütler yaşamaktaydı. Ayette *“ondan dolayı göğsünde bir sıkıntı olmasın”* denmesinin nedeni budur.

Gerçek kimliği ile ilgili en açık bilgiye ilerleyen surelerde göreceğimiz gibi Miraç’ta kavuşabilmiştir.

Cennetten kovuluş...

Kur’an-ı Kerim’de yer alan insanlığın kökeni ile ilgili çok önemli bir konunun yer aldığı bir sureye gelmiş bulunuyoruz.

Bu bölümde işlenen konu insanlığın nasıl bir süreçten gelip nereye doğru gittiğini ele almaktadır. Anlatım üslubu birçok ayette olduğu gibi yine sembolik bir dille gerçekleştirilmiş ve ezoterik öğretilerde, mitoloji ve diğer dinlerde de benzer anlatımlarla dile getirilen bu konu, burada da benzer semboller kullanılarak aktarılmıştır.

Evet... Bu konu cennetten kovuluş hikâyesidir... Hikâye gibi anlatılmış gibi görünse de, altında çok önemli ezoterik sırlar barındırmaktadır.

> Andolsun, sizi yarattık. Sonra size şekil verdik. Sonra da meleklere, "Adem için saygı ile eğilin" dedik. İblisten başka hepsi saygı ile eğildiler. O, saygı ile eğilenlerden olmadı. Allah, "Sana emrettiğim zaman seni saygı ile eğilmekten ne alıkoydu?" dedi. (O da) "Ben ondan hayırlıyım. Çünkü beni ateşten yarattın. Onu ise çamurdan yarattın" dedi.
>
> Allah, "Şimdi in aşağı oradan. Çünkü senin orada büyüklük taslamak haddine değil! Hemen çık! Çünkü sen aşağılıklardansın" dedi.
>
> Şeytan dedi ki: "(Öyle ise) bana insanların tekrar diriltilecekleri güne kadar süre ver."
>
> Allah da, "Sen süre verilenlerdensin" dedi.
>
> Şeytan dedi ki: "(Öyle ise) beni azdırmana karşılık, yemin ederim ki, ben de onları saptırmak için senin dosdoğru yolunun üzerinde elbette oturacağım.. Sonra (pusu kurup) onlara önlerinden, arkalarından, sağlarından ve sollarından sokulacağım ve sen onların çoğunu şükreden (kimse)ler bulamayacaksın."
>
> (A'RÂF: 7/11-17)

Burada anlatılmak istenen yeni başlayacak bir devrede insanların hangi şartlarda yaşayacaklarının ve bu devrenin karakteristik özelliğinin vurgulanmasıdır. Anlatılan devre bizim içinde yaşadığımız devredir. Yani Demir Çağ...

Bütün bu olup bitenler kör bir tesadüfün ya da kara bir talihin sonucu olmamıştır. Önce bunu çok iyi ortaya koyarak tahlil etme mecburiyeti vardır. Aksi takdirde ne günümüze, ne de geleceğimize gerçekçi yorumlar

getiremeyiz.

Bu binlerce yıl önce tasarlanmış kozmik bir karardı... Bu, insanlığın başlangıçta sahip olduğu mükemmelliyetinin, aşamalı olarak kaybedilmesinden kaynaklanan zaruri bir sonuçtur.

Çünkü insandan bu devre içinde melek olması istenmemişti. Pırıl pırıl billur gibi bir su olması da istenmemişti ondan... Zaten öyle de olamazdı. Varlığın en önce bu üç boyutlu maddi dünya ile daha sonra fizik bedenle bir araya gelebilecek kadar kendi varlığındaki ışığı karartması yani titreşimini alçaltması gerekmekteydi. Bu derece düşmüş bir varlıktan da başka ne beklenebilirdi ki?...

Elbette birtakım şeylerin hakimiyeti altına girecekti... Ve girmiştir de... O şimdi adına dünya dediğimiz bir yapının kölesidir artık...

O artık; *"Kâh çıkarım gökyüzüne seyrederim alemi, kâh inerim yeryüzüne seyreder alem beni"* sözünü hiç hatırlayamamaktadır. O artık kendisini seyretmekte olanları da hatırlayamamaktadır. Ancak onu hâlâ birileri bir yerlerden seyretmeye devam etmektedir. Ve bir gün o da, gökyüzüne çıkacak ve unutmuş olduğu gerçek benliğine kavuştuktan sonra yeniden yeryüzünü seyretmeye devam edecektir...

Surede Şeytanla ifade edilmek istenen bilgi nedir?

Şeytan negatif enerjilerin üretildiği ruhsal plânın dinsel terminolojideki adıdır. Şeytan birçok dinde olduğu gibi, bu anlamıyla Kur'an-ı Kerim'de de geçen temel kavramlardan biridir. Ancak ne var ki, nasıl melekler hakkında yanlış bir tasavvura gidilmişse, şeytan hakkında da son derece yanlış bir anlayışın ortaya çıktığını görüyoruz.

Şeytan: Sivri kulaklı, uzun burunlu, siyah pelerinlere bürünmüş, elinde çatal mızrağı bulunan ve vücudu tüylerle kaplı garip canavarımsı bir mahluk değildir. Bir plânın ya da birkaç ruhsal plânın oluşturduğu bir organizasyondur. Dünya üzerindeki tüm dejenerasyonun ve negatif etkilerin desteklendiği ve beslendiği bu organizasyonun tahrip edici etkisi özellikle "düşüşün" ortalarından itibaren, daha fazla kendisini hissetirmiş ve hâli hazırda büyük bir ölçüde insanları etkisi altına almış durumdadır.

Bu açıdan bakıldığında *"Şeytan Plânı"* da göksel bir plândır ve onun da vazifesi bu devre içinde negatif enerjiyi beslemektir. Nitekim yukarıda

aktardığımız *“Şeytan dedi ki: ‘Öyle ise bana insanların tekrar diriltilecekleri güne kadar süre ver.’ Allah da, ‘Sen süre verilenlerdensin’ dedi.”* ayetleriyle bu çok açık bir şekilde anlatılmıştır.

Bu ayetlere göre: Kıyamete kadar plânın etkisi sürecek ve bu süre içinde *“Demir Çağ”*ın icabı olan negatif enerjiler daha yoğun kullanılacak. Ama devrenin kapanışı ile birlikte bu enerji sistemine de bir son verileceği ve böylelikle farklı bir devreye geçileceği anlatılmış olmaktadır. Yani Altın Çağ’a...

Nitekim aynı surede insanların bilgiden ve anlayıştan uzak bırakılacağının önceden belirlendiği ilerleyen ayetlerde şu şekilde dile getirilmiştir:

> Biz onların kalplerini mühürleriz de onlar hakkı işitmezler.
> (A’RÂF: 7/100)

Surenin devamında Adem’in Havva ile birlikte cennetten kovuluşunun anlatımına sıra gelir.

> “Ey Âdem! Sen ve eşin cennette kalın. Dilediğiniz yerden yiyin. Fakat şu ağaca yaklaşmayın. Yoksa zalimlerden olursunuz.” Derken şeytan, kendilerinden gizlenmiş olan avret yerlerini onlara açmak için kendilerine vesvese verdi ve dedi ki: “Rabbiniz size bu ağacı ancak, melek olmayasınız, ya da (cennette) ebedi kalacaklardan olmayasınız diye yasakladı.”
> “Şüphesiz ben size öğüt verenlerdenim” diye de onlara yemin etti. Bu sûretle onları kandırarak yasağa sürükledi. Ağaçtan tattıklarında kendilerine avret yerleri göründü. Derhal üzerlerini cennet yapraklarıyla örtmeye başladılar. Rableri onlara, “Ben size bu ağacı yasaklamadım mı? Şeytan size apaçık bir düşmandır, demedim mi?” diye seslendi.
> Dediler ki: “Rabbimiz! Biz kendimize zulüm ettik. Eğer bizi bağışlamaz ve bize acımazsan mutlaka ziyan edenlerden oluruz.”
> Allah dedi ki: “Birbirinizin düşmanı olarak inin (oradan). Size yeryüzünde bir zamana kadar yerleşme ve yararlanma vardır.”

Allah dedi ki: “Orada yaşayacaksınız, orada öleceksiniz ve oradan (mahşere) çıkarılacaksınız.”
Ey Âdemoğulları! Size avret yerlerinizi örtecek giysi ve süslenecek elbise verdik. Takva (Allah’a karşı gelmekten sakınma) elbisesi var ya, işte o daha hayırlıdır. Bu (giysiler), Allah’ın rahmetinin alametlerindendir. Belki öğüt alırlar (diye onları insanlara verdik).
Ey Âdemoğulları! Avret yerlerini kendilerine açmak için, elbiselerini soyarak ana babanızı cennetten çıkardığı gibi, şeytan sizi de saptırmasın. Çünkü o ve kabilesi, onları göremeyeceğiniz yerden sizi görürler. Şüphesiz biz şeytanları, iman etmeyenlerin dostları kılmışızdır.
Çirkin bir iş işledikleri vakit, “Biz atalarımızı bunun üzerinde bulduk, Allah da bize bunu emretti” derler. De ki: “Şüphesiz, Allah çirkin işleri emretmez. Siz bilmediğiniz şeyleri Allah’ın üzerine mi atıyorsunuz?”
De ki: “Rabbim adaleti emretti. Her secde yerinde yüzlerinizi (ona) doğrultun. Dini Allah’a has kılarak ona ibadet edin. Sizi başlangıçta yarattığı gibi (yine ona) döneceksiniz.”Allah bir kısmına hidayet etti, bir kısmına da sapıklık layık oldu. Çünkü onlar Allah’ı bırakıp şeytanları dost edinmişlerdi. Kendilerinin de doğru yolda olduklarını sanıyorlardı.
(A’RÂF: 7/19-30)

Kur’an-ı Kerim’de karşılaştığımız bu sembolik anlatımlarla başka kutsal kitaplarda ve mitolojilerde de karşılaşmaktayız. Şimdi bunları görelim:

“...Ve henüz yerde bir kır fidanı yoktu. Ve bir kır otu henüz bitmemişti. Rab Allah yerin üzerine yağmur yağdırmamıştı. Ve toprağı işlemek için adam yoktu. Ve yerden buğu yükseldi. Ve bütün toprağın yüzünü suladı. Ve Rab Allah yerin toprağından Adamı yaptı. Ve onun burnuna hayat nefesini üfledi. Ve adam yaşayan can oldu. Ve Rab Allah şarka doğru Aden’de bir bahçe dikti. Ve yaptığı adamı oraya koydu. Ve Rab Allah görünüşü güzel ve yenilmesi iyi olan her ağacı ve bahçenin ortasında ‘Hayat Ağacı’nı ve ‘İyilik ve Kötülük Bilgisi Ağacı’nı yerden bitirdi. Ve bahçeyi sulamak için Aden’den bir ırmak çıkardı dört kola ayırdı. Bahçenin her ağacından istediğin gibi ye, fakat ‘İyilik ve Kötülük Bilgisi

Ağacı'ndan yemeyeceksin. Çünkü onu yediğin günde mutlaka ölürsün..."
(TEVRAT, TEKVİN, II/5-17)

Sembollerle dolu bir anlatımın sergilendiği Tevrat'tan yaptığımız bu alıntının bir benzerine Altay Efsanesi'nin Yaradılış bölümünde de rastlamaktayız:

"... Bir ağacın meyvesiyle beslenen bir topluluk vardı. Ağacın bir tarafındaki meyveyi yiyorlar, diğer tarafındakileri ağızlarına almıyorlardı. 'Erlik' bunun sebebini sordu. İnsanlar da ona cevap verdiler: 'Tanrı bize bu dört dalın meyvesini yemeyi yasak etti. Güneşin doğduğu yanda bulunan beş dalın meyvelerinden yemeyi buyurdu. Yılan ile köpeğe bu ağacın dört dalından yemek isteyenleri bırakma diye emretti. Bundan sonra Tanrı göğe çıktı. Beş dalın meyveleri bizim aşımız oldu.' dediler. Erlik bunları duyduktan sonra, 'Tanrı yalan söylemiş. Siz bu dört dalın meyvelerinden de yiyiniz' dedi. Sonunda Törüngey ile karısını kandırıp yasak meyvelerden onlara yedirdi. O anda her ikisinin de 'tüyleri' dökülüverdi. Derken Tanrı geldi. Törüngey'e şöyle dedi: Beni dinlemedin ve şeytanın sözüne kandın. Onun sözüne kananlar onun ülkesinde yaşayacaklar, benim 'nurum'dan mahrum olacaklar, karanlık dünyada bulunacaklardır."
(Altay Efsanesi'nde Yerin Yaradılışı Bölümü'nden)

Bu benzerlikler ezoterik bilgilerin ve inisiyatik öğretilerin birliğini ve her yerde nasıl aynı işlediğini gösterir. Yoksa bazı araştırmacıların ileri sürdüğü gibi kutsal kitapların eski mitolojilerden yararlandığını göstermez. Bu benzerlikler tüm inisiyatik bilgilerin kozmik kökenini ve hepsinin aynı merkeze bağlılığını gösterir. Kozmik kökenli bu bilgilerin en açık şekilde dünya üzerinde yaşandığı dönem, Mu Uygarlığı ve sonrasında Atlantis döneminde gerçekleşmişti. Aradan geçen binlerce yıl boyunca bu bilgilerin üstü örtülmüş ve günümüze kadar sadece sembolik anlatımlar gelebilmiştir. Kutsal kitaplarda da yer alan bu kozmik bilgiler, çağımızın bir gereği olarak açık bir şekilde değil, hikâyeleştirilmiş sembolik anlatımlar

tarzında işlenmişlerdir.

Şimdi bu sembollerin üstünü açmaya çalışalım…

İnsanlığın kökeni denildiğinde, hep bir cennetten kovuluş mizanseniyle karşılaşırız. Bu, dinlerde böyle olduğu gibi, mitolojilerdeki anlatımlarda da böyledir. Tüm eski yazıtlar insanın kökenini cennete bağlar. Niçin cehennem değil de, cennettir acaba insanlığın kökeni?... En büyük sırlardan biri, belki de burada yatmaktaydı...

Yukarıda size aktarmış olduğum dinsel ve mitolojik metinlerde, insanın kökeninin cennete bağlandığı görülmektedir. Cennet sembolüyle bir mükemmelliyet ortamı kastedildiği dikkate alınırsa, konunun daha hemen başında, mükemmelliyetin başlangıçta olduğu meselesiyle karşı karşıya kaldığımızı görürüz.

Peki mükemmelliyetin başlangıçta olması ne anlama gelir? Bunu ilk kitabım "GİZLİ SIRLAR ÖĞRETİSİ"nde ele almıştım ama o kitabı okumamış olanları da düşünerek burada tekrar ele almak istiyorum…

Başlangıçtaki mükemmelliyet...

Adem'le sembolize edilen başlangıç, hangi devrin başlangıcıydı? Bunu daha iyi ortaya koyabilmek için dünyanın ezoterik geçmişine çok kısa olarak bir göz atalım ve böylelikle insanlığın nereden gelip, nereye gitmekte olduğunu daha iyi gözler önüne sermeye çalışalım...

Mükemmelliyetin başlangıçta olduğu hayli yaygın ve hayli eski köklü bir anlayışın ifadesi olarak, inisiyatik öğretilerdeki ezoterik çalışmalarda karşımıza çıkmaktadır. Bununla beraber, yine çok yaygın olmak üzere, kaybedilen ***"Altın Devrin"*** yeniden yaşanacağına dair de, bütün geleneklerde atıflar mevcuttur:

Grek Geleneği'ne göre Altın Çağ bir nevi cennet hayatıydı. İnsanlar uzun yaşarlar ve hiç ihtiyarlamazlardı. Mevcudiyetleri de Tanrı'nınkine benzerdi. Zamanla insanlığın aşamalı olarak aşağı inişinin başlamış olduğu söylenir.

Mısır Geleneği'nde insanların tanrılarla birlikte yaşadıkları dönemlerden bahsedilir.

Hint Gelenekleri insanlığın zaman içinde yavaş yavaş aşağı inmekte olduğunu ve her geçen asırla birlikte insanlığın biraz daha mükemmelliyetten

uzaklaşmakta olduğunu söyler. Hint ezoterizmi bunu envolüsyon ve evolüsyon yani aşağı iniş ve sonra tekrar yukarı çıkış olarak dile getirmiştir. İnsanlık önce Altın Çağı yaşamış sonra zaman içinde aşağı inerek Demir Çağ'a kadar ulaşmıştır. Demir Çağ'a Hint gelenekleri Kali - Yuga adını vermişlerdir.

Musevi ve Hristiyan Gelenekleri'nde de buna benzer fikirlerle karşılaşmaktayız: Büyük tufandan sonraki kozmos, yine Tanrı'nın, zamanın başlangıcında yarattığı kozmosun aynı olacak. Temizlenmiş, tasfiye edilmiş, ıslah ve ihya suretiyle yenilenmiş ve ilk günlerin mükemmelliyeti iade edilmiş olarak sona ulaşılacak...

Roma gelenekleri Saturnalia Bayramı'ndan söz eder. Bu bayramlarda ışıklar söndürülür ve yeniden yakılırdı. Daha sonraları yeni yıl kutlamalarına dönen bu bayramlar yine aynı tema üzerine kurulmuştu. Peki mükemmelliyetten uzaklaşma niçin kutlanmaktaydı?... Çünkü uzaklaşıldıkça yeniden yeni bir mükemmelliyete doğru da aynı zamanda yaklaşılmakta olduğu bilindiği için, her geçen zaman bu kavuşmayı da yakınlaştırmaktaydı. İşte kutlanan da buydu... Mükemmelliyete yeniden kavuşulacağını göstermek için de ışıklar söndürülüp yeniden yakılırdı. Yani karanlıklardan aydınlığa geçişin bir sembolü olarak...

İslamiyet'te de başlangıçların mükemmelliyetine rastlıyoruz... Az önce aktardığım ayetlerde de anlatıldığı gibi Adem ile Havva cennetten yani mükemmelliyeti ifade eden bir ortamdan kovulmamışlar mıydı?

Örnekleri çoğaltmak mümkün. Kısaca toparlayacak olursak; hemen hemen tüm toplumların ezoterik bilgilerinde, mükemmelliyetin başlangıçta olduğu, semboller ve çeşitli mizansenler içinde dile getirildiğini görüyoruz...

Demir Çağ'ın karanlığı...

Tevrat'ta ve Altay Yaradılış Efsanesi'nde sözü edilen cennete tekrar geri dönelim ve bu sembolün içinde saklanan gerçekleri biraz daha anlaşılır bir şekilde görmeye çalışalım...

Cennet sembolünü ezoterizmdeki anlamıyla iki açıdan ele almamız mümkün olmaktadır.

Birincisi, dünyaya doğacak olan varlıkların bedenlerinin oluşturulduğu

kozmik laboratuarın geleneksel adı olarak...

İkincisi ise, ruh varlığının şuur kapasitesi ve şuur açıklığının genişliği bakımından çok daha serbest bir hâlde bulunduğu yer olarak...

Tevrat'ta sözü edilen *"İyilik ve Kötülük Bilgisi Ağacı"* sembolüyle bu husus mecazi bir şekilde dile getirilmiştir. "İyilik ve Kötülük Bilgisi Ağacı", iyilik ve kötülüğü birbirinden ayırt edebilecek bir şuur hâli demektir. Yani bilgiyle yaşamaya dayanan bir şuur hâlidir. Buna karşılık Tevrat'ta bu ağacın meyvelerinden yemeyeceksin emrinin bulunduğu söyleniyor. Yani iyiliği ve kötülüğü birbirine karıştıracak bir insanlık çağının başlamak üzere olduğu anlatılmaya çalışılıyor. Bu sembol ve anlatımda çizilen motif, başlayacak olan yeni devrin insanlığının içinde bulunacağı şuur hâlinin bir ifadesi olarak karşımıza çıkıyor. Yani şu anda bizim içinde yaşamakta olduğumuz devrin başlangıcını anlatıyor. İkilemler içinde bocalayacak olan ve şu anda hâlen bizim içinde yaşamakta olduğumuz bu devrin temel özelliği bu şekilde dile getirilmeye çalışılırken; Altay Yaradılış Efsanesi de bu durumu son derece benzer bir dille anlatmıştır. Hatırlayacağınız gibi, efsanede yasaklanan meyvenin yenilişiyle Törüngey ile karısının tüylerinin dökülmesinden söz ediliyordu.

Türk Mitolojisi'nde çok sık karşımıza çıkan, eski devirlerde yaşayan insanların vücutlarının tüylerle kaplı olması, atalarımızın maymun olduğu anlamına gelmemektedir. İnisiyatik öğretileri ve ezoterizmi inceleyenlerin hemen hatırlayacağı gibi, *"tüy"* bütün geleneklerde *"gerçeğin"* sembolü olarak ele alınmıştır. Örneğin Mısır Mitolojisi'nde, ölen bir kimsenin ruhu, cennete gidebilmesi için Anubis tarafından bir sınavdan geçirilir. Ölen kişinin kalbi terazinin bir kefesine, bir tüy parçası ise diğer kefesine konarak Anubis tarafından tartılır. İşte bu mitolojik anlatımda da tüy sembolünün gerçekle eş değer anlamda kullanıldığı görülmektedir. Vicdanı sembolize eden kalbin tüyle tartılması, o kişinin yaşamı boyunca gerçeklerle karşılaştırıldığında, ne kadar vicdani bir şekilde hareket edip etmediğinin sembolik bir anlatımıdır.

Vicdani yaşamamak negatif enerjilerin daha fazla kullanıldığına işaret etmektedir. Bu da astral bedenin yoğun bir tortuyla kaplanması demektir. Dolayısıyla bu tartı astral bedenin de durumunu bildiren bir semboldür.

Tüyün gerçeğin sembolü olarak ele alındığını dikkate alırsak, Altay efsanesindeki yasaklanan meyveyi yedikten sonra Törüngey ile karısının tüylerinin dökülmesi de, artık gerçekleri kolaylıkla anlayamayacak bir şuur

hâliyle yaşamaya başlayacak olan bizim devremiz insanının sembolü olduğunu rahatlıkla söyleyebiliriz.

Görüldüğü gibi yeni başlayacak devrin özelliği bile, insanlığa açık bir şekilde ifade edilmemiştir. Bunun bile üzeri örtülmüştür.

Tekrar Kur'an-ı Kerim'de anlatılan Adem ile Havva'nın cennetten kovuluşlarına dönecek olursak, diğer dinsel ve mitolojik metinlerde olduğu gibi ağaç ve meyve sembollerinin kullanılmış olduğunu görmekteyiz.

Orada da bir ağaç vardır. Ve ağacın meyvesi yasaklanmıştır. Adem ile Havva'nın yasaklanmış meyveyi yemesi onların oradan kovuluş sebebi olmuştur...

Ağaç: Kökleriyle yere gövdesi ve dallarıyla göğe uzanan ağaç ezoterizmde yeryüzü ile gökyüzünün irtibatını sembolize eder. Ağacın meyvesi ise bu irtibatın meyvesidir. Yani kozmik bilgilerin sembolüdür.

Ayette şöyle deniyordu: *"Ey Âdem! Sen ve eşin cennette kalın. Dilediğiniz yerden yiyin. Fakat şu ağaca yaklaşmayın."*

Yani artık o meyvenin yenmesi istenmemektedir. Sebebi ise çok açık... Çünkü yeni başlayacak devrede o bilgilerle insanlık yaşamayacaktır. O bilgilerden uzak kalacaktır. Anlatılmak istenen incelik işte budur.

Kur'an-ı Kerim'de bu konu sadece A'râf Suresi'nde değil Taha Suresi'nde de benzer şekilde dile getirilmiştir. (13)

Dinsel metinlerde ve efsanelerde anlatılan bu sembolik bilgilerle adına *"Demir Çağ"* dediğimiz; kalplerimizin mühürlü olduğu bizim karanlık devremiz böylelikle başlamış oluyordu... Bundan yaklaşık 10.000 yıl önce...

Bireyselliğin ve maddenin gelişmesi ile alakalı bir sürecin başlangıcıydı bu. Bu sürecin en önemli özelliği, son derece kaba ve diğer dönemlerle karşılaştırıldığında oldukça geri seviyeli, bilgiden uzak bir yaşam biçiminin başlayacak olmasıydı.

Ve nitekim öyle de olmuştur. Kozmik bilgiler unutulmuş, insan yaşamın gayesini bile hatırlayamadan bu dünyada yaşamaya başlamıştır. Bu aşağı inişin zaruri bir sonucundan ibaretti.

Gerek mükemmelliyetin başlangıçta olması, gerekse insanlığın ilahi kökeni ve aynı zamanda günümüzün özelliğini gözler önüne sermesi bakımından, insanlığın aşağı iniş sürecinin çok iyi tahlil edilmesi şarttır. Bu husus, ezoterizmde Tanrı'dan insana doğru bir iniş ve daha sonra insandan Tanrı'ya

doğru tırmanış olarak ifade edilir.

Ezoterizmdeki bu tanımlama, ruh varlığının başlangıçtaki mükemmelliyetinin yani fizik âleme süzülmediği - inmediği zamanki serbest hâlini ifade etmektedir.

Sonlarına yaklaştığımız ancak hâlen içinde yaşamakta olduğumuz bizim devremizin en belirleyici özelliği şeriata, şartlandırmaya ve inanca dayalı bir sürecin geçerli olmasıdır.

İnanç bir ön kabuldür. İçinde bilgiden ziyade ön kabul vardır. Araştırma unsuru yok denecek kadar azdır. Belki bilgiye götürücü ilk adımdır ama içinde açık bilgi yoktur. Üstü kapalı sembollerle dolu üstü örtülü, kapalı bilgiler vardır. İşte bizim devremizin gözden kaçırılan en önemli özelliği, tüm hakikatlerin üstünün ağır bir sembolizmle örtülmüş olmasıdır.

Bu nedenle de insanlık binlerce yıldır, gerçeğin apaçık yüzüyle değil, üstü örtülen, kapatılan dış kabukla meşgul olmakta ve bu kabuğu, gerçeğin kendisiyle karıştırmaktadır. Yaşamın gerçek anlamının ve gayesinin unutulması; içgüdüsel - otomatik ve ön yargılarla örülü bir yaşamın tercih edilmesini doğurmuştur. İçle temasa geçemeyip sadece dış kabukla haşır neşir olan büyük kitlelerin de, görünenin ardındaki görünmeyen prensipleri arama arzusu silinip yok olup gitmiştir.

Cennet ve Cehennem sembolleri...

Cennetten kovuluş sembolünden sonra, surede işlenen ana konulardan biri de *“cennet ve cehennem”* kavramlarıdır. Şimdi bu önemli sembolleri biraz ayrıntılı olarak ele alalım. Ama önce ayetlerde neler söylenmiştir bunları görelim:

> Ayetlerimizi yalanlayanlar ve o ayetlere uymayı kibirlerine yediremeyenler var ya, onlara göklerin kapıları açılmaz. Onlar, deve iğne deliğinden geçinceye kadar cennete de giremezler! Biz suçluları işte böyle cezalandırırız. Onlar için cehennem ateşinden döşek, üstlerinde de cehennem ateşinden örtüler var. İşte biz zalimleri böyle cezalandırırız.

İman edip salih ameller işleyenlere gelince -ki biz kişiye ancak gücünün yettiğini yükleriz- işte onlar cennetliklerdir. Onlar orada ebedi kalıcıdırlar.
(A'RÂF: 7/40-42)

Görüldüğü gibi tüm insanlık olarak bizi iki ayrı seçeneğin beklediğinden söz edilmektedir.

Anlatılmak istenen bilginin ne olduğunu daha iyi anlayabilmek için surenin devamını da okumamız gerekmektedir.

İkisi (cennet ve cehennem) arasında bir sur A'râf üzerinde de birtakım adamlar vardır. Cennet ve cehennemliklerin hepsini simalarından tanımaktadırlar. Cennetliklere, "Selam olsun size!" diye seslenirler. Onlar henüz cennete girmemişlerdir, ama bunu ummaktadırlar.
Gözleri cehennemlikler tarafına çevrildiği zaman, "Ey Rabbimiz! Bizi zalim toplumla beraber kılma" derler.
A'râftakiler simalarından tanıdıkları birtakım adamlara da seslenir ve şöyle derler: "Ne çokluğunuz, ne de taslamakta olduğunuz kibir size bir yarar sağladı!"
"Sizin, 'Allah bunları rahmete erdirmez' diye yemin ettikleriniz şunlar mı?" (Sonra cennetliklere dönerek) "Haydi, girin cennete. Size korku yok. Siz üzülecek de değilsiniz" derler.
Cehennemlikler de cennetliklere, "Ne olur, sudan veya Allah'ın size verdiği rızıktan biraz da bizim üzerimize akıtın" diye çağrışırlar. Onlar, "Şüphesiz, Allah bunları kafirlere haram kılmıştır" derler.
Onlar dinlerini oyun ve eğlence edinmişler ve dünya hayatı da kendilerini aldatmıştı. İşte onlar bu günlerine kavuşacaklarını nasıl unuttular ve ayetlerimizi nasıl inkar edip durdularsa biz de onları bugün öyle unuturuz.
(A'RÂF: 7/46-51)

*"Öte Âlem"*in ilk kademesi aslında bir geçiş aşamasıdır. Ancak bazı

varlıklar bu aşamada takılıp kalır. Ve *“Öte Âlem”*in daha ileri seviyelerine çıkamadan, tekrar dünyaya doğma zorunluluğuyla baş başa kalabilir. *“Öte Âlem”*in alt seviyelerinde takılıp kalan varıkların durumu, dinsel metinlerde cehennem azabı olarak nitelendirilir. Kur’an-ı Kerim’de de aynı sembol kullanılmıştır.

“Simalarından tanımak”, astral bedenlerinden tanımak demektir. Bu, o insanların dünya yaşamlarıyla ilgili en iyi bilgiyi veren bir göstergedir. Astral bedenlerindeki ağır bir tortuyla “Öte Âlem”e geçmiş bulunan insanların durumu anlatılmaktadır.

“Araf’ta bulunan adamlar” öte âlemdeki görüp gözetici hami varlıklardır. Zaten *“Araf”* sözcüğünün kelime anlamı da, bu açıklamamızı teyit eder niteliktedir. *“Araf:”* Yüksek yerler, yüksek mevkiler demektir.

Yukarıdaki ayetlerde de görmüş olduğunuz gibi, Kur’an-ı Kerim’de *“Âhiret”* ismiyle ifade edilmiş olan *“Öte Âlem”* ile ilgili üç temel sembol kullanılmıştır: ***“Cennet”***, ***“Cehennem”*** ve ***“Araf”***.

Tasavvufi - bâtıni çalışmalarda, bunların sembolik ifadeler olduğu ve bu sembollerin neye karşılık geldiği fark edilmiş olsa da, Kur’an-ı Kerim’i *“Harici”* bakış açısıyla yorumlayan birçok tefsirci bu sembollerin ardındaki anlamı fark edememişlerdir. Günümüze kadar gelen ve İslamiyeti *“Bâtını”* (içsel) bir yaklaşımla değil de *“Harici”* (dışsal) bir yaklaşımla yorumlayan Kur’an tefsircilerinin çoğu, bu sembollerle ilgili hiç de doyurucu olmayan açıklamalara girmişlerdir.

Geleneksel Sünni İslam Kültürü’nü halka anlatanlar işte bu yorumlarla meseleyi anlatmaya çalışmışlar ve halka bu görüşlerini aktarmışlardır. Günümüzde genele yayılmış anlayış işte bu şekilde oluşmuştur. Aynı şey günümüzdeki Hristiyanlar için de geçerlidir.

Durum böyle olunca, sadece öldükten sonra *“Öte Âlem”*de neler olduğu sorusu cevapsız kalmamış, aynı zamanda “Öte Âlem”le ilgili son derece yanlış imajların insanların zihninde oluşmasına da neden olunmuştur.

Daha önceki kitaplarımda da değinmiş olduğum gibi, *“Cennet”* ve *“Cehennem”* kavramları çeşitli dinlerde, inisiyatik öğretilerin hikâyeleştirilerek anlatıldığı mitolojilerde ve ezoterizmde de kullanılan sembollerdir.

“Cennet” en genel manasıyla dünya spatyomundan çıkışı ifade eder. *“Cehennem”* ise dünya spatyomunun en alt kademelerinde yaşanan sıkıntılı hâllerin sembolüdür.

Cehennem ateşi...

Daha önce de söylediğimiz gibi cehennemde sözü edilen ateşin ayrı bir anlamı vardır. Ateş, ezoterizmde arınmanın sembolüdür.

Öldükten sonra ortada bir beden olmadığına göre yanacak olan şey nedir? Yanacak olan şey astral bedenimizdeki tortulardır. Arınmayla kastedilen de budur. Nitekim bu yanacak şeyin astral tortular olduğu ***“İşte egolarınız için yığdıklarınız. Hadi, tadın biriktirmiş olduklarınızı!”*** sözüyle bu çok açık olarak yukarıdaki ayette ifade edilmektedir. Söz konusu ateş rehber varlıkların özel ruhsal enerjileriyle gerçekleştirilen bir temizlik işlemidir. Bu nedenle cennetin yolu cehennemden geçer denmiştir...

Toparlayacak olursak... Cehennem spatyomun alt kademelerini, ateş ise varlığın astral tortularından kurtulabilmesi için rehber varlıklarca yapılan ruhsal manyetik tesirlerin sembolüdür.

Osiris Rahibi Hz. Musa...

Surenin devamında eski kavimlerin yokoluşları ile ilgili ayetlere yer verildikten sonra Hz. Musa ile ilgili uzun ayetler aktarılmıştır. Hz. Musa ile ilgili birden fazla surede çok sayıda ayet vahyedilmiştir. Kur’an-ı Kerim’de en çok işlenen konulardan biridir.

Ezoterizmle ilgili araştırma yapan okurların bildiği gibi Hz. Musa peygamberlik fonksiyonuna başlamadan önce Mısır mabetlerinde uzun yıllar süren bir eğitimden geçirilmiş ve bir Osiris rahibi olarak yetiştirilmişti.

Önce Mu’dan sonra da Atlantis’ten gelen rahiplerce oluşturulan Mısır’daki mabetlerde inisiyatik eğitim uzun yıllar devam etmiş ve Mısır, inisiyatik eğitimin merkezi olarak fonksiyon görmüştü. Bu süre içinde Mısır’ı yöneten firavunlar da bu inisiyasyondan geçirilerek *“Rahip Kral”* statüsüne getirilmekteydi. Ancak aradan geçen yıllarla birlikte bu işleyiş aksamaya başlamış ve bir süre sonra Mısır mabetlerinde eğitilmemiş firavunlar

yönetime geçmeye başlamışlardı. Böylelikle *“Rahip Krallar”* değil sadece *“krallar”* ülkeyi yönetir olmuşlardı.

O eskinin bilgeliği artık iyice kaybolmaya başlamış ve bir süre sonra zaten Mısır inisiyasyonu da fonksiyonunu bitirmiştir.

Kur’an-ı Kerim’de firavunların kötü olarak gösterilişinin ana nedeni budur.

Bu kısa hatırlatmadan sonra Firavunlar döneminin anlatıldığı o günlere geri dönelim...

> Sonra onların ardından Musa’yı, apaçık mucizelerimizle Firavun’a ve onun ileri gelen adamlarına peygamber olarak gönderdik de onları (mucizeleri) inkar ettiler. Bak, bozguncuların sonu nasıl oldu. Musa dedi ki: “Ey Firavun! şüphesiz ki ben Âlemler’in Rabbi tarafından gönderilmiş bir peygamberim.”
> (A’RÂF: 7/103,104)

A’râf suresinin 105-120 ayetleri Hz. Musa’nın firavunun majisyenleriyle yaptığı majik savaşa ayrılmıştır. Bu konu Kur’an-ı Kerim’in ilerleyen surelerinde birkaç kez daha ele alınmıştır. Yeri gelince bu konuya tekrar döneceğiz...

> Musa’ya otuz gece süre belirledik, buna on (gece) daha kattık. Böylece Rabbinin belirlediği vakit kırk geceye tamamlandı. Musa kardeşi Hârun’a, “Kavmim arasında benim yerime geç ve yapıcı ol. Sakın bozguncuların yoluna uyma” dedi.
>
> Musa, belirlediğimiz yere (Tûr’a) gelip Rabbi de ona konuşunca, “Rabbim! Bana (kendini) göster, sana bakayım” dedi. Allah da, “Beni (dünyada) katiyen göremezsin. Fakat (şu) dağa bak, eğer o yerinde durursa sen de beni görebilirsin.” dedi. Rabbi dağa tecelli edince onu darmadağın ediverdi. Musa da baygın düştü. Ayılınca, “Seni eksikliklerden uzak tutarım Allah’ım! Sana tövbe ettim. Ben inananların ilkiyim” dedi.
> (A’RÂF: 7/142-143)

Burada üzerinde durmamız gereken birkaç önemli konu bulunmaktadır. Bunları sırasıyla ele alacağız. Üzerinde durmak istediğim ilk konu 143. ayette yapılan bir tercüme hatasıyla ilgili...

Arapça bilmeyen okurlarımızın da rahatlıkla anlayabilmesi için 143. ayetin Latin harfleriyle yazılışını da aktarmak istiyorum. Aşağıda rahatlıkla görülebileceği gibi ayette Allah ismi geçmemektedir. Ayette söz konusu edilen isim Allah değil Rabb'dır. Bazı okurlarımızın ne fark eder, ikisi de aynı değil mi dediğini duyar gibi oluyorum ama hayır, bu isimler aynı anlama gelmezler. Her ne kadar Allah için de kullanıldığı yerler olmuşsa da Rabb kelimesi Evrensel İdare Mekanizması'nın görüp gözetici ruhsal varlıkları, inisiyatörler, rahipler için bile kullanılmıştır. Bu konu üzerinde daha önce durmuştuk.

Ezoterik öğretilerde çoğunlukla Evrensel İdare Mekaniz-ması'nın hiyerarşik yapısı içindeki varlıklar için kullanılan bir sözcüktür. (14)

> "Ve lemma cae musa li mıkatina ve kelemehu **rabbühu kale rabb**i erını enzir ileyk kale len teranı ve lakininzur ilel cebeli fe inistekarra mekanehu fe sevfe teranı felemma tecella **rabbühu** lil cebeli cealehu dekkev ve harra musa saıka felemma efaka kale sübhaneke tübtü ileyke ve ene evvelül mü'minın."

Diğer meallerde de bizim burada söylemiş olduğumuz gibi bir çeviri yapılmıştır:

Musa, tayin ettiğimiz vakitte bizimle buluşmaya gelip de Rabbi ona konuşunca: "Rabbim, bana görün, sana bakayım!" dedi. (Rabbi) Buyurdu ki: "Sen beni göremezsin; fakat dağa bak, eğer o yerinde durursa, sen de beni göreceksin!" Rabbi dağa görününce onu darmadağın etti ve Musa da baygın düştü. Ayılınca: "Sen yücesin, sana tövbe ettim, ben inanların ilkiyim" dedi.

(Süleyman Ateş)

Diyanet İşleri Başkanlığı'nın bizlere sunduğu çevirideki bu hata Kur'an-ı Kerim'in verilişi ve veriliş kanalı ile ilgili de son derece önemli konuların insanlar tarafından yanlış anlaşılmasına neden olmuştur. Yapılan bu hata surenin 144. ayetinde de devam etmiş ve hata bir parantezle sürdürülmüştür.

Bu çeviriyi yapanlar ne yazık ki, kendi yanlış anlayışlarını buraya parantez içinde ilave etmişlerdir. Durum böyle olunca Hz. Musa'nın Allah'la görüştüğü gibi bir sonuç çıkmıştır. Oysa ki Hz. Musa Allah'la değil, irtibatlı olduğu ruhsal plânla görüşmüştür. Aynı Hz. Muhammed'de olduğu gibi...

> (Allah) "Ey Musa! Vahiylerim ve konuşmamla seni insanlar üzerine seçkin kıldım. Öyleyse sana verdiğimi al ve şükredenlerden ol" dedi.
> (A'RÂF: 7/144)

Hz. Muhammed'e vahyi veren nasıl ki Cebrail'se aynı şekilde Hz. Musa'nın da irtibata girdiği plân aynısıydı. Zaten aynı olduğu Kur'an-ı Kerim'in birçok ayetinde de belirtilmiştir. Dolayısıyla Hz. Musa'nın Allah'la konuştuğu sonucunun yukarıdaki ayette çıkartılması yanlıştır. Ancak bu yanlışa sebebiyet veren sizlerin de görmüş olduğunuz gibi yapılan parantez içi ilavedir.

Hz. Musa'nın levhaları...

Surenin devamı yine Hz. Musa ile ilgili bilgilere yer verilerek devam etmekte ve şöyle denmektedir:

> Musa için, Tevrat levhalarında her şeye dair bir öğüt ve her şeyin bir açıklamasını yazdık ve ona şöyle dedik: "Şimdi onları kuvvetle tut, kavmine de emret. Onları en güzeliyle alsınlar (uygulasınlar). Yakında size fasıkların yurdunu göstereceğim."
> (A'RÂF: 7/145)

Hz. Musa, eğitildiği Mısır mabedini terk ederken yanında Mısır inisiyasyonuna ait bilgilerin içinde bulunduğu birtakım yazılı belgeler almış ve bunu bir sandığın içinde yanında götürmüştü. Ayette sözü edilen levhalar bunlardır.

> Musa'nın kavmi onun (Tur'a gitmesinin) ardından, ziynet eşyalarından, böğürmesi olan bir buzağı heykeli (yaparak ilah) edindiler. Onun kendileriyle konuşmadığını ve onlara hiçbir yol göstermediğini görmediler mi? (Böyle iken) onu (ilah) edindiler de zalim kimseler oldular.
> İsrailoğulları (yaptıklarına) pişman olup, gerçekten sapmış olduklarını görünce, "Eğer Rabbimiz bize acımaz ve bizi bağışlamazsa, mutlaka ziyana uğrayanlardan oluruz" dediler.
> (A'RÂF: 7/148-149)

Ayetlerin ne anlama geldiğini daha rahat anlayabilmek için yine o günlere geri dönelim...

Hz. Musa "Sina Dağı"nda...

Hz. Musa çoktandır, kendisinde ruhsal bir irtibatın başladığının farkındaydı... Bu bağlantıyı içten içe hissediyor ancak tam olarak bu bağlantının kökenini adlandıramıyordu... İnisiyasyonun belli bir aşamasından sonra, yapılan çalışmalar inisiyeyi belli bir *"ruhsal plânla"* irtibata geçirebilmekteydi. Bu irtibat, inisiyasyonun en önemli bölümünü oluştururdu. Bir inisiye ne kadar yüksek seviyeli bir ruhsal plânla irtibat kurabilirse, ilhamı da o denli yüksek olurdu.

Bu çalışmalar genellikle mabetlerde ya da dağlardaki gizli yeraltı tünellerinde, insanlardan uzak yerlerde yapılırdı... Aynen Sina Dağı'nda olduğu gibi... Nitekim Sina Dağı'nın bulunduğu yöredeki Serbal Kayalıkları'ndaki mağarada inisiyelerin ilhamlarının açıldığından ezoterik kaynakların söz ettiğinden bahsetmiştik. Hz. Musa da, uzun bir süredir anlamlandıramadığı irtibatının kökenlerini orada fark edecekti...

İşte Hz. Musa böyle bir hâl içinde, "sırlar mağarasına" doğru yola

çıkmıştı...

Mağaranın önüne geldiğinde tam içeri girmek üzereyken, bir anda kendini göz kamaştırıcı bir ışığın tam ortasında buluverdi. Yere baktığında bastığı toprağın bir fosfor gibi ışımaya başladığını fark etti. Çevresindeki kayalar da sanki alevden bir deniz hâline dönüşmüşlerdi... Şimdiye kadar hiç karşılaşmadığı şeyler olmaya başlamıştı... Neler olduğunu anlamaya çalışırken mağaranın girişinde, ışıklar içinde, adeta ışıktan bir bedene sahip olduğunu gördüğü bir varlığın kendisine doğru bakmakta olduğunu gördü. Tam o anda, onun çevresine yaydığı enerjiden çarpılmışcasına yere kapaklandı... Varlığın bakışları içine kadar işlemiş ve içinde adlandıramadığı garip bir değişimin başladığını fark etmişti. Adeta sezgilerinin kapısı açılmış ve içine doğan büyük bir ilhamla bundan sonra yapacaklarını gönül gözüyle görmeye başlamıştı... Gözünün önünden bundan sonra yapacakları teker teker bir film şeridi gibi geçiyordu... Ancak bütün bunlar sıradan bir insanın yapabileceği şeyler değildi... Hatta bir inisiye bile olsa Musa'dan beklenenlerin gerçekleştirilebilmesi imkansız gibi görünüyordu...

Bir an, *"Böyle bir vazifeyi ben nasıl gerçekleştirebilirim?"* diye düşünerek oradan kaçıp uzaklaşmayı bile düşündü!...

Tam o sırada: *"Musa... Musa..."* diye bir ses işitti. Gayrı ihtiyari *"Efendim..."* diyerek karşılık verdi. Karşısındaki ışıklar içindeki varlık kendisiyle konuşmaya başlamıştı... Bu konuşmayı kesip arkasını dönüp oradan gidemezdi... Kalbi sanki yerinden fırlayacakmış gibi çarpıyordu... Çevresine göz kamaştırıcı ışıklar saçmaya devam eden varlığı görmemek için elleriyle yüzünü kapatmış öylece olduğu yerde kalakalmıştı... Büyük bir heyecan içinde bundan sonra ne olacağını düşünüyordu ki, varlık yeniden konuşmaya başladı:

– ***"Buraya sakın yaklaşma... Ayaklarından pabuçlarını çıkart. Zira üzerinde durduğun yer kutsal bir yerdir."***

Hz. Musa elleriyle yüzünü saklamış bir hâlde, hâlâ olduğu yerde öylece duruyordu... Bunun üzerine:

– ***"Benim karşımda bile titriyorsun, bir de kalkmış Elohim'i arıyorsun?..."***

Musa büyük bir zorlukla: *"Kimsin sen?"* diyebildi...

– ***"Elohim'in bir ışını, bir güneş meleği, var Olan'ın ve var olmaya devam edecek Olan'ın bir elçisiyim..."***

– *“Emrin nedir?”*

– ***“İsrailoğullarına şunu söyleyeceksin: ‘Sizi köle hayatı yaşadığınız ülkeden çıkarayım diye beni size elçi olarak, Ezeli-Ebedi Olan, atalarımızın Tanrısı, İbrahim’in, İshak’ın ve Yakup’un Tanrısı yolladı...’”***

– *“Ben kimim ki İsrailoğullarını Mısır’dan çıkartabileyim?”*

– ***“Hep seninle olacağım... Elohim’in ateşini gönlüne, kelamını da dudaklarına yerleştireceğim. Kırk yıldır onun özlemiyle yanıp tutuşuyorsun. Sesin ta O’na kadar ulaştı. İşte, seni O’nun namına sarıp sarmalıyorum... Elohim’in oğlu, bundan böyle hep bana ait olacaksın...”***

Bu sözlerden sonra Hz. Musa’yı bir başka endişe sarmaya başladı: *“Fakat bana inanmayacaklar ve sözümü dinlemeyecekler?”* dedi.

Bunun üzerine Hz. Musa’nın işini kolaylaştıracak birtakım yardımların kendisine nasıl yapılacağı konusunda, varlık açıklamalarda bulunur. Nitekim bu, Tevrat’ta da açıkça anlatılmıştır:

> *“Ve şimdi git ve ben senin ağzınla beraber olacağım ve söyleyeceğin şeyi sana öğreteceğim.”*
> (ÇIKIŞ, Bab: 4/12)

Mağaradaki bu konuşma sırasında Hz. Musa bir başka konuda daha tereddüt gösterir... Kendisinin iyi bir konuşmacı olmadığını ve bu nedenle sözlerinin etkili olamayacağından kuşku duyduğunu ifade eder. Hz. Musa aslında bu kuşkusunda hiç de haksız değildir. Çünkü Musa’nın iyi konuşamadığı bilinmektedir.

Musa’nın bu tereddütü karşısında varlığın söyledikleri Tevrat’ta şöyle geçer:

> *“Ve Rab Musa’ya karşı öfkelenip dedi: Senin kardeşin Levili Harun yok mu? Bilirim ki, o iyi söyler... Ve kendisine söyleyeceksin ve sözleri onun ağzına koyacaksın ve ben senin ağzınla ve onun ağzı ile beraber olacağım ve yapacağınız şeyi size öğreteceğim.”*
> (ÇIKIŞ, Bab: 4/14-15)

Bu anlatımlardan, Hz. Musa'nın vahiy kanalıyla olan irtibatı açıkça görülmektedir. Dikkatlerden kaçmaması gereken bir başka nokta da, dünyaya belli bir görevle doğan büyük vazifelilerin, çevrelerinde kendilerine yardımcı olacak kadroyla birlikte dünyaya gelmiş olduklarıdır. Peygamberlerin çevrelerinde adeta bir halka gibi toplanan bu özel vazifeli grup; Hristiyanlıkta *"havariler"*, İslamiyet'te ise *"sahabiler"* olarak adlandırılmıştır.

15. ayette Hz.Musa'nın kardeşi olduğu ifade edilen Levili Harun aslında onun aynı anneden doğan kardeşi anlamında değil, dünyaya doğmadan önce bağlı bulundukları aynı ruhsal plânın üyeleri olduğu anlamındadır.

Bu sözlerden cesaret alan Hz. Musa: *"Bana Elohim'i göster. O'nun canlı ateşini göreyim"* dedi...

Elohim sözcüğünün, öncelikle kelime anlamını ortaya koymakta yarar var. Ünlü ezoterizm araştırıcısı ve okültist Fabre d'Olivet'in "La Langa Hébraique Restituée" adlı eserinden Elohim isminin hangi kökten türetildiğini ortaya koyabilmek amacıyla bir paragraf aktarıyorum:

"İbraniler ve Kaldeliler tarafından müteal varlığa verilmiş olan isim Aelo'dur. Bu isim, yücelişi, gücü ve genişletici kudreti tasvir eden ve evrensel anlamda Tanrı demek olan Ael kökünden türemiştir. Tanrılar anlamına gelir. Hoa yani "O", İbranice'de, Kalde lisanında, Suriye lisanında, Etiopya lisanında ve Arapça'da uluhiyetin kutsal isimlerinden biridir..."

Bunlardan da *"Eloha"* türemiştir. *"Elohim"* ise *"Eloha"*nın çoğuludur. Ve *"Tanrılar"* anlamına gelir. Yani *"Elohalar"* anlamında kullanılan bir sözcüktür...

Kaldığımız yerden devam edelim...

Başını kaldırdığında mağarada her şey normale dönmüştü. Ortada ne ateş denizi kalmıştı, ne de ışıklar içindeki varlık... Güneş çoktan batmış ve Horeb vadisini o her zamanki ölüm sessizliği kaplamıştı...

Yaşadığı bu paranormal olay karşısında öyle yüksek seviyeli yoğun bir enerjiye maruz kalmıştı ki, tüm vücudunun adeta felce uğradığını hissetti. Hatta yaşadığı bu olay esnasında birara vücudunun yanıp kül olacağını zannetmişti. Bir müddet orada bitkin bir hâlde, külçe gibi yere yığılıp

kaldıktan sonra Yetro'nun mabedine geri döndü...

Vücudundaki bitkinlik şimdi yerini tarif edilemez yoğunluktaki bir enerjiye terk etmişti... Vazifesine artık hazırdı...

Kendisinden peygamberlik yapması istendiğini işte ilk kez şimdi açıkça fark ediyordu... Hz. Musa, artık sadece bir Osiris rahibi değil, peygamberlik vazifesiyle yükümlü bir inisiyeydi...

Ezoterik kaynaklardan sizler için özetleyerek aktardığım bu bilgilerden sanırım Hz. Musa'nın Sina Dağı'nda neler yaşadığı daha anlaşılır bir hâle gelmeye başlamıştır.

Tekrar o günlere dönelim...

Osiris rahipliğinden peygamberliğe...

Hz. Musa artık zorlu bir görevin başındaydı... Yapacakları hiç de kolay bir mesele değildi... Bütün bu zorlukları bile bile çalışmalarına başladı... Artık en azından bu görev için yalnız olmadığını ve çevresinde bu görev için dünyaya gelen vazifelilerin bulunduğunu biliyordu... İşte bunlardan bir tanesi de Midyan Mabedi'nin Baş Rahibi Yetro idi...

Yapılacak vazife neydi?

Yapılacak vazifenin başlıca iki yönü bulunmaktaydı. Birincisi, gittikçe dejenere olmaya başlayan yöre halkının inançlarını; "Tek Tanrı" inancı ile fazla bilgi vermeden derleyip toparlamak, hatta baside indirgemek...

İnsanlığın aşağıya iniş sürecinin tamamlanabilmesi için artık onlara kozmik sırların, bâtıni bilgilerin ve gizli öğretinin derinliklerinin açıkça aktarılması gerekmiyordu. Bu nedenle bilgilerin üzeri perdelenerek son derece basit hatta hikâyeleştirilerek, bâtıni bilgilerin sadece çok küçük bir kısmının verilmesi hedeflenmişti. Yapılacak işlerin birinci aşaması buydu...

Bir de işin fiziksel boyutu vardı... İsrailoğulları'nı Mısır'dan çıkartarak Kızıldeniz'in Doğusu'na göç ettirtmek... Ve böylelikle vadedilen topraklara ulaştırmak.

Yapılacak çalışmaların en ince ayrıntıları Hz. Musa ile birlikte, İsrail'in belli başlı liderleri ve Yetro tarafından hazırlandı... Plânın yürürlüğe

konulması için Hz. Musa, eski sınıf arkadaşı olan ve şimdi ise Firavunluk makamına gelen Meneftah'ın, Libya Kralı ile savaştığı bir dönemi seçti.

Çadırlarını develerin sırtına yüklemiş ve sürülerini peşlerine takmış olan uzun bir kervan oluşturuldu ve yola çıkıldı. Hz. Musa yeni dini bu yolculuk sırasında İsrailoğulları'na bildirecekti.

Daha sonraları aralarına katılan Kenanlılar, Edomlular, Araplar ve çeşitli Sami Kavimleri'yle sayıları on binleri bulacak olan büyük topluluk; sadece İsrailoğulları'ndan oluşan kitleyle, Mısır'dan ilk harekete geçtiğinde sayıları sadece birkaç bin kişi kadardı...

Mısır topraklarından çıkarak göç etmeyi hedefleyen bu topluluk sessiz sedasız yollarına koyulmuş ve Mısır'ın Firavunu o sırada ordularını başka yerlerde kullanmak zorunda olduğu için onlarla uğraşamamıştı. Bu çok iyi bir fırsattı ve bu fırsat iyi değerlendirildi...

Çekirdeğini haşin, inatçı ve asi mizaçlı Beni-İsrail kavminin teşkil ettiği ve aralarına yeni katılan kavimlerle her geçen gün biraz daha büyüyen bu büyük topluluğun sayısı kısa bir sürede on binleri aştı... Bu büyük halk topluluğu, bir yandan Hz. Musa'nın yeni getirdiği temeli "Tek Tanrı" inancına dayanan "Elohim Öğretisi"ne uyum sağlamaya çalışırken; bir yandan da önlerindeki uzun ve zorlu yolu kat etmeye gayret ediyordu. Sayıları her geçen gün artan bu insanları idare etmek ve yönlendirmek hiç de kolay bir mesele değildi...

Peygamberin çevresinde, bir rahipler grubu vardı. Bu rahipler grubuna Hz. Musa'nın inisiyasyon kardeşi Harun ile İsrail'de çok önemli bir yeri olan kahine Miryam başkanlık ediyordu. Rahipler grubu, gizli öğretiden geçmiş 70 kişiden oluşmaktaydı... Musa gizli doktrinini sadece bu özel gruba açık olarak anlatmış, geriye kalan halk, bu öğretinin sadece üstü örtülü bir hâlde sunulan son derece kısıtlı bir bölümünü öğrenebilmişti. Musa'nın gizli öğretisi böylelikle 72 kişiyle kısıtlı kaldı... *"Elohim"* ve *"Yehova"*nın sırları, halka hiçbir zaman anlatılmadı...

> Musa, kavminden, belirlediğimiz yere gitmek için yetmiş adam seçti. Onları sarsıntı yakalayınca (bayıldılar). Musa, "Ey Rabbim! Dileseydin onları da beni de bundan önce helak ederdin. Şimdi içimizden birtakım beyinsizlerin işledikleri günah sebebiyle bizi helak mı edeceksin? Bu sırf senin bir imtihanındır. Onunla dilediğin kimseyi saptırırsın,

dilediğini de doğruya iletirsin. Sen bizim velimizsin. Artık bizi bağışla ve bize acı. Sen bağışlayanların en hayırlısısın" dedi.
(A'RÂF: 7/155)

Hz. Musa, sahip olduğu güç ve yeteneklerinin bir bölümünü ve özellikle de majik bilgilerini çevresindeki kısıtlı sayıdaki rahibe de nakletmekteydi. Böylelikle onları da son derece güçlü bir şekilde ayakta durabilecek ve davalarını sürdürebilecek tarzda yetiştiriyordu.

Bu büyük yürüyüş sırasında yanlarında altından yapılmış ve çevresinde Sfenksi andıran dört Mısır sembolü bulunan bir sandık da taşıyorlardı... Mısır kökenli sırları ve ezoterik bilgileri içeren kitaplar bulunan bu sandığa ***"Kutsal Emanet Sandığı"*** adı verilmişti... *"Kutsal Emanet Sandığı"*nda Hz. Musa tarafından Mısır hiyeroglifleriyle kaleme alınmış olan *"Tekvin"* ve farklı bir maddeden yapılmış sopaya benzeyen bir asa da bulunmaktaydı. Sihirli sopa olarak tanımlanan bu asanın kozmik enerjileri çekip bünyesinde barındıran bir özellik sergilediği ezoterik kaynaklar tarafından açıkça ifade edilmiştir. Nitekim Musa'nın gerçekleştirdiği mucizelerde çoğunlukla bu gizemli asadan yararlandığı bilinmektedir.

Hz. Musa'nın bu asayı Mısır'da eğitim gördüğü mabetten aldığı tahmin edilmektedir. Çünkü bu tür özel maddelerden oluşan objelerin Mısır'a Mu ve Atlantis kolonilerince getirilmiş olduğu bilinmektedir.

Ezoterik kayıtların, bu gizemli sandığın üzerinde sürekli olarak ışıktan bir hâlenin bulunduğundan söz etmeleri de bir hayli dikkat çekicidir. Elde edilen bilgilere göre ki, bunu tarihi ve dinsel kayıtlar da doğrulamaktadır, ışıklı bir bulutla kaplı olduğu söylenilen bu sandığın saklandığı çadıra bile, insanlar yayılan manyetik enerjiden dolayı girememekteydi. Girmeye ısrar edenler arasından yüzlerce kişinin felç geçirdiği hatta çok sayıda kişinin ölümüne sebebiyet verdiği de yine aktarılan bilgiler arasındadır. Bu ölenler arasında Harun'un oğlu da bulunmaktaydı...

Kervan ilerledikçe Hz. Musa da yeni gelen dini öğretiyi çevresine aktarıyordu. Ancak karşı karşıya kalınan meselenin ezoterik yani gizli yönü herkese açıklanmadığı için, halk yeni gelen bu dini öğretinin derinliklerini hiçbir zaman öğrenemedi...

Halktan Yehova'ya itaat etmeleri ve onun emirleri doğrultusunda hareket

etmeleri isteniyordu. Bu haşin tabiatlı insanlar için “Tek Tanrıcılık” belki daha iyiydi ama bir kaybolup bir görünür anlamda bir şey olmaktan öteye geçemiyordu. Onların yeni gelen bu dine uyum sağlamaları ve kabul etmelerine en önemli etken zaman zaman kendilerinin de şahit oldukları Hz. Musa’nın sergilediği akıl almaz mucizelerdi... Belki de bu mucizeler de olmasa, halk hiçbir zaman yeni gelen bu dini kabul etmeyecekti. Ancak yine de, özellikle ilk başlarda halkın eski geleneksel öğretilere karşı olan bağlılığı kolay kolay kırılamadı. Her fırsatta halk eski geleneksel inançlarına geri dönme meyli gösteriyordu. Böyle durumlarda, Peygamber’in yasakları hatta zorlamaları ve baskılarıyla karşı karşıya geliyorlardı.

Hz. Musa kendisiyle birlikte gelen, çeşitli aşiretlerden ve milletlerden oluşan bu büyük kitleyi Mısır’dan çıkarttıktan sonra, çeşitli yerlerde konaklatarak yollarına devam ettirmişti...

İşte bu konaklamalardan birinde yaşananlar daha sonraları tarihe geçecek önemli kayıtlardan birini oluşturacaktı...

Hz. Musa’nın, Mısır’ı terk ettikten ölümüne kadar geçen süre içindeki tüm yaşamı sürekli olarak halkıyla adeta düello yapmakla geçmişti... Bunlardan belki de en önemlisi kafilenin Sina’da konakladığı günlerde yaşananlardır...

İşte şimdi o günlerdeyiz...

Yer: Sina Dağı’nın etekleri...

Kervan ağır ağır ilerleyerek gizemleriyle tüm yöre halkının inançlarında farklı bir yere sahip olan; bir yanında Sina Dağı bir yanında ise Serbal kayalıklarının uzandığı Horebe vadisine girmişti... Hem konaklama zamanı, hem de Hz. Musa’nın misyonunda önemli bir görevin yerine getirilmesinin zamanı gelmişti...

Kervan vadiye yerleşti...

Musa, bir müddet burada konaklanacağını ve bu süre içinde de kendisinin o meşhur mağaraya giderek *“Elohim”*e danışacağını söyledi... Anlaşılan yeni vahiylerle görevinin istikametini tayin etmesi gerekiyordu... Halka yaptığı açıklamada ise, taştan bir levhanın üzerinde yazılı yasayı alıp getireceğini söyledi...

Dağa doğru yönelirken son bir kez arkasına döndü ve halktan, kendisini burada beklemesini ve bu süre içinde de uyanık kalmalarını, oruç tutmalarını,

iffet ve ibadet içinde kendisini beklemelerini istedi...

“Kutsal Emanet Sandığı”nı 70’lere emanet etti. Sonra da yanına sadık müridi Yeşu’yu alarak vadide gözden kayboldu...

> Musa’ya otuz gece süre belirledik, buna on (gece) daha kattık. Böylece Rabbinin belirlediği vakit kırk geceye tamamlandı. Musa kardeşi Hârûn’a, “Kavmim arasında benim yerime geç ve yapıcı ol. Sakın bozguncuların yoluna uyma” dedi.
> (A’RÂF: 7/142)

Aradan günler geçti...

Peygamber görünürlerde yoktu... Halkta yavaş yavaş bir endişelenme ve huzursuzluk dalgası yayılmaya başlamıştı... Herkes tereddüt içindeydi... Ya Musa geri dönmezse... Evet bu belki de her şeyin sonu demekti... Bundan sonra tek başına kalan onbinlerce kişi ne yapacaktı?... Halk arasında dolaşmaya başlayan söylentilerde hep şu benzer ifadeler duyulmaya başlamıştı:

– *“Bizi bu korkunç çölün ortasına getirip düşmanların oklarına hedef etmenin ne alemi vardı? Musa bizi sözde Kenan Ülkesi’ne götürecekti de, bala, kaymağa gark edecekti!... Oysa neredeyse açlıktan öleceğiz... Mısır’da geçirdiğimiz köle hayatı, bu sefil hayattan kat kat üstündü. Orada yediğimiz tabaklar dolusu etleri yeniden bulacak mıyız acaba?... Musa’nın Tanrısı gerçek Tanrı’ysa öyle olduğunu ispatlasın bakalım...”*

Bu söylentiler, sonunda büyük bir isyana dönüştü... Bunda Moablı kızların önemli bir rolü oldu... Kadınlık cazibelerini kullanarak erkeklere istediklerini yaptırmaya başladılar... Her gece eski geleneklerindeki gibi kurbanlar kesilmeye, geri seviyeli varlıklara majik tapınma merasimleri icra edilmeye başlandı... Daha sonra da sofralar kuruluyor, Moablı kadınların cinsellik temalı dansları eşliğinde, çalgılar çalınıp yenilip içiliyordu...

Bu uygulamalar, eski geleneklerin tamamen yozlaştırılarak geri seviyeli varlıklara tapınma törenlerine dönüşen ritüellerinden ibaretti. Sembollerin ifade ettiği anlamlar çoktan unutulmuş bu semboller artık hiçbir anlamı olmayan içi boş şekillere tapınma aracı haline dönüşmüştü... İşte Horebe

Vadisi'nde olanlar da, bu dejenere olmuş eski inisiyatik öğretilerin yozlaşmış ve gerçeğinden uzaklaşmış uygulamalarından ibaretti... Böylelikle, Musa'nın iffet ve ibadet içinde kalın, oruç tutun sözleri artık unutulmuş, sefil bir yaşam toplulukta hüküm sürmeye başlamıştı...

Harun kalabalığı yatıştırmak için ne kadar uğraştıysa da başarılı olamadı... Hatta tam tersine isyancılar ölümle tehdit ederek Harun'a altından bir buzağı sembolü bile yaptıracak kadar ileri gittiler...

Burada yaşananlar daha sonraları Kur'an-ı Kerim'de de Muhammed Peygamber'e vahyedilecekti:

> "Musa'ya kırk gece vade vermiştik. Sonra onun arkasından, kendinize yazık ederek, buzağıyı Tanrı edinmiştiniz."
> (BAKARA: 2/51)

Peygamber'in dağa çıkmasından sonra halkın buzağıya tapmaya başladığından söz eden bu ayette anlatılmak istenen aslında, bildiğimiz dört ayaklı buzağıya halkın tapması değil, eski geleneklerdeki bu sembolün yeniden bilinçsizce, içi boşaltılmış hâliyle gündeme getirilmesidir. Bu ayette anlatılmak istenen de maalesef ezoterik bilgilerden uzak bir anlayışla ele alındığı için birçok Kur'an yorumcusu tarafından doğru olarak açıklanamamış ve insanların buzağıya tapmaya başladıkları şeklinde yorumlanmıştır.

Biz yine o kargaşalığın yaşandığı günlere geri dönelim...

> Fakat onlara iyilik geldiği zaman, "Bu bizimdir, (biz çalışıp kazandık)" derler. Eğer başlarına bir kötülük gelirse Musa ve beraberindekilerin uğursuzluğuna yorarlardı...
> (A'RÂF: 7/131)

Artık Hz. Musa'nın geri dönmeyeceğine herkes inanmış ve kargaşa tam bir isyana dönüşmüştü... *"Kutsal Emanet Sandığı"*nı korumakla görevli 70'lerin

tüm uyarılarına rağmen halkı sakinleştirmek mümkün olamıyordu... 70'ler büyük bir dehşet içinde halkın sergilediği, kudurganlık safhasına gelen isyanı izliyorlardı... Her şey kontrolden çıkmıştı... Eğer gerçekten de Peygamber dağdan geri dönmeyecek olursa, peki ya *"Kutsal Emanet Sandığı"* ne olacaktı?!...

İşte bu düşünce 70'lerde büyük bir sıkıntı yaratmış ve kara kara düşünmeye başlamışlardı... Durum her geçen gün biraz daha içinden çıkılmaz bir hale giriyordu...

Ancak ayette de söylendiği gibi korkulan olmadı...

> Musa, kavmine kızgın ve üzgün olarak döndüğünde, "Benden sonra arkamdan ne kötü işler yaptınız! Rabbinizin emrini beklemeyip acele mi ettiniz?" dedi. (Öfkesinden) levhaları attı ve kardeşinin saçından tuttu, onu kendine doğru çekmeye başladı. (Kardeşi) "Ey anamoğlu" dedi, "Kavim beni güçsüz buldu. Az kalsın beni öldürüyorlardı. Sen de bana böyle davranarak düşmanları sevindirme. Beni o zalimler topluluğu ile bir tutma."
> (A'RÂF: 7/150)

Hz. Musa bir gün ansızın çıkıp geldi... Hem de çılgınca dans edenlerin kendilerinden geçtikleri bir anda... Herhalde bir peygamber için en kötü gün böyle bir anı yaşamaktır... Gözlerine inanamadı... Bırakıp da gittiği insanlar bunlar mıydı?... Bu kadar kolay eskiye geri dönüş yapabilirler miydi?... Olacak şey değildi... Ancak olmuştu işte!...

Büyük bir hiddetle karşılarına dikildi... Onu görür görmez isyancılar sağa sola kaçışmaya başladılar... Çünkü onun majik yeteneklerini gayet iyi biliyorlardı... Kendisini sarıp sarmalayarak koruyan "gizli güçlerin" desteği altında dimdik kımıldamadan isyancıların karşısına dikilip bir müddet öylece durdu...

Sonra büyük bir hiddetle: ***"70'ler Kutsal Emanet Sandığı'nı alıp gelsinler... Birlikte Tanrı Dağı'na çıkacağız... Halk ise burada kalıp titresin***

ve beni beklesin. Dönünce onlara Elohim'in hükmünü tebliğ edeceğim...” dedi.

> Musa'nın öfkesi dinince (attığı) levhaları aldı. Onların yazısında Rableri için korku duyanlara bir hidayet ve bir rahmet vardı.
> (A'RÂF: 7/154)

Musa 70'lerle birlikte tehditler savurarak vadiyi terk edip de gözden uzaklaşır uzaklaşmaz; geriye kalanların büyük bölümü derhal çadırlarını toplayıp, develerinin sırtlarına yerleştirmeye başlamışlardı bile... Hemen hemen herkes büyük bir panik içinde oradan oraya koşuşturarak kampı bir an evvel terk etmeye daha doğrusu kaçmaya hazırlanıyorlardı...

> Musa, kavminden, belirlediğimiz yere gitmek için yetmiş adam seçti. Onları sarsıntı yakalayınca (bayıldılar). Musa, "Ey Rabbim! Dileseydin onları da beni de bundan önce helak ederdin. Şimdi içimizden birtakım beyinsizlerin işledikleri günah sebebiyle bizi helak mı edeceksin? Bu sırf senin bir imtihanındır. Onunla dilediğin kimseyi saptırırsın, dilediğini de doğruya iletirsin. Sen bizim velimizsin. Artık bizi bağışla ve bize acı. Sen bağışlayanların en hayırlısısın" dedi.
> (A'RÂF: 7/155)

Ancak bütün bunlar olup biterken güpegündüz, hava birden kararıverdi... Göğü büyük bir toz bulutu kaplamaya başlamıştı... Ardından Kızıldeniz istikametinden esmeye başlayan sert rüzgar kısa sürede fırtınaya dönüşmüş ve çölün altını üstüne getirmeye başlamıştı...

Bırakın kampı terk etmeyi, bulundukları yerden adım atmaya dahi imkanları yoktu!...

Öldürücü bir kum fırtınası herkesi oldukları yere mıhlamış, insanlar kayalıklarda kendilerine sığınacak yerler aramaya başlamıştı...

Gökyüzü şimdiye kadar hiç görülmedik şekilde simsiyah bulutlarla

kaplanmış ve arkasından yine görülmedik şiddette büyük bir sağanak yağış yıldırımların eşliğinde çöle yağmaya başlamıştı... Fırtına tam bir gün bir gece sürdü... Bu süre içinde kampa isabet eden yıldırımlar çok sayıda kişinin ve hayvanın ölmesine neden oldu...

> Dediler ki: “Bizi büyülemek için her ne getirirsen getir, biz sana inanacak değiliz.”
> Biz de, her biri ayrı ayrı birer mucize olmak üzere başlarına tufan, çekirge, ürün güvesi (haşerât), kurbağalar ve kan gönderdik. (Hiçbirinden ders almadılar.) Büyüklük tasladılar ve suçlu bir kavim oldular.
> (A’RÂF: 7/132,133)

Halk, bu tabiat olayının majik bir çalışma sonucu oluşturulmuş olduğunu gayet iyi biliyordu... Özellikle de halkın içinde bulunan ve eski geleneklere bağlı rahipler, durumun farkındaydılar...

Ertesi gün akşama doğru fırtına yatışmıştı ama Sina hâlâ bulutlarla kaplıydı... Tam bu sırada Hz. Musa 70’lerle birlikte kampa geri döndü... Alacakaranlığın içinden çıkıp gelen Hz. Musa ve 70’lerin özellikle baş kısımları fosforlu bir ışığa benzeyen ışıma içindeydi... Sanki yukarılara ait harika ve yüce bir ışığı yüzlerinden etrafa yansıtıyor gibiydiler... İşin bir başka ilginç yanı da, benzer bir ışığın, yanlarında getirdikleri *“Kutsal Emanet Sandığı”*nın üzerinden de yayılmasıydı... Aslında bu ışıma, karşı karşıya kalınan fırtınanın da bir açıklamasını içinde saklıyordu...

Farklı bir maddeden yapıldığını daha önce de söylemiş olduğumuz asanın kozmik birtakım enerjileri bünyesinde toplama yeteneğinin bulunduğundan söz etmiştik. Özellikle eski Mısır’da bu tür maddelerden yapılmış bazı objelerin majik uygulamalarda etkin bir şekilde kullanıldığını biliyoruz... **Bu uygulamaların arasında çeşitli tabiat olaylarının meydana getirilmesi de bulunmaktaydı!...** Günümüzde batıl bir inanca dönüşen yağmur yağdırma dualarının aslında ilk çıkışı bu tür uygulamalara dayanır. Neyse konuyu fazla dağıtmayalım...

Hz. Musa’nın ve 70’lerin baş hizasında yoğunlaşan ışık huzmelerine

gelince...

Sadece durugörü medyomlarının görebildiği ve artık günümüzde parapsikoloji laboratuvarlarında elektronik cihazlarla da izlenebilen, her insanın ruhsal enerjisi ile maddeye bağlanmasından meydana gelen, “manyetik bir enerji alanı” vardır. Buna parapsikolojide “aura” adı verilir... İnsanın gelişmişlik düzeyine bağlı olarak çeşitli renklere bürünen bu “aura” özellikle inisiyasyonun son dönemlerinde herkes tarafından görünebilecek bir şekilde ışıma gösterebilmektedir. Birçok tanınmış inisiyenin baş hizalarında yoğunlaşan ve bazı durumlarda bütün bir vücudu saran bu tür ışıkların görülmesinin nedeni budur. Nitekim Buda’nın ve İsa Peygamber’in yapılmış olan tüm tasviri resimlerinde bu ışıma da çizilmiştir. Bu tür resimlere dikkat ederseniz hep başlarının arkasında altın sarısında bir hale de eklenmiş durumdadır. Bu süs olsun diye çizilmemiştir. Varolduğu için resme dahil edilmiş önemli bir ayrıntıdır...

Hz. Musa’yı ve 70’leri ışıklar içinde gören halkın büyük bir bölümü bunun ilahi bir işaret olduğunu düşünerek affedilmeleri için secde ettiler... Ancak isyancıların özellikle ele başları için vakit çok geçti... Hz. Musa’nın emriyle topluca kılıçtan geçirilerek cezalandırıldılar...

Horebe Vadisi’nde yaşanan tüm bu olaylar, Peygamber’in göçebe Samiler ve İsrailoğulları üzerinde kesin bir otorite kurmasına sebebiyet verdi. Artık tek lider Musa Peygamber’di... Hem dini lider, hem de topluluğu idare eden bir yöneticiydi... Şurası bir gerçek ki, Musa sadece peygamberlik vazifesini yerine getirebilmek için uğraşmamış, aynı zamanda bir toplumsal düzen kurucu dehası da sergilemişti... Sürekli olarak halkın bezginlikleriyle, iftiralarla ve komplolarla savaşmak zorunda kalmıştı... Nitekim Kenan Ülkesi’ne doğru sürdürülen büyük yürüyüş sırasında, kuvvet gösterisini gerektiren yukarıdakine benzer başka sahneler yine yaşanmıştır.

Hatta öyle ki, Hz. Musa’nın vahiy aldığı mekanizmadan kendilerinin de vahiy aldıklarını iddia eden birtakım ihtiras sahibi rahipler bile çıkmış ve liderliği Hz. Musa’dan almaya dahi kalkışmışlardır... Ancak her seferinde Hz. Musa “göksel güçlerin” yardımı ve kendisinin yakinen bildiği majik uygulama yöntemleriyle, bunların üstesinden gelebilmiştir... Bu tür durumlarda bazen öfkeyle, bazen merhametle, bazen baba şefkatiyle, bazen de bir aslan gibi kükreyerek olayların üzerine gidebilmiştir...

Tevrat incelendiğinde Musa Peygamber’in tüm engelleri akıl almaz

mucizelerle nasıl geçtiğinin anlatılmış olduğu görülecektir.

Hz. Musa'nın majik güç ve yeteneklerinden kaynaklanan mucizevi olayların benzerleri, eski inisiyatik mabetlerde sıklıkla gerçekleştirilebilmekteydi...

Bu mucizelerin gerçekleştirilmesinde, o devirlerde mabetlerde bulunan birtakım özel maddelerden yapılan asalar da önemli bir fonksiyon görüyordu. Bu asalardan Kur'an-ı Kerim'de de bahsedilmiştir:

> Biz onları on iki kabile halinde topluluklara ayırdık. (Tîh sahrasında susuzluktan sıkılan) kavmi Musa'dan su istediğinde biz ona, "Asânı taşa vur" diye vahyettik. (Vurunca) taştan on iki pınar fışkırdı.
> (A'RÂF: 7/160)

Hz. Musa'nın, peygamberlik vazifesine başladığı andan itibaren kendisini hiç terk etmeyen rehber varlıklar olduğu bilinmektedir. Bu rehber varlıklar kendisine tebligatı yani vahyi veren ruhsal varlıklardır. Bu ruhsal varlıklar kutsal kitaplarda "melek" olarak adlandırılmıştır.

Dolayısıyla Hz. Musa'nın sergilediği ve halk arasında mucizevi olaylar olarak bilinen parapsişik fenomenlerin gerçekleştirilmesinde, bu güçlerin de çok büyük etkisi olduğunun altını çizmek gerekir.

Tek bir cümleyle özetleyecek olursak, Hz. Musa hem mabetlerde kendisine öğretilen sırlar vasıtasıyla majik yöntemleri bizzat kendisi kullanmış, hem de *"göksel güçler"* bu konuda kendisine her an yardımda bulunmuşlardır. Nitekim, *"melek"* adı verilen "Evrensel İdare Mekanizması"nın üyeleri olan bu "rehber varlıklar"la, Hz. Musa Serbal Kayalıkları'ndaki mağarada ilk kez karşılaştığında da, bu söz kendisine verilmiş ve her an kendisini desteklemek için yanında olacakları söylenmişti.

> Sonra onların ardından Musa'yı, apaçık mucizelerimizle Firavun'a ve onun ileri gelen adamlarına peygamber olarak gönderdik...
> (A'RÂF: 7/103)

Yozlaşan ve dejenere olan eski gelenekleri halkın zihninden tamamen silmek için başlatılan operasyon, bu büyük yürüyüş sırasında gerçekleşmiş ve Hz. Musa, büyük kafilesiyle birlikte hedeflediği noktaya ulaştığında artık *"Tek Tanrı"* inancına dayalı dinin temelleri de atılmış durumdaydı. Bu büyük yürüyüş sırasında alınan vahiylerle birlikte yeni din ve yeni bir kitap da beraberinde gelmişti.

Hz. Muhammed okuma yazma biliyor muydu?...

A'râf Suresi'nde geçen bir başka önemli konu da Hz. Muhammed'in ümmi olduğu ile ilgili bir açıklamanın yapılmış olmasıdır:

> Onlar, yanlarındaki Tevrat'ta ve İncil'de yazılı buldukları Resûle, o ümmî peygambere uyan kimselerdir.
> (A'RÂF: 7/157)

Hz. Muhammed, kendi göreviyle ilgili bütün incelikleri ve ayrıntıları doğmadan önce belirlemiş olmasına rağmen, dünyaya doğduktan sonra, vazifesini unutmuş olarak yaşamaya başlamıştır. Dünyaya doğan bütün varlıklar nasıl bir unutma sürecinden geçmek zorunda kalıyorsa, kendisi de; dünyamızın bu döneminde işlemekte olan bu yasaya kararlaştırılan plândan dolayı uymak zorundaydı. Bu nedenle doğmadan önce son derece geniş açık bir şuura ve bilgi birikimine sahip olan Hz. Muhammed, uzun bir süre kendi kökeniyle ilgili açık bir bilgiye sahip olamadan yaşamış olan bir görevliydi.

O zamana kadar kendi kökeniyle ilgili ve dünyadaki vazifesiyle ilgili açık bir bilgiye sahip olmadığını O'nun kendi sözlerinden de çıkartabilmekteyiz... O meşhur; *"eşyanın hakikatiyle ilgili bilgiye"* sahip olma isteğini belirten sözleri bunun en açık örneklerinden biridir.

İşte bu isteğine Miraç'ta büyük bir oranda kavuşmuştur. Kendisinin *"ümmi"* olduğunun söylenmesi aslında bu gerçeği ifade etmek içindi.

Kendisi *“ümmi”*ydi. Yani birçok şeyi *“unutarak”* gelmişti. Mevcut bilgilerinden belli bir süre hiç yararlanamamıştır. Ancak bu konuda çok büyük bir yanlış yoruma gidilerek kendisinin okuma yazma bilmediği gibi bir iddia ortaya atılmıştır.

Az önce aktardığım ayette de görüldüğü gibi Kur’an-ı Kerim Hz. Muhammed’in *“ümmi”* olduğunu söyler. Günümüze kadar bu konuda yapılan yorumlar; genellikle kendisinin okuma-yazma bilmediği yönünde olmuştur.

Oysaki kendisi aynı zamanda ticaretle de uğraşmış olan bir kimseydi. Mal alırdı ve mal satardı. Birçok araştırmacı kendisinin hiç değilse ticari işlerini yönlendirebilecek düzeyde, okuma-yazması olması gerektiğini iddia eder. Ancak bu iddia, Peygamber’in okuma-yazma bilip bilmediğini ortaya çıkaracak derecede güçlü değildir. Çünkü o devirde okuma - yazma bilmeden de, bu tür alışverişlerin yapılabileceği rahatlıkla düşünülebilinir.

Fakat şurası bir gerçek ki; okuma-yazma bilmediği sadece kendisinden sonra ileri sürülmüş olan bir iddiadır. Kendisinin okuma yazma bilmediğiyle ilgili elde kesin hiçbir kanıt yoktur.. Çünkü elimizde sadece *“ümmi”* olduğunu söyleyen bilgiler olmasına rağmen okuma-yazma bilmediğini söyleyen tek bir kanıt bile yoktur...

Kaldı ki daha sonraki surelerde de göreceğimiz gibi Hz. Muhammed’in yaşadığı topluma da Kur’an-ı Kerim’de ümmi olarak hitap edilmiştir. Eğer ümmilik okuma yazma bilmedikleri anlamına geliyorsa, bütün bir toplum da mı okuma yazma bilmiyordu diye bir soruyla karşı karşıya kalırız...

Bu konuda Prof. Dr. Yaşar Nuri Öztürk, Hz. Muham-med’in okuma yazma bilmiyor muydu sorusuna karşılık kitabında şunları yazmıştır:

Hayır öyle bir şey söylenmiyor. Söylenen aynen şudur: “Sen bundan önce bir kitap okumuyordun...” Hz. Peygamber kitabi bilgilerden habersizdi. Ehlikitap’ın elindeki kitapları da okumamıştı. Kur’an bu durumda olanlara ümmi diyor. Nitekim Kur’an’a göre, Peygamberimiz’in hitap ettiği toplum da ümmidir. O halde Peygamberimiz’in kitap okumamış, aldığı vahiyleri kendi elinin ürünü olarak yazmamış olması onun okuma yazma bilmediği anlamına gelmez... Aldığı vahiylerin ilk emri “oku” olan bir Peygamber’in başka türlü davranması düşünülemez. Nitekim Ebul Velid, Peygamberimiz’in okuyup

yazma bildiğini ispat için bir eser yazmış, çağımızın büyük İslam bilgini Muhammed Hamidullah da Hz. Peygamber'in sonraki zamanlarda okuma yazma öğrendiğini bilimsel açıdan ispatlamıştır."

"Kaldı ki, Hz. Peygamber'in gelen vahiyleri kâtiplerine yazdırdıktan sonra yazılanları kontrol edip imlâ düzeltmeleri bile yaptığını kaynaklar bize haber veriliyor. Hz. Peygamber okuma yazma bilmeden bu işi nasıl yapıyordu.

Ümmi kelimesinin Kur'an dilinde karşılığı, okuma yazma bilmeyen değil, Ehlikitap'ın elindeki belgelere dayalı bilgilerle eğitilmemiş insan demektir." (15)

CİN SURESİ

28 ayetten oluşan sure, ağırlıklı olarak cinlerden bahsettiği için bu ismi almıştır.

Cin'in lugattaki manası gizliliktir. *"Görünmeyen gizli varlıklar"* demektir. Kur'an-ı Kerim'in çeşitli surelerinde cinlerden bahsedilmiştir:

> Allah insanı, pişmiş çamur gibi bir balçıktan yarattı. "Cin"i de yalın bir ateşten yarattı.
> (RAHMAN: 55/14-15)
> Cinleri de daha önce dumansız ateşten yaratmıştık.
> (HİCR: 15/27)

> (Ey Muhammed!) De ki: "Bana cinlerden bir topluluğun (Kur'an'ı) dinleyip şöyle dedikleri vahyedildi: "Şüphesiz biz doğruya ileten hayranlık verici bir Kur'an dinledik de ona inandık. Artık Rabbimize hiç kimseyi asla ortak koşmayacağız."
> (CİN: 72/1-2)

Kur’an-ı Kerim’in indirilişi sırasında Hz. Muhammed’e vahyedilen ayetleri cin ismi verilen varlıklardan bazılarının da duymuş oldukları burada söylenmektedir.

Surenin devamında bu daha açık bir şekilde şöyle ifade edilmiştir:

> Allah’ın kulu (Muhammed), O’na ibadet etmek için kalktığında cinler nerede ise (Kur’an’ı dinlemek için kalabalıktan) onun etrafında birbirlerine geçiyorlardı.
> (CİN: 72/19)

Metapsişik bilgilerimize göre *“cin”* ismi verilen varlıklar ikinci boyutun varlıklarıdır. Üçüncü boyutun varlıkları olan bizlerin daha altındaki bir boyuta ait varlıklardır. Farklı frekansların varlıkları olmamız nedeniyle onlarla herhangi bir bilgi alışverişinde bulunmamız söz konusu değildir. Bu nedenle de surenin devamında Hz. Muhammed’e bu konuyla ilgili şöyle denmiştir.

> De ki: “Şüphesiz ben, size ne zarar verebilir ne de fayda sağlayabilirim.”
> (CİN: 72/21)

Bilgi bakımından bizlere oranla daha geri düzeyde bulunduklarını da yine aynı surede geçen ayetlerden anlayabiliyoruz:

> Kuşkusuz biz göğe ulaşmak istedik, fakat onu çetin bekçilerle ve yakıcı ışıklarla dolu bulduk. Halbuki biz, (daha önce) göğün bazı yerlerinde gayb haberlerini dinlemek için otururduk. Fakat şimdi her kim dinlemeye kalkacak olursa, kendini gözetleyen yakıcı bir ışık bulur. Hakikaten biz bilmiyoruz, yeryüzündekilere kötülük mü istendi, yoksa Rableri onlara bir hayır mı diledi?
> (CİN: 72/8-10)

Bu konuya tekrar döneceğiz...

YÂSİN SURESİ

83 ayetten oluşan surenin ismi ilk ayetinde geçen *“Ya”* ve *“Sin”* harflerinden almıştır.

Yâ Sîn.
(YASİN: 36/1)

Daha önceki bazı surelerin de başında geçen mukatta harflerle başlayan bir başka sureyle daha karşı karşıya gelmiş bulunuyoruz. Bu konunun üzerinde durarak araştırmamıza devam edelim...

Mukattaa harfler...

Kur’an-ı Kerim’in indirilişinden bugüne kadar birçok İslam düşünürü, bu konu hakkında çeşitli görüşler ileri sürmüşse de, henüz üzerinde kesin olarak bir fikir birliğine varılamamıştır.

114 sureden oluşan Kur’an-ı Kerim’in 29 suresinin başında sureye başlanırken birtakım harf kalıpları kullanılmıştır. Bunlara “birbirinden ayrılmış harfler” anlamına gelen *“Hurûf-i mukattaa”* veya kısaca *“Mukatta’ât”* denir. Bunlar Arap Alfabesi’ndeki adlarıyla, tek tek okunan harflerdir. Tek başlarına bir anlam ifade etmezler.

Arap Alfabesi’nin yirmi sekiz harfinin tam yarısı yani, on dört harfi ya tek tek, ya da ikili, üçlü, dörtlü veya beşli gruplar hâlinde bu şekilde kullanılmışlar ve Kur’an-ı Kerim’in indirilişinden günümüze kadar geçen

süre içinde anlaşılamayan bir konu olarak kalmıştır.

Kur’an-ı Kerim’de yer alan mukattaa harf kalıpları:
Elif-Lâm-Mim
Elif-Lâm-Mim-Sâd
Elif-Lâm-Râ
Elif-Lâm-Mîm-Râ
Kâf-Hâ-Yâ-Ayn-Sâd
Ta-Sîn
Tâ-Sîn-Mîm
Yâ-Sin
Sâd
Hâ-Mim
Tâ-Hâ
Ta-Sin-Mim
Kâf
Nûn

14 harf ve 14 farklı kalıptan oluşan bu mukattaa harflerinin birçoğu farklı surelerin başında tekrarlanarak 29 kez kullanılmıştır.

Mukatta Harflerin geçtiği sureler:

Bakara: Elif-Lâm-Mim.
Al-i İmrân: Elif-Lâm-Mim.
A’râf: Elif-Lâm-Mim-Sâd.
Yunus: Elif-Lâm-Râ.
Hud: Elif-Lâm-Râ.
Yusuf: Elif-Lâm-Râ.
Ra’d: Elif-Lâm-Mim-Râ

İbrahim: Elif-Lâm-Râ.
Hicr: Elif-Lâm-Râ.
Meryem: Kâf-Hâ-Yâ-Ayn-Sâd.
Neml: Ta-Sîn.
Kasas: Tâ-Sîn-Mim.
Ankebut: Elif-Lâm-Mim.
Rum: Elif-Lâm-Mim.
Lokman: Elif-Lâm-Mim.
Secde: Elif-Lâm-Mim.
Yâsin: Yâ-Sin.
Sâd: Sâd.
Mü'min: Hâ-Mim.
Fussilet: Hâ-Mim.
Tâhâ: Tâ-Hâ.
Şuarâ: Ta-Sin Mim.
Câsiye: Hâ-Mim.
Ahkâf: Hâ-Mîm.
Kaf: Kâf.
Kalem: Nûn.
Şurâ: Ta-Sin-Mim.
Zuhruf: Hâ-Mim.
Duhân: Hâ-Mim.

Mukattaa harfler ne anlama geliyordu?

Hz. Ebûbekir'in: *"Her ilahi kelâmda (kitapta) bir sır vardır. Kur'an'ın sırrı da surelerin başlarında bulunan harflerdir. Her Kitabın bir özü vardır. Kur'an'ın özü de bu hece harfleridir"* dediği rivayet edilir. Bu görüşü dört halifenin de kabul ettiği bilinmektedir. Kendisine bu harflerin anlamı sorulan Şa'bî de: *"Bunlar Allah'ın sırrıdır. O sırrın ardına düşmeyin"* demiştir.

Ancak bir başka görüşe göre: *"Allah'ın Kitabı'nda insanların anlamayacakları şeylerin bulunması doğru olamaz. Eğer bu harfler, anlaşılması mümkün olmayan türden şeyler olsaydı Allah bunları vahyetmezdi. Çünkü O, Kur'an'ı halkın anlaması için indirmiştir. Bu*

harflerin anlamını bilmek de mümkündür.”

İşte bu harflerin anlamının bilinebileceği kanısında olan bilginler, bunlar üzerinde çeşitli yorumlar yapagelmişlerdir. Ancak üzerinde kesin bir görüş birliğine varamamışlardır.

Diyanet İleri Başkanlığı’nca yapılan açıklamada şöyle denmiştir:

Anlamlarını kesin olarak bilmediğimiz bu harfler üzerinde tefsir bilginleri çeşitli görüşler belirtmişlerdir. Bunlar arasında, bu harflerin; başında bulunduğu sûrenin adı, ya da Allah Teâlâ ile Hz.Peygamber arasında birer şifre olduğu görüşleri ağırlık kazanmıştır.

Diyanet İşleri Başkanlığı’nın bu açıklaması da göstermektedir ki, bu konuda tam bir fikir birliği edinilebilmiş değildir.

Bir ezoterik görüşe göre bu sır ancak kıyamette ortaya çıkacaktır. Bu önemli bir vurgudur. Yani bu sırrın üstünün açılması, bu devre içinde istenmediği anlamına gelir. Saklı tutulmuştur. Devrenin sonunda açılacaktır…

Elimizdeki kısıtlı birkaç bilgiyi yanyana getirdiğimizde de sanki gerçekten de böyle olacakmış gibi görülmekte. Konunun bir başka ilginç yanı da, bu konuda Hz. Muhammed’in sehabilerine bir açıklama yapıp yapmadığını da bilmiyoruz. Çünkü Hz. Muhammed’in bu konuyla ilgili bir açıklama yaptığına dair elimizde hiçbir hadis bulunmamaktadır. Daha da ilginci sehabilerin de ondan bu açıklamayı istediklerine dair elimizde yazılı bir belge yoktur.

Sanki o günlerde üstü bilerek örtülmüş ve bu konu üzerinde hiçbir bilgi aktarılmamıştır. Belki devre sonuna kadar kapalı kalması bizzat Hz. Muhammed tarafından istenmiş de olabilir. Ayrıca bu konu Kur’an-ı Kerim’in kendi içinde açıklanmak istenseydi devam eden ayetlerde bu konuya değinilebilinirdi. Ama bu da yapılmamıştır.

Ezoterizme göre harflerin anlamları...

Ezoterizme göre bu konuda birbirini destekleyen iki açıklama bulunmaktadır. Şimdi bunları sizlerle paylaşmak istiyorum:

Nasıl ki, ilk hazırlanan dosyalarda *"Satürn Bilgeleri"* ile görüşüldükten sonra bazı değişiklikler gerekli olmuşsa, Hz. Muhammed dünyaya doğduktan sonra da, dosyalarda yeni değişikliklerin yapılması zarureti ortaya çıkmıştır. Dolayısıyla önceden hazırlanan metinlerin tamamı aktarılmamıştır. Bazı bölümler son anda çıkartılmıştır. Bazı ezoterik bilgilere göre bu kodlar, asıl kitapta bulunan fakat son anda verilmesi uygun görülmeyen ayetlerin kodlarıdır.

Nitekim bu harflerin geçtiği surelerin hemen ardındaki ayetlerde ısrarla şu cümle vurgulanmıştır:

"1. Ta, Sin, Mim. 2. Bunlar apaçık Kitap'ın ayetleridir."

"Bunlar apaçık kitabın ayetleridir" sözüyle yapılan çıkartmanın ifade edilmiş olduğu söylenmektedir. Ve bu çıkartılan konular da bu harflerde şifreli bir şekilde aktarıldığına dair elimizde bazı araştırma sonuçları da bulunmaktadır. Bu araştırmalardan bir tanesi de, Tahsin Mayatepek'in Atatürk'e yolladığı raporlardır.

Mu dili ve mukattaa harfler

Bu konuyla ilgili çarpıcı bazı bilgilere bundan yıllar önce Türk Dil Kurumu arşivlerinde yaptığım bir araştırma sırasında ulaşmış ve daha sonra burada ortaya çıkarttığım dosyaları yaptığım televizyon ve radyo programlarında ilk kez kamuoyuyla paylaşmıştım. (16)

Dosyalar Atatürk'ün 1936 yılında Tahsin Mayatepek'e Orta Amerika'da yaptırdığı araştırmalarla ilgiliydi. Dosyaların içinde çok önemli belgeler

bulunmakta ve o yıllarda Atatürk'ün nasıl önemli bir araştırma içinde olduğunu göstermekteydi. Dosyaların ana konusu dinler tarihinin geçmiş dönemleri ve Tufan Öncesi ileri düzeyli bir uygarlığın sahip olduğu ileri düzeydeki kozmik-inisiyatik bilgileriyle ilgiliydi.

Atatürk'e sunulan ve yıllarca Türk Dil Kurumu'nun arşivlerinde muhafaza edilen bu belgeler birden fazla klasör içinde bulunmaktaydı.

Oldukça geniş ve derin bir araştırmanın ürünü olduğu anlaşılan bu klasörlerin büyük bir bölümünü okuma fırsatı bulabilmiştim.

Çok önemli bilgilerin yer aldığı bu klasörlerin içinde bulunan belgelerin küçük bir kısmını daha sonraları yazdığım kitaplarımda okuyucularımla ve öncesinde de radyo ve tele-vizyon programlarında kamuoyuyla paylaşmıştım. Ama içinde öyle bilgiler vardı ki, o yıllar bunları gündeme getiremeyeceğimi düşünmüş ve bugüne kadar bunlardan hiç söz etmemiştim.

Arşivlerin tozlu raflarından çıkan *"Ta Ha"*, *"Ya Sin"* gibi esrarengiz şifrelerin, Dünya üzerinde bilinen ilk dil olan Mu dilinde bazı anlamları olduğunu ifade eden satırları ilk okuduğumda itiraf etmeliyim ki, çok etkilenmiş ve heyecanlanmıştım.

Bu raporlarlara göre, mukattaa harflerin Mu Dilinde bir anlam ifade ettiği belirtilmekte ve bu bilgilerin Himalaya-lar'daki bir mabetten alındığı söylenmekteydi.

Oradan aldığım birkaç örneği sadeleştirerek sizlere aktarmak istiyorum...

Harflerin Mu Dili'ndeki karşılıkları:

TA-HA
TA: Yıldızlar.
HA: Su
Su ihtiva eden yıldızlar .

TA-SİN

TA: Yıldızlar.
SİN: Saha, mıntıka demektir.
Yıldızların bulundukları saha, gökyüzü, uzay.

HA-MİM
HA: Su.
MİM: Mu kıtasının alfabetik remzidir. MU'ya karşılık gelir.
Suya batmış Mu kıtası.

YA-SİN
YA: Yas, elem.
SİN: Saha, mıntıka.
Yas ve elem sahası yani suya gömülen kıtanın trajik kaderi…

ELİF-LAM-MİM-RA
ELİF: ?
LAM: Batma, suya gömülme.
MİM: Mu Kıtası.
Ra: Güneş - Tanrı
Güneş Mu İmparatorluğu sulara gömüldü.
(Mu'nu adı o dönemler, Mu Güneş İmparatorluğu olarak anılmaktaydı.)

Bu iki ezoterik bilgiyi birbirleriyle birlikte değerlendirdiğimizde ortaya son derece çarpıcı bir sonuç çıkmaktadır. Hz. Muhammed'in dünyaya gelmesinden sonra vahyedilmekten vazgeçilen bölümlerin içindeki bilgiler, bu şekilde şifrelendirilerek aktarılmış olabilir. Belki de Kur'an-ı Kerim'de Tufan Öncesi Mu Uygarlığı ile ilgili daha açık bilgilere yer verilmiş ve bu uygarlığın bize olan etkileri daha açık anlatılmıştı. Eğer bu böylese, bundan son anda vazgeçilmiş demektir.

Diğer mukattaa harflerle ilgili elimizde başka bir bilgi bulunmamaktadır.

Suremize devam edelim...

İçinde bulunduğumuz çağın özelliği...

Sure Hz. Muhammed'in de daha önce gönderilen peygamberlerden biri olduğu söylenilerek başlar ve sonrasında bu tebligatın öncelikle bir kavmi uyarmak için indirilmiş olduğu vurgulanır. Bu kavim hepimizin bildiği gibi Arap toplumudur.

> (Ey Muhammed!) Hikmet dolu Kur'an'a andolsun ki sen elbette dosdoğru bir yol üzere gönderilenlerdensin. Kur'an, ataları uyarılmamış, bu yüzden de gaflet içinde olan bir kavmi uyarman için mutlak güç sahibi, çok merhametli Allah tarafından indirilmiştir.
> (YASİN: 36/2-6)

Sure, içinde bulunduğumuz çağın genel özelliğini anlatan ayetlerle devam etmektedir.

> Onların boyunlarına demir halkalar geçirdik, o halkalar çenelerine dayanmıştır. Bu sebeple kafaları yukarıya kalkık durumdadır.
> Biz onların önlerine bir set, arkalarına da bir set çekip gözlerini perdeledik. Artık görmezler. Onları uyarsan da, uyarmasan da onlar için birdir, inanmazlar.
> Sen ancak Zikr'e (Kur'an'a) uyanı ve görmediği halde Rahmân'dan korkan kimseyi uyarırsın. İşte onu bir bağışlanma ve güzel bir mükafatla müjdele.
> (YASİN: 36/8-11)

"Set çekmek ve gözlere perde çekmek", gerçekleri göremeyecek bir şuur hâlinde yaşayan biz insanlığın genel karakteristik özelliğidir. Nitekim artık göremezler diyerek ayette bu çok açık bir şekilde anlatılmıştır.

Yukarıda aktardığım sonrasında gelen ayette ise yeni gelen bu dinin kutsal kitabına uyacak ve bunları anlayabilecek kişilerin de çıkacağı

söylenmektedir. Ama belli ki, büyük bir çoğunluk tarafından anlaşılamayacağı daha o ilk günlerde de bilinmekteydi.

Nitekim öyle olmuş ve yüz yıllarca büyük kitlelerce Kur'an-ı Kerim'in özel ve gizli bilgileri geniş halk kitlelerince anlaşılamamış ve bu günümüze kadar böyle süregelmiştir.

Toprağın diriltilmesi...

> Şüphesiz biz, ölüleri mutlaka diriltiriz. Onların yaptıklarını ve bıraktıkları eserlerini yazarız. Biz her şeyi apaçık bir kitapta (Levh-i Mahfuz'da) bir bir kaydetmişizdir.
> Kendilerinden önce nice nesilleri helak ettiğimizi; onların artık kendilerine dönmeyeceklerini görmediler mi? Onların hepsi de mutlaka toplanıp (hesap için) huzurumuza çıkarılacaklardır.
> (YASİN: 36/12,31-32)

Levhi Mahfuz ve ölülerin diriltilmesi ile ilgili ezoterik bilgiler üzerinde daha önce durmuştuk. Burada bu konuyu yeniden ele almamın bir başka nedeni var... Sonrasında gelen ayette konuyla ilgili şöyle denmektedir:

> Ölü toprak onlar için bir delildir. Biz onu diriltir ve ondan taneler çıkarırız da onlardan yerler. Meyvelerinden yesinler diye biz orada hurmalıklar, üzüm bağları var ettik ve içlerinde pınarlar fışkırttık. Bunları onların elleri yapmış değildir. Hâlâ şükretmeyecekler mi?
> (YASİN: 36/33-35)

Ayette ölü olan toprağın diriltilmesinden söz edilmektedir. Bu konu üzerinde biraz durmak istiyorum. Ayette özellikle toprağın diriltildiği ve sonrasında da ondan bitkilerin çıktığı söylenmektedir. Burada toprağın canlandırılmasından açıkça söz edilmektedir.

Bilindiği gibi toprağın canlı olduğu bundan yaklaşık 50 yıl önce fark edilmiştir. Toprakta bazı canlıların yaşadığı 100 yıldır biliniyordu ama tamamına yakınının canlı olduğunun keşfi çok yenidir.

Bu konuda ilk adım 1950’li yılların başında Amerikalı bilim adamı Waksmann tarafından atılmıştır.

Konuyu açalım...

Waksmann, hastanedeki yorucu çalışmalarından biraz olsun uzaklaşabilmek için, şehrin dışında bir gezinti yapmaya çıkmıştı. Kuş sesleriyle cıvıldaşan köy yolunda, büyük ağaçlarla dolu olan bir mezarlığın yanından geçiyordu. Waksmann, mezarlar arasında gezinen 80 yaşlarındaki mezarcıyı gördü. Onunla konuşmaya başladı. Ve yaşlı adamın 60 yıldır aynı işi yaptığım ve bu süre içinde bir kere bile hastalanmadığını öğrendi.

Peki ama bunca mikroplu hastalıktan ölen ve cesetleri toprağa gömülen insanlar, neden bir mikrop yuvası hâline gelip bütün insanlığın ve tabii ki ilk önce mezarcının başına sıkıntı yaratmıyordu?

Waksmann bu sorunun peşine düştü ve gördü ki, toprağa giren her ceset, daha 20 saate varmadan bütün mikroplarından temizleniyordu. Ve toprakta, bu işle vazifelendirilmiş yüzlerce tür bakteri bulunmaktaydı.

Waksman’ın, cesetlerde bulunması mümkün olan bir sürü hastalıktan sadece veremin hangi bakteriler tarafından temizlendiğini araştırdı ve bunların, stroptomyces adı verilen bakteriler olduğunu keşfetti. Toprağın bu müthiş sırrı, Waksmann’a Nobel ödülü kazandırmıştır.

Bu araştırmadan sonra bilim adamlarının gözleri, ayaklarımız altındaki dünyaya çevrilmiş ve bu dünyanın göz kamaştırıcı özellikleri, birer birer ortaya çıkmaya başlamıştır.

Toprak, ayette belirtildiği gibi, o kadar canlıdır ki, onun kesme şeker büyüklüğündeki her parçasında en az l milyar faydalı canlı yaşar.

Avucumuzu dolduran bir avuç toprak yüz milyar civarındaki canlının cansız gibi görünen muhteşem dünyasıdır.

Toprak su olduğu müddetçe diridir... Ve içinde çok çeşitli canlıyı barındırmaktadır. Su kesildiğinde canlılık durur ama yeniden suyun gelmesiyle ölü gibi duran toprak yeniden dirilir. Toprağın içinde tohumların da yeniden dirilmeleri bu canlılıktan dolayıdır.

Güneş ve Dünya’nın yörüngeleri

Gece de onlar için bir delildir. Gündüzü ondan çıkarırız, bir de bakarsın

karanlık içinde kalmışlardır. Güneş de kendi yörüngesinde akıp gitmektedir. Bu mutlak güç sahibi, hakkıyla bilen Allah'ın takdiri(düzenlemesi)dir. Ayın dolaşımı için de konak yerleri (evreler) belirledik. Nihayet o, eğrilmiş kuru hurma dalı gibi olur. Ne güneş aya yetişebilir, ne de gece gündüzü geçebilir. Her biri bir yörüngede yüzmektedir.
(YASİN: 36/37-40)

Burada açık bir şekilde Güneş'in, Dünya'nın ve Ay'ın yörüngelerinden bahsedildiği görülmektedir. Bunlar önemli ayetlerdir. Şu anda Dünyamız'ın hem kendi çevresinde, hem de Güneş'in çevresinde döndüğünü bildiğimiz için bu ayetlerde söylenilen bilgileri sıradanmış gibi görebilirsiniz. Ama unutmamak gerekir ki, o dönemde bu gerçek henüz bilinmemekteydi... Bu konuyla ilgili başka surelerde başka ayetler de bulunmaktadır. Yeri gelince bu konuya tekrar döneceğiz...

Gemi değil, gemiler...

Sure Dünya'nın geçirdiği büyük tufanla ilgili açıklamalarla devam eder. Dünyamızın geçirmiş olduğu tufanlarla ilgili konuya ileride değineceğiz ama burada dikkatlerinizi çekmek istediğim küçük gibi görülen ama önemli bir ayrıntı karşımıza çıkmaktadır.

Onların soylarını dolu gemide taşımamız da onlar için bir delildir. Biz onlar için o gemi gibi binecekleri nice şeyler yarattık.
(YASİN: 36/41-42)

Bu ayetlerde açıkça ifade edildiği gibi insanlar ve hayvanların bir kısmı sadece tek bir gemiyle değil, birçok gemiyle yaşamlarını kurtarmaya çalışmışlardır. Yani tek bir Nuh'un gemisi değil birçok gemi ile insanlar ve hayvanlar daha güvenli bölgelere taşınmışlardır. ***"Biz onlar için o gemi gibi binecekleri nice şeyler yarattık"*** sözüyle bu net bir şekilde

ifade edilmiştir. (17)

Korkunç ses!...

Onlar ancak, çekişip dururlarken kendilerini yakalayacak korkunç bir ses bekliyorlar.
Artık ne birbirlerine tavsiyede bulunabilirler ne de ailelerine dönebilirler. Sûra üfürülür. Bir de bakarsın kabirlerden çıkmış Rablerine doğru akın akın gitmektedirler. Şöyle derler: “Vay başımıza gelene! Kim bizi diriltip mezarımızdan çıkardı? Bu, Rahman’ın vaad ettiği şeydir. Peygamberler doğru söylemişler. Sadece korkunç bir ses olur. Bir de bakarsın hepsi birden toplanıp huzurumuza çıkarılmışlardır.
(YASİN: 36/49-53)

Kıyamet günü ile ilgili yapılan tasvirlerde yukarıdaki ayetlere benzer birçok ayet Kur’an-ı Kerim’in birçok yerinde defalarca tekrarlanmış ve her seferinde farklı bir anlatımla konuya açıklık getirilmiştir. Yapılan bu tasvirlerde çeşitli semboller kullanılmıştır. Burada kullanılan en önemli sembollerden biri Sura üflendikten sonra duyulacağı söylenilen, korkunç bir sestir.

Farklı meallerde benzer ifadeler kullanılmış ve *“korkunç titreşimli bir tek ses”, “tek bir çığlık kopar”, “bir tek çığlık olmuş”* sözleriyle bu sembol ifade edilmiştir. Yapılan tüm meallerde sembol gayet net bir şekilde ifade edilmiştir.

Söz konusu edilen korkunç ses bir çığlık gibi de tanımlanmıştır. Bu büyük şokun getirdiği bir çığlıktır...

Gerçeğin dış yüzüyle o ana kadar yüzyüze gelen insanlığın gerçekle yüzyüze geldiğinde çıkartılacak olan bir çığlık kastedilmektedir. Bu aynı zamanda bir hayretin ifadesidir. Gerçeklerle yüzyüze gelince yaşanacak bir şaşkınlık hâli burada, bu sembolle anlatılmıştır...

Surenin hemen devamında sebep sonuç yasası ile igili açıklayıcı mahiyette

bir ayetle karşılaşmaktayız.

> O gün kimseye, hiç mi hiç zulmedilmez. Size ancak işlemekte olduğunuz şeylerin karşılığı verilir.
> (YASİN: 36/54)

Kur’an-ı Kerim ölüler kitabı değildir...

> (Aklen ve fikren) diri olanları uyarması ve kafirler hakkındaki o sözün (azabın) gerçekleşmesi için Kur’an’ı indirdik.
> (YASİN: 36/70)

Yine parantez içi ilavelerle kısmen anlamı gölgelenen bir ayetle karşı karşıyayız. Yapılan tüm Kur’an meallerinin hiçbirinde bu tür bir ilavede bulunulmamıştır. Hatta Diyanet İşleri Başkanlığı’nın önceki mealinde de böyle bir parantez içi ilave yapılmamıştır.

> *“Diri olan kimseyi uyarsın ve verilen söz de inkarcıların aleyhine çıksın.”*
> (Diyanet İşleri Başkanlığı - Önceki)

> *“(Bu Kur’an Muhammed’e vahyedilmiştir) Ki, diri olanları uyarsın ve inkar edenlere de (azab) söz(ü) hak olsun.”*
> (Süleyman Ateş)

Ayette anlatılmak istenen asıl mesele Kur’an-ı Kerim’in öncelikle yaşarken okunmasının gerekli olduğudur. Okun-malı ve anlaşılmaya çalışılmalıdır. İniş gayesi budur. Ölenlerimizin arkasından anlamadığımız Arapça bir dille sevap olsun diye okunması amacıyla indirilmemiştir.

Ancak ne ilginçtir ki, Kur’an-ı Kerim’i ölenlerin arkasından Arapça okunacak bir kitap hâline getirenlerin en çok kullandıkları sure de Yasin

Suresi'dir... Ancak ölenlerin arkasından okunan bu surede görüldüğü gibi, Kur'an-ı Kerim'in ölüler için değil, diriler için ve yaşarken anlamaları için indirildiği söylenmektedir!...

Peki ölenlerin ruhen yok olmadıkları düşünülecek olursa, onların arkasından okunacak Kur'an-ı Kerim'in onlara faydası dokunmaz mı diye düşünebilirsiniz. **Yaşarken Arapça olarak okunan Kur'an-ı Kerim'den ne anlıyorsak, öldükten sonra da o kadar anlayabileceğimizi ve öldükten sonra bir anda Arapça öğrenmeyeceğimizi unutmayalım!...**

Ayette de açık bir şekilde anlatılan budur: *"Yaşarken okuyun ve anlamaya çalışın..."*

FURKAN SURESİ

77 ayettir. Sure adını, ilk ayette geçen, *"hak ile batılı birbirinden ayıran"* anlamına gelen *"el-Furkân"* kelimesinden almıştır.

Furkan aynı zamanda Kur'an-ı Kerim'e verilen isimlerden de biridir. Nitekim ilk ayetinde Kur'an-ı Kerim'in hak ile batılı birbirinden ayırmak için gelen bir kitap olduğu vurgulandıktan sonra Hz. İsa ile ilgili yanlış bir anlayışı düzelten ayetle devam etmiştir:

> O, göklerin ve yeryüzünün mülkü (hükümranlığı) kendisine ait olandır. Çocuk edinmemiştir. Mülkünde hiçbir ortağı da yoktur. O her şeyi yaratmış ve yarattığı O şeyleri bir ölçüye göre takdir etmiştir.
> (FURKAN: 25/2)

Hz. İsa'nın *"ben Baba'nın oğluyum"* sözü kendisinden sonra yanlış yorumlanmış ve Hz. İsa'nın bu sözle neyi kastettiği anlaşılamamıştır. Ayette işte bu yanlış anlayış dile getirilmiştir.

Sure Kur'an-ı Kerim'in Hz. Muhammed'e tebliğ edilen bir kitap

olduğunun anlatılmasıyla devam ederken şöyle denmektedir:

> (Ey Muhammed!), De ki: “O kitabı göklerin ve yerin sırrını bilen indirmiştir. Şüphesiz O, bağışlayandır, çok merhamet edendir.”
> (FURKAN: 25/6)

Kur’an-ı Kerim’den uzaklaşmak...

Kur’an-ı Kerim’de en çok üstünde durulan konuların başında kıyamet gelmektedir. İşte bu surede de yine bu konuyla ilgili tasvirlerle karşılaşmaktayız.

> O gün gök bulutlarla yarılıp parçalanacak ve melekler bölük bölük indirilecektir. O gün gerçek hükümranlık Rahmân’ındır ve kafirlere zorlu bir gün olacaktır. O gün zalim kimse, (çaresizlik içinde) ellerini ısırıp şöyle diyecektir: “Ne olurdu ben de peygamberle beraber aynı yolu tutsaydım! Yazıklar olsun bana, keşke falanı dost edinmeseydim! Andolsun, Kur’an bana geldikten sonra beni ondan o saptırdı.”
> Zaten şeytan insanı yardımcısız bırakıverir. Peygamber, “Ey Rabbim! Kavmim şu Kur’an’ı terk edilmiş bir şey haline getirdi” dedi.
> (FURKAN: 25/25-30)

Aktardığım ayetlerin hemen başında ***“gökyüzünün kapılarının açılması”*** anlatılmaktadır. Gökyüzünün kapılarının açılması ezoterizmde göksel bilgilerin, ilahi tesirlerin yeryüzüne inmesinin sembolüdür. Nitekim hemen devamında ***“meleklerin bölük bölük yeryüzüne ineceğinden”*** bahsedilmektedir.

Sonrasında ise insanların hayıflanışı ve büyük bir pişmanlığı anlatılmaktadır. Bu gerçeklerin apaçık ortaya çıkmasından dolayı içlerine düştükleri pişmanlık ve şaşkınlıktır.

30. ayette çok önemli bir tespitte bulunularak Kur’an-ı Kerim’in terk

edildiğinden söz edilmektedir. Gerçekten de aynen öyle olmuş ve aradan geçen süre içinde, Kur'an-ı Kerim bir kenara bırakılarak, bazı harici İslam yorumcuları tarafından hadisler birinci plâna çıkartılarak halka anlatılan İslam Kültürü bu bilgilere dayandırılmıştır. Bu ayet çok önemli bir ihtar ve serzeniştir.

Ayette şikâyet için kullanılan kelimeler ayrı bir mucize sergilemektedir. Kullanılan ittihaz, elle sarılıp tutma, görünüşte benimsemedir. Ancak bu tutmanın mehcur bir tutma olduğu söyleniyor. Mehcur, uzaklaştırılan, devre dışına çıkarılan, ayrı tutulan demektir. Anlaşılıyor ki, Resul, ümmetinin Kur'an'ı benimseyip kucaklar bir manzara arz etmelerine rağmen, onu kendilerinden uzaklaştırıp devre dışı tuttuklarından şikayetçidir. Kısacası zahirde Kur'an'a sarılma, hakikatte ise Kur'an'ı itme ve ondan uzaklaşma sergilenmiştir. İslam dünyasının yüzyıllardan beri arz ettiği manzara gerçekten budur. (18)

Bu ayet adeta geleceğe tutulan bir ayna gibidir. Gelecek-te ortaya çıkacak manzara daha o günlerde bu şekilde dile ge-tirilmiştir. Günümüzde gelinen nokta budur.

Din, Kur'an'ın dinidir ama kitlelere yön veren Hadis Külliyatı'nı kendilerine ilke edinen harici İslam yorumcularıdır. Bu konuya da tekrar dönüp, hadislerin nasıl dejenere edilerek bir araya getirildiğini ayrıntılarıyla göreceğiz. Şimdilik şu kadarını söyleyeyim ki, Hz. Muhammed'in en büyük mücadelelerinden biri Kur'an-ı Kerim'in dışında bir din kaynağının ortaya çıkmasını engellemek olmuştur. Bunun için de kendi sözlerinin yazılmasına müsade etmemiş, kendisinden habersiz yazanlara da yazdıklarını imha ettirmiştir.

Ağır ağır okuduk...

Hz. Muhammed'in de diğer insanlar gibi yaşadığını ve onun diğer insanlardan farklı bir özelliğinin bulunmadığını düşünenler için aşağıdaki

ayet inmiştir:

> Senden önce gönderdiğimiz bütün peygamberler de şüphesiz yemek yerler, çarşıda pazarda gezerlerdi. (Ey insanlar!) Sizi birbiriniz için imtihan aracı kıldık. (Bakalım) sabredecek misiniz? Rabbin hakkıyla görendir.
> (FURKAN: 25/20)

O dönemler Hz. Muhammed'in peygamberliğine inanmayanların bir diğer karşı çıktıkları husus da, Kur'an-ı Kerim'in niçin uzun bir sürede parça parça indirildiği meselesiydi.

Bu tebligat mekanizmasının doğal bir sonucuydu. Bir kerede ya da daha kısa bir sürede indirilmesi mümkün değildi. Böylesine yüksek seviyeli bir tebligata Hz. Muhammed'in bedenli bünyesinin dayanması imkansızdı... Böylesine yoğun bir enerjiyle indirilen Kur'an-ı Kerim'in yüksek enerjisine bünyesinin adapte edilmesi ve belirli bir zamana yayılması gerekmekteydi. Bünyesine zarar vermemek için bu yüksek seviyeli enerjiyle irtibatı 20 yılı aşkın bir süreye yayılmıştır. Bu zaruret aşağıdaki ayette şöyle anlatılmıştır:

> İnkar edenler, "Kur'an ona bir defada toptan indirilseydi ya!" dediler. Biz Kur'an'la senin kalbini pekiştirmek için onu böyle kısım kısım indirdik ve onu ağır ağır okuduk.
> (FURKAN: 25/32)

Ayetin son kısmı *"Biz Kur'an'ı senin kalbine yerleştirmek için onu kısım kısım indirdik ve onu ağır ağır okuduk"* şeklinde de tercüme edilebilir. (19)

Kur'an-ı Kerim'in indiriliş mekanizması burada anlatılmaktadır. Bilindiği gibi Kur'an-ı Kerim'in Hz. Muhammed'e 40 yaşındayken vahyedilmeye başlanmış ve 23 yıl sürmüştür.

"Ağır ağır okuduk sözü" önceden hazırlanan kutsal metnin, ruhsal bir irtibatla aktarılmış olduğunun çok açık bir şekildeki anlatımından ibarettir.

Surenin sonraki bölümünde cennet ve cehennemle ilgili ayetlere yer verildikten sonra Hz. Musa'nın da Kur'an-ı Kerim'i indiren merkez

tarafından görevlendirildiğini ve aynı merkez tarafından bu plânın yürütüldüğünü anlatan ayetlerle devam edilmiştir:

Andolsun, Biz, Musa'ya Kitab'ı (Tevrat'ı) verdik ve kardeşi Hârûn'u da ona yardımcı kıldık.
Dileseydik her memlekete bir uyarıcı gönderirdik.
Biz seni ancak bir müjdeci ve bir uyarıcı olarak gönderdik.
(FURKAN: 25/35,51,56)

Sure, indirilen Kur'an-ı Kerim'e yine de inanmayacak çok sayıda kişinin çıkacağını söyleyerek devam etmekte ve Hz. Muhammed'in karşılaşacağı zorluklar anlatıldıktan sonra kıyamette her şeyin zaten ortaya çıkacağı ifade edilerek sure sona ermiştir.

FÂTIR SURESİ

45 ayetten oluşan sure adını, birinci ayette geçen *"Fâtır"* kelimesinden almıştır. Fâtır, *"var eden"* anlamına gelmektedir.

Hz. Peygamber'in karşılaşacağı zorluklar bu surenin başında da yeniden ifade edilmiş ve önceki peygamberlerin de benzer zorluklarla karşılaştıkları anlatılmıştır:

(Ey Muhammed!) Eğer seni yalancı sayıyorlarsa bil ki, senden önce de nice peygamberler yalancı sayılmıştır. Bütün işler ancak Allah'a döndürülür.
Ey insanlar! Şüphesiz Allah'ın vaadi gerçektir. Sakın dünya hayatı sizi aldatmasın. Sakın çok aldatıcı (Şeytan) Allah hakkında sizi aldatmasın.
(FÂTIR: 35/4,5)

İnsanın topraktan yaratılışı...

Surenin devamında yine aynı konuya yer verilmekte ve insanların ibret almaları için farklı konulara değinilmektedir. Bu konulardan biri de insanın yaratılışı ile ilgili konudur.

> Allah sizi önce topraktan, sonra da az bir sudan (meniden) yarattı. Sonra sizi (erkekli dişili) eşler yaptı.
> (FÂTIR: 35/11)

Burada insanın bedeninin dünyada bulunan temel maddelerden oluşturulduğu anlatılmaktadır. Yerin toprağından yaratıldığının söylenmesinin nedeni budur. Bu insan bedeninin ilk oluşturulması ile ilgili bir meseledir. Sonrasında ise genetik bir imalat olarak oluşturulan insan bedenlerinin, dünyada kendileri arasındaki çoğalması ifade edilmiştir. İkisi birbirinden farklı şeylerdir.

Adem'in topraktan yaratıldığı ile ilgili anlatımlar diğer dinlerde de vardır. Örneğin Tevrat'ta Adem'in yerin tozundan yaratılmış olduğu anlatılır. Her iki ifade de birbiriyle aynıdır.

Balçıktan ya da yerin tozundan yaratılmaktan kasıt, doğrudan doğruya dünyasal bir molekül yapısıdır. Dünyaya ait moleküler yapının kullanılmış olmasıdır. Bu bizim devremizin Ademi'dir. Diğer Adem'in moleküler yapısı ise tamamen farklıydı. Dünya'ya ait değil dünya dışına ait bir yapıdan oluşmuştu. Yani Elohimler'in dünyasından....

Böylelikle değişen yeryüzü şartlarına en uygun Adem soyu meydana getirilmiş oluyordu... Demir Çağ'ın çocuklarının, bedenlerinin ilk örnekleri artık hazırdı... Galaktik Uygarlığın temsilcileri ise, geçmişin anıları arasında eriyip gitti... Ama izlerini ve hatıralarını dünyada bırakarak...

Kimse kimsenin günahını yüklenemez...

Surede üzerinde durulan önemli bir başka konu da insanların kendi elleriyle kendi kaderlerini belirlemekte olmalarıdır. Yani *"ne ekerseniz onu*

biçersiniz” denmekte ve sebep sonuç yasasına dikkatler çekilmektedir.

> Hiçbir günahkâr başka bir günahkârın yükünü yüklenmez. Günah yükü ağır olan kimse, (bir başkasını), günahını yüklenmeye çağırırsa, ondan hiçbir şey yüklenilmez, çağırdığı kimse yakını da olsa. Sen ancak, görmedikleri halde Rablerinden için için korkanları ve namaz kılanları uyarırsın. Kim arınırsa ancak kendisi için arınmış olur. Dönüş ancak Allah’adır.
> (FÂTIR: 35/18)

Burada bir başka yanlış anlayışın da düzeltilmesi söz konusudur. Hatırlanacağı gibi Hz. İsa’nın dünya üzerindeki insanların günahını üstlendiği ve çarmıha gerilerek, insanların günahlarının yükünü aldığı gibi yanlış bir anlayış ortaya atılmıştı. **Bu anlayış günümüzde Katolik Kilisesi tarafından hâlâ sürdürülmektedir.** İşte bu ayette düzeltilmek istenen yanlış anlayış budur. **Bir insan bir başkasının yükünü yüklenemez ve onu kurtaramaz.** İnsan kurtulacaksa bunu kendi başına yapmak zorundadır. Surenin bu bölümünde anlatılmak istenen işte budur.

Surenin hemen devamında her insanın algılama yeteneğinin de farklı olduğu ve bu nedenden dolayı da, peygamberlerin insanlara aktardığı öğretilerin herkes tarafından yeterli bir şekilde anlaşılamayacağı şöyle anlatılmıştır:

> Kör ile gören bir olmaz. Karanlıklar ile aydınlık bir olmaz. Gölge ile sıcaklık bir olmaz. Diriler ile ölüler de bir olmaz. Allah dilediğine işittirir. Sen kabirde bulunanlara işittirecek değilsin. Sen ancak bir uyarıcısın.
> (FÂTIR: 35/19-23)

Sure aynı konuyla devam eder:

(Ey Muhammed!) Eğer seni yalanlıyorlarsa bil ki, onlardan öncekiler de peygamberlerini yalanlamışlardı. Oysa peygamberleri onlara apaçık delilleri, sahifeleri ve aydınlatıcı kitabı getirmişlerdi.
(Ey Muhammed!) Sana vahyettiğimiz kitap (Kur'an), kendinden öncekini tasdik eden hak kitaptır. Şüphesiz Allah (kullarından) hakkıyla haberdardır. Onları hakkıyla görür.
(FÂTIR: 35/25,31)

Tufanda yok olan uygarlıklar...

Yeryüzünde meydana gelen ve birçok uygarlığın yokolmasına neden olan büyük tufanlardan Kur'an-ı Kerim'de sıklıkla bahsedilmiş ve bu olaylardan insanların ibret almaları istenmiştir. Yani bu dünya ile çok fazla eş koşmayın, sonunda bu dünya geçici bir dünyadır denmiştir.

Yeryüzünde dolaşıp kendilerinden öncekilerin sonunun nasıl olduğuna bakmadılar mı? Oysa onlar kendilerinden daha da kuvvetli idiler. Ne göklerde ve ne de yerde Allah'ı aciz bırakacak hiçbir şey vardır. Şüphesiz O, hakkıyla bilendir, hakkıyla kudret sahibidir.
(FÂTIR: 35/44)

Önceki nesillerin yokolması konusuna, Nuh Tufanı'nı anlatan sureye gelince ayrıntılı bir şekilde yer vereceğiz ama burada dikkatlerinizi bir küçük ayrıntıya çekmek istiyorum.

"Oysa onlar kendilerinden daha da kuvvetliydiler" açıklaması, tufan öncesi uygarlıkların bizim devremiz uygarlığına nazaran daha ileri düzeyde gelişmiş bir uygarlık olduklarını anlatmaktadır. Bu, birden fazla ayette vurgulanan bir özelliktir.

MERYEM SURESİ

98 ayetten oluşan sure Hz. İsa'nın annesi, Hz.Meryem'in oğlunu dünyaya getirişini anlattığı için bu isimle anılmıştır.

Bilindiği gibi Hz. İsa'nın dünyaya gelişi normal şartlarda olmamıştır. **Ezoterizmde *"Kozmik Tohumlanma"* olarak tanımlanan bir yöntemle dünyaya gelen Hz. İsa bu şekilde dünyaya gelen ilk örnek değildir.** Türk Mitolojisi de dahil olmak üzere başka ulusların mitolojilerinde de, bu tür doğumların ender de olsa gerçekleşmiş olduğu anlatılmıştır. Türk Mitolojisinde de bu örnekleri görmek mümkündür.

Bu tür doğumlardan biri de, yine Hz. İsa çağında yaşanmış olan ve Hz. İsa'nın geleceğini önceden bildiren Vaftizci Yahya'dır. Meryem Suresi'nin başlangıcında bu konuya da yer verilmiştir:

Surenin başında anlatılanlardan, olacaklar hakkında Vaftizci Yahya'nın babasıyla önceden irtibata geçildiği ve bu konuda kendisinin bilgilendirildiğini anlıyoruz:

> Ey Zekeriyya! Haberin olsun ki biz sana Yahya adlı bir oğul müjdeliyoruz. Zekeriyya, "Rabbim!" "Hanımım kısır ve ben de ihtiyarlığın son noktasına ulaşmış iken, benim nasıl çocuğum olur?"
> (Vahiy meleği) dedi ki: "Evet, öyle. (Ancak) Rabbin diyor ki: "Bu bana göre kolaydır..."
> (MERYEM: 19/7-9)

Surenin devamında şöyle denmektedir:

> "Ey Yahya kitaba sımsıkı sarıl" dedik. Biz ona daha çocuk iken hikmet ve katımızdan kalp yumuşaklığı ve ruh temizliği vermiştik.
> (MERYEM: 19/12,13)

Matta'nın İncili'nde doğum yeri olarak Yahudiye Ülkesi'ne bağlı

Beytlehem Kasabası gösterilir. Bu doğumdan sadece bölgedeki değil, Doğu kökenli inisiyatik merkezlerdeki bazı kâhinlerin de haberdar oldukları İncil'de şöyle anlatılmıştır:

> *"İmdi İsa kral Hirodes'in günlerinde, Yahudiye Beytlehemi'nde doğduğu zaman, işte Şark'tan Yeruşalim'e müneccimler gelip dediler: Yahudiler'in kralı doğan zat nerededir? Çünkü onun yıldızını şarkta gördük ve ona secde kılmaya geldik."*
> (MATTA, Bab: 2/1,2)

Luka'ya göre olan İncil'de (Bab: 2/1-7) ise bu bilgiye küçük bir ayrıntı daha ilave edilerek, Meryem'in Galile'ye bağlı Nasıra Kasabası'ndan, Yahudiye'ye bağlı Beytlehem'e kocası Yusuf'la birlikte gittiği ve doğumun da burada gerçekleştiği söylenir.

Hz. İsa'nın tam doğum tarihi belli değildir. Aynı şekilde tam günü de belli değildir. Ancak geçmişten gelen yaygın kanıya göre doğum gününün 25 Aralık olduğu ileri sürülmektedir. Bu son derece ilginç bir tarihtir. Çünkü bu tarih, Esseniler'in *"Elohim"* adına düzenledikleri kutsal ayin günüdür.

İsa Peygamber birçok sırla birlikte dünyaya gelmişti ki, bu sırlarının başında doğumu ile ilgili sır perdesi bulunmaktaydı. Daha sonra nasıl öldüğü de bir hayli tartışma konusu olacak İsa Peygamber'in doğumu da bugün bilimsel olarak açıklanamayan bir gizem perdesiyle örülüdür.

Elimizdeki ezoterik bilgiler doğumu ile ilgili kesin bir dille şunu söylemektedir:

"Annesi Meryem'dir ama babası Yusuf değildir."

Bu konuyla ilgili dinsel metinler içinde bize en açık bilgi veren kitap Kur'an-ı Kerim'dir. Bu olayın nasıl gerçekleştiğini anlatmasa bile, en azından böyle sıradışı bir olayla karşı karşıya kalınmış olunduğunu son derece açık bir şekilde anlatmıştır:

Meryem: “Rabbim! Bana bir insan dokunmamışken nasıl çocuğum olabilir?” demişti. Melekler şöyle dediler: “Allah dilediğini böyle yaratır. Bir işin olmasını dilerse ona ol der ve olur.”
(ALİ İMRAN, 3/47)

Allah’ın katında İsa’nın durumu kendisini topraktan yaratıp sonra “ol” demesiyle olan Adem’in durumu gibidir.
(ALİ İMRAN, 3/59)

Kur’an-ı Kerim’de İsa Peygamber’in dünyaya doğuşu Adem’e benzetilmektedir. Adem dünya üzerinde ilk insanın ortaya çıkışının sembolüdür. Dünya üzerinde ilk insan nasıl oluşturulduysa, burada da benzer bir uygulamanın yapıldığı anlatılmak istenmektedir.

Hz. İsa’nın annesi Meryem, Esseniler soyundan gelme Galileli bir ailenin çocuğuydu. hiçbir şeyin *“Sebep – Sonuç Zinciri”*nden ayrı olmadığı ve her olayın bazen görünür, bazen de görünmeyen prensiplerle birbirine bağlı bulunduğu evrenimizde, kuşkusuz ki, İsa Peygamber’in de Esseni soyundan gelen bir ailenin kızından doğması da boş ve anlamsız bir tesadüfün sonucu değildi.

Ancak sadece Esseni soyundan gelen bir ailenin kızı olmanın ötesinde, kendisinde başka özellikler de bulunmaktaydı.

Elimizdeki bilgilere baktığımızda Meryem’in bu görev için özel olarak seçildiğini ve özel olarak da bu görev için hazırlandığını anlıyoruz. Kur’an-ı Kerim’de bu konuya şöyle yer verilmiştir:

Hani melekler, “Ey Meryem! Allah seni seçti. Seni tertemiz yaptı ve seni dünya kadınlarına üstün kıldı.”
“Ey Meryem! Rabbine divan dur. Secde et ve (onun huzurunda) rükû edenlerle beraber rükû et” demişlerdi. (Ey Muhammed!) Bunlar sana vahyettiğimiz gayb haberlerindendir...

(ALİ İMRAN: 3/42-44)

Hz. Muhammed'e vahyedilen bu bilginin, *"gayb haberlerinden"* biri olduğu yani gizli tutulan bir bilgi olduğu açıkça yukarıdaki ayette ifade edilmektedir

Kur'an-ı Kerim'in Ali İmran Suresi'nde açıklanan bu bilgiden Meryem'in temizlenme işleminden geçirildiği açıklanmaktadır. Bu temizlik fiziki bir temizlik olamayacağına göre, tamamen astral bir temizlikten söz edildiği çok açıktır. Demek ki, Meryem bu doğum için astral olarak da hazırlanmış durumdaydı. Ayrıca Esseni soyundan gelmiş bir aileden olması da, muhtemelen onun bu doğum için seçilmesinde, önemli olan bir diğer etken olmuştu.

Kur'an-ı Kerim'in şu anda incelemekte olduğumuz Meryem Suresi'nde, Meryem'in özel olarak gizli bir yere götürüldüğünden de bahsedilir:

> Ey Muhammed! Kitapta Meryem'i de an. Hani ailesinden ayrılarak Doğu tarafında bir yere çekilmiş ve (kendini onlardan uzak tutmak için) onlarla arasında bir perde germişti.
>
> Biz, ona Cebrail'i göndermiştik de ona tam bir insan şeklinde görünmüştü.
>
> Meryem: "Eğer Allah'tan sakınan bir kimse isen, senden Rahman'a sığınırım." dedi.
>
> (MERYEM: 19/16-18)

Bu ayet, yukarıda aktardığımız ayetleri adeta tamamlar niteliktedir. Belli ki, ilk başta Meryem de bu olaya bir anlam verememiş ve götürüldüğü yerde bilgilendirildikten sonra bu ***"kozmik tohumlama"*** işlemi gerçekleştirilmiştir.

Ayette Meryem'in Doğu tarafında bir yere çekildiğinden söz edilmektedir. Doğu tarafı, Kumran Kenti'ne denk gelmektedir.

Bu da bize, bu doğumun Essenilerle ilintili olduğunu gösterir. Bu bakımından yukarıdaki ayetin ayrı bir önemi vardır.

Cebrail’in kendisine görünmesinden sonra:

> Cebrail, “Ben ancak Rabbinin elçisiyim. Sana tertemiz bir çocuk bağışlamak için gönderildim” dedi.
> Böylece Meryem çocuğa gebe kaldı ve onunla uzak bir yere çekildi.
> (MERYEM: 19/22)

Bu kozmik doğum işlemiyle *“Cebrail”* olarak isimlendirilen varlığın direkt bir fonksiyonu olduğu bu ayette açıkça ifade edilmiştir. Bu kozmik tohumlanmanın Cebrail’in dahil olduğu Ruhül Kudüs Plânı’nca önceden belirlendiği ve bu kararın önceden alındığı da, Meryem Suresi’nde son derece açık bir şekilde dile getirilmiştir:

> Cebrail, “Evet, öyle. Rabbin diyor ki: O benim için çok kolaydır. Onu insanlara bir mucize, katımızdan bir rahmet kılmak için böyle takdir ettik. Bu zaten önceden hükme bağlanmış bir iştir” dedi.
> (MERYEM: 19/21)

Spiritüel döllenme...

Türkiye’de uzun bir süre önce gerçekleştirilen ve dinler tarihinin gizli yönlerine ışık tutacak mahiyette çok önemli bilgiler verilen bir ruhsal irtibat celsesinde, İsa Peygamber ve onun doğumuyla ilgili de şöyle bir bilgi verilmiştir:

> *Kendisini İsa olarak tanıtan varlık, Evrensel İdare Mekanizması’nın bir unsuru idi. Bağlı bulunmuş olduğu sistemin kendisine yönelttiği vazifeyi yerine getirmek üzere, gene kendi seçmiş olduğu bir vasıta ile ve kanallar ile yeryüzüne inmiştir. Bu yüzden siz İsa’yı babasız olarak bilirsiniz.*
> (SADIKLAR PLÂNI)

Ezoterizm'de bu konu *"Spiritüel Döllenme"* başlığı altında ele alınmış ve özetle şöyle bir açıklama getirilmiştir:

Kimi ezoterik kaynaklara göre, maddeye etki edebilme yeteneği çok gelişmiş olan bir ruhsal varlık, gerektiği takdirde babasız da doğabilir. Seçilmiş olan annesinin rahmindeki yumurtanın döllenmesini bir ruhsal plânın yardımıyla, kendi ruhsal kudretiyle sağlayabilir. Bunun gerçekleşmesi için annenin astral enerjisinin de bu işleme uygun titreşimde ve temizlikte olması gerekir. Çünkü Astral enerjinin fizik beden üzerinde çok önemli bir etkisi bulunmaktadır. Bu şekilde elde edilecek bedeni kullanacak olan varlığın üstün yeteneklerle yaşaması baştan hedeflendiği için, oluşturulacak bedenin de buna uygun enerjetik yapıda bulunması gerekir.

İşte bu nedenle, rastgele seçilen bir anne adayından istenilen sonuç alınamaz.

Dünyaya doğan peygamberler de dahil tüm vazifeliler çoğunlukla dünyasal bir anne ve babadan oluşan bir beden kullanmışlardır. Vazifelerini gerçekleştirirlerken de elde etmiş oldukları bedenin kendilerine sunmuş oldukları olanaklarla kısıtlı bir yaşam sürmüşlerdir. Bu nedenle de, ne kadar yüksek seviyeli bir kökene sahip olsalar da, yine de imkânları sınırlı bir bedenin içinde yaşamak onlar için hiç de kolay olmamıştır. Çok nadir olan istisnalar hariç vazifelilerin büyük bir çoğunluğu Hz. Muhammed'de de olduğu gibi bu şekilde yaşamayı seçmişler ve bu şekilde vazifelerini yerine getirebilmişlerdir.

Göklerden gelen ruh...

Binlerce yıl önce söylenmiş olan ezoterik bir söz vardır:

"Göklerden gelen ruh için doğum, ölüm demektir..."

Bu söz, birkaç gerçeği birden içinde saklar:

Bunlardan biri *"unutma mekanizması"* diğeri ise *"gelen varlığın gerçek potansiyelini bu dünyaya yansıtamaması"*dır. Bunun da tek sebebi fizik bedenin yetersizliğidir.

Bağlanmış olduğu bedenin kapasitesinin yetersizliğinden dolayı, gelen tüm varlıklar hangi seviyede olurlarsa olsunlar, geçmişi unutarak doğarlar. Bu peygamberler için de geçerlidir. Nitekim Musa ve Muhammed peygamberlerde bunu çok açık bir şekilde görürüz. Her ikisi de yaşadıkları parapsişik bir fenomen olan ***"miraç"***ta kendilerinin asıl yüzlerini görebilmişler ve hangi amaçla dünyaya doğmuş olduklarını ancak bu şekilde fark edebilmişlerdir.

İsa Peygamber'de ise durum farklıdır. Onun, vazifesinin icaplarından ötürü, geçmişini tamamıyla unutmaması ve ruhsal potansiyelini bedenli yaşamında rahatlıkla kullanması gerekiyordu. Görevi bu şekilde tanzim edilmişti. Çünkü o, tam anlamıyla örnek bir insan, bir numune olarak yeryüzüne indirilmişti.

Hz. İsa, insanlara "Altın Çağ"ın insanının nasıl olacağını bizzat yaşayarak gösterebilmek için gelmiş ve bu süreç içinde de özel olarak seçtiği inisiye kadrosuna Altın Çağ'ın bilgilerini aktarmıştı. Böyle bir vazifeyi yerine getirebilmek için sahip olduğu ruhsal potansiyeli büyük bir oranda buraya yansıtabilmesi gerekiyordu. Kendi ruhsal potansiyelini mümkün olduğunca iyi bir şekilde buraya yansıtabilmek için de, buna uygun bir bedene ihtiyacı vardı. Diğer vazifelilerden farklı bir şekilde doğmasının sebebi buydu...

Bu nedenden dolayı da yaşamının hiçbir anı normal bir insan olarak geçmemiştir. Baştan sona ***"tam şuurlu"*** diyebileceğimiz bir tarzda yaşamını sürdürmüştür. Bedenlenmenin getirdiği geçmişini unutma sürecini de yaşamamıştır.

Gerek İncil'de, gerekse de Kur'an-ı Kerim'de İsa Peygamber'in doğumu ile ilgili gerçekler, insanileştirilerek anlatılmıştır. Ve asıl gerçekler o devirde anlaşılamayacağı için insanların gözünden gizlenmiştir. Düşünün bir kere, o devirde kozmik tohumlama nasıl insanlara anlatılabilirdi ki?

Bu konunun gizlendiği, Kur'an-ı Kerim'deki bazı ayetlerden de anlaşılabilir. Kozmik tohumlamadan sonra, doğum gerçekleşip de Meryem'in Hz. İsa'yı kendi evlerine götürmek için yola çıkacağı an, olup bitenler

hakkında insanlara kesinlikle hiçbir şey söylememesi konusunda açıkça uyarılmıştır:

> “Ye, iç, gözün aydın olsun. İnsanlardan birini görecek olursan, “Şüphesiz ben Rahmân’a susmayı adadım. Bugün hiçbir insan ile konuşmayacağım” de.
> (MERYEM, 19/26)

30. ilâ 33. Ayetler...

Doğar doğmaz Hz.İsa’nın henüz daha bebekken konuşmaya başladığının söylenmesi de, sembolik bir anlatımdır. Burada da meselenin kendisi gizlenmiş ama O’nun doğumunda bir sıradışılık olduğu hiç değilse üstü örtülü bir şekilde anlatılmak istenmiştir. Çocuğun doğar doğmaz konuşabilmesi, şuurunun açık olduğunun ve unutma sürecine girmediğinin ifadesidir.

Çocuk bilinen anlamıyla konuşmuş olmayabilir. Bu bir anlatım üslubudur. Çocuğun konuşmuş olduğunun söylenmesi kullanılan bir semboldür:

> Kucağında çocuğu ile halkının yanına geldi. Onlar şöyle dediler: “Ey Meryem! Çok çirkin bir şey yaptın!” “Ey Hârûn’un kız kardeşi! Senin baban kötü bir kimse değildi. Annen de iffetsiz değildi.” Bunun üzerine (Meryem, çocukla konuşun diye) ona işaret etti. “Beşikteki bir bebekle nasıl konuşuruz?” dediler.
> (MERYEM, 19/27-29)

> Bebek şöyle konuştu: “Şüphesiz ben Allah’ın kuluyum. Bana kitabı (İncil’i) verdi ve beni bir peygamber yaptı. Nerede olursam olayım beni kutlu ve erdemli kıldı ve bana yaşadığım sürece namazı ve zekatı emretti. Beni anama saygılı kıldı. Beni azgın bir zorba kılmadı. Doğduğum gün, öleceğim gün ve diriltileceğim gün bana selâm verilmiştir.”
> (MERYEM, 19/30-33)

Hakkında şüpheye düştükleri gerçek söze göre Meryem oğlu İsa işte budur.
(MERYEM, 19/34)

Yukarıdaki ayetler Meryem Suresi'nin 27 - 34 ayetleri arasındaki anlatımlardır. Bu anlatımı arka arkaya vermeyip, özellikle *"bebeğin"* yani İsa Peygamber'in konuşmasının ayet numaralarını sizlere gösterebilmek için ayırdım.

30 - 33 ayetler, İsa Peygamber'in bu dünyadaki ilk sözleri ve kendisiyle ilgili aktardığı ilk bilgiler olarak verilmiştir. Burada dikkatlerinizi çekmek istediğim ilginç bir durum bulunmaktadır: **30 rakamı ve 33 rakamları!...**

Bunlar İsa Peygamber'in vazifesine başladığı ve vazifesini bitirdiği yaşlara karşılık gelmektedir. İlginç bir rastlantı ya da rastlantının ötesinde ilginç bir durum...

Hz. İsa'nın Öğretisi anlaşılamamıştır...

Evet... Ayette de söylenildiği gibi Hz. İsa'nın gerek doğuşu gerekse de yaşarken insanlara aktardıkları o dönemde çevresindeki insanların büyük bir kesimi tarafından anlaşılamamıştır. Sadece o dönemde değil, sonrasında da Hz. İsa ile ilgili birçok gerçek, yanlış yorumlanmış ve bugüne kadar bu yanlışlıklar yumağı aynı şekilde gelmiştir. Bunlardan biri de Hz. İsa'nın yaşarken kendisini *"Tanrı'nın Oğlu"* olarak tanıtmasıdır. Bu ezoterik bilgi ne o gün, ne de bugün geniş halk kitleleri ve hatta bırakın geniş halk kitlelerini, bizzat kilise tarafından bile anlaşılamamıştır. Hz. İsa'nın bu sözü, bugün bile kilise tarafından yanlış yorumlanmaktadır.

İnsanların bu konuda yanlış bir yoruma gittikleri surenin hemen devamındaki ayette de vurgulanmıştır:

Allah’ın çocuk edinmesi düşünülemez. O bundan yücedir, uzaktır. Bir işe hükmettiği zaman ona sadece “ol!” der ve o da oluverir.
(MERYEM: 19/35)

Ezoterizme göre Tanrı’nın Oğlu...

Gerek Batı, gerekse Doğu Ezoterizminde ve birçok dinde; hayatsal kudreti, hayatsal değişimi, devri daimi simgeleyen bir işaret vardır. Bu işaret “Yılan” sembolüdür. Bu sembol tüm toplumların geleneksel bilgilerinde, kültürlerinde ve dinlerinde karşımıza çıkar. Ezoterizmin en önemli sembollerinden biridir. Ve birden fazla anlamı vardır. Yılan sembolü bazı yerlerde kuyruğunu ısırırken gösterilmiştir. Kuyruğunu ısıran yılan tekrar eden bir süreci anlatır. Bu tekrarlama, evrendeki kanunların birbirleriyle olan yakın ilgisini de ifade eder. Aynı zamanda yaşamın ve ölümün arka arkaya gelmekte olduğunu dile getirir.

Ayrıca spiral galaksiyi de ifade eder. Bilindiği gibi evrende bilinen birkaç tip galaksi çeşidinden birisi de spiral galaksidir. Mensubu bulunduğumuz Samanyolu Galaksisi de işte böyle bir spiral galaksidir.

Çeşitli toplumların mitolojileri ve dinleri de doğrulamaktadır ki, *“Yılan”*, en genel anlamıyla *“Galaktik Uygarlığın”* da sembolü olarak kullanılmıştır.

Örneğin Eski Amerika Kıtası’nda yaşayan yerlilerin mitolojilerinde geçen *“Yeşil Tüylü Yılan”* böyle bir semboldür. Yerlilerin mitolojilerinden öğrendiğimize göre *“Yeşil Tüylü Yılan”* gökyüzünden gelmiş ve 52 yıl yerlilerle birlikte yaşadıktan sonra yine gökyüzüne geri dönmüştür. Yeryüzünde kaldığı 52 yıl süresince de yerlileri her alanda eğitmiştir. Bu yılan Aztek, İnka ve Maya Mitolojilerinin temel sembolüdür ve Kukulkan olarak anılır. İşte bu sembol ***“Galaktik Irk”***a mensup varlıkların arkalarında bırakmış oldukları izlerden sadece bir tanesidir.

Yine birçok toplumun kültüründe ve folklorik inancında dile getirilen *“Yılanoğulları”* ya da *“Tanrıoğulları”* sözüyle de anlatılan sır buna dayanmaktadır. Yani bir zamanlar yeryüzünde de yaşamış olan *“Galaktik Irk”*a mensup varlıkların hatıralarından ibarettir.

Ezoterik yazıtlarda ve mitolojilerde geçen *“Yılanoğulları”* sembolü dinsel metinlerde *“Tanrıoğulları”* olarak ifade edilmiştir. İkisinin de aynı anlama

gelen semboller olduğunu yine ezoterik kayıtlardan öğreniyoruz.

Gerek Hristiyan dünyasında, gerekse de İslam dünyasında yüzyıllardır bu mesele anlaşılamamıştır. Ne olduğu bir türlü çözülememiş, çözülemediği için de özellikle İslam dünyasında putperest bir inanç olarak nitelendirilme yoluna gidilmiştir. Bu mesele, şu anda üzerinde durduğumuz Hz. İsa'nın kendisinin açıkça "Tanrı'nın Oğlu" olduğunu söylemesinden kaynaklanmıştır. Bu söz, Hz.İsa'nın yaşadığı dönemde de anlaşılamamış ve kendisini bu sözünden dolayı katletmişlerdir. Aynen bizde de Hallac-ı Mansur'un katledildiği gibi...

Hz. İsa çıkartıldığı mahkemede *"Tanrı'nın oğlu olduğunu söylüyormuşsun bu doğru mu?"* sorusuna net bir şekilde: ***"Evet"*** demiştir. ***"Ben Tanrı'nın Oğluyum..."***

Tanrıoğlu sözü aslında binlerce yıldır bilinen ve gizli tutulan bir semboldü. Tanrıoğlu sözüyle *"Galaktik Uygarlık"* kastediliyordu. Bu sır Tevrat'ta da dile getirilmişti... İşte, Hz. İsa da bu sırrı dile getirmeye çalışıyordu ama açıkça bunu o devirde kime anlatabilirdi ki?... Anlatamadı da zaten...

O'nu, o yıllarda anlayabilecek çok sayıda insan yoktu. Belki yanındaki çok kısıtlı sayıdaki havarilerine bu sırrı söylemiş olabilir. Bunu bilemiyoruz. Ama Thomas'ın kaleme aldığı, O'nun gerçek sözlerinin aktarıldığı "Thomas'ın İncili"nde, Hz. İsa'nın birçok sırrı sembolleştirerek o devirlerde çevresine anlattığını biliyoruz. Evet... O, Galaktik Uygarlığın bir kültürünü yansıtıyordu ama bu büyük sır hiçbir zaman anlaşılamadı.

O'nun yaşamı incelendiğinde, Hz. İsa'nın *"Galaktik Uygarlığa"* mensup bir şahsiyet olduğunu söylemek hiç de zor değildir. Doğumu bile bilinen normal yollarla olmamıştır. Sadece bu mesele bile araştırılsa, onun kozmik kökeni ve dünyaya nasıl geldiği soruları açıkça cevaplanabilir. Böylelikle onun kökeni hakkında çok daha sağlıklı bilgilere ulaşılabilirken, onun niçin ***"Ben Tanrı'nın Oğluyum"*** dediği de anlaşılabilir...

Bu yanlış anlayış için Kur'an-ı Kerim'in birçok ayetinde çeşitli uyarılarda bulunulmuştur.

Hz. İsa ile ilgili birçok gerçek açığa kavuşabilmiş değildir. Onun hayatının her anı büyük bir giz içinde kalmış ve sadece kendi çevresindeki 120 kişilik gizli eğitiminden geçenlerce anlaşılabilmiştir. Bu gizlerin uyanış günlerine yani kıyamete ya da bir diğer deyişle devre sonuna kadar da gizli kalacağı daha o dönemlerde Kur'an- Kerim'de şöyle anlatılmıştır:

(Fakat Hıristiyan) gruplar, aralarında ayrılığa düştüler. Büyük bir günü görüp yaşayacakları için vay kafirlerin haline! Bize gelecekleri gün (gerçekleri) ne iyi işitip ne iyi görecekler! Ama zalimler bugün apaçık bir sapıklık içindedirler.
(MERYEM: 19/37,38)

Resuller ve Nebiler...

Sure Hz. İbrahim'in de bir peygamber olduğundan bahsederek devam etmiş ve sonrasında Hz. Musa'nın da, Kur'an-ı Kerim'i vahyeden aynı merkez tarafından görevlendirildiği ve kendisiyle Hz. Muhammed'de kurulduğu gibi aynı ruhsal irtibatın kurulduğu açık bir şekilde şöyle anlatılmıştır:

Kitapta, Musa'yı da an. Şüphesiz o seçkin bir insan idi. Bir resül, bir nebi idi.
Ona, Tûr dağının sağ tarafından seslendik ve kendisi ile gizlice konuşmak için kendimize yaklaştırdık.
(MERYEM: 19/51,52)

Resul ve nebi arasındaki fark nedir? Bu Kur'an-ı Kerim'in ortaya koyduğu önemli bilgilerden biridir.

İslam geleneğine göre nebi, ilahi bir haberin ya da hükmün kendisine vahyedilen kimsedir. Resul ise, aldığı vahyin içeriğini insanlara tebliğ etmek ve fiilen uygulamakla görevli bir nebidir. İslam geleneğinde resul ve nebi bu şekilde tanımlanır.

Kur'an-ı Kerim'de resul ve nebilerle ilgili birçok isim sayılmış ve bunların bir kısmı tufan öncesi uygarlıklarda ortaya çıkan resul ve nebiler olduğu üstü örtülü bir şekilde dile getirilmiştir.

Eski Mısır'da Thot ismiyle ifade edilen Atlantisli bilge, Eski Yunanca

metinlerde Hermes olarak isimlendirilmiştir. Eski kayıtlarda bu Atlantisli bilgeden matematiğin, majinin, simyanın, tıbbın, astronominin ve bilgeliğin kurucusu olarak söz edilmektedir. Atlantis batmadan önce Mısır'a geldiği tahmin edilen Thot'tan, Tevrat'ta Enok Peygamber olarak bahsedilmiştir. İslam Ezoterizmine göre ise, Kur'an-ı Kerim'de göklerin esrarını bilen kişi olarak tanımlanan İdris Peygamber'le Thot aynı kişilerdir.

Kur'an-ı Kerim'de bu ezoterik bilgileri doğrular nitelikte ayetler vardır. Üzerinde durduğumuz surenin devamındaki ayetlerde önceki bazı peygamberlerin Hz. Muhammed tarafından anılması istenir ve sıra İdris peygambere gelir:

> Kitap'ta İdris'i de an. Şüphesiz o doğru sözlü bir kimse, bir nebi idi. Onu yüce bir makama yükselttik.
> (MERYEM: 19/56,57)

Ayetin hemen devamında İdris Peygamber'in Tufan'dan önceki nesle ait olan bir kişi olduğu son derece açık bir şekilde ifade edilir:

> İşte bunlar, Adem'in ve Nûh ile beraber (gemiye) bindirdiklerimizin soyundan, İbrahim'in, Yakub'un ve doğru yola iletip seçtiklerimizin soyundan kendilerine nimet verdiğimiz nebîlerdir. Onlardan sonra, namazı zayi eden, şehvet ve dünyevi tutkularının peşine düşen bir nesil geldi.
> (MERYEM: 19/58,59)

Rabbin unutkan değildir...

Cebrail tarafından Kur'an-ı Kerim Hz. Muhammed'e vahyedilmeye başlandığı andan itibaren, Hz. Muhammed'e çevresindekiler ayetlerde geçen konularla ilgili sorular sormaya başlamışlardı.

Bu sorulan soruların bazılarına kendisi bir cevap veremediği anlarda da, o konuyla ilgili çevresine aktarsın diye yeni ve o konuyu açıklayıcı yeni ayetler

kendisine vahyediliyordu.

Bu surenin indirilişi sırasında da Ashab-ı Kehf, Zülkarneyn ve Nuh hakkında çevresindekiler ve özellikle de bu vahye inanmakta zorluk çekenler bazı sorular sormuşlardı.

Bu konular hakkında bilgisi olmayan ve bu nedenle de bir cevap veremeyen Hz. Muhammed, daha önce olduğu gibi hemen bu konularla ilgili kendisine açıklayıcı yeni ayetlerin geleceğini umuyordu. Ama bu sefer öyle olmamış ve bu konuyla ilgili ayetlerin gelmesi 40 gün kadar gecikmişti.

Bunun üzerine kendisine zaten inanmayanlar, *"Muhammed'i, Rabbi terk etti"*, diye alay etmeye başlamışlardı.

> (Cebrail şöyle dedi:) "Biz ancak Rabbinin" emriyle ineriz. Önümüzdekiler, arkamızdakiler ve bunlar arasındakiler hep O'nundur. Rabbin unutkan değildir."
> (MERYEM: 19/64)

İşte bu ayet peygamberle alay edenlere cevap olmak üzere Cebrail'in, Hz.Peygamber'e söylediği sözü aktarmaktadır.

Ayette *"Evrensel İdare Mekanizması"*nın üstü kapalı bir ifadesi de vardır. Biz diye hitap eden Cebrail, bir topluluğun üyesi olduğunu ve bu topluluğun önünde ve arkasında da başka oluşumların bulunduğunu da burada anlatmaktadır. Bu inceliğe de dikkatlerinizi çekmek isterim. Meryem Suresi'nden sonra gelen Tâ-Hâ Suresi'nin başında da yine bu konuya kısaca değinilmiştir.

TÂ-HÂ SURESİ

135 ayetten oluşan sure, adını birinci ayetteki mukattaa harflerden almıştır.

Arş üzerine kurulmuştur...

Rahmân, Arş'a kurulmuştur. Göklerdeki, yerdeki bu ikisi arasındaki ve toprağın altındaki her şey, yalnızca O'nundur. Sen sözü açığa vursan da, gizlesen de Allah için birdir. Çünkü O, gizliyi de bilir, ondan daha gizli olanı da.
(TÂ-HÂ: 20/5-7)

Arş, kudret ve hakimiyet tahtı, sınırsız kudret makamı demektir. Beş ayrı surede Allah'ın Arş üzerine kurulduğundan söz edilmiştir. (20)

Arş olarak ifade edilen kavramın neyi ifade ettiğini anlayabilmek için ezoterizmdeki evrensel hiyerarşiyi incelememiz gerekmektedir. Ezoterizmdeki evrensel hiyerarşi yedili bir sistemle tanımlanmıştır.

Bu yedili sistemden Kur'an-ı Kenim'in birçok ayetinde de bahsedilmiştir. Kur'an-ı Kerim bu evrensel hiyerarşiyi *"yedi kat gök"* olarak tanımlamıştır.

Ezoterizmde ki bu yedili sistemin tamamı, ***"Evrensel İdare Mekanizması"*** olarak isimlendirilmiştir.

"Ben" – "Biz – "O"...

Kur'an-ı Kerim'i okuyanların hemen fark ettikleri bir özellik vardır. Kur'an-ı Kerim'in ifade tarzında kullanılan üç farklı zamir bulunmaktadır: "Ben", "Biz" ve "O..."

İşte birkaç örnek:

"Ey Muhammed, Cebrail sana Kur'an okurken, unutmamak için acele edip onunla beraber söyleme, yalnız dinle. Doğrusu o vahyolunanı kalbine yerleştirmek ve onu sana okutturmak Bize düşer. Biz onu Cebrail'e okuttuğumuz zaman, onun okumasını dinle. Sonra onu açıklamak Bize düşer." (KIYAMET, 75/16-19)

"Yağmurun dönüşünü sağlayan göğe ve yarılan yeryüzüne andolsun ki, Doğrusu bu Kur'an kesin bir sözdür. O, eğlence için değildir. Gerçekten onlar düzen kuruyorlar. Ben de bir düzen kurmaktayım. Ey Muhammed, Sen

inkarcılara mehil ver; onlara mukâbeleyi biraz geri bırak." (TARIK, 86/11-17)

"Ey insan... Yüce Rabbi'nin adını tesbih et. O, yaratıp şekil vermiştir. O, her şeyi ölçüyle yapıp doğru yolu göstermiştir. O, yeşillikler bitirmiştir..." (A'LÂ, 87/1-4)

Yukarıdaki birkaç örnekte de görülğü gibi, Kur'an-ı Kerim'de üç farklı hitap tarzı bulunmaktadır. Bazen *"Ben"*, bazen *"Biz"* ve bazen de *"O"* diye hitap edilir...

"O" birçok ayette "Âlemlerin Rabbi olan Allah"ı ifade eder. Bazı ayetlerde ise örneğin Al-i İmran Suresi'nin 18. ayetinde olduğu gibi "Kaadir-i Mutlak Yaratan"ı ifade eder.

"Ey Muhammed, Kur'an'ı Biz okutacağız ve asla unutmayacaksın. Allah'ın dilediği bundan müstesnadır. Doğrusu açığı da gizliyi de bilen O'dur." (A'LÂ, 87/6-7)

"Biz" sözcüğü sadece son üç büyük dinden sonuncusunun kutsal kitabında varolan bir özelliktir. Ne İncil'de, ne de Tevrat'ta "Biz" sözcüğü yoktur... Çünkü onlar, bu anlamda bir tebliğ değildi. Bizzat Hz. Musa'nın ve Hz. İsa'nın o anki anlatımlarına dayalıdır. Fakat bu sözlerimizden onların ruhsal irtibat ile hiçbir bilgi almadığı anlamı da çıkmamalıdır. Her ikisi de birer büyük inisiye olan bu iki vazifeli de, kuşkusuz ki, "Yukarısı"yla her an irtibat kurabilecek nitelikte kişilerdi... Ancak onlarda, Hz. Muhammed'de olduğu gibi önceden hazırlanan bir metnin vahiy kanalıyla alınışı söz konusu değildir. Yani kurulacak bir irtibatla anlatılacaklar onlara nokta virgül, tebliğ edilmemiştir. Onlar kendi bilgilerini ve ilhamlarını birarada dile getirmişlerdir.

Kaldı ki, İsa Peygamber geçmişini büyük bir ölçüde unutmadan dünyaya geldiği için her şey zaten onun dünyasal şuurunda mevcuttu. Yeni baştan bazı şeyleri ona tebliğ etmeye o anlamda gerek yoktu... Dolayısıyla "Biz" demesine gerek de yoktu... Bu nedenle İsa Peygamber'in anlatımlarında sadece "O", "Rabb" ve "Baba" sözcüklerine rastlanır.

Buna karşılık, Hz. Muhammed'in aktaracağı bilgileri unutarak gelmesine de, zaten başında karar verilmişti. Geldikten sonra da O'na bu bilgilerin

aktarılması gerekiyordu...

Kısaca toparlamak gerekirse, Kur'an-ı Kerim'de geçen *"Biz"* zamiri bir çoğulluğun ifadesi olarak karşımıza çıkar. Bu çoğul ifade bazı ayetlerde "Evrensel İdare Mekanizması"na bağlı olarak çalışan "Ruhsal İdare Mekanizması"nın, bazı ayetlerde dini literatürde *"Kürsi"* ya da *"Melekut Âlemi"* olarak geçen, yönetici varlıkların hitabını ifade eder. Cebrail tebligatı aktarırken *"Biz"* dendiğinde, Cebrail'in bağlı bulunduğu sistem kastedilmiştir. Yani Melekut Âlemi...

"Ben" zamiri ise bazen Cebrail'i bazen de Âlemler'in Rabbi için kullanılmıştır.

İşte Kur'an-ı Kerim'in içinde farklı zamirlerin yer almasının sebebi budur...

Yedili sistem...

Bütün bu anlatılanları daha iyi zihnimizde yerli yerine oturtabilmemiz için ***"Evrensel İdare Mekanizması"*** ile ilgili bazı bilgileri şematik tarzda görmek yararlı olabilir. Arka sayfadaki şekil *"Evrensel İşleyiş"*in nasıl bir mekanizma tarafından ayakta tutulduğunu göstermesi bakımdan, kabaca da olsa bir fikir verebilir.

Üçgen tarzda çizilen bu şekil aslında bir dairenin sadece küçük bir kesitini oluşturur. Yani bu üçgenler gibi birçok üçgenin varolduğunu düşünmek gerekir. Bütün bu üçgenler yan yana getirildiğinde "daire" şekli oluşur.

Bu daire şekli, varoluşun tamamını sembolize eder. Birçok üçgenden oluşan aşağıdaki dairenin taralı olan kısmı ise, yan sayfadaki üçgeni ifade eder.

Başta Tufan Öncesi Mu ve Atlantis ugarlıkları olmak üzere, eski uygarlıkların çoğunda "daire", mükemmelliyetin sembolü olarak karşımıza çıkar. Eski Mısır'da *"Ra - Güneş Tanrısı"* olarak isimlendirilen ve bir *"daire"* ile gösterilen sembol de yine aynı şeyin ifadesidir. Yani evrenin ve

varoluşun sembolüdür...

Dairenin antik bilgilerde geometrik şekillerin en mükemmeli olarak nitelendirilmesinin altında yatan gerçekler de yine bu bilgilere dayanır.

Ezoterik bilgilere göre de, dairenin içi yaratılanları, dışı ise yaratanı sembolize eder. Bu tanımlama *"Yaratan"*ın yaratılmış olanların içinde aranmaması gerektiğine dair çok önemli bir ayrımı ortaya koyar. Oysa ki, konunun inisiyatik ve ezoterik yönüyle meşgul olmayan ve sadece kulaktan dolma dini bilgileri yeterli gören çoğunluk için, *"Yaratan"* adeta bir varlık gibi telakki edilmiştir...

Evrensel İdare Mekanizması ile ilgili genel bir fikre sahip olabilmek için, onu çeşitli unsurlarıyla birlikte ele alarak incelemek gerekir. Şimdi çok kısa ve çok genel hatlarıyla bu unsurları gözden geçirelim... Böylelikle Kur'an-ı Kerim'de niçin göğün yedi kat ifade edildiği de daha iyi anlaşılmış olacaktır:

Âlemlerin Rabbi: O'nu farklı dinler, farklı isimlerle insanlara anlatmaya çalışmışlardır... En son olarak Kur'an-ı Kerim O'ndan bahsederken, *"Allah"* ismiyle zikretmiştir... Ancak *"Âlemlerin Rabbi olan Allah"* sözü, Kur'an'da *"Kaadir-i Mutlak Yaratan"* anlamında kullanılmamıştır.

"Allah:" Evrensel İdare Mekanizması'nın en üst noktasıdır. Allah Kur'an'da "Âlemlerin Rabbi" olarak ifade edilmiştir. Yani âlemlerin görüp ve gözeticisidir. İdarecisidir.

"Kaadir-i Mutlak Yaratan", ilk yaratılışı meydana getiren kudrettir. Hiçbir zaman ve hiçbir şekilde anlayamayacağımız, "yoktan varedilişin" sahibidir... Bu ilk yaratılıştan itibaren yani *"Tek Olan"*ın kendisini tezahür ettirmesi ile birlikte dört farklı enerjinin ortaya çıktığı ifade edilmektedir. Bu enerjiler: 1– Ruh Enerjisi, 2– Madde Enerjisi, 3– Zaman Enerjisi, 4– Hayat Enerjisi'dir... Bu enerjiler Evrenin temel yapı taşlarıdır.

İşte bu noktadan itibaren meydana getirilen tüm varoluşlar mevcut varlıklara aittir.

Maddi kainatın kurulması ve oluşturulması başlı başına "Ruh Enerjisi"nin diğer enerjilerle birlikte oluşturduğu iletişimin eseridir... Ancak bu yoktan varetme değil, varolan temel enerjilerin birbirleriyle birlikte gerçekleştirdikleri bir oluşumdur...

Bizim, varlık olmamız sebebiyle hiçbir zaman ve hiçbir şekilde yokluğu

anlayabilmemiz mümkün olamayacaktır.

"Varlık yokluğu bilemez..." Bu ezoterik öğretilerin en temel kavramlarından biridir. Kendi kendinize bunun denemesini yapabilirsiniz... Göreceksiniz ki, *"yokluk"* diye bir kavram bizlerde yoktur... Bizler yokluğun nasıl bir şey olduğunu asla anlayamayız... Hiçbir isim ve sıfat O'nu tanımlayamaz... O nedenle de Mu Dini'nde Yaradan için sadece "O" zamiri kullanılmış ve başka bir tanımlamaya gidilmemiştir.

Bu yüzden, yoktan yaratılışın da, nasıl bir şey olduğu bizler için meçhul kalmaktadır. Meçhul kalacaktır...

Arş: Kur'an'da *"Arş-ı Âla"* olarak geçer. En yüce Arş demektir. Bu ifadedeki Arş, sürekli oluş mekanıdır. Arş, kozmik hiyerarşideki en üst mekanizmadır. Her türlü oluşumun kaynağıdır... Ruhsal gelişim seviyeleri bakımından gerçek anlamda *"İlahlar"*ın mekanıdır diyebiliriz... Fiziksel ve Ruhsal Âlemler'in tamamını kapsamına alan bu mekanizma hakkında, neredeyse hiç denebilecek kadar az bilgi vardır. Kur'an-ı Kerim'de Âlemler'in Rabbi'nin arş üzerine kurulduğundan söz edilir.

Ruhsal İdare Mekanizması: "Âlemler'in Rabbi" ve "Arş Mekanizması" tarafından şekillendirilen fiziki ve astral âlemlerin idareciliğini, görüp ve gözeticiliğini yaparlar. Çeşitli dünyalardaki devreleri tanzim ederler. Bu devreleri önceden belirlerler, uygulamaya sokarlar, yeri geldiğinde uzatırlar ya da kısaltırlar ve sonunda kapatırlar. Varlıkların gelişimleri ile ilgili her türlü plân ve program bu yönetici mekanizmanın üyeleri tarafından gerçekleştirilir.

Kendi Dünyamız için bir örnek vermek gerekirse, bugüne kadar dünyamıza gelen tüm vazifeli varlıkların seçimleri bu mekanizma tarafından gerçekleştirilmiştir. Bu devremizin sonunda meydana gelecek olan *"kıyamet"* de yine "Ruhsal İdare Mekanizması"nın tasarrufu altındadır.

Melekut: Dini literatürde "Kürsi" olarak da isimlendirilen bu bölge, Âlemlerin Rabbi, Arş ve Ruhsal İdare Mekanizması'ndan gelen tesirlerin,

vibrasyonlarının düşürüldüğü bir bölgedir. Eğer böylesine bir mekanizma olmuş olmasaydı, *"Yukarısı"*nın aşağısıyla irtibatı hiçbir şekilde mümkün olamazdı. Bu bölge adeta bir transformatör gibi iş görür. Meselenin bu yönü Tevrat'ta hikâyeleştirilerek Hz. Musa'nın başından geçen bir olay olarak anlatılmıştır. Hatırlanacağı üzere bir gün Musa Peygamber: *"Ya Rabbi... Seni görmek istiyorum, bana yüzünü göster..."* demiştir. Aslında bu sözler, Musa Peygamber'in Allah'a olan büyük sevgisini, ona olan düşkünlüğünü ve bağlılığını belirtmek için söylenmemiştir. Bu, bir bilginin ortaya çıkması için bir diyalogdur. Yani bir bilgi aktarma tekniğidir.

Burada Hz. Musa'ya gelen cevap önemlidir: *"Sen beni göremezsin, buna dayanamazsın..."* denmiştir. Bunu diyen kuşkusuz ki, Âlemler'in Rabbi değildir. Eğer o söylemiş olsaydı neler olacağı bellidir. Bu da söylenmiştir. Dağların yanması bunun cevabıdır... Yani o tesir, kelam zarfına büründürülmeden direkt olarak gelirse neler olacağı sembolik olarak anlatılmıştır.

Âlemler'in Rabbi'nin ve Ruhsal İdare Mekanizması'nın tesirlerinin insanlara zarar vermeden nakledebilmesi için fonksiyon gören bu mekanizma, Kur'an-ı Kerim'in Muhammed Peygamber'e tebliğ edilmesinde de fonksiyon görmüştür. Bu fonksiyonu gören ve Melekut Âlemi'ne ait varlıklardan birisi de Cebrail'dir...

Bu yönetici mekanizma *"Ruhül Kudüs"* olarak da isimlendirilmiştir.

Kur'an- Kerim'de Melekut Âlemi'ne dahil olan ve her biri farklı görevler üstlenen dört büyük "melekten" söz edilir: *"İsrafil", "Cebrail", "Mikail"* ve *"Azrail"*... Bunlar bizim bildiklerimizdir; yoksa Melekut Âlemi sadece bu dört varlıktan ibaret değildir... Ve hemen şunu da hatırlatalım; bu bölgenin adı *"Melekut Âlemi"* olarak isimlendirilmiş olmasından dolayı burada bulunan varlıklara da *"melek"* ismi verilmiştir. Yoksa *"Melekut Âlemi"* öyle oraya buraya uçuşan kanatlı varlıkların bulunduğu masalımsı bir sistem değildir. Bu yanlış anlamayı da burada düzeltelim... Ve onların da birer "Ruh" varlığı olduklarını hatırlatalım...

Nitekim Cebrail de Kur'an- Kerim'in birçok ayetinde ruh olarak ifade edilmiştir.

Sirius: Bize oranla son derece süptil maddelerden olsa da yine de fizik bedenlere sahip varlıklardır.

Dünyamız gibi başka dünyalardaki varlıkların da gelişimleriyle yakından

ilgilenen bu kozmik varlıklar, Galaktik Uygarlığın mensuplarıdır.

Bu varlıklar için Ruhsal İdare Mekanizması'nın eli - ayağıdır diyebiliriz... Gerçekten de onların elleri ve ayakları gibi çalışırlar. Çok nadir olarak dünyaya kendi aralarından vazifeli varlıklarını gönderdikleri ve gizli yeraltı uygarlığı "Agarta" ile direkt temaslarının bulunduğu bilinmektedir. Ezoterik bilgilere göre Hz. Muhammed de bu büyük vazifelilerden biridir...

Yine aynı ezoterik bilgilerde bu varlıkların ışıktan bedenlere sahip olduklarının ifade edilmesi, bedenlerinin ne denli süptil (yüksek titreşimli) maddelerden oluştuğunu anlatmak içindir. Vibrasyonlarını düşürmeden dünyamıza gelseler ve bizim karşımıza çıksalar, bizim onları görmemiz mümkün olamaz. Ancak vibrasyonlarını düşürdükleri takdirde onları kuvvetli bir ışık olarak algılayabiliriz. İyice düşürdükleri takdirde, onların belirledikleri bir form içinde onları görmemiz ancak mümkün olabilir. Bu özellik, başka uzaylılar için de geçerlidir. Nitekim birçok mitolojik ve dinsel metinlerde geçen ışıklar içinde gökyüzünden gelenler işte bu tür uzaysal kökene sahip varlıklardır.

Ruhsal Plânlar: "Ruhsal İdare Mekanizması"nın bize en yakın kısmıdır. Gelişim düzeyleri ve potansiyelleri bakımından bizlerden bir hayli ileri seviyede bulunan bedensiz varlıkların teşkil ettiği bir organizasyonlar bütünüdür. Potansiyelleri ve gelişmişlik düzeyleri farklı seviyelerdeki plânların oluşturduğu büyük bir organizasyondur. Her bir plân, bu organizasyon içinde hiyerarşik bir yapılanma içinde vazife görmektedir.

Zaman zaman ileri düzeyde medyomlara ruhsal tebliğler vererek insanları belirli bir düzeyde eğitirler. İnsanlarla çok yakından ilgilenirler. Yine zaman zaman insanların içlerinde hissettikleri yüksek seviyeli ilhamlar, çoğunlukla bu plânlar tarafından gönderilir.

Dünyamızın sadece fiziki kısmıyla değil aynı zamanda astral kısmı ile yani spatyomu ile de yakından ilgilenirler.

İnsanların doğmadan önceki hayat plânlarının öte âlemde hazırlanmasında ve daha sonra dünyada bu plânların gerçekleştirilmesinde, bu organizasyonun çok önemli bir fonksiyonu vardır. Metapsişik çalışmalarda sözü edilen "bedensiz hami varlıklar" ya da "rehber varlıklar" bu ruhsal plânlara ait olan varlıklardır.

Bütün bu anlatmaya çalıştıklarımızı şöyle bir toparlayacak olursak; Evrenimiz'de bulunan tüm varlıkların bir hiyerarşi içerisinde bulunduklarını söyleyebiliriz. Ve her varlık bu büyük hiyerarşi içerisinde vazifesini yerine getirmektedir. Bazen bilerek ve şuurlu olarak bazen de biz Dünya insanlığı gibi bilmeden ve otomatik bir şekilde...

Suremize kaldığımız yerden devam edelim...

Hz. Musa'nın haberi sana ulaştı mı?...

135 ayetten oluşan surenin büyük bir bölümü Hz. Musa ve o dönemler yaşanan sıradışı olaylarla ilgilidir. Bu aktarılanların geçmişe ait bilgiler olduğu surede daha sonra şu şekilde ifade edilmiştir:

(Ey Muhammed!) Sana geçmişin haberlerinden bir kısmını böylece anlatıyoruz...
(TÂ-HÂ: 20/99)

Şimdi surenin başına dönelim ve bu konuyla ilgili anlatılanları görelim...

Musa'nın haberi sana ulaştı mı?. Hani bir ateş görmüştü de ailesine, "Siz burada kalın, ben bir ateş gördüm (oraya gidiyorum). Umarım ondan size bir kor ateş getiririm, yahut ateşin başında, yol gösterecek birini bulurum" demişti.
(TÂ-HÂ: 20/9-10)

Ayette anlatılan günlerde Hz. Musa bir kış gecesi Medyen'den, Mısır'a

doğru giderken yolunu kaybetmişti. Bu sırada yukarıda da söylendiği gibi biraz ilerde bir ışık görmüş ve durmuştu. Bu ışığın normal bir ışık olmadığı ve onun dikkatini çekmek için oluşturulan bir görüntü olduğunu aşağıdaki ayetlerde daha iyi anlayabiliyoruz.

> Ateşin yanına varınca, ona şöyle seslenildi: “Ey Musa! Şüphe yok ki, ben senin Rabbinim. Hemen ayakkabılarını çıkar. Çünkü sen mukaddes vadi Tuvâ’dasın. Ben seni (peygamber olarak) seçtim. Şimdi vahyolunacak şeyleri dinle.”
> (TÂ-HÂ: 20/11-12)

Hz. Musa’nın Mısır’da yetiştirildiği bilinmektedir. Bu yetiştirilme önceki kitaplarımda da ayrıntılarıyla anlattığım gibi Mısır mabetlerindeki Osiris rahiplerince gerçekleştirilmiş ve Hz. Musa Mısır sırlarına inisiye edilmiş bir rahip olarak mabedi zamanı gelince terk etmişti.

Hz. Musa’nın gelecekteki peygamberlik vazifesine yetiştirilişi Mısırlı Osiris rahiplerince gerçekleştirildikten sonra, bizzat Cebrail’in kendisiyle irtibata girmesiyle önceden belirlenmiş olan peygamberlik misyonuna başlamıştır.

Yukarıdaki ayet işte bu irtibatı ve peygamberlik misyonunun başlangıcını anlatmaktadır. Burada ayakkabılarının çıkartılmasının istenmesi de önemli bir ayrıntıdır. Bu konuya Hac suresinde tekrar döneceğiz...

Şimdi surenin devamında Hz. Musa ile ilgili anlatılanlara geri dönelim...

Surenin devamında Allah’a ibadet etmesi ve O’nun isteklerini yerine getirmesi istendikten sonra şöyle denmiştir:

> “Şu sağ elindeki nedir ey Musa?” Musa dedi ki: “O benim değneğimdir. Ona dayanırım, onunla koyunlarıma yaprak silkelerim. Onunla başka işlerimi de görürüm.” Allah, “Onu yere at ey Musa!” dedi. Musa da onu attı. Bir de ne görsün o, hızla akan bir yılan olmuş! Allah şöyle dedi:

“Tut onu. Korkma! Biz onu yine eski durumuna döndüreceğiz.”
(TÂ-HÂ: 20/17-21)

Söz konusu değnek, Hz. Musa’nın Mısır mabetlerinin birinden aldığı enerji çeken, depolayabilen ve istenildiğinde bu enerjileri belli bir hedefe yönlendirebilen bir asaydı. Atlantis’ten Mısır’a getirilen özel bir maddeden imal edilmiş bu asalar inisiyatik öğretileri hikâyeleştirerek anlatan çeşitli efsanelere de konu olmuş ve sihirli asalar ismiyle karşımıza çıkmıştır.

Bu asayı Hz. Musa’nın kullanması gerektiği burada anlatılmış ve özellikle de bu asasını az sonra göreceğimiz gibi Mısır Firavunu’nun majisyenlerine karşı kullanması istenmiştir:

“Firavun’a git, çünkü o azmıştır.” Musa dedi ki: “Rabbim! Gönlüme ferahlık ver. İşimi bana kolaylaştır. Dilimdeki tutukluğu çöz ki sözümü anlasınlar. Bana ailemden birini yardımcı yap, kardeşim Hârûn’u. Onunla gücümü artır. Onu işime ortak et.”
(TÂ-HÂ: 20/24-32)

25. ayette Hz. Musa’nın gönlüme ferahlık ver dediği ifade edilmektedir. Ancak diğer meallerde bu ifade Kur’an terminolojisine daha doğru çevrilmiştir. Bu meallerden birkaç örnek vermek istiyorum.

“Musa: ‘Rabbim! Göğsümü genişlet, işimi kolaylaştır...’ ”
(Diyanet İşleri Başkanlığı - Önceki)

“Rabbim dedi, kalbime genişlik ver.”
(Abdülbaki Gölpınarlı)

“(Musa) dedi ki: ‘Rabbim, benim göğsümü aç’ (risalet görevini

yüklenebilmesi için yüreğimi genişlet)”
(Süleyman Ateş)

Bu meallerde anlam çok daha net bir şekilde ortaya konulmuştur. Göğsün açılması, genişletilmesi tabiri bizzat Hz. Muhammed için de kullanılmış olan bir tanımlamadır. Ve bunun ne anlama geldiğini önceki surelerde görmüştük. Burada anlatılan, Hz. Muhammed’e yapıldığı gibi Hz. Musa’nın da astral tortulardan arındırılma işlemidir.

Böylelikle Tuvâ Vadisi’nde kurulan bu özel irtibatta Hz. Musa’nın zaten varolan majik yeteneklerinin artırılması sağlanmış ve vazifesine nerede nasıl başlayacağının ilk bilgileri verilmiştir.

(Allah) şöyle buyurdu: “İstediğin sana verildi ey Musa!”
(TÂ-HÂ: 20/36)

Burada yine parantez içi ilaveyle anlam bozulmuştur. Allah ile değil Cebrail plânıyla kurulan irtibat aslında anlatılmaktadır. Ayetin orjinalinde Allah ismi geçmemektedir. Latin harfleriyle yapılan Kur’an yazılımında da bunu rahatlıkla görebilirsiniz:

“Kâle kad ûtîte su/leke yâ Musa”

Yapılan parantez içi ilave ile Hz. Musa’nın Allah’la konuştuğu anlamı çıkartılmıştır.

Doğrusu şöyle olmalıydı: *“Şöyle buyurdu: “İstediğin sana verildi, ey Musa!”*

Aslında bu irtibatın çok uzun süredir devam ettiğini hatta büyük bir ihtimalle daha doğuşundan beri sürdüğünü de surenin hemen devam eden ayetinden anlıyoruz:

“Andolsun, biz sana bir kere daha iyilikte bulunmuştuk. Hani annene ilham edilmesi gereken şeyleri ilham etmiştik.”
(TÂ-HÂ: 20/37-38)

Medyen halkı içinde yıllarca kaldın sonra (peygamber olman için) takdir edilmiş bir zamanda (Tûr’a) geldin ey Musa! Ben seni kendim için seçtim. Sen ve kardeşin mucizelerim ile (desteklenmiş olarak) gidin ve beni anmakta gevşeklik göstermeyin... Korkmayın, çünkü ben sizinle beraberim. İşitirim ve görürüm.”
(TÂ-HÂ: 20/40-42,46)

İşte bu andan itibaren artık Hz. Musa’nın kardeşi Harun ile birlikte yürüteceği peygamberlik misyonu başlamıştır. Hz. Musa’dan istenen yeni bir dinin geldiğinin Firavuna duyurulması ve o dinle ilgili bazı temel açıklamaların yapılmasıdır.

Hz. Musa ve kardeşi tarafından bunlar devrin firavununa anlatıldığında, firavunun bu anlatılanlardan hoşnut olmadığı ve kabullenmek istemediği anlaşılıyor:

Firavun, “Sizin Rabbiniz kim, ey Musa?” dedi. Musa, “Rabbimiz her şeye hilkatini (yaratılış özelliklerini) veren, sonra onlara yol gösterendir” dedi. Firavun, “Ya geçmiş nesillerin hali ne olacak?” dedi. Musa şöyle dedi: “Onlar hakkındaki bilgi Rabbimin katında bir kitapta (levh-i mahfuzda yazılı)dır. Rabbim yanılmaz ve unutmaz.”
(TÂ-HÂ: 20/49-52)

Yukarıda firavunun eski nesillerin hâli ne olacak demesi; eski geleneklerimizle, bu yeni gelen dini öğretiyi nasıl bağdaştıracağız anlamına gelir.

“SON ÜÇ PEYGAMBER” isimli kitabımda ayrıntılarına yer verdiğim gibi bir

zamanlar ülkenin yöneticisi olan firavunlar da Mısır mabetlerinde inisiyatik eğitimden geçirilmekteydi. Ancak zamanla bu eğitimin hem süresi hem de niteliği kısıtlanmaya başlamıştı... Ve belli bir süre sonra da artık firavunların eğitimi sona erdirilmişti. Hz. Musa'nın döneminde artık firavunlar inisiyatik öğrenime alınmamakta ve bu eğitimin dışında tutulmaktaydı.

Bu nedenle de, firavun ile Hz. Musa arasında bir anlaşmazlık olması doğaldı ki, Kur'an-ı Kerim'de bu çok açık bir şekilde dile getirilmiştir. Kur'an-ı Kerim'in karşı çıktığı firavunun bilgsizliğidir. Yoksa Mısır inisiyasyonuna bir karşı çıkış burada söz konusu değildir. Eğer Mısır inisiyasyonuna karşı çıkış burada söz konusu olsaydı, yıllarca bir Osiris rahibi olarak yetiştirilen Hz. Musa bir peygamber olarak vazifelendirilmezdi.

> Şöyle dedi: "Ey Musa! Sihrin ile bizi yurdumuzdan çıkarmak için mi geldin? Biz de mutlaka sana karşı onun gibi bir sihir yapacağız. Bunun için seninle bizim aramızda; uygun bir yerde, senin de, bizim de caymayacağımız bir buluşma vakti belirle." Musa, "Buluşma vaktimiz, bayram günü, insanların toplandığı kuşluk vaktidir" dedi. Bunun üzerine Firavun ayrılıp, hilesini kuracak sihirbazlarını topladı, sonra geldi. Musa onlara şöyle dedi: "Yazıklar olsun size! Allaha karşı yalan uydurmayın, yoksa sizi azap ile yok eder. Allah'a karşı yalan uyduran mutlaka hüsrana uğramıştır." Sihirbazlar, işlerini kendi aralarında tartıştılar ve gizli gizli konuştular. Şöyle dediler: "Şüphesiz bu ikisi, sihirleri ile sizi yurdunuzdan çıkarmak ve en üstün olan dininizi ortadan kaldırmak isteyen birer sihirbazdırlar."
> (TÂ-HÂ: 20/57-63)

O dönemde Mısır'da majik uygulamaların son derece yaygın ve etkin olduğunu hatırlatmak isterim.

Şimdi Kur'an-ı Kerim'de anlatılanlar, o dönemlerde yaşanan bir majik uygulamalar zinciridir. Bir anlamda majik güç gösterisi demektir.

Sihirbazlar: "Ey Musa! Ya önce atmayı tercih edersin, ya da ilk atan biz

oluruz” dediler. Musa: “Yok, (önce) siz atın” dedi. Bir de ne görsün, onların ipleri ve değnekleri yaptıkları sihirden dolayı kendisine hızla sürünür gibi görünüyor.
(TÂ-HÂ: 20/65-66)

Majisyenlerin yaptıkları majik tekniklerle, ellerindeki ipler ve asalar birer yılan gibi Hz. Musa ve kardeşine doğru sürünerek gelmeye başlamışlardı...

Bunun üzerine Musa içinde bir korku hissetti. Şöyle dedik: “Korkma (ey Musa!). Çünkü, sensin en üstün olan. Sağ elindekini (değneğini) at ki, onların yaptıklarını yutsun. Şüphesiz yaptıkları bir sihirbaz hilesidir. Sihirbaz ise nereye varsa kurtuluşa eremez.” (Musa’nın değneği, sihirbazların ipleriyle değneklerini yutunca) sihirbazlar hemen secdeye kapandılar ve, “Hârûn ve Musa’nın Rabbine inandık” dediler.
(TÂ-HÂ: 20/67-70)

Firavun’un çağırdığı majisyenler Mısır mabetlerinde eğitim almış inisiye rahiplerdi. Ve Hz. Musa’yı tanıyorlardı. Belki de böyle bir majik güç gösterisi hiçbir zaman olmadı. Çünkü Hz. Musa sadece sıradan bir inisiye değil, mabetlerde yetiştikten sonra inisiyatör aşamasına yükselmiş bir öğretmendi. Firavunun çağırdığı majisyenler, Hz. Musa’yı görür görmez tanımış olabilirler ve kendisine böyle bir güç gösterme gereği hissetmemiş olabilirler. Konunun bu yönü surenin hemen devam eden ayetinde de vurgulanmıştır:

Firavun, “Demek, ben size izin vermeden önce ona (Musa’ya) inandınız ha! Şüphe yok, o size sihiri öğreten büyüğünüzdür.
(TÂ-HÂ: 20/71)

Yeri gelmişken bir konuya değinmek istiyorum... Kutsal kitaplarda

anlatılan olaylar bazen bir konuyu insanlara ifade etmek için meselleştirilmiştir. Bir konu açık bir şekilde anlatılmak istenmediğinde uygulanan bir tekniktir. Bu yöntem bir bilgiyi sembolleştirme tekniğidir ve Kur'an-ı Kerim'in birçok yerinde kullanılmıştır. Örneğin ileride üzerinde duracağımız Hz. Musa ile Hızır'ın yaşadıkları bu örneklerden biridir. Yeri gelince bu konuya değineceğiz...

Surede işlenen bir başka konuyla devam edelim...

Kıyamet ve Sur...

> Kim ondan yüz çevirirse şüphesiz ki o, kıyamet gününde ağır bir günah yükü yüklenecektir. Onlar o günahın cezası içinde ebediyen kalacaklardır. Sûra üfürüleceği gün bu ağır yük onlar için ne kötü bir yüktür!
>
> O gün günahkârları, (gözleri korkudan donup) gömgök kesilmiş olarak haşredeceğiz.
>
> (TÂ-HÂ: 20/100-102)

Gömgök kesilmek önemli bir semboldür... Göksel bilgelik, ilahilik ve kozmik bilgilerle yüzyüze gelmek demektir.

Aynı sembol Türk Mitolojisinde de kullanılmış ve Oğuz Kağan'ın yeni doğduğunda yüzünün gömgök renkli olduğu ifade edilmiştir.

Yukarıdaki ayette günahkârların yüzlerinin gömgök olacağından bahsedilmektedir. Bu ifade, gerçeklerle herkesin yüzyüze geleceği anlamına gelir. Yani güneş doğduğunda herkesin üzerine doğacak, herkes göksel bilgelik, ilahilik ve kozmik bilgilerle yüzyüze gelecektir. Yani o bilgiler herkesi sarıp sarmalayacak, bir ayrım gözetmeyecektir.

Sura üflenmesi de başlı başına bir kıyamet sembolüdür. Benzer sembol Hz. İsa tarafından da kullanılmış ve öğrencilerinin *"çağın bitimini gösteren belirti ne olacak?"* sorusu üzerine şöyle demiştir:

> *"Kendisi güçlü bir borazan sesiyle meleklerini gönderecek. Melekler O'nun seçtiklerini göğün bir ucundan öbür ucuna dek, dünyanın dört bucağından toplayacaklar."*

Çağın bitiminden kastedilen, içinde bulunduğumuz “Demir Çağ”ın sona ermesi ve yeni çağın başlangıcıdır. Bu bitiş aynı zamanda uyanış yani kıyamet (ayağa kalkış) olarak dinsel metinlerde anlatılmıştır.

Sur ile ilgili Diyanet İşleri Başkanlığı’nca yapılan açıklamada bu borunun ne tür bir boru olduğu bilinememektedir denmiştir:

“Sur, üfürülmesiyle kıyametin kopacağı, mahiyeti bizce bilinmeyen bir tür boru demektir.” (21)

Kur’an-ı Kerim’deki ifadelere göre, dört büyük melekten biri olan “İsrafil”in üfleyeceği boru ile *“kıyamet”* denilen *“büyük uyanış devri”* başlayacak ve bu devre sona erecektir.

İsrafil’in üfleyeceği borunun ezoterik anlamı ise, “Melekut Âlemi”nin kozmik tesirleridir. Anlayışı arttırıcı ve insanı şuur uyanıklığına götürücü bu tesirlerin insanlara yollanmasıyla birlikte bir değişimin meydana geleceği anlatılmak istenmiştir. Böylelikle insan kendi egoizmasını, duygusallığını yenerek kendisine tam hakim olabilmeyi başarabilecektir. Bunun da ne kadar zor bir iş olduğu bilindiği için, tüm *“kıyamet”* tasvirleri büyük zorluklar ve ıstıraplı hâller içinde anlatılmıştır.

Şuur uyanıklığına geçebilmenin, değişmez ilk şartı nefsin ıslah edilmesidir... Böylelikle insanın kendisini uyuşuk hâlde tutan, kendisini bağlayan her türlü yozlaştırıcı etkiden sıyrılabilmesi mümkün olacaktır... Aslında bu tür bir değişim yani insanların uyanması, şu anda da istenmektedir... Ve uyananlar vardır. Fakat belli bir süreye kadar bu uyanıklığı sağlayamayanlar belli bir süre sonra topyekün uyandırılmaya tabi tutulacaklardır. İşte kıyamette gerçekleştirilecek olan şey budur...

Dağların yerinden oynaması...

(Ey Muhammed!) Sana dağların (kıyamet günündeki) halini soruyorlar.

De ki: “Rabbim onları toz edip savuracak. Onların yerlerini dümdüz, boş bir alan halinde bırakacaktır. Orada hiçbir çukur, hiçbir tümsek göremeyeceksin.” O gün kendisinden yan çizmek mümkün olmayan davetçiye (İsrâfil’e) uyarlar. Sesler, Rahmân’ın azametinden dolayı kısılmıştır. Artık sadece fısıltı işitebilirsin.
(TÂ-HÂ: 20/105-108)

Yine mecazi - sembolik bir anlatımla kıyamet günleri tasvir edilmiştir. Dağ sembolizmi ezoterizmde hayli geniş bir yer alır. İçerdiği anlamlardan biri de, insanların realitelerini, kabullenmelerini ve köklü inançlarını ifade eder.

Bu açıdan ayet ele alındığında, kıyamet günlerinde insanların kabullendikleri ve gerçek olarak sarıldıkları birçok realitenin yerle bir olacağı anlamı ortaya çıkmaktadır.

Dağ sembolünün kullanıldığı ayetin hemen devamında bu yorumumuzu adeta desteklercesine, tüm seslerin kısıldığı ve artık fısıltı hâlinde çıkabildiği söylenmektedir ki, artık, eski anlayışlarının hiçbir anlam ifade etmediğini anlayan insanların durumu bu şekilde izah edilmiştir.

Hz. İsa da burada kullanılan benzer bir sembolü kullanmıştır:

İsa tapınaktan çıkıp giderken, öğrencileri, tapınağın binalarını O’na göstermek için yanına geldiler. İsa onlara, “Bütün bunları görüyor musunuz?” dedi. “Size doğrusunu söyleyeyim, burada taş üstünde taş kalmayacak, hepsi yıkılacak!”

Tapınağın yıkılması, o güne kadar edinilmiş ve kulaktan dolma öğrenilmiş yanlış dinsel anlayışların değişeceğini ifade eder.

Yine konuyla ilgili Kur’an-ı Kerim’in başka surelerinde ilginç başka tanımlamalar da yapılmıştır:

Yerin ve dağların sarsılacağı ve dağların akıp giden kum yığını olacağı günü (kıyameti) hatırla.

Hal böyle iken inkar ederseniz, çocukları ak saçlı ihtiyarlara çevirecek olan bir günden (kıyametten) nasıl korunursunuz?
O günle gök (bile) yarılır, Allah'ın vadi gerçekleşir.
(MÜZZEMMİL: 73/14,17-18)

Çocukların ak sakallı ihtiyarlara çevrilmesi çok önemli ezoterik bir semboldür. Ak sakallı ihtiyar sembolü tüm mitolojilerde ve dinsel metinlerde bilgeliğin karşılığı olarak kullanılmıştır. Çocuk ise saflığın sembolüdür. Çocukların aksakallı ihtiyarlara çevrilmesi, saflığını koruyabilenlerin bilgelikle yüz yüze geleceği anlamına gelir. Göğün yarılması da göksel bilgilerle yeryüzünün buluşması demektir... Ayette bu günün vadedilmiş olduğu da özellikle vurgulanmıştır. Evet o vadedilmiş bir gündür... Ve insanlık olarak o gün ve günleri mutlaka hep birlikte yaşayacağız.

O gün çetin bir gündür...

Sûr'a üfürüldüğü zaman var ya; işte o gün çetin bir gündür... Kâfirler için hiç kolay değildir.
(MÜDESSİR: 74/8-10)

Kâfir kelime anlamı itibarıyla, başka dinden olanlar anlamına gelmez. Gerçeğin üzerine örten demektir.

Ayette çetin bir gün tanımlamasının yapılmış olması, gerçeklerin üstünü örtenlerin yaşayacağı sıkıntıyı anlatmak içindir. Çünkü gerçeğin üstünü örtenler bunu bilerek ya da bilmeden nasıl yaptıklarını, gerçeklerin apaçık ortaya çıktığı günlerde fark edeceklerdir. O yüzden onlar için o günün hiç de kolay olmayacağı söylenmiştir.

Bir örnek vermek istiyorum...

Bir an için harici bir tarikat şeyhinin durumunu düşünür müsünüz?... Kendinden emin tavırlarla müritlerine yıllardır harici öğretileri sunuyor..

Televizyonlara çıkıyor... Herkesin gözünde, kendine göre büyük bir imaj çiziyor... İster istemez kendisinin de büyük bir şey yaptığını zannediyor.

Ve bir gün geliyor ki...

Tüm sistem çöküyor...

O anda o kişinin neler yaşayacağını düşünebiliyor musunuz?!...

Bir sabun köpüğü gibi her şey sönüp gidiyor... Ne ortada kendi kalıyor... Ne de çevresindeki müritleri...

Üstünde durduğumuz Tâ-Hâ Suresi, cennetten kovuluş, geçmiş nesillerden örnekler ve kıyamet gününde gerçeklerin ortaya çıkacağının anlatılmasıyla devam eder ve şu ayetle sure noktalanır:

> Ey Muhammed, de ki: "Herkes beklemektedir, siz de bekleyin. Yakında kimin düz yolun sahipleri olduğunu, kimin doğru yolu bulduğunu bileceksiniz!"
> (TÂ-HÂ: 20/135)

Evet... O gün de, bugün de herkes beklemektedir... Düzyolun sahiplerini herkes yakında tanıyacak ve bu yolda hayatlarını ortaya koyan Hallac-ı Mansur gibi nice bâtıni öğretinin üyelerinin sahip oldukları felsefelerinin ışıklı yollarını herkes görecektir.

Sonrasında gelen sure de yine aynı konu üzerinde aktarılan bilgilerle devam etmiştir.

VÂKI'A SURESİ

96 ayetten oluşan bu sure adını birinci ayette geçen *"el-vâkı'a"* kelimesinden almıştır. Vâkı'a, *"gerçekleşen, meydana gelen olay"* demektir.

Ayette geçen söz konusu olay, kıyameti ifade etmektedir.

> Kesin gerçekleşecek (olan Kıyamet) koptuğu zaman, onun kopuşunu yalanlayacak kimse olmayacaktır. Yeryüzü şiddetle sarsıldığı, dağlar parça parça dağılıp saçılmış toz olduğu ve siz de üç sınıf olduğunuz zaman, O, (kimini) yükseltir, (kimini) alçaltır.
> (VÂKI'A: 56/1-7)

Surenin devamında ilginç iki ayrı mecazi tanımlama ya-pılmıştır:

"Amel Defterleri sağ tarafından verilenler var ya, ne mutlu kimselerdir..."
"Amel Defterleri soldan verilenler var ya, ne mutsuz kimselerdir..."

Amel: Dünya'da o kişinin yaptığı işler anlamına gelir. *"Amel Defteri"* ise bu işlerin tutulduğu kaydı ifade eder. Yani akaşik kayıtları...

"Sağ" ve "sol" burada bir yön işareti anlamında değil, pozitif ve negatifi ifade eden ezoterik bir sembol konumundadır.

Yani hayatını pozitif geçirmenin önemi vurgulanmakta ve pozitif enerjilerle hayatını sürdürmüş olanların cennete gideceğinden söz edilmektedir.

Burada daha önce üzerinde durduğumuz önemli bir konu tekrar üstü örtülü bir şekilde bizlere sunulmuştur. Hatırlayacağınız gibi, pozitif enerjilerin astralimizdeki tortuları yok eden, tek etken olduğundan bahsetmiş ve bu astral tortularımızı ne kadar temizleyebilirsek, astral mekânda o denli üst seviyelerde bir yer alabiliriz demiştik. Burada anlatılmak istenen aslında budur.

Cennete gitmek yani astral tortulardan kurtulmak için yapılması gereken aslında sadece tek bir şey vardır: Pozitif enerjileri bünyemizde barındırabilmek ve bu enerjilerle yaşantımızı sürdürebilmek...

Bilgi aslında bu kadar basittir. Sır mı istiyoruz. İşte sır... Hem de geleceğimizi şekillendirecek bir sır... Ne kadar sade ve ne kadar basit... Öyle

değil mi?

İşte tüm gerçekler bu kadar sade ve basittir. Bir bilgi ne kadar zor anlaşılıyorsa bilin ki, o kadar da gerçekten uzaktır.

Görüldüğü gibi cennete gitmek için yapılması gereken aslında ne kadar basit. Peki ama bunu uygulamak o kadar kolay mı?!... Hayır... Asıl mesele işte burada düğümlenmektedir.. Bilgiyi duymuş olmak ayrı, onu içselleştirip uygulamak apayrı bir şeydir.

Huriler...

Sure, çeşitli tartışmalara ve insanlar arasında fikir ayrılığına sebebiyet veren birkaç ayetle devam etmiştir. Önce bu ayetleri aktaralım... Sonra üzerinde durarak anlatılmak istenen bilginin derinliklerine inmeye çalışalım...

> Ebediyen genç kalan uşaklar, onların etrafında; içmekle başlarının dönmeyeceği ve sarhoş olmayacakları, cennet pınarından doldurulmuş sürahileri, ibrikleri ve kadehleri, beğendikleri meyveleri ve arzu ettikleri kuş etlerini dolaştırırlar. Onlar için saklı inciler gibi, iri gözlü huriler de vardır.
>
> (Onlar), dikensiz sidir ağaçları ve meyveleri küme küme dizili muz ağaçları altında, yayılmış sürekli bir gölgede, çağlayan bir su başında, tükenmeyen ve yasaklanmayan çok çeşitli meyveler içinde ve yüksek döşekler üzerindedirler.
>
> Onları ahiret mutluluğuna erenler için, hep bir yaşta eşlerini çok seven gösterişli bakireler yaptık.
>
> (VÂKI'A: 56/17-23,28-34,36-38)

Burada *"Öte Âlem"*in en belirleyici özelliklerinden biri anlatılmaktadır. Anlatılmak istenen ise, öte âlemin süptil maddesinin düşüncelerimizle şekillendiğidir.

Yüksek titreşimli (astral) maddelerden oluşan öte âlemin, Dünyamız'a oranla farklı bir maddi ortam olduğu da hemen arkasından devam eden "*Biz*

onları (hurileri) yepyeni bir yaratılışta yarattık” ayetiyle dile getirilmiştir. (56/35)

Verilen örnekler dünyasal arzu ve isteklerle ilgilidir. Bu örneklerin seçilişinin en önemli nedeni de, sizler dünyasal arzu ve isteklerinizle öte âleme geçiş yapmakta ve bu isteklerinizin şekillenmiş hâliyle orada karşılaşma kaderiyle kalmaktasınız denmektedir.

“*Hurileri biz istemiyoruz, bize seni gerek seni*” diyen Sufiler bu ayete karşı çıktıkları için değil, bu ayetin ne anlama geldiğini bildikleri için bu sözü söylemişlerdir. Yani biz dünyasal arzu ve isteklerden kendimizi sıyırdık... Biz bu tür imajlara kendimizi mahkum etmeyeceğiz ve dünyasal arzu ve isteklerle öte âlemde kendimizi kısıtlamayacağız demek istemişlerdir.

Surenin devamında cehenneme de atıf yapılarak şöyle denmiştir:

> Kötülüğe batanlar ise ne mutsuz kimselerdir! Onlar, iliklere işleyen bir ateş ve bir kaynar su içindedirler. Ne serin ve ne de yararlı olan zifiri bir gölge içinde!..
> (VÂKI’A: 56/41-44)

Arınmanın sembolü ateşle birlikte çok manidar bir şekilde su sembolü de kullanılmış ve cehennemin bir arınmanın sembolü olduğu açık bir şekilde vurgulanmıştır.

Belirli günün belirli vakti...

Sure aydınlanma günleri ve devre sonuna işaret eden ve o günlerle ilgili insanlara uyarıda bulunulan birkaç ayetle devam etmiştir:

> Diyorlardı ki: “Biz öldükten, toprak ve kemik yığını haline geldikten sonra mı, biz mi bir daha diriltilecekmişiz? Evvelki atalarımız da mı?”

De ki: “Şüphesiz öncekiler ve sonrakiler, mutlaka belli bir günün belli bir vaktinde toplanacaklardır.”
(VÂKI’A: 56/47-50)

Mürselât Suresini incelerken bir ezoterik bilgiye göre, dünya nüfusunun devre sonunda önceden belirlenen bir sayıya ulaşacağından söz etmiştik. *“Mutlaka belli bir günün belli bir vaktinde”* sözüyle bu önemli bilgi ayette üstü örtülü bir şekilde anlatılmıştır.

Dünyaya suyun nereden geldiği bilinmemektedir...

Dünyada yaşamı oluşturan temel prensiplerin, galaktik bir varedilişin ürünü olduğu surenin devamında verilen çeşitli örneklerle anlatılmıştır. İnsan sperminin, bitki ve ağaçların oluşmasının özel bir varedilişin ve imalatın eseri olduğu, verilen gayet basit örneklerle dile getirilmiştir. Bu imalatın adresi de, birbiri arkasına sıralanan örneklerden sonra adeta atılan bir imza gibidir.

Önce sıralanan örnekleri görelim:

Attığınız o meniye ne dersiniz?!
Onu siz mi yaratıyorsunuz, yoksa yaratan biz miyiz?
Sizin yerinize benzerlerinizi getirmek ve sizi bilemeyeceğiniz bir şekilde yeniden yaratmak üzere aranızda ölümü biz takdir ettik. (Bu konuda) bizim önümüze geçilmez.
Andolsun, birinci yaratılışı(nızı) biliyorsunuz. O halde düşünseniz ya!
Ektiğiniz tohuma ne dersiniz?!
Onu siz mi bitiriyorsunuz, yoksa bitiren biz miyiz?
İçtiğiniz suya ne dersiniz?!
Siz mi onu buluttan indirdiniz, yoksa indiren biz miyiz?
Tutuşturduğunuz ateşe ne dersiniz?!
Onun ağacını siz mi yarattınız, yoksa yaratan biz miyiz?

O halde, O yüce Rabbinin adını tesbih et (yücelt).
(VÂKI'A: 56/58-69,71,72,74)

Verilen örnekler Dünyamızda yaşamı meydana getiren temel unsurlardır. Bu unsurlar Antik Felsefede ateş, hava, toprak ve su olarak sembolleştirilmiştir.

Surede su ile ilgili söylenilen ilginç bir tanımlama vardır. Buna da dikkatlerinizi çekmeden geçmek istemiyorum.

Güneş sistemimizin içindeki gezegenlerin içinde denizleri, okyanusları olan tek gezegen Dünya'dır.. Ve ne ilginçtir ki, günümüze kadar yapılan tüm araştırmalar, bu kadar büyük oranda bir suyun Dünyamız'a nereden gelmiş olduğuna bir açıklama getirememiştir. Başta NASA olmak üzere hiçbir bilimsel araştırma organı bu konu üzerinde kesin bir bulgu elde edememiş, bu kadar büyük orandaki suyun nereden geldiğine bir açıklık getirememiştir. **Şu anda bilimin cevap veremediği sorulardan biri de dünyamızda bulunan bunca su rezervinin buraya nasıl gelmiş olduğudur.**

"Suyu yukarıdan biz indirdik" diyerek surede bu konuya çok ilginç bir açıklama getirilmekte ve dünyamızdaki suyun kozmik kökeni üstü örtülü olarak açıklanmaktadır.

Bütün bu anlatılanların hemen ardından gelen ayet de son derece manidar ve düşündürücüdür. Sanki anlatılmak istenenlerin ne anlama geldiğini açıklarcasına şöyle denmiştir:

Yıldızların yerlerine yemin ederim ki, -eğer bilirseniz, gerçekten bu, büyük bir yemindir-
(VÂKI'A: 56/75-76)

İşte yukarıda sanki bir imza gibidir demiştik... Sıralanan örnekler bu ayetle noktalanmış ve dünyanın adeta bir laboratuvar gibi kozmik varlıklarca şekillendirildiği ve üzerinde bir yaşamın başlatıldığı vurgulanmıştır. Evet.. Su, Dünyamız'a belli ki, kozmik varlıklarca dışarıdan getirilmiştir...

Bir diğer ilginç gerçek de, şu anda üstünde kesin bir fikir birliğine

varılmasa da, bilimsel çevreler, suyun Dünyamız'a kuyruklu yıldızlardan gelmiş olabileceği üzerinde durmaktadır.

Temiz olanlar dokunabilir...

O, elbette değerli bir Kur'an'dır.
Korunmuş bir kitaptadır.
Ona, ancak tertemiz olanlar dokunabilir.
Âlemlerin Rabb'inden indirilmedir.
(VÂKI'A: 56/77-80)

İlk okunuşta çok fazla bir önemi yokmuş gibi görünse de, bu oldukça önemli ayetlerden biridir...

Tertemiz olanların dokunması; yıkanmayla, fiziksel temizlenmeyle ilgili bir mesele değildir... Dokunmak, temas etmek, hissetmek ve anlamak demektir. Diyor ki: Tertemiz olanlar dokunabilir... Yani tertemiz olanlar anlayabilir. Yani ruhsal arınmışlar anlayabilir... **Bir başka deyişle, bu ayetler herkes tarafından anlaşılamayacak diyor.**

Nitekim öyle olmuş ve aradan geçen yüzyıllar boyunca tartışmalar devam etmiş ve ayetler üzerinde çok farklı yorumlar ortaya çıkmıştır.

Kur'an-ı Kerim'in indirilişinden sonra, içerdiği ezoterik bilgileri anlayabilmek için sufi mabetlerinde çok özel çalışmalar yapılmıştır. Sadece sufiler değil, diğer tasavvufi, bâtıni tarikatlar da bu yolda çok önemli bir kültürün oluşmasını sağlamışlardır.

Ama hiçbir zaman tasavvufi batıni düşünürlerin yorumları özel merkezlerin dışına taşmamış sadece çok kısıtlı bir dairenin içinde kalmıştır. Bu yorumlar geniş kitlelere aktarılmamıştır. Çünkü içinde yaşanılan devrenin gereği olarak aktarılmaması gerekiyordu.

Bütün bu bâtıni çalışmalar yapılırken bir taraftan da müritlerin arınması, sadeleşmesi yönünde nefis terbiyesi çalışmaları yürütülmekteydi. Yani astral arınmalarının gerçekleştirilme çalışmalarıydı bunlar. Ayette ifade edilen temiz olanlardan kasıt da zaten astral temizliktir.

Gelelim korunmuş kitaptadır sözüne...

“Korunmuş bir kitaptadır” sözü önceden hazırlanmış ve varolan bilgiler aktarılmaktadır demektir. Plânlanmış ve tasarlanmış bir organizasyonu anlatır...

Bu organizasyon, çok uzun bir süre öncesinde plânlanmış ilahi bir oluşumu ifade etmektedir. Kökeninin bizim devremizin de öncesine dayandığı Kur’an-ı Kerim’in birçok ayetinde ifade edilmiştir...

> Can boğaza geldiğinde, onu geri döndürsenize! Oysa siz o zaman bakıp durursunuz. Biz ise ona sizden daha yakınız. Fakat siz göremezsiniz.
> (VÂKI’A: 56/83-85)

Siz göremezsiniz deniliyor... Çünkü burada bedenini terk eden bir varlık Öte Âleme gidiyor... Bizim görüş alanımızdan çıkıp başka bir boyutta varlığına devam ettiği anlatılıyor. Burada Öte Âlemle ilgili fazla bir bilgi verilmemiş sadece öldükten sonra da yaşamın devam ettiği bildirilmekle yetinilmiştir.

ŞU’ARÂ SURESİ

227 ayetten oluşan sure, adını 224. ayette geçen ve *“şairler”* anlamına gelen *“Şu’arâ”* kelimesinden almıştır.

O dönemler iyi şiir söylemekle ünlü birçok kişi vardı. Bunlar çeşitli seviyelerde ruhsal bağlantı içinde olan medyomik kabiliyetteki kimselerdi. Ve Hz. Muhammed de vahyi almaya başladığında birtakım çevreler onun iyi bir şair olabileceğini ileri sürmüşler ve diğer şairlerle bir tutmuşlardı.

Surede Hz. Muhammed'e vahyedilen bilgilerin kaynağının diğer şair olarak tanımlanan kişilerin kaynaklarından farklı olduğu vurgulanmış ve söz konusu diğer kaynakların Kur'an üzerinde hiçbir etkisinin bulunamayacağı ifade edilmiştir.

Bu konuya başka surelerde de değinilmiş örneğin bir tanesinde şöyle denmiştir: *"Biz o Peygamber'e şiir öğretmedik. Bu ona yaraşmaz da. O(na verdiğimiz) ancak bir öğüt ve apaçık bir Kur'an'dır."* (YASİN: 36/69)

Eski dönemlere ait bilgiler...

Sure daha önce anlatılan Hz. Musa ve Mısır'daki eğitimi ile ilgili anlatımlarla başlamış ve hepimizin yakından bildiği Hz. Musa'nın asasıyla "Kızıldeniz"i ikiye ayırdığı o mucizevi olayla devam etmiştir:

> Musa'nın arkadaşları, "Eyvah yakalandık" dediler. Musa, "Hayır!, Rabbim şüphesiz benimledir, bana yol gösterecektir" dedi. Bunun üzerine Musa'ya, "Asan ile denize vur" diye vahyettik. Deniz derhal yarıldı. Her parçası koca bir dağ gibiydi. Ötekileri de oraya yaklaştırdık. Musa'yı ve beraberindekilerin hepsini kurtardık. Sonra ötekileri suda boğduk. Bunda şüphesiz bir ibret vardır. Ama pek çokları iman etmiş değillerdi.
> (ŞU'ARÂ: 26/61-67)

Sure'nin devamında İbrahim Peygamber ve Nuh Peygam-berler'le ilgili anlatımlara yer verilmiştir. Hz. İbrahim ve Hz. Nuh bizim devremizin öncesine ait peygamberlerdir. Bizim devremizden önceki toplumlar burada kastedilmektedir. Yani Tufan Öncesine ait uygarlıklar...

> Ey Muhammed! Onlara İbrahim'in haberini de oku. Hani o babasına ve kavmine, "Neye tapıyorsunuz?" demişti. "Putlara tapıyoruz ve onlara tapmaya devam edeceğiz" demişlerdi. İbrahim dedi ki: "Onlara

yalvardığınızda sizi işitiyorlar mı?" "Yahut size fayda veya zararları dokunur mu?" "Hayır, ama biz babalarımızı böyle yaparken bulduk" dediler.
(ŞU'ARÂ: 26/69-74)

Şimdi akıllara şöyle bir soru gelebilir: "*Hani Tufan Öncesi Uygarlıklar bizim devremizin uygarlıklarına göre daha ileri seviyeliydi*" diye... Çünkü buradaki anlatımlara bakılırsa sanki putperest bir kavimden söz edildiğini düşünmemiz gerekiyor diyebilirsiniz.

Konuyu açalım...

Ezoterik bilgilere göre Tufan Öncesi Uygarlıklar bizim devremiz uygarlıklarıyla kıyaslandığında, daha ileri seviyeli kozmik bilgilere sahiptiler. Ancak zamanla bu uygarlıkların ellerinde bulundurdukları bilgiler dejenere olmaya ve negatif alanlarda kullanılmaya başlandı. Özellikle Atlantis'in son dönemlerinde bu dejenerasyon, çok büyük bir oranda yaşanmıştı. Bu konuda araştırma yapan okurlarımız hatırlayacaklardır. Tufan sonrasında da bu kozmik kökenli ileri düzeyli bilgiler sadece bazı mabetlerin içinde muhafaza edilebildi ve halk arasında bu bilgiler tam anlamıyla anlaşılmaz bir hâle getirilerek dejenere edildi. Ortada sadece bir zamanlar önemli bilgiler ihtiva eden ancak şimdi anlamı unutulmuş sembollere dönüştürülmüş bazı resimler ve heykeller kaldı. Örneğin Mısır'daki Osiris ve Thot'un heykelleri gibi...

Kur'an-ı Kerim'de sıklıkla vurgulanan meselenin ardında yatan gerçek budur. Yoksa dünyanın hiçbir döneminde insanlar kendilerinin yarattığı bir heykele, yaratıcı diye tapmamışlardır. Nitekim "*biz babamızı böyle yaparken bulduk"* sözü kuşaktan kuşağa geçen bilgilerin artık anlaşılmaz bir hâle geldiğini çok açık bir şekilde ifade etmektedir. Dışsal olarak ne gördülerse onunla yetinmek zorunda kaldıklarını bu sözle ayet açıklamıştır.

Sure Hz. Musa'nın bir duasıyla şöyle devam etmiştir:

"Beni Naîm cennetinin varislerinden eyle."
"Babamı da bağışla. Çünkü o gerçekten yolunu şaşıranlardandır.

(Kulların) diriltilecekleri gün beni utandırma!”
88. “O gün ki ne mal fayda verir ne oğullar! Allah’a arınmış bir kalp ile gelen başka.”
(ŞU’ARÂ: 26/85-89)

“Naim”, bolluk ve bahtiyarlık içinde yaşamak demektir.

Hz. Musa’nın sözünü ettiği *“Naim Cenneti”* Kur’an-ı Kerim’de tasvir edilen cennetin sekiz katından biridir.

Geleneksel İslam anlayışına göre bunlardan, Cennet-i Adn, derecesi en yüksek olandır. İkinci sırada Cennet-i Firdevs gelir. Diğerleri sırasıyla Cennet-i Naîm, Cennet-i Huld, Cennet-ül-Me’vâ, Dârüs-selâm, Dârül-Karâr, Dârül-Celâl’dır.

Ayette arınmış kalp sembolü çok manidar bir açıklamadır. Astral arınmayı ve astral tortulardan kurtulmayı ifade eder. Cennetin farklı katmanlardan oluştuğunun söylenmesi, öte âlemin en kabadan başlayıp gittikçe süptilleşen maddesel özelliğini ifade eder. (22)

Gökten inen ateş kütlesi...

Sure *“Tufan Öncesi Uygarlıklar”*dan olan Nuh, Ad, Semud kavimleriyle ilgili anlatımlarla devam etmiş ve sonrasında Hz. Musa döneminde varolan bir topluluk olan Eyke Halkı ile ilgili açıklamalarda bulunulmuştur.

Eyke halkı da peygamberleri yalanladı. Hani Şuayb onlara şöyle demişti: “Allah’a karşı gelmekten sakınmaz mısınız? Şüphesiz ben size gönderilmiş güvenilir bir peygamberim. Artık Allah’a karşı gelmekten sakının ve bana itaat edin.”
(ŞU’ARÂ: 26/177-179)

Ölçüyü tam yapın. Eksik verenlerden olmayın.
Doğru terazi ile tartın. İnsanların mallarını ve haklarını eksiltmeyin. Yeryüzünde bozgunculuk yaparak karışıklık çıkarmayın.
(ŞU’ARÂ: 26/181-183)

Şuayb'ın, Medyen kavminden olup; hem Medyen'e ve hem de Eyke halkına elçi olarak gönderildiği anlatılmaktadır.

Medyen toprakları, Hicaz'ın kuzey batısında, oradan Kızıldeniz'in doğu sahiline, güney Filistin'e, Akâbe Körfezi'ne ve Sina Yarımadası'nın bir bölümüne kadar uzanan bölgelerde yer alır.

Ebu Cafer Taberi, *"Milletler ve Hükümdarlar Tarihi"* isimli eserinde şunları söylüyor:

"Eykeliler azabı isteyince; Güneş, yedi gün müthiş bir sıcaklık yaydı. O sırada gökyüzünde bir bulut belirdi ve serin bir rüzgâr esti. Eykeliler, bulutun gölgesinde toplandılar. Birden Gök'ten "ateş kütlesi" indi ve Eyke halkı, yeryüzünden silindi."

Bu konuyla ilgili surenin devamında şöyle denmiştir:

Onlar şöyle dediler: "Sen ancak büyülenmişlerdensin." Sen sadece bizim gibi bir insansın. Biz senin yalancılardan olduğunu sanıyoruz.Eğer doğru söyleyenlerden isen, haydi gökten üzerimize bir parça düşür."

Şuayb, "Rabbim yaptıklarınızı en iyi bilendir" dedi.

Onlar Şuayb'ı yalanladılar. Derken gölge gününün azabı onları yakaladı. Şüphesiz o, büyük bir günün azabı idi.

(ŞU'ARÂ: 26/185-189)

Hz. Şuayb'ın Mısır inisiyasyonu ile bağlantılı olma ihtimali çok yüksektir. Nitekim İslam Tarihinde de yazıldığı gibi Şuayb Hz. Musa'nın kayınpederidir.

Mısır'da Firavunun gözetimi altında yetişen Hz. Musa, orada istemeyerek bir kişiyi öldürünce, Medyen'e kaçmak zorunda kalmış, orada Hz. Şuayb ile karşılaşmış ve kendisine sekiz yıl -arzu ettiği takdirde on yıl- çobanlık yapmak karşılığında kızlarından biriyle evlenmişti.

Çobanlık inisiyatik öğretilerde hocalık yapmak anlamına gelir. Bu sembolü hem Hz. İsa, hem de Hz.Muhammed kullanmıştır.

Kur’an-ı Kerim’in indiriliş özelliği...

Kur’an-ı Kerim’in ruhsal bir tebligat olarak indirildiğinin en açık anlatıldığı yerlerden biri işte surenin bu bölümüdür. Ayette Kur’an-ı Kerim’in indirilişinde Melekut Âlemi’nin üyelerinden olan ve Cebrail olarak isimlendirilen varlığın bu indirilişteki rolü açıkça ifade edilmiştir.

Şüphesiz bu Kur’an, Âlemler’in Rabbi’nin indirmesidir.
Uyarıcılardan olasın diye onu güvenilir Ruh (Cebrail) senin kalbine apaçık Arapça bir dil ile indirmiştir.
(ŞU’ARÂ: 26/192-195)

Âlemlerin Rabbi’nin isteği üzerine Kur’an-ı Kerim’in oluşturulmasından, indirilişine ve bu vahyi alan peygambere kadar birçok ileri düzeyli varlık bu ilahi organizasyonda vazife almıştır. Bunlardan bir tanesi de yukarıdaki ayette ***“güvenilir ruh”*** olarak ifade edilmiştir.

Kur’an-ı Kerim’in başka ayetlerinde de ruh tabiri kullanılmış ve bu ruh sözcüğüyle Cebrail kastedilmiştir. Bu tabirler Cebrail’in bir ruh varlığı olduğunu tüm açıklığıyla dile getirmektedir. Daha önce bu konuya değinmiştik ama yeri gelince bu konuya tekrar değineceğiz...

Şüphesiz bu (Kur’an’ın indirileceği) öncekilerin kitaplarında da vardı.
İsrailoğulları bilginlerinin onu bilmesi, onlar için bir delil değil midir?
(ŞU’ARÂ: 26/196-197)

Konuyla ilgili İncil’de şöyle denmiştir:

“Size söyleyecek daha çok şeyim var, fakat şimdi dayanamazsınız. Ama O Hakikat Ruhu gelince, size her hakikate yol gösterecek, çünkü kendiliğinden söylemeyecektir. Fakat ne işitirse söyleyecek ve gelecek

şeyleri size bildirecektir."
(YUHANNA: 16/12-13)

İncil'deki *"kendiliğinden söylemeyecektir. Fakat ne işitirse söyleyecek"* sözüyle Kur'an-ı Kerim'deki *"uyarıcılardan olasın diye onu güvenilir Ruh senin kalbine indirmiştir"* ifadesi Kur'an-ı Kerim'in indirilişi ile ilgili aynı bilgiyi bizlere aktarmaktadır.

Kur'an-ı Kerim'in indirilişinden çok önceleri bu bilginin İncil'de verilmesi Hz. Musa ile başlayan ve Hz. İsa ile sürdürülen *"Semavi Dinler Devri"*nin nasıl bir program içinde yürütüldüğünü göstermesi bakımından ayrı bir öneme sahiptir.

Semavi Dinler Dönemi, insanlığın aşamalı aşağı iniş sürecinde yaşaması gereken bir eğitim sistemiydi. Bu eğitim sistemiyle bizzat Dünya'yı görüp gözeten "Evrensel İdare Mekanizması"na bağlı vazife yapan unsurlar ilgilenecekti.

Bu vazifeli plânlar Musevilik'te *"Elohim"*, Hristiyanlıkta *"Baba"*, *"Kutsal Ruh"*; İslamiyet'te ise *"Yüce Topluluk" "Güvenilir Ruh"*, *"Ruhül Kudüs"* isimleriyle ifade edilmiştir.

Andolsun, Musa'ya Kitabı verdik. Ondan sonra ardarda peygamberler gönderdik. Meryemoğlu İsa'ya mucizeler verdik. Onu Ruhu'l-Kudüs (Cebrail) ile destekledik.
(BAKARA : 2/87)

Hz. Musa da diğer peygamberlerin yaptığı gibi sırları üstü örtülü ve kapalı bir şekilde aktarmıştır. Zaten peygamberlik vazifesinin kendisine bildirildiği ve ilk vahyin kendisine aktarıldığı Serbal Kayalıkları'ndaki mağaradan, en son vahyine kadar bilginin nasıl verileceği ve insanlara nasıl aktarılacağı konusunda yönlendirilmiştir. Bazen aynen aldığı vahyi aktarmış bazen de aldığı bilgileri kendi derleyerek vermiştir. Bu aktarımları da Tevrat'ın ilk 5 bölümünü oluşturur. Tevrat'ın diğer bölümleri kendisinin dışındakilerce kaleme alınmıştır.

Tevrat bu iki özelliğiyle Kur'an-ı Kerim'den farklılık gösterir. Hz. Muhammed vahiy kanalından aldığı bilgileri aktarmış ve bu aktarımlar daha

sonra vahiy katiplerince yazılmış ve sonra da bunlar bir araya getirilerek Hz. Muhammed'in vefatından sonra Kur'an-ı Kerim oluşturulmuştur. Kur'an-ı Kerim tamamıyla vahiy kanalıyla alınan bir irtibatın sonucunda oluşmuş bir kitaptır. Hz. Muhammed'in transa girerek aldığı vahiyle, kendi düşünceleri birbirinden ayrılmıştır. Kendi düşünceleri hadisler adı altında toplanmış ve Kur'an-ı Kerim'e dahil edilmemiştir.

Hz. İsa'da ise durum çok farklıdır. O geçmişini unutmadan dünyaya özel bir şekilde doğmuş ve hem yaşarken, hem de vazifesini yerine getirirken geçmişine ait tüm bilgilerini her an kullanabilir bir durumdaydı. Bu nedenden dolayı kendisine ruhsal bir tebligatın yapılmasına gerek yoktu. Çünkü o, aşağıdayken adeta yukarıda da aynı anda yaşayabilme imkanıyla dünyaya gönderilmişti.

Sure, Kur'an-ı Kerim'in özel bir koruma ile vahyedildiğini anlatan bilgiyle devam etmiş ve Hz. Muhammed'e bu tebliği insanlara nasıl sunması gerektiğini bildiren ayetlerle noktalanmıştır:

> O Kur'an'ı şeytanlar indirmemiştir. Zaten bu onların harcı değildir, buna güçleri de yetmez. Çünkü onlar (vahyi) işitmekten uzaklaştırılmışlardır. Öyle ise sakın Allah ile beraber başka bir ilâha yalvarma, sonra azaba uğratılanlardan olursun! (Önce) en yakın akrabanı uyar. Mü'minlerden sana uyanlara kanatlarını indir.
>
> Eğer sana karşı gelirlerse, "Şüphesiz ben sizin yaptığınız şeylerden uzağım" de.
>
> (ŞU'ARÂ: 26/210-216)

La ilâhe illallah...

Yukarıdaki ayette üzerinde durmak istediğim önemli bir konuya yer verilmiştir: ***"Allah ile beraber başka bir ilâha yalvarma..."***

Bu insanları tek bir merkeze yönlendirme çağrısıdır. Tek Tanrı inancının altındaki ana sebeptir.

Evrensel hiyerarşinin topyekün hizmet ettiği, bağlı olduğu, yöneldiği tek bir merkez vardır. O da Âlemler'in Rabbi olan Allah'tır. Tek bir İlah vardır ve tüm varlıklar ona bağlıdırlar. Hiyerarşinin en altından en üstüne kadar.

Başka ilâhlara yalvarma denmiştir... Çünkü başka ilâh yoktur. İlahi

varlıklar vardır ama İlah tektir. İnsan da ilahi bir varlıktır... Evrensel hiyerarşideki diğer varlıklar da... Ama Allah'tan başka İlah yoktur. Bu söz bütün sufi çalışmalarının, bütün zikirlerin, bütün nefis terbiyesinin ve kurtuluşun bir sloganı hâline getirilmiş ve şöyle denmiştir: ***"La ilâhe illallah."***

"Hayır ve Şer Allah'tan gelir" denir... Bu da sufizimin kendisine slogan hâline getirdiği sözlerden biridir. Hayır ve şer... İyilik ve kötülük... Bu sufizmde şöyle değerlendirilmiştir:

Orada her şey birdir. İyi yoktur kötü de... Ne aşağısı ne yukarısı ne sağ ne sol vardır. Birlik anlayışıdır o... Sufizm'in temel aldığı nihai nokta birliğe ulaşmak, çokluk anlayışını terk etmektir. Peki ama bu ne demektir?

Nasıl ki Hz. Musa ile Hızır birlikte yolculuğa çıktığında Hızır'ın (yani uyanmış birlik şuuruna varmış kişinin) yaptıkları Hz. Musa'ya ters gelmiş ve anlayamamışsa, bir sufi ehlinin de yaptığı bazı işler dıştaki kişilere yanlışmış gibi görünebilir. Ünlü sufilerden Sultan Veled "Maarif" adlı eserinde bu konuyu şöyle bir örnekle anlatmıştır:

"Tanrı adamı, her ne yaparsa doğru yapar ve doğru olur; fakat bu cahillere eğri görünür. Mesela, Kâbe'nin içinde bulunan bir kimse için yüzünü çevirdiği her taraf kıble olur. Yüzünü çevirdiği yönün önemi kalmaz. Kâbe'nin içinde bir tarafın diğer tarafa bir üstünlüğü yoktur. Her taraf aynı değerdedir."

"Dünyada bazı şeylerin iyi kötü, sevap günah, doğru yanlış olarak görülmesi mahluk tarafındandır. Halik ise bunlardan tamamen beridir."

Bu aynı zamanda birlik anlayışı içine giren bir kimsenin sebep sonuç zincirlerini takip edebildiği anlamına da gelir. Bu konuya Hz. Musa ile Hızır konusunu ele alacağımız Kehf Suresi'nde yeniden döneceğiz...

Son olarak yine Sulan Veled'in birkaç sözüyle bu bölümümüzü noktalayalım:

“Halkın gördüğü; ibadetlerden, ayinlerden, mezheplerden, anlatılan ve gösterilen şeylerin hepsi, amelin aslı, kendisi olmayıp amelin sebepleridir.”

“Bersia, yıllarca hakikatte hiçbir zahidin yapamayacağı bir şekilde ibadette bulundu. Yani zahiri ameli yerine getirdi. Fakat sonunda kâfir olarak öldü.”

“Akıllı kimseler; bu az olan şeyden çoğunu da anlarlar. Gafiller ise çoktan azı bile anlayamazlar. Amelin hakikati, senin bulunduğun hâlden her an başka bir hâle geçmen ve manen ilerlemendir. Hakiki amel içi değiştirmektir...”

“Suretler manadan haber verirler ve onu anlatırlar. Herkes manayı kavrayamaz ve güzelliği göremez. Sureti ancak suret görür; can için can lazımdır. Akıllı bir insan, her şeyin suretinden, hayalinden o şeyin hakikatini arar. Bu âlem de o âlemin aksi ve gölgesinden ibarettir.” (23)

NEML SURESİ

93 ayetten oluşan sure, adını, 18. ayette yer alan *“en-Neml”* kelimesinden almıştır. Neml, *“karınca”* demektir.

Namazın dosdoğru kılınması ve öte âlem...

> Kur’an, namazı dosdoğru kılan, zekatı veren ve ahirete de kesin olarak inanan mü’minler için bir hidayet rehberi ve bir müjdedir.
> (NEML: 27/2-3)

Burada sözü edilen namazın dosdoğru kılınması önemli bir kavramdır. Ve birçok ayette bu ısrarla vurgulanmıştır... Anlatılmak istenen sadece günde beş kez namazın belirli kuralları yerine getirerek kılınması değildir. Daha önce de

değindiğimiz gibi Kur’an-ı Kerim’in birçok ayetinde ısrarla namazı dosdoğru kılın diye uyarıda bulunulmuştur.

Ancak çok ilginçtir ki, bu ısrarlı uyarı geniş kitlelerce çok fazla dikkate alınmamış, namazın belirli kurallar içinde kılınmasının yeterli olduğu zannedilmiştir.

Zihinden birtakım duaları Arapça tekrar ederek ve belirli hareketleri yerine getirerek kılınan namaz ahiret hayatımızda kurtarıcı bir etkisi olacağı düşünülmüşse de durum hiç de öyle değildir.

Bunun böyle olup olmadığını en iyi öte âleme geçince anlayacağız. Öte âlemde konsantrasyon yeteneğimizin artması çok işimize yarayacaktır ve zaten namazla hedeflenen yararlardan biri de budur.

Bu ancak namazın doğru kılınmasıyla elde edilebilecek bir özelliktir. Bu şekilde kılınacak bir namaz bizi öte âleme hazırlama noktasında çok işimize yarayacaktır kuşkusuz. O yüzden de ısrarla birçok ayette bu nasihat tekrar edilmiştir.

... Ve dikkat edilirse Kur’an-ı Kerim’de sürekli insanlar öte âlem hakkında uyarılmış ve öte âleme dikkatler çekilmek istenmiştir.

Ruhsallık ve öte âlem tüm dinlerin temel konularının başında gelir. Surenin hemen devamında yine bu konuya yer verilmiştir:

> Şüphesiz, ahiret hayatına inanmayanların işlerini biz kendilerine güzel göstermişizdir de o yüzden bocalayıp dururlar. Onlar, azabın en kötüsü kendilerine has olan kimselerdir. Onlar ahirette en çok ziyana uğrayanlardır.
> (NEML: 27/4-5)

“Ahirette en çok ziyana uğrayanlar” sözü önemli bir bilgiye işaret eder. Dünya meşgalesiyle kendini kaybedenlerin sonunu anlatır.

Kendi üzerinde çalışma yapmayan, otomatik bir hayatı tercih eden, tortuların temizlenmesi bir yana, gurur ve kibir duygularıyla bu tortuları ağırlaştıran insanların ahirette yani öte âlemde karşılaşacağı sıkıntılar, Kur’an-ı Kerim’in kendine has üslubu içinde bu ayetlerde böyle dile getirilmiştir.

Hüdhüd kuşu'nun gizemi...

Sure daha önce işlenen Hz. Musa'nın Medyen'den dönerken başından geçen ruhsal irtibat ve Mısır'da yaşadıklarıyla ilgili konularla devam etmiş ve sonrasında, Hz. Muhammed'in döneminde yaşanan ilginç bir olay üstü örtülü bir şekilde anlatılmıştır... Şimdi bu olayı ve bu olayın perde arkasını ele alacağız...

> Andolsun! Biz Dâvûd'a ve Süleyman'a ilim verdik. Onlar, "Hamd, bizi mü'min kullarının birçoğundan üstün kılan Allah'a mahsustur" dediler. Süleyman, Dâvûd'a varis oldu ve, "Ey insanlar, bize kuş dili öğretildi ve bize her şey verildi. Şüphesiz bu, apaçık bir lütuftur" dedi.
> (NEML: 27/15-16)

Ayette sözü edilen *"biz ilim verdik"* sözü Cebrail'in dahil olduğu Melekut Âlemi'yle o kişilerin de bağlantılı olduğu anlamına gelir. İlim verilenler, Cebrail'in dahil olduğu plân tarafından görüp gözetilen ve eğitilen vazifeli varlıklar demektir.

Bu varlıkların sayısının bir hayli fazla olduğunu Kur'an-ı Kerim'de yer alan ayetlerden anlıyoruz. Demek ki, Hz. Muhammed dünyaya gelirken yanında ciddi bir yardımcı kadrosuyla birlikte gelmiş ve peygamberlik vazifesini yerine getirirken bu kişilerin yardım ve desteğini almıştır. İşte bu vazifeli varlıkardan biri de Hz. Süleyman'dır.

Bu vazifeli varlıkların Evrensel İdare Mekanizması'nın önemli bir unsuru olan Cebrail'in dahil olduğu plân tarafından eğitildiklerini *"bize kuş dili öğretildi"* ayetinden de rahatlıkla anlayabiliriz.

Daha sonraları ünlü sufilerin de kullandığı kuş dili sembolü, ruhsal bilgilendirmeye mazhar olmak demektir. Çünkü kuş ruhun sembolüdür ve kuş dili de ruhun dili anlamına gelir. Yani ruhsal bilginin... Bu da ilahi - göksel ve kozmik bir bilgiye karşılık gelir. Bu sembolü Muhyiddin İbn Arabi de kullanmıştır.

Surenin devamında da *“kuş”* sembolü kullanılmaya devam edilmiştir...

Hz. Süleyman, Mescid-i Aksâ’nın inşaatının bitmesiyle, ordusu ile birlikte Mekke’ye doğru bir yolculuk yapmış ve Hz. Muhammed’in Mekke’ye geleceğini haber vermişti. Oradan ayrılıp yolda giderken gördüğü güzel bir vadide namaz kılmak istemişti. İşte şimdi aktaracağımız ayetlerdeki sözü edilen olaylar o dönem yaşanmıştı.

> Süleyman kuşlara göz atıp yokladı ve şöyle dedi: “Hüdhüd’ü niçin göremiyorum? Yoksa kayıplara mı karıştı?”
> Derken Hüdhüd çok beklemedi, çıkageldi ve (Süleyman’a) şöyle dedi: “Senin bilmediğin bir şey öğrendim. Sebe’den sana sağlam bir haber getirdim. Ben, onlara (Sebe halkına) hükümdarlık eden, kendisine her şeyden bolca verilmiş ve büyük bir tahtı olan bir kadın gördüm. Onun ve kavminin, Allah’ı bırakıp güneşe taptıklarını gördüm. Şeytan onlara yaptıklarını süslü göstermiş ve böylece onları yoldan çıkarmış. Bu yüzden de onlar doğru yolu bulamıyorlar.”
> (NEML: 27/20,22-24)

Bir kuş cinsi olan Hüdhüd (Çavuşkuşu) Kur’an-ı Kerim’de kullanılmış olan kuş sembolüdür. Ya Cebrail plânıyla Hz. Süleyman’ın irtibatına yardım eden bedensiz bir rehber varlığın ya da Cebrail plânıyla Hz. Süleyman’ın irtibatını sağlayan bir inisiyenin sembolüdür. Her ikisi de olabilir.

“Bilmediğin bir şey öğrendim” demesi ve bunu Hz. Süleyman’a bildirmesi, Hz. Süleyman’ın göksel bir bilgilendirmeye tutulduğunu göstermektedir.

Belli ki, güneşe taptıkları söylenen bu kavme de o dönem hâlâ inmeye devam eden Kur’an öğretisinin ulaştırılması istenmiş ve bu görevin bildirilişi, ayetlerde böyle sembolik bir anlatımla dile getirilmiştir.

Ahiret bilgisinden mahrumdurlar...

> De ki: “Göktekiler ve yerdekiler gaybı bilemezler, ancak Allah bilir.

Onlar öldükten sonra ne zaman diriltileceklerinin de farkında değildirler.”
Ahiret (gününün gerçekleşeceği) hakkında bilgi (peygamberler aracılığı ile) onlara peşpeşe gelmiştir. Fakat onlar bu konuda şüphe içindedirler. Daha doğrusu onlar ahiretten yana kördürler.
(NEML: 27/65-66)

İnsan için belki de dünyada varolduğundan bugüne kadar en büyük bilinmeyen ölüm olmuştur. Öldükten sonra nelerin olacağının bilgisi çeşitli yollarla insanlara ulaştırılmış, bu konuda insanlar bilgilendirilmeye çalışılmıştır.

Dinlerin de en fazla üstünde durduğu konuların başında gelmiştir; ölüm ve öldükten sonra nelerin olduğu... Ancak bu bilgiler dinlerde açık bir şekilde değil, diğer konularda da olduğu gibi kapalı ve üstü örtülü bir şekilde verilmiştir. Önemli olan bu üstü örtülü bilgilerin üzerindeki örtüyü kaldırmaktır. O nedenle de yukarıdaki ayette ahiretle ilgili bilgiler kastedilirken onların gözleri kördür yani bu bilgiye ulaşamamışlardır denmiştir. Surenin devamında da, bu ve Kur’an-ı Kerim’de bildirilen diğer bilgilere insanların ancak kendi çabasıyla ulaşabileceği şöyle anlatılmıştır:

Şüphesiz sen ölülere duyuramazsın. Arkalarına dönüp kaçarlarken sağırlara da çağrıyı duyuramazsın.
Körleri sapıklıklarından vazgeçirip doğru yola getiremezsin...
(NEML: 27/80-81)

Kıyamet alametleri (1): Dabbe...

(Kıyametin kopacağına dair) o söz başlarına gelince onlar için yerden kendilerine bir dâbbe (canlı bir yaratık) çıkarırız. O, onlara insanların ayetlerimize kesin olarak inanmadıklarını söyler.
(NEML: 27/82)

Kur’an-ı Kerim’de geçen kıyamet alametlerinden biri olarak değerlendirilen bir sembolün geçtiği bu ayetin farklı meallerini de aktarmakta yarar görüyorum:

“Sözün, onlar hakkında yerine geleceği, tahakkuk edeceği zaman gelip çatınca yeryüzünden, onlara bir mahluk çıkarırız ki o, konuşur onlarla ve gerçekten de insanlar, delillerimize adamakıllı inanmazlar der.”
(Abdülbaki Gölpınarlı)

“Kendilerine söylenmiş olan başlarına geldiği zaman, yerden bir çeşit hayvan çıkarırız ki o, onlara, insanların ayetlerimize kesin olarak inanmadıklarını söyler.”
(Diyanet İşleri Başkanlığı - Önceki)

“O söz, başlarına geldiği zaman, onlara yerden bir Dabbe (canlı) çıkarırız; o, onlara insanların, ayetlerimize inanmadıklarını söyler.”
(Süleyman Ateş)

Tüm meallerde gerçeğin ortaya çıkacağı günler tanımlamasının yapılmış olduğu çok açık bir şekilde ortadadır. Gelenekçi yorumcuların da ezoterik araştırmacıların da üzerinde ortaklaşa birleştikleri gibi, bu ayet kıyamet gününü tasvir etmektedir.

“Dabbe”: Hayvan veya binek hayvanı anlamına gelir. Kıyamet vakti yaklaşınca yerden çıkacak olan *“korkunç bir hayvan”* anlamında kullanılmıştır.

Adeta canavarı andıran bu hayvan, tüm mitolojilerde ve ezoterik bilgilerde, astral bedenimizi adeta bir zırh gibi saran *“tortunun”* sembolüdür... Nitekim mitolojilerde bu tortu, ağzından alevler saçan “canavar” ile sembolleştirilmiştir. Mitolojilerdeki canavarla mücadele motifleri ise, bu tortunun inisiyatik çalışmalarda temizlenmesinin mecazi anlatımıdır. Sadece mitolojilerde değil, eski uygarlıkların dinsel metinlerinde

de aynı sembolle karşılaşırız.

Ruhsal özümüzden gelen tesirlerin bize kadar ulaşmasına engel olan bu tortunun temizlenmesi, insan yaşamının asıl gayesidir. Ancak ne var ki, çoğunlukla bu tortuyu temizlemek bir kenara, tam tersine daha da artırarak bu dünyadan ayrılırız. Astral bedenimizin çevresini kaplayan bu tortunun oluşmasına sebebiyet veren en önemli etken; gerek bizden, gerekse çevremizden bize gelen negatif düşünce enerjileridir. Bu konuya az önce değinmiştik. İşte burada söz konusu edilen "canavar" bunun sembolüdür...

Astralimize ağırlık teşkil ederek, gerek ruhsal enerjilerimizin tam olarak bünyemize gelmesine, gerekse de *"Yukarısı"*nın tesirlerini tam olarak hissetmemize engel olan bu tortunun temizlenmesi, tam anlamıyla bir canavarla mücadele etmek kadar zordur. Çünkü bu tortu yüzünden insancıl yönümüz değil, hayvansal içgüdülerimiz daha ön plâna çıkmaktadır.

Yine bu tortu yüzünden bizler yukarısının tesirlerini algılayamamaktayız demiştik... Eğer bu tortu olmasaydı, bizler *"Yukarısı"*nın varlığını ve *"Ruhsal Otorite"*yi çok daha kolay idrak edebilirdik. Günlük yaşamımız içinde dilimizden *"İnşallahlar"*, *"Maşallahlar"* hiç düşmez ama gerçek bir *"Ruhsal Otorite"*nin hangi yasalarla bizi çevirip kuşattığından hemen hemen hiç haberimiz yoktur... Bu sözcükleri çoğunlukla şuursuzca kullanırız.

Neyse konumuzu toparlayalım...

"Dabbe" sembolünü tekrar ele alacak olursak şunları söyleyebiliriz: Kıyamet'in yani *"genel uyanış"*ın başlayacağı günlere yaklaşıldığında, yavaş yavaş insanlar kendilerindeki bu tortunun farkına vararak, bunun temizlenmesi için bir çaba içine gireceklerdir. Daha önce böyle bir çaba içine girememişlerdir çünkü bu tortuyu daha önce görmemişler ve fark etmemişlerdir. Demek ki, bu tortu kıyamete doğru insanlar tarafından daha kolay fark edilmeye başlanacaktır...

Günümüzde Dabbe'yi fark etmeye başlayan insanların sayısındaki artışı göz önüne aldığımızda, bu kıyamet alametinin de ortaya çıkmakta olduğunu rahatlıkla söyleyebiliriz. Hatta, Kıyamet'in şuurlandırıcı tesirlerini şimdiden fark etmeye başlayanlar, bu mücadeleye çoktan girmeye başladılar bile... Bunu fark edemeyenlerin ise, *"genel kıyameti"* beklemekten başka çareleri yok gibi görünüyor...

Dağlar hareketsiz değildir!...

Dağları görürsün, onları hareketsiz sanırsın. Halbuki onlar bulutların geçişi gibi hareket ederler. Bunu, her şeyi sağlam ve yerli yerince yapan Allah yapmıştır. Şüphesiz O yaptıklarınızdan hakkıyla haberdardır.
(NEML: 27/88)

Kıtaların levhalar üzerinde hareketli kara parçalar olduğu hatırlanırsa bu ayetin anlamı kolaylıkla anlaşılacaktır.

Konuyla ilgili Prof. Dr. Süleyman Ateş, Kur'an-ı Kerim mealinin dipnotunda şu açıklamada bulunmuştur:

"Dağlar arzı yüksek yerleridir. Ayet sabit görünen dağların, aslında sabit olmayıp bulutlar gibi hareket ettiğini söylüyor. Dağların hareket etmesi demek, dağların üzerinde bulunduğu yerkürenin hareket etmesi demektir. Dünya'nın hareket ettiğine işaret eden bu ayet de, Kur'an'ın bilimsel mucizelerinden biridir." (24)

KASAS SURESİ

88 ayetten oluşan sure adını, 25. ayette geçen *"el-Kasas"* kelimesinden almıştır. Kasas, *"kıssalar"* anlamında olup Kur'an'da çeşitli konularla ilgili anlatılan kıssalar için kullanılmıştır. Kıssa, hikâye demektir. Kur'an kıssaları denildiğinde, Kur'an-ı Kerim'de anlatılan ibret ve öğüt veren hikâyeler anlaşılır.

İman eden bir kavm için Musa ile Firavun'un haberlerinden bir kısmını sana gerçek olarak anlatacağız.
(KASAS: 28/3)

İşte surenin hemen başında da böyle bir kıssanın anlatılacağından söz

edilmektedir. Kıssanın konusu Hz. Musa döneminde yaşanan bazı olaylardır...

Surede anlatılanları daha iyi anlayabilmek için o günlere kısaca geri dönelim...

Sina'nın zirvesi Elohim'in tahtıdır...

"Sina'nın zirvesi Elohim'in tahtıdır..." Bu söz Sina Yarıma-dası'nda yaşayanların bugün de dillerinden düşmez... Peki bu dağda neler olmuştu?... Gelin bu gizemli dağı ve bu dağda bir zamanlar yaşananları tarihin karanlık sayfaları arasından çekip çıkartmaya çalışalım...

Sina Dağı'nın tam karşısında Serbal Kayalıkları diye adlandırılan daha alçak dik yamaçlı bir dağ daha vardır. Her iki dağ arasında ise Araplar'ın Horeb, Sami Efsaneleri'nin de Ereb diye adlandırdığı taşlık zemini ile dikkatleri çeken karanlık bir vadi yer almaktadır. Bu bölge, Sina'nın gölgesiyle birlikte gece bastırmaya başladığında yüksek tepelere çöken sisle birlikte daha da iç karartıcı bir hâl almaktadır. Halk bu bölgeye başından beri, korkuyla karışık bir saygı duymuştur. Eğer bu bölgede normal yollarla açıklanamayan bir şeyler olduysa belki de bu olayların başlangıcı çok daha öncelere dayanıyordu... Çünkü yöre halkının geleneklerinde, efsanelerinde ve inançlarında bu iki dağ ve arasındaki vadide zaman zaman ışıklar saçan birtakım varlıkların görüldüğünden söz edilmekteydi. Bu bölgedeki çok sayıda kişi, dağların zirvelerinde ve vadinin karanlık bölgelerinde uçuşan ışık demetlerini gördüklerini ifade etmişlerdir.

Bütün bunlar birbirine eklenince yörenin gizemi de iyice artmıştı... Hatta öyle ki, halk bu bölgeye girmeye kesinlikle cesaret edemiyordu!..

Orada gerçekten de bir şeyler oluyordu... Bundan zaten kimsenin kuşkusu yoktu... Ancak asıl mesele halkın burada neler olduğunu bilmemesiydi...

İşin bir başka ilginç yanı da Yetro'nun inisiyeleriyle birlikte özel çalışmalarda bulunduğu ve inisiyelerin haricinde hiç kimsenin girmesine izin verilmeyen mağaralarının da, bu bölgedeki Serbal kayalıklarında bulunmasıydı...

Ezoterik kaynaklar, Yetro'nun inisiyelerinin bu mağarada çok özel çalışmalar gerçekleştirdiğini ve bu özel çalışmalarının sonucunda "*ilhama*

sahip olma” gibi bir yetenek kazandıklarından söz ederler... Bu mağara o kadar gizli tutulmuştur ki, hiçbir rahip, tüm ısrarlara rağmen, *“özel yol mensubu”* olmayan birini oraya götürmeye razı olmamıştır. Yine çok eski zamanlardan günümüze kadar gelebilen tüm ezoterik kaynakların bu bölgeyi; *“orası, geçmişin derinliklerine gömülü zamanlardan beri doğaüstü olaylara ve ışıklı varlıklara mahsus bir yerdir”* diye tanımlaması da hayli ilginçtir...

Yetro’nun inisiyelerinden biri olduğu için, bu gizemli bölgeye gidenlerden biri de Hz. Musa olmuştur... Bu bölgede yaşananları eğer Hz. Musa olmasaydı belki de hiçbir zaman bilemeyecektik. Gerçi o da yaşadıklarını açık olarak değil sembolleştirerek Tevrat’ta anlatmıştır ama yine de ezoterik bilgiler ışığında onun anlattıklarının neyi ifade edebileceği aşağı yukarı ortaya çıkabilmektedir...

Mağaralardaki bu gizemli olaylardan ve gizemli kişilerden, yıllar sonra Kur’an-ı Kerim’de de sözedilmiştir. Örneğin Kehf (Mağara) Suresinde bir grup gencin mağarada uyutulduklarından bahsedilir. Bu konuyu Kehf Suresi’ni incelerken ele alacağız...

Şimdi üzerinde durduğumuz suremizde anlatılanları görelim...

Musa süreyi tamamlayıp ailesiyle yola çıkınca, Tûr tarafında bir ateş görmüş ve ailesine, “Siz burada kalın, ben bir ateş gördüm, (oraya gidiyorum). Umarım oradan size bir haber ya da ısınmanız için ateşten bir kor getiririm” dedi.
Musa, ateşin yanına gelince o mübarek yerdeki vadinin sağ tarafındaki ağaçtan şöyle seslenildi: “Ey Musa! Şüphesiz ben, evet, ben Âlemlerin Rabbi olan Allah’ım.”
“Değneğini (yere) at.” (Musa değneğini attı). Onu bir yılanmış gibi süratle hareket eder görünce arkasına bakmadan dönüp kaçtı. (Bu sefer şöyle seslenildi:) “Ey Musa! Beri gel, korkma. Çünkü sen güvenlikte olanlardansın.”
(KASAS: 28/29-31)

Sina Dağı ayette Tur Dağı olarak ifade edilmiştir. Musa Dağı veya Harea Dağı olarak da bilinir. Mısır'da Sina Yarımadasında ve Kızıldeniz'in kuzeyinde yer alır. Yüksekliği 2285 metredir. Bu dağ Hz. Musa'ya dört semâvî kitaptan biri olan Tevrat'ın indirildiği yerdir. Süryanice tur, *"dağ"* anlamına gelir.

Tur Dağı Yahudilik, Hıristiyanlık ve İslam'a göre kutsal bir yerdir. İki taş levhanın Hz. Musa'ya verildiği yer de burasıdır.

Hz. Muhammed için Hira Dağı neyse Hz. Musa için Sina (Tur) Dağı da aynısıdır.

> Andolsun, ilk nesilleri yok ettikten sonra Musa'ya -düşünüp ibret alsınlar diye- insanların kalp gözünü açan deliller ve bir hidayet rehberi, bir rahmet olarak Kitab'ı (Tevrat'ı) verdik.
> (KASAS: 28/43)

Tevrat'ın vahyedilmesi ve ruhsal irtibatın burada kurulduğu ayetlerde son derece açık bir şekilde anlatılmıştır...

> Ey Muhammed! Musa'ya o emri verdiğimiz zaman sen (vadinin) batı tarafında değildin. (O olayı) görenlerden de değildin. Fakat biz (Musa'dan sonra) birçok nesiller meydana getirdik. Üzerlerinden uzun çağlar geçti. Sen Medyen halkı arasında yaşıyor değildin, ayetlerimizi onlardan okuyup öğreniyor da değildin. Fakat biz (bu haberi) göndereniz.
> Yine biz (Musa'ya) seslendiğimiz zaman Tûr'un yan tarafında da değildin. Fakat Rabbinden bir rahmet olarak, senden önce kendilerine hiçbir uyarıcı gelmeyen bir kavmi, düşünüp öğüt alsınlar diye uyarman için (o haberleri) sana bildiriyoruz.
> (KASAS: 28/44-45,46)

Ayetlerde geçmiş dönemlerde yaşanan dinsel öğretiyle ilgili konular anlatılırken, bir taraftan da Hz. Muhammed'in dünyaya doğduktan sonra unutma sürecine girdiği için bu konuları bilmediği de özellikle

vurgulanmıştır.

> Yine biz (Musa'ya) seslendiğimiz zaman Tûr'un yan tarafında da değildin. Fakat Rabbinden bir rahmet olarak, senden önce kendilerine hiçbir uyarıcı gelmeyen bir kavmi, düşünüp öğüt alsınlar diye uyarman için (o haberleri) sana bildiriyoruz.
> (KASAS: 28/46)

Burada olduğu gibi başka ayetlerde de sıklıkla dünyaya çeşitli peygamberlerin gönderildiği özellikle vurgulanmıştır. Buradan da anlaşılmaktadır ki, dünya üzerindeki dini eğitim sistemi aslında tek bir merkezden yönetilmekte ve her toplumun özelliğine göre kutsal metinler aktarılmaktadır.

> Kendi yaptıkları sebebiyle başlarına bir musibet gelip de, "Ey Rabbimiz! Bize bir Peygamber gönderseydin de ayetlerine uysaydık ve mü'minlerden olsaydık" diyecek olmasalardı, seni peygamber olarak göndermezdik.
> Onlara katımızdan gerçek gelince, "Musa'ya verilen (mucize)lerin benzeri niçin buna da verilmedi" dediler. Onlar daha önce Musa'ya verilen (mucize)leri inkar etmemişler miydi? Onlar, "İki sihirbaz birbirlerine destek oluyor" dediler. "Biz hepsini inkar ediyoruz" dediler.
> (KASAS: 28/47-48)

Yukarıdaki ayetlerde mucizelerin bile işe yaramadığı bir dönem anlatılmaktadır.

Mısır mabetlerinde yıllarca süren eğitiminden sonra majik yeteneklerle donatılmış bir şekilde peygamberlik vazifesine başlayan Hz. Musa, bu yeteneklerini vazifesi sırasında kullanmıştır.

Kullandığı bu yetenekler Kur'an-ı Kerim'de de birçok ayette anlatılmıştır. Ancak Hz. Musa'nın bu yeteneklerini gören birçok kişi bunun basit bir sihirden ibaret olduğunu ileri sürmüştür...

O dönemler majik yeteneklere sahip eski geleneklere ait rahiplerin

bulunması ve onların da bu yetenekleri sergiliyor olması, Hz. Musa'nın da onlardan biri olduğu sonucunu doğurmuştur. Günümüzde böyle majik yeteneklerini kullanabilen insanlar kalmadığı için, Hz. Musa o majik yeteneklerini bugün sergilemiş olsaydı, insanların ona yaklaşımının nasıl olacağını şöyle bir düşünmenizi istiyorum.

Bir televizyon kanalında bunlar sergilenmiş olsa herhalde bir anda tüm gündem buna odaklanır ve birçok kişinin düşünceleri bir anda değişiverirdi...

Helak olmak...

> Rabbin, ülkelerin merkezî yerlerine, kendilerine ayetlerimizi okuyan bir peygamber göndermedikçe memleketleri helak edici değildir. Zaten biz, halkları zalim olmadıkça memleketleri helak etmeyiz.
> (KASAS: 28/59)

Kur'an-ı Kerim'de helak olmak öncelikle bir toplumun hatta bir neslin yokolması anlamında kullanılmıştır. *"Kapatmak, ortadan kaldırmak, kesmek, ayırmak"* anlamlarına gelen bir sözcüktür.

Helak olmak tabiri Kur'an-ı Kerim'de özellikle vurgulanan ve sadece Kur'an-ı Kerim'e ait bir kavramdır. Diğer dinlerde böyle helak sözcüğü yoktur.

Genel anlamda ele alacak olursak devre sonuna ait bir kavram olduğunu söyleyebiliriz. Nedense insanlar *"helak"* sözcüğünü birinci anlamıyla yani *"yok ediliş, ortadan kaldırılış"* gibi ele almışlardır. Hiçlik tarzında sonsuza dek bir kayboluş gibi... Aslında kullanılış anlamı bu değildir. İkinci ve üçüncü anlamları ezoterik bilgilerle örtüşen bir özelliktedir. Ve bu yüzden kullanılmıştır.

Maddesel kaygıları ön plânda olan bir insan için helak olmanın bu maddesel isteklerin ortadan koparılıp atılması anlamının çıkartılması gayet doğaldır. Ama dünyanın sadece maddesel değil manevi bir yönü de bulunmaktadır.

Bu manevi yönde duygular, anlayışlar ve ruhsal gelişim de vardır.

Ruhsal gelişim düzeyi içinde belirli hedeflere ulaşıldıktan sonra cehdi ile

programa dahil olmuş insanların o programdan artık çıkmaları anlamına gelir. Yani dünya üzerinde oluşturulmuş olan bir devrenin kapatılması demektir.

Buradaki yokluk, kendinin maddeye olan bağlılığının, ortadan kaldırılmasının yokluğudur. Varlığının yokluğu değil, varlığın maddeye olan bağımlılığının kalkmasıdır. Maddenin tüm aldatıcı tesirlerine karşı, insanın kendini donatması ve kurtulması demektir.

Helak olmanın başka bir anlamı daha vardır.

Ruh varlığı dünyaya doğabilmek için astral bir beden kullanmak zorundadır. Hepimiz böyle bir astral beden tabir edilen bir transforme edici bir mekanizmayla bu dünyada yaşamaktayız.

Ruhsal enerjinin maddeye olan aktarımı için gerekli olan bir mekanizmadır bu. Ve yine biliyoruz ki, bu astral beden tabir ettiğimiz unsurumuzla, bu dünyadaki ömrümüzü tamamladığımızda öte âleme geçeceğiz... Ve yine bilmekteyiz ki, bu astral bedenimizi oluşturan maddeyi ne kadar süptil yani yüksek titreşimli bir hâle getirip getirememiz bizim ürettiğimiz düşünce enerjilerinin niteliğine bağlıdır.

Her türlü kaba, negatif düşünce yayınımız bu astral yapımız üzerinde kabalaştırıcı bir etki yapmakta adeta bu astral unsurumuzda kalın bir kabuk oluşturmaktadır.

Astrali ağırlaştıran ve özümüzden gelen tesirlerin bize gelmesine engel olan bu tortulardan arınmak tüm inisiyasyonların temelini oluşturmuştur. Tüm dinlerin insanları pozitif düşünceye yöneltmeye çalışmalarının ana nedeni bu tortulardan insanları kurtarmak içindi.

Çünkü bu tortu öte âlemde başımıza çok ciddi sıkıntı yaratacaktır. Bu tortulardan arınmadan öte âlemin üst katmanlarına çıkmak ve dünya spatyomunu terk ederek bu dünyadan tam anlamıyla kurtulmak mümkün olamayacaktır.

İşte ahiret yurdu. Biz onu yeryüzünde büyüklük taslamayan ve bozgunculuk çıkarmayanlara has kılarız.

(KASAS: 28/83)

Konumuzu toparlayalım...

Bu tortu bazen öyle bir hâle gelebilir ki, insanların bunu tek başlarına temizleme imkanı kalmayabilir. Özellikle devre sonlarında bunu tek başına yapamayanlar için ilahi plânlardan yollanan yoğun manyetik tesirlerle bu tortu adeta yakılırcasına temizlenmek zorunda kalır.

Bu bir ilahi rahmettir ama adeta yakılırcasına temizlenen bu astraldeki birçok anı da silinmek zorunda kalır. Yani bilgisayarın harddiskinin formatlanmasına benzer bir durumla karşı karşıya kalınır. İşte helak olmanın asıl ezoterik karşılığı budur. Astral zorunlu bir müdahale ile temizlenirken, o devre içinde yaşanan birçok anı ve bilgi de yok olur...

Üstünde durduğumuz bu konu Kur'an-ı Kerim'in bir başka suresinde şöyle anlatılmıştır:

> Onlar başkalarını ondan (Kur'an'dan) alıkoyarlar, hem de kendileri ondan uzak kalırlar. Onlar farkına varmaksızın, ancak kendilerini helak ediyorlar. Ateşin karşısında durdurulup da, "Ah, keşke dünyaya geri döndürülsek de Rabbimizin ayetlerini yalanlamasak ve mü'minlerden olsak" dedikleri vakit (hallerini) bir görsen!"
> (EN'ÂM: 6/26,27)

Suremizde işlenen diğer konularla devam edelim...

Ahiret yurdu...

Dünya hayatının ötesindeki ruhsal dünyanın daha önemli olduğu bir öğüt tarzında şöyle ifade edilmiştir:

(Dünyalık olarak) size verilen her şey, dünya hayatının geçimliği ve

süsüdür. Allah’ın katındaki ise daha hayırlı ve daha kalıcıdır. Hâlâ aklınızı kullanmıyor musunuz?
(KASAS: 28/60)

Daha sonra gelen bir ayette de bu konu hakkında daha açıklayıcı bir bilgi verilmiş ve bir denge kurmanız gerekir denmiştir:

“Allah’ın sana verdiği şeylerde ahiret yurdunu ara. Dünyadan da nasibini unutma. Allah’ın sana iyilik yaptığı gibi sen de iyilik yap ve yeryüzünde bozgunculuk isteme. Çünkü Allah bozguncuları sevmez.”
(KASAS: 28/77)

Yani ne sadece ahiret için ne de sadece dünya için yaşayın... Doğrusu, ikisi arasında bir denge kurmaktır denmiştir. Zaten tersi olsaydı dünyaya doğarak yaşamamızın ne anlamı olurdu? Ancak dünyayla eş koşmadan onun esiri olmadan... Verilen mesaj budur.

Karun’un hazineleri ve dünya nimetlerinin faniliği...

Karun, bilindiği gibi Hz. Musa’nın döneminde yaşamış ve zenginliğiyle ünlü bir kişidir. Zenginlik ve zenginliğe dayalı büyüklenmenin simgesi hâline gelmiştir.

Karun, Hz. Musa’nın eğitiminden geçmeden önce İsrailoğulları’nın başında Mısır Firavunu’nun temsilcisiydi. Daha sonra Hz. Musa’nın inisiyasyonundan geçmiş ve özellikle Hz. Musa’dan simya ilmini çok derin bir şekilde öğrenmiştir.

Gerek Musevi gerekse de İslami kayıtlarda; Hz. Musa ve kardeşi Harun’dan sonra, İsrailoğulları’nın en bilgili kişisi olarak tanımlanmıştır. Ancak Hz. Musa’dan öğrendiği sırları zamanla kendi egosal istekleri doğrultusunda kullanmaya başlamış ve özellikle de simya ilminin sırlarını bakırı altına çevirmede kullanarak çok büyük bir hazineye sahip olmuştur.

İslami kayıtlarda Karun'un bu inisiyatik sırları kendi egosal istekleri doğrultusunda kullandığı şu sözlerle anlatılmıştır:

"Şeytanın vesvesesine kapılıp ibadeti terk etti. Dünya malı toplamaya başladı ve gittikçe hırsı arttı ve çok mal toplama gayretine düştü. Musa aleyhisselamdan kimya ilmini öğrenmiş ve hayır duasına kavuşmuştu. Kavuştuğu bu nimetlerin kıymetini takdir edemedi. Bildiklerini dünya malı toplamak için kullandı."

İşte surenin sonlarında Karun'un o efsanevi hazinelerine değinilmiş ve şöyle denmiştir:

> Kârûn, "Bunlar bana bendeki bilgi ve beceriden dolayı verilmiştir" dedi. O, Allah'ın kendinden önceki nesillerden, ondan daha kuvvetli ve daha çok mal biriktirmiş kimseleri helak etmiş olduğunu bilmiyor muydu? Suçlulukları kesinleşmiş olanlara günahları konusunda soru sorulmaz (Çünkü Allah hepsini bilir).
> Kârûn, zineti ve görkemi içerisinde kavminin karşısına çıktı. Dünya hayatını arzu edenler, "Keşke Kârûn'a verilen (servet) gibi bizim de (servetimiz) olsaydı. Şüphesiz o büyük bir servet sahibidir" dediler.
> Kendilerine ilim verilmiş olanlar ise, "Yazıklar olsun size! İman edip de iyi işler yapanlara Allah'ın vereceği mükafat daha hayırlıdır. Ona da ancak sabredenler kavuşturulur" dediler.
> (KASAS: 28/78-80)

Kasas Suresi'nin sonlarında yer verilen bu ayetlerde aynı zamanda dünya nimetlerinin geçici olduğu ve bu maddi nimetlerin insanlara bir ödül olarak verilmediği de vurgulanmış ve zenginliğin bir ödül olmadığı, adeta bir sınanma vesilesi olduğu ifade edilmiştir.

Surenin sonuna doğru herkesin yaptıklarının sonuçlarıyla karşılaştığını anlatan bir ayetle, evrende işlemekte olan sebep sonuç yasasına dikkatler çekilmiş ve kaderimizi kendimizin oluşturduğu anlatılmıştır:

> Kim bir iyilik getirirse ona bundan daha hayırlısı vardır. Kim de bir kötülük getirirse, bilsin ki, kötülük işleyenler ancak yapmakta olduklarının cezasına çarptırılırlar.
> (KASAS: 28/84)

İSRA SURESİ

111 ayetten oluşan sure, ismini *"gece yürümek"* anlamına gelen *"isra"* sözcüğünden almıştır.

İsra ve Miraç olaylarının ardındaki gerçekler...

İslam literatüründe Hz. Muhammed'in Burak isimli beyaz bir atla göğe yükseldiğinden bahsedilir. Miraç olayı olarak bilinen bu olayla ilgili anlatımların bir kısmı Kur'an-ı Kerim'e aitse de, bir kısmı da hadislere dayanır. Burak isimli attan Kur'an-ı Kerim'de bahsedilmez. Eğer İslam literatürüne giren bu beyaz at sembolü doğruysa hayli ilginç bir sembolün kullanıldığını söyleyebilirim.

Bir ata binerek gökyüzüne yükselme teması sadece Hz. Muhammed için değil, çok daha önceleri kaleme alınan bazı mitolojik anlatımlarda da görülmektedir. Örneğin Yunan Mitolojisindeki efsanevi altın kanatlı Pegasus adındaki at da, gökyüzünde Tanrılar diyarına kadar yükselebilmekteydi... Bu mitolojik sembolde kullanılan kanatlı at sembolü, mitolojilerde de olduğu gibi, astral bedeni ifade etmek için kullanılmıştır.

Bazı ezoterik öğretilerde insanı tanımlarken ve insanın unsurlarını

açıklarken; At, Araba, Sürücü ve Efendi sembolleri kullanılmıştır.

Kullanılan bu sembollerde *“At”* insanın astral bedenini, *“Araba”* fizik bedenini, *“Sürücü”* dünyevi benliğini yani fiziki bedeninin içinde tezahür edebilen ruhsal enerjisini, *“Efendi”* ise asıl öz ruhsal varlığını ifade etmektedir.

Bu hatırlatmalar ışığında Kur’an-ı Kerim’e geri dönelim...

Kur’an-ı Kerim’de de Hz. Peygamber’in normal yolların haricindeki seyahatlerinden bahsedilmiştir.

Bunlardan biri de İsra olarak bilinen sıradışı bir olaydır. İsra olayı Hz. Muhammed’in bir gece Mekke’den Kudüs’e mucizevi bir şekilde götürülüşü ile ilgilidir. Surenin hemen başında bu olaya yer verilmiştir.

> Kendisine âyetlerimizden bir kısmını gösterelim diye kulunu (Muhammed’i) bir gece Mescid-i Haram’dan çevresini bereketlendirdiğimiz Mescid-i Aksa’ya götüren Allah’ın şanı yücedir. Hiç şüphesiz o, hakkıyla işitendir, hakkıyla görendir.
> (İSRÂ: 17/1)

“İsrâ ve Mîrac, Peygamberimizin mucizelerindendir. Hicretten bir buçuk yıl kadar önce vuku bulmuştur. Hz. Peygamber bir gece Kâbe’nin çevresinde uyku ile uyanıklılık arası bir durumda iken Cebrail gelmiş onu Burak adlı, -bizce mahiyeti bilinmeyen- bir binite bindirerek, önce Kudüs’teki Mescid-i Aksa’ya götürmüş, oradan da göklere yükseltmiş “Sidretü’l-Müntehâ” denilen en üst makama ulaştırmıştır. Mucizeler tabiat kanunlarının dışında cereyan eden harikulade olaylardır. Bu sebeple, onları akli ölçüler içinde değerlendirmek doğru olmaz.”

Diyanet İşleri Başkanlığı’nca yapılan yorumu sizlerle paylaşmak istedim.

Öncelikle şunu söylemek isterim ki, eğer Kur'an-ı Kerim'de bir olaydan söz ediliyorsa, bu bizler tarafından anlaşılabileceği için aktarılmıştır. Bizlerin idrak edip anlamamız ve bundan bir şeyler öğrenmemiz için verilmiş bilgidir. Ancak bu tür bilgileri anlayabilmek için, sembolizmin evrensel diline ve ezoterik kültüre ihtiyacımız bulunmaktadır. Bu tür bilgiler ancak bu şekilde anlaşılabilir. Aksi takdirde Diyanet İşleri Başkanlığı'nın yaptığı gibi "*akli ölçüler içinde değerlendirmek doğru olmaz"* deyip geçmek zorunda kalabiliriz.

Şimdi gelin konuyu anlamaya çalışalım...

Mescid-i Haram Mekke mescididir... Buna karşılık Mescid-i Aksa ise Kudüs mescididir. Yürüyerek bu iki mesafe arası yaklaşık 1 ayda katedilebilmekteydi. Oysa ki, Hz. Muhammed'in bu mesafeyi bir gecenin küçük bir diliminde geçtiği ifade edilmektedir. Ayette geçen "esra" kelimesi ile "isra" kelimesi aynı anlama gelir: Gece yürüyüşü ve yolculuğu demektir. Bu olay Hz. Peygamber tarafından bir kez yaşanmıştır.

Buna karşılık Miraç olarak isimlendirilen göğe yükselme olayını ise Kur'an-ı Kerim'de Hz. Muhammed'in iki kez yaşadığı yazılmıştır:

> (Kur'an'ı) ona, üstün güçlere sahip, muhteşem görünümlü (Cebrail) öğretti. O, en yüksek ufukta bulunuyorken (aslî sûretine girip) doğruldu.
> Sonra (ona) yaklaştı derken sarkıp daha da yakın oldu.
> (Peygambere olan mesafesi) iki yay aralığı kadar, yahut daha az oldu.
> Böylece Allah kuluna vahyedeceğini vahyetti.
> Kalp, (gözün) gördüğünü yalanlamadı.
> (Şimdi siz) gördüğü şey hakkında onunla tartışıyor musunuz?
> Andolsun ki, o, Cebrail'i bir başka inişte daha (aslî suretiyle) görmüştü.
> Sidretü'l Müntehâ'nın yanında.
> Me'va cenneti onun (Sidre'nin) yanındadır.
> O zaman Sidre'yi kaplayan kaplamıştı.
> Göz (gördüğünden) şaşmadı ve (onu) aşmadı.
> Andolsun, o, Rabbinin en büyük alametlerinden bir kısmını gördü.
> (NECM: 53/5-18)

“Miraç” ismi yükseğe çıkmak manasında olan *“uruç”*tan alınmıştır ki, *“merdiven”* demektir....”

Bu yükselme vasıtasını daha güncel bir şekilde açıklamak gerekirse tamamıyla bir astral seyahat olduğunu söyleyebiliriz.

Bu iki farklı seyahat, Sahih-i Buhari’de de uzun uzun anlatılmış ve bu konuda İslam alimlerinin asırlarca tartıştığı, ancak kesin bir karara varamadıkları, ortada farklı yorumların bulunduğu ifade edilmiştir.

İslam alimlerinin farklı yorumlara gitmelerinin sebebi Hz. Muhammed’in iki farklı tür seyahat gerçekleştirmiş olmasıdır. Bazı alimler bu iki seyahatin de aynı tür seyahat olduğunu savunurken yine bir başka grup ise bu seyahatlerden biri fiziki plânda gerçekleşmiştir, diğeri ise manevi alanda diyerek bunların farklı seyahatler olduğunu ileri sürmüşler ve yukarıda aktardığımız sebeplerden ötürü; birincisine “İsra” ikincisine ise “Miraç” ismini vermişlerdir.

Bu seyahatlerin farklı şeyler olduklarını savunan alimlerin arasında da bir birliktelik yoktur. Örneğin Hz. Muhammed’in “Miracı”nı bazıları uyku ile uyanıklık arasındaki bir hâl içinde gerçekleştirilmiş bir seyahat (Astral Seyahat) olduğunu ileri sürerlerken, bazı alimler ise bunun uyku sırasında Peygamber’in yaşadığı bir hâl olduğunu savunmuşlardır.

Peki İslam alimlerinin içinden çıkamadığı bu meselenin altında yatan gerçek neydi?...

Hz. Muhammed’in *“İsra”* olarak isimlendirilen seyahati tamamıyla bir ışınlanma olayıdır. Eskiler buna “Tayy-ı Mekan” derlerdi. Fiziki bir hadisedir. Yani fiziki bedeniyle gerçekleştirilmiştir.

Buna karşılık *“Miraç”* tamamıyla ruhsal bir deneyim olarak nitelendirilen ve günümüz parapsikoloji bilimince *“Astral Seyahat”* olarak isimlendirilen bir hadisedir. Miraç’ta Hz. Muhammed’in bağlı bulunduğu plânla astral bedeniyle irtibata girmesi söz konusudur... Astral seyahatin uyku ile uyanıklık arasındaki bir devrede gerçekleşebildiği bugün Parapsikoloji Bilimi’nce net bir şekilde bilinmektedir. Ve ne ilginçtir ki, Sahih-i Buhari’nin Ayşe’den naklettiği bir hadiste de meselenin bu yönü tüm açıklığıyla anlatılmaktadır. Ayşe, Peygamberin bir gün kendisine şöyle dediğini anlatıyor:

– “Ya Ayşe, benim iki gözüm uyur. Fakat kalbim uyumaz” diye cevap vermişti ki, uyurla uyanık arasındaki ruhi halden ibarettir.”

Hz. Muhammed’in Miraç’ta kalbinin yıkandığı söylenir. Bu son derece gizli bir bilginin kapalı bir şekilde anlatımından ibarettir.

Bunu biraz açalım...

Hz. Muhammed, yaşadığı bir Miraç olayını şöyle anlatır:

– “Evin damı ansızın yarıldı. Cebrail geldi, göğsümü açtıktan sonra zemzemle yıkadı. Sonra hikmet ve iman dolu bir altın tas getirip kalbime boşalttı ve onu kapattı...”

Hz. Muhammed’in yüksek seviyeli tesirleri alabilmesi için bünyesi üzerinde değişiklikler yapılmıştır. Bu değişiklikler hem fizik bedeninde, hem de astral bedeninde gerçekleştirilmiştir. Şuuraltı temizlenmiş ve düzenlenmiştir.

Kalbin temizlenmesi çok eski bir bilginin sembolik bir ifadesidir. Eski devirlerdeki birçok toplum bu bilgiye sahipti. İnisiyatik özel çalışmalarında bu bilgilerini hem fiziki, hem de astral bedenin temizlenmesinde, saf hale getirilmesinde kullanmışlardır. Bu tam anlamıyla bir “iç temizlik”tir. Kendini tanıma ve kendini bilme çalışmalarının da esasını oluşturur.

Hem fiziki, hem de astral bedenin saf hale getirilmesi hakiki temizlik anlamına gelir ki gerçek abdest budur.

“Kalbin yıkanması”: Hakiki abdest, hakiki temizliktir...

Hz. Muhammed’in yüksek titreşimli enerjileri bünyesinden geçirebilmesi ve Kur’an-ı Kerim’i indirebilmesi için bu tür bir temizliğin yapılması şarttı. Çünkü yüksek seviyeli enerjilerin alınıp aktarılması için astralin ve fiziki bedenin temizlenmesi yani yüksek seviyeli enerjilerin rahatlıkla alınıp aktarılabilmesine uygun bir hâle getirilmesi gerekmekteydi.

Böylelikle, burada çok önemli bir bilgiyle karşı karşıya gelmiş oluyoruz:

Günümüzde ruhsal irtibatın ne olduğu büyük bir oranda unutulmuş durumdadır. Ruhsal irtibatın temeli alınan bir bilgiyi, bir enerjiyi, bir tesiri nakletmeye dayanır. Bu bilgi, ruhsal irtibat sırasında çeşitli spiritüel boyutlara bağlı varlıklardan alınabilir.

Bu varlıkların bilgi kapasiteleri birbirlerinden, bulundukları boyutla bağlantılı olarak farklılıklar gösterir. Ruhsal irtibata giren kişinin hangi seviyeden bilgi aldığı, irtibata girdiği boyuttaki varlıkların gelişmişlik düzeyine bağlıdır. Her medyom birtakım bilgiler alabilir ama her medyom yüksek seviyeli bilgiler alamaz. Çünkü her medyomun astralindeki tortular birbirinden farklılıklar gösterir. Yüksek seviyeli bilgilerin -enerjilerin- tesirlerin alınabilmesi çok özel şartlara bağlıdır.

Özel bir temizlik olmadan bu tür bir irtibatın sağlanabilmesi mümkün değildir. Her medyom kendi astral yapısına uygun boyuttaki varlıklarla irtibata geçebilir ve o varlıklardan aldığı bilgileri nakledebilir.

Ruhsal irtibat celselerinde alınan bilgiler arasında seviye farkları bulunmasının en önemli nedeni işte budur...

İşte Hz. Muhammed'in vazifesini yerine getirebilmesi ve Kur'an-ı Kerim'i insanlara nakledilmesi için astralinde ve fiziki bedeninde birtakım değişikliklerin yapılması gerekmekteydi... Bu hususu üstü örtülü olarak, Hz. Peygamber'in *"kalbinin yıkanmış"* olduğu şeklinde anlatmaya çalışmışlardır.

Bazı İslam alimleri ve Kur'an yorumcuları, Astral Seyahat gibi bir fenomeni göz önünde bulundurmadıkları için, Hz. Peygamber'in bu seyahati fizik bedeniyle yapmış olduğunu söylemişlerdir. Ve bu yükselme sırasında Hz. Muhammed'in Allah'ı gördüğünü ileri sürerek işi tam anlamıyla arapsaçına çevirmişlerdir.

Oysa ki, yine Sahihi Buhari'den de öğrendiğimiz kadarıyla; bu görüşlere daha o devirlerde ilk karşı çıkan Hz. Peygamber'in hanımlarından Ayşe olmuş ve bu konuyla ilgili kendisine sorulan bir soru üzerine şöyle demiştir:

– "...Öyle bir şey söyledin ki, tüylerim diken diken oldu. Peygamber'in gördüğü Cebrail'dir. Kim sana Muhammed Rabbi'ni gördü derse Allah'a büyük iftirada bulunmuş olur. Muhammed Allah'ı değil, Cebrail'i görmüştür..."

Kur’an-ı Kerim’deki az önce aktardığım ayetlerde de zaten bu yönde bilgiler bulunmaktadır.

Yeryüzünde bozgunculuk yapacaksınız!...

İsra Suresinin ikinci ayeti Hz. Musa ve İsrailoğulları ile ilgili açıklamalarla devam eder ve adeta bir kehanet niteliği taşıyan İsrailoğulları ile ilgili bir bilgi verilir... Verilen bu bilgide İsrailoğulları’nın yeryüzünde bozgunculuk yapacağından söz edilir:

> Musa’ya Kitab’ı (Tevrat’ı) verdik ve onu, “Benden başkasını vekil edinmeyin” diyerek, İsrailoğullarına bir rehber yaptık.
>
> Biz, Kitap’ta (Tevrat’ta) İsrailoğullarına, “Yeryüzünde muhakkak iki defa bozgunculuk yapacaksınız ve büyük bir kibre kapılarak böbürleneceksiniz” diye hükmettik.
>
> (İSRÂ: 17/2,4)

İsrailoğulları’nın dünya üzerinde şu anda sergiledikleri tutum gözönüne alındığında, sonun daha başlangıçtan belli olduğu kolaylıkla anlaşılmaktadır.

Hesap sorucu olarak nefsin yeter...

Her insanın amelini boynuna yükledik. Kıyamet günü kendisine, açılmış olarak karşılaşacağı bir kitap çıkaracağız. “Oku kitabını! Bugün hesap sorucu olarak sana nefsin yeter” denilecektir.
(İSRÂ: 17/13,14)

Daha önce de birkaç kez belirtmiş olduğumuz gibi, *“Amel Defteri”* akaşik kayıtlar demektir.

“Kıyamet Günü” yani şuurlanış - uyanış günlerinde insanların akaşik kayıtlarıyla yüzleşecekleri ve ne ektilerse onu biçicekleri anlatılmaktadır.

Hemen devam eden ayette de herkesin kendinden sorumlu olduğu ve bir insanın, bir başkasını kurtarmasının mümkün olamayacağı Kur’an-ı Kerim’in kendine özgü üslubu içinde şöyle anlatılmıştır:

Kim doğru yolu bulmuşsa, ancak kendisi için bulmuştur; kim de sapıtmışsa kendi aleyhine sapıtmıştır. Hiçbir günahkâr, başka bir günahkârın günah yükünü yüklenmez. Biz, bir peygamber göndermedikçe azap edici değiliz.
(İSRÂ: 17/15)

İsteyene istediği verilecektir...

Sure *“İstek ve Çekim Yasası”* hakkında açıklamalarla devam eder:

Kim bu geçici dünyayı isterse orada ona, (evet) dilediğimiz kimseye dilediğimiz kadar hemen veririz. Sonra da cehennemi ona mekan yaparız. O, buraya kınanmış ve Allah’ın rahmetinden kovulmuş olarak girer. Kim de mü’min olarak ahireti ister ve ona ulaşmak için gereği gibi çalışırsa, işte bunların çalışmalarının karşılığı verilir. Rabbinin lütfundan her birine; onlara da, bunlara da veririz. Rabbinin lütfu (hiç kimseye) yasaklanmış değildir.
(İSRÂ: 17/29-30)

Görüldüğü gibi son derece sade ve basit bir anlatımla insanların isteklerinin çok önemli olduğu ve ne isterlerse onunla karşılaşacakları vurgulanmakta ve dolaylı olarak evrende mevcut olan İstek ve Çekim Yasası'na atıfta bulunulmaktadır.

Yaşamınızı dengeli geçirin hiçbir şeyi abartmayın...

> Akrabaya, yoksula ve yolda kalmış yolcuya haklarını ver, fakat saçıp savurma.
> (İSRÂ: 17/26)

Hemen devam eden ayette Hz. Muhammed'e bir nasihatte bulunulmuştur.

Yoksul sahabiler Hz. Muhammed'in yardımı ile geçinirlerdi. Hz. Muhammed bazen onlara verecek bir şey bulamadığında çok üzülür, mahcubiyetinden dolayı yüzünü başka tarafa çevirirdi. Bu ayette, Hz. Muhammed'e, onlara bir şeyler verecek durumda olmadığında, hiç olmazsa yumuşak sözlerle gönüllerini alması gerektiği hatırlatılmıştır.

> Eğer Rabbinden umduğun bir rahmeti istemek için onlardan yüz çevirecek olursan, o zaman onlara yumuşak bir söz söyle.
> (İSRÂ: 17/28)

Bu ayette Hz. Muhammed'e hitaben bir nasihatte bulunulmuşsa da, bu nasihat aynı zamanda diğer insanlar için de uyulması gereken bir kural niteliğindedir.

> Eli sıkı olma, büsbütün eli açık da olma. Sonra kınanır ve çaresiz kalırsın. Şüphesiz Rabbin, dilediğine rızkı bol bol verir ve (dilediğine) kısar. Çünkü O, gerçekten kullarından haberdardır ve onları

görmektedir.
(İSRÂ: 17/18-20)

Bu ayette her varlığın bir hayat plânının bulunduğu hatırlatılmış ve bu hayat plânına uygun bir geleceğin insanları beklediği anlatılmıştır.

Devam eden ayetlerde etik kurallar dahilinde birtakım prensipler, emir ve yasaklara yer verilmiştir... Özetle aktarıyorum:

1– Yalnız Allah'a ibadet edin.
2– Anne ve babaya saygılı olun.
3– Akraba ve yoksullara yardımcı olun.
4– Cimri olmayın, eli açık olun ama savurganlıktan da kaçının.
5– Rızkını kazanamayacağım diye çocuklarınızı öldürmeyin.
6– Zinadan uzak durun.
7– Cana kıymayın.
8– Yetim malına el sürmeyin.
9– Verdiğiniz söze sadık kalın.
10– Adaletli olun.
11– Emin olmadığınız bir konuda tanıklık etmeyin.
12– Emin olmadığınız bir şey hakkında karar vermeyin.
13– Kibirli olmayın.

Allah'ı Hamd ve Tespih ederler...

Yedi gök, yer ve bunların içinde bulunanlar Allah'ı tespih ederler. Her şey O'nu hamd ile tespih eder. Ancak, siz onların tespihlerini anlamazsınız. O, halîm'dir (hemen cezalandırmaz, mühlet verir), çok bağışlayandır.
(İSRÂ: 17/44)

Yedi kat gök sembolünün ne anlama geldiğini daha önce açmıştık. Burada yedi kat göğün içinde bulunanlar olduğu bir kez daha vurgulanmaktadır. Ama biz şimdi gerek göklerde gerekse de yeryüzünde bulunanların *"Allah'ı hamd ile tespih etmesi"*nin ne anlama geldiği üzerinde duracağız.

Hamd ve tespih ne demektir?

"Hamd" sözcüğü içinde derin anlamları barındırır. Şükretmek, tanımak ve övmek anlamlarının hepsini ifade eder.

"Tespih" sözcüğü ise, yüzmek, özellikle de uzay boşluğunda yüzmek anlamına gelir. Kur'an-ı Kerim uzay boşluğundaki cisimlerin hareketlerini bu sözle ifade etmektedir. Burada da bu anlamda kullanılmışır.

Bu açıdan ayeti ele aldığımızda biz farkında olsak da olmasak da, evrendeki her varlık ve sistem mikrodan makroya kadar bir tespih faaliyeti içindedir. Atomun içinden, tüm galaksilere varıncaya kadar... Tüm evrenin hareket hâlinde olduğunu da gözönüne alırsak, ayette sözü edilen tespih etmek daha da anlaşılır bir hâl almaktadır.

Surenin devamında uzayda da yaşamın olduğuna dair önemli bir ayete yer verilmiştir...

Hem Rabbin göklerde ve yerde kim varsa daha iyi bilir.
(İSRÂ: 17/55)

Kıyamet gününde diriliş...

Surenin bundan sonra gelen ayetleri çok önemli bir konuyla devam eder. Bu ayetlerin tam olarak anlaşılamayışı günümüze kadar yanlış bir anlayışın da gelmesine neden olmuştur... Önce ayetleri görelim... Sonra da bu konuyu açmaya çalışalım...

Dediler ki: "Biz bir yığın kemik, bir yığın ufantı olduğumuz zaman mı

yeniden bir yaratılışla diriltilecekmişiz, biz mi?”
De ki: “(Şüphe mi var?) İster taş olun ister demir! Yahut aklınızca, diriltilmesi daha da imkansız olan başka bir varlık olun, (yine de diriltileceksiniz.)”
Diyecekler ki: “Peki bizi hayata tekrar kim döndürecek?” De ki: “Sizi ilk defa yaratan”. Bunun üzerine başlarını sana (alaylı bir tarzda) sallayacaklar ve “Ne zamanmış o?” diyecekler. De ki: “Yakın olsa gerek!”
Allah’ın sizi (kabirlerinizden) çağıracağı, sizin de O’na hamd ederek emrine hemen uyacağınız ve (kabirlerinizde) pek az kaldığınızı sanacağınız günü hatırla!
(İSRÂ: 17/49-52)

Ayetlerde anlatılanlar, kıyamet günü ile ilgili açıklamalardır. Bu sonuca nereden ulaşıyoruz? Bu ayetlerden hemen sonra yapılan şu açıklamadan:

Ne kadar memleket varsa hepsini kıyamet gününden önce ya helak edeceğiz, ya da şiddetli bir azapla cezalandıracağız. İşte bu, Kitap’ta (Levh-i Mahfuz’da) yazılmış bulunuyor.
(İSRÂ: 17/58)

Bu ayetler, gelenekçi Kur’an yorumcuları tarafından daha önce ölmüş insanların aynı bedenle topraktan çıkartılıp yeniden hayata döndürüleceği tarzında yorumlanmıştır. Oysaki ayetlere baktığımızda aynı bedeninizle dirileceksiniz diye bir açıklamanın yapılmadığını görmekteyiz.

Burada daha önce toprağa gömülenlerin topraktan eski bedenleriyle çıkacakları anlatılmamaktadır. **Burada ayağa kalkıştan kastedilen ölü anlayışların dirileceğidir. Yani şuurlanmak ve aydınlanma günleri anlatılmaktadır.** Kabirlerden çıkış teması başka surelerde de işlenmiştir; yeri gelince tekrar bu konuya geri döneceğiz...

Ayetlerin içinde gizli bir başka anlam daha vardır. Daha önce belirttiğimiz gibi dünyaya doğması önceden belirlenen tüm varlıkların

doğmasından sonra kıyametin geleceği ile ilgili ezoterik bir bilgi vardır. Yeniden insanların dirileceğinden söz edilmesi dünyaya doğan ve sonrasında ölmüş bulunan tüm varlıkların o güne kadar tekrar dünyaya doğacağı anlamına da gelir.

Dolayısıyla dünya nüfusunun 7 milyar oluşuyla da alakalı geleceğe yönelik bir bilginin de burada üstü kapalı bir anlatımı olduğunu düşünebiliriz. Bütün bunların Levh-i Mahfuz'da kayıtlı olduğu söylenmektedir. Yani dünyanın genel kaderinin belirlendiği dünya akaşik kaydında... (25)

Sabah namazı şahitlidir...

Sure Hz. Muhammed'e hitaben söylenilen ayetlerle devam etmiştir ve sabah namazıyla ilgili ilginç bir açıklamada bulunulmuştur:

> Senden önce gönderdiğimiz peygamberlerimiz hakkındaki kanun böyledir. Bizim kanunumuzda hiçbir değişme bulamazsın.
> Güneşin zevalinden (öğle vaktinde Batı'ya kaymasından) gecenin karanlığına kadar (belli vakitlerde) namazı kıl. Bir de sabah namazını kıl. Çünkü sabah namazı şahitlidir.
> (İSRÂ: 17/77,78)

Namaz, Kur'an-ı Kerim'in indiği toplumda Hz. İbra-him'den beri bilinmekteydi. Bu nedenle Kur'an-ı Kerim namazın detaylarına girmez. Ve burada da girmemiştir. Ancak sabah namazının şahitli olduğu söylenerek üstü örtülü bir açıklamada bulunulmuştur.

Tefsir bilginlerinin ifadesine göre sabah namazının şahitli oluşu, gece ve gündüz meleklerinin bu namazın kılınışında hazır bulunmaları demektir. (26)

Ezoterizme göre ise, kozmik tesirlerin dünyamıza etkilerinin en yoğun

geldiği saatler güneşin doğuşuna yakın olan zaman dilimidir. Bunda Sirius Yıldızı'nın da payının çok yüksek olduğu söylenmektedir.

Hemen devam eden ayette ise Hz. Muhammed'e özel bir yönlendirmede bulunulmuştur:

> Gecenin bir kısmında da uyanarak sana mahsus fazla bir ibadet olmak üzere teheccüd namazı kıl ki, Rabbin seni Makam-ı Mahmud'a ulaştırsın.
> (İSRÂ: 17/79)

Ruh ile ilgili bilgi verilmemiştir!...

> Ve sana ruh hakkında soru soruyorlar. De ki: "Ruh, Rabbimin bileceği bir şeydir. Size pek az ilim verilmiştir."
> (İSRÂ: 17/85)

Uzun yıllardır ruhsal araştırmaların içinde olan biri olarak, bu ayetle birçok kez karşı karşıya kalmış olduğumu söylemek istiyorum. *"Kur'an-ı Kerim'de ruhtan sual olursa o Rabbim'in bileceği bir iştir denmekte"* siz nasıl oluyor da ruh, ruhsallık ve öte âlemle ilgili bilgilere ulaşabiliyorsunuz?... Kur'an'da bile bu bilgi yokken ve bu bilgiye ulaşılamayacağı söylenirken sizin anlattıklarınıza nasıl inanırız diyenlerle çok karşılaşmıştım.

O günlerde o kişilere bu konuda bir cevap vermekte zorlandığımı itiraf etmek istiyorum. Gerçekten de böyle bir ayet vardı çünkü... Yukarıda aktardığım ayet sizin de görmüş olduğunuz gibi bu konuda çok açık bir şekilde onları haklı çıkartıyordu.

Yine itiraf etmeliyim ki, bu ayeti bu kitabı yazmaya başlayıncaya kadar, ben de hâlâ anlayamamıştım...

Meğerse ayetin ifade ettiği anlam çok farklıymış:

Kur’an-ı Kerim’in vahyedilmeye başlandığı o günlerde, Hz. Muhammed’in çevresinde bulunan kişiler, bu vahyin nereden alındığını merak etmekte ve bu konuda Hz. Muhammed’e birçok soru sormaktaydılar.

Kur’an-ı Kerim’in birçok ayetinde vahyi iletenin Cebrail olduğu ifade edilirken, bazı ayetlerde O’ndan ruh olarak bahsedilmiştir. Bazı ayetlerde ise Ruhül Kudüs yani Kutsal Ruh olarak anılmıştır:

Uyarıcılardan olasın diye onu güvenilir Ruh (Cebrail) senin kalbine apaçık Arapça bir dil ile indirmiştir.
(ŞU’RÂ: 26/193-195)

Melekler ve Ruh (Cebrail) ona süresi elli bin yıl olan bir günde yükselir.
(ME’ÂRİC: 70/4)

Bunlar kendilerine; Rabbinden, göklerin ve yerin ve ikisi arasındakilerin Rabbinden,
Rahmân’dan bir mükafat, yeterli bir ihsan olarak verilmiştir. Onlar, Ruh’un (Cebrail’in) ve meleklerin
saf duracakları gün Allah’a hitap edemeyeceklerdir. Sadece Rahmân’ın izin vereceği ve doğru
söyleyecek olan kimseler konuşabilecektir.
(NEBE’: 78/36-38)

Kadir gecesi bin aydan daha hayırlıdır.
Melekler ve Ruh (Cebrail) o gecede, Rablerinin izniyle her türlü iş için iner de iner.
O gece, tan yerinin ağarmasına kadar bir esenliktir.
(KADR: 97/3-5)

Andolsun, Musa’ya Kitabı (Tevrat’ı) verdik. Ondan sonra ardarda peygamberler gönderdik.
Meryemoğlu İsa’ya mucizeler verdik. Onu Ruhu’l-Kudüs (Cebrail) ile destekledik. Size herhangi bir peygamber, hoşunuza gitmeyen bir şey getirdikçe, kibirlenip (onların) bir kısmını yalanlayıp bir kısmını da öldürmediniz mi?
(BAKARA: 2/87)

İşte yukarıdaki ayette *“sana ruh hakkında soru soruyorlar”* dedikleri ruh, ayetlerde sözü edilen Cebrail’dir. Verilen cevap da Cebrail’le ilgilidir. Yani ruh varlığının kökeni ve mahiyeti ile ilgili bir cevap değildir.

Melek peygamber göndermedik...

Surenin bu bölümünde Hz. Muhammed ile ilgili bazı açıklamalarda bulunulmuş ve kendisinin öncelikle bir insan olduğu vurgulanmıştır. Onu da putlaştırmayın, O peygamberlik vazifesiyle gelmiş vahyi alan bir insandır denmiştir.

Dediler ki: “Yerden bize bir pınar fışkırtmadıkça, yahut senin hurmalardan, üzümlerden oluşan bir bahçen olup, aralarından şarıl şarıl ırmaklar akıtmadıkça, yahut iddia ettiğin gibi, gökyüzünü üzerimize parça parça düşürmedikçe, yahut Allah’ı ve melekleri karşımıza getirmedikçe, yahut altından bir evin olmadıkça, ya da göğe çıkmadıkça sana asla inanmayacağız. Bize gökten okuyacağımız bir kitap indirmedikçe göğe çıktığına da inanacak değiliz.” De ki: “Rabbimi tenzih ederim. Ben ancak resul olarak gönderilen bir beşerim.”
İnsanlara hidayet (Kur’an) geldikten sonra onların iman etmelerine ancak, “Allah bir beşeri mi peygamber olarak gönderdi?” demeleri engel olmuştur.
De ki: “Eğer yeryüzünde, (insanlar yerine), yerleşip dolaşan melekler olsaydı, elbette onlara gökten bir melek peygamber indirirdik.”
(İSRÂ: 17/90-95)

Kendileri gibilerini yaratmaya....

Az önce üzerinde durduğumuz *"kıyamette yeniden dirilme"* konusu burada bir kez daha dile getirilmiştir:

> ..."Biz bir yığın kemik, bir yığın ufantı olduktan sonra mı yeniden bir yaratılışla diriltilecekmişiz, biz mi?" dediler. Onlar, gökleri ve yeri yaratan Allah'ın kendileri gibilerini yaratmaya kadir olduğunu görmediler mi?...
> (İSRÂ: 17/98,99)

Kıyamette sözü edilen yeniden dirilişin, cesetlerin topraktan çıkmaları şeklinde olmadığı, *"Allah'ın kendileri gibilerini yaratmaya kadir olduğunu görmediler mi"* sözüyle açıklanmıştır. **Kendileri gibi demek, kendileri nasıl dünyaya geldiyse demektir.** Dünyaya insanlar nasıl doğuyorsa, tekrar o şekilde yeniden doğacaklardır mesajı verilmiştir.

Kendilerine ilim verilenler...

Kur'an'ı Kerim'in bölüm bölüm indirilme zarureti bir kez daha vurgulandıktan sonra, "ilim verilenler" tanımlamasıyla, birçok ayette dile getirilen ezoterik zincirin içinde olan ve inisiyatik sırlara vakıf olanların, Kur'an-ı Kerim'in ilahi sistemin bir parçası olduğunu derhal anlayacakları surenin devam eden ayetlerinde şöyle açıklanmıştır:

> Biz Kur'an'ı, insanlara dura dura okuyasın diye âyet âyet ayırdık ve onu peyderpey indirdik. De ki: "Ona ister inanın, ister inanmayın. Şüphesiz, daha önce kendilerine ilim verilenler, Kur'an kendilerine okunduğunda derhal yüzüstü secdeye kapanırlar."
> (İSRÂ: 17/106,107)

Sure Hz. İsa'nın öğretisini çarpıtanlara verilen bir cevapla sona ermiştir:

“Hamd, çocuk edinmeyen, mülkte ortağı olmayan, zillet ve acizliğin gerektirdiği bir yardımcıya ihtiyacı bulunmayan Allah’a mahsustur.”
(İSRÂ: 17/111)

YUNUS SURESİ

109 ayetten oluşan sure ismini içindeki Yunus kıssasından almıştır. Sure yaradılışla ilgili çok önemli bir ayetle başlar:

Göklerin ve yerin altı günde yaratılışı...

Şüphesiz ki Rabbiniz, gökleri ve yeri altı gün içinde (altı evrede) yaratan, sonra da Arş’a kurulup işleri yerli yerince düzene koyan Allah’tır. O’nun izni olmaksızın, hiç kimse şefaatçı olamaz. İşte o, Rabbiniz Allah’tır. O halde O’na kulluk edin. Hâlâ düşünmüyor musunuz?
(YUNUS: 10/3)

Göklerin ve yerin altı günde yaratılmış olduğunun söylenmesi, bilim ve din çevrelerini karşı karşıya getirmiştir. Çünkü her iki taraf da ayetleri zahiri bir bakış açısıyla ele almış ve bunların sembolik anlatımlar olduğunu hesaba katmamıştır.

Kur’an-ı Kerim’i dışlamak isteyenlerin en çok üzerinde durdukları ayetler bu ve buna benzer ayetlerdir... Çünkü dış anlamıyla ele alınırsa bunun bilimsel olarak bir karşılığı yoktur. Yine konuya harici bir bakış açısıyla yaklaşmayı tercih eden dini çevreler de, bu ayetlere bilimsel bir karşılık bulma gayretleri içine girmişler ama bunda da çok başarılı olamamışlardır...

Kur’an-ı Kerim’in birçok ayeti için de durum aynıdır. Bu ve buna

benzer tartışmaları ortadan kaldırabilmek için ayetlerin dışsal (harici) anlamından içsel (bâtını) anlamına geçebilmek gerekir.

Konuyu açalım...

Kur'an-ı Kerim'de yedi kat gök tanımlamasının yapılmış olduğunu daha önce görmüş ve bu konunun üzerinde durmuştuk... Buradaki ayette de benzer şekilde altı günde yaratmadan ve sonrasında yani yedinci günde, Allah'ın Arş üzerine kurulup işleri yerli yerine bir düzene koyduğundan söz edilmektedir.

Bu sembolü anlayabilmek için, Mısır İnisiyasyonunda önemli bir yere sahip olan Atlantisli bilge Thot'un Kitabı'ndan bir bölüm aktarmak istiyorum. Yukarıdaki ayette sözü edilen yedi gün tanımlaması bu bilgilerle ele alınırsa, göreceksiniz ki, yıllardır sürdürülen Kur'an-ı Kerim'in bilimsel verilere uymadığı iddiası geçerliliğini yitirecektir. Konu ezoterik bilgiler ışığında ancak açıklığa kavuşabilir... İşte şimdi biz de bunu yapmaya çalışacağız:

Thot'un Kitabı'ndaki Yedi günde yaratma sembolü...

Thot bir gün varoluşun kökenini derin derin düşündükten sonra uyuyakalmıştı... Bedenini ağır bir uyuşukluk içinde hissediyordu. Bedenindeki bu uyuşukluğa paralel olarak ruhu da uzaya doğru gitgide yükselmeye başlamıştı. Tam o sırada tarif edilebilecek bir şekle sahip olmayan ilahi bir varlığın kendisini ismiyle çağırdığını fark etti. Korkuya kapılan Thot: "Sen kimsin?" diye sordu.

– Ben Osiris'im... En yüce Zeka'yım... Her sırrın örtüsünü kaldırabilirim... Sen ne istiyorsun?

– "Ey İlahi Osiris! Varlıkların ve varoluşun kaynağını seyretmek ve Tanrı'yı tanımak istiyorum..."

Osiris kesin bir dille cevap verdi:

– “Arzun yerine gelecek.”

Bu kısa konuşmanın ardından, benliğini kaplayan ağırlık yerini büyük bir hafifliğe bırakmıştı...
Thot, kendisini büyük bir huzur ve iç aydınlanma sağlayan bir ışığın içine gömülmüş olduğunu hissetmeye başlamıştı. Bu saydam ışın demetlerinin içinden, hayranlık uyandırıcı güzellikte şekiller geçmekteydi.
Ancak birdenbire her şey değişivermiş ve üzerine aniden, içinde canavarımsı şekillerin bulunduğu korkunç karanlıklar çökmeye başlamıştı.
Koyu gri sisler içinde, iç karartıcı böğürmelerin duyulduğu rutubetli soğuk bir girdabın içine yuvarlanıvermişti. Girdabın içinde döne döne düşerken, ne dediği anlaşılamayan bir ses yükselmişti. Bu ses, ışığın sesiydi... Ne dediğini anlamasa da, bu sesi duyar duymaz rutubetli ve soğuk karanlık girdabın derinliklerinden insanı yakmayan büyük bir alev yükselmiş ve Thot’u üzerine alarak, onu bu karanlıklar girdabından yukarılara doğru hızla çıkartmaya başlamıştı. Bu alevle birlikte yükselen Thot, kendisini pırıldayan yıldızların süslediği, uzayın ferahlatıcı atmosferinin içinde bulmuştu. Alevin çevreye saçtığı pırıltılar çok tatlı bir sesle uzayın derinliklerinde kaybolup gitmişti...
Tüm uzayı ışığın sesi doldurmuştu... Aşağıda yeryüzü, yukarıda gökyüzü... İkisinin tam ortasında ise Osiris, boşlukta asılı duruyordu...
Her şey bir anda olup bitmiş ve Thot şaşkınlık içinde Osiris’e bakıyordu.
Osiris Thot’a: “Gördüklerinin anlamını kavradın mı?” diye sormuş, “Hayır!” cevabı alınca da sözlerine şöyle devam etmişti:

– Peki!... Öyleyse olanı biteni az sonra öğreneceksin. İlk gördüğün ışık Tanrılar’ın dünyası, daha sonra içine daldığın karanlık ise, içinde insanların yaşam sürdüğü maddi âlemdir.
Derinliklerden fışkıran ateşe gelince, o İlahi Kelâm’dır.
Tanrı Baba’dır. Kelâm da Oğul. Her ikisinin oluşturduğu bütünlük ise Yaşam’dır.

Bu açıklamanın üzerine, Thot zihnine takılan kendisiyle ilgili bir soru sorar:

– "Bende nasıl bir içsel güç gelişim gösterdi ki, beden gözleriyle değil de, gönül gözleriyle görmeye başladım?"
– Toprağın çocuğu! Kelâm sendedir de ondan. Sende bulunup da hareket eden, gören ve işiten şey Kelâm'ın ta kendisidir. Kutsal Ateş senin içinde gizlidir.
– "Bu herkes için geçerli midir? Yoksa sadece bana mı özgüdür?" diye soran Toht'a Osiris'in cevabı son derece kısa oldu.
– Kutsal Ateş herkesin kalbinde gizlidir. Ancak onu sadece inisiyeler uyandırabilir.

Thot'un sembolik olarak Osiris'le olan konuşmasının temeli ruhsal irtibata dayanır. Dinsel terminolojide bu irtibat tekniğine *"Vahiy Sistemi"* denmiştir. **Yani yukarıdaki satırlar Thot'un aldığı vahiydir.**

Thot'un Kitabı'nda yer alan bu satırlar arasında kullanılan sembollerle İsa Peygamber'in kullandığı semboller arasında büyük bir paralellik olduğunu sanırım fark etmişsinizdir.

Bu semboller: *"Tanrılar'ın Dünyası", "İlahi Kelâm", "Baba", "Oğul"* ve *"Kutsal Ateş"*tir. Bunların hepsi Ezoterik Öğreti'nin temelini oluşturan Mu Sembolleri'dir. Bu sembolizmi aynı şekliyle İsa Peygamber de kullanmıştır.

Thot'un kitabında ***"Kutsal Ateş senin içinde gizlidir"*** sözleriyle dile getirilen ezoterik sırrı, İsa Peygamber şu şekilde ifade etmiştir:

"Tanrı'nın Krallığı sizin içinizde ve çevrenizdedir."

Thot'un kitabına geri dönelim...

Thot'un Kitabı'na göre İlahi Oluşum

Thot Osiris'e hitaben şöyle bir dilekte bulunur:

– "O halde bana bu İlahi oluşumun işleyişini ve insanların bu dünyaya

geliş ve gidiş serüvenlerini gösterir misin?”

Bunun üzerine Osiris Thot’a gözlerini kapatıp arkasına yaslanmasını söylemişti. Bundan sonrasını birlikte takip edelim*:*

Thot kendisini bir anda uzayın derinliklerinde buldu... Bir göktaşı gibi uzayda süzülüyordu... Sonra taş gibi ağırlaşmaya başladığını hissetti... Hızla karanlık bir tünelin içinden geçip dağlık bir arazide yere indi. Kendisini bir dağın zirvesinde bulmuştu... Vakit geceydi. Yerküre karanlık ve çıplaktı... Vücudunun tüm uzuvları gülle gibi ağırlaşmış, hareket etmekte bile güçlük çekiyordu... Derken gökyüzünden yeryüzünü kaplayan Osiris’in sesini işitti:

– Gözlerini yukarıya kaldır da bak!...

Birbiri üzerine binmiş eş merkezli ışıklar saçan yedi kubbe yeryüzünü Doğu’dan Batı’ya kadar kaplamıştı. En sonuncusunun üzerini ise bir kemer gibi Samanyolu sarmaktaydı.
Her biri şeffaf camdan yapılmış gibi duran ve içleri pırıl pırıl ışıklarla donatılmış yedi katlı gök tüm heybetiyle yukarıda duruyordu. Her kürede gezegene benzeyen farklı renkteki bir ışık topu dolanıp durmaktaydı. Bu ışık toplarına da yine farklı görünümdeki melekler eşlik etmekteydiler. Melekler ışık toplarının sürekli yanında bulunmakta adeta onları görüp gözetmekteydiler.
Bu olup bitenleri hayranlıkla seyre dalan Thot, Osiris’in şu sözleriyle irkildi:

– Bak... Dinle... Ve anla...
Thot olup bitenlere pek bir anlam veremiyordu. Bunu fark eden Osiris tekrar sözü ele aldı ve olup bitenleri açıklamaya başladı:

– Her türlü yaşama imkân veren şu yedi kubbeye bak. Bunlar hiyerarşik bir düzende sıralanmış olan göğün yedi katlarıdır. Ruhların aşağılara inip sonra tekrar yukarıya tırmanışları bu kubbelerde cereyan eder. Her birinin içindeki Yedi Melek, İlahi Kelâm'ın yedi ışınıdır. Her biri ruhların varoluşunun bir yönüne kumanda etmektedir.

***1. Kat** (Ay Meleği)*
Endişeli endişeli tebessüm ederken gördüğün başında gümüş orak şekilli taç giymiş olanı, doğum ve ölüm süreçlerini kontrol etmektedir.

***2. Kat** (Merkür Meleği)*
Onun üstünde yer alanın görevi bilim yüklü sihirli asasıyla aşağılara inen veya yukarılara çıkan ruhlara yol göstermektir.

***3. Kat** (Venüs Meleği)*
Onun hemen üstündeki meleğin elindeki aynaya bakanlar kendilerini tanımaktadırlar.

***4. Kat** (Güneş Meleği)*
Onun da üstündeki elinde meşale tutan melek, ahengi, güzelliği ve saflığı kollar ve geliştirir.

***5. Kat** (Mars Meleği)*
Daha da yukarılardaki elinde kılıç tutan melek evrensel adaleti yerine getirir. Varlıkların ne ekerse onları biçmesi, bu meleğin yönettiği yasalarla gerçekleşir.

***6. Kat** (Jüpiter Meleği)*
Gök mavisi kürede tahtın içinde oturan melek ise, İlahi Zeka'nın sembolü olan Yüce Kudret Asası'nı taşımaktadır.

***7. Kat** (Satürn Meleği)*
Göğün en üst noktasında ise, Bilgelik Küresi'ni taşıyan melek bulunmaktadır.

Burada sembolik bir şekilde dünyamızın görüp gözeticilik sistemi dile getirilmektedir. Evrensel İdare Mekanizması'nın dünyamızla ilgili bölümünün anlatılması söz konusudur. Yedi katlı göklerin her biri farklı ruhsal idareci planların sembolüdür. Meleklerle anlatılmak istenen budur.

Özetini yaptığımız bu satırlar son derece sembolik ve üstü örtülü bir durumda dile getirilmiş durumdadır.

Konunun bütününü daha iyi kavrayabilmek için Thot'un Kitabı'nın sayfaları arasında biraz daha gezinelim...

Ruh Göğün Evladıdır...

Osiris'in az önceki açıklamalarına karşılık olarak Thot şunları söyler:

– "Evet!... Görünen ve görünmeyen âlemleri içeren yedi bölgeyi görüyorum. Bu yedi bölgenin hepsine nüfuz eden ve hepsini yöneten Işık Kelâm'ın yani biricik Tanrı'nın Yedi Işını'nı görebiliyorum. Ama ey benim yüce mürşidim, insanların bu alemlerdeki seyahatleri nasıl gerçekleşmektedir?"

Osiris tekrar açıklamalarına başlar:

– Samanyolu bölgesinden yedinci küreye düşen şu ışıklı tohumu görüyor musun? Bunlar ruh tohumlarıdır. Bunlar, Satürn bölgesine geldiklerinde kaygıdan ve tasadan uzak mutluluk içinde fakat mutluluklarının farkında olmadan yaşayan hafif buhar gibi şeylerdir. Ama Satürn bölgesinden daha aşağı bölgelere düşerken gitgide ağırlaşan bedenlere bürünürler. Her bedenlenişte içine girdikleri ortama uyum sağlarlar ve pırıltılarını gittikçe kaybederler. Bu, içine girdikleri ortamların bir zaruretidir. Kendi ışıklarını azaltmadan, daha aşağı ortamlara uyum sağlayamazlar.

Yaşamsal enerjileri artmaktadır ama daha kaba bedenlere girdikçe o semavi kökenlerinin anısını gitgide unutmaktadırlar. İşte ruhların aşağılara inişleri böyle gerçekleşmektedir.

Dünyaya geldiklerinde maddeye daha da bağlanmaya, bir beden içinde yaşam özlemiyle daha da sarhoş olan ruhlar, kendilerini maddi zevkler peşinde koşarken bulurlar ve eski anılarını tamamen unuturlar. Onlar için şehvet ve maddi zevkler yaşamlarının ana gayesi haline gelir.

Beden içinde yaşarken İlahi Yaşamı boş bir düş gibi hayal etmekten başka bir şey yapamayan insanların dünyası işte böyle bir dünyadır... Ancak inisiyeler bilir ki, ruh göğün evladıdır. Aranızda böyle inisiyeler vardır ve sen de onlardan biri olacaksın.

Yukarıda anlatılanların, Thot'un Atlantis'teki eğitimi sırasında bizzat Thot'un başından geçenleri dile getirdiğini tahmin etmekteyiz. Belli ki daha sonraları Thot, bunları kaleme almış ve *"Thot'un Kitabı"* olarak bilinen inisiyatik bilgileri oluşturmuştur. Ve yukarıdaki son satırda dile getirilen kehanet gerçekleşmiş, Thot gerçekten de inisiye olmuş hatta bununla da kalmayarak bu sırları *"Osiris Öğretisi"* adı altında Mısır'a getirerek, Tufan sonrasında bu bilgilerin yaşamasına olanak sağlamıştır.

Anlatım son derece sade ve açıktır. Anlatımda sembolik unsurlar bulunsa da, anlatılmak istenen meselenin özü rahatlıkla anlaşılabilecek durumdadır. Ruhsal varlığın en incesinden en kabasına doğru farklı boyutlardaki maddi âlemlere nasıl süzüldüğünü yani nasıl enkarne olduğunu anlatmaktadır.

Öz olarak ilahi bir hüviyete sahip olan ruhsal enerjinin maddi alemlerde bu enerjisini kabalaştırma mecburiyeti olduğu da tüm açıklığıyla dile

getirilmiştir. Böylelikle evrenin yedili yapısı da açık bir şekilde anlatılmıştır.

"Beden içinde yaşarken İlahi Yaşamı boş bir düş gibi hayal etmekten başka bir şey yapamayan insanların dünyası işte böyle bir dünyadır" sözüyle bu dünyaya doğan varlıkların unutma sürecine girdikleri anlatılmaktadır. Gerçekten de böyle olmuş ve insanlık özellikle *"Demir Çağ"*da ilahi yaşamla olan irtibatını büyük bir oranda unutmuştur. Dolayısıyla kökenini de...

Satürn Bölgesi

Metinde geçen "Satürn Bölgesi" az önce de görmüş olduğumuz gibi yedi katlı göğün (ruhsal idareci planların) en üst kısmında yer alan bir plânın sembolik ismidir. Bu ezoterik sembol başka toplumların ezoterik çalışmalarında da karşımıza çıkmaktadır. Bu sembolü kullananlardan biri de "Batıni Ekol"ün Anadolu'daki en önde gelen uygulayıcılarından Mevlânâ'dır.

Mevlânâ'nın hemen hemen tamamen açık bir şekilde dile getirdiği konulardan biri de, Evrensel İdare Mekanizması ve bu mekanizmanın dünyamızla olan bağlantılarıdır. Bu konuya kitaplarında hayli yer vermiştir. Bunlardan konumuzla direkt ilgili olan bir bölümü aktarmak istiyorum.

Mesnevi'de İdris Peygamber'in bir enkarnasyonunda 8 yıl Satürn'de (Zuhal) öğrenim görüp inisiye olduğu, Dünya'ya döndüğünde de, astrolojiyi ve astronomiyi uygulayıp öğrettiğini şu dizelerle anlatılmaktadır:

İdris, yıldızların cinsindendi. Onun için sekiz yıl Zuhal'de kaldı.
Zuhal, Doğular'da da onun dostu oldu, Batılar'da da.
Herhalde onunla konuştu, onun sırlarına mahrem oldu.
Kaybolduktan sonra tekrar Dünya'ya gelince, yeryüzünde yıldızlar bilimine dair ders verdi.

İdris Peygamber'le Thot'un aynı kişiler olduklarını bir kez daha hatırlatacak olursak, Mevlânâ'nın bu dizelerinde dile getirdikleriyle, Thot'un

Kitabı'nda dile getirilenlerin ne kadar birbirleriyle paralellik gösterdiği derhal ortaya çıkacaktır. Bu nedenle bu dizelerin ayrı bir önemi vardır.

Çoğunlukla ezoterizmde karşılaştığımız *"Satürn'de eğitim gören kişiler meselesi"* Mesnevi'de gayet açık bir şekilde dile getirilmiş bulunmaktadır.

Mevlânâ bu sırrı dizelerinde dile getirirken aynı zamanda "Kozmik – Galaktik Uygarlıklar"ın dünyamız üzerindeki fonksiyonlarını da dolaylı bir şekilde ortaya koymaktadır. Aynı Thot'un kitabında olduğu gibi...

Satürn Bölgesi'yle irtibata girmek demek, Thot'un kitabında geçen bu yedi kat göğün sırrına varmak demektir. Nitekim Osiris de Thot'a bu sırra ancak inisiyeler ulaşabilir dememiş miydi?...

Kur'an-ı Kerim'de bu ezoterik bilgileri doğrular nitelikte ayetler vardır. Bu ayetlerin öncesinde birtakım peygamberlerin Muhammed Peygamber'ce anılması istenir ve sıra İdris Peygamber'e gelir:

> Kitap'ta İdris'i de an. Şüphesiz o doğru sözlü bir kimse, bir nebi idi. Onu yüce bir makama yükselttik.
> (MERYEM: 19/56-57)

Ayetin hemen devamında İdris Peygamber'in Tufan'dan önceki nesile ait olan bir kişi olduğu, son derece açık bir şekilde ifade edilir:

> İşte bunlar, Adem'in ve Nûh ile beraber (gemiye) bindirdiklerimizin soyundan, İbrahim'in, Yakub'un ve doğru yola iletip seçtiklerimizin soyundan kendilerine nimet verdiğimiz nebîlerdir...
> (MERYEM: 19/58)

Konu belli bir oranda da olsa, sanırım açıklığa kavuşmuştur. Biz Thot'un Kitabı'nda anlatılanlara tekrar geri dönelim.

"Astral Tortular"ın yakılması...

Thot Osiris'in kendisine izlettiği bu vizyondan çok etkilenmişti. Ancak aklına bazı sorular takılmıştı:

– "Dünyaya kadar gelen bu ruhlara sonra ne oluyor? Bu madde girdabından kurtulamamak diye bir şey söz konusu olabiliyor muydu?"

Zihninden bu sorular geçerken, Osiris'in kendisine gösterdiği vizyon da yavaş yavaş silikleşmeye başlamıştı. Bir ara Osiris'in o muhteşem görüntüsüyle karşı karşıya geldi ve ardından Thot kendisini siyah bir bulutun içinde buluverdi. Ancak bu sefer gördükleri hiç de iç açıcı şeyler değildi.
Canavarımsı hayvanları andıran garip mahluklar tarafından parçalanmakta olan çaresizlik içindeki insanlar bu kez gözünün önünde canlanmıştı... Çevresini çok korkunç bir manzara kaplamıştı... Pırıltılar içindeki dünyadan, sanki yeraltındaki zindanlara inmiş gibiydi...

Derken yine Osiris'in sesi duyuldu:

– Kendilerini bu girdaptan kurtaramayan ruhların kaderi budur işte!... Onların bu ıstırapları ancak, tam bir şuur kaybı demek olan, tahrip oluşlarıyla birlikte sona ermektedir.

Metapsişik çalışmalarda ve ezoterik öğretilerde dile getirilen çok önemli bir bilgiyle burada karşılaşılmaktadır. Thot'un Kitabı'nda geçen ***"Tahrip Olmak"*** kavramı, metapsişik ve ezoterik öğretilerde ***"Astral Yanma"*** olarak tanımlanır. Bunu Kur'an-ı Kerim daha önce görmüş olduğumuz gibi ***"Helak Olmak"*** olarak tanımlamıştır.

Maddeye bağlanabilmek için kendi ışığını azaltmak zorunda kalan varlık,

dünyada yaşarken astral yapısında da çok büyük bir kabalaşmaya maruz kalmaktadır. İşte varlığın en çok etkilendiği olumsuz koşul da budur. Astral yapısı kabalaşan ve adeta bir kabuk gibi varlığın iç ışığını bedensel yaşamına aktarmasına engel olan bu sonuçla her varlık karşılaşmaktadır. Ve her varlık bu dünyadan ayrılıp asıl vatanına dönerken bu astral kabuktan kurtulma zorunluluğu ile karşı karşıya gelmektedir.

İnisiyasyonun asıl amacı işte bu kabuğu henüz daha dünyadayken yok etmektir.

Ancak unutmamak gerekir ki, özel bir inisiyasyona alınmayan varlıklar da bu kabuklarından kurtulmak zorundadır. Peki bu mümkün müdür? Evet. Bunun da tek bir yolu bulunmaktadır: Pozitif enerjiler içinde kalabilmek. Çünkü bu astral tortuyu oluşturan ana faktör negatif enerjilerdir. Bunu temizleyecek temel unsur ise bunun karşıtı olan pozitif enerjilerdir.

Evet... görüldüğü gibi bunun çaresi son derece basittir. Ama bunun uygulanabilmesi son derece güçtür. Çünkü "negatif enerjilerden uzak kalınız" demekle negatif enerjilerin kullanımına son verilemez. Bunun için özel çalışmalar gereklidir. Tüm dinlerin insanları pozitif alana yöneltmeye çalışmalarının asıl sebebi işte bu teknik meseleye dayanır. Dinlerde uygulanan çeşitli ibadet ve ayinlerle bu gerçekleştirilmeye çalışılır.

Bazı insanlarda bu tortu o denli ağırlaşır ki, kendi başına temizlenemez duruma gelir. İşte böyle durumlarda varlığa bir yardım eli uzatılarak, kendi başına temizleyemediği bu tortu, özel bir manyetik etkiyle yok edilebilir. Bunu Kur'an-ı Kerim "helak olmak" diye tanımlamıştır.

Az önce Thot'un Kitabı'nda geçen *"Onların bu ıstırapları ancak, tam bir şuur kaybı demek olan, tahrip oluşlarıyla birlikte sona ermektedir"* sözünün ardında yatan gerçekle, Kur'an-ı Kerim'deki "helak olmak" kavramı aynı anlama gelir.

Madde girdabından kurtuluş ve Ruhların tekrar yukarı çıkışları...

Sıra aşağıya inen ruhların tekrar yukarıya çıkış süreçlerini Thot'a göstermeye gelmişti.

Tekrar gökyüzünü kaplayan yedi katlı gök Thot'un gözü önünde canlandırılmıştı.

Osiris birinci kubbeye çıkan birkaç ruhu göstererek şunları söylüyordu:

– Birinci kubbeye doğru tırmanmaya çalışan şu ruh topluluğunu görüyor musun? Bir kısmı Dünya'ya doğru tıpkı fırtınaya tutulmuş kuşlar gibi düşmekte. Diğer bir kısmı da, var güçleriyle bir üst kubbeye ulaşmak için büyük bir çaba sarfetmekteler. Ve sırayla kubbeleri teker teker geçiyorlar. Her bir üst kubbeye tırmandıkça nasıl da pırıldadıklarını görüyor musun? En üst kubbeye varabilenler için bu serüven sona ermektedir.

Bu birkaç dakika içinde gördüklerin yüzyıllarca süren insanlık tarihinin kısa bir görünümünden ibarettir. Ve bu serüven hâlâ devam etmektedir. Bu yol, inenler ve çıkanlarla doludur... Ve şunu asla unutma ki, inmiş olanlar bir gün mutlaka yeniden çıkmak zorundadırlar. Bu onların değişmez kaderidir. Ancak bunun hiç de kolay bir şey olmadığını görüyorsun. Umarım gördüklerini anlıyorsundur...

Thot büyülenmiş gibi olduğu yerde hareketsiz donup kalmış, kendisine seyrettirilenleri takip etmeye çalışıyordu. Osiris'in ne anlatmaya çalıştığını anladığını belirtmek için başını hafifçe aşağıya doğru eğdi.

– "Bu çıkışı başarabilmek için ne yapmam gerekiyor?"

– Ruhunu yükseltebilmek için fazlalıklarından kurtulman gerekir. Ruhunu hafifleştirmeye bak.

Yedi kubbeyi tırmanan ve içinden geçtikleri bölgelere kıvılcımlar saçan şu uzaklardaki ruhların uçuşlarını seyrederek, kararmış mane-vi varlığını günlük güneşlik hâle getirmeye çalış. Zira sen de onları takip edebilirsin. Yücelmek için istemek yeterlidir. Etrafa nasıl dağıldıklarına ve ilahi gruplar oluşturduklarına bir bak. Her biri kendilerine uygun bölgelere

kadar yükselip, o bölgenin meleğinin kanatları altında toplanmaktalar. Bu yedi bölge hep bir ağızdan şunu söylemektedir:

“Bilgelik... Aşk... Adalet... Güzellik... Görkem... Bilim... Ölümsüzlük...”

Öte âlemin çok belirleyici bir özelliği burada dile getirilmektedir. Bedenini terk eden varlığın öte âlemde kendisine uygun bir bölgede yer edinebildiği bugüne kadar gerçekleştirilen metapisişik çalışmalarda net bir şekilde anlaşılmış durumdadır.

Metapsişik çalışmalarda *“spatyom”*, dinsel terminolojide ise *“ahiret”* olarak isimlendirilen öte âlemin maddesel yapısının, çok yüksek titreşimli maddelerden oluştuğu ve bu oluşumun da kendi içinde en kabasından en süptiline kadar çeşitli merhalelerden meydana geldiği tespit edilmiştir.

Metapisişik çalışmaları yakından takip eden okurlarımızın bildiği gibi, bedenini terk eden her varlık, astral bedeniyle bu mekana intikâl etmektedir. Dünyada yaşarken astral bedenimizi ne kadar inceltebildiysek yani astral tortularımızı ne kadar temizleyebildiysek, öte âlemde o kadar yüksek seviyelerde bir yer edinebilmemiz mümkün olabilmektedir. Bu tamamen kendiliğinden gerçekleşen bir süreçtir. Öte âlemin hangi vibrasyonel kısmına astral bedenimiz senkronize olursa, orada bir yer edinmemiz kaçınılmaz bir sonuç olarak karşımıza çıkmaktadır. İstesek de daha ötelere geçmemiz mümkün olamamaktadır.

Thot’un Kitabı’nda bu mesele tek bir cümleyle özetlenmiş durumdadır:

“...Her biri kendilerine uygun bölgelere kadar yükselip, o bölgenin meleğinin kanatları altında toplanmaktalar....”

Dünya spatyomu için geçerli olan bu husus, dünya spatyomunu terk etmeyi başarabilen varlıkların ruhsal plânına kavuşmak için yapacağı ruhsal yolculuk için de geçerlidir. Ve sonunda her varlık evrensel varoluşta bağlı bulunduğu ruhsal plânına dahil olacaktır. Dönüşümüz onadır...

Suremizin hemen devam eden ayeti de aynı şeyi söylüyor:

Dönüşünüz O’nadır...

Hepinizin dönüşü ancak onadır. Allah bunu bir gerçek olarak vadetmiştir. Şüphesiz o başlangıçta yaratmayı yapar sonra, iman edip salih ameller işleyenleri adaletle mükafatlandırmak için onu (yaratmayı) tekrar eder. Kafirlere gelince, inkar etmekte olduklarından dolayı, onlar için kaynar sudan bir içki ve elem dolu bir azap vardır.
(YUNUS: 10/4)

Surenin devamında gelen ayetler insanların seçme özgürlüklerini istedikleri gibi kullanmakta olduklarını ve bu seçimlerinin sonuçlarıyla karşılaştıklarını anlatmaktadır.

Şüphesiz bize kavuşacağını ummayan ve dünya hayatına razı olup onunla yetinerek tatmin olan kimseler ile âyetlerimizden gafil olanlar var ya işte onların kazanmakta oldukları günahlar yüzünden, varacakları yer ateştir... Eğer Allah insanlara, onların hemen hayra kavuşmayı istedikleri gibi, şerri de acele verseydi, elbette onların ecellerine hükmolunurdu. İşte biz, bize kavuşmayı ummayanları, kendi azgınlıkları içinde bocalar halde bırakırız.
(YUNUS: 10/7,8,11)

Tek bir ümmet idiler...

Andolsun, sizden önceki nice nesilleri peygamberleri, kendilerine apaçık deliller getirdikleri halde (yalanlayıp) zulmettikleri vakit helâk ettik. Onlar zaten inanacak değillerdi. İşte biz suçlu toplumu böyle cezalandırırız. Sonra, nasıl davranacağınızı görelim diye, onların ardından yeryüzünde sizi onların yerine getirdik.
İnsanlar (başlangıçta tevhit inancına bağlı) tek bir ümmet idiler; sonra ayrılığa düştüler.
(YUNUS: 10/13,14,19)

Mu Uygarlığı'nda durum böyleydi... Zamanın geçmesiyle, binlerce yıl içinde insanlığın aşağı iniş sürecinin doğal bir sonucu olarak ayrımlar, bozulmalar meydana gelmiş ve dejenerasyon ilerleyen süre içinde had safhaya ulaşmıştı. Özellikle Atlantis'in son dönemlerinde...

Taşkınlıklarınız boşunadır...

Sonunda dönüşünüz bizedir...

> Fakat onları kurtarınca, bir de bakarsın ki yeryüzünde haksız yere taşkınlık yapıyorlar. Ey İnsanlar! Sizin taşkınlığınız, sırf kendi aleyhinizedir. (Bununla) sadece dünya hayatının yararını elde edersiniz. Sonunda dönüşünüz bizedir. (Biz de) bütün yaptıklarınızı size haber vereceğiz.
> (YUNUS: 10/23)

Haber vermek, gerçeklerle yüzyüze getirilecek bilgilerin insanlara sunulmasıdır. Bu vadedilmiştir ve bu vaat gerçekleşecektir... Gerçekleşmek üzeredir..

Ölüden diriyi, diriden ölüyü kim çıkartıyor?...

> De ki: "Sizi gökten ve yerden kim rızıklandırıyor? Ya da işitme ve görme yetisi üzerinde kim mutlak hakimdir? Ölüden diriyi, diriden ölüyü kim çıkarıyor? İşleri kim yürütüyor?" "Allah" diyecekler. De ki: "O halde Allah'a karşı gelmekten sakınmayacak mısınız?"
> (YUNUS: 10/31)

Kur'an-ı Kerim'in tekrardoğuşa işaret ettiği düşünülen ayetlerinden biridir. Ölüden diri çıkartmak... Bir kişinin ölü olması için daha önce yaşaması

gerekir, ölüden diri çıkartmak ise birçok araştırmacıya göre tekrardoğuşa işaret eden bir anlam taşımaktadır.

Ayetin başında geçen ***"gökten rızıklandırma"*** göksel yardım, ilahi koruma ve göksel bilgilendirme, görüp gözeticilik anlamına gelir. ***"Yerden rızık"*** ise dünyasal gereksinimlerin insanlara sunulmasıdır. Aynı zamanda dünyadaki inisiyatik eğitime de karşılık gelir.

Yaratmayı yapar sonra onu tekrar eder...

> De ki: "Allah'a koştuğunuz ortaklarınızdan, başlangıçta yaratmayı yapacak, sonra onu tekrarlayacak kimse var mı?" De ki: "Allah başlangıçta yaratmayı yapar, sonra onu tekrar eder. O halde nasıl oluyor da (haktan) çevriliyorsunuz?"
> (YUNUS: 10/34)

Tekrar etmek sözüyle varoluşu sürekli kılan "Evrensel Yasalar"dan birine bu ayette işaret edilmektedir. Bu yasa ezoterizmde ***"Teksir Yasası"*** olarak ifade edilmiştir.

Teksir, kelime bakımından çoğalma demektir. Bu yasa varoluşun sürekliliğini sağlayan yasadır.

Canlıların çoğalması, soylarının devamı, türlerin çeşitliği bu yasanın bir tezahürüdür. Tüm varlıkları faaliyet içinde tutar ve varoluşu her an sürekli kılar.

Niyetlerimiz bizi ilerleten temel olgudur. Ancak sadece niyet, ilerlemek ve oluşturmak için yetmez. Niyet bir başlangıçtır. Sonuca ulaşmak için bir gayret ve çaba sarfetmek gerekir. İstenilen niyete konsantre olarak yapılan çalışma mutlaka karşılığını alır ve yaşama anlam katar. Bu yönden bu yasa gereği bir şeylerin olması için çalışma ve fedakarlık gerekir.

Bu yasa, çalışma sonunda elde edilen başarıların, faaliyetlerin yaşamı ilerletmesini sağlamaktadır. Bu şekilde fiziksel, zihinsel ya da duygusal anlamda çoğalımı sağlar. Eğer böyle bir işleyiş, çalışma ve artış olmasaydı bu yıkılışa sürüklerdi ve verimli olmayan, çeşitliliği sağlamayan tekdüze bir varoluşu getirirdi.

Bu evrensel yasa her anın her varoluşun zerresine işlemiştir ve yaşamın ilerlemesini sağlamaktadır. Ayette sözü edilen budur.

Hak ve zan...

> Onların çoğu ancak zannın ardından gider. Oysa zan, hak namına hiçbir şeyin yerini tutmaz. Şüphesiz Allah onların yapmakta olduklarını hakkıyla bilendir.
> (YUNUS: 10/36)

"Hak" ve ***"zan"*** Kur'an-ı Kerim'in en çok üstünde durduğu temel kavramların başında gelir.

Zanlarla yaşamak, kulaktan dolma bilgilerle yaşamı, varoluşu algılamaya çalışmak... Hatta inandığı kutsal kitabı bile bir kere okumadan diniyle ilgili bilgi sahibi olmak... Ya da harici şeriatçi tarikatların anlattıklarıyla, inanmış olduğunu söylediği diniyle ilgili bilgi edinmek... Bu örneklerin sayısının hiç de az olmadığını söylemek herhalde abartılı olmaz.

Zan bilgiye değil, tahmine dayalıdır. Zan bir ön kabülün mahsulüdür. Zanlarla hareket etmek sadece toplumumuz için değil birçok toplum için de geçerlidir. O nedenle okumak ve araştırmak gerekir... Bunu söyleyenlerin başında da Kur'an-ı Kerim gelmektedir. Ve zanlarınızla değil, *"hak"* ile yani *"gerçeklerle"* yaşayın, gerçeklerle yaşamınıza yön verin denmiştir.

Ayetlerin yorumlanması gerekir...

> ...Onlar, ilmini kavrayamadıkları ve kendilerine yorumu gelmemiş olan bir şeyi yalanladılar. Kendilerinden öncekiler de (peygamberleri ve onlara indirilen kitapları) böyle yalanlamışlardı. Bak, o zalimlerin sonu nasıl oldu. Şüphesiz Allah insanlara hiçbir şekilde zulmetmez; fakat insanlar kendilerine zulmederler.
> (YUNUS: 10/39,44)

Ayette aynen şöyle söylenmektedir: ***“İlmini kavrayabilmek için yorum gerekir.”*** Yorum demek o bilgiyi anlamak, idrak etmek demektir. Yorum yapabilmek için de inisiyatik bilgi sahibi olmak gerekir. İşte o yüzden Kur’an-ı Kerim geldikten sonra tasavvufi çalışmalar ortaya çıkmış ve bu bilgilerin anlaşılabilmesi için büyük bir çalışma ve eğitim başlatılmıştır. Bunun nedeni Kur’an’da da diğer dini metinlerde olduğu gibi aktarılan bilgilerin sembollerle ifade edilmiş olmasıydı. Ancak ne yazık ki, asırlarca devam eden tasavvufi çalışmaların bilgi birikimi ile değil, harici eğitim sisteminin bilgileriyle insanlara Kur’an-ı Kerim’in yorumu aktarılmış, tasavvufi bilgilerden büyük bir oranda uzaklaşılmıştır.

Harici görüşü benimseyen birçok din araştırmacısı tasavvufa olan karşı tavırları yüzünden bu bilgilere sırt çevirmiş, insanların bu bilgilere ulaşmasına engel olmuştur. Şu anda maalesef Diyanet İşleri Başkanlığı da tasavvufi bilgilere yeterli ilgiyi göstermemekte, harici görüşün temsilciliğini yapmaktadır.

Görüp gözeticilik...

> ...biz sizi mutlaka görürüz. Ne yerde, ne de gökte, zerre ağırlığınca, (hatta) bu zerreden daha küçük veya daha büyük olsun, hiçbir şey Rabbinden uzak (ve gizli) olmaz; hepsi muhakkak apaçık bir kitapta (Levh-i Mahfuz’da yazılı) dır.
> (YUNUS: 10/61)

Evrensel İdare Mekanizması’nın görüp gözeticilik fonksiyonu herhalde ancak bu kadar açık bir şekilde anlatılabilirdi... Herhangi bir yoruma gerek bırakmayacak kadar açık bir ayet...

Uzayda galaktik yaşam...

> Bilesiniz ki göklerde kim var, yerde kim varsa, hep Allah’ındır.
> (YUNUS: 10/66)

Dünya ötesi mekanlarda bizlerden başka şuurlu canlıların olduğuna dair yine çok açık ayetlerden biridir.

Ayette göklerde ve yerde bulunan canlılardan bahsedilirken ***"men"*** kelimesi kullanılmıştır:

"E la inne lillahi men fis semavati ve **men** fil ard ve ma yettebiullezıne..."

Bu kelime akıl ve şuur sahibi varlıkları ifade eder. Böylelikle yerdekilerden bizleri, göklerdekilerden de galaktik uygarlıkların kastedildiğini rahatlıkla anlayabilmekteyiz.

Kalplerini mühürleriz...

Sure, Nuh Peygamber ile ilgili birkaç konuya değindikten sonra yeryüzüne çok sayıda peygamber gönderildiğini anlatan ayetle devam eder...

> Sonra, onun ardından birçok peygamberi kendi toplumlarına gönderdik. Onlara apaçık mucizeler getirdiler. Fakat onlar önceden yalanlamakta oldukları şeye inanacak değillerdi. İşte biz haddi aşanların kalplerini böylece mühürleriz.
> (YUNUS: 10/74)

Kalplerin mühürlü olması, gerçekleri kavrayamayan bir şuur hâlinin sembolüdür. Bu "Demir Çağ"ın karakteristik özelliğidir. Aşağıya inişin zorunlu bir sonucuydu ve bu sonuçla tüm insanlık olarak hepimiz farklı oranlarla da olsa karşı karşıya kalmış durumdayız.

Mucizelere karşı bile duyarsız olacak kadar insanın kapalı bir şuurda olabileceğinin anlatıldığı bir ayettir.

Şüphe içindeysen...

> Eğer sana indirdiğimiz şeyden şüphe içinde isen, senden önce Kitab'ı (Tevrat'ı) okuyanlara sor. Andolsun ki, sana Rabbinden hak gelmiştir. O halde sakın şüphe edenlerden olma!
> (YUNUS: 10/94)

Hz. Muhammed'e hitaben indirilmiş bir ayettir. Vahyin başlangıcından önce nasıl bazı kişilerden bilgi aldıysa, ki bu kişilerin Tevrat'ın ezoterik içeriğine sahip din bilginleri olduğu bilinmektedir, belli ki vahyin devamı sırasında da çevresinde bulunan bu tür eski geleneklerin ezoterik içeriğine sahip kişilerle de konuşabileceği ayette kendisine bildirilmiştir.

Sen mi insanları zorlayacaksın...

Sure, Hz. Musa ve firavunlar devrindeki daha önce anlatılan konuları tekrarladıktan sonra oldukça önemli bir ayetle devam etmiştir:

> Eğer Rabbin dileseydi, yeryüzünde bulunanların hepsi elbette topyekün iman ederlerdi. Böyle iken sen mi mü'min olsunlar diye, insanları zorlayacaksın?
> (YUNUS: 10/99)

Hz. Muhammed'e "sadece sen insanlara vahyi sun, gerisi için endişe etme" denmektedir. Ancak bu söz aynı zamanda bizim içinde bulunduğumuz devrenin özelliğini göstermesi bakımından da önemlidir. Demir Çağ'ın bilgiden uzaklaşan insanlarının gerçeği göremeyecekleri de burada anlatılmak istenmiştir. Yani insanların içinde bulunduğu şartlardan dolayı gerçeği kavrayamayacakları söylenmektedir. Nitekim hemen devamında *"Allah'ın izni olmadıkça, hiçbir kimse iman edemez"* denerek anlatılmak istenen mesele bir kez daha vurgulanmıştır.

Sure yine Hz. Muhammed'e hitaben söylenmiş ayetlerle devam etmiş ve insanlara kendilerinden sorumlu olduklarının yine Hz. Muhammed tarafından söylenmesi istenmiştir:

> De ki: "Ey insanlar, size Rabbinizden gerçek (Kur'an) gelmiştir. Artık

kim doğru yola girerse ancak kendisi için girer. Kim de saparsa ancak kendi aleyhine sapar. Ben sizden sorumlu değilim.” (Ey Muhammed!) Sana vahyolunana uy ve Allah hükmünü verinceye kadar sabret. O, hüküm verenlerin en hayırlısıdır.
(YUNUS: 10/108,109)

HUD SURESİ

123 ayetten oluşan sure, adını içinde söz konusu edilen Hud peygamberden almıştır.

Ben size gönderilmiş bir uyarıcıyım...

Elif Lâm Râ. Bu Kur’an; ayetleri, hüküm ve hikmet sahibi (bulunan ve her şeyden) hakkıyla haberdar olan Allah tarafından muhkem (eksiksiz, sağlam ve açık) kılınmış, sonra da Allah’tan başkasına kulluk etmeyesiniz diye ayrı ayrı açıklanmış bir kitaptır. (De ki:) “Şüphesiz ben size O’nun tarafından gönderilmiş bir uyarıcı ve müjdeleyiciyim.”
(HUD: 11/1,2)

“Allah tarafından açık kılınmış” sözü önemlidir... Allah tarafından açıktır ama bizler için birçok ayetleri bohçalıdır. Nitekim daha sonra gelen surelerde Kur’an-ı Kerim’in açık ve kapalı olan ayetlerinden söz edilecektir. Yeri gelince bu ayetlere değineceğiz... Evet, *“ayrı ayrı açıklanmıştır”* diyor yani açıklanmaya gerek olan ayetleri vardır.

Ayrıca ayetler vahiy kanalıyla verildiği için Hz. Muhammed tarafından eksiksiz ve sağlam bir şekilde sizlere ulaştırılmıştır denmektedir. Ve Hz. Muhammed’in uyarıcılık vazifesine dikkatler çekilerek bunda müjdeler olduğu söylenmiştir.

Bu müjdelerden en önemlisi, artık dinler devrinin kapanmış olmasıdır. Çünkü artık bir daha yeryüzüne yeni bir din getirilmeyecek, devrenin sonunda vadedilen günlere doğru ilerlenecektir. Yani uyanış ve aydınlanış günlerine yaklaşmanın müjdesidir...

Nitekim asırlardır içinde bulunulan Demir Çağ'ın sonlarına gelindiğinin haberi vahyin en önemli mesajlarından biri olmuş ve kıyametin mutlaka geleceği defalarca surelerde vurgulanmıştır.

Elbiseleri içlerini saklayamaz...

> İyi bilin ki onlar, O'ndan gizlenmek için, kalplerindeki düşmanlığı gizliyorlar. Yine iyi bilin ki, elbiselerine büründükleri zaman bile, Allah onların gizlediklerini de, açığa vurduklarını da bilir. Çünkü O, göğüslerin özünü (kalplerde olanı) hakkıyla bilendir.
> (HUD: 11/5)

Dışı beğenilen şekle getirmenin, iç dünyadaki kir ve karanlığı ortadan kaldırmayacağını anlatan çok açık bir ayettir. Dini kıyafetler giyerek arınamazsınız, o kıyafetler sizin içinizi değiştiremez mesajı verilen ayette din adamlarına hitaben nasihat edilmektedir.

Dini kıyafetler giyerek kutsalın temsilcisi olarak kendilerini gösteren din adamlarına, gerçekte iç dünyanızda neler olup bitiyor önemli olan budur denmektedir.

Bu kitabımda sıklıkla hep astral temizlikten söz ettim ve bu konunun ne kadar önemli olduğunu birçok kez tekrar ettim. **Çünkü konunun özü budur.** Ne olursanız olun, işin dönüp dolaşıp düğümleneceği nokta budur.

Öte âlemde bulunacağınız hâli belirleyen tek gerçek, astral yapınızın durumudur. Genel müdür ya da işçi olmanızın, zengin ya da fakir olmanızın bunda hiçbir belirleyici özelliği olmayacaktır. Tek belirleyici etken astral bedeninizin titreşimsel seviyesidir. O titreşimsel seviyeye göre öte âlemdeki durumunuz belirlenecektir. Kimsenin bir müdahalesi olmadan bu otomatik olarak belirlenecektir.

Görüldüğü gibi din adamlarına bile aynı tavsiye yapılmıştır. Din adamı

olduğunuz için her şeyi mükemmel bir hâle getirdiğinizi zannetmeyin denmektedir.

Önemli olan *"içinizin durumudur"* denmesinin nedeni budur.

Demir Çağ insanının karakteristik yapısı

> Eğer insana tarafımızdan bir rahmet (nimet) tattırır da, sonra bunu ondan çekip alırsak, şüphesiz o ümitsiz ve nankör oluverir. Ama kendisine dokunan bir sıkıntıdan sonra, ona bir nimet tattırırsak mutlaka, "Kötülükler benden gitti" diyecektir. Çünkü o şımarık ve böbürlenen biridir.
> (HUD: 11/9,10)

İnsanlık olarak içinde yaşamakta olduğumuz devrin genel karakteristik yapısı bu ayetlerde anlatılmaktadır. Bilgisiz olduğu için de çevresindekileri algılayamayan, sebep sonuç zincirini takip edemediği için hayatından hep şikayet eden mutsuz ve huzursuz insanın durumu burada dile getirilmektedir. Yani Demir Çağ'ın insanlığının...

Ayetin hemen devamında salih işler işleyenler için durumun böyle olmadığı söylenmiştir. Salih: Düzgün, iyi ve yararlı manasına gelir.

Sure Hz. Muhammed'e hitaben söylenen bazı nasihatlerle devam etmiş *"sen, ancak bir uyarıcısın",* bu görevini yerine getir gerisini Allah'a bırak denmiştir.

Sure daha önce üzerinde durduğumuz Nuh Kavmi ve yaşadıkları tufanla ilgili anlatımlarla devam etmiş, sonrasında sureye ismini veren Ad Kavmine yollandığı söylenilen Hud Peygamber, Semud Kavmine yollandığı söylenilen Salih Peygamber ve o dönemde yaşanan olaylara yer verilmiştir.

Gelen kozmik ziyaretçiler...

Surenin 69-83. ayetleri arasında hayli ilginç ve gizemli diyebileceğimiz sıradışı yaşanmış bazı olaylara yer verilmiştir. Şimdi bu ayetlerde anlatılanların perde arkasını anlamaya çalışalım...

Andolsun, elçilerimiz (melekler), İbrahim'e müjde getirip "Selâm sana!" dediler. O, "Size de selâm" dedi ve kızartılmış bir buzağı getirmekte gecikmedi. Ellerini yemeğe uzatmadıklarını görünce, onları yadırgadı ve onlardan dolayı içinde bir korku duydu. Dediler ki: "Korkma, çünkü biz Lût kavmine gönderildik."
(HUD: 11/69,70)

"Hz. İbrahim'e insan kılığına bürünmüş 'kozmik elçiler' gelmişti. Hz. İbrahim cömert bir insan olarak onlara kızarmış buzağı ikram etti. Elçilerin bir şey yemediklerini görünce korkup irkildi."

Prof. Dr. Yaşar Nuri Öztürk böyle diyor "Kur'an'daki İslam" adlı kitabında... Bu yorumuna biz de katılıyoruz.

Diyanet İşleri Başkanlığı yine burada manayı bozan bir açıklama yaparak elçiler sözünün yanına parantez açmış ve melekler demiştir. Oysa ki, ayetin orjinalinde melekler sözcüğü geçmemektedir.

Gelen kozmik elçiler belli ki, o yemeği yemiyorlardı. Ve yine belli ki, Hz. İbrahim de gelenlerin farklı bir insan olduklarını anlamıştı. İşte korkusunun nedeni buydu.

Gelenler iki konuda kendisiyle konuşmuştur. Birincisi eşinin çocuk doğuracağı, ikincisi ise Lut Kavminin doğal afetlerle yok olacağıydı...

Her ikisi de imkansız gibiydi. Çünkü eşi çok yaşlı artık çocuk doğuramazdı.. İkincisi ise son derece yufka yürekli olan Hz. İbrahim'in kabul edemeyeceği bir şeydi.

Daha önce üzerinde durduğumuz gibi burada da spiritüel bir döllenme söz konusu edilmekte ve geleceğe ait bir kehanet bildirilmektedir.

İbrahim'in karısı ayakta idi. (Bu sözleri duyunca) güldü. Ona da İshak'ı müjdeledik; İshak'ın arkasından da Yakûb'u. Karısı, "Vay başıma gelenler! Ben bir kocakarı ve bu kocam da bir ihtiyar iken çocuk mu doğuracağım? Gerçekten bu çok şaşılacak bir şey!" dedi.
(HUD: 11/71,72)

Daha sonra korkusunun gittiği yine ayette anlatılmıştır. Belli ki, kendisine gelen kozmik elçiler hem kendilerini tanıtmışlar, hem de gerekli açıklamaları yapmışlardır.

> İbrahim'in korkusu gidip, kendisine müjde gelince Lût kavmi hakkında bizim (elçilerimiz)le tartışmaya başladı.
> (HUD: 11/74)

Sure yine daha önce ortadan kalkan eski uygarlıklarla ilgili ayetlerle devam etmiş ve şöyle denmiştir:

> (Ey Muhammed!) Bunlar o memleketlerin haberlerinden bazılarıdır. Onları sana anlatıyoruz. Onlardan ayakta duranlar da var, yıkılıp gidenler de.
> (HUD: 11/100)

Dünyanın çok eski dönemlerine ait bilgilere Kur'an-ı Kerim'de sıkıkla yer verilmiş ve bu konuda Hz. Muham-med'in bilgilendirildiği ifade edilmiştir. Bu da o ayetlerden biridir.

Kıyamın belirli bir zamanı vardır...

> Bu, insanların (hesap ve ceza için) toplanacakları bir gündür. Bu, herkesin toplanıp bir araya geleceği bir gündür. (Bu, her şeyin ortaya dökülüp görüleceği bir gündür" şeklinde de tercüme edilebilir. –Diyanet İşleri Başkanlığı'nın kendi dipnotu.) Biz onu ancak belirli bir zamana kadar erteliyoruz.

O gün geldiği zaman Allah'ın izni olmadan hiçbir kimse konuşamaz. Onlardan mutsuz (cehennemlik) olanlar da vardır, mutlu (cennetlik) olanlar da.
(HUD: 11/103-105)

"Hesap ve Ceza Günü" orjinal metinde olmayan bir tanımlamadır. Diyanet İşleri Başkanlığı'nın kendi yorumu olarak parantez içinde ilave edilmiştir.

Genel uyanış günleri olan kıyamı ifade eden bir ayettir. O gün Allah'ın izni olmadan hiç kimsenin konuşamayacağı demek; gerçeklerin herkesin anlayabileceği ve herkesin görebileceği şekilde ortaya çıkacağı anlamına gelir. Her şeyin ortaya dökülüp görüleceğinin söylenmesi de bu yüzdendir.

Mutsuz olanlara gelince; cehennemdedirler. Onların orada şiddetli bir soluyuşları vardır. Onlar, gökler ve yerler durdukça orada ebedi olarak kalacaklardır. Ancak Rabbinin dilemesi başka. Şüphesiz Rabbin istediğini yapandır.
Mutlu olanlara gelince, gökler ve yerler durdukça içinde ebedi kalmak üzere cennettedirler. Ancak Rabbinin dilemesi başka.
(HUD: 11/106,108)

Ayetin başında yine çeviride yapılan bir yanlışlıkla karşılaşıyoruz. Her ne kadar aynı anlamı veriyormuş gibi görünse de, *"ateş"* yerine *"cehennem"* denmesi, sembolün kısmen de olsa üstünün örtülmesine neden olmaktadır.

Bu ayetlerde astral temizliğe ihtiyacı olan insanların, astral tortulardan arınması için bir süreç geçirecekleri, *"ateş"* sembolü kullanılarak anlatılmıştır. Nitekim ayetin orjinalinde cehennem değil ***"ateş"*** sözü kullanılmıştır:

*"Fe emmellezıne şeku fe fin **nari** lehüm fıha zefıruv ve şehiyk."*

"Bahtsızlar ateştedirler. Onların orada (o bunaltıcı ateş içinde) bir soluk alıp verişleri vardır ki!.."

(Süleyman Ateş)

"Ama mutsuz olanlar, gerçekten de ateştedir, onların inleyerek nefes almaları da oradadır, biten bir inilti gibi nefes vermeleri de."
(Abdülbaki Gölpınarlı)

"Bahtsızlığa düşenler ateş içindedir. Çok ıstıraplı bir soluyuş ve hıçkırışları vardır orada."
(Yaşar Nuri Öztürk)

Ateş denmeyip çeviride cehennem denince, ateş sembolü ortadan kaldırılmış olmaktadır. Asıl vurgulanması gereken sembolden söz edilmediği için asıl verilmek istenen mesajdan uzaklaşılmaktadır.

Üstünde durmak istediğim bir diğer nokta da, bu ayetlerde sözü edilen cehennemde ya da cennette kalmanın sonsuza dek sürmeyeceğidir. ***"Rabbin dilemesi başka"*** sözüyle bu açıkça ifade edilmiştir.

Namaz kaç vakit ?... Beş vakit mi üç vakit mi?...

(Ey Muhammed!) Gündüzün iki tarafında ve gecenin gündüze yakın vakitlerinde namaz kıl. Çünkü iyilikler kötülükleri giderir. Bu, öğüt alanlar için bir öğüttür.
(HUD: 11/114)

Bu ayet, namaz vakitlerini göstermektedir.

Günümüzdeki geleneksel kabule göre, bu ayet şöyle yorumlanmıştır:

"Güneş'in tepe noktasına gelmesinden önceki ve sonraki dilimleri demektir. Buna göre sabah namazı gündüzün bir tarafında, öğle ve ikindi namazları da öbür tarafında olmaktadır. Gecenin gündüze yakın vakitleri ise akşam ve yatsı vakitleridir. Böylelikle namazın 5 vakit olduğu sonucuna ulaşılmıştır."

Yine hadislere dayanan bir görüşe göre; namazın 5 vakit kılınma emri Miraç'ta getirilmiştir. Ancak bu görüşe birçok din bilgini karşı çıkmaktadır. Çünkü bu görüşe göre Hz. Muhammed'in Miraç'ta Hz. Musa ile bir görüşmesinden ve Allah'la adeta bir pazarlığa girmesinden söz edilmektedir. Biz de bu görüşe katılmıyoruz. Böyle bir pazarlığın olması hiçbir şekilde açıklanabilecek bir şey değildir.

Neyse bu ayrı bir konu... Biz gelelim bu ayette namazın kaç kez kılınacağının söylenmiş olduğuna...

Bu ayette namazın beş kez kılınacağı ile ilgili hiçbir açıklama yoktur. Söylenilen aynen şudur:

"Gündüzün iki tarafında ve geceye yakın vakitlerinde namaz kıl denmiştir." Buradan kaç vakit namaz çıkar yorumunu size bırakıyorum.

Süleyman Ateş, bu konuda önce bizim yukarıda aktarmış olduğumuz Miraç'taki pazarlık meselesine karşı çıkmış ve arkasından şunları söylemiştir:

"Namaz Miraç'tan önce de kılınırdı. Ve namazın beş vakit olduğuna dair ne Miraç'tan önce ne de sonra Kur'an'da bir açıklık yoktur."

Kitabında bu görüşlere yer veren Prof. Dr. Süleyman Ateş konuyla ilgili basına da bir açıklamada bulunmuş ve bu açıklaması basında şu şekilde yer almıştı:

"BANA KIZACAKLAR!"

İsra Suresi'nin 78 ve 79. ayetleri ile Hûd Suresi'nin 114. ayetinde bu konunun gayet net bir biçimde ortaya konulduğunu ifade eden Prof. Ateş, fıkıh (İslam hukuku) okulları ile birlikte 3 vaktin 5 vakte dönüştürüldüğünü savundu. Prof. Ateş şöyle dedi:

''Söz konusu ayetlerde 3 vakit namaz emrediliyor. Bunlar, sabah ve akşam namazlarıyla, biraz uyuduktan sonra kılınacak olan gece namazıdır. İslam dini kolaylaştırmayı emreder, güçleştirmeyi değil... Biliyorum bana

kızacaklar, kafaları karıştırdığımı söyleyecekler ama Kuran'daki hüküm de bu. Bunu gizleyemeyiz.''

Prof. Ateş, kendisinin Diyanet İşleri Başkanlığı döneminde neden bu konuyu gündeme getirmediği sorusu üzerine, ''O zaman henüz bu noktalara gelmiş değildim. Tefsir yaparken meseleyi bu netlikte görebildim. Bunu herkes biliyor ama açıklamaktan çekiniyor'' dedi.

Diğer mealler de, Diyanet İşleri Başkanlığı'nın mealiyle aynı yapılmıştır. Konunun öneminden dolayı onlardan birkaç tanesini de sizlerle paylaşmak istiyorum:

"Gündüzün iki tarafında (sabah, akşam) ve geceye yakın saatlerde namaz kıl..."
(Süleyman Ateş)

"Gündüzün iki tarafında ve geceye yakın saatlerde namazı/duayı yerine getir..."
(Yaşar Nuri Öztürk)

"Ve gündüzün başlangıcıyla son kısmında ve gecenin ilk çağlarında namaz kıl..."
(Abdülbaki Gölpınarlı)

Kalbini pekiştirdiğimiz her haberi aktarıyoruz...

Surenin sonlarına doğru yine "Demir Çağ" insanının içinde bulunduğu ve bulunacağı hâli tarif eden bir ayete yer verilmiştir.

Rabbin dileseydi insanları (aynı inanca bağlı) tek bir ümmet yapardı. Fakat Rabbinin merhamet ettikleri müstesna, onlar ihtilafa devam edeceklerdir. Zaten onları bunun için yarattı.
(HUD: 11/118-119)

Surenin sonunda Hz. Muhammed'e eski peygamberler ve onların dönemlerinde yaşanan bazı olayların aktarılış sebebinin, kendisinin kalbini pekiştirmek için olduğu söylenmiş ve bu aktarılanları daha önce Hz. Muhammed'in bilmediği, kendisine şimdi özel olarak aktarıldığı söylenmiştir.

(Ey Muhammed!) Peygamberlerin haberlerinden, kendileriyle senin kalbini pekiştirdiğimiz her bir haberi sana aktarıyoruz. Bunlarda, sana hak, mü'minlere de bir öğüt ve hatırlatma gelmiştir.
(HUD: 11/120)

YUSUF SURESİ

111 ayettir. Surede Yusuf Peygamber'in hayatta karşılaştığı sıkıntılar ve bunlara sabrederek nasıl başarıya ulaştığı anlatılmış ve inananlar için faydalı öğütler, önemli mesajlar verilmiştir.

Kur'an-ı Kerim'de baştan sona kadar, sadece bir konuyu anlatan tek sure budur.

Anlayasınız diye...

Biz onu, akıl erdiresiniz diye Arapça bir Kur'an olarak indirdik. Sana bu Kur'an'ı vahyetmekle kıssaların en güzelini anlatıyoruz. Halbuki daha

önce sen bunlardan habersiz idin.
(YUSUF: 12/2,3)

Surenin hemen başında Hz. Muhammed'in ümmiliğiyle ilgili bir açıklama tekrar vahyedilmiş ve Kur'an-ı Kerim'in rahat anlaşılabilmesi için Arapça indirildiği bildirilmiştir. Çünkü Kur'an-ı Kerim öncelikle Arap toplumuna inmiş ve onların rahatça anlayabilmesi için de doğal olarak Arapça olarak vahyedilmiştir.

Kur'an-ı Kerim'in ayetleri öncelikle okunarak anlaşılabilir. Biz Arapça bilmiyorsak onu Türkçe mealinden okumadan anlayamayız. O nedenle Arapça okunacak bir Kur'an-ı Kerim'in bize hiçbir yararı yoktur. O halde öncelikle okumak gerekir. Ancak şöyle bir durum da var ki, ayetlerin bir kısmı sembolik bilgiler içerdiğinden, bu vahyi anlayabilmek için özel bir çaba da gereklidir. Konunun bu yönünü Yaşar Nuri Öztürk şöyle belirtmiştir:

"O halde, Kur'an'ı okumak, Kur'an'ı anlamak demektir. Bu anlayış elbetteki her insanın bilgi, aydınlık ve nasip çapıyla orantılı olacaktır. Gerçek olan bir şey varsa o da, çap ne olursa olsun Kur'an okumanın onu anlamaktan ibaret olduğudur. Arapça bilen Arapça okur ve anlar. Bu en güzel yoldur. Arapça bilmeyenler ise onu bildikleri dildeki mealinden okumak zorundadırlar. Aksi takdirde ikinci ayetin gösterdiği 'anlayıp akıl etme' prensibi ortadan kalkar. Böyle olunca da Kur'an okumaktan bahsedilemez." (27)

Bazı çevrelerce takdim edilmek istendiği gibi Arapça, Rabbca yani Tanrı dili değildir. Rabbin dili tüm dillerdir...

Surenin hemen başında bu açıklama yapıldıktan sonra Hz. Muhammed'e önceki surenin sonunda söylenilen söze benzer bir açıklamayla devam edilmiş ve insanlığın geçmiş dönemlerine ait bilgilerin kendisine aktarıldığı ifade edilmiştir. Bu ayetler Hz. Muhammed'e hitaben aktarılmışsa da bunlardan bizlerin de çıkartacağı birçok bilgi ve ders vardır... Şimdi bu anlatılanları görelim...

Surenin 4. ayetinden sonra Hz. Yusuf ile ilgili kıssaların anlatımı başlar...

Rüya yorumları...

Hani Yusuf babasına, “Babacığım! Gerçekten ben (rüyada) on bir yıldız, güneşi ve ayı gördüm. Gördüm ki onlar bana boyun eğiyorlardı” demişti.
Babası, şöyle dedi: “Yavrucuğum! Rüyanı kardeşlerine anlatma. Yoksa, sana tuzak kurarlar. Çünkü şeytan, insanın apaçık düşmanıdır. İşte Rabbin seni böylece seçecek, sana (rüyada görülen) olayların yorumunu öğretecek...”
Andolsun, Yusuf ve kardeşlerinde (hakikati arayıp) soranlar için ibretler vardır.
(YUSUF: 12/4-7)

Yıldızlar, Güneş ve Ay kozmik bilgileri ve galaktik uygarlıkların bilgeliğini ifade eder. Onların boyun eğmesi bu bilgilere Hz. Yusuf’un sahip olduğunu gösterir. Aynı zamanda göksel irtibatının bulunduğu anlamına da gelir ki, nitekim surenin hemen devamında Rabbin seni seçecek ve rüya yorumunu öğretecek denmektedir. Bu açık bir şekilde göksel irtibatı gösterir.

Kardeşlerine bile söyleme denmesi, bu sırların kimseye açıklanmaması gerektiğini anlatmak içindir. Bu tür ezoterik sırlar tarihin çok eski dönemlerinden beri, bu sırları bilenlerce gizli tutulmaktaydı. Bu ezoterik gelenek de burada bu şekilde dile getirilmiştir.

Bu sırlar herkesin kaldırabileceği bilgiler değildi. Saklanmasının nedeni buydu. Nitekim bu bilgilerin bir kısmını dışarı açıklayan Hallac-ı Mansur ve diğerlerinin başlarına gelenler hatırlanacak olursa; ayette söylenilen, sana tuzak kurarlar denmesinin nedeni de daha iyi anlaşılacaktır. Nitekim, Sufizmin gizli öğretisi, bu yolun dışında olanlarca hep din dışı bir akım gibi telakki edilmiş ve birçok sufi bunu hayatlarıyla ödemişlerdir!... Biz tekrar Yusuf’un kıssasına dönelim...

Yusuf’un Mısır’da eğitilişi...

Kardeşleri dediler ki: “Biz güçlü bir topluluk olduğumuz halde Yusuf ve kardeşi (Bünyamin) babamıza bizden daha sevgilidir. Doğrusu babamız

açık bir yanılgı içindedir.”
(YUSUF: 12/8)

Yusuf ile Bünyamin bir anadan, diğer kardeşler ise başka anadan doğmuşlardı.

Farklı anadan olmaları farklı inisiyatik kültüre bağlı oldukları anlamına gelir. Farklı potansiyele sahip varlıklar demektir.

Surenin devamında anlatılan kıssada; diğer anadan doğan kardeşlerin, babalarının kendilerine daha fazla ilgi göstermeleri için Yusuf’u öldürerek ondan kurtulma plânları yaptıklarından söz edilir. Yusuf’u öldürmek isteyen kardeşleri bu plânlarını babalarından da saklarlar ama babaları onların niyetlerinin farkındadır.

Yusuf’u bir kuyunun dibine bırakırlar ve sözüm ona kanlı gömleğini de babalarına getirerek bir kurdun Yusuf’u yediğini söylerler...

(Yusuf’u kuyuya bırakıp) akşamleyin ağlayarak babalarına geldiler.
“Ey babamız! Biz yarışa girmiştik. Yusuf’u da eşyamızın yanında bırakmıştık. (Bir de ne görelim) O’nu kurt yemiş. Her ne kadar doğru söylesek de sen bize inanmazsın” dediler.
Bir de üzerine, sahte bir kan bulaştırılmış gömleğini getirdiler. Yakub dedi ki: “Hayır! Nefisleriniz sizi aldatıp böyle bir işe sürükledi.
(YUSUF: 12/16-18)

Kıssanın devamında bir sucunun Yusuf’u kuyunun dibinde bularak onu Mısırlı bir kişiye belli bir ücret karşılığında sattığı anlatılır. Burada Yusuf’u satın alan kişinin Mısırlı olması önemlidir. Yusuf’un Mısır inisiyasyonuyla olan bağlantısını gösterir. Belli ki, Yusuf Mısır’da eğitilen inisiyelerden biriydi.

Surede anlatılanlara baktığımızda Yusuf’un Mısır İnisiyasyonuyla olan irtibatı çok açık bir şekilde ortaya çıkmaktadır:

O’nu satın alan Mısırlı kişi hanımına dedi ki: “Ona iyi bak. Belki bize yararı dokunur veya onu evlat ediniriz.” İşte böylece biz Yusuf’u o yere (Mısır’a) yerleştirdik ve ona (rüyadaki) olayların yorumunu öğretelim diye böyle yaptık. Allah işinde galiptir, fakat insanların çoğu bunu bilmezler.
Olgunluk çağına erişince O’na hikmet ve ilim verdik. İşte biz, iyi davrananları böyle mükâfatlandırırız.
(YUSUF: 12/21,22)

Ayetlerde ***“Yusuf’u Mısır’a yerleştirdik”*** ve ***“O’na hikmet ve ilim verdik”*** denmesi çok önemli bir başka gerçeği daha bize göstermektedir. Bu anlatımlar Hz. Muhammed’e vahyi veren Cebrail’in Mısır İnisiyasyonu ile olan bağlantısını açık bir şekilde dile getirmektedir. Biz diyerek Cebrail’in bağlı bulunduğu “Melekut Âlemi”yle “Mısır İnisiyasyonu”nun ortaklaşa çalışmalar yaptığı dile getirilmektedir. Nitekim Hz. Musa’nın da bir Mısır inisiyesi olduğu ve Osiris rahibi olarak eğitildiğini hatırlarsak, ayetlerde anlatılanların bu gerçeği gösterdiği kolaylıkla fark edilecektir.

Kundalini enerjisine hakim olmak...

Surenin devamında anlatılanlar ilk başta Yusuf’un başından geçen ıstıraplı olaylarmış gibi görünse de, aslında inisiyasyonda geçirilen zorlu aşamaları ve zorlu sınavları anlatmaktadır. Ayette anlatılanlar Mısır İnisiyasyonunda cinsel enerjiye hakim olma sınavından geçen bir inisiye adayının hikâyesidir.

Kundalini enerjisine hakim olma Mısır İnisiyasyonunun başlarında uygulanan bir çalışmaydı. Bu enerjiye hakim olmak çok önemliydi... Çünkü son derece güçlü bir enerji olan kundalini enerjisini kontrol altında tutabilmek, inisiye adayına büyük bir güç kazandırmaktaydı. (28)

Bu konu ayetlerde şöyle anlatılmıştır:

Evinde bulunduğu kadın (gönlünü ona kaptırıp) ondan arzuladığı şeyi elde etmek istedi ve kapıları kilitleyerek “Haydi gelsene!” dedi. O ise, “Allah’a sığınırım, çünkü o (kocan) benim efendimdir, bana iyi baktı. Şüphesiz zalimler kurtuluşa eremezler” dedi.

Andolsun kadın ona (göz koyup) istek duymuştu. Eğer Rabbinin delilini görmemiş olsaydı Yusuf da ona istek duyacaktı. Biz ondan kötülüğü ve fuhuşu uzaklaştırmak için işte böyle yaptık. Çünkü o, ihlâsa erdirilmiş kullarımızdandı.

(YUSUF: 12/23,24)

Kral, Yusuf’u hazinelerinin sorumlusu yapıyor...

Ezoterizmde cennetin yolunun cehennemden geçtiğine dair bir söz olduğundan daha önce bahsetmiş ve inisiyasyonda cehenneme inişle sembolize edilen bir arınma çalışmasına inisiye adayının dahil edildiğini söylemiştim.

Yusuf’un Mısır’daki inisiyasyonunu anlatan sure, Yusuf’un hapise düştüğünden bahseden ayetlerle devam eder. Burada hapise düşmek ve hapisten kurtulmak yukarıda söylemiş olduğum sembolizme karşılık gelir.

Hapiste olmak inisiyatik öğretilerin kullandığı bir semboldür. Kaba maddi hayatın ve insanın özgürlüğünü yitirişinin sembolüdür. Maddeye bağlanmayı ifade eder. Yani dünyaya bağlanmanın ve dünyayla eş koşmanın sembolüdür.

Yusuf hapishanedeyken, ülkenin geleceğini ilgilendiren önemli bir rüya yorumu yapar. Bu yorumu çok beğenen Kral da kendisini yanına çağırır...

Kral, “Onu bana getirin, onu özel olarak yanıma alayım”, dedi. Onunla konuşunca dedi ki: “Şüphesiz bugün sen yanımızda yüksek makam sahibi ve güvenilir bir kişisin.”

Yusuf, “Beni ülkenin hazinelerine bakmakla görevlendir. Çünkü ben iyi koruyucu ve bilgili bir kişiyim” dedi.

Böylece Yusuf’a, dilediği yerde oturmak üzere ülkede imkan ve iktidar

verdik. Biz rahmetimizi istediğimize veririz ve iyi davrananların mükâfatını zayi etmeyiz.
(YUSUF: 12/54-56)

"Ülkenin hazineleri" Mısır İnisiyasyonuna ait sırlar anlamına gelir. *"Sırlar Bekçisi"* aşamasının sembolüdür. İnisiyatik bir dereceyi ifade eder. Mısır İnisiyasyonunun üst sıralardaki bir derecesidir. Sırların anahtarı artık elindedir. **Ayet bunu, *"Yusuf'a dilediği yerde oturmak üzere ülkede imkan ve iktidar verdik"* sözüyle anlatmıştır.**

"Kral" ise Mısır İnisiyasyonunda baş rahip hierofanta karşılık gelen bir semboldür.

Bunlar gayb haberlerindendir...

Sana Vahiy yoluyla bildiriyoruz...

"Rabbim! Gerçekten bana mülk verdin ve bana sözlerin yorumunu öğrettin. Ey gökleri ve yeri yaratan! Dünyada ve ahirette sen benim velimsin. Benim canımı müslüman olarak al ve beni iyilere kat."
İşte bu (kıssa), gayb haberlerindendir. Onu sana biz vahiy yolu ile bildiriyoruz.
(YUSUF: 12/101,102)

Surenin diğer ayetlerinde de Yusuf'un Mısır'daki eğitimi hikâyeleştirilerek anlatılmaya devam etmiştir. Tüm bu anlatılanlardan Yusuf'un sadece rüyaların yorumu ile ilgili konularda değil, çok geniş bir inisiyatik eğitimden geçirildiğini anlıyoruz. Nitekim 37. ayette Yusuf rüyaların yorumunu kastederek *"Bu, bana Rabbimin öğrettiklerindendir"* demiştir. Yani bana öğretilenlerden bu sadece biridir demek istemiştir.

Bu inisiyatik eğitimden geçenler kendi potansiyelleri doğrultusunda belirli derecelere kadar yükselebiliyorlardı. Surenin 76. ayetinde *"Biz dilediğimiz*

kimsenin derecelerini yükseltiriz. Her ilim sahibinin üstünde daha iyi bir bilen vardır” denerek bu konuya atıfta bulunulmuştur.

HİCR SURESİ

99 ayetten oluşan sure, adını 80. ayette geçen *“Hicr”* kelimesinden almıştır. Hicr, *“kayalık bölge”* anlamına gelmekte ve aynı zamanda Medine’nin kuzeyindeki bir yerin de adıdır.

Bize melekleri getirsene...

> Bırak onları yesinler (içsinler), yararlansınlar; emelleri onları oyalayadursun. İleride (gerçeği) bilecekler.
> (HİCR: 15/3)

Gerçeklerin ileride tüm açıklığıyla ortaya çıkacağı ve insanların bu gerçeklerle yüzyüze geleceğinin anlatıldığı birçok ayet vardır. İşte bu da o ayetlerden biridir.

Kur’an-ı Kerim’in indirilişi sırasında Hz. Muhammed birçok kez Cebrail tarafından *“Sen sadece tebliğ et. Ayetlerimize inanmayanlar olacaktır. Bunu kendine dert edinme”* nasihatinde bulunulmuştur. Çünkü gayet iyi biliyorlardı ki, bu ayetlerin gerçek anlamı insanlar tarafından gelecekte tam olarak anlaşılabilecekti.

O dönemde Hz. Muhammed’e birçok iftiralar atılmış hatta kendisi bazı kişilerce delilikle bile suçlanmıştı. Hz. Muhammed’in yaşadığı bu zorlu günler, ayetlerde de dile getirilmiş ve şöyle denmiştir:

> Dediler ki: “Ey kendisine Zikir (Kur’an) indirilen kimse! Sen mutlaka

delisin! Eğer doğru söyleyenlerden isen bize melekleri getirsene!”
(HİCR: 15/6,7)

Mucizeler de gösterilse şuuru kapalı insanların yine de inanmayacakları ve gelen peygamberi anlayamayacakları ayetlerde açıklanmış ve daha önce gönderilen peygamberlerin mucize göstermelerine rağmen aynı duruma düştükleri söylenmiştir.

Ey Muhammed! Andolsun, senden önceki topluluklara da peygamber gönderdik. Onlar kendilerine gelen her peygamberle alay ediyorlardı.
Onlara gökten bir kapı açsak da oradan yukarı çıkmaya koyulsalar yine “Gözlerimiz döndürüldü, biz herhâlde büyülenmiş bir toplumuz” derlerdi.
(HİCR: 15/10,11,14,15)

Bu ayetlerde yapılan açıklamalar aynı zamanda günümüz insanlığının içinde bulunduğu durumu da göstermektedir. Ne yapılırsa yapılsın, insanlık bu şartlar içinde, bu şekilde yaşayacaktır denmek istenmiştir. Yani *“Demir Çağı”* insanlığının durumu anlatılmıştır. Nitekim surenin devamında insanlığın negatif enerjilerle bu devre içinde daha fazla haşır neşir olacağı kullanılan *“şeytanın isyan etme sembolü”*yle açıklanmıştır.

Balçıktan yaratılan insan ve Şeytanın isyanı...

Andolsun, biz insanı kuru bir çamurdan, şekillendirilmiş bir balçıktan yarattık.
Hani Rabbin meleklere, “Ben kuru bir çamurdan, şekillendirilmiş balçıktan bir insan yaratacağım Onu düzenleyip içine ruhumdan üflediğim zaman, onun için hemen saygı ile eğilin” demişti. Bunun üzerine bütün melekler saygı ile eğildiler. Ancak İblis, saygı ile eğilenlerle beraber olmaktan kaçındı.
(HİCR: 15/26-31)

Ayetlerde hikâyeleştirilerek anlatılanlar *“Şeytan Plânı”*nın hakimiyetini anlatır. Şeytanın isyanı bir semboldür. Yoksa Allah’a karşı bir başkaldırı değildir. Bu bir anlatım şeklidir ve anlatılan *“Demir Çağ”*ın genel karakteristik yapısıdır. Negatif enerjilerin hakimiyetini anlatır. Sonrasında aktarılan ayetlerde bu daha açık bir şekilde dile getirilmiş ve Şeytan’ın insanları kandıracağından söz edilmiştir. Şeytanın kandırması; insanların bu enerjilerle daha yoğun olarak haşır neşir olacağı ve negatif enerjilerin dünyaya hakim olacağı anlamına gelir.

> Allah, “Ey İblis! Saygı ile eğilenlerle beraber olmamandaki maksadın ne?” dedi. İblis dedi ki: “Ben, kuru bir çamurdan, şekillenmiş balçıktan yarattığın insan için saygı ile eğilemem.” Allah, “Öyleyse çık oradan, çünkü sen kovuldun. Şüphesiz hesap gününe kadar lânet senin üzerinedir” dedi. İblis: “Rabbim! Öyle ise onların tekrar diriltilecekleri güne kadar bana mühlet ver” dedi.
> Allah da, “O halde sen vakti (yalnızca benim tarafımdan) bilinen güne (kıyamete) kadar mühlet verilenlerdensin” dedi. İblis, “Rabbim! Beni azdırmana karşılık, andolsun ki yeryüzünde kötülükleri onlara güzel göstereceğim, içlerinde ihlâsa erdirilmiş kulların hariç, onların hepsini azdıracağım” dedi.
> Allah, “İşte bu bana ulaştıran dosdoğru yoldur. Azgınlardan sana uyanlar dışında, kullarım üzerinde senin hiçbir hakimiyetin yoktur” dedi.
> (HİCR: 15/32-42)

Birbiri içinde birden fazla önemli konuya yer verildiği için ayetleri uzun uzun aldım...

Burada ele alınan konulardan bir tanesi de, insanın ilahi kökenidir. Evet... Demir Çağ’da negatif enerjilerle daha fazla haşır neşir olacak ve adeta

insanlığından çıkacaktır ama köken olarak göğün evladıdır ve geçici bir süre bu hâlde kalacaktır.

İsa'nın ilahi kökenine işaret eden en önemli ayet az önce aktardığım, *"Rabbin ruhundan üflediği"*nin söylendiği ayettir. Dünyanın balçığı daha önce söylediğimiz gibi dünya maddesini sembolize eder. Bedenlenmiş ruh varlığını anlatır. Bedenlendiği için bu maddi sisteme bağlanarak, ilahiliğinden uzaklaşmıştır. Ama ayette ***"Rabbi'nin nefesi içindedir"*** denmektedir. İlahilik aslında onu hiçbir zaman terk etmemiştir ama bu madde âleminde bunu yeteri kadar hissedemeyecektir. Anlatılmak istenen meselenin özeti işte budur...

Sure İbrahim peygamber ile ilgili daha önceki surelerde anlatılanların tekrarıyla devam etmiş ve yine bazı eski uygarlıklara değinilerek sure tamamlanmıştır. Ama başlanan surede yine aynı konuya değinilerek devam edilmiştir. Ancak surenin hemen başlangıcında *"karanlıklar"* ve *"ışık"*la ilgili ilginç bir tespitte bulunulmuştur... Biri çoğul diğeri tekil kullanılmıştır...

EN'ÂM SURESİ

165 ayetten oluşan bir suredir. Adını 136, 138 ve 139. ayetlerde yer alan "el-En'âm" kelimesinden almıştır. "En'âm" koyun, *"keçi, deve ve sığır cinsi hayvanları"* ifade eden bir kelimedir.

Karanlıklar ve aydınlık...

Hamd, gökleri ve yeri yaratan, karanlıkları ve aydınlığı var eden Allah'a mahsustur.
(EN'ÂM: 6/1)

Sadece bu ayette değil, geçtiği bütün ayetlerde karanlık çoğul, ışık ise tekil kullanılmıştır. Çünkü aslolan ışıktır ve ışık tektir. Tek bir merkezden çıkar.

Bir olandır.

Karanlık ise ışığın çekilmesi durumunda ortaya çıkan geçici ve rölatif bir durumdur. Işık yoksa vardır. Işık ortaya çıktığı an karanlığı yok etmektedir. **Ama karanlık ışığı yok edemez...** O nedenle karanlıklar denmiş ve çoğul kullanılmış; ışık denmiş ve tekil kullanılmıştır.. Biri çoğuldur yani çokluk âleminin bir göstergesidir, diğeri ise tekildir tekliğin götergesidir.

Karanlıklar rölativite ve bir sürü ihtimaller demektir... Işık ise tektir. Gerçeğin tek olduğu gibi.. Ve gelecekte ortaya çıkıp tüm dünyamızı aydınlatacağı gibi...

Yine çamurdan gelen ilahi insan...

O öyle bir Rab'dır ki, sizi çamurdan yaratmış, sonra (her birinize) bir ecel tayin etmiştir...
(EN'ÂM: 6/2)

İnsanların ölümlü varlıklar olduğu da, burada ifade edilmekte ve bir önceki surede anlatılanlara atıfta bulunulmaktadır.

Sonrasında gelen ayetlerde yukarıdan yani göksel plânlardan bir bilgi geldiğinde önce insanların buna direnç gösterdikleri vurgulanmakta ve yine gerçeklerin gelecekte ortaya çıkacağı ifade edilmektedir.

Gerçek gelecekte ortaya çıkacaktır...

Nitekim hak (Kur'an) kendilerine gelince onu yalanladılar. Fakat alay ettikleri şeyin haberleri kendilerine ilerde gelecektir.
(EN'ÂM: 6/5)

Bu ayetin indiği günlerde İslam'ın yayılması hayal bile edilmiyor, İslam alay konusu oluyordu. Evet o günün şartları içinde bu ayet inmiştir ama sadece o günlere değil, bugünlere de bir işaret vardır bu ayette...

Değişecek olan, gelecekte değişecek olandır... Ne o dönemde, ne de şimdi

insanların anlayışları değişememiştir. O dönemde de anlaşılamamış şimdi de anlaşılamamıştır. Peki ne zaman anlaşılacaktır. Kur'an-ı Kerim buna kendi cevap veriyor: İleride... Yani gelecekte anlaşılacaktır...

Geçmişin mükemmelliyeti...

> Onlardan önce nice nesilleri helak ettiğimizi görmediler mi? Yeryüzünde size vermediğimiz imkan ve iktidarı onlara vermiştik.
> (EN'ÂM: 6/6)

Dünyanın geçmiş dönemlerine ilişkin çok önemli ayetlerden biridir. Burada helak olmaktan kastedilen tufandır. Hatta sadece tek bir tufanın değil tufanların olduğu da *"nice nesilleri helak ettiğimizi görmediler mi"* ifadesiyle ayette açıklanmıştır.

Ayette açıklanan bir diğer bilgi ise, tufanöncesi uygarlıkların bizim devremiz uygarlığına nazaran çok daha ileri bir düzeyde olduklarıdır. *"Yeryüzünde size vermediğimiz imkan ve iktidarı onlara vermiştik"* sözüyle bu önemli incelik, daha önceki surelerde olduğu gibi burada da, bir kez daha belirtilmiştir.

Önceki surede üzerinde durulan *"bize melekleri getirsene"* konusu burada tekrar ele alınmış ve Hz. Muhammed'den önce de peygamberlerin yalanlandıkları tekrar vurgulanarak sure devam etmiş daha sonra Allah'ın hükümranlığını anlatan ayetlere yer verilmiştir...

Mutlak hakimiyet sahibi O'dur...

Kur'an-ı Kerim vahyedilmeye devam ederken hâlâ Hz. Muhammed'in peygamber olduğuna inanmayanların sayısı inananlara nispetle çok daha fazlaydı.

O dönemde toplumun ileri gelenlerinden bir grup Hz. Muhammed'in yanına gelerek: *"Senin hakkında Yahudilere, Hristiyanlara sorduk, peygamberliğine dair bir haber olmadığını söylediler. Bize senin peygamber olduğuna dair bir şahit göster"* demişlerdi. Bunun üzerine aşağıdaki ayet

inmişti:

> O, kullarının üstünde mutlak hakimiyet sahibidir. O, hüküm ve hikmet sahibidir, (her şeyden) hakkıyla haberdardır. De ki: "Şahitlik bakımından hangi şey daha büyüktür?" De ki: "Allah benimle sizin aranızda şahittir. İşte bu Kur'an bana, onunla sizi ve eriştiği herkesi uyarayım diye vahyolundu.
> Kendilerine kitap verdiklerimiz onu (Peygamberi) kendi öz oğullarını tanıdıkları gibi tanırlar. Kendilerini ziyana sokanlar var ya, işte onlar inanmazlar.
> (EN'ÂM: 6/18-20)

Bu konuyla ilgili çok daha sonra vahyedilecek olan Bakara Suresi'nin 146. ayetinde şöyle denecektir: *"Kendilerine kitap verdiklerimiz onu oğullarını tanıdıkları gibi tanırlar. Böyle iken içlerinden bir takımı bile bile gerçeği gizlerler."*

Kendisinin peygamber olduğunu ispat etmesi için kendisinden mucizeler göstermesini isteyen birçok kişi de çıkmıştı. Ancak Hz. Muhammed böyle bir uygulamadan hep kaçınmıştı. Çünkü birçok ayette de belirtildiği gibi mucizeler de insanlara o dönemler yetmemekteydi.

O günlerde yaşanan böyle birçok olay olduğunu biliyoruz. Şimdi bunlardan bir tanesini sizlere aktarmak istiyorum:

Bir gün Ebu Cehil, yerden topladığı bir avuç taşı avucunda saklayarak, bunların sayısını Hz. Muhammed'e sorar:

– "Peygamber isen, avucumdaki taşların sayısını bil bakalım..."

Bunun üzerine Hz. Muhammed, ***"sen benden gizli olarak say da bileyim"*** der.

Ebu Cehil gidip bir köşede Hz. Peygambere göstermeden taşları sayıp tekrar gelir... Hz. Peygamber de derhal taşların sayısını doğru olarak söyler ve ilave eder:

– ***"Bu bir keramet değildir. Bilimdir... Bu bilimi bilen herkes, bunu***

doğru olarak söyleyebilir...”

Görüldüğü gibi son derece mütevazi bir tavır sergileyerek bunun bir keramet olmadığını söylemiş ve bunu bir mucizeymiş gibi göstermemiştir. Ve bu tavrıyla bunun öğrenilebilecek bir “bilim” olduğunu da yine bizzat kendisi açıklamıştır... Günümüzde yurtdışındaki birçok üniversitede “telepati” başlığı altında bu bilim, öğrencilere öğretilmektedir. Aynen yıllar önce Hz. Muhammed’in söylemiş olduğu gibi...

Dünya hayatı ancak bir oyun ve bir eğlencedir...

İçlerinden, (Kur’an okurken) seni dinleyenler de var. Onu anlamamaları için kalpleri üzerine perdeler
(gereriz), kulaklarına ağırlık koyarız.
(EN’ÂM: 6/25)

Belli ki, kötü niyetli kişilerden ayetlerin ve Kur’an-ı Kerim’in derin anlamları gizlenmiştir. Bu ayette bu mesele açık bir şekilde dile getirilmektedir.

Derler ki: “Hayat ancak dünya hayatımızdır. Artık biz bir daha diriltilecek de değiliz.”
(EN’ÂM: 6/29)

Ayetin hemen devamında, tekrar dirilmeyeceklerine ve ahiret hayatının olmadığına inananların bu yanlış inançlarıyla bir gün mutlaka karşılaşacakları anlatıldıktan sonra şöyle denmiştir:

Dünya hayatı ancak bir oyun ve bir eğlencedir. Elbette ki ahiret yurdu Allah’a karşı gelmekten sakınanlar için daha hayırlıdır. Hâlâ akıllanmayacak mısınız?
(EN’ÂM: 6/32)

Ahiret sözcüğü sonradan olan, sonradan gelen, daha sonraki, öteki gibi anlamlar taşır.

Bu anlamı itibarıyla ele alındığında bu sözcüğün "Öte Alemi" kastettiği rahatlıkla ortaya çıkmaktadır. "*ahiret*" bedenini terk eden varlıkların intikal ettiği "*Öte Âlem*" demektir.

İşte bu ayetlerde de, ahiret hayatıyla kıyaslandığında, dünya hayatının ancak bir oyun ve eğlence yeri olduğu vurgulanmaktadır.

Sufilerin dünya için "*fani dünya*" demelerinin ardında işte bu düşünce vardır.

Hz. Muhammed'e özel nasihatler...

> Ey Muhammed! Biz çok iyi biliyoruz ki söyledikleri elbette seni incitiyor... Andolsun ki, senden önce de bir çok Peygamberler yalanlanmıştı da onlar yalanlanmalarına ve eziyet edilmelerine karşı sabretmişler ve nihayet kendilerine yardımımız yetişmişti... Andolsun peygamberler ile ilgili haberlerin bir kısmı sana gelmiş bulunuyor. Eğer onların yüz çevirmeleri sana ağır geldiyse; bir delik açıp yerin dibine inerek, yahut bir merdiven kurup göğe çıkarak onlara bir mucize getirmeye gücün yetiyorsa durma, yap! Eğer Allah dileseydi elbette onları hidayet üzere toplardı. O halde sakın cahillerden olma.
>
> De ki: "Ben size, 'Allah'ın hazineleri benim yanımdadır' demiyorum. Ben gaybı da bilmem. Size 'Ben bir meleğim' de demiyorum. Ben sadece, bana gönderilen vahye uyuyorum." De ki: "Görmeyenle gören bir olur mu? Siz hiç düşünmez misiniz?"
>
> (EN'ÂM: 6/33-35,50)

Hz. Muhammed'den sürekli mucize ve kanıt göstermesini isteyenlerin bu tutumu kendisini bir hayli üzüyor, vazifesini hakkıyla yerine getirip getirememenin endişesini yaşıyordu.

Yukarıda aktarılan ayetlerden anlaşıldığı kadarıyla, Hz. Muhammed'in

sadece vahyi alması ve aktarması önerilmiş ve yapılan plâna da kendisinin uyması istenmiştir. Belli ki insanlara mucizeler göstermesi de istenmemiştir. Nitekim kendisi de buna tam anlamıyla uymuştur.

Bu nasihatler yapılırken ileride oluşabilecek yanlış bir anlayışın da önüne geçilmek istenmiş ve Hz. Muhammed'in bir melek olmadığı özellikle vurgulanarak, *"kendisinin de bir insan olduğunun unutulması ve onun kesinlikle ilâhlaştırılıp, putlaştırılmamasının gerektiği"* mesajı da gelecek kuşaklara bu vesileyle aktarılmıştır.

Hz. Muhammed'in bu sıkıntıları yaşadığı günlerden birinde Kureyş'in ileri gelenleri *"fakir Müslümanları yanından kovarsan seninle gelir otururuz"* demişler ancak Hz. Muhammed bunu kabul etmemişti. Bunun üzerine onlar da, *"bari biz senin yanına geldiğimizde onlar kalkıp gitsinler, biz çıkınca girsinler. Çünkü biz bunlarla oturmayı gururumuza yediremiyoruz"* demişlerdi.

Hz. Muhammed de onlarla bir diyalog zemini oluştururum düşüncesiyle bu teklifi kabul etmek üzere iken şöyle bir ayet inmiştir:

> Rab'lerinin rızasını isteyerek sabah akşam ona dua edenleri yanından kovma. Onların hesabından sana bir şey yok, senin hesabından da onlara bir şey yok ki onları kovasın. Eğer kovarsan zalimlerden olursun.
> (EN'ÂM: 6/52)

Hz. Muhammed'e karşı çıkanlar, *"seni reddediyoruz, inkar ediyoruz, ama bize hiçbir şey olmuyor. Gerçekten peygamber olsaydın başımıza taş yağardı. Hadi hemen böyle bir azap gelsin de görelim"* diyorlardı.

Ancak vahiy öyle söylemiyordu:

> De ki: "Sizin acele istediğiniz azap şayet benim elimde olsaydı benimle sizin aranızda iş elbette bitirilmiş olurdu." Allah zalimleri daha iyi bilir. Gaybın anahtarları yalnızca O'nun katındadır. Onları ancak O bilir.
> (EN'ÂM: 6/58,59)

Görüp gözetici bir sistem içinde bulunduğumuz da hemen devam eden ayetlerde şöyle anlatılmıştır:

O, kullarının üstünde mutlak hakimiyet sahibidir. Üzerinize de koruyucu melekler gönderir.
(EN'ÂM: 6/61)

Her şeyin bir zamanı vardır.. Gerçeklerin de ortaya çıkacağı bir zaman.. İleride herşey tüm açıklığıyla ortaya çıkacaktır.

O (Kur'an) hak olduğu halde kavmin onu yalanladı. De ki: "Ben size vekil (sizden sorumlu) değilim."
Her haberin gerçekleşeceği bir zamanı vardır. İleride bileceksiniz.
(EN'ÂM: 6/66,67)

Eski uygarlıklarla ilgili örneklerle devam eden sure dünya üzerindeki normalmiş gibi görünen ilahi mucizelerden örneklerle devam eder...

Şüphesiz Allah, taneyi ve çekirdeği yarıp filizlendirendir. Ölüden diriyi çıkarır. Diriden de ölüyü çıkarandır.
(EN'ÂM: 6/95)

Sure yine Hz. İsa'dan sonra oluşturulan yanlış bir inanca karşı çıkan bir ifadeyle devam eder ve hiçbir peygamberin insanlara vekil olmadığını açıklayan şu sözlerle devam eder:

O, gökleri ve yeri örnekleri yokken yaratandır. O'nun bir eşi olmadığı

halde nasıl bir çocuğu olabilir?

Allah dileseydi ortak koşmazlardı. Biz seni onların başına bir bekçi yapmadık. Sen onlara vekil (onlardan sorumlu) da değilsin.
(EN'ÂM: 6/101,107)

Bu göksel öğretinin şimdi değil gelecekte gerçek anlamıyla anlaşılacağının, başından beri bilindiği bizzat vahyin devam eden ayetlerinde açıklanmıştır:

Biz onlara melekleri de indirseydik, kendileriyle ölüler de konuşsaydı ve her şeyi karşılarında (hakikatın şahidleri olarak) toplasaydık Allah dilemedikçe yine de iman edecek değillerdi. Fakat onların çoğu bilmiyorlar.
(EN'ÂM: 6/111)

İnsanlar arasındaki anlayış ve kavrayış farkları şu ayetle dile getirilmiştir:

Herkesin amellerine göre dereceleri vardır. Rabbin onların yaptıklarından habersiz değildir.
(EN'ÂM: 6/132)

Domuz eti ve Yahudiler'e haram kılınan hayvanlar...

Arap toplumuna bu vahyin indirilişinin sebebi en açık olarak surenin devam eden ayetlerinde şöyle açıklanmıştır:

Kitap, yalnız bizden önceki iki topluluğa (Yahudilere ve Hıristiyanlara) indirildi. Biz onların okumalarından habersiz idik" demeyesiniz, yahut, "Eğer bize kitap indirilseydi biz onlardan daha çok doğru yolda olurduk" demeyesiniz, diye bu Kur'an'ı indirdik. İşte size Rabbinizden açıkça bir delil, bir hidayet ve bir rahmet geldi.
(EN'ÂM: 6/156,157)

Kur’an’da sureleri oluşturan her bir cümleye ayet denir. Ama ayet kelime olarak *“işaret”*, *“ibret”* anlamına gelmektedir.

> (Ey Muhammed!) Onlar (iman etmek için) ancak kendilerine meleklerin gelmesini veya Rabbi’nin gelmesini ya da Rabbinin bazı âyetlerinin gelmesini mi gözlüyorlar? Rabbi’nin âyetlerinden bazısı geldiği gün, daha önce iman etmemiş veya imanında bir hayır kazanmamış olan bir kimseye (o günkü) imanı fayda vermez. De ki: “Siz bekleyin. Şüphesiz biz de bekliyoruz.”
> (EN’ÂM: 6/158)

Sebep sonuç yasası vardır. Herkes yaptıklarından ve ektiklerinden sorumludur. Fakat dönüşünüz Rabbinizedir. Yani bir gün mutlaka kendi ilahiliğinizin farkına varacaksınız denerek surenin sonuna gelinmiştir.

> Herkes günahı yalnız kendi aleyhine kazanır. Hiçbir günahkâr başka bir günahkârın günah yükünü yüklenmez. Sonra dönüşünüz ancak Rabbinizedir. O size, ihtilaf etmekte olduğunuz şeyleri haber verecektir.
> (EN'ÂM: 6/164)

SAFFAT SURESİ

"Sıra sıra dizilenler, saf saf duranlar" anlamına gelen ve ilk ayette geçen *"saffat"* sözcüğünden adını alan sure 182 ayetten oluşmuştur.

Doğular ve Batılar...

> O, göklerin, yerin ve ikisi arasındakilerin Rabbidir. Doğuların da (Batıların da) Rabbidir.
> (SAFFAT: 37/5)

Göklerin, yerin ve ikisi arasındakilerin tabiri ile Galaktik Uygarlıklar kastedilmektedir.

Bu tanımlamanın hemen ardından Doğular'dan bahsedilmektedir. Bu ilginç bir durumdur çünkü normal şartlarda bir tek Doğu bulunmaktadır...

Daha sonra gelecek olan Rahman Suresi'nin 17. ayetinde burada söz konusu edilen Doğular ve Batılar kavramına daha da açıklık getirilerek, iki

Doğu'nun ve iki Batı'nın varlığından söz edilmiştir: *"O iki doğunun ve iki batının Rabbidir."* Bu önemli bir açıklamadır. Bu ilginç durumu anlayabilmek için Heradot'un Tarih Kitabı'nda söz ettiği çok kısa bir açıklamayı sizlerle paylaşmak istiyorum:

Güneş iki defa battığı yerden doğdu:

"Bir Mısırlı Rahip bana: 'Bilmiş ol ki, atalarımız zamanında Güneş iki defa battığı yerden doğdu, sonra aynı olay tekrar tersine meydana geldi' dedi."

Yüce topluluk...

Biz en yakın göğü zinetlerle, yıldızlarla donattık. Onu itaatten çıkan her şeytandan koruduk. Onlar, yüce topluluğu (ileri gelen melekler topluluğunu) dinleyemezler. Kovulmaları için her taraftan taşa tutulurlar.
(SAFFAT: 37/6-9)

En yakın gök tabiri önemli bir ayrıntıdır. Gözümüzle gördüğümüz yıldızları ifade eder. Gözümüzle gördüğümüz bu yıldızlar her ne kadar beş duyu organımızla algılansa da bazıları milyonlarca ışık yılı uzaklığındaki sistemlerdir. Bu devasa evren yukarıdaki ayette en yakın gök olarak tanımlanmıştır. Nitekim yedi katlı gök anlayışının ifade edildiği Kur'an'da belli ki diğer üst boyutların görülemediği de anlatılmış bulunmaktadır. Yani gördüğünüz bu göksel düzenin daha üstleri de bulunmaktadır mesajı burada verilmiştir.

Ayetteki bir diğer önemli nokta da bu galaktik düzenin yüce bir topluluk tarafından görüp gözetildiğinin anlatılmış olmasıdır.

Evrende negatif ve pozitif güçlerin de bulunduğu kullanılan şeytan sembolüyle dile getirilmiş ve büyük bir düzenin evrende bulunduğu

anlatılmıştır. Yüce topluluktan kasıt metapsişik bilgilerde ve ezoterizmde yer alan *“Evrensel İdare Mekanizması”*dır.

Hz. İbrahim... Ve kurban geleneği...

Şimdi üzerinde duracağımız kurbanla ilgili ayetler, İslam’da kurbanın gelenekleşmesine neden olan açıklamalardan biridir.

> “Ey Rabbim! Bana salihlerden olacak bir çocuk bağışla.”
> Biz de ona uysal bir oğul müjdeledik. Çocuk kendisiyle birlikte koşup yürüyecek yaşa gelince İbrahim ona, “Yavrum, ben rüyamda seni boğazladığımı gördüm. Düşün bakalım, ne dersin?” dedi. O da, “Babacığım, emrolunduğun şeyi yap. İnşaallah beni sabredenlerden bulacaksın” dedi.
> (SAFFAT: 37/100-102)

“Salih” elverişli, yararlı, yarayışlı demektir. Ayette çok hayırlı bir oğlu olacağı Hz. İbrahim’e müjdelenmiş ve gerçekten de böyle bir oğula sahip olmuştur. Ancak bundan sonra anlatılanlar tamamen inisiyatik bir süreçle ilgilidir. Oğlundan bile vazgeçebilecek kadar göksel iradeye bağlılığı anlatır. Rüya kanalıyla böyle bir isteğin gelmesi, göksel bağlantının göstergesidir. Böylesine zor bir isteğin Hz. İbrahim tarafından kabul edilmesi “İlahi İrade”ye tam bağlılığını ifade eder.

Nitekim bunun bir sınav olduğu da hemen devam eden ayette açıkça söylenmiştir. Sınav, en çok sevdiği şeyden bile vazgeçip geçemeyeceğinin görülmesidir... Bu ayetlerde asıl anlatılmak istenen, inisiyasyonlarda gerçekleştirilen terk edebilme çalışmalarıdır.

> Nihayet her ikisi de (Allah’ın emrine) boyun eğip, İbrahim de onu (boğazlamak için) yüz üstü yere yatırınca ona, şöyle seslendik: “Ey İbrahim! Gördüğün rüyanın hükmünü yerine getirdin. Şüphesiz biz iyilik

yapanları böyle mükafatlandırırız. Şüphesiz bu apaçık bir imtihandır.” Biz, (İbrahim’e) büyük bir kurbanlık vererek onu (İsmail’i) kurtardık.
(SAFFAT: 37/103-107)

Kurban etmek feda etmek, terk etmek demektir. Kur’an-ı Kerim’de ilerleyen surelerde kurban konusuna tekrar daha ayrıntılı bir şekilde dönülmüştür. O ayetler gelince kurbanın ezoterik kökenini de ele alıp değerlendirmeye çalışacağız.

Yaratıcılar...

“Yaratıcıların en güzelini, sizin ve geçmiş atalarınızın Rabbi olan Allah’ı bırakarak “Ba’l’e mi tapıyorsunuz?”
(SAFFAT: 37/125,126)

Kaadir-i Mutlak Yaradan ile Âlemlerin Rabbi Allah’ın farklılığı göz önünde bulundurularak, bu ayetleri okumak ve anlamaya çalışmak gerekir. *“Yaratıcılar”* sözü Kaadir-i Mutlak Yaradan’a karşılık kullanılmamıştır.

Yunus Peygamber’in mucizevi kurtuluşu...

Hz. Musa ve diğer peygamberlerle ilgili daha önce aktarılan konularla devam eden surenin sonlarına doğru Yunus Peygamber’in göksel plânlarca nasıl mucizevi bir şekilde kurtarıldığı anlatılmıştır:

Hani o kaçıp yüklü gemiye binmişti. Gemidekilerle kur’a çekmiş ve kaybedenlerden olmuştu. Böylece, Yûnus kendini kınayıp dururken balık onu yuttu.
(SAFFAT: 37/140-142)

İslam literatüründe rivayet edildiğine göre, Yunus peygamber kavminin baskılarına dayanamayıp aralarından kaçarak bir gemiye binmişti. Ancak gemi o kadar doluydu ki, batma tehlikesi geçirmeye başlamıştı. Bu nedenle gemideki yolculardan bir kısmının atılması gerekiyordu... Çekilen kur'a sonunda Yunus peygamber de atılanlar arasında yer almıştı.

İşte bundan sonrasında Yunus peygamberin göksel güçlerce kurtarıldığı, Kur'an-ı Kerim'in kendisine has üslubuyla şöyle anlatılmıştır:

> Derken biz onu hasta bir halde sahile attık. Üzerine geniş yapraklı bir ağaç bitirdik. Biz onu yüz bin, yahut daha fazla insana peygamber olarak gönderdik.
> (SAFFAT: 37/145-147)

Hiyerarşik düzen... Ve göksel organizasyon...

> (Melekler derler ki:) "Bizim her birimizin bilinen bir makamı vardır. Şüphesiz biz (orada) saf duranlarız."
> (SAFFAT: 37/164-165)

Evrensel İdare Mekanizması'nın hiyerarşik düzenini anlatan ön önemli ayetlerden biridir. Surenin hemen devamında kullanılan *"ordularımız"* sözü de göksel plânların nasıl büyük bir organizasyon içinde çalıştığını bize göstermektedir.

> Andolsun, peygamber olarak gönderilen kullarımız hakkında şu sözümüz geçmişti: "Onlara mutlaka yardım edilecektir." "Şüphesiz ordularımız galip gelecektir." Peygamberlere selam olsun.
> (SAFFAT: 37/171-173,181)

LOKMAN SURESİ

34 ayetten oluşmuştur. Sure, adını 12. ve 13. ayetlerde bahsedilen Hz. Lokman'dan almıştır.

Surenin hemen başında daha önce üzerinde durduğumuz *"namazın dosdoğru kılınması"* ile ilgili bir ayete yer verilmiştir:

> Onlar; namazı dosdoğru kılan, zekâtı veren kimselerdir. Onlar ahirete de kesin olarak inanırlar.
> (LOKMAN: 37/4)

İnsanların kulaktan dolma bilgilere itibar etmemelerini öğütleyen ayette konu örneklemelerle anlatılmıştır:

> İnsanlardan öylesi vardır ki, bilgisizce Allah yolundan saptırmak ve o yolu eğlenceye almak için, eğlencelik asılsız ve faydasız sözleri satın alır.
> (LOKMAN: 37/6)

Anne babaya şükredin ama...

> İnsana da, anne babasına iyi davranmasını emrettik. Annesi onu her gün biraz daha güçsüz düşerek karnında taşımıştır... İnsana şöyle emrettik: "Bana ve anne babana şükret. Dönüş banadır."
> (LOKMAN: 37/14)

Anne ve babaya iyi davranılmasının öğütlendiği surede daha sonra şöyle denmiştir:

Kendilerine, “Allah’ın indirdiğine uyun” denildiği zaman, “Hayır, biz babalarımızı üzerinde bulduğumuz şeye uyarız” derler. Şeytan kendilerini cehennem azabına çağırıyor olsa da mı?
(LOKMAN: 37/21)

Burada bir çelişki varmış gibi görülebilir. Ama ezoterik bilgiler ışığında konuya yaklaştığımızda hiçbir çelişkinin bulunmadığı anlaşılacaktır.

Yukarıdaki surede geçen *“baba”* eski anlayışların sembolüdür. Yani eski anlayışların terk edilmesi gerektiği burada vurgulanmış ve *“bu anlayışları babanız da söylese ona uymayın”* denmiştir.

Bu sembol daha da kuvvetli bir şekilde bazı mitolojilerde de kullanımıştır; örneğin Türk Mitolojisinde...

Aslında burada anlatılmak istenen mesele, insanların eski bir realiteyi terk edip, bir üstüne çıkabilmelerinin gerektiğidir. **Burada ana ve baba eski anlayışları sembolize etmektedir. Çocuk ise yeni anlayış ve yeni bilgilerin sembolüdür.**

Türk Mitolojisinde karşımıza çıkan *“Baba Öldürme”* motifi, eski realitenin yani eski anlayışların terk edilmesinin bir ifadesidir. Bu açıklama inisiyatik öğretilerde konu edilen *“Mürşidin (hocanın) Öldürülmesi”* sembolüyle de benzerlik gösterir. İnisiyasyonun sonlarına doğru öğrencinin belli bir noktada öğretmeninden yani mürşidinden ayrılarak, kendi ayakları üzerinde yürüyebilecek bir konuma gelmesi gerekmekteydi.

O ana kadar tüm bilgi ve tesirleri öğretmeninden alarak beslenen öğrenci, artık kendi kendine beslenmek yani kendi de bir öğretmen olmak zorundadır. Aynen uçması için yuvadan kendini boşluğa bırakan yavru kuşlar gibi kendisini gökyüzüne teslim etmeliydi. İnisiyasyonun bu safhasına *“Mürşidin Öldürülmesi”* adı verilmiştir. İnisiyasyonun bir yansıması olan mitolojilerde ise bu husus, *“Baba Öldürme”* sembolüyle anlatılmıştır.

Alçak gönüllü ol...

Hz. Lokman’ın oğluna söylediği bu sözler Kur’an-ı Kerim’de tüm insanlara örnek olsun diye aktarılmış ve insanlar alçak gönüllülüğe ve pozitif davranışlara yönlendirilmiştir.

> “Yavrum! Namazı dosdoğru kıl. İyiliği emret. Kötülükten alıkoy. Başına gelen musibetlere karşı sabırlı ol. Çünkü bunlar kesin olarak emredilmiş işlerdendir. Küçümseyerek surat asıp insanlardan yüz çevirme ve yeryüzünde böbürlenerek yürüme! Çünkü Allah hiçbir kibirleneni, övüngeni sevmez. Yürüyüşünde tabii ol. Sesini alçalt. Çünkü seslerin en çirkini herhalde eşeklerin sesidir!”
> (LOKMAN: 37/17-19)

İlahi İrade’nin ve evrenin sonsuzluğu...

> Eğer yeryüzündeki ağaçlar kalem, deniz de mürekkep olsa, arkasından yedi deniz daha ona katılsa, Allah’ın sözleri (yazmakla) yine de tükenmez. Şüphesiz Allah mutlak güç sahibidir, hüküm ve hikmet sahibidir.
> (LOKMAN: 37/27)

Kuşkusuz ki insanlığın bilgilendirilmesi bundan sonra da sürdürülecek ve kozmik bilgi akışı hiç kesilmeyecektir. Bir sonsuzun bilgisinin, tek bir kitaba sığamayacağı da ayette işte bu şekilde anlatılmıştır. Allah’ın sözleri yani bilgisi kuşkusuz ki tükenmeyecek ve O’nun tasarrufu altında Evrensel İdare Mekanizması’nca yeryüzüne aktarılacak bilgilerle insanlık olarak hepimiz buluşacak ve Altın Çağ’a hep birlikte adım atacağız.. Bu atacağımız adım, Kur’an-ı Kerim’de vadedilen o büyük uyanış günlerinin ışığı altında herkes tarafından idrak edilecektir. O günleri herkes görecek ve yaşayacaktır...

O günü kimse bilmez ve o gün herkes kendi başınadır...

Gerçeklerin ortaya çıkacağı o uyanış günlerinde herkesin kendi kaderiyle karşı karşıya kalacağı ve beklenen ruhsal arınmayı herkesin tek başına yapacağı, surenin bu son bölümünde anlatılmaktadır. Kimse o günlerde bir

başka kimseye yardımda bulunamayacaktır deniyor; ne baba çocuğuna, ne de çocuk babasına...

> ... Hiçbir babanın çocuğuna hiçbir yarar sağlayamayacağı, hiçbir çocuğun da babasına hiçbir yarar sağlayamayacağı günden korkun! Şüphesiz Allah'ın va'di gerçektir. Sakın dünya hayatı sizi aldatmasın. O aldatıcı şeytan da Allah hakkında sizi aldatmasın.
> Kıyametin ne zaman kopacağı bilgisi şüphesiz yalnızca Allah katındadır... Hiç kimse yarın ne kazanacağını bilemez. Hiç kimse nerede öleceğini de bilemez. Şüphesiz Allah hakkıyla bilendir, (herşeyden) hakkıyla haberdar olandır.
> (LOKMAN: 37/33,34)

SEBE' SURESİ

Sure 54 ayetten oluşmuştur. Adını 15. ayetinde geçen "*Sebe'*" kelimesinden almıştır. Sebe' (Seba), Yemen'de bulunan bir kabilenin adıdır.

> Hamd, göklerdeki ve yerdeki her şey kendisinin olan Allah'a mahsustur.
> Hamd ahirette de O'na mahsustur...
> (SEBE': 34/1)

Ahiret hayatını bir anlamda yan gelip yatma yeri gibi değerlendiren klasik Kur'an yorumcularına da, bu ayet adeta bir cevap niteliğindedir. Çünkü ayette ahiret hayatında da ibadetin devam edeceği bildirilmektedir.

Bunun anlamı; tekâmülün, gelişimin, bilgilenmenin ve bilgilendirmenin, ölüm sonrasında da devam ettiğidir. Daha derin anlamıyla evrensel varoluşa hizmet, bu dünyada da ahiret hayatında da birbirinin uzantısı olarak devam etmektedir.

Ayetin bu açıklaması aynı zamanda varlığın ölümsüzlüğüne de işaret

etmektedir.

> Kendilerine ilim verilenler, Rabbinden sana indirilen Kur'an'ın gerçek olduğunu ve onun, mutlak güç sahibi ve övgüye layık Allah'ın yoluna ilettiğini görürler.
> (SEBE': 34/6)

Kur'an-ı Kerim'in birçok ayetinde geçen *"ilim verilenler"* ya da *"ilim sahipleri"*, bu surede de tekrar karşımıza çıkmaktadır. Bu kavramın ne kadar çok vurgulandığına dikkatlerinizi çekmek istiyorum...

Bu tekrarların nedeni, Kur'an-ı Kerim'in ezoterik sırlara vakıf olan inisiyelere verdiği önemden dolayıdır.

Cinler kimlerdi?

Surenin devamında açıklığa kavuşturulması gereken ama günümüze kadar net olarak da anlaşılamayan son derece önemli ve üstünde çok tartışılan bir konuya yer verilmiştir.

Hz. Davud'a ve Hz. Süleyman'a özel imkanlar verildiğini anlatan ayetlerden sonra şöyle denmiştir:

> ... Cinlerden de Rabbinin izniyle onun önünde çalışanlar vardı... Cinler Süleyman için dilediği biçimde kaleler, heykeller, havuz gibi çanaklar ve sabit kazanlar yapıyorlardı... Süleyman'ın ölümüne hükmettiğimiz zaman, onun ölümünü onlara ancak değneğini yemekte olan bir kurt gösterdi. Süleyman'ın cesedi yıkılınca cinler anladılar ki, eğer gaybı bilmiş olsalardı aşağılayıcı azap içinde kalmamış olacaklardı.
> (SEBE': 34/12-14)

Bu konuda Prof. Dr. Yaşar Nuri Öztürk'ün bizleri düşündürtecek bir

yorumu var, önce onu aktarmak istiyorum:

"... bu sembolik ifadeler Hz. Süleyman'ın emrinde dünya ötesinden gelmiş birtakım üstün yetenekli varlıkların çalıştığını düşündürmektedir. Dikkat çekilen işler, madenlerin eritilip kullanılması, heykelcilik, dalgıçlık, bina yapımı gibi teknoloji gerektiren faaliyetlerdir... Kur'an'ın bu beyanları üzerinde medeniyet tarihçilerinin söyleyecekleri çok şey olmalıdır. En azından ileride bir gün Kur'an'ın bu beyanlarına dayanılarak insana yeni ufuklar açacak tespitlerin yapılacağını söyleyebiliriz."

Konuyu açalım...

Ezoterizmde bir zamanlar dünya üzerinde yaşanan kozmik tohumlanmayla ilgili bilgiler mevcuttur. Mitolojiler ve bazı dini metinler bu kozmik tohumlamayı *"gökyüzünün oğullarıyla" "yeryüzünün kızlarının"* evlenmesi tarzında sembolleştirerek anlatmışlardır.

Bu konu Türk Mitolojisi'nde de vardır. **Türk Mitolojisi'ne göre Türkler kurttan türemişlerdir.** Ama bu bilinen kurt değil, kozmik bir semboldür. Büyük Köpek Takım Yıldızı'na bağlı Sirius'un sembolüdür. (29)

Nitekim aynı kurt sembolü yukarıdaki ayette de geçmektedir... Biz gelelim Hz. Süleyman'a yardım eden cinlere...

Bu konuyu anlamamıza Tevrat'taki bazı ayetler yardımcı olacaktır..

Önce Tevrat'ta bu konuyla ilgili anlatılanları görelim:

Yeryüzünde insanlar çoğalmaya başladı, kızlar doğdu.

İlahi varlıklar insan kızlarının güzelliğini görünce beğendikleriyle evlendiler.

RAB, "Ruhum insanda sonsuza dek kalmayacak, çünkü o ölümlüdür" dedi, "İnsanın ömrü yüz yirmi yıl olacak."

İlahi varlıkların insan kızlarıyla evlenip çocuk sahibi oldukları günlerde ve daha sonra yeryüzünde Nefiller vardı. Bunlar eski çağ kahramanları, ünlü kişilerdi.

RAB baktı, yeryüzünde insanın yaptığı kötülük çok, aklı fikri hep

kötülükte.
(TEKVİN: 6/1-5)

Tevrat'ın tercümesini yapanlar, 1. ayette geçen *"İlahi Varlıklar"* sözcüğünün İbranice *"Tanrı oğulları"* anlamına geldiğini yazmışlar ancak bunların kimler olduğunun tam olarak bilinmediğini ifade etmişlerdir. Nefiller hakkında ise bunların devler olarak tanımlandığı açıklamasında bulunmuşlardır.

Bu önemli bir açıklamadır. Çünkü ezoterik bilgilere göre kozmik tohumlanmanın sonucu doğan melez kişilerin bizlere oranla daha iri yapılı ve uzun boylu oldukları söylenmektedir.

Toparlayacak olursak, yukarıdaki Kur'an ayetlerinde sözü edilen kişilerin bu varlıklar olduğunu tahmin etmekteyiz. Kur'an-ı Kerim insanların haricindeki farklı varlıkların tümüne birden *"cin"* tabirini kullanmıştır. Örneğin bedensiz bazı varlıklar için de yine aynı tabir kullanılmıştır. Cin Suresi'nde bunlarla ilgili örneklere yer vermiştim...

Surenin sonlarına doğru yine bu konuyla ilgili şöyle denmiştir:

Allah'ın, onları hep birden toplayacağı, sonra da meleklere, "Bunlar mı size ibadet ediyorlardı?" diyeceği günü bir hatırla!
(Melekler) derler ki: "Seni eksikliklerden uzak tutarız. Onlar değil, sen bizim dostumuzsun. Hayır, onlar cinlere ibadet ediyorlardı. Onların çoğu cinlere inanıyordu."
(SEBE': 34/40,41)

Bu bir zamanlar dünya üzerinde yaşanmış ve galaktik uygarlıkların

arkasında bırakmış oldukları hatıralardır. Ancak zaman ilerledikçe ve kuşaktan kuşağa bir zamanlar yaşananlar anlatılırken, bu mesele yavaş yavaş gerçek değerinden çıkmış ve bir dejenerasyona uğramıştır. Ve bir süre sonra putperest bir inanca dönüşmüştür.

Nitekim hemen ardından gelen ayette eski geleneklerin dejenere edildiği atalarımızın tapmakta olduğu şeyler sözüyle dile getirilmiştir...

> Ayetlerimiz apaçık bir şekilde onlara okunduğunda, "Bu sadece, atalarınızın tapmakta olduğu şeylerden sizi alıkoymak isteyen bir adamdır" dediler...
> (SEBE': 34/43)

"Batıl yeni bir şey ortaya çıkartamaz ve eskiyi de geri getiremez" derken, bir zamanlar dünya üzerinde yaşanmış olan o galaktik uygarlıkların etkilerinin artık çok gerilerde kaldığı ve o günlerin artık yaşanmayacağı aşağıdaki ayette şöyle açıklanmıştır:

> De ki: "Hak geldi. Artık batıl yeni bir şey ortaya çıkaramaz, eskiyi de geri getiremez."
> (SEBE': 34/49)

ZÜMER SURESİ

75 ayetten oluşan sure adını 71. ve 73. ayetlerde geçen ve *"zümreler, gruplar"* anlamına gelen *"Zümer"* kelimesinden almıştır.

Atalarımız maymun değildi...

O, sizi bir tek nefisten yarattı. Sonra ondan eşini var etti. Sizin için hayvanlardan (erkek ve dişi olarak) sekiz eş yarattı. Sizi annelerinizin karnında bir yaratılıştan öbürüne geçirerek üç (kat) karanlık içinde oluşturuyor.
(ZÜMER: 39/6)

Dünya üzerindeki tüm canlılar, kendi türlerinde özel olarak oluşturulmuş türlerdir. Bir zamanlar Darwin'in ileri sürdüğü tez, canlıların birbirlerine dönüşerek türedikleri görüşü bugün çoğu bilimsel çevrece de kabul görmemektedir.

Bu ezoterizme göre de böyledir. Ezoterizme göre her bir canlı türü galaktik uygarlıklarca özel olarak ve ayrı ayrı meydana getirilmiş genetik bir imalattır.

Sebep Sonuç Yasası...

(Ey Muhammed! Bizim adımıza de ki, "Ey iman eden kullarım! Rabbinize karşı gelmekten sakının. Bu dünyada iyilik yapanlar için (ahirette) bir iyilik vardır. Allah'ın yeryüzü geniştir. Sabredenlere mükafatları elbette hesapsız olarak verilir."
(ZÜMER: 39/10)

Bu dünya ile öte âlemin nasıl bir birliktelik sergilediği ve birbirlerinin adeta bir uzantısı olduğunu anlatan yukarıdaki ayet, aynı zamanda "*Sebep Sonuç Yasası"*nı da dile getirmekte ve ne ekerseniz onu biçersiniz demektedir.

İyilikten kasıt pozitif davranış ve pozitif enerjiler demektir ki, bu enerjilerin astral tortularımızı yok eden bir özellik gösterdiğinden daha önce birçok kez bahsetmiştik. Bu inceliği göz önünde bulundurduğumuzda, öte âleme astral tortularımızı temizleyerek gittiğimizde, orada çok daha rahat bir yaşam süreceğimizi anlıyoruz.. **Ayette bu incelik *"ahirette de bir iyilik***

***vardır*” sözüyle anlatılmıştır.**

Astral bedenimizi kabalaştıran en önemli etken ise, yaşarken ürettiğimiz kaba düşüncelerdir. Bu nedenle *“düşüncelerinizden de sorumlusunuz”* denmiş ve yine bu yüzden tüm dinlerde, insanları *“pozitif düşüncelere”* yöneltmek için büyük bir çaba harcanmıştır.

“Dünya Spatyomu”ndan çıkarak daha ileri seviyeli mekânlara doğmamız, ancak astral bedenimizin süptilleştirilmesiyle mümkün olabilecek bir meseledir. Aksi takdirde dünya spatyomunun üst kademelerine tırmanabilmemiz hiçbir zaman mümkün olamayacaktır.

Tüm dinler *“Dünya Spatyomu”*ndan çıkışı ya da hiç değilse üstlere tırmanışı bir kurtuluş noktası olarak nitelendirmişler ve bunu da çeşitli isimlerle sembolleştirmişlerdir. Budizm’de *“Nirvana”*, Hristiyanlık’ta *“Gökler’in Melekutu’na Giriş”*, İslamiyet’te ise *“Cennet”* işte bunu anlatır...

Spatyomun en aşağı seviyeleri ise, son derece kaba enerjilerle haşır neşir olan varlıkların yoğunlukla bulunduğu, kâbus gibi bir yaşamın hüküm sürdüğü bölgelerdir... Bu yüzden de İslamiyet’te bu bölgeleri ifade etmek için *“cehennem”* tabiri kullanılmıştır. Bu tabir hemen hemen tüm dinlerde vardır... Spatyom’un bu bölgesi, varlıkların öldüklerini bile anlamadan geçirdikleri sıkıntılı ve ıstıraplı bir aşamasıdır. Bu bölgedeki varlıklar, çoğunlukla kendi düşüncelerinden dolayı oluşmuş imajların içinde bocalayıp durmakta ve bu imajların kendi düşüncelerinin sonucu oluştuğunu bir türlü anlayamamaktadırlar.

İçinde bilgi olmayan inançların, insana hiçbir yarar sağlamayacağının artık net bir şekilde bilinmesi gerekir. Sadece Hristiyanlığı ya da Müslümanlığı kabul etmiş olmak, insana ahiret hayatında hiçbir ayrıcalık sağlamaz.

Örneğin, eğer Kur’an-ı Kerim’de sözü edilen *“Cennet”* ve *“Cehennem”* meselesi klasik İslam yorumcuları tarafından anlatıldığı şekliyle ele alınacak olursa, öldükten sonra büyük bir sürprizle karşılaşmamız kaçınılmaz olacaktır. **Bu nedenle Kur’an’da geçen *“Cennet”* ve *“Cehennem”* tasvirlerinin birer sembol oldukları hiçbir zaman unutulmamalıdır**. Aksi takdirde kendi yarattığımız imajların sonucunda; kendimizi alevler arasında yanıyor görebilir ya da altından ırmaklar akan çimenler üzerinde yan gelip yatıyor bulabiliriz. Öte âlem hakkında yanlış imajlarla ölen bir kimseyi orada hayli sıkıntılı anların beklediğini hatırlatmak isterim.

Tağut'tan, ona kulluk etmekten kaçınan ve içtenlikle Allah'a yönelenler için müjde vardır. O halde kullarımı müjdele!
(ZÜMER: 39/17)

"Tağut" sözlük anlamıyla sınırı aşan demektir. *"Tağut"* insanları azdıran, saptıran şeylerin hepsini ifade eder. Yukarıda üzerinde durduğumuz konuyla bağlantılı bir ayettir.

Tekrarlanan ayetler...

Allah sözün en güzelini; ayetleri, (güzellikte) birbirine benzeyen ve (hükümleri, öğütleri, kıssaları) tekrarlanan bir kitap olarak indirmiştir.
(ZÜMER: 39/23)

Kur'an-ı Kerim'in en önemli özelliklerinden birini açıklayan Zümer suresinin bu ayetinde, birbirine benzeyen ve aynı konuları tekrar tekrar anlatan bir kitap olduğu söylenmiştir. Gerçekten de birçok konu, birçok kez hatta bazen aynı denebilecek sözlerle ele alınmış ve tekrarlanarak farklı surelerde birden fazla ayetle, Hz. Muhammed'e vahyedilmiştir. Bu diğer hiçbir kutsal kitapta görülmeyen bir özelliktir.

Yaşam bir sınanma yeridir...

Kur'an-ı Kerim insanlara yaşamı bir sınanma yeri olarak tanımlamış ve bu sınanmanın sura üfleninceye kadar devam edeceğini bildirmiştir:

... Kim doğru yola girerse, kendisi için girmiş olur. Kim de saparsa, ancak kendi aleyhine sapar. Sen onlara vekil değilsin. İnsana bir zarar dokunduğunda bize yalvarır. Sonra ona tarafımızdan bir nimet verdiğimizde, "Bu, bana ancak bilgim sayesinde verilmiştir" der. Hayır,

o bir imtihandır. Fakat onların çoğu bilmezler.
(ZÜMER: 39/41,49)

Bu sınanma süresince insanların farklı farklı kaderlerle karşı karşıya gelmekte olduğu ayetlerde şöyle anlatılır:

Bilmediler mi ki, Allah rızkı dilediğine bol bol verir ve (dilediğine) kısar. Şüphesiz bunda inanan bir toplum için elbette ibretler vardır.
(ZÜMER: 39/52)

Surenin devamında insanların birtakım gerçekleri fark etmeleri için belli bir süreleri olduğu verilen bir nasihatle dile getirilmiştir:

Azap size gelmeden önce Rabbinize dönün ve O'na teslim olun. Sonra size yardım edilmez.
(ZÜMER: 39/54)

Ve sonrasında bir finalden bahsedilir. Bu aynı zamanda vadedilen bir gündür... Bu gerçeklerin ortaya apaçık bir şekilde çıkacağı ve insanların apaçık bilgilerle karşılaşacakları günün adıdır: Yani kıyametin...

Sûr'a üflenir ve Allah'ın dilediği kimseler dışında göklerdeki herkes ve yerdeki herkes ölür. Sonra ona bir daha üflenir, bir de bakarsın onlar kalkmış bekliyorlar.
(ZÜMER: 39/68)

Evet bu konu üzerinde daha önce zaten durmuştuk ancak bu ayette beni rahatsız eden bir şey vardı... Ayette o gün göklerde ve yerde herkesin öleceğinden bahsedilmekteydi. Bu anlatım ezoterik öğretilerin söylediği kıyamet anlayışına uymamaktaydı.

Ölümün acaba sembolik mi kullanıldığına baktım ama sembolik bir kullanıma benzemiyordu... Burada herkesin öleceğinden bahsedilmesi hiçbir ezoterik bilgiyle bağdaşmıyordu...

Hemen diğer Kur'an-ı Kerim meallerine baktım.. İşte diğer mealler:

"Ve sûra üflenmiştir. Göklerde kim var, yerde kim varsa çarpılıp yıkılmıştır. Ancak Allah'ın dilediği müstesna."

(Elmalılı Hamdi Yazır)

"Sûra üflenmiş göklerde ve yerde olanlar (korkudan) bayılmışlar ancak Allah'ın dilediği sarsılmamıştır."

(Süleyman Ateş)

"Sûra üflenmiştir; Allah'ın dilediği kimseler dışında göklerde kim var, yerde kim varsa çarpılıp yere yıkılmıştır."

(Yaşar Nuri Öztürk)

Diyanet İşleri Başkanlığı'nın kıyamette herkesin öleceğine ilişkin bir yorumu olduğu için sanırım kendilerinin yaptıkları çeviride böyle bir seçim yapmışlar. Oysa ki diğer çevirilerde görüldüğü gibi ölüm diye bir şey yoktur. Diğer çevirilerin bu ayetin anlamını daha iyi yansıttığı düşüncesindeyim.

Çünkü anlatılan o uyanış günlerinde apaçık bilgilerin insanlarla buluşması söz konusudur. Nitekim surenin hemen devam eden ayetinde bu yorumumuzu destekleyen açıklamalar bulunmaktadır...

Yeryüzü Rabbinin nuruyla aydınlanır. Kitap (amel defterleri) ortaya konur. Peygamberler ve şahitler getirilir ve haksızlığa uğratılmaksızın aralarında adaletle hüküm verilir.

(ZÜMER: 39/69)

Ve sonrasında neler olduğu ayette nasıl tasvir edilmiştir şimdi buna bakalım:

> Onlara şöyle denir: “İçinde ebedi kalmak üzere cehennemin kapılarından girin. Büyüklük taslayanların kalacağı yer ne kötüdür!”
> Rablerine karşı gelmekten sakınanlar da grup grup cennete sevk edilirler. Cennete vardıklarında oranın kapıları açılır ve cennet bekçileri onlara şöyle der: “Size selam olsun! Tertemiz oldunuz. Haydi ebedi kalmak üzere buraya girin.”
> (ZÜMER: 39/72,73)

Cehennemin hem öte âlemin alt katmanlarını hem de arınmanın sembolü olarak kullanıldığını çeşitli ayetlerden verilen örneklerle sizlerle paylaşıyorum. Aynı şekilde cennetin de bu arınmayla bağlantılı bir sembol olduğunu da hep açıklamaya çalışıyorum. İşte burada, da bu arınma ***“tertemiz oldunuz”*** sözüyle çok açık bir şekilde 73. ayette dile getirilmiştir. Cennete gidişin koşulu böyle bir anlatım üslubuyla bildirilmiştir.

MÜ’MİN SURESİ

Sure, adını 28. ayette geçen inanan kimse anlamına gelen *“Mü’min”* kelimesinden almıştır. Ayette sözü edilen mü’min, firavun ailesinin bir ferdidir.

Surenin başında peygamberlerin yollandıkları toplumlar tarafından kolay kolay kabul edilmedikleri vurgulanmıştır. Özellikle son üç dinin peygamberlerini ve o içinde bulundukları dönemde yaşadıklarını

incelediğimizde bunun böyle olduğu açık bir şekilde görülmektedir. Hz. Muhammed'e uzun süre direnilmiş, Hz. İsa çarmıha gerilmiş, Hz. Musa ise kendi toplumuna lanet ederek bu dünyadan ayrılmıştır!...

> ... Her ümmet kendi peygamberini yakalayıp cezalandırmaya azmetmişti. Hakkı yok etmek için batıl şeyler ileri sürerek tartışmışlardı...
> (MÜ'MİN: 40/5)

Tekrardoğuşa bir işaret mi var?

> Onlar da şöyle derler: "Ey Rabbimiz! Bizi iki defa öldürdün, iki defa da dirilttin. Günahlarımızı kabulleniyoruz. Şimdi (bu ateşten) bir çıkış yolu var mı?"
> (MÜ'MİN: 40/11)

Kur'an-ı Kerim'in bazı ayetlerinde kısmen üstü örtülü bir şekilde tekrardoğuşa işaret edildiğine dair iddialar zaman zaman hep gündeme getirilmiştir. İşte o ayetlerden biri de budur...

Prof. Dr. Yaşar Nuri Öztürk bu ayetin tekrardoğuşa işaret edip etmediğiyle ilgili bir soruya kitabında şöyle cevap vermiştir:

"Evet vardır... Görüldüğü gibi ayette iki defa öldürülüp diriltilen ve tekrar diriltilmek isteyen bir topluluk söz konusu edilmektedir. Buradaki iki defa öldürülüp iki defa diriltilmeyi ayete parantez içi ilaveler yaparak istedikleri anlamlara çekenlerin kendi kanaatlerini Allah'ın kitabına sokmaktan başka hiçbir dayanakları yoktur. Bu ayet ve benzeri birçok ayet bazı insanların ikinci, üçüncü kez bedenlenmek üzere dünyaya geri gönderildiklerini göstermektedir." (30)

Prof. Dr. Süleyman Ateş de bu konuyla ilgili kitabında önemli bir tespitte bulunmuştur:

“İnsanlar, belli yönde şartlanmış olan kamunun tepkisinden çekindikleri için bazı ayetlerin açık anlamını tevil etme yolunu tutmuşlardır.”(31)

İlk İslam Ansiklopedisi’ni yayınlayan ve 10. yüzyılda kurulmuş olan İhvanus Safa isimli bir gizli öğreti grubu da, Kur’an-ı Kerim’in bazı ayetlerinde tekrardoğuş konusunun üstü örtülü bir şekilde dile getirildiğini söylemiştir. (32)

Önceki uygarlıkların kalıntıları...

> Onlar yeryüzünde dolaşıp, kendilerinden öncekilerin akıbetlerinin nasıl olduğuna bakmadılar mı? Onlar, kendilerinden daha güçlü ve yeryüzündeki eserleri daha üstündü.
> (MÜ’MİN: 40/21)

Daha önce de birkaç kez işlenen bir konu burada tekrar edilmekte ve Tufan Öncesi uygarlıkların bizim uygarlığımıza nazaran daha ileri düzeyde bulunduğu vurgulandıktan sonra bu uygarlıkların izlerinin ve kalıntılarının günümüzde hâlâ bulunmakta olduğu anlatılmakta ve bu kalıntıların bizler tarafından tetkik edilmesi gerektiği söylenmektedir.

Surenin devam eden ayetinde Hz. Musa ve onun zamanındaki olaylardan söz edilmektedir. Dolayısıyla yukarıda sözünü ettiğimiz ayetin tufan öncesi uygarlıklara değil de bizim dönemimizdeki eski uygarlıklara ait olduğu düşünülebilir. Doğrudur. Ancak şurası unutulmamalıdır ki, Mısır uygarlığının kökeni Atlantis’e dayanmaktadır.

Nitekim daha sonra Ad, Semud ve Nuh kavimlerinden bahseden ayetlerle sure devam etmiştir ki, bu kavimlerin Tufan Öncesi’ne ait uygarlıklar olduğunu *“Nuh’un Gemileri”* isimli kitabımda ayrıntılı bir şekilde sizlere

aktarmıştım.

İlahi plânların görüp gözeticiliği...

Şüphesiz ki, peygamberlerimize ve iman edenlere dünya hayatında ve şahitlerin şahitlik edecekleri günde yardım ederiz.
(MÜ'MİN: 40/51)

İlahi plânların peygamberlere ve getirdikleri öğretiyi anlayıp, ona göre hareket edenlere yardım edeceği ve etmekte olduğu bu ayette anlatılırken, bir tanımlamada bulunulmuş ve şahitlerin şahitlik edeceği günden bahsedilmiştir.

Bu tanımlama, gerçeklerin ortaya çıkacağı günler demektir.. Yani sık sık vurguladığımız kıyamet günü...

Kıyamet günü mutlaka gelecektir, bunda hiç şüphe yoktur. Fakat insanların çoğu buna inanmazlar.
(MÜ'MİN: 40/59)

Sadıklar Plânı o günleri ve öncesini şöyle açıklar: (33)

Varlıklar dünya sistemine dahil olduktan sonra, mecburi yükümlü olarak, 4 ana tesir kuşağından geçerler.

1. Tesir kuşağı: *Otomatizma ile determinizmin ve ilgili idrakin kavranılmadığı bir tesir kuşağıdır. Bu kuşakta varlıklar, içinde bulunulan kâinat sistemi ile daima bir uyuşma anestezik hâl içindedirler.*

Uyuşma, bir dişli çark sisteminde değişik dişlilerin ana çarktan aldığı hızla dönmelerinden meydana gelen ahenge benzer. Bunların meydana getirmiş olduğu büyük bir şebeke vardır ki, bu birinci tesir kuşağını teşkil eder.

2. Tesir kuşağı: *Otomatizm ile mantıklılık arası tesir kuşağıdır. Mantıklılıktan maksat, gaye, düşünce ve hareketlerin determinizmaya doğru*

kayış sürecinin müşahadesidir.

Bu noktada varlık, nedenlere, gerekçelere, akla, adalet ve insafa dayanarak sonuca gitmeye çalışır.

3. Tesir kuşağı: *Akıl ve determinizmin hakim olduğu tesir kuşağıdır. Varlık burada, özgürlüğünün farkına varmış, mesuliyetlerini idrak etmiş ve esas gayesi istikametinde fonksiyon icra etmeye başlamıştır.*

4. Tesir kuşağı: *Tam bir determinizma içerisinde ve yüksek sezgi yönetimi altında bir vazifeli olarak yaşamaktır.*

Bu sonuncu 4. Tesir kuşağı, dünyanızın üzerinde ancak siklusların bitmesinde sona erme noktasından evvelki kritik devredeki günlerde ya da yevm'de tebellür eder biçim alarak görünür hale gelir.

Sadıklar Plânı'nın anlattığı işte o kıyamet günlerinin finalidir.

Dua edin, duanıza cevap vereyim...

Surenin hemen devam eden ayetinde dua mekanizmasıyla ilgili bir açıklamada bulunulmuştur:

Rabbiniz şöyle dedi: "Bana dua edin, duanıza cevap vereyim.
(MÜ'MİN: 40/60)

Duanın temeli istektir... Bu isteğin temeli ise konsantrasyon ve imajinasyona dayanır. Burada istek yasasına dikkatler çekilmekte ve isteklerinize ancak konsantrasyon ve imajinasyonla ulaşabilirsiniz denmektedir.

Dua etmek sadece, bana şunu ver bunu ver demek değildir. Dua majik bir uygulama, majik bir ritüeldir. Temeli de konsantrasyon ve imajinasyona dayanır. Bunlar bir arada tatbik edilebilirse, tüm isteklerimize kavuşmamız mümkündür. İşte bu nedenle ***"dua edin, duanıza cevap vereyim"*** denmiştir. Yani evrende geçerli olan istek yasası üstü örtülü olarak bizlere

hatırlatılmıştır..

Diri olmak...

O diridir. O'ndan başka hiçbir ilâh yoktur...
(MÜ'MİN: 40/65)

Ayette *"Âlemlerin Rabbi"* için kullanılan diri tabiri, Thomas tarafından tutulan ve Hz. İsa'nın gizli toplantılarında öğrencilerine aktardığı bilgilerde de geçmektedir. Thomas'ın İncili olarak günümüzde bilinen bu kayıtlarda geçen diri sembolü Kur'an-ı Kerim'de geçen sembolle aynıdır:

Kendi kendinizi bilince, o zaman bilineceksiniz ve siz Diri Baba'nın oğulları olduğunuzu bileceksiniz. Lakin kendinizi bilmezseniz, o zaman fakirlektesiniz ve bu fakirlik sizsiniz... Eğer size, kimsiniz? derlerse, onlara: Biz oğullarıyız ve Diri Baba'nın seçkinleriyiz, deyiniz.
(KELÂM –3)

Diri İsa tabiri, sembolik bir ifade şeklidir. Bu sembolün ezoterik içeriği birden fazla anlama gelir:

Diri hiçbir zaman dünya üzerinde değişmeyecek ve geçerliliğini yitirmeyecek evrensel bilgilerin kaynağını ifade eder. Enerjisinden en ufak bir şey kaybetmeden varlığına devam edecek bir merkezdir o... İlk başta nasılsa yine öyledir anlamına da gelir. Aynı zamanda ilk günkü etkinliğiyle şu anda da gelecekte de varolacak demektir.

"Diri Baba'nın oğulları oluyorsunuz..." Yani *"Rab Plânı"* na dahil oluyorsunuz. Bu genel ahengin içinde insanın kendisinin bir ünite olduğunu fark etmesi demektir. Evrensel İdare Mekanizması'nın işleyişini ve fonksiyonunu fark etmek anlamına gelir.

Yunus Suresi'nin 23. ayetinde vahyedilen *"Sonunda dönüşünüz bizedir. Bütün yaptıklarınızı size haber vereceğiz."* hükmü işte bu açıklamaya

çalıştığımız konuya işaret etmektedir.

Sure diğer toplumlara gönderilen önceki peygamberler ve Allah'tan başka ilâh edinilmemesi ile ilgili konularla devam ettikten sonra yine daha önce tekrarlanan tufan öncesi eski toplumların bizim devremiz toplumlarına nazaran daha ileri düzeyde olduğu ayetlerle noktalanmıştır.

> Onlar yeryüzünde dolaşıp, kendilerinden önce gelenlerin akıbetlerinin nasıl olduğuna bakmadılar mı? Onlar kendilerinden daha çok, daha güçlü ve onların yeryüzündeki eserleri daha üstündü. Fakat kazanmakta oldukları şeyler onlara bir fayda vermemişti. ... Bu, Allah'ın kulları hakkında eskiden beri yürürlükte olan kanunudur...
> (MÜ'MİN: 40/82,85)

Çeşitli ayetlerde eski toplumların bizlerden daha ileri düzeyde olmasının sıklıkla vurgulanmasının en önemli sebebi, bizlere aşağıya iniş sürecine tabi olduğumuzun çeşitli açılardan tam olarak anlatılması içindir. Çünkü bu mesele insanlık olarak nereden gelip nereye doğru gitmekte olduğumuza cevap verecek çok önemli bir konudur. Kur'an-ı Kerim bu konuya oldukça geniş yer vermiş ve zaman içinde insanlık olarak aşağıya inildiğini ve belli bir süre sonra da tekrardan yukarı çıkışın gerçekleşeceği üstü örtülü bir şekilde ayetlerde dile getirilmiştir.

"Dönüşünüz bizedir" sözü yukarı çıkışın son nihai noktasını gösterir ki, bu ayet de birçok surede tekrar tekrar vahyedilmiştir.

FUSSİLET SURESİ

54 ayetten oluşan sure, adını üçüncü ayette geçen ve Kur'an ayetlerini

niteleyen ve *“genişçe açıklandı”* anlamına gelen *“fussilet”* ifadesinden almıştır.

Sure Kur’an-ı Kerim’in anlaşılsın diye Arap toplumuna Arapça olarak indirildiğini ve dünyanın altı günde yaratıldığını anlatan ayetlerle başlamış, sonrasında yedi kat göğün yaratıldığından söz edilmiştir.

Ad ve Semud kavimleriyle ilgili ayetlerle devam eden surede cennet ve cehennem sembolleri tekrar ele alınmış ve insanların şeytan plânının negatif etkilerine kapılmamaları konusunda nasihatlerde bulunulmuştur.

Güneş’e ve Ay’a secde etmeyin...

O dönemde özellikle Sabiilerin geleneklerinde geçmişten gelen Güneş ve Ay’a secde etmekle ilgili bir ritüel vardı. Arap geleneklerinde önemli bir yer tutan bu ezoterik kökenli ritüel zaman içinde dejenerasyona uğramış ve içerdiği sembol unutularak, şekilsel bir uygulamaya dönüşmüştü.

Güneş *“eril”*, Ay ise *“dişil enerjinin”* sembolüydü. Güneş aynı zamanda birliğin ve mükemmelliyetin sembolü olarak inisiyatik geleneklerinde yer almaktaydı. Bu nedenle sabahın ilk saatlerinde yere secde ederek güneşten gelen ışınlar öpülerek birliğe ve mükemmelliyete olan bağlılık şekilsel olarak da gösterilmekteydi.

> Gece, gündüz, güneş ve ay Allah’ın varlığının delillerindendir. Güneşe ve aya secde etmeyin. Eğer gerçekten Allah’a kulluk ediyorsanız, onları yaratan Allah’a secde edin.
> (FUSSİLET: 41/37)

Dinlerin birliği...

Sana ancak, senden önceki peygamberlere söylenenler söylenmektedir.

(FUSSİLET: 41/43)

Hz. Muhammed'e aktarılan bu ayette, nasıl bir organizasyonun olduğunu ve dinlerin birbirleriyle nasıl bağlantılı bulunduğunu anlıyoruz.

Surenin devam eden ayetlerinde de Kur'an-ı Kerim'in bazı insanlara kapalı ve anlaşılmaz geleceği söylenirken, üstü örtülü bir şekilde, ayetlerin birden fazla anlamlara sahip olduğu ve sembolik bilgiler taşıdığı da ifade edilmiş bulunmaktadır. Aynı şekilde Tevrat'ın da insanlar tarafından tam olarak anlaşılmadığı ayetin devamında açıklanmıştır:

> İnanmayanların kulaklarında bir ağırlık vardır ve Kur'an onlara kapalı ve anlaşılmaz gelir... Andolsun! Biz Musa'ya Kitab'ı (Tevrat'ı) vermiştik de, onda ayrılığa düşmüşlerdi.
> (FUSSİLET: 41/44,45)

Ayette sözü edilen ağırlık, astral tortulardır. Özümüzden gelen akışa bu tortuların engel teşkil ettiğini daha önce açıklamıştık.

Rabbin zulmedici değildir...

Yine daha önce üzerinde durduğumuz önemli bir konu bu surenin sonlarında tekrar ele alınmış ve herkes kendi yaptıklarından sorumludur denirken, Sebep Sonuç Yasası'na bir kez daha dikkatler çekilmiştir.

> Kim iyi bir iş yaparsa kendi lehinedir. Kim de kötülük yaparsa kendi aleyhinedir. Rabbin kullara (zerre kadar) zulmedici değildir.
> (FUSSİLET: 41/46)

İnsanların genel bir özelliği surenin sonlarında şu ayetle dile getirilmiştir:

İnsana nimet verdiğimizde yüz çevirir ve yan çizer. Başına bir kötülük gelince de yalvarmaya koyulur.
(FUSSİLET: 41/51)

İnsanların, hayatlarında her şey istediği gibi gittiğinde ilahiliği pek aklına getirmediği, ancak işler kötüye gitmeye başladığında ilahilikten yardım istemeye başladığı vurgulanmaktadır. O nedenle de Kur'an-ı Kerim'in birçok ayetinde *"ne kadar az şükrediyorsunuz"* denerek bu tavrın düzeltilmesi istenmiştir.

Kendini bilen Rabbi'ni bilir...

Suremizde ezoterizmde ***"aşağısı yukarıya yukarısı aşağıya benzer"*** sözleriyle dile getirilen bir kavram son derece açık bir ayetle anlatılmıştır. Bu ayet aynı zamanda bir zamanlar Delf Mabedi'nin girişinde yazılan ***"kendini bil, Tanrıları da bileceksin"*** sözünün de ne anlama geldiğini açıklamaktadır. Sufizmde bu konu ***"kendini bilen Rabbini bilir"*** sözü ile özetlenmiştir.

Varlığımızın delillerini, (kainattaki uçsuz bucaksız) ufuklarda ve kendi nefislerinde onlara göstereceğiz...
(FUSSİLET: 41/53)

ŞURÂ SURESİ

53 ayetten oluşan sure, adını 38. ayette geçen *"şurâ"* kelimesinden almıştır. Şurâ *"danışma"* demektir.

Arapça Kur’an... Ve dinlerin birliği...

Surenin hemen başlarında Kur’an-ı Kerim’in öncelikle Arap toplumuna yollandığı ile ilgili bir ayete yer verilmiştir.

> Böylece biz sana Arapça bir Kur’an vahyettik ki, şehirlerin anası olan Mekke’de ve çevresinde bulunanları uyarasın.
> (ŞURÂ: 42/7)

Bu surenin hemen sonrasında gelen Zühruf Suresi’nde de şöyle denmiştir:

> Şüphesiz bu Kur’an, sana ve kavmine bir öğüt ve bir şereftir, ondan hesaba çekileceksiniz.
> (ZUHRUF: 43/44)

Bir önceki surede açıklanan dinlerin birliği burada da ele alınmış ve şöyle denmiştir:

> “Dini dosdoğru tutun ve onda ayrılığa düşmeyin!” diye Nûh’a emrettiğini, sana vahyettiğini, İbrâhim’e, Musa’ya ve İsâ’ya emrettiğini size de din kıldı. Fakat senin kendilerini çağırdığın şey (İslam dini), Allah’a ortak koşanlara ağır geldi...
> (ŞURÂ: 42/13)

Seçimlerimizde özgürüz...

> Kim ahiret kazancını isterse, onun kazancını artırırız. Kim de dünya kazancını isterse, ona da istediğinden veririz, fakat onun ahirette hiçbir payı yoktur.
> (ŞURÂ: 42/20)

Ayette seçimlerinizde özgürsünüz, siz ne dilerseniz biz de o yönde sizin isteklerinizi karşılarız diye açıklanırken, aslında kendi kaderinizi siz kendiniz şekillendiriyorsunuz denmektedir.

Başınıza her ne musibet gelirse kendi yaptıklarınız yüzündendir.
(ŞURÂ: 42/30)

İnsanların yeryüzünde yaşarken seçme özgürlüğüne sahip oldukları, herhalde ancak bu kadar kısa ve açık bir şekilde anlatılabilirdi. İnsanların dünyaya doğduktan sonra kendi kaderlerini kendi elleriyle şekillendirdikleri bu ayette ifade edilmiştir. Ezoterizmde sözü edilen *"insanların kaderlerini yazan kalem kendi ellerindedir"* sözüyle bu ayet aynı anlamdadır.

Kısaca özetlersek ayetlerden şu sonuca ulaşılmaktadır: Seçimlerimizde özgürüz, ne istersek o yönde hareket etmekteyiz... Ama şunu unutmamak gerekir ki, sonunda dünya malı dünyada kalmaktadır...

Evrende yalnız değilsiniz...

Gökleri, yeri ve bu ikisi içinde yaydığı canlıları yaratması, O'nun varlığının delillerindendir.
(ŞURÂ: 42/29)

Evrende yalnız olmadığımızı en açık olarak anlatan ayetlerden biridir... Uzayda bizden başka yaşayan varlıkların da bulunduğunu anlatan son derece önemli bir ayettir.

Kendini bilmek...

Surenin 36. ilâ 43. ayetleri arasında öfkemize hakim olmak, affetmek, sabretmek, bağışlamak, tevekkül etmek, (dayanmak, güvenmek) ruhsal - göksel idareye güvenmek gibi ruhsal büyüklüğe ve ruhsal erdeme karşılık gelen

meziyetlerden bahsedilmiş ve insanlar bu büyüklüğü gösterme konusunda yönlendirilmiştir.

Bu kurallar sadece toplumsal etik kuralları olsun diye değil, bunu başarabilen bir insanın kendine söz geçireceği ve bu yolla kendisinde büyük bir gücü toplayacağı içindir. Bunlar inisiyatik çalışmaların en önemli çalışma alanlarının da başında gelmiştir.

> Her kim de sabreder ve bağışlarsa, işte bu elbette azmedilecek işlerdendir.
> (ŞURÂ: 42/43)

Bunun için insanın kendi üzerinde ciddi çalışmalar yapması şarttır. Bunlar sadece nasihatle elde edilebilecek ve uygulanabilecek özellikler değildir. Ezoterizmde kendini bilme çalışmalarında uygulanan yöntem ve pratiklerle kazanılabilecek niteliklerdir.

Bu çalışmalar, kişiyi kendini tanımaya ve kendini bilmeye götürecek bir süreçtir.

Bu sürecin kendini bilme çalışmalarıyla alakalı olduğu yine bu konuların ele alındığı surenin 38. ayetinde namazı dosdoğru kılanlar sözüyle daha net anlaşılmaktadır. Çünkü namaz, temelde kişiyi içsel yolculuğa çıkartarak kendini tanımada ve kendini bilmede çok önemli meditatif bir uygulamadır.

Allah bir insanla nasıl konuşur?

Surenin sonlarında son derece önemli bir ayete yer verilmiştir. **Hiçbir insanın Allah ile doğrudan konuşamayacağı ile ilgili bir ayettir bu.** Peygamber de olsa, Allah ile direkt konuşulamayacağını anlatmaktadır. Hz. Muhammed'in Allah'la konuştuğunu düşünenlere bu ayet çok güzel bir cevap vermektedir.

Allah bir insanla ancak vahiy yoluyla, yahut perde arkasından konuşur.

Yahut bir elçi gönderip, izniyle ona dilediğini vahyeder...
(ŞURÂ: 42/51)

Ayette Allah'ın vahiy yoluyla ya da perde arkasından konuşacağından söz edilmektedir. Vahiy ruhsal tebligat demektir. Perde arkasından konuşmak ise ruhsal ilham ve sezgi anlamına gelir. Sonra gelen ayette de bu vahyin nasıl gerçekleştiği Hz. Muhammed ile ilgili verilen bir örnekle açıklanmıştır. Yapılan açıklamada, bir ruhun geleceğinden ve vahyi onun aktaracağından söz edilmektedir. Ancak yapılan çeviride karışıklığa neden olunmuştur. Ayete konulan parantez içi ilave ayetin anlamını tamamen bozmuştur:

İşte sana da, emrimizle, bir ruh (kalpleri dirilten bir kitap) vahyettik. Sen kitap nedir, iman nedir bilmezdin.
(ŞURÂ: 42/52)

Diyanet İşleri Başkanlığı'nın önceki meali ayetin Türkçe karşılığını çok daha iyi vermekteydi... Son mealde anlam oldukça gölgelenmiştir. Önceki mealde ayette geçen ruha karşılık Cebrail'in ismi verilmiştir:

"İşte sana da buyruğumuzla Cebrail'i gönderdik..."
(Diyanet İşleri Başkanlığı – Önceki)

Aslında anlam doğrudur ama orjinal Arapça metinde Cebrail ismi değil ruh ismi geçmektedir:

"Ve kežâlike evhaynâ ileyke **rûhan** min emrinâ..."

O dönemlerde Cebrail'e ruh olarak da hitap edildiği için anlam doğrudur. Bunun üzerinde daha önce durmuştuk...

Bu ayetin başka kişiler tarafından yapılan diğer mealleri de söylemiş

olduğum gibidir. İşte onlardan bir tanesi:

"Ve işte biz, emrimizle sana böylece Ruh'u gönderdik de vahyettik..."
(Abdülbaki Gölpınarlı)

Burada çoğul konuşulması da önemlidir. Evrensel İdare Mekanizması'nın nasıl çalıştığı ve Evrensel İdare Mekanizması'na bağlı Cebrail isimli vazifeli ruhsal varlığın, Hz. Muhammed'e tebligatı aktardığı yani vahyettiği anlatılmaktadır. **Melekut Âlemi'ne ait bir varlık olduğu için de melek olarak İslam'da anılmıştır.**

Ayetin devamında *"sen kitap nedir, iman nedir bilmezdin"* sözü Hz. Muhammed'in ümmi oluşuyla ilgilidir. Bu konu üzerinde daha önce durmuştuk.

ZUHRUF SURESİ

89 ayetten oluşan sure, adını 35. ayette geçen *"Zühruf"* kelimesinden almıştır. Zühruf *"altın, mücevher"* anlamına gelir. Mecazi olarak dünya hayatının geçici menfaatini ifade eder.

Sure hayli ilginç ayetlerle başlar:

Ana Kitap ve Apaçık kitap...

Apaçık Kitab'a andolsun ki, iyice anlayasınız diye biz, onu Arapça bir Kur'an yaptık. Şüphesiz o, katımızdaki Ana Kitap'ta (Levh-i Mahfuz'da) mevcuttur, çok yücedir, hikmetlerle doludur.
(ZUHRUF: 43/2-4)

Ayetlerde iki ayrı kavramdan bahsedilmektedir: *“Apaçık kitap”* ve *“Ana kitap...”*

Diyanet İşleri Başkanlığı’nın çevirisinde *“Ana Kitap”* kavramına parantez içindeki bir açıklamayla yorum getirilmiş ve bu bahsedilen kitabın *“Levh-i Mahfuz”* olduğu ileri sürülmüştür.

Kur’an-ı Kerim’in konuyla ilgili diğer ayetlerine baktığımızda Ana Kitap’tan bahsedilenin gerçekten de yapılan parantez içi ilavede söylenmiş olduğu gibi *“Levh-i Mahfuz”* olduğunu anlıyoruz. Ana Kitap’tan kastedilen *“Levh-i Mahfuz”*dur ancak Kur’an-ı Kerim’de *“Levh-i Mahfuz” ismi* sadece tek bir ayette geçer:

> “Doğrusu sana vahyedilen bu Kitap, Levhi Mahfuz’da bulunan şanlı bir Kuran’dır.”
> (BURUC, 85/21,22)

“Bel huve kur-ânun mecîd(un) Fî ***levhin mahfûz****(in)”*

Levh-i Mahfuz *“Muhafaza Edilmiş Levha”* demektir. İslam inancında; olmuş ve olacak her şeyin yazılmış olduğu manevi levhayı dile getirir. Ezoterizmdeki bilgiler de bu yöndedir. Ezoterizme göre bu devre içinde dünya insanlığına verilecek tüm bilgileri ve veriliş sırasını ifade eder. Bunlar akaşik kayıtlarda tutulmaktadır.

Peki yukarıdaki ayette sözü edilen *“Apaçık Kitap”* nedir?...

Ezoterizmde, ayetin hemen başındaki *“Apaçık Kitap”,* sembolik bilgilerle oluşturulmamış bilgilerin açık hâlde verileceği bir kitabı ifade eder. Bu kitabın insanlara kıyamette yani uyanış günlerinde verileceğine dair geleneksel bir beklenti bulunmaktadır. Yine bir başka ezoterik bilgiye göre, bu vazifeyle Türkiye’nin çok yakın bir bağlantısı olduğu söylenmektedir. Bu konuda ayrıntılı açıklama yapma yetkisini kendimde görmediğim için inisiyatik edep gereği bu konunun ayrıntısına giremiyorum...

Böyle diriltileceksiniz...

Kur’an-ı Kerim’in birçok ayetinde sembolik bir şekilde dile getirilen, ölenlerin kıyametin kopuşuyla yeniden dirilecekleri *“mahşer günü”* ile ilgili anlatılan bilginin içerdiği sembolik anlamın derinine inilemediği için birebir ele alınmış ve toprağa gömülen insanların yeniden eski bedenleriyle dünyaya dönecekleri düşüncesine dönüşmüştür.

Bunun üzerinde daha önce durmuştuk. Şimdi değineceğimiz aşağıdaki ayette verilen üstü örtülü bilgi daha önceki yorumlarımızı adeta destekler niteliktedir.

Çok kısa olarak konuyu açalım...

Ölü arazinin suyla canlanması tohumlar sayesinde olur. Genetik kodlar tohumların içinde canlılığı tekrar tekrar sağlar. İnsanların bedensel oluşumu da genetik kodlarla olduğuna göre ayette anlatılan aslında hiç de kapalı değildir. **İnsanların genetik olarak oluşan yeni bedenlerle yeniden dirilecekleri anlatılmaktadır:**

> O gökten bir ölçüye göre yağmur indirendir. Biz onunla ölü araziyi canlandırdık. İşte siz de, böyle diriltileceksiniz.
> (ZUHRUF: 43/11)

Uzun süre yeni gelen dine karşı direnilmiştir...

Sure Kur’an-ı Kerim’in ilahi yönüne dikkatleri çeken ayetler ve örneklerle devam etmiş ve daha sonra Hz. Muhammed’e vahyedilen ayetlere karşı çıkanların bir görüşüne yer verilmiştir:

> Fakat kendilerine Hak gelince, “Bu bir büyüdür, biz onu kesinlikle inkar ediyoruz” dediler. “Bu Kur’an iki şehrin birinden bir büyük adama indirilseydi ya!” dediler.
> (ZUHRUF: 43/30,31)

Ayette sözü edilen şehirler Mekke ve Tâif şehirleridir. Peygamberliği, çok

sade ve mütevazi bir hayat yaşayan Hz. Peygamber'e yakıştıramıyor, Kur'an-ı Kerim'in aristokrat sınıfa mensup Mekkeli Velid b. Muğire'ye, yahut Tâifli Urve b. Mesud es-Sekafî'ye inmesi gerektiğini söylüyorlardı.

"Hiçbir peygamber kendi köyünde kabul görmemiştir" denmiştir. Evet doğrudur... Özellikle kitabi dinler olarak anılan son üç dinin tüm peygamberleri için durum aynı olmuş sadece Hz. Muhammed değil, Hz. İsa, Hz. Musa da çevresindeki geniş halk kitlelerince kolaylıkla benimsenmemiştir. Hatta içlerinden çarmıha gerilen bile olmuştur!...

Bunun böyle olması çevrelerinde sadeliği ve normal bir insan görünümünde tanıdıkları bir insanın böylesine ulvi bir görevi üstlenmiş olabileceğine inanamamalarından kaynaklanmıştır. Hatta Hz. Musa ve Hz. İsa'nın göstermiş oldukları mucizeleri bile büyücülük gösterileri olarak nitelendirmişlerdir. Mucizeler bile işe yaramamıştır...

Bu dramatik sonucun bir diğer sebebi de, insanların eski realitelerini kolay kolay terk edememeleri ve yeniliklere kolaylıkla adapte olamamalarıdır.

Nitekim yukarıdaki ayetten sonra sure Hz. Musa ve Hz. İsa'nın kendi toplumlarında nasıl zorlu bir vazifeyi yerine getirdiği örneklerle anlatılmış ve daha sonra şöyle bir tespitte bulunulmuştur:

> Andolsun, size hakkı getirdik. Fakat çoğunuz haktan hoşlanmayanlarsınız.
> Şimdilik sen onları hoş gör ve "size selam olsun" de. Yakında bilecekler.
> (ZUHRUF: 43/78,89)

DUHÂN SURESİ

59 ayetten oluşan sure adını onuncu ayette geçen ve *"duman"* anlamına gelen *"duhân"* kelimesinden almıştır.

Sure bir önceki surede olduğu gibi Apaçık Kitap'a yeminle başlamış ve sonrasında gizemli bir buluttan söz edilmiştir...

Apaçık olan Kitab'a andolsun ki, biz onu mübârek bir gecede indirdik. Şüphesiz biz insanları uyarmaktayız.
(DUHÂN: 44/2,3)

Gökyüzünü bürüyecek olan gizemli duman...

Göğün açık bir duman getireceği günü bekle.
(DUHÂN: 44/10)

Sureye de adını vermiş olan bu dumanın mecazi mi yoksa gerçek bir duman mı olduğu tam olarak anlaşılamamıştır. Ancak anlatılanlardan bu olayın devre sonuna doğru gerçekleşeceği sonucu çıkıyor...

(O duman) insanları bürür. Bu, elem dolu bir azaptır. İnsanlar, "Rabbimiz! Bu azabı bizden kaldır, çünkü biz artık inanıyoruz" derler.
(DUHÂN: 44/11,12)

Eğer mecazi bir anlatım değilse ki öyle anlaşılıyor, bu bildiğimiz anlamda bir duman gibi görünmektedir. Gökyüzünü kaplayacak duman, kozmik bir olaydan kaynaklanabileceği gibi dünyadaki volkanik aktivitelerin artmasıyla oluşacak yanardağ püskürmelerinden dolayı da olma ihtimali vardır. Nitekim Atlantis'in son zamanlarında böyle olmuş ve volkanik aktivitelerin artmasıyla birlikte gökyüzünü kaplayan yoğun kül bulutları yüzünden güneş uzun yıllar görünmez bir hâle gelmişti.

Devre sonunda, dünyanın ekseninde meydana gelebilecek eksen kaymasının da hem depremleri hem de volkanik aktiviteleri tetikleyebileceği gözönünde bulundurulursa, bu ihtimalin pek de uzak olmayacağı düşünülebilir.

Geleneksel İslam anlayışına göre de bu duman konusu kıyamet alametlerinden biri olarak kabul edilmiştir.

Seçilmiş ırk meselesi...

Surede İsrailoğulları'nın Mısır'dan Hz. Musa tarafından götürülüşü anlatılırken, bu kavmin seçildiği ve üstün kılındığı açıklamasında bulunulmuştur.

Andolsun, onları, bir bilgi üzerine (dönemlerinde) âlemlere üstün kıldık.
(DUHÂN: 44/32)

Bu konuyu anlayabilmek için Hz. Musa'nın yaşadığı o dönemlere kısa bir göz atmamız gerekir.

Hz. Musa Mısır mabetlerinde bir Osiris rahibi olarak yetiştirildikten sonra İsrailoğulları'na yeni bir dini tebliğ etmek üzere peygamberlik vazifesine başlamıştır. Burada İsrailoğulları seçilmiş ve Hz. Musa kendilerine peygamber olarak yollanmıştır. Hz. Musa'nın öğretisinde Mısır inisiyasyonunun çok açık bir etkisi vardır. Bu öğreti, bir dini sistemle birleştirilerek, Cebrail tarafından da desteklenerek, İsrailoğulları'na aktarılmıştır. Bu yeni öğretinin o topluluk tarafından ne derecede anlaşılıp anlaşılamayacağı adeta test edilmiştir.

Tevrat'ta o dönemle ilgili anlatılanlara bakılırsa, Hz. Musa'nın ne kadar zorlandığı açıkça görülecektir. İsrailoğul-ları bu öğretiyi anlamamakta adeta ayak diremişler ve geniş halk kitlelerince öğreti kesinlikle anlaşılamamıştır. Bu mayanın tutup tutmayacağı İsrailoğulları üzerinde denenmiştir. Maya eğer bu toplumda tutarsa her toplumda tutacaktır düşüncesiyle bir seçilmişlik söz konusudur, yoksa çok ileri düzeyde bir özellik gösterdikleri için değil... Ezoterizme göre İsrailoğulları'nın seçilmişliğinin anlamı budur.

Tüm dinler belli bir ilahi programın parçaları olarak önceden belirlenen şekillerde, önceden belirlenen toplumlara indirilmiş ve gelişmeler takip edilmiştir. Ve hâlâ da takip edilmeye devam edilmektedir...

Bu büyük düzeni en iyi anlatan ayetlerden biri de, yine bu surede yer almıştır:

> Biz, gökleri, yeri ve bunlar arasında bulunanları, eğlenmek için yaratmadık. Biz onları ancak hak ve hikmete uygun olarak yarattık. Ama onların çoğu bilmiyorlar.
> (DUHÂN: 44/38,39)

Az önceki konumuza tekrar dönecek olursak... Evet Hz. Musa'nın çok büyük zorluklarla karşılaştığından bahsetmiştik.. Hatta öyle ki, Hz. Musa'nın bu dünyadan ayrılırkenki son sözleri İsrailoğullarına bir beddua olmuştur.

Kur'an-ı Kerim'in birçok suresinde çok sayıda ayette tekrarlanarak anlatılan Hz. Musa'nın çektiği zorlukları daha iyi anlayabilmek için, Hz. Musa'nın bu dünyadan ayrılırkenki son anlarını sizlerle paylaşmak istiyorum.. Böylelikle az önce üzerinde durduğumuz konuya da, daha geniş bir perspektiften bakabileceğimizi düşünüyorum.

Evet... Artık Hz. Musa son günlerine gelmiştir...

Ve bir gün yanına üç müridini alarak Nebo Tepesi'ne doğru yola çıktı... Yaşamının en önemli bölümleri yollarda geçmişti... Şimdi ise o, son yolculuğuna hazırlanıyordu... Dağlarda başladığı vazifesi yine dağlardaki bir mağarada noktalanacaktı...

Vazifesinin her anında yanından ayrılmayan Yeşu, O'nu son yolculuğunda da yalnız bırakmadı...

Nebo Tepesi'ni ağır ağır çıkarak bir mağaraya vardılar... Ömrünü vererek gerçekleştirdiği eseri acaba kendisinden sonra yaşayabilecek miydi? Halkı, onun misyonuna sadık kalacak mıydı? Bu soruların zihninden gelip geçmesine engel olamıyordu?... İçini rahatsız eden bir şeyler vardı...

Hz. Musa yavaşça oturdu... Üç müridi de hiç ses çıkarmadan çevresinde bir halka oluşturdular... Hz. Musa tam ortalarında öylece hareketsiz duruyordu... Bedenini terk etmek üzere olduğu bir anda, durugörü yeteneği ona bundan sonra neler olacağını göstermeye başladı... Kendisinden sonra yaşanacak

olaylar birer birer gözlerinin önünden, zihin ekranından geçiyordu... Geleceğin korkunç realitesi tüm açıklığıyla gözlerinin önüne serilivermişti:

> İsrail'in ihanetlerini, tekrar başkaldıran anarşiyi, Tanrı'nın mabedini kirleten kralların cinayetlerini, kitabının aslından saptırılışını, cahil ve iki yüzlü rahiplerin elinde fikirlerinin nasıl yozlaştırılarak çarpıtıldığını, kralların dinden çıkışını, arı ve saf bilgilerin, kutsal doktrinin nasıl örtbas edildiğini ve sırlar bilgisine sahip rahiplerin çölde zulme uğratıldıklarını açık seçik bir şekilde bir bir görüyordu...

Ne yazık ki bütün bu olacaklar için, artık kendisi hiçbir şey yapamayacaktı... Çünkü o, son nefesini vermek üzereydi... İyice ağırlaşan kolunu büyük bir güçlükle kaldırdı... Gözlerini hafifçe aralayarak, uzaklardaki sabit bir noktaya dikti ve büyük bir hiddetle ağzından şu sözler döküldü:

– "İsrail, Tanrısı'na ihanet etti... Onun için göğün dört bir bucağına çil yavrusu gibi dağılsın!..."

Bir peygamber için ne kadar zor bir an... Uğruna bu kadar uğraştığı halkına beddua ederek bu dünyadan ayrılıyordu... Halkı için son sözü bir "beddua" olmuştu...

Sonra yanındakilere dönerek, bitkin bir şekilde şunları mırıldanabildi... Bu onun son sözleriydi:

– *"İsrail'e dönün... Vakti saati gelince, Tanrı, kardeşlerinizin arasından benim gibi birini, peygamber olarak karşınıza dikecek ve kelamını onun ağzına koyacak. O da size Tanrı'nın emirlerini bildirecek."* (34)

CÂSİYE SURESİ

37 ayetten oluşan sure, adını 28. ayette geçen "*câsiye*" kelimesinden

almıştır. Câsiye, *“diz üstü çöken”* demektir.

İşte bunlar, Allah’ın âyetleridir. Onları sana gerçek olarak okuyoruz.
(CÂSİYE: 45/6)

Kur’an-ı Kerim’in nasıl bir sistemle indirildiğini anlatan önemli ayetlerden biridir. Önceden belirlenen ve hazırlanan kutsal kitabın Hz. Muhammed’e Cebrail ve dahil olduğu plân tarafından aktarılmış olduğu ayette açıklanmaktadır.

Sonra Rabbinize döndürüleceksiniz...

Herkesin kendi yaptıklarından sorumlu olduğu ve ne ekilirse onun biçileceği surede tekrar ele alınılmış sonrasında da dönüşün mükemmelliyete olduğu, Rabbinize döndürüleceksiniz denerek açıklanmıştır. Ezoterizmde Tanrı’dan gelip Tanrı’ya dönme şeklinde ifade edilen *“İniş ve Çıkış Yasası”* Kur’an-ı Kerim’de *“dönüşümüzün rabbimize olduğu”* sözleriyle açıklanmıştır.

Kim salih bir amel işlerse kendi lehine işlemiş olur. Kim de kötülük yaparsa kendi aleyhine yapmış olur. Sonra Rabbinize döndürüleceksiniz.
(CÂSİYE: 45/15)

Bir önceki surede bahsedilen İsrailoğulları’nın seçilmişliğine bu surede yeniden değinilmiş ve tüm gerçeklerin apaçık ortaya çıkacağı günlerde konunun bu yönü de anlaşılacaktır denmiştir:

Andolsun biz, İsrailoğullarına kitap, hükümranlık ve peygamberlik verdik. Onları güzel ve temiz yiyeceklerle rızıklandırdık ve onları (dönemlerinde) âlemlere üstün kıldık. Onlara din işi konusunda açık deliller verdik. Ama onlar ancak kendilerine bilgi geldikten sonra, aralarındaki hasetten dolayı ayrılığa düştüler. Şüphesiz Rabbin, hakkında ayrılığa düştükleri şeyler konusunda kıyamet günü, aralarında hüküm verecektir.

(CÂSİYE: 45/16,17)

Kalp gözlerini açan bir nur... Bir ışık...

Bu Kur’an, insanlar için kalp gözleri (konumundaki bir nur), kesin olarak inanan bir toplum için de bir hidayet ve bir rahmettir.
(CÂSİYE: 45/20)

Ayetin yapılan diğer meallerine de bir göz atalım... Ve anlamını daha derinden anlamaya çalışalım:

“Bu (Kur’an) insanların kalb gözünü açan bir nur, kesin bilgi edinmek isteyen bir toplum için de hidâyet ve rahmettir.”
(Elmalılı Hamdi Yazır)

“Bu Kur’an, insanların kalp gözlerini açacak ışıklardan oluşur. Gereğince inanan bir toplum için de bir kılavuz ve bir rahmettir o.”
(Yaşar Nuri Öztürk)

Kalp gözü doğrudan algının sembolüdür. Spiritüel, ilahi tesirlerin doğrudan algılandığı kalp şakrasına karşılık gelir.

Ayette Kur’an-ı Kerim’in inananların kalp gözünü açan bir ışık olduğunun söylenmesi onun Arapça okunurken yaydığı enerjiler ve titreşimlerinden dolayıdır. Sonrasında ise Kur’an-ı Kerim’in bilgi edinmek için doğru yolu göstermek için gönderildiği ifade edilmiştir. Yani hem okunurken meydana getirdiği manyetik etkisinin bulunduğu, hem de bilgilendirme ve doğru yolu gösterme özelliğine sahip bir kitap olduğu bu ayette anlatılmıştır.

Nefsini ilâh edinen...

Nefsinin arzusunu ilâh edinen, Allah'ın; (halini) bildiği için saptırdığı ve kulağını ve kalbini mühürlediği, gözüne de perde çektiği kimseyi gördün mü?...
(CÂSİYE: 45/23)

Nefsini ilâh edinmek insanın kendisine tapmasıdır. Gururu, kibri, egosal büyüklüğüdür. Gözü kendinden başka hiçbir şeyi görememektir. O nedenle de Sufiler ***"hep kendine baktıkça Rabbi'ni göremezsin"*** demişlerdir.

Aydınlanma yolunda yapılması gereken, ilk başta insanın nefsine hakim olması, bir başka deyişle kendi duygu ve düşüncelerine bilinçli olarak yön verebilmesidir. Nefsine yani egosuna, gurur ve kibrine kapılmış bir insanın yaydığı egosal tesirler, astraline yoğun olarak negatif yönde etki ettiği ve astral tortularının artmasına neden olduğu için, ruhsal akışı da kaybolmakta, böylelikle insan aslında kendi özünden yani kendi ilahiliğinden uzaklaşmaktadır.

Ayette anlatılan kulakların, kalplerin mühürlenmesi ve gözlerin perdelenmesi budur.

Bu hâle gelen bir insanın ne kendisini, ne çevresini, ne varoluşu, ne de ilahiliği anlaması mümkün değildir. Ve biz insanlık olarak büyük çoğunlukla bu şekilde yaşamımızı sürdürmekteyiz. Ancak bunun sonsuza dek böyle gitmeyeceği, Kur'an-ı Kerim'in birçok ayetinde defalarca anlatılmış, kıyamet yani uyanış, ayağa kalkış günlerinden bahsedilmiş ve dönüşümüzün Rabbimiz'e yani mükemmelliyete olacağı birçok kez vurgulanmıştır. Ezoterizmdeki *"Altın Çağ"*, Kur'an-ı Kerim'de dönüşünüz Rabbinize'dir, dönüşünüz Bize'dir, dönüşünüz Ona'dır sözleriyle anlatılmıştır. Nitekim, ezoterizmde bir zamanlar insanların Tanrılarla birlikte yaşadığı dönemlerden söz edilir. Bu bir zamanlar yaşanan Altın Çağın sembolüdür. Yine ezoterizmde ifade edilmiş olan bizi bekleyen önümüzdeki çağ, "*Demir Çağ*"ın sona ermesiyle birlikte yeni bir *"Altın Çağ"*dır.

Sure ölümden sonra bizi bir yokluğun değil, öte âlemin beklediğini ve dünya hayatından sonra yok olmayacağımızı, dünya hayatından başka bir hayatın daha olduğunu anlatan ayetle devam etmiştir:

Dediler ki: “Dünya hayatımızdan başka hayat yoktur. Ölürüz ve yaşarız. Bizi ancak zaman yok eder.” Bu hususta onların bir bilgisi yoktur. Onlar sadece zanda bulunuyorlar.
(CÂSİYE: 45/24)

Surenin devamında, kıyametin de ne anlama geldiğinin anlaşılamadığı çok net bir şekilde dile getirilmiştir:

“... Kıyametin ne olduğunu bilmiyoruz, sadece zannediyoruz. Biz bu konuda kesin kanaat sahibi değiliz” demiştiniz.

Sure nefsine ve dünyaya teslim olanlar için ateşin kaçınılmaz bir kader olduğu vurgulandıktan sonra şöyle denmiştir:

“Bunun sebebi, Allah’ın âyetlerini alaya almanız ve dünya hayatının sizi aldatmasıdır.”
(CÂSİYE: 45/35)

AHKÂF SURESİ

35 ayetten oluşan sure, adını 21. ayette geçen “*Ahkâf*” kelimesinden almıştır. “*Uzun ve kıvrımlı kum yığınları*” anlamına gelir.

Biz, gökleri, yeri ve ikisi arasında bulunanları hak ve hikmete uygun olarak ve belirli bir süre için yarattık.
(AHKÂF: 46/3)

Sure Evrensel İdare Mekanizması'nın işlevini bildiren bir ayetle başlamıştır. Burada *"Kaadir-i Mutlak Yaradan"*ın yoktan yaratma fiilinden değil, "Evrensel İdare Mekanizması"nın varetme fonksiyonundan ve sistemleri görüp gözeterek, yönetmesinden bahsedilmektedir. Nitekim ifade şeklinin çoğul kullanıldığını sizler de görüyorsunuz.

Vahyedilene uyarım...

Sure Hz. Muhammed'in ilk peygamber olmadığını kendisinden önce de peygamberler gönderildiğini anlatırken, kendisinin peygamberlik vazifesiyle gönderilen bir elçi olduğuna hâlâ inanmayanlara şöyle denmesi istenmiştir:

> De ki: ...Ben sâdece bana vahyedilene uyarım. Ben sâdece apaçık bir uyarıcıyım."
> (AHKÂF: 46/9)

Bu ayet Hz. Muhammed'in peygamberlik fonksiyonunun niteliğini de göstermesi bakımından önemlidir. Hz. Muham-med kendisine ne vahyedilmişse onu aktarmakla görevlendirilmiş ve bu aktarım işini de son derece başarılı bir şekilde yerine getirmiştir. Nitekim Kur'an-ı Kerim'in birçok ayetinde sen vahyedileni aktar, gerisini bize bırak denmiştir.

Cebraili sahabiler de görüyordu...

Vahiy, dinsel anlamda ilham etmek ve gizlice söz söylemek manasına gelir. Sözlüklerde bu şekilde geçer... Ezoterizme göre ruhsal tebligat demektir.

Vahyin Hz. Muhammed'e Cebrail tarafından aktarıldığından daha önce de

bahsetmiştik. İslam kaynaklarında belirtildiği üzere, Cebrail Hz. Muhammed'le olan irtibatında görülür hâle de gelebilmekteydi.

"Cebrail her şekle girebilir Peygamber Efendimiz onu biri vahyin başlangıcında Hıra'dan Mekke'ye gelirken, diğeri Mirâc'dan dönüşte Sidretü'l-Münteha'da olmak üzere iki defa kendi aslî şekliyle görmüştür."

(es-Saâtî, el-Fethu'r-Rabbânî, VIII, 5)

"Bazan da insan kılığına girerek Rasülullah'a vahiy getirirdi. Bu durumda çoğu kez yakışıklı ve genç bir sahabî olan Dıhye el-Kelbî'nin sûretinde görünürdü."

(Tecrid-i Sarîh Tercümesi, IX, 35)

Sahabiler bazen Hz. Muhammed'in yanında oturan kişinin Cebrail mi, yoksa Dıhye mi olduğu hususunda tereddüt ediyorlardı.

İslami kaynaklara göre vahyin alınışı süresince Hz. Muhammed ile Cebrail farklı şekillerde irtibata girmiştir.

Kısaca özetleyelim:

1– Vahyin en eski, yani ilk şekli Hz. Muhammed'in uyku esnasındayken gördüğü gerçekleşen rüyalardır. Daha sonra Cebrail'in Hz. Muhammed'e uyku sırasındayken de vahiy getirdiği söylenir.

2– Cebrail görülmediği hâlde Hz. Peygamber'e çok net bir ses hâlinde gelen vahiydir. Bu çok net sesi Hz. Muhammed çan sesine benzetmişti. Kendisine gelen vahyin en zor şekli buydu. Net ses bittiği zaman, Hz. Peygamber Cebrail vasıtası ile bu şekilde vahyedilen sözleri aklında tutmuş oluyordu.

3– Cebrail tarafından Hz. Peygamberin kalbine nefes üflemek suretiyle yapılan vahiydir.

4– Cebraillin insan suretinde gelip, Hz. Muhammed'e vahiy getirmesidir. Hz. Peygamber'e en kolay gelen vahiy budur. Genellikle "Dıhye" adındaki sahabenin suretine girerek gelirdi.

5– Cebrail'in kendi asli suretinde görünerek tebliğde bulunmasıdır. Bu şekildeki vahiy, Hz. Peygamber'e yalnız iki defa vaki olmuştur. O zaman O'nu bir ışık demeti olarak görüyordu...

40 yaş... Ruhsal erginlik dönemi...

Surenin devam eden ayetlerinden birinde 40 yaşına gelen bir insanın durumuyla ilgili bir açıklamada bulunulmuştur:

> ... Olgunluk çağına gelip, kırk yaşına varınca şöyle der: "Bana ve anne babama verdiğin nimetlere şükretmemi, senin razı olacağın salih amel işlememi bana ilham et...
> (AHKÂF: 46/15)

İnsanlar için anlatılan bir açıklamadır. İnsanların 40 yaşına geldiklerinde ilahi ilhama daha açık olduğu söylemektedir. Nitekim *"bana ilham et"* demek bu sezgisel yeteneği bizlerin kırk yaşımızda en aktif ve bereketli bir şekilde kullanabilmekte olduğumuz anlamına gelir. Ezoterizmde bu yaş dönemi ruhsal erginlik çağı olarak adlandırılmıştır.

Nitekim Hz. Muhammed de peygamberlik görevine ve vahyi almaya 40 yaşında başlamıştır.

Cinlerin bir grubu...

Surenin sonlarına doğru Kur'an-ı Kerim'in vahyedilmesi sırasında bir grup cinin oraya yönlendirildiğinden ve vahyi dinlediklerinden bahsedilmiştir..

Cin kelimesinin en belirgin manası *"örtülü"* ve *"gizli"* demektir. Bu da Cin'in duyu organlarından gizlenen bir varlık olduğunu ortaya koymaktadır. Tanınmayan, bilinmeyen varlık olarak da tercüme edilebilir. Terim olarak ise, duyularla idrak edilemeyen, insanlar gibi şuur ve iradeye sahip bulunan varlık türü anlamına gelmektedir.

Daha önce üzerinde durduğumuz gibi o dönemler Arabistan'da insan haricindeki varlık oluşumlarının tümüne birden *"cin"* ismi verilmekteydi.

Burada bedensiz varlıklar anlamında kullanılan şekliyle karşı karşıya olduğumuzu anlıyoruz.

> Hani Kur'an'ı dinlemek üzere cinlerden bir grubu sana yöneltmiştik. Onlar, onun huzuruna gelince birbirlerine, "Susun!" dediler. Kur'an'ın okunması bitince de uyarıcı olarak kavimlerine döndüler.
> (AHKÂF: 46/29)

Bu ayetten anladığımıza göre yeryüzü ile kurulan bu irtibattan sadece insanlar değil, başka kozmik varlıkların da istifade edilmesi istenmiştir.

Prof. Dr. Yaşar Nuri Öztürk konuyla ilgili şu tespitte bulunmuştur:

"O halde Kur'an, bizim yaşadığımız plân ve boyutun ötesindeki kozmik varlıklar tarafından da dinlenmekte ve izlenmektedir."

Benzer şekilde büyük Sufi düşünür Hallâc-ı Mansur, *"Tavasin"* isimli eserinde şöyle demiştir:

"O peygamberdir ki, hem yeryüzü sakinlerine hem gök plânlarındakilere resul olarak gönderilmiştir" (35)

ZÂRİYÂT SURESİ

60 ayettir. Sure, adını ilk ayette geçen *“ez-zâriyât” k*elimesinden almıştır. Zâriyât, *“esip savuran rüzgarlar”* demektir.

Andolsun yolları bulunan göğe...

Surenin hemen başında gezegenlerin ve yıldızların belirli yörüngeler içinde dönmekte olduklarını açıklayan ayete yer verilmiştir. Bu ayeti o günün şartları içinde ele almak gerektiğini hatırlatmak isterim.

> Yollara (yıldızların dolaştığı yörüngelere) sahip göğe andolsun ki, muhakkak siz, (peygamber hakkında) çelişkili sözler söylüyorsunuz.
> (ZÂRİYÂT: 51/7,8)

Diğer meallerde de anlam çok açık bir şekilde anlaşılabilmektedir:

> *“Andolsun yolyol hareli göğe...”*
> (Abdülbaki Gölpınarlı)
> *“(Çeşitli) yolları (yörüngeleri) bulunan göğe andolsun ki...”*
> (Süleyman Ateş)

Daha önce de değindiğimiz ve bundan sonraki surelerde de göreceğimiz gibi, gerek gezegen ve yıldızların gerekse dünyamızın bir yörünge üzerinde hareket ettiği Kur’an-ı Kerim’in birçok ayetinde vurgulanmıştır.

Bu ayetin gelmesinden çok daha sonraları, Katolik Kilisesi’nin dünyanın dönmediğini ileri süren iddialarla insanlara bunu kabul ettirmek istediğini unutmamak gerekir.

Galileo Galilei, (1564 - 1642) modern fiziğin ve teleskobik astronominin kurucularından olan İtalyan bilimcinin kitaplarını tetkik için 1616’da Papa V.

Paul tarafından bir komisyon kurdurulmuştu. Bu komisyon Galileo'nun kitaplarını yasaklamadı. Sadece dünyanın döndüğü iddiasından vazgeçmesini istedi.

Galileo, bir müddet bilimin pratik yönüne döndü, mikroskobu geliştirdi. Ancak 1618'de üç kuyruklu yıldızın görülmesiyle kiliseyle münakaşaya girdi. Arkadaşının Sekizinci Urban olarak Papa seçilmesinden cesaret alarak yazdığı *"İki Kainat Sistemi Üzerine Konuşmalar"* adlı eserini 1632'de yayınladı. Ancak kitabı daha önce yapılan uyarılara uymadığı gerekçesiyle Roma'da mahkemeye çağrıldı. 1633'te bu kitap yasaklandı ve kendisi müebbet hapse mahkum edildi. Yetmiş yaşında hapsedilen Galileo'nun gözleri kör oldu ve 1642 yılında hapiste öldü.

Hz. Muhammed'in 632 yılında bu dünyadan ayrıldığı hatırlanacak olursa, yaklaşık 1000 yıl öncesinden alınan bu vahyin önemi çok daha iyi anlaşılacaktır.

Hâlâ görmüyor musunuz?...

> Kesin olarak inananlar için yeryüzünde ve kendi nefislerinizde birçok alametler vardır. Hâlâ görmüyor musunuz?
> (ZÂRİYÂT: 51/20,21)

Alamet bir gerçeğin ortaya çıkmadan önceki işareti, ön belirtisi demektir. Beklenen açık gerçeklerin bir gün mutlaka ortaya çıkacağından bahseden Kur'an-ı Kerimin bu ayetinde ise alametlerin hem yeryüzünde, hem de insanın bizzat kendi içinde mevcut olduğunu ama bu gerçeklerle insanların henüz karşı karşıya gelemedikleri söylenmektedir.

Surenin devamında daha önce vahyedilen İbrahim peygamberi ziyaret eden kozmik varlıklarla ilgili anlatılan bilgiler burada tekrar edildikten sonra, eski toplumlardan ve Hz. Musa'dan alınacak ibretlerle devam etmiştir.

ĞÂŞİYE SURESİ

26 ayetten oluşan sure adını, *“kaplayıp bürüyen”* anlamına gelen birinci ayetteki *“el-Ğâşiye”* kelimesinden almıştır.

Son derece kısa olan surede, gerçeklerin apaçık ortaya çıkacağı ve gerçeklerle yüzyüze gelen insanların büyük bir sarsıntı geçireceğini anlatan ayetlere yer verilmiştir.

Dehşeti her şeyi kaplayan felaketin haberi sana geldi mi?
(ĞÂŞİYE: 88/1)

Ayette ifade edilen felaket ve dehşet, devre sonunda yaşanacak fiziki doğal afetlerle ilgili bir sıkıntı olabileceği gibi aynı zamanda yaşanacak ruhsal değişimle ilgili şoklarla da bağlantılı olabilir.

Bu ruhsal sıkıntı şimdiye kadar gerçeklere ulaşamayan insanlığın, gerçeklerle yüzyüze geldiğinde yaşayacağı şoklarla ilgili bir anlatım olabilir.

Artık sen öğüt ver! Sen ancak bir öğüt vericisin.
(ĞÂŞİYE: 88/21)

Bu konuda uyarıda bulunması gerektiği Hz.Muhammed’e söylendikten sonra sure şu ayetle sona ermiştir:

Şüphesiz onların dönüşü ancak bizedir. Sonra onların sorguya çekilmesi de sadece bize aittir.
(ĞÂŞİYE: 88/25,26)

KEHF SURESİ

Kur’an-ı Kerim’in uzun surelerinden biridir. 110 ayetten oluşan sure adını; ilk defa dokuzuncu ayette olmak üzere, birkaç yerde geçen *“kehf”* sözcüğünden almıştır. Kehf, *“mağara“* demektir.

> Demek sen, bu söze (Kur’an’a) inanmazlarsa, arkalarından üzülerek âdeta kendini tüketeceksin!
> (KEHF: 18/6)

Hz. Muhammed vahye inanmayanların sergiledikleri tavırlara çok üzüldüğü ve onları inandıramamanın sıkıntısını yaşamaya başladığında gelen bir ayetle başlayan surede hemen sonrasında, mağarada yaşanan bir dizi sıradışı olaylarla ilgili konularla devam etmiştir.

Mağarada yaşanan gizemli olaylar...

> Yoksa sen, (sadece) Ashab-ı Kehf ve Ashab-ı Rakîm’i mi bizim ibret verici delillerimizden sandın?
> (KEHF: 18/9)

“Kehf” mağara ve dağların içindeki dehliz demektir. *“Ashab”* arkadaş manasına gelen *“sâhib”* kelimesinin çoğuludur. *“Ashabı Kehf”* ise *“mağara arkadaşları”* anlamına gelir.

“Rakim” ayette söz konusu edilen mağaraya konulan kitabedir. Rakim aynı zamanda *“yüksek dağ ve tepe”* anlamına da gelmektedir.

Bu tür mağaralarla ilgili anlatılan esrarengiz olaylar, çok eski tarihi kayıtlara kadar uzanır. Ezoterik kayıtlarda bu tür mağaraların; çok eski Mu kolonisi olan ve tufandan sonra kendi kıtalarını terk edip bizim kıtalarımıza göç ederek, gizli bir yeraltı ülkesi kuran Agartalılar’ın yeraltı tünellerine giriş kapıları olduğundan söz edilir.

Başta bazı peygamberler olmak üzere, bazı inisiyelerin bir zamanlar burada eğitildiklerine dair ezoterizmde çok ayrıntılı ve önemli bilgiler vardır.

Mağaralardaki bu gizemli kişiler, yıllar sonra Kur'an-ı Kerim'de de açıkça ifade edilmiştir. Şu anda incelemekte olduğumuz Kehf Suresi'de bir grup gencin mağarada uyutulduklarından bahsedilir:

> Hani o gençler mağaraya sığınmışlardı da, "Ey Rabbimiz! Bize katından bir rahmet ver ve içinde bulunduğumuz şu durumda bize kurtuluş ve doğruluğa ulaşmayı kolaylaştır" demişlerdi. Bunun üzerine biz de nice yıllar onların kulaklarını (dış dünyaya) kapattık. (Onları uyuttuk) Biz sana onların haberlerini gerçek olarak anlatıyoruz: Şüphesiz onlar Rablerine inanmış birkaç genç yiğitti. Biz de onların hidayetlerini artırmıştık.
> (KEHF: 18/10,11,13)

Hidayetlerini artırdık denmekte ve bunun da mağarada gerçekleştiği anlatılmaktadır. Bu az önce söylemiş olduğumuz gibi inisiyatik bir eğitim demektir.

> Uykuda oldukları halde sen onları uyanık sanırsın. Biz onları sağa sola çeviriyorduk. Köpekleri de mağaranın girişinde iki kolunu uzatmış (yatmakta idi.) Onları görseydin, mutlaka onlardan yüz çevirip kaçardın ve gördüklerin yüzünden için korku ile dolardı. Böylece biz, birbirlerine sorsunlar diye onları uyandırdık. İçlerinden biri: "Ne kadar kaldınız"? dedi. (Bir kısmı) "Bir gün, ya da bir günden az", dediler. (Diğerleri de) şöyle dediler: "Ne kadar kaldığınızı Rabbiniz daha iyi bilir. Şimdi siz birinizi şu gümüş para ile kente gönderin de baksın; (şehir halkından) hangisinin yiyeceği daha temiz ve lezzetli ise ondan size bir rızık getirsin. Ayrıca, çok nazik davransın (da dikkat çekmesin) ve sizi hiçbir kimseye sakın sezdirmesin. Çünkü onlar sizi ele geçirirlerse ya taşlayarak öldürürler, yahut kendi dinlerine döndürürler. O zaman da bir daha asla kurtuluşa eremezsiniz."
> (KEHF: 18/18-20)

Sure, son derece ilginç açıklamalarla devam eder... Surede anlatılanlardan öğrendiğimize göre, kimliği bilinmeyen bu kişiler daha sonra yöre halkınca fark edilmiş, ancak halk bu gizemli kişilerin kim olduklarını anlayamamıştır. Bu mağaranın hemen yanına bir mescid yapmak istemiş olmalarından da, bu kimliği bilinmeyen kişilerden o yıllarda bir hayli etkilenmiş olduklarını anlıyoruz:

> Böylece biz, (insanları) onların halinden haberdar ettik ki, Allah'ın va'dinin hak olduğunu ve kıyametin gerçekleşmesinde de hiçbir şüphe olmadığını bilsinler. Hani onlar (olayın mucizevi tarafını ve asıl hikmetini bırakmışlar da) aralarında onların durumunu tartışıyorlardı. (Bazıları), "Onların üstüne bir bina yapın, Rableri onların halini daha iyi bilir" dediler. Duruma hakim olanlar ise, "Üzerlerine mutlaka bir mescit yapacağız" dediler.
> (KEHF: 18/21)

Sure son derece önemli ezoterik sembollerle şöyle devam eder:

> (Ey Muhammed!) Bazıları bilmedikleri şey hakkında atıp tutarak: "Onlar üç kişidirler, dördüncüleri köpekleridir" diyecekler. Yine, "Beş kişidirler, altıncıları köpekleridir" diyecekler. Şöyle de diyecekler: "Yedi kişidirler, sekizincileri köpekleridir."
> (KEHF: 18/22)

***"Köpek"* ve *"Kurt"* sembolleri ezoterizmde "Sirius"un sembolüdür.** Surede *"Mağara Ehli"* olarak ifade edilen bu kişilerin "Sirius Kültürü" ile yakından bir ilişkileri olduğu anlaşılmaktadır.

Sure şöyle devam eder:

De ki: “Onların sayısını Rabbim daha iyi bilir. Zaten onları pek az kimse bilir. O halde onlar hakkında (Kur’an’daki) apaçık tartışma (yı aktarmak) dan başka tartışmaya girme ve bunlar hakkında onlardan hiçbirine bir şey sorma.
(KEHF: 18/22)

Ayette, söz konusu mağaradaki kişiler hakkında Hz. Muhammed’e bazı bilgiler verildiği anlaşılıyor... Ancak surenin devamında bu kişiler hakkında Muhammed Peygamber’in çok fazla bir açıklama yapmaması gerektiği de önemle vurgulanıyor.

Surenin devamında bu gençlerin mağarada 309 yıl kaldıklarından söz edilmektedir. Ancak bu öyle ilginç bir şekilde söylenmektedir ki, gizemli bir olay anlatılırken bir başka gizemle bizi baş başa bırakmaktadır...

Gizem içinde bir başka gizem...

Rumi takvime göre 1 ay, insanlar tarafından iki dolunay arasındaki zaman veya Ay’ın Dünya etrafında döndüğü zaman olarak hesaplanırdı.

Buna göre 1 ay: 29 gün 12 saat ve 44 dakikaya eşitti. Buna *“Kameri ay”* denir. 12 Kameri ay ise Rumi takvime göre 1 yıl eder. Ancak Dünya’nın Güneş etrafındaki dönüşünü tamamlamasını 1 yıl olarak kabul ettiğimiz Miladi takvim ile Rumi takvim arasında her yıl 11 günlük bir fark oluşur.

İşte surenin 25. ayetinde bu farka özellikle dikkat çekilmiştir:

Onlar mağaralarında üç yüz yıl kaldılar. Buna dokuz daha eklediler.
(KEHF: 18/25)

Ayette geçen zamanı şöyle açıklamak mümkündür:

300 yıl x 11 gün (her yıl için oluşan fark) = 3.300 gündür.

1 Güneş yılının 365 gün 5 saat 48 dakika ve 45.5 saniyeden oluştuğu dikkate alınırsa, 3.300 gün/365.24 gün = 9 yıl’dır. Miladi takvime göre 300

yıl, Rumi takvime göre 300+9 yıldır. Görüldüğü gibi ayette bu 9 yıllık farka özellikle dikkat çekilmiştir.

Dünyada her şey geçicidir...

Dünya hayatının geçici olduğunu anlatan ayetlerden biriyle sure devam etmiş ve şöyle denmiştir:

> Onlara dünya hayatının örneğini ver: (Dünya hayatı), gökten indirdiğimiz yağmur gibidir ki, onun sebebiyle yeryüzünün bitkileri boy verip birbirine karışırlar. Fakat bütün bu canlılık sonunda rüzgarın savurduğu kuru bir çer çöpe döner. Mallar ve evlatlar, dünya hayatının süsüdür. Baki kalacak salih ameller ise, Rabbinin katında, sevap olarak da ümit olarak da daha hayırlıdır.
> (KEHF: 18/45,46)

Ortaya konacak olan nasıl bir kitaptır?

Surede devre sonunda meydana gelecek bazı olaylardan bahsederken bir kitaptan bahseder. Bu nasıl bir kitaptır?...

Önce ayetlerde anlatılanları görelim:

> Dağları yürüteceğimiz ve senin yeryüzünü çırılçıplak göreceğin günü bir hatırla.
> Kitap ortaya konur. Suçluları, kitabın içindekilerden korkuya kapılmış görürsün. “Eyvah bize! Bu nasıl bir kitaptır ki küçük, büyük hiçbir şey bırakmadan hepsini sayıp dökmüş!” derler. Onlar bütün yaptıklarını karşılarında bulurlar. Senin Rabbin hiç kimseye zulmetmez.
> (KEHF: 18/47,49)

Dağlar, ezoterizmde farklı anlamlarda kullanılan sembollerden biridir. Dağların yürütülmesi kalıplaşmış ön yargıların değişmesini ifade eder. Yeryüzünün çırılçıplak görülmesi de bu sembolü destekleyen ikinci semboldür. Çırılçıplak görülmesi gerçeklerin apaçık açığa çıkacağı anlamına gelir.

Bu gerçekler ortaya çıkarken, insanın da gerçeği ortaya çıkacak ve şimdiye kadar geçirmiş olduğu hayat ya da hayatların da gözden geçirilmesi ile karşı karşıya kalacaktır. Yani insan kendi gerçeğiyle de yüzyüze gelecektir. Peki nasıl?

Ayet buna şöyle cevap veriyor: *"Kitap ortaya konur..."*

Bazı ilahiyatçılar *"Bu kitap, insanın tekâmül macerası boyunca bütün fiillerini kaydeden bir tür kozmik bilgisayardır"* diyerek açıklıyor bu sembolü..

Biraz daha açacak olursak bu kitabın *"akaşik kayıtlar"* olduğunu söyleyebiliriz.

Hz. Hızır'la Hz. Musa'nın bilgelik yolculuğu...

Birbirinden ilginç konulara yer verilen sure yine hayli önemli bilgiler ifade eden bir konuyla devam etmiştir. **Konu inisiyasyonun sonunda elde edilen tam şuur açıklığı, aydınlanma ve uyanmayla ilgilidir.**

Böyle bir aşamaya gelen bir kişi tüm olayların öncesini sonrasını görebilir ve olayların birbiri arkasına gelen sebep sonuç zincirini fark edebilir. **Bu inisiyasyonda ulaşılacak son aşamadır.**

Az sonra aktaracağım ayetler sembolik bir üslup içinde böyle bir şuur hâline ulaşan kişinin durumunu anlatmaktadır. Kullanılan anlatım şekli, bu inisiyatik bilgiyi hikâyeleştirerek anlatma tarzındadır. Bu Hz. Musa ile Hz. Hızır'ın bilgelik hikâyesidir. Hz. Musa'nın nasıl bir eğitimden geçirildiğini de anlatması bakımından ayrı bir öneme sahiptir.

Hikâye dediğimiz zaman hayal ürünü gerçekle ilgisi olmayan öyküler aklımıza gelmesin.

Burada kullandığımız hikâye sözcüğünü kıssa karşılığı olarak ele almaktayız.

“Kıssa” kelimesi esas olarak *“izlemek”*, *“izi takip etmek”* anlamına gelmektedir. Kıssa bir haberi nakletme, bir olayı anlatma hikâye etme demektir. Bu Arapça’da *“kassa”* kelimesiyle ifade edilir. Anlatılan hikâye ve olaya da *“kıssa”* denilir.

Az sonra göreceğimiz ayetlerde anlatılanlara kıssadan hisseler denir.

“Hisse” kelimesi *“pay”* demektir. Yani *“payımıza düşen”* anlamında kullanılmıştır. *“Kıssadan hisseler”* ise bir olaydan çıkarılan ders demektir. İşte, şimdi üzerinde duracağımız o ders, inisiyatik bir dersdir.

Kıssa, Hz. Musa’nın genç bir arkadaşıyla birlikte iki denizin birleştiği yere doğru uzun bir yolculuğa çıktığını söyleyerek başlar. Hz. Musa ve genç arkadaşı iki denizin birleştiği yere gelince ellerindeki balık denize kaçar ve kaybolup gider...

İki denizin birleştiği nokta, *“ikiliklerin bir olduğu”* bir anlayışın sembolüdür. Birlik anlayışını ifade eder. Çokluktan, teferuattan kurtularak, olayları kapsamlı olarak görebilmenin karşılığıdır.

“Balık” ise ezoterizmde bilginin sembolü olarak kullanılmıştır. Kıssanın hemen başında balığın kaybolduğu ifade edilmiştir. Yani Hz. Musa ve genç arkadaşı aslında balığın peşindedir ama ona sahip olamamışlardır, çünkü balık denizde kaybolup gitmiştir.

İşte kıssa bundan sonra Hz. Musa’nın bu bilgiyi elde etmek için hoca talebe ilişkisine girdiği dönemi, hikâyeleştirerek anlatmaya başlar:

> Derken kullarımızdan bir kul buldular ki, biz ona katımızdan bir rahmet vermiş, kendisine tarafımızdan bir ilim öğretmiştik. Musa ona, “Sana öğretilen bilgilerden bana, doğruya iletici bir bilgi öğretmen için sana tabi olayım mı?” dedi.
> Adam şöyle dedi: “Doğrusu sen benimle beraberliğe asla sabredemezsin. İç yüzünü kavrayamadığın bir şeye nasıl sabredebilirsin?”
> Musa, “İnşaallah beni sabırlı bulacaksın. Hiçbir işte de sana karşı gelmeyeceğim” dedi.
> O da şöyle dedi: “O halde eğer bana tabi olacaksan, ben sana söylemedikçe hiçbir şey hakkında bana soru sormayacaksın.”
> Derken yola koyuldular. Nihayet, bir gemiye bindiklerinde (adam) gemiyi deldi. Musa, “Sen onu içindekileri boğmak için mi deldin? Doğrusu, şaşılacak bir iş yaptın.” dedi.
> Adam, “Sen benimle beraberliğe asla sabredemezsin, demedim mi?” dedi. Musa, “Unuttuğum için bana çıkışma ve bu işimde bana güçlük çıkarma!” dedi.
> Yine yola koyuldular. Nihayet bir erkek çocukla karşılaştıklarında adam (hemen) onu öldürdü. Musa, “Bir cana karşılık olmaksızın suçsuz birini mi öldürdün? Andolsun çok kötü bir iş yaptın!” dedi.
> Adam, “Sana, benimle beraberliğe asla sabredemezsin demedim mi?” dedi. Musa, “Eğer bundan sonra sana bir şey hakkında soru sorarsam, artık benimle arkadaşlık etme. Doğrusu, tarafımdan (dilenecek son) özre ulaştın (bu son özür dileyişim)” dedi.
> Yine yola koyuldular. Nihayet bir şehir halkına varıp onlardan yiyecek

istediler. Halk onları konuk etmek istemedi. Derken orada yıkılmaya yüz tutmuş bir duvar gördüler. Adam hemen o duvarı doğrulttu. Musa, “İsteseydin bu iş için bir ücret alırdın” dedi. Adam, “İşte bu birbirimizden ayrılmamız demektir” dedi. “Şimdi sana sabredemediğin şeylerin içyüzünü anlatacağım: O gemi, denizde çalışan birtakım yoksul kimselere ait idi. Onu yaralamak istedim, çünkü onların ilerisinde, her gemiyi zorla ele geçiren bir kral vardı. Çocuğa gelince, anası babası mü’min insanlardı. Onları azgınlığa ve küfre sürüklemesinden korktuk. Böylece, Rablerinin onlara, bu çocuğun yerine daha hayırlı ve daha merhametli bir çocuk vermesini diledik. Duvar ise şehirdeki iki yetim çocuğa ait idi. Altında onlara ait bir define vardı. Babaları da iyi bir insandı. Rabbin, onların olgunluk çağına ulaşmalarını ve Rabbinden bir rahmet olarak definelerini çıkarmalarını istedi. Bunları ben kendi görüşüme göre yapmadım. İşte senin, sabredemediğin şeylerin içyüzü budur.”
(KEHF: 18/65-82)

Bu kıssada sözü geçen bilgenin ismi verilmemiştir, ancak anlatılan hikâyeye bakıldığında bu kişinin Hızır olabileceği ile ilgili İslam bilginlerince ortaklaşa bir yorum yapılmıştır.

Hızır olarak bilinen kişi olsa da olmasa da önemli değildir. Çünkü ismi ne olursa olsun, önemli olan inisiyasyonun en son aşamasına ulaşan bir bilgenin nasıl bir yaşam sürdüğü ve nasıl bir anlayışta bulunduğunun anlatılmış olmasıdır.

Hızır olarak geleneklerde yaşamış olan kişi de zaten böyle bir inisiyasyondan geçmiş bir inisiyatörün sembolü olarak karşımıza çıkmaktadır. **Ve ezoterizme göre tek bir Hızır değil yüzlerce, binlerce hızır vardır...** Aynen bir tek Nuh’un gemisinin olmadığı gibi...

Az önce aktardığım kıssada dikkat etmemiz gereken bir başka ayrıntı daha bulunmaktadır.

Dikkat edilirse Hızır olarak değerlendirilen bilge olayları yorumlarken ben olarak değil biz olarak konuşmaktadır. Bu da uyanan ve şuurlanan bir kişinin göksel irtibatını ve göksel zincire olan bağını gösterir. Buna Sufizmde gökyüzü ile yeryüzünün evliliği denir. Yani yukarısı ile aşağısının ortaklaşa

bir zincirin halkası olma durumudur bu... Mevlâna'nın bir eli havada diğer eli yere dönük uyguladığı ritüel de bunun sembolüdür.

Kıssadan payımıza düşen bir diğer bilgi de, uykuda olan bir insanın asla uyanık olanı anlayamayacak olmasıdır. Çünkü uykudaki bir insan egosu ya da vicdanıyla, iyilik ya da kötülük ikilemleriyle olayları değerlendirmektedir. Buna karşılık uyanmış bir insan ise, olayları sebep sonuç zincirlerini bilerek ona göre değerlendirmekte ve ne yapılması gerekiyorsa onu bilerek uygulamaktadır. Bir tarafta duygular ve tahminler, diğer tarafta ise apaçık bilgi ve tek bir karar vardır. İkinin bir edilmesi işte budur.

Kur'an-ı Kerim'de geçen bu kıssaya benzer bir kıssa da ezoterizmde geçer... Birbirlerini tamamlayan kıssalar olduğu için bu kıssayı da sizlerle paylaşmak istiyorum. Böylelikle şuurlu yaşamın nasıl bir şey olduğu sanırım çok daha iyi anlaşılmış olacaktır...

Fırıncının bayat ekmekleri:

Hergün akşam saatlerine doğru bir fırına biri geliyormuş.. Fırıncıdan elinde kalan bayat ekmeklerden daha ucuz fiyata iki tane alıp gidiyormuş... Fırıncı her gün gelip ucuza bayat ekmek alan bu kişiye çok üzülmüş. İçinden aynı fiyata hatta para bile almadan taze ekmek vereyim diye geçirmeye başlamış. Ama o kişinin gururunu da kırmak istemiyormuş.

Bari demiş, iki bayat ekmeğin içine tereyağı süreyim de gelince o kişiye öyle vereyim... Öyle de yapmış fırıncı... Almış iki bayat ekmeği ve içini tereyağıyla doldurmuş...

Akşam üstü yine aynı kişi gelmiş ve yine her zamanki gibi iki bayat ekmek istemiş... Fırıncı da içi tereyağla dolu iki bayat ekmeği vermiş.

Ertesi gün olmuş...

Yine aynı saatlerde aynı müşteri gelmiş.. Ama bu sefer fırının kapısını kırarcasına çarparak açıp içeri girmiş.. Büyük bir hiddetle fırıncının yakasına yapışmış. "Sen ne yaptın böyle ya!" diye bağırıyormuş. Fırıncı hayretler içinde kalmış, olayı anlamaya çalışıyormuş...

Meğerse her gün fırından bayat ekmek alan kişi bir mimarmış... Kurşun kalemle aydıngere çizdiği projenin çevresindeki kurşun kalem fazlalıklarını bayat ekmekle silerek temizliyormuş!!!!

Adam bağırıyormuş: Ekmeğin içindeki tereyağıyla mahvettin projemi

diye...

Her iki kıssada da, iyi niyetli olmak çok erdemli olsa da, şuurlu olmanın ve olayların ardındaki gerçekleri görmenin çok farklı olduğu vurgulanmaktadır. Vadedilen günlerden sonra olacak olan işte budur...

Zülkarneyn'in yolculuğu... Demir Çağ'ın başlangıcı...

Kehf Suresi'nde yer alan Hz. Musa ile Hz. Musa'nın kıssanın hemen bitiminde başlayan ayette, yine ezoterik bir diğer konuya geçilmiştir...

> (Ey Muhammed!) Bir de sana Zülkarneyn hakkında soru soruyorlar. De ki: "Size ondan bir anı okuyacağım."
> (KEHF: 18/83)

Belli ki o dönemlerde konuşulan ve merak edilen bir konuydu bu... Hz. Muhammed'e sorduklarında bu konuda bilgisi olmadığı için herhangi bir şey söylememiş ve kendisine, çevresine iletmesi için bu ayetler vahyedilmiştir.

Aşağıda okuyacağınız ayetler ezoterik semboller kullanılarak, içinde yaşadığımız *"Demir Çağ"*ın başlangıcını anlatır.

> Biz onu yeryüzünde kudret sahibi kıldık ve kendisine her konuda (amacına ulaşabileceği) bir yol verdik.
> (KEHF: 18/84)

Bir önceki kıssaya benzer bir şekilde yine ilahi kozmik kökenli irtibatı olan bir bilgeden söz edilmektedir. Bu bilgenin adı Zülkarneyn'dir... Bir önceki kıssada olduğu gibi aslında sözü edilen bilgenin isminin hiç önemi yoktur önemli olan anlatılmak istenen kıssanın içine gizlenmiş olan bilgidir.

O da (Batı’ya gitmek istedi ve) bir yol tuttu. Güneşin battığı yere varınca, onu siyah balçıklı bir su gözesinde batar (gibi) buldu. Orada (kâfir) bir kavim gördü. “Ey Zülkarneyn! Ya (onları) cezalandırırsın ya da haklarında iyilik yolunu tutarsın” dedik.

Zülkarneyn, “Her kim zulmederse, biz onu cezalandıracağız. Sonra o Rabbine döndürülür. O da kendisini görülmedik bir azaba uğratır” dedi.

(KEHF: 18/85-87)

“Güneşin kara bir balçığa batması...” Önce bu sembolle başlayalım.

Güneş: Birliğin ve mükemmelliyetin sembolüdür. Bu ezoterik sembolün içerdiği anlamı ele alarak ayete yaklaşacak olursak, Güneş’in kara balçığa bulanmasıyla mükemmelliyetten bir uzaklaşmanın anlatıldığı derhal ortaya çıkacaktır. Yani daha önce de değinmiş olduğumuz, insanlığın aşağıya iniş süreci burada anlatılmaktadır.

Sonra yine (doğuya doğru) bir yol tuttu. Güneşin doğduğu yere ulaşınca onu, kendileriyle güneş arasına örtü koymadığımız bir halk üzerine doğar buldu. İşte böyle. Şüphesiz biz onun yanındakileri ilmimizle kuşatmışızdır.

(KEHF: 18/89-91)

Burada anlatılan, demin anlatılanın tam tersidir. Güneşle insanlar arasında örtü olmayan bir kavimden ve o kavmin ilimleriyle kuşatıldığından söz edilmektedir.

Peki bu ne anlama gelir? Bunu daha iyi anlayabilmek için suremize devam edelim.

Sonra yine bir yol tuttu. İki dağ arasına ulaşınca, bunların önünde, neredeyse hiçbir sözü anlamayan bir halk buldu.

Dediler ki: “Ey Zülkarneyn! Ye’cüc ve Me’cüc (adlı kavimler) yeryüzünde bozgunculuk yapmaktadırlar. Onlarla bizim aramıza bir engel yapman karşılığında sana bir vergi verelim mi?”

Zülkarneyn, “Rabbimin bana verdiği (imkan ve kudret, sizin vereceğiniz

vergiden) daha hayırlıdır. Şimdi siz bana gücünüzle yardım edin de, sizinle onların arasına sağlam bir engel yapayım” dedi.

“Bana (yeterince) demir madeni getirin” dedi. İki yamacın arasındaki boşluğu (dağlarla) bir hizaya getirince “körükleyin!” dedi. Demiri eritip kor (gibi) yapınca da, “Bana erimiş bakır getirin, bunun üzerine boşaltayım” dedi. Artık onu ne aşabildiler, ne de delebildiler.

Zülkarneyn, “Bu, Rabbimin bir rahmetidir. Rabbimin vaadi (kıyametin kopma vakti) gelince onu yerle bir eder. Rabbimin vaadi gerçektir” dedi. (KEHF: 18/92-98)

Demir Çağ’ın başladığı süreci anlatan yer işte burasıdır. Hiçbir sözü anlamayan halk, içine girilecek olan bilgiden uzaklaşacak bizim devremiz insanlığının sembolüdür.

Zülkarneyn’in demirleri eriterek bu halkla Ye’cüc ve Me’cüc arasına bir set çekmesi, Demir Çağ’ın başlangıcını anlatır. Benzer şekilde hemen hemen aynı sembol Türk Mitolojisinde kullanılmış ve demirden dağ eritilerek bir kurdun önderliğinde Türkler’in özgürlüğüne kavuştuğu anlatılmıştır. Türk Mitolojisindeki bu motif geleceğe yönelik bir bilgidir. Demir Çağ’ın bitişini anlatır. Bu mitolojik anlatım Ergenekon Efsanesi’nde ayrıntılı bir şekilde dile getirilmiş ve Ergenekon’dan çıkış olarak isimlendirilmiştir. (36)

Burada ise Demir Çağ’ın başlangıcı anlatılmaktadır. Bunu şuradan anlıyoruz, birinde yeni demirler dökülmekte, diğerinde ise eritilmektedir. Ayrıca Zülkarneyn’in son olarak söylediği *“Rabbimin vaadi (kıyametin kopma vakti) gelince onu yerle bir eder”* sözü de bu yorumumuzu desteklemektedir.

Enbiya Suresi’ni incelerken göreceğimiz gibi Ye’cüc ve Me’cüc’ün ortaya çıkması kıyamet alametlerinden biridir. Nitekim bu ayette de Zülkarneyn Ye’cüc ve Me’cüc’ün kıyamette demirden setlerin yıkılmasıyla ortaya çıkacağından bahsetmektedir. Bu konuya tekrar döneceğiz...

Şimdi gelelim kıssada anlatılan Zülkarneyn’in Batı’ya ve Doğu’ya yaptığı yolculukta karşılaştığı kavimlerin neyi anlattığına...

Kıssanın insanlığın aşağıya iniş sürecini anlatmakta olduğunu ve içinde yaşadığımız Demir Çağ’ın bir tasvirinin çizildiğini söylemiştik.

Söz konusu edilen uygarlıklar ise bizim devremizden önce yeryüzünde

yaşamış olan Atlantis ve Mu Uygarlıklarıdır.

Atlantis'in son dönemlerinde kıtada yaşayanlar ikiye bölünmüş, aralarında ciddi bir savaş çıkmış ve kozmik bilgiler büyük bir çoğunluk tarafından negatif yönde kullanılmaya başlanmış ve yoğun kara maji uygulamaları had safhaya varmıştı.

Buna karşılık Mu Uygarlığı için böyle bir şey söz konusu değildi. Kozmik kökenli ilahi bilgiler tüm kıtada tüm yoğunluğuyla yaşanabilmekteydi. Nitekim ezoterizmde o döneme Altın Çağ denmesinin nedeni de buydu. Ve ilginç bir ayrıntı da, Mu Uygarlığı'nın Güneş İmparatorluğu olarak anılmasıdır; aynı ayette söz edildiği gibi...

NAHL SURESİ

128 ayetten oluşan sure, adını 68. ayette geçen ve *"bal arısı"* anlamına gelen *"en-Nahl"* kelimesinden almıştır.

Allah'ın yüceliğini anlatarak başlayan surede *"peygamberlere düşen sadece apaçık bir tebliğdir"* ayetine yer verildikten sonra şöyle denmiştir:

> Andolsun biz, her ümmete, "Allah'a kulluk edin, tâğuttan kaçının" diye peygamber gönderdik.
> (NAHL: 16/36)

Tağut, daha önce de değindiğimiz gibi insanları azdıran, saptıran şeylerin hepsini ifade eder. Tağut; Arapça bir kelime olup *"tağa"* (haddini aştı) kökünden türemiştir.

Buradan da anlıyoruz ki, her topluma yukarısı tarafından bir yardım eli uzatılmış ve içinde yaşamış olduğumuz bilgiden ve ilahilikten uzak

kaldığımız “Demir Çağ”da hiçbir toplum yardımsız bırakılmamıştır. Biz fark etsek de etmesek de, gökyüzü hiçbir zaman yeryüzünden görüp gözetici elini çekmemiştir. Ayette *“gönderdik”* diye çoğul konuşulmasına da dikkatlerinizi çekmek isterim. Evrensel - Ruhsal İdare Mekanizması’nı ifade eden bu söz aynı zamanda nasıl büyük bir organizasyonun yeryüzüyle ilgilendiğini de göstermesi bakımından ayrı bir öneme sahiptir.

Ol dememiz yeterlidir...

Biz bir şeyin olmasını istediğimiz zaman sözümüz sadece, ona, “ol” dememizdir. O da hemen oluverir.
(NAHL: 16/40)

Ol demekten kasıt, ruhsal enerjinin belli bir yere yönlendirilmesi ve imajinasyon gücüyle varedişlerin ortaya çıkartılmasıdır. Bu, ruhun sahip olduğu etkin ve aktif bir enerjidir. Ruhun bizzat kendi gücüdür. Özüne ait bir nitelik ve sahip olduğu bir özelliktir.

Ayet Kaadir-i Mutlak Yaradan’ın yaratma eyleminden bahsetmemektedir. Ayette anlatılan yoktan vareden Yaratıcı’nın yaratma eylemi değil, varlık alemindeki bir faaliyettir. Bu faaliyet ezoterik bilgilere göre Evrensel İdare Mekanizması’na aittir.

İlim sahiplerine sorun...

Senden önce de ancak, kendilerine vahyettiğimiz birtakım erkekleri peygamber olarak gönderdik. Eğer bilmiyorsanız ilim sahiplerine sorun.
(NAHL: 16/43)

İlim sahipleri özel mabetlerde yetiştirilmiş olan ve böylelikle inisiyatik bilgilere, ezoterik sırlara vakıf olan kişiler demektir. Ve birçok ayette bundan söz edilmiştir.

Bu ilim sahiplerinden bir tanesi de Mısır Mabetleri’nde özel olarak

yetiştirilen Osiris rahibi Hz. Musa'ydı. Mısır'daki eğitimi bittikten sonra kendisine peygamberlik vazifesi verilmiş ve bu görevi yerine getirmiştir.

Hz. Muhammed'in yaşadığı dönemde ve bölgede, özellikle Tevrat'ın ezoterik sırlarına vakıf inisiyeler vardı ve halk bunların bilgilerinden istifade etmekteydi.

Hz. Muhammed de peygamberlik vazifesine başlamadan önce ve sonrasında da Kur'an-ı Kerim'in ilim sahibi olarak tanımladığı bu kişilerle görüşmüştür. Zaten ayetlerde de görüşmesi kendisinden istenmiştir.

Bu kişilerden biri de eşi Hatice'nin amcası Varaka bin Nevfel'di. Ve bu kişiyle de daha peygamberlik vazifesi başlamadan önce görüşmüştü. Bundan kitabımızın başında bahsetmiştik.

Göklerde ve yerde bulunan canlılar...

Göklerde ve yerde bulunan canlılar ve melekler büyüklük taslamadan Allah'a boyun eğerler.
(NAHL: 16/49)

Evrende bizlerden başka da yaşayan canlıların olduğu herhalde ancak bu kadar açık anlatılabilirdi. Sanırım hiçbir yoruma gerek bırakmayacak kadar açık bir ayetle karşı karşıya olduğumuzu siz de görüyorsunuz.

Ayet bize açık ve net bir şekilde şunu söylüyor: "*Evrende yalnız değilsiniz...*"

Peygamberler gönderdik...

Allah'a andolsun, senden önceki ümmetlere peygamberler gönderdik. Fakat şeytan onlara işlerini güzel gösterdi. O, bugün de onların dostudur ve onlar için elem dolu bir azap vardır.
Sana kitabı, ancak ayrılığa düştükleri şeyleri onlara açıklaman için ve iman eden bir topluma doğru yolu gösterici ve rahmet olarak indirdik.
(NAHL: 16/63,64)

Allah'a yeminle başlayan ayet, peygamber gönderme fonksiyonunu bizzat, *"biz"* diye hitap eden "Evrensel İdare Mekanizması"nın organize ettiğini söyledikten sonra, peygamberlerin gönderildikleri toplumlar tarafından anlaşılamadığını ifade eden açıklamayla devam etmiştir.

İlahi plânlarca görevlendirilen ve ilahi plânların bir üyesi olarak bir topluma gönderilen bir peygamberin o toplumca çarmıha gerilmesi herhalde yukarıdaki ayette olduğu gibi *"ancak şeytan onlara işlerini güzel gösterdi denerek"* açıklanabilirdi. Nitekim Hz. İsa'nın çarmıhtayken söylediği son sözlerden bir tanesi de *"Baba onları affet, onlar ne yaptıklarını bilmiyorlar"* olmuştu!...

Kıyamet günü açıklanacaktır...

Surenin sonlarına doğru kıyamet hakkında son derece açık bir ayete yer verilmiştir. Sürekli olarak kıyametin dünyanın yokolacağı gün anlamına gelmediğini, bunun ruhsal bir değişim, aydınlanma ve uyanma çağına giriş anlamına geldiğini kitabımın çeşitli bölümlerinde hep söylüyordum. İşte aşağıdaki ayet sanırım bu sözlerimi size en açık şekilde özetleyecektir:

> ... Allah hakkında ayrılığa düştüğünüz şeyleri kıyamet günü size elbette açıklayacaktır.
> (NAHL: 16/92)

Kutsal Ruh...

> Ey Muhammed! De ki: "Kur'an'ı, Ruhu'l-Kudüs (Cebrail) inananların inançlarını sağlamlaştırmak, Müslümanlara doğru yolu göstermek ve onlara bir müjde olmak üzere hak olarak indirdi."
> (NAHL: 16/102)

Ruhül Kudüs *"Kutsal Ruh"* anlamına gelir. Aynı tabir İncil'de de vardır.

Evrensel İdare Mekanizması’nın hiyerarşik yapısı içindeki çok önemli bir plânın üyesini ifade eder.

> Andolsunki biz onların, “Kur’an’ı ona bir insan öğretiyor” dediklerini biliyoruz. İma ettikleri kimsenin dili yabancıdır. Bu Kur’an ise gayet açık bir Arapça’dır.
> (NAHL: 16/103)

Kur’an-ı Kerim Cebrail tarafından Hz. Muhammed’e vahyedilirken, çevresindeki bir grup insan Kur’an’ın Allah’ın isteği ve buyruğu doğrultusunda Cebrail tarafından indirilmiş olduğunu inkar ediyorlar ve okuma yazma bilmeyen Hz. Peygamber’in de böyle son derece yüksek edebi yapıya sahip olan Kur’an’ı yazmış olacağına da ihtimal vermiyorlar, olsa olsa onu Arap olmayan birinden öğrenmiş olabileceğini iddia ediyorlardı. Bu ayette bu tür iddialara cevap verilmektedir.

Allah’a karşı yalan uyduranlar kurtuluşa eremezler...

Surenin sonlarına doğru domuz etinin haram kılındığından ama mecbur olunursa ve zaruret ölçüsünü aşmaksızın yendiği takdirde, Allah’ın bunu bağışlayacağını çünkü Allah’ın çok merhametli olduğundan söz edildikten sonra, sanki bugünleri anlatan bir ayete yer verilmiştir.

> Dilleriniz yalana alışageldiğinden dolayı, Allah’a karşı yalan uydurmak için, “Şu helâldir”, “Şu haramdır” demeyin. Şüphesiz, Allah’a karşı yalan uyduranlar, kurtuluşa eremezler.
> (NAHL: 16/116)

Evet sanki günümüze hitap eden bir uyarıyla burada karşı karşıya gelmiş bulunuyoruz...

Zaman zaman televizyon programlarına yansıyan bazı programlarda, bazı tarikat şeyhlerinin yaptıkları açıklamalara hepimiz şahit olmaktayız. Yaptıkları açıklamalarının büyük bölümü harici görüşün ürünü olan ve tefsir kitaplarında yer alan, dayanak olarak da çoğunlukla hadislerin gösterildiği açıklamalardan ibarettir.

Bu yaptıkları açıklamaların büyük bir bölümünün helal ve haram üzerine yoğunlaştığını sizler de görmüşsünüzdür. Söyledikleri Sünni mezhebinin harici yorumudur ve çoğu Kur'an-ı Kerim'in değil kendi bağlı bulundukları düşünce sisteminin yorumlarından ibarettir.

Ve maalesef İslam fıkıh kitapları diye öne sürülen kitapların çoğu, Kur'an-ı Kerim'in ruhundan uzak hükümlerle doludur.

Yaptıkları açıklamaların batınilikle hiçbir ilgisinin olmadığı gibi bazıları batıniliğe karşı olduklarını da zaten açıkça kendileri ifade etmektedirler. Bunların arasında sadece tarikat şeyhleri değil bazı ilahiyat hocalarının bulunduğunu da görüyoruz.

Batıniliğe karşı çıkmak İslam Tasavvufuna karşı çıkmaktır... Tüm sufi düşünürlere karşı çıkmaktır... İslam Kültürü içinde iki ayrı temel kol vardır. Biri harici diğeri ise batıni ekoldür... Kendi aralarında çeşitli kollara ayrılmış olsalar da temel ayrım bu iki ekoldür. İslam Kültürünü anlayabilmek için bu iki ekolü çok iyi incelemek gerekir. Ve şunu rahatlıkla söyleyebilirim ki, İslam Öğretisi'nin derinliklerine inebilmek için batıni ekolün ele aldığı görüşlerin mutlak surette araştırılması gerekir. Aksi takdirde İslam Öğretisi'ni sadece helal ve haram ikilemi içine sıkışmış bir din olarak görme kaderiyle karşı karşıya kalabiliriz.

NUH SURESİ

28 ayetten oluşan surede çoğunlukla Nuh Peygamber'in mücadeleleri ve Nuh Tufanı konu edilmiştir. Sure de adını konusundan almıştır. Kur'an-ı Kerim'in kısa olan surelerinden biridir.

Önceki surelerde Nuh Peygamber ve Nuh Tufanı ile ilgili konular üzerinde

yeterince durduğumuz için bu surede sadece tekrardoğuşa işaret ettiği düşünülen ayetleri sizlerle paylaşmak istiyorum.

> Allah, sizi (babanız Adem'i) yerden (bitki bitirir gibi) bitirdi (yarattı.) Sonra sizi yine oraya döndürecek ve kesinlikle sizi (yeniden) çıkaracaktır.
> (NUH: 71/17,18)

Tekrardoğuşa işaret olduğu düşünülen bundan sonraki surelerde de bazı ayetler vardır. Yeri geldikçe bu konuya tekrar döneceğiz. Ancak burada şimdilik şunu belirtelim ki, Muhyiddin Arabi gibi birçok bâtını öğretiye sahip sufi bu ve benzer ayetlerin tekrardoğuşu ifade eden ayetler olduğunu söylemiştir. Ancak harici İslam Öğretisine mensup müfessirler aynı fikirde değildir. Onlara göre tekrar bedenlenme sadece kıyamette olacak ve insanlar topraktan eski bedenleriyle yeniden çıkacaktır.

İBRAHİM SURESİ

52 ayetten oluşmuştur. İçinde Hz. İbrahim'den ve ailesinden söz edildiği için bu adı almıştır.

> Biz her peygamberi, ancak kendi kavminin diliyle gönderdik ki, onlara (Allah'ın emirlerini) iyice açıklasın.
> (İBRAHİM: 14/4)

Arapça'nın Tanrı dili olmadığını daha önce söylemiş ve bu konu üzerinde durmaya çalışmıştık. Bu konuyla ilgili son derece açık bir ayetle bu surenin

hemen başında karşılaşıyoruz.

Burada yine günümüzde yapılan bir yanlışa dikkatlerinizi çekmek istiyorum. Kur'an-ı Kerim anlaşılmadan okunmak için gelmemiştir. Birtakım ayetleri tekrarlamak ve anlamını bilmeden onu okumak içerdiği bilgilere bizi ulaştıramayacaktır. Arapça bilmiyorsak, onun tercümesini okumamız bizden beklenmektedir.

Sadece Cuma günleri camilerden vaizleri dinlemekle Kur'an öğrenilemez. Herkesin bizzat kendisinin okuyarak öğrenebileceği bir kitaptır o. Bu nedenle de herkes anladığı dille onu okumak durumdadır. Ancak o şekilde ayette ifade edilen Kur'an-ı Kerim'de açıklananları anlayabilmemiz mümkün olabilecektir.

Dünya üzerinde yaşanan devirler...

Sure Hz. Musa ve tufan öncesi uygarlıklar Nuh, Ad, Semud gibi kavimlerle ilgili önceki surelerdeki ayetlere benzer açıklamalarla devam etmiş ve böylelikle dünya üzerinde açılan ve kapanan devirler hakkında insanlara ipuçları vermiştir.

Şu anda yaşanan devrenin de bir sonunun bulunduğu ve yeni bir devrenin başlayacağı kısmen açık kısmen de üstü örtülü bir şekilde şöyle açıklanmıştır:

> Allah'ın gökleri ve yeri hak ve hikmete uygun olarak yarattığını görmedin mi? Dilerse sizi giderir ve yeni bir halk getirir.
> (İBRAHİM: 14/19)

Bu devrenin nasıl biteceği ile ilgili de açıklamalarda bulunulmuştur:

> İş bitirilince şeytan da diyecek ki: "Şüphesiz Allah size gerçek olanı söz verdi. Ben de size söz verdim ama yalancı çıktım. Zaten benim sizi zorlayacak bir gücüm yoktu. Ben sadece sizi çağırdım, siz de hemen bana geliverdiniz. O halde beni kınamayın, kendinizi kınayın.

(İBRAHİM: 14/22)

Daha önce de üzerinde durduğumuz gibi şeytan negatif enerjileri dünyamıza yönlendiren ruhsal bir plânın sembolüdür.

İçinde bulunduğumuz "Demir Çağ"da insanların aşağıya inişine yardımcı olmak için, negatif enerjilerle yoğun bir destekleme faaliyeti içinde girilmiş ve hepimiz bundan etkilenerek bu enerjileri kullanmak durumda kalmıştık ki hâlâ da kullanmaya devam etmekteyiz. Her kişide bu oran değişse de, hepimiz az ya da çok bu enerjilerden payımızı almaktayız.

Bu devrenin temel niteliği negatif enerjilerin daha yoğun kullanılmasını gerektirmekteydi. Çünkü başka türlü insanlık olarak aşağıya iniş sürecini tamamlayabilmemiz mümkün olamazdı.

Ancak artık bu devrenin sonlarına gelmiş bulunduğumuza dair önemli ezoterik bilgiler vardır.

Peki sonlarına geldiğimizde ne olacaktır?

En belirgin değişim *"Şeytan Plânı"*nın hakimiyeti sona ermesiyle gözlenecek ve insanlık artık negatif enerjilerle değil, pozitif enerjilerin yapıcı ve aydınlatıcı gücüyle beslenmeye başlayacaktır.

İşte yukarıdaki ayette anlatılan şeytanla ilgili diyalog bunun sembolüdür.

Bohçanın içindeki saklı bilgiler...

Öğüt alsınlar diye Allah insanlara misaller getirir.
(İBRAHİM: 14/25)

Tüm dinler, bazı konuları anlatırken sembolik bir anlatım kullanarak insanlara aktarmak istedikleri bilgileri iletmişlerdir. Bu sembolik anlatım tarzı farklı şekillerde uygulanmıştır. **Örnekleme de sembolik bir anlatım şeklidir.** Kıssalarla ve bu kıssaların içinde geçen ezoterik sembollerle anlatılmak istenen mesele bir bohçanın içinde insanlara sunulmuştur. Bu nedenle *"öğüt alsınlar diye Allah insanlara misaller getirir"* denmiştir.

Bu bohçanın içindeki bilgilerin 7 kat örtülü olduğu söylenir. Herkes kendi

potansiyeline göre bu bohçaların örtüsünü aralayabildiği nispette bu bilgilere ulaşabilmiştir. Ancak asıl gerçeğe kıyamette yani uyanış günlerinde ulaşılacağı da yine bizzat Kur'an-ı Kerim'in ayetlerinde yine üstü örtülü bir şekilde dile getirilmiştir.

> Görmedin mi Allah güzel bir sözü nasıl misal getirdi? (Güzel bir söz), kökü sağlam, dalları göğe yükselen bir ağaç gibidir.
> (İBRAHİM: 14/24)

Burada güzel söz; hem pozitif bir yaklaşımı, hem de ilahi kelamı ve bilgiyi ifade eder. Ayetteki ağaç hem bilinen anlamıyla hem de ezoterik bir sembol olarak bir değer ifade eder.

Bilinen anlamıyla ne ifade ettiği zaten ortadadır. Ancak perde arkasında kullanılan mecazi bir sembolle başka bir gerçek daha anlatılmaktadır.

Ezoterizme göre "*Ağaç*": Yeryüzü ile gökyüzünün evliliğinin sembolüdür.

Toprağa uzanan kökleriyle yeryüzüne bağlanmıştır, buna karşılık gökyüzüne uzanan yüksek dallarıyla gökyüzüne kucak açmıştır. Hem yeryüzündedir, hem de gökyüzünde... Bunu sağlayan gücün ne olduğu ayette gayet açık bir şekilde söylenmektedir: Gözel söz yani pozitif enerjinin ve ilahi kelâmın gücü...

Hemen devam eden ayette bu konu daha da belirgin hâle getirilmiştir:

> Bu ağaç Rabbinin izniyle her zaman meyvesini verir. Öğüt alsınlar diye Allah insanlara misaller getirir. Kötü bir sözün durumu da; yerden koparılmış, ayakta durma imkanı olmayan kötü bir ağacın durumu gibidir.
> (İBRAHİM: 14/25,26)

Surenin sonlarında Hz. Muhammed'in geçmiş devirlerde yaşananlarla ilgili insanları uyarması istenmiş ve geçmişten insanların ders alması istenmiştir:

> ... Kendilerine zulmedenlerin yerlerinde oturdunuz. Onlara ne yaptığımız ise size belli olmuştu. Size misaller de vermiştik. Onlar gerçekten tuzaklarını kurmuşlardı. Tuzakları yüzünden dağlar yerinden oynayacak olsa bile, tuzakları Allah katındadır (Allah onu bilir).
> (İBRAHİM: 14/45,46)

Gerçekten de Atlantis'in batışı böyle olmuş ve Atlantis'in son dönemlerinde yaşanan büyük majik savaşlarla, kıtada çok ciddi depremler meydana gelmiş ve dağlar gerçek anlamda yerlerinden oynamış ve sonunda kıtanın batışına kadar süren bir dizi çok ağır ve korkunç doğal afet birbirini izlemiştir.

Buna özelikle volkanik aktiviteyi tetikleyici yapılan majik uygulamalar sebebiyet vermişti. Ayette sözü edilen dağların yerinden oynaması, bir zamanlar Atlantis'te yaşanan bu trajik olayları hatırlatmaktadır. Ve aynı zamanda bunlardan bizlerin de ders çıkartmamız öğütlenmektedir. **Onların yerine oturdunuz denerek yeni başlayan devre anlatılmak istenmiştir.**

Sure kıyametten sonra yeni bir devrin başlayacağını da son derece açık bir şekilde dile getirerek noktalanmıştır:

> O gün yer, başka bir yere, gökler de başka göklere dönüştürülür ve insanlar bir ve kahhar (her şeyin üzerinde yegâne hakim) olan Allah'ın huzuruna çıkarlar.
> (İBRAHİM: 14/48)

Ayet, bu devrenin bitişinden sonra kurulacak yeni düzenden söz etmektedir. Bu dünyada meydana gelecek hem ruhsal hem de fiziksel değişimlere işaret eder.

İnsanların Allah'ın huzuruna çıkması ise gerçeklerle yüzyüze

gelecekleri anlamına gelir. Bu yaşanacak olan Altın Çağ'ın bir tanımlanmasıdır. Sembolik bir şekilde mesele izah edilmiştir. Çünkü daha önce de söylemiş olduğumuz gibi bir zamanlar dünya üzerinde yaşanan Altın Çağ, *"insanların Tanrılarla birlikte yaşadıkları dönem"* olarak sembolik bir şekilde tanımlanmıştı. Bir zamanlar yaşanan o dönemlere tekrar geri dönüleceği, Allah'ın huzuruna çıkmakla mecazi bir şekilde anlatılmıştır.

Ezoterizme göre yukarı çıkış aşamasında önce kıyamet yani ruhsal değişim, sonra da fiziki değişim yani tufan yaşanacaktır. Bundan sonra da yeni bir devreye geçilecektir ki, bu devre Altın Çağ olacaktır. Eskiler yıkılacak yerine yenileri gelecektir.

ENBİYÂ SURESİ

Sure 112 ayetten oluşmuştur. *"Enbiya"*, peygamberler demektir. Sure genel olarak peygamberlerden ve onların bu dava uğrunda verdikleri mücadelelerden bahsettiği için bu adı almıştır.

> İnsanların hesaba çekilmeleri yaklaştı. Halbuki onlar gaflet içinde yüz çevirmekteler. Rab'lerinden kendilerine yeni bir öğüt (bir uyarı) gelmez ki...
> (ENBİYÂ: 21/1,2)

Bu ayet artık yeni bir peygamberin gelmeyeceğini bizlere söylemektedir. Dinlerle insanlara öğüt verme dönemi artık kapanmıştır. Peygamberler aracılığıyla insanlara ulaştırılan mesajlara yeterince kulak verilmediği ve gerçek değeriyle ele alınamadığı ayette söylenmektedir.

Genel olarak peygamberlerden bahseden surede peygamberlerin de ölümlü bir insan olarak dünyaya yollandığı, bedenlerinin ölümlü olduğu söylenmektedir.

Biz onları yemek yemez bir beden yapısında yaratmadık. Onlar ölümsüz de değillerdi.
(ENBİYÂ: 21/8)

Genişleyen evren...

İnkar edenler, göklerle yer bitişikken, bizim onları ayırdığımızı ve diri olan her şeyi sudan meydana getirdiğimizi görmediler mi? Hâlâ inanmayacaklar mı?
(ENBİYÂ: 21/30)

Göklerle yer bitişikken sonradan ayrıldığından söz edilmesi akıllara “big bang”i getirmekte ve genişleyen evren teorisini hatırlatmaktadır.

Her canlı ölümü tadacaktır...

Her nefis ölümü tadacaktır. Sizi bir imtihan olarak hayır ile de şer ile de deniyoruz. Ancak bize döndürüleceksiniz.
(ENBİYÂ: 21/35)

Dikkat edilirse ve kendi yaşamımıza bakacak olursak, her ne kadar bir gün öleceğimizi bilsek de yine de hiç ölmeyecekmişiz gibi yaşarız. Bir gün ölüm gelecektir ama o gün sanki hiç gelmeyecek gibidir.

Her canlının ölümü tadacağını genellikle aklımıza getirmek bile istemeyiz. Hatta bunu aklımıza getirdiğimizde tahtalara vurup, bu düşünceyi hemen aklımızdan çıkartmaya çalışırız. Ama hayatın en temel iki gerçeğinden ve kaçınılmaz iki kaderinden biridir ölüm gerçeği... Diğeri de doğum... Her ölümün de yeni bir doğum olduğunu bilen biri için ise, ölüm biraz daha katlanabilir bir hadise olarak algılanabilmektedir.

Ve ayette bu gerçek özellikle insanlara hatırlatılmak istenmiş ve bu gerçeği

bilerek ve bu dünyanın belirli bir ilahi oyunun sergilendiği, geçici bir yer olduğunu unutmamamız ve bu anlayışla yaşamamız istenmiştir. Ve *"bize döndürüleceksiniz"* denirken de insanın ilahi kökenine işaret edilmekte, böylelikle yeniden mükemmelliyete geri döneceğimiz bir kez daha ayette hatırlatılmaktadır.

Her enerji çıktığı kaynağa geri döner... Biz de çıktığımız kaynağa geri döneceğiz..

Yakında alametlerimi göstereceğim...

> İnsan çok aceleci (tezcanlı) yaratılmıştır. Size yakında âyetlerimi göstereceğim. Şimdi acele etmeyin.
> (ENBİYÂ: 21/37)

Ayetler; surelerin içinde, başı ve sonu belli bir veya birkaç cümleden meydana gelmiş ilahi sözlerdir.

Ayet sözlükte, açık alamet - belirti olarak tanımlanmaktadır. Bir şeyin ve bir amacın varlığını gösteren alamettir. Açıkça ortada görülmeyen şey ayetiyle bilinir ve tanınır. Her şey kendi alametiyle bilinir. Yukarıda *"yakında size ayetlerimi göstereceğim"* dermesi ayet sözcüğünün bu anlamından dolayıdır.

Acele etmeyin yakında apaçık delilleriyle alametlerle yüz yüze gelecek ve vahyin kökenini anlayacaksınız denmektedir. Çünkü vahiy devam ederken vahyin kökenini ve anlamını çok sayıda kişi idrak edememişti.

Bu durum surenin ilerleyen ayetlerinde şöyle ifade edilmiştir:

> De ki: "Ben sizi ancak vahy ile uyarıyorum." Ama sağırlar uyarıldıkları vakit çağrıyı işitmezler.
> (ENBİYÂ: 21/45)

Kur'an-ı Kerim literatüründe *"sağır olmak", "kalplerin mühürlü olması"* gibi kavramlar kapalı şuurla yaşamanın ve gerçekleri göremeyecek bir zihinsel kapalılığın sembolleri olarak kullanılmıştır.

Peki bu alametler ne zaman ortaya çıkacaktır? Sure bunu da kendi içinde şöyle cevaplamıştır:

> Kıyamet günü için adalet terazileri kuracağız. Öyle ki hiçbir kimseye zerre kadar zulmedilmeyecek. (Yapılan iş) bir hardal tanesi ağırlığınca da olsa, onu getirip ortaya koyacağız. Hesap görücü olarak biz yeteriz.
> (ENBİYÂ: 21/47)

Karşılaştığımız yeni bir bilgiyle uyum sağlayıp sağlayamayacağımızı bizim tefrik edebilme yeteneğimiz belirler. Yani doğruyla yanlışı birbirinden ayırabilme yeteneği... Bunun için de kuşkusuz iyi bir sezgiye ve yeterli bilgiye sahip olmamız gerekmektedir.

Hz. Muhammed'in aldığı vahye karşı direnen ve kurulan ilahi irtibatı fark edemeyenlerin durumu anlatılırken, Hz. İbrahim'den verilen örnekle bu yeteneğe ayette dikkat çekilmiştir:

> Andolsun, daha önce de İbrahim'e doğruyu yanlıştan ayırma yeteneğini verdik.
> (ENBİYÂ: 21/51)

Kozmik tohumlama...

Peygamberlerle ilgili açıklamalara yer verilen surede, daha önce açıklanan Hz. İsa'nın sıradışı doğumuna bir kez daha yer verilmiştir.

> Irzını korumuş olan kadını da (Meryem'i de) hatırla. Ona ruhumuzdan üflemiştik. Kendisini de, oğlunu da âlemlere (kudretimizi gösteren) birer delil yapmıştık.
> (ENBİYÂ: 21/91)

Hz. İsa'nın kozmik bir tohumlanma ile dünyaya geldiği son derece açık bir şekilde bu ayette dile getirilmiştir. Bu konu üzerinde daha önce ayrıntılarıyla durmuştuk...

Kıyamet alametleri (2): Yecüc ve Mecüc...

Daha önce kıyamet alametlerinden biri olan Dabbe'den bahsedilmişti. Bu bölümde ise Ye'cüc ve Me'cüc anlatılmıştır.

> Nihayet Ye'cüc ve Me'cüc'ün önü açıldığı zaman her tepeden akın ederler. Gerçek vaad (kıyametin kopması) yaklaşır, bir de bakarsın inkâr edenlerin gözleri açılıp donakalmıştır...
> (ENBİYÂ: 21/96,97)

Gerçek vaadin yaklaştığında Ye'cüc ve Me'cüc'in tepeden akan seller gibi akın ettiğinden söz edilmesi, bu alametin uyanış günlerinden önce ortaya çıkacak bir belirti, bir işaret olduğunu göstermektedir. Bu alametten daha önce de bir başka ayette daha söz etmiştik... Peki nedir Ye'cüc ve Me'cüc?

"Yecüc" ve "Mecüc"ün Yeryüzünde Ortaya Çıkışı:

Yecüc ve Mecüc sözcüklerinin kelime olarak ne anlama geldiği bilinmemektedir. Tamamen yanlış bir yorum olarak cüce ırk anlamına geldiği kesinlikle doğru değildir... Ufak tefek adamların ortaya çıkıp dünyaya zarar verecekleriyle ilgili yorumların gerçekle hiçbir alakası yoktur.

Bu masalımsı yorumdan hareket ederek, birtakım yorumcular *"Yecüc"* ve *"Mecüc"* olsa olsa nüfusu aşırı derece kalabalık olan ufak tefek Çinliler olabilir, dünyayı olsa olsa bunlar istila ederler şeklinde, tamamen şekli ve asılsız izahlarda bulunmuşlardır.

Surenin ilerleyen ayetlerinde Yecüc ve Mecüc'le ilgili bir başka

açıklamada daha bulunulmuştur:

> Nihayet Ye'cüc ve Me'cüc'ün önü açıldığı zaman her tepeden akın ederler. Gerçek vaad (kıyametin kopması) yaklaşır, bir de bakarsın inkâr edenlerin gözleri açılıp donakalmıştır. "Eyvah bizlere! Doğrusu biz bundan gafildik. Hatta biz zalim kimselermişiz" derler.
> (ENBİYA, 21/96-97)

Biz gelelim konunun ezoterik açıklamasına:

"Yecüc" ve *"Mecüc"*, nefsani azgınlığın Kur'an'daki sembolüdür. İnsanlığın egoistçe duygu ve düşüncelerle kendisini zincirlemesidir. Gözü bu hırslarından başka bir şey görememesidir. Ve bu hâliyle dünyamız *"Yecüc"* ve *"Mecücler"*e uzun bir süredir teslim olmuş durumdadır. Birtakım ecüş bücüş insanların çıkıp da dünyayı işgal etmesini bekleyenler daha çok bekleyeceklerdir... Çünkü sözü edilen kehanet gerçekleşmiştir...

Bu özellikle uyku hâlinden, genel uyanma arifesinde ortaya çıkan karakteristik bir hâldir. Otomatizmadan kurtulmak üzere olan uyuyan insanların şuuraltlarında içten içe hissettikleri kendi ruhsal büyüklükleri, ilk başta bu şekilde yani egoizm zarfına bürünerek ortaya çıkar. Bu da yoğun bir negatif enerji yayılımına sebebiyet verir. Yani insanların, şuuraltlarındaki bir bilginin, yanlış yorumu ile karşı karşıya bulunulduğu bir dönemdir. İnsan kendi kökenini içten içe fark ederken, kendisinin hiç de zannettiği gibi zayıf bir varlık olmadığını, tam tersine tanrısal nitelikte bir varlık olduğunu şuursuzca ve otomatizmanın çarklarından kurtulamadan fark ettiğinde, bunu yanlış bir yorumla egoist olma tarzında dışarıya vurabilir.

İşte şu anda yaşanan budur... Kendi ruhsal kudretini içten içe hisseden ancak yeterli bilgisi olmadığı için bunu adlandıramayan ve bunu doğru yönlendiremeyen insanların içinde bulundukları bir sürecin yaşanmasıdır.

Sufizmde insanın ilahi kökeni çok açık bir şekilde dile getirilmiştir:

Bir kimsenin kendisiyle meşgul olması, kendisinde bir hazine bulduğuna delildir. Bir kimsenin başkalarıyla uğraşması da o kimsenin manen iflas

etmiş olduğuna ve işsiz kaldığına delildir. Her kim kendini iyi tanımışsa o, şüphesiz Tanrı'yı da bulmuştur.

Senin ruhunun suyu, saf bir menbadan gelmiştir. Fakat sen onu meşguliyetin çamurlu sularıyla, çerçöp ile ve vesveselerle kirlettin ve bulandırdın.

Tanrı'nın zikriyle uğraştığın ve onun sevgisini kendine kıble yaptığın ve dünya ile ilgili olan şeyleri bırakıp dünya meşgale ve vesveselerinden temizlediğin, varlık ve benlik hissinden kurtulduğun ve kendine değer vermemeyi itiyat edindiğin zaman tekrar saf ve temiz olursun. (37)

Tek bir cümleyle özetleyecek olursak: *"Yecüc"* ve *"Mecüc"*ün ortaya çıkması, egosal isteklerin azması anlamında kullanılmıştır diyebiliriz.

Bu gibi hâllerde, *"vesvese"* denen sistematik şüphecilik yaygınlaşır; ki, bu da hem Sufizmde hem de Kur'an-ı Kerim'de dile getirilmiştir. Vesvese her şeyin değerini aşağılamak, küçültmek, düşürmek anlamına gelir. Vesvese insanın içini kemiren bir kurt gibidir. Sonunda insanı tam anlamıyla büyük bir boşluğa götürür. Hiçbir şeyin değeri kalmaz. Sonunda insanı büyük bir ruhi çöküntü içine sürükleyebilir. Nitekim günümüzde psikolojik rahatsızlıkların hızla yükselme göstermesi bunun en açık göstergesidir. İnsan kendisini büyük bir boşlukta hissetmektedir çünkü aradığı cevapları bir türlü bulamamaktadır. Kendisine yapılan dinsel yorumlar da ona yeterli gelmemektedir. Böylelikle ortaya çıkan kısır döngünün sonucunda yaratılan girdap hızla kendisini aşağılara doğru çekmektedir.

Bu kısır döngüden kurtuluşun nasıl olacağı da Kur'an-ı Kerim'de bir sembolle anlatılmıştır:

Dört büyük melekten biri olan "İsrafil"in üfleyeceği boru ile *"Kıyamet"* denilen *"büyük uyanış devri"* başlayacak ve bu gidişat sona erecektir.

İsrafil'in üfleyeceği borunun ezoterik anlamı ise, "Melekut Âlemi"nin kozmik tesirleridir. Anlayışı arttırıcı ve insanı şuur uyanıklığına götürücü bu tesirlerin insanlara yollanmasıyla birlikte bir değişimin meydana geleceği anlatılmak istenmiştir. Böylelikle insanın kendi egoizmasını, duygusallığını yenerek kendisine tam hakim olabilmeyi başarabilecektir. Bunun da ne kadar zor bir iş olduğu bilindiği için, tüm "Kıyamet" tasvirleri büyük zorluklar ve

ıstıraplı hâller içinde anlatılmıştır.

Sufizmde de insanın kendisiyle, nefsiyle olan mücadelesinin sıkıntılı bir süreç içinde yaşanacağı şöyle anlatılmıştır:

> *Ey hak yolunun yolcusu! Yolunun üstünde aydınlık ve karanlık birtakım geçitler vardır. Bunları mertçe, yılmadan geçmek lazımdır. Bunun vasıtası da dert, sıdk, şevk ve aşktır. Bu perdeyi yakacak dert ve bu yolda yürüyecek mert lazımdır.* (38)

Şuur uyanıklığına geçebilmenin değişmez ilk şartı *"nefsin ıslah"* edilmesidir... Böylelikle insanın kendisini uyuşuk hâlde tutan, kendisini bağlayan her türlü yozlaştırıcı etkiden sıyrılabilmesi mümkün olacaktır... Aslında bu tür bir değişim yani insanların uyanması, şu anda da istenmektedir... Ve uyananlar vardır. Fakat belli bir süreye kadar bu uyanıklığı sağlayamayanlar belli bir süre sonra topyekün uyandırılmaya tabi tutulacaklardır. İşte "kıyamet"te gerçekleştirilecek olan şey budur...

Ve sonunda yeryüzünde farklı bir yaşam biçiminin başlayacağı *"iyi kullarım yeryüzüne varis olacaktır"* sözüyle dile getirilmiş ve pozitif bir devrenin başlayacağı dolaylı olarak anlatılmıştır:

> Andolsun, Zikir'den (Tevrat'tan) sonra Zebûr'da da, "Yere muhakkak benim iyi kullarım varis olacaktır" diye yazmıştık. Şüphesiz bunda Allah'a kulluk eden bir toplum için yeterli bir mesaj vardır.
> (ENBİYÂ: 21/105,106)

Âlemlere rahmet...

Surenin sonlarına doğru önemli bir ayetle karşılaşıyoruz. Hz. Muhammed'e hitaben söylenilen bu ayette, Hz. Muhammed'in âlemlere rahmet olarak gönderildiği söylenmektedir.

(Ey Muhammed!) Seni ancak alemlere rahmet olarak gönderdik.
(ENBİYÂ: 21/107)

Bu Hz. Muhammed'in ruhsal olarak ne denli önemli bir plândan geldiğini de gösterir. Ve ezoterizme göre Hz. Musa, Hz. İsa ve Hz. Muhammed dinler devrinin son üç peygamberidir ve hepsi de aynı kozmik ailenin üyeleridir. Bu kozmik aile Siriusyen Kültür'le ilişkilidir. Bu kozmik ailenin sadece bu dünyamızla değil, başka sistemlerde de, benzer görevler yaptığını daha önce söylemiştik. İşte yukarıdaki ayet üstü örtülü olarak bunu söylemektedir.

MÜ'MİNÛN SURESİ

118 ayetten oluşan sure adını, birinci ayette geçen ve *"müminler"* anlamına gelen *"el-Mü'minûn"* kelimesinden almıştır. Mümin *"inanan, teslim olan, kabul eden, tamama eren"* anlamına gelmektedir.

Tamama ermek önemli bir kavramdır. Bütüne ait bilginin farkındalığına ermek anlamına gelir. Bu bütünlük, tüm dinlerin birliği, kökeni ve vermek istedikleri asıl mesajları fark etmek demektir.

Ayrıca dinsel metinlerde bildirilmemiş olan, insanların henüz ihtiyaç duymadığı, kavrayamayacağı ve anlayışları henüz o düzeyde olmadığı için, büyük bir teşevvüşe girmelerini önlemek için verilmemiş olan bilgiler de vardır.

Nitekim dinlerin art arda geliş nedenleri de budur. Tevrat'ın İncil'e, İncil'in Kur'an'a bağlanışı, bir külliyatın bağlanışı gibidir. Birinde eksik olanı öbürü tamamlamıştır. Ve Kur'an hepsini onaylamıştır. Kur'an-ı Kerim Hz. Musa'nın getirdiği dini de, Hz. İsa'nın getirdiği dini de onaylamıştır. Sonra da, *"Biz hepimiz aynı ailenin çocuklarıyız, peygamberler kardeştir. Sizlere aynı bilgileri veriyoruz, sizler anlayasınız diye böyle veriyoruz. Aramızda hiçbir fark yok çünkü hepimiz tek bir Allah'a bağlıyız"* denmiştir.

Bütünün parçasıyız...

Andolsun, biz sizin üzerinizde yedi yol yarattık. Biz yarattıklarımızdan habersiz değiliz.
(MÜ'MİNÛN: 23/17)

Âlemimizin yedili yapısı burada farklı bir uslupla bir kez daha ifade edilmektedir. Yani yedi boyutlu âlemimizden söz edilmektedir. Bir zamanlar ezoterizmde ileri sürülen evrenin yedili fiziksel yapısı günümüzde artık kuantum fizikçileriyle daha anlaşılır bir hâlde dile getirilmeye başlanmıştır.

Bu yedili yapı maddenin farklı frekanslara sahip atomları vasıtasıyla oluşmuştur. Bu ne demektir biraz açalım...

Tüm madde, kaynağını, bir atomun parçacığının titreşimine neden olan ve bu küçük güneş sistemini bir arada tutan bir kuvvetten alır.

Tüm fiziksel madde, etrafımızdaki her şey, bir frekansın sonucudur. Bu şu manaya gelir: Eğer frekansı artırırsanız maddenin yapısı değişecektir. Şu anda biz üç boyutlu dediğimiz bir frekans içindeki bir maddi âlemin içinde bulunmaktayız.

Evrenimizdeki sınırsız enerjinin, sınırsız frekans aralıklarının içindeki Dünyamız ufacık bir frekans aralığıdır. Atomların parçacıkları, muazzam boş alanda ışık hızlarıyla dönerler. Ve parçacıklar maddesel objeler değildirler. Parçacıklar, enerjinin ve bilginin muazzam bir boşlukta dalgalanmasıdır.

Alanı değiştirirseniz, içerisindeki atomları da değiştirirsiniz. **O yüzden tasavvufta zikirle alanı değiştirmek hedeflenmiştir.** Zikirle, müzikle alan değiştirilmiş ve o ortam ruhsal ve fiziksel değişimin merkezi hâline getirilmiştir. Ve bu değişimle, gerçeğe giden yola adımlar atılmıştır. Titreşimle titreşim içindeki madde ve maddeye bağlı vücutların değişimi sağlanmıştır. Titreşimi değiştirecek tek güç yine titreşimdir. Bu tasavvufta zikir ve müziktir. Bundan yararlanılmıştır.

Biz de atomlardan meydana gelmişizdir. Zihnimizdeki duygular ile alanı değiştiriyoruz. Her şey birbirine bağlı olduğu için, tam anlamıyla fiziksel gerçekliğimizi de değiştiriyoruz.

Evreni oluşturan temel yapıyı yaratan aslında bilinçtir. Biz olmadan evrenin olması mümkün değildir. Çünkü bizim rolümüz sadece etrafımızdaki

dünyayı gözlemlemek değildir. Gözlemlerken aynı zamanda içinde yaşadığımız, algıladığımız evreni şekillendiriyoruz. Yaşadığımız her an aslında evreni varetmekteyiz. Bilinç evrenin programlama dilidir. Biz bilincin orkestra şefiyiz. Ne yaparsak biz oyuz.

Biz hem bir bütünün parçalarıyız, hem de bütünü oluşturan bilinciz. Evrenin fiziksel oluşumu, evrenin içindeki bilinçlerle devam etmektedir.

Bilincimizin yaydığı enerji içinde bulunduğumuz maddi sistemi değiştirmektedir. Çünkü her şey bir frekanstır. Zihnimizden çıkan her frekans içinde bulunduğumuz fiziksel sistemin frekansına etki etmekte, onu değiştirmektedir.

Altın Çağ'da hem ruhsal hem de fiziksel değişim beklentisinin nedeni budur. Ruhsal etki değişince fizik de değişecektir.

İşte Kur'an-ı Kerim'in çeşitli ayetlerinde sözü edilen İsrafil'in sura üflemesinin sembolik anlamı, kuantumun bu fiziksel bulgularının içinde aranmalıdır. Yaşadığımız her an evreni varediyoruz. Ve yakında yepyeni bir dünyayı yukarısı ile aşağısı el ele vererek hep birlikte varedeceğiz...

> Sûr'a üfürüldüğü zaman, (işte) o gün ne aralarında soy-sop yakınlığı kalacak, ne de birbirlerini arayıp soracaklardır. Artık kimin tartıları ağır gelirse, işte onlar kurtuluşa erenlerin ta kendileridir. Kimlerin de tartıları hafif gelirse, işte onlar da kendilerini ziyana uğratanların ta kendileridir...
> (MÜ'MİNÛN: 23/101-103)

SECDE SURESİ

30 ayetten oluşan sure adını, müminlerin Allah'a secde etmelerinden bahseden 15. ayetten almıştır.

Sure Kur’an-ı Kerim’in Âlemler’in Rabbi tarafından indirildiğini ve Hz. Muhammed’in daha önce bir uyarıcı gelmeyen bir toplumu uyarmakla görevlendirildiğini bildiren ayetlerle başlamıştır.

> Kendisinde hiçbir şüphe bulunmayan bu Kitab’ın indirilişi, Âlemlerin Rabbi tarafındandır. Yoksa “Onu Muhammed uydurdu” mu diyorlar? Hayır o, kendilerine senden önce hiçbir uyarıcı gelmemiş olan bir kavmi uyarman için, doğru yolu bulsunlar diye Rabbin tarafından indirilmiş gerçektir.
> (SECDE: 32/2,3)

Burada önemli bir noktaya değinmek istiyorum. Kur’an-ı Kerim’i anlamada ve yorumlamada özellikle bazı çevreler fıkıh kitaplarından çok fazla yararlanmaktadırlar. Bir dinin dayanabileceği esaslar ancak kutsal kitabın verileri olabilir. Bu nitelikleri taşımayan hiçbir söz ve rivayet Allah’ın dini adına bağlayıcı değildir. Bir yorumdan ibarettir. O kişinin fikridir. Kaldı ki, o yorum kaynak olarak bir hadise bağlandırılıyorsa, çok dikkatli olmak gerekir. Çünkü birine göre yüzde yüz geçerli ve güvenilir olan tespit, bir başkasına göre tamamen tutarsız ilan edilebilmektedir. Yani burada zanna dayalı olma esastır. Nitekim bir şeye ak diyenlerin birkaç hadisi delil olarak gösterdikleri bir yerde, aynı şeye kara diyenlerin de birkaç hadisi delil gösterebildiklerine tanık oluyoruz.

Bu konuda Prof. Dr. Yaşar Nuri Öztürk kitabında şöyle demiştir:

Çelişme, tutarsızlık ve kuşkulardan arınmış olmak gibi nitelikler taşıyan bir kitabın dini böyle malzemelere teslim edilemez. (39)

Kendi sırrını bulan Rabbi’ni bulacaktır...

> O ki, yarattığı her şeyi güzel yaptı. İnsanı yaratmaya da çamurdan başladı. Sonra onun neslini bir öz sudan, değersiz bir sudan yarattı.

Sonra onu şekillendirip ona ruhundan üfledi. Sizin için işitme, görme ve idrak duygularını yarattı. Ne kadar az şükrediyorsunuz!
(SECDE: 32/7-9)

Kendini bilen Rabbi'ni bilir gibi sözlerle ezoterizmde dile getirilen insanın ilahi kökeni, burada güzel bir sembol kullanılarak farklı bir şekilde anlatılmıştır.

İnsanın dünya maddelerinden oluşturulmuş olan bedeninden söz edildikten sonra, (ki daha önce çamurun dünya maddelerinin sembolü olduğundan söz etmiştik) o bedene Rabbin ruhundan üflediğinden bahsedilmektedir. İşte bu sembol insanın ruhsal yapısının ilahi nitelikte olduğunun çok açık bir anlatımıdır. O nedenle kendi sırrını bulan Rabbi'ni bulacaktır denmiştir. Bu tanımlama da Kur'an-ı Kerim'in birçok ayetinde tekrarlanan ve üstünde önemli durulan konularından biri olmuştur.

Hiç kimse, yapmakta olduklarına karşılık olarak, onlar için saklanan göz aydınlıklarını bilemez.
(SECDE: 32/17)

Davranışlarımızın, yaşamı algılayışımızın ve yaşarken zihinsel olarak hangi enerjileri daha fazla kullandığımızın önemini vurgulayan çok önemli ayetlerden biridir.

Eylemlerimiz ve yaşam biçimimiz zihinsel olarak ürettiğimiz enerji türüyle bağlantılıdır. Az önce zihinsel aktivitemizin maddi sistemi bile değiştirebildiğinden bahsetmiştik. Gerek ruhsal gerekse fiziksel olarak biz tamamen düşüncelerimizden sorumluyuz. Ayette pozitif bir yaşam sürenlerle ilgili söylenilen *"onlar için saklanan göz aydınlıkları"* sözünün altında yatan gerçek işte budur.

Nitekim devam eden ayetlerde de bu konu daha açık bir şekilde ve herkesin anlayabileceği şekilde şöyle anlatılmıştır:

Hiç mü’min fasık gibi olur mu? Bunlar (elbette) eşit olmazlar. İman edip salih amel işleyenlere gelince, onlar için, yapmakta olduklarına karşılık bir mükafat olarak Me’vâ cennetleri vardır.
(SECDE: 32/18-19)

TÛR SURESİ

49 ayetten oluşan sure, adını birinci ayette geçen *“et-Tur”* kelimesinden almıştır. Tur, *“dağ”* demektir. Burada Hz. Musa’ya ilk vahyin geldiği Sina Dağı kastedilmektedir.

Tur’a, yayılmış ince deri sayfalara düzenle yazılmış kitaba, “Beyt-i Ma’mur”a, yükseltilmiş tavana (göğe), kabaran denize andolsun ki, şüphesiz Rabbinin azabı mutlaka gerçekleşecektir.
(TÛR: 52/1-7)

Beyt-i Ma’mur, *“istenilen özellikleri kendisinde bulunduran, düzgün, uygun, çevreli, tam teşekküllü mabet”* anlamına gelir. Bu tanımlamayla Kâbe’nin kastedildiği görüşü yaygındır.

Sözlükte *“imar edilmiş ev”* anlamına gelen Beyt-i Ma’mur, tasavvufta Hakk’ın tecelligâhı olan müminin kalbidir.

Onu geri çevirecek hiçbir şey yoktur. O gün gök şiddetle sallanıp çalkalanır. Dağlar yürüdükçe yürür. İşte o gün, içine daldıkları dünya zevki içinde eğlenip oyalanan yalanlayıcıların vay haline!
(TÛR: 52/8-12)

Devre sonunda meydana gelecek ruhsal ve fiziksel değişimler bu ayetlerde sembolik bir şekilde anlatılmıştır. Hemen devam eden ayetlerde de insanların yaptıklarının sonuçlarıyla karşılaşacağı ifade edilmiştir:

> Bu Kur'an mı bir büyü imiş, yoksa siz mi (gerçeği) göremiyormuşsunuz? Girin oraya. İster dayanın, ister dayanmayın, sizin için birdir. Size ancak yapmakta olduğunuzun karşılığı veriliyor.
> (TÛR: 52/15-16)

MÜLK SURESİ

30 ayetten oluşan sure, adını birinci ayette geçen "el-Mülk" kelimesinden almıştır. Mülk tabiri, hem Türkçe'deki "*mülkü*" hem de "*saltanat ve kuvveti*" ifade eder. Allah'ın gücünü ifade etmek için kullanılmıştır.

Ölüm ve hayatı yaratan...

Sure ölüm ve hayatla ilgili önemli bir açıklamayla başlamıştır. Ayette özellikle önce ölüm sonra hayat vurgulanmıştır. Buradan da anlaşılıyor ki, her ölüş yeni bir oluşa kapı açmaktadır. Ölüm, bizim eksik bakış ve eksik bilgimizden dolayı bir yokluk ve tükeniş değildir. Ölümün önce söylenmesi bu ba-kımdan çok önemlidir.

> O, hanginizin daha güzel amel yapacağını sınamak için ölümü ve hayatı yaratandır.
> (MÜLK: 67/2)

Burada ölümün de yaratılmış olduğunun söylenmesi çok önemli bir bilgiyi içinde barındırır. Ölüm yokluk olsaydı, yokluğun yaratılması diye bir şey söz konusu olamazdı. Bir şeyin yaratılmış olması onun bir varlık olduğu anlamına gelir. Yani bu ifade ölüm yokluk değildir anlamına gelir.

Prof. Dr. Süleyman Ateş, klasik müfessirlerin bu ayete getirdikleri yorumların birçoğunu Kur'an-ı Kerim'e uymayan yorumlar olarak gösterdikten sonra ayetten tekrardoğuşun da anlaşılabileceğini ifade etmiş ve şöyle demiştir:

Müfessirlerin görüşleri kesin bir kanıta dayanmaz, tahminlerden ibarettir. Ayette, Allah'ın kudretini belirtmek üzere onun canlıları öldürüp yenilerini yaratacağı ifade edilmiştir. Bu ifadede, ölenlerin, yeniden bedenlere sokulup dirililteceklerine de işaret vardır. (40)

Bu ayetten hemen sonra daha önce de birçok ayette değinilmiş olduğu gibi yedi boyutlu evrenimizden bahsedilmiştir:

O, yedi göğü tabaka tabaka yaratandır.
(MÜLK: 67/3)

Surenin sonlarına doğru uyanış günleri ile ilgili ayetlere yer verilmiştir..

De ki: "O, Sizi yeryüzünde yaratıp çoğaltandır. Ancak onun huzurunda toplanacaksınız."
(MÜLK: 67/24)

Bu konu başka ayetlerde de geçmiş ve dönüşümüzün mükemmelliyete olduğu fikri defalarca vurgulanmıştır. Burada da O'nun huzurunda toplanacaksınız derken bu konuya tekrar değinilmiştir.

Bu günlerin ne zaman geleceğini soranlara ise, bu bilginin verilmeyeceği ayette şöyle dile getirilmiştir:

> “Eğer doğru söyleyenler iseniz, bu tehdit ne zaman gerçekleşecek?” diyorlar. De ki: “O bilgi, ancak Allah katındadır. Ben ise sadece apaçık bir uyarıcıyım.”
> (MÜLK: 67/25-26)

HÂKKA SURESİ

52 ayetten oluşan sure, adını birinci ayetteki *“el-Hâkka”* kelimesinden almıştır. Hâkka, *“gerçekleşecek olan”* demektir. Kıyamete karşılık kullanıldığına dair genel bir görüş vardır. Bu nedenle de yapılan bazı çevirilerde “el-Hâkka” sözcüğü kıyamet olarak çevrilmiştir:

> Gerçekleşecek olan kıyamet! Nedir o gerçekleşecek olan kıyamet? Gerçekleşecek olan kıyametin ne olduğunu sen ne bileceksin?
> (HÂKKA: 69/1-3)

Orjinal Arapçasında şöyle denmektedir:

> *“O Hâkka. Ne Hâkka? Ve ne bildirdi sana dirayetle? Nedir o Hâkka?”*
> (Elmalılı Hamdi Yazır)

Elmalılı Hamdi Yazır bu kelimenin anlamlarını şöyle açıklamıştır:

1– Hakk kelimesi "sabit ve gerekli" mânâlarında alındığı takdirde el-Hâkka; meydana gelmesi gerekli olan, geleceği hiç kuşkusuz sabit olan saat demektir.

2– Hakk kelimesi, bir şeyi hakikati üzere tanımak ve tanıtmak mânâsına mastar olarak düşünüldüğünde "el-Hâkka", kendisinde durumların hakkıyle tanınacağı, yani eşyanın hakikatini açıp ortaya çıkaracak saat demektir.

3– el-Hâkka, "işlerin hakikatlerini kapsayan" demektir. Yani içinde, doğruluğu ve gerçekleşmesi gerekli işlerin ve hallerin meydana geldiği şey demektir. (41)

Bu açıklamalardan da anlaşılabileceği gibi, bu sözcük; gerçeklerin su üstüne çıkacağı ve insanların gerçeklerle yüzyüze geleceği kıyamet günlerini anlatmaktadır. Nitekim sure kıyametin tasvirleriyle devam etmektedir:

> Sûr'a bir defa üfürülünce, yeryüzü ve dağlar kaldırılıp birbirine bir çarptırılınca, işte o gün olacak olmuş (kıyamet kopmuş)tur. O gün arz olunursunuz. Hiçbir sırrınız gizli kalmaz.
> (HÂKKA: 69/13-15,18)

"Hiçbir sırrınız gizli kalmaz" sözüne de dikkatlerinizi çekmek isterim. Her şeyin açığa çıkacak günleri anlatan çok önemli bir açıklamadır. Ayetlerde geçen diğer sembollerin üzerinde daha önce durmuştuk.

MEÂRİC SURESİ

44 ayetten oluşan sure, adını üçüncü ayetteki *"el-Me'âric"* kelimesinden almıştır. Me'âric, *"yükselme yolları"* demektir.

Kureyş Kabilesi'nin liderlerinden olan Nadr b. Hâris ve çevresindeki bazı kişilerin Hz. Muhammed'in uyarılarıyla ve Kur'an'la alay ederek, *"Ey Allah! Eğer şu Kur'an senin katından inmiş bir hak kitap ise, üzerimize hemen gökten taş yağdır veya elem dolu bir azap getir"* demeleri üzerine Hz. Muhammed'e şöyle vahyedilmiştir:

> Soran birisi, yükselme yollarının sahibi Allah tarafından kâfirlere kesinlikle inecek olan ve hiç kimsenin uzaklaştıramayacağı azabı sordu.
> (MEÂRİC: 70/1-3)

Meâric, miraç sözcüğünün çoğuludur. Miraçlar anlamına gelir. Yükselme yollarından kastedilen budur. Ayette Allah, miraçların sahibi olarak tanıtılmaktadır. Göğe yükselme yani miraç, daha önce üzerinde durduğumuz gibi fiziksel bir olay değil ruhsal bir fenomendir.

Zamanın farklı algılanması...

> Melekler ve Ruh (Cebrail) ona süresi elli bin yıl olan bir günde yükselir. (Ey Muhammed!) Sen güzel bir şekilde sabret. Şüphesiz onlar o azabı uzak görüyorlar. Biz ise onu yakın görüyoruz.
> (MEÂRİC: 70/4-7)

Ayetin hemen devamında zamanla ilgili önemli bir açıklamada bulunulmuş ve dünyasal zamanla Tanrısal zaman birbirinden ayrılmıştır. Bizler için elli bin yıllık sürenin ruhsal plânlar için bir günlük süreye karşılık geldiği ifade edilirken, bizim zamanı algılayışımızla, ruhsal plânların zamanı algılayışları arasındaki fark gözler önüne serilmiştir.

Geçmiş, şimdi ve gelecek olarak algıladığımız dünya zamanının, onlar için şimdinin içinde yaşandığı da burada vurgulanmaktadır.

Buradan çıkartabileceğimiz bir diğer ezoterik bilgi de, evreni oluşturan dört enerjiden biri olan zaman enerjisinin her boyutta farklı bir tezahür şeklinin bulunduğudur.

Ayetin hemen başındaki ruh tabirine de dikkatlerinizi çekmek isterim. Daha önce bu konuya ileride tekrar değineceğiz demiştim. Görmüş olduğunuz gibi o dönemlerde Cebrail'e ruh diye hitap ediliyordu ve bu hitap bizzat Kur'an-ı Kerim'in birçok ayetinde kullanılmıştır.

Doğular'ın ve Batılar'ın Rabbi...

Sure bu kişileri kendi hâllerine bırakması söylenerek noktalanmış ve bu anlatılırken, daha önce kullanılan ilginç bir ifade burada bir kez daha kullanılmıştır: *"Doğular'ın ve Batılar'ın Rabbi..."*

> Doğuların ve Batıların Rabbine yemin ederim ki, şüphesiz onların yerine daha iyilerini getirmeye bizim gücümüz yeter. Bizim önümüze geçilemez.
> (MEÂRİC: 70/40-41)

NEBE' SURESİ

40 ayetten oluşan kısa surelerden biridir. Sure adını ikinci ayette geçen *"en-Nebe'"* kelimesinden almıştır. Nebe', *"haber"* demektir. Bu sözcükten türeyen nebi de haber getiren demektir.

Hüküm ve ayırma günü...

Hz. Muhammed'in kıyamete ilişkin tebliğlerini duyduklarında yine birtakım çevreler alaycı bir ifadeyle *"böyle de şey mi olurmuş"* diyerek bu ayetlere karşı çıkmışlardı.

Bir önceki surede olduğu gibi bu sure de onlara bir cevap olarak inmiştir:

> Birbirlerine neyi soruyorlar? Üzerinde anlaşmazlığa düştükleri büyük haberi (mi)? Hayır, ileride bilecekler. Yine hayır; ileride bilecekler.
> (NEBE': 78/1-5)

***"Büyük haber",* gerçeklerin apaçık ortaya çıkacağı gün demektir.** Nitekim bu vadedilen büyük günün ileride ortaya çıkacağı ısrarla vurgulanmaktadır.

> Şüphesiz hüküm ve ayırma günü belirlenmiş bir vakittir. Bu, sûra üfürüleceği gün gerçekleşir ve siz bölük bölük gelirsiniz. Gök açılır ve kapı kapı olur. Dağlar yürütülür, serap haline gelir.
> (NEBE': 78/17-20)

Kıyameti ifade eden *"hüküm ve ayırma günü"* tabiri doğruyla yanlışın birbirinden ayrılacağını ifade eder. Yani apaçık bilgilerle insanların karşılaştıklarında yaşayacakları hâldir bu.

Nasıl ve ne şekilde gerçekleşeceği de sembolik bir şekilde anlatılmış: Sura üflenince... Yani şuurlandırıcı tesirlerin gelmeye başladığında...

"Göğün kapı kapı açılması", gelecek tesir ve bilgilerin sembolüdür. Bundan sonra da dağların serap hâline geleceğinden söz ediliyor, yani kökleşmiş eski anlayışların bir seraba dönüşerek yok olmasından...

NÂZİÂT SURESİ

46 ayetten oluşan sure, adını birinci ayetteki *"en-Nâziât"* kelimesinden

almıştır. Nâziât, *“nâzi”* kelimesinin çoğuludur. Kelimenin kökü *“nez”*den gelir. Anlamı *“bir şeyi söküp kopartmak, ayırmak, can almak, yayı germek”* demektir.

Büyük sarsıntı...

Büyük bir sarsıntının olacağı o günde o sarsıntıyı, peşinden gelen başka bir sarsıntı izleyecektir.
(NÂZİÂT: 79/6-7)

Ezoterizme göre, Dünya üzerinde meydana gelen ve bundan sonra meydana gelmesi beklenen ruhsal ve fiziksel değişimlerin birbirleriyle belli bir senkronizasyonu bulunduğunu daha önce söylemiştik. Ayette bahsedilen sarsıntının ardından bir başka sarsıntı bunu akıllara getirmektedir. Ezoterizme göre ruhsal değişimi fiziksel değişim takip edecektir.

Sana, kıyametin ne zaman kopacağını soruyorlar. Onu bilip söylemek nerede, sen nerede? Onun nihai bilgisi yalnız Rabbine âittir.
(NÂZİÂT: 79/42-44)

Kıyametle ilgili ayetler birbiri arkasına gelmeye başlayınca Hz. Muhammed’e de bunun ne zaman olacağını sormaya başlamışlardı. Ancak yukarıdaki ayette de görüldüğü gibi buna herhangi bir cevap verilmemiş bu bilgi saklı tutulmuştur. Ancak surenin devamında kıyametle ilgili son derece çarpıcı bir açıklamada bulunulmuştur.

Kıyameti gördükleri gün onlar, sanki dünyada ancak bir akşam, yahut bir kuşluk vakti kadar kalmış gibidirler.
(NÂZİÂT: 79/46)

Bu tüm değer yargılarının ve her türlü anlayışın değişeceğini gösterir. Zaman bile farklı algılanacaktır denmektedir. Bir zamanlar gözümüzde

büyüttüğümüz dünya ile ilgili birçok endişe, ön yargı, tabu gözlerimizin önünde silikleşip gidecektir..

Dünya artık farklı algılanacak ve farklı bir anlayışla dünyaya bakılacaktır. Çünkü o gün büyük değişim ve başkalaşım günüdür. O gün yeni bir çağa açılan kapıdır... O açılan kapıdan tüm insanlık girecektir...

Bu surenin ardından gelen surelerde de yine kıyamet konusu işlenmeye devam etmiştir.

İNFİTÂR SURESİ

Sure, adını birinci ayetteki *"infitâr"* kelimesinden almıştır. İnfitâr, *"yarılma, açılma, çatlama"* demektir.

Bekçiler ve yazıcılar...

Hayır, hayır! Siz hesap ve cezayı yalanlıyorsunuz. Halbuki üzerinizde muhakkak bekçiler, değerli yazıcılar vardır. Onlar yapmakta olduklarınızı bilirler.
(İNFİTÂR: 82/9-12)

"Bekçiler ve yazıcılar" Evrensel İdare Mekanizması'nın tanımlanmasıyla ilgili ifadelerdir. Dünyada yalnız olmadığımız ruhsal ve ilahi güçlerle sürekli biz fark etmesek de, bir irtibatımızın olduğunu açıklayan çok önemli ayetlerden biridir. Gökyüzüyle yeryüzü arasındaki görünmeyen güçlü bağ bu ayette çok açık bir şekilde dile getirilmiştir.

Ancak Diyanet İşleri Başkanlığı'nın bu ayetteki çevirisi de yine kendi yorumuyla gerçek anlamından uzaklaştırılmış durumdadır.

Gerek bu ayetteki gerekse de aşağıdaki ayetteki *"hesap ve ceza günü"* orjinal Arapça'da *"Din Günü"* olarak geçmektedir. Bu hata bilerek ya da

bilmeyerek Kur’an-ı Kerim’in genelinde yapılmıştır.

Din gününün ne anlama geldiğinin tam olarak anlaşılamadığı daha o dönemlerde bile bakın nasıl ifade edilmiştir:

> Hesap ve ceza gününün ne olduğunu sen ne bileceksin? Evet, hesap ve ceza gününün ne olduğunu sen ne bileceksin? O gün kimse kimseye hiçbir fayda sağlayamayacaktır. O gün buyruk, yalnız Allah’ındır.
> (İNFİTÂR: 82/17-19)

Arapça orjinalinde *“hesap ve ceza günü”* diye bir sözün olmadığını, Latin harfleriyle yapılmış çeviriden de anlayabilirsiniz:

Vemâ edrâke mâ **yevmu-ddîn(i)** Śumme mâ edrâke mâ **yevmu-ddîn(i)**

Mealin doğrusu şöyle olmalıydı:

Din gününün ne olduğunu sen nereden bilirsin? Evet, din gününün ne olduğunu nereden bileceksin?
O gün, kimsenin kimseye hiçbir fayda sağlamayacağı bir gündür. O gün buyruk, yalnız Allah’ındır.

Aktarmış olduğum bu meal, Diyanet İşleri Başkanlığı’nın önceki mealidir. Ne ilginçtir ki, ilk yapılan meal sonra bozulmuştur!.. Neyse biz konumuza geri dönelim...

Belli ki o günden bugüne kadar bu önemli konu hâlâ tam olarak anlaşılamamış ve sadece akıllarda bir cezalandırma fikri kalabilmiştir. Oysa ki, *“din günü”* ezoterizme göre çok önemli bir dönüşüm günüdür ki, bu sembol üzerinde daha önce yeterince durmuştuk.

Kur’an-ı Kerim’in birçok ayetinde bu büyük değişim ve dönüşüm çok açık

olarak vurgulanmıştır. Bu surenin hemen ardından gelen surede, bakın bu büyük değişim nasıl tanımlanmıştır...

İNŞİKÂK SURESİ

25 ayetten oluşan sure, adını birinci ayette geçen *"inşakka"* fillinin mastarı olan "İnşikâk" kelimesinden almıştır. İnşikâk, *"yarılmak"* demektir.

Hâlden hâle geçeceksiniz...

Yemin ederim şafağa, Geceye ve içinde topladıklarına, Dolunay halindeki aya ki, Şüphesiz siz hâlden hâle geçeceksiniz.
(İNŞİKÂK: 84/16-19)

İşte o büyük değişim, *"hâlden hâle geçeceksiniz"* denerek son derece açık bir şekilde ortaya konmuştur.

"Hâlden hâle geçmek" aynı zamanda yedi boyutlu evrende farklı boyutlara açılan kapılar anlamına da gelmektedir.

RUM SURESİ

60 ayetten oluşan sure adını, ikinci ayette geçen *"er-Rum"* kelimesinden almıştır.

Sure kehanet niteliği taşıyan bir ayetle başlamıştır:

> Rumlar, yakın bir yerde yenilgiye uğratıldılar. Onlar yenilgilerinden sonra birkaç yıl içinde galip geleceklerdir. Önce de, sonra da emir Allah'ındır. O gün Allah'ın (Rumlara) zafer vermesiyle mü'minler sevinecektir. Allah dilediğine yardım eder. O, mutlak güç sahibidir, çok merhametlidir.
> (RUM: 30/2-5)

Hz. Muhammed'in peygamberliği sırasında dönemin iki süper gücünden İranlılar, Rumlar'a (Bizans'a) karşı savaşta galip gelmişlerdi. İranlılar'ın galip gelmesine sevinen Hz. Muhammed'e inanmayan Mekkeliler kendilerinin de Müslümanlar'a karşı galip geleceğini söylemişlerdi.

Ancak o dönemde gelen ayette Rumlar'ın (Bizans'ın) daha sonra İranlılar'ı yeneceğinden bahsetmektedir.

Gerçekten de ayette söylendiği gibi olmuş ve birkaç yıl sonra Müslümanlar Bedir zaferini kazandıkları gün, Bizans'ın İranlılar'a karşı galip geldiğini duymuşlar, hem kendi zaferlerine hem de Bizans'ın zaferine sevinmişlerdi.

Dünya hayatını sadece görünen şekliyle algılayanlara, bir de bunun öteki yüzünün olduğu surenin devam eden ayetinde şöyle anlatılmıştır:

> Onlar dünya hayatının ancak dış yönünü bilirler. Ahiret konusunda ise tamamen gaflettedirler.
> (RUM: 30/7)

Surenin devamında evrende işlemekte olan yasalardan teksir yasası ile ilgili yine daha önceki ayetlerde olduğu gibi üstü örtülü bir üslupla bilgi verilmiştir:

Allah, başlangıçta yaratmayı yapar, sonra onu tekrar eder.
(RUM: 30/11)

Daha önce de değindiğimiz gibi *"teksir"*, kelime anlamıyla *"çoğalma"* demektir. Bu yasa varoluşun sürekliliğini sağlayan yasadır. Canlıların çoğalması, soylarının devamı, türlerin çeşitliği bu yasanın bir tezahürüdür. Tüm varlıkları faaliyet içinde tutar ve varoluşu her an sürekli kılar.

Biz insanlık olarak bu yasayı uygulama göreviyle de dünyaya gelen canlılarız.

Diriyi ölüden, ölüyü diriden...

Surenin devamında tekrardoğuşa işaret ettiği düşünülen ayetlere yer verilmiştir:

Allah, diriyi ölüden çıkarır, ölüyü de diriden çıkarır. Ölümünden sonra yeryüzünü diriltir. Siz de (mezarlarınızdan) işte böyle çıkarılacaksınız.
... Sonra sizi yerden (kalkmaya) bir çağırdı mı, bir de bakarsınız ki (dirilmiş olarak) çıkıyorsunuz.
(RUM: 30/19,25)

Hatırlayacağınız gibi hemen hemen aynı sözler ve aynı üslupla bu konuya Yunus Suresi'nde de yer verilmişti...

Denilenin tersi yapılmıştır...

Dinlerini darmadağınık edip grup grup olan kimselerden olmayın. (Ki onlardan) her bir grup kendi katındaki (dinî anlayış) ile sevinip böbürlenmektedir.
(RUM: 30/32)

Bu ayet İslam ümmetinin başına gelecekleri sanki önceden uyarmak için aktarılmış bir vahiydir. Çeşitli mezhep ve tarikatlara bölünmüş ve birliğini yitirmiş bir İslam ümmeti... Yani denilenin tam tersi sergilenmiş ve tam tersi yönde hareket edilmiştir.

– ***"Ümmetim 73 fırkaya ayrılacaktır... Bunların 72'si cehenneme, birisi cennete gidecektir..."***

Hz. Peygamber'in kehanet niteliği taşıyan bu öngörüsü, günümüzde 100'ü aşan mezheple tam anlamıyla gerçekleşmiş durumdadır...

Bunun böyle olacağı Hz. Muhammed'in ölümünden hemen sonra zaten ilk sinyallerini vermeye başlamıştı: Hz. Peygamber daha mezarına indirilmeden kavga başlamış, aradan 15 yıl geçmeden halife kanı dökülmüş ve yarım asır geçmeden iki peygamber torunu, biri zehirlenerek (Hasan), diğeri ise başı kesilerek (Hüseyin) katledilmiştir. Ve bütün bunlar İslam adına, Müslümanlığın çekirdek nesli tarafından gerçekleştirilmiştir.

Az önce aktardığımız Hz. Muhammed'in bu sözüne göre, fırkaların yalnız bir tanesi doğru yol üstündedir. Geriye kalan %99'u gerçek öğretiden çıkmış ve yanlış yorumlarla meşgul olmaktadır.

İslam literatüründe doğru yolda olduğu söylenilen fırkaya, "fırka-i naciye" (kurtulan fırka) adı verilmiştir. Ancak işin tuhaf yanı, her fırkanın kendisini doğru yolda olduğunu iddia etmesidir... İşte işi içinden çıkılmaz bir hâle getiren iddia burada düğümlenir... O yüzde 1 hangi gruptur?... Bunu kuşkusuz ki zaman gösterecek...

Meseleyi mezhepler farklılığı ve ülkeler bazındaki ayrılıktan, biraz daha ayrıntılar düzlemine yayacak olursak, karşımıza bir tarikatlar keşmekeşi çıkar... Bu düzlemde işler daha da karışıktır. Her mezhep nasıl ki, kendisini asıl İslam'ın savunucuları olarak görmekteyse, her tarikat da kendisini asıl İslam'ın temsilcisi olarak görmektedir.. Nurcusu Süleymancısına, Süleymancısı bir diğerine karşıdır ve bu böyle sürer gider...

Zaman zaman birbirlerini; bazen alenen bazen de tarikatlar arası diyaloglarla yalancılıkla bile itham edebilmektedirler!.. Ne ilginçtir ki,

bunların hepsi de Sünni mezhebine bağlı harici tarikatlardır. Yani kendi içlerinde bile bir birliktelik yoktur. Hele ki *"Hariciler"* ile *"Bâtıniler"* arasındaki farklılıkları dile getirmeye kitaplar yetmez...

İşte bütün bu ayrılıklar, Kur'an-ı Kerim'in sembolik bilgiler içeren ikinci grup ayetlerinin yorumlanmasındaki farklılıklardan ortaya çıkmaktadır. Hz. Peygamber'in ölümüyle birlikte bu ayrılıklar başlamış ve farklı mezhepler ve farklı tarikatlarla; İslamiyet inancı günümüze kadar farklı görünümlerle gelebilmiştir. Yani ayette ifade edildiği gibi grup grup olunmuştur...

Yüzyıllar öncesinden günümüze uyarı...

> İnsanların kendi işledikleri (kötülükler) sebebiyle karada ve denizde bozulma ortaya çıkmıştır. Dönmeleri için Allah, yaptıklarının bazı (kötü) sonuçlarını (dünyada) onlara tattıracaktır.
> (RUM: 30/41)

Günümüzden yüzyıllarca önce vahyedildiğini göz önünde bulundurarak bu ayeti değerlendirmek gerekir. Ayetin vahyedildiği o yıllarda Dünyanın ekolojik dengesi bozulmamış ve çevre kirliliği, ozon tabakasında hasar gibi sorunlarla karşı karşıya kalmamıştı. Ancak insanoğlunun yaptığı hatalar sonucunda toprak, su ve hava kirlenmekte, zehirlenmekte, nice hayvan ve bitki türleri yok olup gitmektedir.

Günümüzde genetiğin bozulmasına yol açacak derecede bir dejenerasyonun yaşandığı ekolojik dejenerasyona bundan yüzyıllarca öncesinden dikkatler çekilmiş ve uyarılarda bulunulmuştur. Bu ayet geleceğe ait bir bilgilendirme niteliğindedir.

Rum suresinde dikkat ederseniz, birden fazla ayette çeşitli konularda geleceğe dair bilgilendirmelere yer verilmiştir.

> Şüphesiz, sen ölülere işittiremezsin. Dönüp gittikleri zaman çağrıyı sağırlara da işittiremezsin. Sen körleri sapkınlıklarından çıkarıp doğru yola iletemezsin.
> (RUM: 30/52-53)

Ayette sözü edilen *“ölü”* ile ölü anlayışlar kastedilmiştir. *“Körler”* de yine aynı anlamdaki bir semboldür. Gerçekleri göremeyen insanlığın durumu anlatılmak istenmiştir.

Hz. Muhammed’e hitaben söylenilen bu sözler hem sadece sen tebliğ et gerisine karışma anlamındadır, hem de birçok kimsenin bu vahyi anlayamayacağının önceden bildirilmesiyle ilgilidir.

ANKEBUT SURESİ

Sure 69 ayettir. Adını 41. ayette geçen *“el-Ankebut”* kelimesinden almıştır. Ankebut, *“dişi örümcek”* demektir.

İnanmak ve anlamak...

Günümüzde İslamiyeti dış anlamıyla ele alıp, harici bir bakış açısıyla ele alan birçok Kur’an yorumcusu, inancı yeterli bir şart olarak göstermekte ve inancın, kurtuluşa ermek için yeterli olduğunu insanlara anlatmaktadır.

Oysa ki, bâtıni öğretinin mensupları aslolanın inanmak değil, inandığını anlamak olduğunu yüzyıllardır Sufi Okulları’nda hep dile getirmişlerdir. İşte aşağıdaki ayet bu konuya verilmiş adete bir cevap gibidir:

> İnsanlar, “İnandık” demekle imtihan edilmeden bırakılacaklarını mı zannederler.
> (ANKEBUT: 29/2)

İnsanın kendiyle olan cihadı...

Cihad etmek insanın kendi nefsiyle olan savaşıdır. Kendi duygu ve düşüncelerine hakim olmada kendisine galip gelme mücadelesidir. O nedenle de ayette *“kim cihad ederse kendi için etmiş olur”*denmiştir.

> Her kim cihad ederse, ancak kendisi için cihad etmiş olur. Şüphesiz Allah âlemlere muhtaç değildir.
> (ANKEBUT: 29/6)

Surenin devamında insanın kendiyle olan mücadelesinde ve kendini anlamada, dünyayı ve dünyaya geliş sebebini anlamaya çalışanlara da anneniz babanız bile olsa, eğer sizi ilerlediğiniz yolda engelliyorsa buna izin vermeyin denmektedir.

> Biz insana, ana-babasına iyilik etmesini emrettik. Şâyet onlar seni, hakkında hiçbir bilgin olmayan şeyi bana ortak koşman için zorlarlarsa, bu takdirde onlara itaat etme.
> (ANKEBUT: 29/8)

“Bana ortak koşman için zorlarlarsa itaat etmeyin” sözü önemlidir. Bu söz yukarıdaki yorumumuza yön veren bir ifadedir. Daha önce de söylemiş olduğumuz gibi, *“kendini bilen Rabbini bilir”* denmiştir... **Kendini bilme yolunda uğraşanlara söylenilen bir sözdür bu...** Rabbinizi bilmede size engel olan demek, aynı zamanda kendinizi bilmede engel olmak demektir. O nedenle de ayette *“Bana ortak koşman için zorlarlarsa itaat etmeyin”* denmiştir.

Gözü açık kimselerdi...

> Ad ve Semud kavimlerini de helak ettik... Şeytan onlara işlerini süslemiş ve onları doğru yoldan alıkoymuştur. Halbuki onlar gözü açık kimselerdi.

(ANKEBUT: 29/38)

Tufan Öncesi uygarlıkların bizim devremiz uygarlığına kıyasla çok daha ileri seviyede olduğuyla ilgili bazı ayetlere yer vermiştik. Bu ayet de bu konuda vahyedilmiş son derece açık bir ayettir.

Ayetin sonundaki ***"gözü açık kimselerdi"*** sözü bunu açık bir şekilde ortaya koymaktadır.

Gözlerin açık ya da kapalı olması; şuursal algılama yeteneğini ifade eden sembollerdir. O nedenle ezoterizmde ***"gören gözler için herşey apaçıktır"*** denmiştir.

Daha önce hiçbir kitap okumuyordun...

> Sen şu Kur'an'dan önce hiçbir kitap okumuyor ve onu sağ elinle yazmıyordun. (Okuyup yazsaydın) o takdirde batıl peşinde koşanlar, şüpheye düşerlerdi.
> (ANKEBUT: 29/48)

Hz. Muhammed'in okuma yazma bilmediği şeklinde yorumlanan ayetlerden biri de budur.

Ancak daha önce de üzerinde durmuş olduğumuz gibi asıl mesele, Hz. Muhammed'in kitabi bilgilerden habersiz olmasıydı. Ehlikitap'ın elindeki kitapları da okumamıştı. Kur'an-ı Kerim bu durumda olanlara ümmi demiştir. Nitekim Hz. Muhammed'in hitap ettiği toplum da ümmidir. Bu konu üzerinde daha önce durmuştuk.

Eğlence ve oyun yeri...

Daha önce En'âm Suresi'nde dile getirilen dünyanın oyun ve eğlence yeri olduğu ile ilgili bir tanımlama bu surede yine aynı sözlerle tekrar edilmiştir:

Bu dünya hayatı ancak bir eğlence ve oyundan ibarettir. Ahiret yurduna gelince, işte gerçek hayat odur. Keşke bilselerdi!
(ANKEBUT: 29/64)

Ruh varlığı için dünya hayatının geçici bir dönem olduğu ve ruh varlığının dünya ötesi bir yaşamı da olacağı vurgulanırken, dünya hayatını o kadar da gözünüzde büyütmeyin ve dünya ile eş koşmayın denmiştir.

Biz bu yaşamımızda aslında ahiret hayatımızın niteliğini de hazırlıyoruz. Bu konu Kur'an-ı Kerim'in üzerinde çok durduğu konulardan biridir. Birçok surede ve yüzlerce ayette insanlar öte âlem hakkında uyarılmış ve pozitif düşünceye yönlendirilmeye çalışılmıştır... Bu pozitif düşünceye yönlendirilmesinin çok önemli bir sebebi vardır. Bu konu üzerinde durmuştuk ama başka yönleriyle de burada tekrar değinmek istiyorum.

Konuyu açalım...

"Öte Âlem"in şartlarına adapte olamamanın nedenleri:

Varlığın kendisini belirli imajların içine hapsetmesinin çeşitli nedenleri vardır. Bunları maddeler halinde sıralayalım:

1– Bu dünyada yaşarken öte âlemle ilgili hayal ettiği her türlü düşünceler.

2– Bu dünyada yaşarken edindiği alışkanlıklar.

3– Bu dünyada yaşarken edindiği bağımlılıklar.

4– Duygu ve düşüncelerine hakim olamayışı.

5– Bedenin ortadan kalkmasıyla birlikte psişik yeteneklerin bir anda serbest kalması ve bu yeteneklerin kendiliğinden kullanılması. Özellikle imajinasyon ve telepati yeteneğinin ortaya çıkması ve bu yeteneklerin farkında olmadan kendisi tarafından bilinçsizce kullanılmaya başlanması.

6– Konsantrasyon eksikliği.

7– Gurur, kibir ve her türlü negatif duygu ve düşünceleri.

Yukarıda saymış olduğumuz etkenler varlığın astral bedeninin kabalaşmasına neden olmaktadır. Astral bedenini ağırlaştıran bu yükler, yaşamı sırasında bizzat kendisi tarafından ve kendisinin hiç fark etmediği bir şekilde meydana gelmiştir. Negatif enerjileri fazla kullanmış olması, egosal arzu ve isteklerini denetleyememesi, bu sürecin tuzu biberi olmuştur.

Tüm dinlerin insanları iyi ahlâka sevk etmeye çalışmışlarının asıl nedeni işte budur: *"Astral tortulardan insanları koruyabilmek..."* Ama ne yazık ki bu, çok az sayıdaki kişi tarafından duyulabilmiş durumdadır. Dinlerin insanları iyi ahlâka yönlendirmeye çalışmaları insanların sevap kazanmaları için değildir.

Öte âlemde varlığın karşılaştığı bu adaptasyon problemi *"Teşevvüş Devresi"* olarak da isimlendirilmiştir. Ne şekilde isimlendirilirse isimlendirilsin, böyle bir süreçle karşılaşmak her varlık için kaçınılmazdır.

Hangi düzeyde, hangi bilgi seviyesinde olursa olsun, öte âleme yeni intikâl etmiş olan her varlık, bu adaptasyon sürecini geçirir. Üç boyutlu fizik âlemin kurallarına göre yaşamaya alışmış bir varlık kısa da olsa, uzun da olsa adapte olamama hâliyle başbaşa kalmaktadır.

Hz. Muhammed'in bu dünyadayken çekindiğini söylediği en önemli şeyin, *"kabir azabı"* olduğu çeşitli İslami kaynaklarda yazılmıştır. İşte Muhammed Peygamber'in söylemiş olduğu *"kabir azabı"* bu aşamayı anlatır.

Bu aşamada bulunan varlıkların büyük bir bölümü daha ölmüş olduğunu bile anlayamadan *"Öte Âlem"*deki yaşamlarına devam ederler. Şuurları kapalıdır. Olup bitenleri kavrayamazlar.

Bu sürecin ne kadar devam edeceği tamamen varlığın astral yapısına bağlıdır... Bazı varlıkların bu adaptasyon sorunu çok uzun bir süreye hatta bütün bir ahiret hayatına yayılırken, bazı varlıklarda bu adapte olabilme hâli, birkaç dakikada halledilebilir.

Ve şunu birkez daha altını çizerek hatırlatmalıyım ki, *"Öte Âlem"*de ne bildiğiniz değil, ne olduğunuzdur önemli olan. Neyi ne kadar biliyor olsak da, *"Öte Âlem"*le ilgili birçok bilgiyi bu dünyadayken öğrenmiş olsak da, astral bedenimizi arındıramadığımız müddetçe, *"Öte Âlem"*in üst katmanlarına çıkmamıza imkan yoktur.

Orada dünyasal kariyerinizin de bir önemi yoktur...

Hz. İsa'nın *"bir zenginin Gökler'in Melekutu'na girmesi devenin iğne*

deliğinden geçmesinden daha zordur” demesinin ardında yatan gerçek işte budur. Hele ki bu kişi yaşamını zenginliğinin kendisine verdiği gurur ve kibirle birlikte geçirmişse işi bir kat daha zordur. Gurur ve kibir duygusunun getirdiği astral tortular, otomatik imajinasyonun harekete geçmesiyle birleşip, onu son derece zorlu bir atmosfer içine çekebilir.

Aynı şey yaşamını toplum içinde popüler olarak geçirmiş olan kişiler için de geçerlidir. Bunlara şarkıcıları, parti başkanlarını, üst düzey devlet yöneticilerini, holding patronlarını örnek olarak gösterebiliriz. Yaşamını toplum içinde tanınmış popüler bir kişi olarak geçirmiş bu kişilerin, *“kendi üzerinde egosal denetleme çalışması”* yapma ihtiyacı diğer insanlara göre kat ve kat daha fazladır.

Bazı ünlülerin televizyonlardaki konuşmalarında egolarının nasıl kendilerini aştığını fark etmemek mümkün mü? Bazıları öyle bir ego geliştirmiş ki, egosal hırsları adeta bir volkan gibi ekranlardan dışarıya fışkırıyor!... Peki ya, bu hâlleriyle *“Öte Âlem”*de yaşayacaklarını hiç düşündünüz mü?!...

Dünyadayken önemli biri olarak yaşamış nice kişilerin *“Öte Âlem”*de önemsiz birer varlık hâline dönüştükleri, yapılan birçok metapsişik çalışmada görülmüştür. Buna karşılık sıradan yaşayan birçok kişi ise öte âlemin üst kademelerine doğru çok kısa bir sürede çıkabilmişlerdir.

Buradan *“her zengin ya da kariyer sahibi insanın spatyom hayatı büyük zorluklar içinde geçecektir”* diye bir sonuç da çıkartılmamalıdır. Aynı şekilde her fakirin de spatyom hayatının kolay geçeceği zannedilmesin. Önemli olan kriter zenginlik ya da fakirlik değildir.

Burada önemli olan kriter şudur: Malı mülkü olan ya da şan şöhret içinde yaşamını sürdürmüş olan kişinin bunlarla özdeşleşip özdeşleşmediğidir. Yani kendisini bütün bunların dışında tutabilmiş ve kendisini elde ettikleriyle eş koşmuş mudur, koşmamış mıdır? Bunu egosal bir üstünlük hâline getirmiş midir?

Önemli olan işte budur... Sadelik, mütevazilik ve alçak gönüllülük...

İşte Kur’an-ı Kerim’deki çok sayıda ayette ahiret hayatı hakkında insanların uyarılmasının ve pozitif duygu ve düşüncelere yönlendirilmeye çalışılmasının asıl sebebi budur. Ve o yüzden de “dünya oyun ve eğlence yeridir, fazla gözünüzde büyütmeyin” denmiştir...

MUTAFFİFİN SURESİ

36 ayetten oluşan sure, adını ilk ayette geçen *"el-Mutaffifîn"* kelimesinden almıştır. Mutaffifîn, *"ölçüde ve tartıda hile yapanlar"* demektir.

Sure ölçüde ve tartıda kendi lehine hile yapanlarla ilgili bir uyarıyla başlamıştır:

> Ölçüde ve tartıda hile yapanların vay haline!
> (MUTTAFFİFİN: 83/1)

Siccin ve İlliyyun...

> Hayır, günahkârların yazısı, muhakkak "Siccîn"dedir. "Siccîn"in ne olduğunu sen ne bileceksin. O, yazılmış bir kitaptır.
> (MUTTAFFİFİN: 83/7-9)

Siccin, *"zindan ve hapishane"* anlamına gelen *"sicn"* kökündendir. Aynı zamanda alçaltma manasını da içinde barındırır. En aşağıda bulunan yerdeki kitap anlamına gelir. Bu *"Öte Âlem"*in en alt katmanlarındaki vibrasyonel yapıyı ve o yapıda biriken her türlü yozlaştırıcı negatif ve ağır vibrasyonlu dü-şünce enerjilerinin biriktiği yer anlamına gelir.

Çünkü buradaki her türlü negatif enerji yayınımızla biz o katmanları yoğun olarak etkilemekteyiz. Ve oraya giden o enerjilere uygun varlıklar da, o enerjilerle karşılaşma kaderiyle karşı karşıya kalmaktadır. Bu enerjilerin depolanma ve kayıtlanma özelliğinden dolayı kitap olarak sembolleştirilmiştir.

Siccin'in karşıtı olarak Kur'an-ı Kerim'de kullanılan bir başka kitaptan daha söz edilir: "İlliyyun."

Hayır (sandıkları gibi değil!) iyilerin yazısı “İlliyyûn”dadır. “İlliyyûn”un ne olduğunu sen ne bileceksin. O yazılmış bir kitaptır.
(MUTTAFFİFİN: 83/18-20)

Siccin nasıl alçalma manasını içinde barındırmaktaysa, İlliyyun da yükseltme manasını içinde barındırır. Bu da öte âlemin yüksek vibrasyonlu üst katmanlarına karşılık gelir. O katmanlarda biriken pozitif enerjilerin bulunduğu safhadır.

Kısaca toparlayacak olursak: Siccin ve İlliyyun sembollerinin öte âlemin alt ve üst katmanlarını ifade eden semboller olduğunu söyleyebiliriz... Yazılmış olduğunun söylenmesi öte âlemde karşılaşacağımız kaderi ifade etmek içindir.

BAKARA SURESİ

Kur’an-ı Kerim’in en uzun suresidir. 286 ayetten oluşan sure, adını 67-73. ayetlerde geçen *“bakara”* kelimesinden almıştır. Bakara, *“sığır”* anlamına gelir.

Kur’an’daki ve Hadisler’deki İslam...

Bu, kendisinde şüphe olmayan kitaptır. Allah’a karşı gelmekten sakınanlar için yol göstericidir.
(BAKARA: 2/2)

Surenin hemen başında Kur’an-ı Kerim *“kendisinde şüphe olmayan, yani*

kuşku ve çelişki olmayan kitap” olarak tanıtılmıştır. Bu önemli bir tespittir. Ve gerçekten de öyledir. Eğer sembolik anlatım üslubu çözülebilirse, içinde hiçbir tutarsızlığın olmadığı net bir şekilde görülebilir.

Peki İslam tarihine ve bugünkü İslamiyet inancına baktığımızda birbirleriyle çelişen yüzlerce mezhep ve bir o kadar da farklı anlayış ve yorumla karşılaşmamızın sebebi nedir?

Bunun ana nedeni sembolik bilgilerin farklı yorumlanmasıdır. Bir diğer neden de hadislerdeki farklı ve birbiriyle çelişen bilgilerdir.

Peki hadislerde niçin çelişkili ve Kur’an’ın ruhuna uymayan bilgiler bulunmaktadır?

Bu son derece önemli konunun üzerinde durmak istiyorum...

“Hadis”, söz ve haber demektir. Türkçemizde kullandığımız hadis sözcüğü, Hz. Muhammed’in sözleri olarak anılmaktadır.

Bunlar Hz. Muhammed’in ölümünden iki yüzyıla yakın bir zaman sonra bir araya getirilmiştir. Bu dönem mezhepsel çekişmenin ve tartışmaların İslam dünyasında çok yoğun olarak yaşandığı bir tarihtir.

Hadis külliyatını hazırlayanlar ne ölçüde titiz davranmışlar ve samimi olmuş olurlarsa olsunlar, toplayıp tasnif ettikleri hadislerin yukarıdaki ayette söylendiği gibi *“kendisinde şüphe olmayan, yani kuşku ve çelişki olmayan bir kitap”* olma özelliğinde değildir. **Bu özelliği bir tek Kur’an-ı Kerim’in kendisi taşımaktadır.**

Çünkü bu hadisler incelendiğinde; içlerinde yüzlerce çelişki, tutarsızlık, akla ve Kur’an’a uymayan terslikler olduğu görülmektedir.

Hz. Muhammed’in en büyük mücadelelerinden biri de Kur’an-ı Kerim’in dışında bir din kaynağının ortaya çıkmasını engellemek olmuştur. Yaşamı boyunca kendi sözlerinin yazılmasına müsaade etmemiş, kendisinden habersiz sözlerini yazanlara yazdıklarını imha ettirmiştir.

Onun bu isteğini kendisinin en yakın çevresi ve halifeler de uygulamış ve vefatından sonra 200 yıl boyunca hiçbir hadis toplama çalışması yapılmamıştır.

Bu konuda Prof. Dr. Yaşar Nuri Öztürk kitabında bazı tarihi İslam kaynaklarından önemli bilgiler aktarmıştır:

Hz. Muhammed'in bu davranışının ilk zamanlarda olduğunu, sonradan hadis yazımına müsaade ettiğini söyleyenler, tarihe, akla ve dinin ruhuna uymayan bir iddia içindedirler. İddianın yanlışlığını anlamak için klasik kaynaklara bakmak bile yeterlidir. Bir örnek olarak İbn Abdil Berr (ölm. h. 463)'in Câmiu Beyâni'l-İlm" adlı eserinden bazı satırlar aktaralım. Anılan eserin, "Hadisin Yazılmasının ve Kitaplarda Ebedileştirilmesinin Kerehâtine İlişkin Bab" adını taşıyan bölümünde şu satırları okuyoruz:

Rusul buyurmuştur ki: "Benden Kur'an dışında bir şey yazmayın. Benden Kur'an dışında birşey yazmış olan onu derhal yok etsin."

Zeyd b. Sâbit Muaviye'nin yanına gitmişti. Muaviye ondan bir hadis rivayet etmesini istedi ve bir kişiye de bunu yazmasını emretti. Bunun üzerine Zeyd şöyle dedi: "Resul bize sözlerinden herhangi birini yazmamamızı emretti ve yazmış olduklarımızı yok ettirdi."

Hz. Ali halka hitap ettiği bir konuşmasında şöyle demiştir: "Elinde yazılı hadis bulunan onu yok etsin. Şu bir gerçek ki insanlar ulemanın hadislerine uyup rablerinin kitaplarını terk ederek helâk olmuşlardı."

Ebu Said el-Hudri kendisinden bazı rivayetleri yazmak isteyenlere şunu söylemiştir: "Bu sözleri yazarak mushaflar mı vücuda getirmek istiyorsunuz?" Aynı zat böyle bir istek karşısında şunu da söylemiştir: "Resul'den rivayet ettiğim bir hadisi Kur'an mı yapmak peşindesiniz?"

İmam Malik şöyle diyor: Halife Ömer, hadisleri toplayıp yazdırmak istemişti. Sonra düşündü ve kararını şöyle açıkladı: "Hayır, Allah'ın kitabının yanında bir başka kitaba yer veremeyiz." Ömer bu kararının gerekçesini şöyle açıklamıştır: "Geçmiş zamana baktım ve gördüm ki, sizden önce bazı topluluklar vahyin dışında bazı kitaplar oluşturdular sonra bu kitaplara sarıldılar, Allah'ın kitabını terk ettiler. Allah'a yemin ederim ki, Allah'ın kitabının yanına bir başka kitabın varlığına ebediyyen razı olamam."

Hz. Ömer bu kararının ardından bütün valilerine genelge göndererek hadis adıyla ellerinde bulunan herşeyi yok etmelerini emretti. Dahhâk şöyle diyordu: "İnsanlar üzerinde öyle bir zaman gelecek ki, hadisler alabildiğince çoğalacak da Kur'an tozlar içinde kalacak ve hiç kimse ona bakmayacak."

İbn Abbas hadis yazmayı yasaklar ve şöyle derdi: "Sizden önceki ümmetlerin sapmaları bu şekilde kitaplar vücuda getirmek yüzünden

olmuştur.” (42)

Başta Hz. Muhammed olmak üzere sahabilerin önde gelenlerinin tümü, hadislerin yazılmasına engel olmak için büyük bir çaba sarf etmişlerdir. Bu konuda büyük bir hassasiyet gösterimiştir. Bunu da vahiyle gelen Kur’an-ı Kerim’in yanına bir başka kitap getirilmemesi ve hadislerin dilden dile aktarılırken bozulacağı endişeleri yüzünden yapmışlardı. Zaten Hz. Muhammed’in de kesin bu konuda emri vardı. Sözleri yazıya geçirilmeyecekti.

Eğer yazılması ve bir kitap haline getirilmesi istenseydi Hz. Muhammed ve çevresindeki çekirdek kadro, bunun için o dönemde çalışmalara başlar ve bunlar kaydedilmeye başlanırdı. Oysa ki tam tersi yapılmıştı o dönemde.

Fakat bu emre uymayanlar da vardı. Kur’an-ı Kerim’in gelmesiyle birlikte Yahudi Dini’nin ikinci plânda kalabileceği endişesi taşıyan bazı Yahudi din adamları, bu konuda tam anlamıyla bir kıskançlık içine girmişlerdi.

Ellerinde çok güzel bir fırsat vardı. Kur’an-ı Kerim’in gelişinden önce Arap toplumu dinlerle ilgili bilgileri kendilerinden alıyorlardı. Öğrenmek istediklerini onlara danışmaktaydılar. Çünkü gerçekten de Hz. Muhammed’in geldiği bölgede yaşayanların eski gelenekler ve kitabi dinlerle ilgili bilgileri yoktu. Edindikleri bilgileri çoğunlukla Yahudi din adamlarından öğrenmekteydiler. Bu nedenden dolayı da, onlara karşı Arap halkının büyük bir sempatisi oluşmuştu.

Hz. Muhammed’in vefatından sonra kıskançlığa düşen bazı Yahudi din adamları halkın güvenini ve sonra halifelerin güvenini kazanmak için Müslümanlığa geçtiklerini bildirmişlerdi. Böylelikle sözleri hâlâ güvenle dinlenmeye devam etti.

İşte ne olduysa bundan sonra oldu ve ipler koptu...

O ana kadar çok az sayıda hadis dilden dile konuşulurken bir anda bu

konuşulan hadislerin sayısı artmaya başladı. Nerdeyse her gün onlarca yeni hadis insanların dilinde konuşulmaya başlandı.

Bu sözünü ettiğimiz Müslümanlığa geçmiş gibi görünen ama içten içe Müslümanlığa zarar vermek isteyen Yahudi din adamları, bizzat Hz. Muhammed döneminde sahabilerle iç içe yaşamış kişileri de kullanarak hızla yalan hadis üretmeye koyulmuşlardı.

O dönemde en çok hadis üreten kişilerin başında Ebu Hureyre geliyordu. Hz. Ömer o dönem durmadan hadis üreten bu kişiyi fark etmiş ve ciddi bir şekilde tartaklayarak bu yaptığı işten vazgeçmesini, aksi takdirde çok ciddi olarak cezalandıracağını söylemişti. Görmüş olduğu bu tepkiden sonra Ebu Hureyre bir müddet yaptığı bu işe son vermişti ama Hz. Ömer'in vefatından sonra rahatlamış ve kaldığı yerden çalışmalarına devam etmiştir.

Vahyin üç kişiye emanet edildiği bunlardan birincisinin kendisi diğerlerinin ise Cebrail ve üçüncüsünün de Muaviye olduğunu ileri sürecek kadar işi üst boyutlara taşımışsa da, doğruyla yanlışı öyle bir harmanlamıştır ki, ileri gelen bazı sahabileri bile kandırabilmiştir.

Dinin başına onulmaz dertler açan hadis uydurma çığırı, Hz. Ömer'in kararlı ve imanlı dehasının sahneden çekilmesiyle ipini kopartarak yol almaya başladı.

İş giderek öyle bir noktaya geldi ki, zındınlık yüzünden boynu vurulan İbn Ebil Avca (ölm. 155/772) son nefesini vermeye yakın şöyle haykırıyordu: "İçinde helali haram, haramı helal kıldığım dört bin hadis uydurdum." (bkz: San'ani; Tavzihul-Efkâr, 2/75; Süyuti, Tahzir, 215)

Süyuti, Hammmad b. Zeyd'in şu sözünü naklediyor: "Zındıklar 12.000 hadis uydurdular." (bkz: Tahzir, 213) Ne ilginçtir ki o devirdehadis uyduranlara zındık deniyordu, şimdi ise uydurma hadislerle mücadele edenlere zındık deniyor. Anlaşılan, uydurmacılığın bugünkü tahribi daha şiddetli olacaktır. (43)

Bu şekilde başlayan dejenerasyon aradan geçen yıllarla birlikte iyice çığrından çıkmış ve ilk başlarda yüzlerce olan ağızdan ağıza dolaşan hadislerin sayısı yüzbinleri bulmuştu!... Evet yüzbinler...

İyi niyetli bazı hadis araştırmacıları bu hadislerin arasından seçmeler yaparak, doğruları yanlışları ayırt etmeye çalışmışlardı. Ancak gerçekten de

iş tam anlamıyla arapsaçına dönmüştü...

Bu konuda 10. yüzyılda araştırma yapan ve en az yüzbin hadisi ezbere bilen Dari Kutni'nin şu tespiti sanırım konuyu yeterince iyi özetlemektedir: (44)

"Yalan hadisler arasında sağlam hadis, siyah öküzün derisindeki tektük beyaz kıl kadardır." (45)

İbn Haldun gibi birçok İslam bilgini bu konuya dikkat çekmişlerse de, günümüzdeki geleneksel İslam inancının temelleri hadis külliyatına dayanmaktadır.

Ve yine ne ilginçtir ki, bu büyük dejenerasyonda çok büyük payı olan Ebu Hureyre yüce bir zat olarak değerlendirilmekte ve onun sürdüğü hadisler en güvenilir hadis kaynakları olarak değerlendirilmektedir!...

Günümüz gelenekçi İslam düşüncesini savunanların ha-dislerin bir araya getirilmesinde nasıl titiz davranıldığı ile ilgili hep ileri sürdükleri bir örnek vardır. Son olarak onların bu görüşünü sizlerle paylaşarak konumuzu toparlamak istiyorum.

Hadis nakledilen kişilerin doğruluğunu tespit etmek hususunda ne kadar titiz oldukları şu hikayeyle anlatılır:

"Meşhur bir hadisçi, kendisinden hadis naklettiği bir kişiyi görmek için onun bulunduğu yere seyahat etmiş. O yere vardığında, bu kişinin atına yiyecek verecekmiş gibi yapıp atı çağırdığını ve sonunda ata yiyecek vermediğini görmüş. Atı kandıran insanları da kandırabilir diye onun naklettiği hadisi almamış."

Bu hikayeyi anlatanlar, bizlerin *"aman hadisçiler ne titizmiş!"* deyip, onların yalancı hiç kimseden söz almadıklarını, böylece naklettikleri hadislerin ne kadar güvenilir olduğuna inanmamızı bekliyorlar.

Şimdi soruyorum...

Hz. Ömer ve Hz. Ali gibi iki halifenin yalancılıkla itham ettiği, Hz. Peygamber'in hanımı Hz. Ayşe'nin karşı çıktığı ve münakaşa ettiği bu zatın hadislerini kabul edenler evet sizlere soruyorum... Hz. Ömer, Hz. Ali ve Hz. Ayşe'nin bu tavırları atın kandırılmasından daha mı az önemlidir?!...

Bir an için dönüp de günümüzdeki hadis kitaplarına bakınca insanın tüyleri ürperiyor. Çünkü o dönemde çekirdek kadronun yaşadığı endişeler tam anlamıyla gerçekleşmiş durumdadır.

İşte bu nedenle temel kaynak, tartışmasız kaynak, yalnız ve yalnız Kur'an-ı Kerim'dir.

Zaten vahyi alan ve insanlara tebliğ eden Hz. Peygamber'in de dileği buydu... Biz bu dileğe uyuyoruz... Uymayanları da buradan uyarıyoruz... Vahye uyun, vahyi anlamaya çalışın diyoruz...

İmanın esası...

Sure, kalbin mühürlü olmasından ve bu nedenle de gerçekleri birçok kişinin göremediğini anlatan ayetlerle devam etmiş ve şöyle denmiştir:

> İnsanlardan, inanmadıkları halde, "Allah'a ve ahiret gününe inandık" diyenler de vardır. Bunlar Allah'ı ve mü'minleri aldatmaya çalışırlar. Oysa sadece kendilerini aldatırlar da farkında değillerdir.
> (BAKARA: 2/8,9)

"Kalbin mühürlü olması" içinde yaşadığımız Demir Çağ'da insanların şuurlarının kapalı olarak yaşamakta olduğunun sembolüdür. Yani insanlar olarak büyük bir çoğunlukla uyumaktayız ama uyuduğumuzun farkında değiliz. Bu nedenle de ayette *"farkında değildirler"* denmiştir.

Din dilinde *"kalp"*, ilahi gerçekliğin tecelli yeridir. İnsanın ölümsüz beni de kalp ile dile getirilmiştir. Kalp insanın içdünyasının merkezi olarak sembolleştirilmiştir.

İslam dini, yalnız bir iman meselesi değildir. İman ve amellerin toplamıdır. Söyledikleriyle yaptıkları yani içiyle dışı bir olmaktır.

İman, kalbin fiili ile dilin fiilinin toplamıdır. Bunların ikisi de imanın esasıdır. Bu, temel esastır. İmanın esası, kalp ile tasdiktir.

Surenin devamında çok tartışılan bir ayetle karşılaşıyoruz...

Ölü idiniz sizleri diriltti...

> Siz cansız (henüz yok) iken sizi dirilten (dünyaya getiren) Allah'ı nasıl inkar ediyorsunuz? Sonra sizleri öldürecek, sonra yine diriltecektir. En sonunda ona döndürüleceksiniz.
> (BAKARA: 2/28)

Evet çok konuşulan ve üzerinde çeşitli yorumlar yapan bu ayet ne yazık ki, Diyanet İşleri Başkanlığı'nın bu yeni mealinde, anlam bilerek ya da bilmeyerek gölgelenmiştir. Oysa ki önceki Diyanet İşleri Başkanlığı'nın mealinde ayet olduğu gibi aktarılmıştı:

"Ölü idiniz sizleri diriltti, sonra öldürecek sonra tekrar diriltecek ve sonunda O'na döneceksiniz."
(Diyanet İşleri Başkanlığı - Önceki)

Ölüydünüz, diriltti sizi. Sonra öldürür, sonra gene diriltir, sonra da gerisin geriye O'na dönersiniz.
(Abdülbaki Gölpınarlı)

Siz ölüler idiniz, O sizi diriltti; yine öldürecek, yine diriltecek; sonra O'na döndürüleceksiniz.
(Süleyman Ateş)

Siz ölülerdiniz, O sizi diriltti. Sizi yine öldürecek ve sonra diriltecektir. Nihayet O'na döndürüleceksiniz.

(Yaşar Nuri Öztürk)

Görmüş olduğunuz gibi diğer meallerde herhangi bir parantez ilavesi olmamış ve anlam gölgelenmemiştir. Yani *"henüz yokken"* değil, *"ölü idiniz"* denmektedir. Arada çok büyük bir fark var çünkü...

Ayeti baştan alarak ne anlatılmak istendiğini anlamaya çalışalım:

Bir ikişinin ölü olması için daha öncesi yaşaması gerekir. (1) Sonra diriltti derken yeniden doğduğu anlamı çıkar. (2) Sonra öldürecek ve tekrar diriltecek denmektedir. (3) Yani burada toplam 3 kez tekrardoğuş anlatılmaktadır. Bu, tekrardoğuşa işaret ettiği düşünülen Kur'an-ı Kerim'in en önemli ayetidir.

İnsanın halifeliği...

> Hani, Rabbin meleklere, "Ben yeryüzünde bir halife yaratacağım" demişti. Onlar, "Orada bozgunculuk yapacak, kan dökecek birini mi yaratacaksın? Oysa biz sana hamdederek daima seni tesbih ve takdis ediyoruz." demişler, (Allah da), "Ben sizin bilmediğinizi bilirim" demişti.
> (BAKARA: 2/30)

Halifelik (hilafet) önderlik, yöneticilik ve birine vekalet etmek anlamlarındadır. Kur'an-ı Kerim'de bu kelime iki yerde tekil (halife), yedi yerde de çoğul olarak (hulefa, halâif) kullanılmıştır.

Kur'an-ı Kerim'in altı ayrı suresinde geçen insanın halifeliği, tüm kullanılan ayetlerde, insanın Tanrı'nın vekili olarak kozmik ve evrensel bir emanet taşıyıcısı olduğunu ifade eder. Yeri geldikçe değindik yine yeri gelince bu konuya tekrar değineceğiz.

Allah'ın ben sizin bilmediğinizi de bilirim sözü önemlidir. Yeni başlayacak dönemin yaşanması gerektiğinin bir zaruretini gösterir. Bu insanlığın aşağıya iniş sürecidir. Aynı zamanda insanın kendi kökenini ve

ilahi bağlantısını da bu dönem içinde unutacağını anlatır. Bu konu üzerinde Sad Suresi'nde yeterince durmuştuk.

Kayadan su çıkartan Hz Musa'nın asası...

Surede Hz. Musa'nın mucizelerinden birine de değinilmiş ve Mısır'da eğitildiği mabetden aldığı asası ile kayadan su çıkartması şöyle anlatılmıştır:

> Hani, Musa kavmi için su dilemişti. Biz de, "Asanı kayaya vur" demiştik, böylece kayadan on iki pınar fışkırmış, her boy kendi su alacağı pınarı bilmişti. "Allah'ın rızkından yiyin, için. Yalnız, yeryüzünde bozgunculuk yaparak fesat çıkarmayın" demiştik.
> (BAKARA: 2/60)

Surede Hz. Musa ve o dönemde yaşananlara genişce yer verilmiş ve daha önce aktarılan konular tekrar edilmiştir. Yine İsrailoğulları'nın Hz. Musa'nın getirdiği dini anlayamadıkları anlatılırken daha önce üzerinde durduğumuz ümmilik meselesine Kur'an-ı Kerim'in nasıl yaklaştığını çok açık bir şekilde gösteren bir ayete yer verilmiştir:

> Bunların bir de ümmi takımı vardır; Kitab'ı (Tevrat'ı) bilmezler. Onların bütün bildikleri bir sürü kuruntulardır. Onlar sadece zanda bulunurlar.

(BAKARA: 2/78)

Burada dinleri konusunda bilgi sahibi olmayan ve kitaplarını bile okumamış olan kimselere Kur'an-ı Kerim'in ümmi dediğini bir kez daha görmekteyiz.

Hz. Musa ve İsrailoğulları'na oldukça geniş yer verilen surede, İsrailoğulları'nın *"yeryüzünde bozgunculuk yaparak fesat çıkarmayın"* diye uyarılmalarına rağmen, bu uyarıya uymadıkları ve sadece çok az bir bölümünün öğretiyi anlayabildikleri, çoğunluğunun anlayamadığı anlatılırken şöyle denmiştir:

> Yoksa siz Kitab'ın (Tevrat'ın) bir kısmına inanıp, bir kısmını inkâr mı ediyorsunuz? Artık sizden bunu yapanın cezası, dünya hayatında rezil olmaktan başka bir şey değildir. Kıyamet gününde ise onlar azabın en şiddetlisine uğratılırlar. Çünkü Allah yaptıklarınızdan habersiz değildir.
> (BAKARA: 2/85)

Ya herrü ya merrü...

Surenin ortalarına doğru bir zamanlar Babil'de yaşanan yoğun kara maji uygulamaları ile ilgili açıklamalara yer verilmiş ve iki melekten söz edilmiştir... Bu melekler Hârut ve Mârut'dur:

> ... Şeytanlar, insanlara sihri ve (özellikle de) Babil'deki Hârût ve Mârut adlı iki meleğe ilham edilen (sihr)i öğretmek suretiyle küfre girdiler... Böylece (insanlar) onlardan kişi ile karısını birbirinden ayıracakları sihri öğreniyorlardı...
> (BAKARA: 2/102)

Bir zamanlar gerçekten de Babil'de çok yoğun kara maji uygulamaları yapılmaktaydı. Negatif enerji merkezleriyle kurulan yoğun ruhsal irtibatlarla da bu majik uygulamalar desteklenmekteydi. Kurulan bu negatif ruhsal plânların ismi Hârut ve Mârut olarak bildirilmiştir.

Dilimizde kullanılan bir tabir vardır: *"Ya herrü ya merrü."* Bu tabir, zor ve tehlikeli bir durum karşısında *"ne olursa olsun"* gibi kötü olasılığın da göze alındığını anlatır... Ve çıkışı Hârut ve Mârut'a ait Kur'an-ı Kerim'de anlatılan bu bilgiye dayanır.

Râinâ demeyin...

Bu ayetten sonra sure yine İsrailoğulları ile ilgili anlatımlarla devam etmiştir.

> Ey iman edenler! "Râinâ" (bizi gözet) demeyin, "unzurnâ" (bize bak) deyin ve dinleyin. Kafirler için acıklı bir azap vardır. Yoksa, daha önce Musa'nın sorguya çekildiği gibi, siz de peygamberinizi sorguya çekmek mi istiyorsunuz?...
> (BAKARA: 2/104,108)

Vahyin devam ettiği dönemde, sahabiler Hz. Muhammed'in nasihatlerinden daha çok yararlanmak için ona, *"Râinâ"* (Bizi gözet), diyorlardı. İsrailoğulları sahabilerle alay etmek için bu ifadeyi çobanımız bizi gözet tarzında söylemeye başlamışlardı.

Ayette "Râinâ" yerine, "Bize de bak", "Bizi de gözet" anlamındaki, *"Unzurnâ"* ifadesinin kullanılmak istenmesinin nedeni buydu.

Yüzünüzü nereye dönerseniz ben oradayım...

Doğu da, Batı da (tüm yeryüzü) Allah'ındır. Nereye dönerseniz Allah'ın

yüzü işte oradadır...
BAKARA: 2/115)

Sufi öğretisine göre, *"Allah, adeta varlığın ruhu, varlık da adeta Allah'ın vücudu gibidir..."* Bu söz aynı zamanda tanrısallığın her yerde olduğu ve kutsallığın tüm evrene yayılmış bir olgu olduğu anlamına gelir. Ezoterizme göre kutsiyet merkezi hiçbir yerde olan, tüm yüzeye yayılmıştır. Merkez her yerdedir. Kutsiyet her yerdedir...

Tüm dinlerin birliği ve tüm dinlerin belli bir program dahilinde indirildiğini dile getirilen ayetle sure devam etmiştir:

Deyin ki: "Biz Allah'a, bize indirilene (Kur'an'a), İbrahim, İsmail, İshak, Yakub ve Yakuboğullarına indirilene, Musa ve İsa'ya verilen (Tevrat ve İncil) ile bütün diğer peygamberlere Rab'lerinden verilene iman ettik. Onlardan hiçbirini diğerinden ayırt etmeyiz ve biz ona teslim olmuş kimseleriz."
(BAKARA: 2/136)

Kıbleye dönün...

Yüzünü Mescid-i Haram yönüne çevir. Siz de nerede olursanız olun, (namazda) hep o yöne dönün. Şüphesiz kendilerine kitap verilenler, bunun Rabblerinden (gelen) bir gerçek olduğunu elbette bilirler.
(BAKARA: 2/144)

Kâbe'nin de içinde bulunduğu alanı çevreleyen büyük mescide Mescid-i Haram denilmektedir. *"Hürmetli Mescid"* anlamına gelir.

Hz. Muhammed, Hicri ikinci yılın ortalarına kadar namazlarda Kudüs tarafına yöneliyordu. Bir ikindi namazı sırasında Kâbe'ye doğru yönelmesini isteyen bir vahiy aldı. Kudüs'e doğru yönelerek başlanan bu namaz, Kâbe'ye

yönelerek tamamlandı. Ve bundan sonra tüm namazlar bu şekilde kılınmaya başlandı.

Bu sadece şekilsel bir değişim değildi. Spiritüel coğrafyada önemli merkezlerden biri olan Kâbe'ye Müslümanları yönlendirmek için yapılan bir değişimdi. Bir zamanlar Kudüs'ün de bu tür önemli merkezlerden biri olduğu bilinmektedir.

İsmin anılması... Destek Alametleri Yasası...

Öyleyse yalnız beni anın ki ben de sizi anayım.
(BAKARA: 2/152)

Ezoterizm'de ismin çok önemli bir yeri vardı...

Sufizmde zikir çalışmalarının temeli bu ayette anlatılan bilgiye dayanmaktadır.

Konuyu açalım...

Parça bütüne aittir. Ve parça bütüne ait bilgiye sahiptir. Evreni oluşturan en küçük birimde bile bütünün bilgisi gizlidir. İşte ezoterik öğretilerde: *"İnsanda Tanrısal Sırlar gizlidir, bu nedenle de kendini bilen Rabbini bilir"* denmesinin asıl nedeni budur. Evrenin sırlarını çözmek için dünya yeterlidir. Çünkü evrensel oluşum prensibine göre nasıl ki insanda *"Tanrısal Sırlar"* gizliyse, dünya da da *"Evrensel Sırlar"* gizli bulunmaktadır... Yani evrendeki en küçük bir unsurda bile *"Bütün"*e ait bilgi gizli bulunmaktadır.

Az önce üzerinde durduğumuz, *"nereye bakarsanız Allah'ın yüzünü görürsünüz"* sözünün kastettiği anlamlardan biri de işte bu ezoterik bilgilerde saklıdır.

Orta Asya'da yaşayan Eski Türkler'de çocuğa rastgele bir isim verilmezdi. Bu gelenek Anadolu'da kısmen de olsa değişikliğe uğrayarak yaşatılmıştır. Anadolu'da yeni doğan çocuğa bir isim verilirken o ismin, gelecekte o kişinin karakterini, toplum içindeki yerini ve başarısını şekillendirecek sembolik bir öz taşımasına dikkat edilirdi. Yani ismin içerdiği anlamı ve niteliği, sahibine

geçirdiğine inanılmaktadır ki, burada da anolojik düşünceyi tüm etkinliğiyle görmekteyiz.

Eski toplumların birçoğunun geleneklerinde, herhangi bir kişinin ismini bilen o kimseye majik etki yapabilme kudretini de elde etmiş sayılırdı. En eski dinsel metinlerden olan Popol-Vuh'ta da bu açıkça ifade edilmiştir. Örneğin bir Kızılderili, beyaz olan birine ismini söylerse, bu çok büyük bir itimadın işaretiydi. Çünkü isim de o kişinin bir parçasıydı ve hatırlanacağı üzere parça bütüne aitti...

İsim insanın bir parçasını teşkil ettiğine göre isim üzerine yapılacak bir etki, *"parçanın başına gelen bütünün de başına gelir"* prensibince o ismin sahibini de etkileyecek demektir.

Bu bilgiler ışığında ayeti ele alacak olursak ***"beni anın"*** demekle ismimi söyleyin denmektedir.

İsmin anılmasıyla da, o ilahi enerjiyle kucaklaşmanın mümkün olabileceği ifade edilmektedir. İsmimi anın ben de sizi anayım derken, o enerjiyle irtibata girebilirsiniz denmektedir.

Sufi öğretilerinde Allah isminin zikirlerde kullanılmasının nedeni de budur. Hatırlanacağı üzere en çok kullanılan sufi zikirlerinin başında "lailaheillallah" gelmekteydi..

Hz. İsa da *"iki kişi gelip de beni anarsa üçüncüsü ben olurum"* diyerek bu kozmik yasaya işaret etmiştir.

Surenin devamında 186. ayette, dua ve sesin etkileri konusundaki açıklamalarımızla burada üzerinde durduğumuz konular birlikte ele alınırsa bu ayetin anlamı daha kapsamlı olarak ortaya çıkacaktır.

Surenin hemen devam eden ayetinde bu konuya biraz daha açıklık getirilerek şöyle deniyor: Sabır ve namaz...

> Ey iman edenler! Sabrederek ve namaz kılarak Allah'tan yardım dileyin.
> Şüphe yok ki Allah sabredenlerle beraberdir.
> (BAKARA: 2/153)

Neml Suresi'nde namazın metafizik yönü üzerinde durmuştuk. Doğru uygulandığında büyük bir ruhsal güce bizi ulaştıran çok önemli bir ritüeldir.

Sabır ise, insanı ruhen olgunlaştırır, geliştirir ve güçlendirir. Bir şeyi yapacakken yapmama gücünü kullanmak, meydana gelen bir sıkıntıya isyan etmeden katlanabilmek ve bu zorluğa karşı durabilmek, büyük bir enerjinin bizde depolanmasına sebebiyet verir. Bunu gerçekleştirmek gerçekten de ruhsal bir olgunluğa ve ruhsal bir güce sahip olmayı gerektirir ve bu uygulandıkça bu güçler daha da artar...

Allah'ın sabredenlerle beraber olduğunun söylenmesinin nedeni budur.

Safa ve Merve tepeleri...

Şüphesiz, Safa ile Merve Allah'ın (dininin) nişanelerindendir. Onun için her kim hac ve umre niyetiyle Kâ'be'yi ziyaret eder ve onları da tavaf ederse bunda bir günah yoktur.
(BAKARA: 2/158)

Safa ile Merve, Kâbe'nin Doğu tarafında bulunan iki tepenin adıdır.

"Nişane" eser, iz, belirti anlamına gelen bir sözcüktür. Ayette Safa ve Merve Tepeleri'nin Allah'ın nişanelerinden olduğu söylenmektedir. Bilindiği gibi gerek dinsel öğretilerde gerekse de inisiyatik öğretilerde dağların ve tepelerin önemli bir yeri vardır. Bu konu üzerinde daha önce durmuştuk. Belli ki bu tepeler, İslamiyet öncesi Arap geleneklerinde önemli inisiyatik merkezler arasında yer almaktaydı.

Bu bölge büyük bir ihtimalle ruhsal kozmik irtibatların da kurulduğu bir yerdi. Ancak daha sonra bu merkezler fonksiyonunu bitirmiş bir anı olarak o devirlere intikal etmişti. Ayette de bu merkezlerin tavaf edilmesinde bir günah olmayacağı ve eskinin bir anısı olarak, o bölgeye saygı gösterilebileceği ifade edilmiştir.

İslamiyetin gelişinden önce Safa ve Merve tepelerinde o eski geleneklerinin sembolleri olan bazı heykeller bulunmaktaydı ve halk bu tepelerde o eski geleneklerine olan saygısını göstermek için o heykellerin etrafında tavafta bulunuyordu.

Günümüzde bu bölge Hac görevini yerine getiren hacılar tarafından da hâlâ tavaf edilmektedir.

İslam’ın şartları belirleniyor...

Sure İslamiyetin temel şartlarını anlatan ayetlerle devam etmiş ve şu esaslar üzerinde durulmuştur:

1– Allah’a iman,
2– Ahirete iman,
3– Meleklere iman,
4– Vahye, vahyin mesajlarından oluşan kitaplara iman,
5– Peygamberlere iman,
6– Namaz kılmak,
7– Zekât vermek,
8– Oruç tutmak,
9– Verilen sözün tutulması,
10– Sabırlı olmak,
11– Akrabaya, yetimlere, öksüz ve yoksullara, yolda kalmışlara, ihtiyaç sahiplerine, özgürlüğü elinden alınmışlara yardım etmek.

Duanın Gücü...

> Kullarım, beni senden sorarlarsa, (bilsinler ki), gerçekten ben (onlara çok) yakınım. Bana dua edince, dua edenin duasına cevap veririm. O halde, doğru yolu bulmaları için benim davetime uysunlar, bana iman etsinler.
> (BAKARA: 2/186)

“Belirli bir amaç güdülerek, sözcük, sembol, imaj ve düşünceler aracılığıyla, insanın psişik enerjisini belirli bir hedefe yönlendirmesiyle ilahi veya doğa üstü âlemle irtibat kurma girişimi.” Duayı sözlükler böyle tanımlamaktadır.

Dini sözlüklerdeki tanımı ise şöyledir: *“Affedilme, bir talepte bulunma, dinsel kuralları yerine getirme, şükretme amacıyla Tanrı’ya sesli ya da sessiz yakarış.”*

Gerek bireysel olarak gerekse de toplu hâlde yapılan dualarda enerjetik

düşünce formları devreye girmektedir.

Özellikle toplu olarak yapılan dualar sırasında oluşan düşünce formlarının gücü daha etkin olmaktadır. Bu nedenle eski ezoterik ve okült çalışmalarda toplu konsantrasyon ve özel dua çalışmalarına çok önem verilmiştir. Mabetlerde belirli zamanlarda gerçekleştirilen yoğun konsantrasyon ve dua çalışmalarıyla oluşturulan yoğun düşünce formları adeta bir ışın demeti gibi mabetten dışarıya yayılırdı.

Günümüzde parapsikoloji alanındaki çalışmalarda da bu yöntem özellikle şifa çalışmalarında hâlen uygulanmaktadır.

Tasavvufi ve mistik çalışmalarda da bu dua etme yönteminden faydalanılmış ve vecd hâline girmenin bir yolu olarak bu teknikten yararlanılmıştır.

Mistiklere göre doğru dua yüksek şuura ve ruhsal âlemlere yapılmış bir hamledir. Mistik çalışmalarda dua ile zikir birbirlerinin devamı hatta parçası gibi kullanılmıştır. Çekilen zikirle oluşturulan yoğun enerji girdapları, düşünce formlarına dönüştürülerek, vecd hâlinin yakalanmasında önemli bir rol oynamaktaydı.

Görüldüğü gibi, dua: *“Allahım bana şunu ver, bunu ver”* demenin ötesinde çok farklı bir yaptırımsal etkiye sahiptir. Hiç değilse eskiden öyleydi...

Duaların bu etkisi hem düşünce konsantrasyonuyla hem de sesin meydana getirdiği etkiyle ilgilidir.

Sesin büyüsel bir güce sahip olduğu çok eski çağlardan beri ileri sürülmüştür. Ezoterik bilgilere göre, eski toplumlar, ağır taş blokları kaldırmada, şifa çalışmalarında, farklı bir şuur hâline geçtikleri mistik deneyimlerinde ve çeşitli psişik çalışmalarında, sesin büyüsel gücünden yararlanabiliyorlardı. Başta Heradot olmak üzere birçok ünlü tarihçi, antik kentlerin duvarlarının, dev taş bloklarının, piramitlerin bu teknikle inşa edildiğine dair gözlem ve bilgilerini aktarmışlardır.

İnsan kulağı yaklaşık 16 Hz’den (saniyede 16 titreşim) daha düşük ve 20 KHz’den (saniyede 20.000 titreşim) daha yüksek frekanslı sesleri duyamamaktadır.

Bizim duyabildiğimiz ve duyamadığımız tüm sesler fizikte açıklandığı gibi sadece hava ve su gibi yoğun ortamlardaki titreşim dalgalarından ibaret değildir.

Sesin fiziksel ortamın yanısıra astral plânda yayılan dalgaları da vardır ki,

bu titreşimlerin insan üzerindeki etkisi, fiziksel titreşim dalgalarının etkisinden çok daha önemlidir.

Belirli bir frekansa sahip her bir müzik notası ve alfabedeki harflerle ifade edilen her ses tınısı, fiziksel ortamda meydana getirdiği dalgalanmalara benzer dalgalanmaları, astral ortamda da meydana getirir. Bu nedenle birçok sesin bileşiminden oluşan ve bir titreşimler skalası oluşturan her sözcüğün, her cümlenin söylenişinde veya her bir melodinin çalınışında astral ortamda birtakım karmaşık, fakat ahenkli dalgalanmalar ve çevreye etkide bulunan birtakım tesir girdapları yaratılmış olur.

Ezoterik bilgilerde Ses Majisi (büyüsü) denilen bir tanımlama vardır...

Ses Büyüsü:

Seslerin tek tek astral özelliklerinin ne olduğunu, bileşimlerinin nasıl etkiler yarattığını, bu etkilerin canlı ve cansız nesneler üzerinde hangi sonuçları meydana getirdiğini, yine bu etkilerin en üst boyutta olabilmesi için bu seslerin ne şekilde çıkartılması gerektiğini, yani sesin tonu, şiddeti, telaffuzu, nefes ve düşüncelerle uyum ilişkisini inceleyen kökeni çok eskilere dayanan bir bilimdir.

Okült ve ezoterik kaynakların; bazı ilahi kökenli isimlerin, kutsal mantraların ve tasavvufi çalışmalardaki zikirlerin özel biçimlerde telaffuz edildiklerinde birtakım majik etkiler yarattığını söylemelerinin asıl nedeni budur.

Hatta bir işe başlarken ilahi bir isim zikredilme geleneğinin de kökeni buna dayanır. Örneğin İslamiyet'te *"Bismillahirrahmanirrahim"* diyerek bir işe başlamak gibi...

Bir zamanlar mabetlerin duvarlarının arasından sızdırılmamaya özen gösterilen maji bilminin sırları ve düşünce gücünün inanılmaz etkileri artık günümüz parapsikoloji çalışmalarında bilimin ışığında araştırılmaktadır.

Günümüzde yapılan birçok parapsikoloji deneyinde, düşünce gücünün neler yapabileceğiyle ilgili çok çarpıcı delillere ulaşılmış durumdadır. Parapsikoloji laboratuvarlarında birçok telekinezi medyomu, düşüncelerini konsantre ederek gerçekleştirilen deneylerde bir kurbağanın kalbinin bu

yöntemle rahatlıkla durdurulabildiğini ya da çatal ve bıçakların yine bu yöntemle rahatlıkla eğilip bükülebildiğini ispatlamışlardır.

Ve böylelikle neden bu bilgilerin herkese açıklanmadığı da daha iyi anlaşılmıştır. Çünkü siz, metoduna uygun bir konsantrasyon ve imajinasyonla karşınızdaki bir kimsenin böbreğinde oluşmuş bulunan taşı parçalayabileceğiniz gibi, beynindeki kılcal damarları da çatlatabilirsiniz. Yani sizin bilgi ve yeteneğinizi hangi amaca yönlendirdiğiniz önemlidir. Hemen belirtelim ki, Atlantis'te ve daha sonra bu bilgilerin aktarıldığı başta Tibet ve Babil olmak üzere dünyanın birçok bölgesinde bu bilgi ve yeteneklerini insanların zararına kullanan çok sayıda kişi olmuştur.

Savaş kaçınılmazdı...

Hz. Musa ile başlayan kitabi dinler dönemi bilindiği gibi hiç de kolay geçmemiş, yeni gelen dinlere karşı çok büyük bir direnç gösterilmiştir.

Bu zorluğu vahyin başladığı andan itibaren Hz. Muhammed ve yakın çevresi de yaşamış ve Mekke'yi terk etmek zorunda bile kalmışlardı. Sonunda savaşla kaçınılmaz bir sonuç olarak karşı karşıya gelinmişti... Bu savaşın kaçınılmaz olduğu da Hz. Muhammed'e bildirilmiş ve yapılması gerekenlerle ilgili açıklamalarda bulunulmuştur:

> Sizinle savaşanlara karşı Allah yolunda siz de savaşın. Ancak aşırı gitmeyin... Çünkü Allah aşırı gidenleri sevmez. Sizi çıkardıkları yerden (Mekke'den) siz de onları çıkarın... Yalnız, Mescid-i Haram yanında, onlar sizinle savaşmadıkça, siz de onlarla savaşmayın... Sizinle savaşırlarsa (siz de onlarla savaşın) onları öldürün.
> (BAKARA: 2/190,191)

İçkiyi ve kumarı sorarlar...

İçki konusunda da sorulan sorulara ayette şu açıklamada bulunulmuştur:

Sana içkiyi ve kumarı sorarlar. De ki: “Onlarda hem büyük günah, hem de insanlar için (bazı zahiri) yararlar vardır. Ama günahları yararlarından büyüktür.”
(BAKARA: 2/219)

Evlilik ve evlilik ile ilgili çeşitli sosyal konulara değinerek devam eden surede, Cebrail ile ilgili önemli bir bilgi içeren bir ayete yer verilmiştir.

İşte bunlar Allah’ın âyetleridir. Biz onları sana hak olarak okuyoruz. Şüphesiz sen, Allah tarafından gönderilmiş peygamberlerdensin.
(BAKARA: 2/252)

Daha önce bu konuyu ele almıştık ama Cebrail’in bir grubun üyesi olduğunu çok açık bir şekilde anlatan ayetlerden biri olduğu için özellikle üzerinde durmak istedim. *“Biz onları sana okuyoruz”* sözüyle Cebrail’in tek olmadığı ve bir grubun üyesi olduğunu anlıyoruz. Yani Cebrail, ruhsal bir plânın üyesi ya da sözcüsü konumundaki bir varlıktır.

Kürsi gökleri ve yeri kuşatmıştır...

Onun kürsüsü bütün gökleri ve yeri kaplayıp kuşatmıştır. (O, göklere, yere, bütün evrene hükmetmektedir.) Gökleri ve yeri koruyup gözetmek ona güç gelmez. O, yücedir, büyüktür.
(BAKARA: 2/255)

Kürsi, sözlükte, üzerine tek başına oturulan taht ve koltuk anlamına gelir. Mecazi olarak ise güç, hakimiyet ve egemenlik anlamına gelir.

Kur’an-ı Kerim’de ise Kürsi, Arş’ın altında ve göklerin üzerindeki ilahi bir oluşum olarak tanımlanmıştır.

Melekut Âlemi olarak da isimlendirilen Evrensel İdare Mekanizması’nın hiyerarşik yapısı içinde fonksiyon gören Kürsi hakkında ezoterik bilgileri

daha önce sizlerle paylaşmıştım...

Dinde zorlama yoktur...

Dinde zorlama olmadığı ve insanların bu konuda zorlanmayacakları bizzat vahiyde tek bir sözle özetlenmiş ve insanların seçme özgürlüğünde serbest bırakıldığı açıklanmıştır:

> Dinde zorlama yoktur...
> (BAKARA: 2/256)

Öte âlemde zamanın farklı algılanışı

Ölümün nasıl bir şey olduğu eski inisiyatik merkezlerde inisiye adaylarına belirli teknikler kullanılarak gösterilebilmekteydi. Burada da buna benzer bir anlatımla karşılaşıyoruz. Anlatılan kıssada zamanın öte âlemde nasıl farklı işlediği hakkında bilgi verilmektedir. Öte âlem hakkında önceki surelerde yaptığımız metapsişik kökenli bilgiler ışığında bu ayeti okumanızı öneririm.

> Bunun üzerine, Allah onu öldürüp yüzyıl ölü bıraktı, sonra diriltti ve ona sordu: “Ne kadar (ölü) kaldın?” O, “Bir gün veya bir günden daha az kaldım” diye cevap verdi. Allah şöyle dedi: “Hayır, yüz sene kaldın. Böyle iken yiyeceğine ve içeceğine bak, henüz bozulmamış. Bir de eşeğine bak! (Böyle yapmamız) seni insanlara ibret belgesi kılmamız içindir.
> (BAKARA: 2/259)

Yardımlar gizli yapılmalıdır...

Yapılan yardımların gizli yapılmasının çok daha hayırlı olduğu bildirilirken, insanlara gösteriş için değil, vicdanları için yardım yapmaları

konusunda nasihat edilmiştir.

> Sadakaları açıktan verirseniz ne güzel! Fakat onları gizleyerek fakirlere verirseniz bu, sizin için daha hayırlıdır ve günahlarınızdan bir kısmına da keffaret olur.
> (BAKARA: 2/271)

Faiz meselesi...

Çeşitli toplumsal ve etik kurallarla ilgili bilgilere yer verilen surede, günümüzde çok tartışılan faiz konusuna değinilmiş ve faizin dinen yasaklandığı bildirilmiştir:

> Faiz yiyenler, ancak şeytanın çarptığı kimsenin kalktığı gibi kalkarlar. Bu, onların, "Alış veriş de faiz gibidir" demelerinden dolayıdır. Oysa Allah alışverişi helal, faizi haram kılmıştır.
> (BAKARA: 2/275)

Sorumluluk Yasası...

Sure son derece güzel bir evrensel prensibi vurgulayan bir ayetle sona ermiştir:

> Allah bir kimseyi ancak gücünün yettiği şeyle yükümlü kılar.
> (BAKARA: 2/286)

Yükümlü kılmak varlığın doğarken üstlendiği genel hayat plânını ifade eder. Ayette geçen açıklama, doğmadan önce hazırlanan ve bizlerin de kabul ettiği genel kaderimizi anlatan bir sözdür.

Doğduğumuz andan itibaren artık o hayat plânının uygulanmasıyla sorumlu bulunuruz ve onu elimizden geldiğince en iyi şekilde yerine getirmeye çalışırız. Ancak bunu yaparken doğmadan önceki bu plânı

unutmuş bir şekilde yaşamımızı sürdürürüz. Durum böyle olunca da, zaman zaman kaderimizden şikayet ettiğimiz anlar olabilmektedir. Ayet, bu duruma aslında dikkatlerimizi çekmektedir.

Yapılan hayat plânı bizim gerçekleştirme gücünde olduğumuz bir plândır. Gücünün yetmeyeceği bir plânla hiçbir varlık dünyaya yollanmamaktadır. Çünkü nasıl bir plânla dünyaya doğacaksak ona uygun yetenek ve becerilerin kullanılmasına da imkan sağlayacak zihinsel, ruhsal ve fiziksel özelliklerle de donatılarak buraya yollanmış bulunuyoruz.

Ayette anlatılan işte budur: *"Hayat plânınıza uygun yeteneklere sahipsiniz, sizden fazlası beklenmiyor, yapmanız gerekenleri yapacak güce ve yeteneğe sahipsiniz"* denmektedir.

Ezoterizmde bu konu evrensel yasalar içinde ele alınmış ve *"Sorumluluk Yasası"* olarak isimlendirilmiştir. Sorumlu olduğumuz hayat plânımızı ifade eden bir tanımlamadır bu.

Sözünü ettiğimiz *"Sorumluluk Yasası"*nın tezahürünü biyolojimizde görebiliriz. Biyolojik bedenimizde her hücrenin kendi başına yapması gereken sorumluluklar vardır.

Örneğin bir beyin hücresinin ya da kas hücresinin üreme hücresinden çok büyük farklılıkları vardır. Ama hepsinin temel amacı vardır, kendi sorumluluğunu yerine getirmek. Bundan dolayı hepsi kendi vazifesini yerine getirip, dayanışma ile çalıştıklarında vücut sağlıklı olarak yaşamına devam eder. Canlılığın sürmesi için gerekli bir şarttır bu. Kas hücresi ben beyin hücresi olmak istiyorum diyemez. Dememelidir... Sorumluluğunu yerine getirmelidir.

Bir hücre kendi sorumluluğunu getirmediği zaman ne olur? Kendi sorumluluğunu bırakıp kendi başına hareket etmeye başladığında kanserli hücreler oluşmaya başlar.

Ayette anlatılan bir diğer bilgi de işte budur. Yükümlü olduğunuzu yapın.. Ve bu güç sizde vardır. Yükümlü kılmak sorumluluk yasasının Kur'an-ı Kerim'deki ifadesidir.

Bu aynı zamanda bildiklerimizden sorumluyuz anlayışını da içinde barındıran bir ayettir...

ENFÂL SURESİ

Bedir savaşından sonra inmiştir. 75 ayetten oluşan sure, adını ilk ayetteki *“savaş ganimeti”* anlamına gelen *“el-Enfâl”* kelimesinden almıştır.

Kutsal savaş...

Savaş ortamında inen surede; çoğunlukla savaş ve sonuçlarıyla ilgili ayetlere yer verilirken, aynı zamanda yukarısı ile aşağısının nasıl el birliğiyle bir vazifeyi yerine getirmiş olduklarınıda görme imkanına ulaşıyoruz.

> Hani Rabbinizden yardım istiyor, yalvarıyordunuz. O da, “Ben size ard arda bin melekle yardım ediyorum” diye cevap vermişti. (ENFÂL: 8/9)

Bu bir dinin ortaya çıkabilmesi için nasıl bir mücadelenin yürütüldüğünü gösteren ayetlerden biridir.

Ayette, ruhsal plânların bu mücadelede yeryüzünde bu dini kurmak için vazifesini yapmaya çalışanlara nasıl yardımcı oldukları anlatılmaktadır. Ayette açıkça bin melekle Hz. Muhammed ve çevresindekilerin desteklendiğinin söylenmesi bunun açık bir göstergesidir.

> (Savaşta) onları siz öldürmediniz, fakat Allah onları öldürdü. Attığın zaman da sen atmadın, fakat Allah attı. (ENFÂL: 8/17)

Yapılan savaşın bir dinin ortaya çıkabilmesi için bir mecburiyet oluğu bu şekilde dile getirilmiştir. Yani savaşa katılanların bunu bir vazife olarak yaptıkları vurgulanmıştır.

Bu birlikteliğin daha ilk baştan beri sürdüğü de surenin devam eden ayetinde açıklanmıştır:

O vakti hatırlayın ki siz yeryüzünde güçsüz ve zayıf idiniz. İnsanların sizi kapıp götürmesinden korkuyordunuz. Derken Allah sizi barındırdı, yardımıyla destekledi...
(ENFÂL: 8/26)

Bu birlikteliği ifade eden bir başka ayette de şöyle denmiştir:

Hani kafirler seni tutuklamak veya öldürmek, ya da (Mekke'den) çıkarmak için tuzak kuruyorlardı. Onlar tuzak kuruyorlar. Allah da tuzak kuruyordu.
(ENFÂL: 8/30)

Yeni gelen dine karşı olanlar Hz.Muhammed'in Medi-ne'ye göç edeceğini öğrenince, ona engel olmak için bir çare bulmak üzere, "Dâru'n-Nedve'de toplandılar.

Mekke'den Medine'ye göçün gerçekleşmesi hâlinde Müslümanlığın önünü kesemeyeceklerini düşünüyorlardı. Toplantıda, Hz. Muhammed''in hapsedilmesi, sürgün edilmesi ya da öldürülmesi ile ilgili seçenekler üzerinde durdular. Öldürmek kesin çözümdü ama Haşimoğulları'nın problem çıkarmasından endişe ediyorlardı.

Ebu Cehil şöyle bir çözüm teklif etti: *"Her kabileden bir genç seçelim, ellerine birer kılıç verelim, hepsi birden hücum edip onu öldürsünler. Böyle yaparsak, Haşimoğulları bütün kabileleri karşısına almaya cesaret edemez."*

Bu görüş kabul edilince, Cebrail durumu derhal Hz. Muhammed'e bildirmiş ve Hz. Muhammed de kendi yatağına Hz.Ali'yi yatırarak, Hz.Ebubekir'le birlikte Mekke'den çıkmış ve böylelikle göç gerçekleşmişti. Ayette söz konusu edilen tuzak, işte bu yapılan plândır.

Onların, Kâ'be'nin yanında duaları ıslık çalıp el çırpmaktan ibarettir...

(ENFÂL: 8/35)

İslam’a inanmayanlar Mescid-i Haram’da Müslüman-lar’ın ibadetine engel oluyorlardı. Kendileri de garip bir şekilde ıslık çalarlarken ellerini çırpmak suretiyle Kâbe’yi tavaf ediyorlardı. Ayette bahsedilen, onların bu garip ibadet şekilleridir.

Baskı ve şiddet kalmayıncaya ve din tamamen Allah’ın oluncaya kadar onlarla savaşın.
(ENFÂL: 8/39)

Surenin devam eden bir ayetinde, yapılan ilahi kozmik yardımla ilgili çok ilginç bir açıklamada bulunulmuştur:

Melekler, kafirlerin yüzlerine ve artlarına vura vura ve “haydi tadın yangın azabını” diyerek canlarını alırken bir görseydin.
(ENFÂL: 8/50)

O nedenle de sayıca az da olsanız galip geleceksiniz denmiştir:

Ey Peygamber! Müminleri savaşa teşvik et. Eğer içinizde sabırlı yirmi kişi bulunursa iki yüz kişiye galip gelirler. Eğer içinizde (sabırlı) yüz kişi bulunursa, inkar edenlerden bin kişiye galip gelirler.
(ENFÂL: 8/65)

ÂL-İ İMRAN SURESİ

200 ayetten oluşan uzun surelerden biridir. Sure, adını 33. ayette geçen *“Âl-i İmrân”* tamlamasından almıştır. “İmrân”, Hz.Musa ile Hz.Harun’un babasıdır. Âl-i İmrân, *“İmran Ailesi”* demektir.

Muhkem ve müteşabih ayetler...

> O, sana Kitab’ı indirendir. Onun (Kur’an’ın) bazı ayetleri muhkemdir, onlar kitabın anasıdır. Diğerleri de müteşabihdir. Kalplerinde bir eğrilik olanlar, fitne çıkarmak ve onun olmadık yorumlarını yapmak için müteşabih âyetlerinin ardına düşerler. Oysa onun gerçek manasını ancak Allah bilir. İlimde derinleşmiş olanlar, “Ona inandık, hepsi Rabbimiz katındandır” derler. (Bu inceliği) ancak akıl sahipleri düşünüp anlar.
> (ÂL-İ İMRAN: 3/7)

Ayette de söylenmiş olduğu gibi, Kur’an-ı Kerim’in ayetleri içerdiği konular itibarıyla iki ana gruba ayrılmıştır:

1– Toplum içinde düzenin sağlanmasına yönelik ahlaki ve idari yönetime dayalı kuralları içeren ve çeşitli nasihatlerden oluşan, aynı zamanda dini kuralların anlatıldığı sembolik olmayan *“açık”* ayetler.

2– Ruhsal, kozmik ve varoluşla ilgili ezoterik - bâtıni bilgiler içeren sembolik *“kapalı”* ayetler.

İkinci gruptaki ayetler evrensel gerçekleri ifade ederler. Ancak *“açık”* değil *“kapalı”* bir tarzda dile getirilmişlerdir. Yani sembollere büründürülerek verilmiş bilgilerdir. Bu ayetlerin içlerinde gizli bulunan gerçeklere ulaşabilmek için ezoterik bilgilere ihtiyaç vardır. Aksi takdirde anlaşılamazlar.

Kur’an-ı Kerim birinci grup ayetleri *“muhkem”*, ikinci grup ayetleri ise *“müteşabih”* ayetler olarak tanımlamıştır. Yani birincisi açık ikincisi kapalı ayetlerdir.

Bu niçin böyledir?... Öncelikle şunu belirtelim: Bu, tüm dinler için geçerlidir. Dinsel öğretilerin temel kuralıdır. Çünkü bir din geldiği zaman öncelikle bunun her anlayış seviyesine hitap etme zorunluluğu vardır. Bu nedenle semboller kullanılır. O sembolleri her insan kendi algılama kapasitesine göre alıp, yorumlamakta ve o açıdan bir anlayışa ulaşabilmektedir.

Bilgiler açık verilemezdi çünkü insanlığın aşağıya iniş sürecinde bu bir zaruretti... Başka türlü insanlığın aşağıya inişi tamamlanamazdı.

Kur'an-ı Kerim'deki kapalı ayetlerin yedi kat bohçalı olduğu ifade edilir. Bu şu anlama gelmektedir: Kim hangi seviyedeyse, o seviyeden bilgiye ulaşabilecektir. Nitekim öyle de olmuş ve hâlâ da öyle olmaya devam etmektedir. Bu özellik, herkesin ondan yararlanabilmesine de olanak sağlamıştır. Yani her anlayış seviyesine hitap edebilmiştir.

Kur'an-ı Kerim hakkında farklı anlayışların, farklı yorumların yapılmış olmasının da ana nedeni sembolik bir dil kullanılmış olmasıdır.

Konunun en ilginç yanı da, konuya harici bir yaklaşımla yaklaşan gelenekçi yorumcuların Kur'an-ı Kerim'in sembolik bir dil kullandığını reddetmeleridir. Böyle olunca üstü kapalı ayetlerin içerdiği dereceli anlamların hiçbirine ulaşılamamaktadır.

Özetleyecek olursak: Sembollerin evrensel diline ne kadar vakıf olabilirsek, diğer kutsal kitapları da Kur'an-ı Kerim'i de o oranda daha açık anlayabilmemiz mümkün olabilecektir.

Ayette üstünde önemle durmamız gereken bir uyarıya yer verilmiştir: *"Kalplerinde bir eğrilik olanlar, fitne çıkarmak ve onun olmadık yorumlarını yapmak için müteşabih âyetlerinin ardına düşerler."*

Bir zamanlar kalplerinde eğrilik olanların uydurma hadisleri İslam'a nasıl dahil ettiklerini görmüştük. İşte birçok harici tarikat da bu müteşabih ayetlerin yorumunu, çeşitli hadis kitaplarından yararlanarak yapmaya çalışmaktadır. Ve böylelikle bilmeden, bir zamanlar kalplerinde eğrilik olanların oyununa düşmüş olmaktadırlar.

Bu ayetlerin yorumu bâtıni tasavvufi çalışmaların bizlere sunduğu bilgilerin ışığında anlaşılabilir. Zaten İslam tasavvufunun ortaya çıkışının yegane gayesi de buydu. Ancak aradan geçen yıllar, bu özel çalışmaları ve bu özel çalışmalardaki bilgileri halka unutturmuş durumdadır.

Her yıl Mevlânâ'yı anma törenleri yapılır ancak onun bâtıni öğretisi

üzerinde tek bir söz bile edilmez!... Örnekleri çoğaltmak mümkün ama daha fazla konuyu uzatmayalım...

Her iki özelliği de kendinde barındıran ayetler...

Burada bir konuya daha dikkatlerinizi çekmek istiyorum. Bazı ayetler muhkem (açık), bazı ayetler ise müteşabih (kapalı) ayetlerdir demiştik. Bazı ayetler ise her iki özelliği birden kendinde barındırabilmektedir. Yani hem açıktır, hem de kapalı... Şimdi üzerinde duracağımız ayet işte böyle bir ayettir:

> Şüphesiz, karşı karşıya gelen iki toplulukta sizin için bir ibret vardır: Bir topluluk Allah yolunda çarpışıyordu. Öteki ise kâfirdi. (Onları) göz bakışıyla kendilerinin iki katı görüyorlardı. Allah da dilediğini yardımıyla destekliyordu. Basireti olanlar için bunda elbette ibret vardır. (ÂL-İ İMRAN: 3/13)

Müslümanlar'la inkarcılar arasında yapılan savaştan bahsettiği için bu ayet birinci grupta ele alınabilir. Ancak içinde ilginç bir ifade bulunmaktadır: *"Kafirler Müslümanları gözleriyle iki misli görüyorlardı!..."* Hemen ardından da bunun nedenini açıklıyor. Bunun nedeni *"Allah'ın desteği yüzündendir"* diyor.

Daha önceki surede bu desteğin, 1000 melekçe gerçekleştirildiğinden söz edilmişti. Burada da bu kastedilmektedir.

İşte ayetin bu bölümü, ikinci grup ayetler sınıfına girmektedir. Çünkü burada normal şartların dışındaki bir olaydan bahsedilmiş ve bu desteğin nasıl gerçekleşmiş olabileceği insanların yorumuna bırakılmıştır.

Gerek daha önceki, gerekse de bu ayetten anladığımız kadarıyla, nasıl ki Cebrail bir insan suretinde görülebilmekteyse, söz konusu edilen 1000 melek de inkarcılara kendileriyle savaşan insanlarmış gibi görünmüş olabilir. Hatta görünmenin ötesinde fiziki olarak da böyle bir savaşa katılmış olabilirler.

Allah, melekler ve ilim sahipleri...

Allah, melekler ve ilim sahipleri, O'ndan başka ilâh olmadığına adaletle şâhitlik ettiler. Ondan başka ilâh yoktur. O, mutlak güç sahibidir, hüküm ve hikmet sahibidir.
(ÂL-İ İMRAN: 3/18)

Ayetteki "O" zamiri Kaadir-i Mutlak Yaradan'ı ifade eder. Kaadir-i Mutlak Yaradan'dan bahseden tek ayettir. Tek bir yerde geçmektedir ve böylelikle tekliğinin mecazi olarak da bir açıklaması yapılmış olmaktadır.

Sure eski peygamberleri anarak devam etmiş ve daha önce anlattığı ve gayb haberlerinden olduğunu söylediği Hz. Meryem ve Hz İsa ile ilgili sıradışı olaylara yer vermiş ve bu anlatılanların gerçek kıssalar olduğu özellikle vurgulanmıştır.

Kitap Ehilleri...

Onlardan (Kitap ehlinden) bir grup var ki, Kitab'dan olmadığı halde Kitab'dan sanasınız diye (okudukları) Kitap'tanmış gibi dillerini eğip bükerler ve, "Bu, Allah katındandır" derler. Halbuki o, Allah katından değildir. Bile bile Allah'a karşı yalan söylerler.
(ÂL-İ İMRAN: 3/78)

Yahudi, Hristiyan gibi semavi din mensuplarına *"Kitap Ehli"* (Ehl-i Kitap) denir.

İşte bu din adamlarından bazılarının, dinlerini dejenere ettikleri ve insanlara yanlış bilgiler aktarmakta oldukları ayette anlatılmaktadır. Ve bu din adamlarından bazıları da daha sonra uydurdukları yalan hadislerle Müslümanlığa büyük zarar vermişlerdir.

Allah katında din İslam'dır...

De ki: “Allah’a, bize indirilene (Kur’an’a) İbrahim’e, İsmail’e, İshak’a, Yakub’a ve Yakuboğullarına indirilene, Musa’ya, İsa’ya ve peygamberlere Rablerinden verilene inandık. Onlardan hiçbirini diğerinden ayırt etmeyiz. Biz ona teslim olanlarız.” Kim İslam’dan başka bir din ararsa, (bilsin ki o din) ondan kabul edilmeyecek ve o ahirette hüsrana uğrayanlardan olacaktır.
(ÂL-İ İMRAN: 3/84,85)

***“İslam”* Arapça bir kelimedir. *“Boyun eğmek, teslim olmak ve itaat etmek”* anlamına gelir.** Kur’an-ı Kerim anlamı itibarıyla diğer dinlere de İslam ismiyle yaklaşmış ve o kapsamda değerlendirmiştir.

Hz. İbrahim’den Hz. İsa’ya kadar birçok peygamberin tek tek sayıldıktan ve *“onlardan hiçbirini diğerinden ayırt etmeyiz”* dendikten sonra İslam’dan başka din aramayın denmesi bu yüzdendir. Yoksa bir çelişki söz konusu değildir. Aynı surenin 19. ayetinde de *“Şüphesiz Allah katında din İslamdır”* denmesinin nedeni de budur.

Bu yaklaşım, dinlerin birliğini ve aynı kaynaktan beslendiklerini göstermesi bakımından da ayrı bir öneme sahiptir.

Allah’ın ipine sarılmak...

Hep birlikte Allah’ın ipine (Kur’an’a) sımsıkı sarılın.
(ÂL-İ İMRAN: 3/103)

Parantez içi ilaveyle bu ip sembolünün Kur’an-ı Kerim’i ifade ettiği Diyanet İşleri Başkanlığı’nca bildirilmişse de sembolün içerdiği tek anlam bu değildir. Arapça orjinalinde de Kur’an ismi zikredilmemiştir.

“Allah’ın İpi”, her an gökyüzünden yeryüzüne inmekte olan rahmettir. İlahi tesirlerdir. Kozmik görüp gözeticilik yardım ve korumadır. O ipe sarılmak demek, o tesirlerle muhatap olmak demektir. Bu tesirler aynı zamanda varoluşu anlamada şuurlandırıcı ve arındırıcı tesirlerdir.

Sure ağırlıklı olarak Uhud Savaşı'ndaki alınan başarısızlığın nedenleri üzerinde durularak devam etmiş ve bunun bir sınama olduğu vurgulanmıştır. Daha sonra ise de yine o dönemde devam eden savaşlara yer verilerek vahiy sona ermiştir.

AHZÂB SURESİ

73 ayetten oluşan surede Hendek ve Beni Kureyza Savaşları'na ağırlıklı olarak yer verilmiştir. Sure, adını 20 ve 22. ayetlerde geçen, gruplar anlamına gelen "el-Ahzâb" kelimesinden almıştır.

Aile içi hayata ilişkin bazı kurallara değinilerek başlayan sure, sonrasında yine gökyüzünün görünmeyen ordularından bahseden ayetle devam etmiştir. Ayette sözü edilen savaş Hendek Savaşı'dır.

Gökyüzünün görünmeyen orduları...

> Ey iman edenler! Allah'ın size olan nimetini hatırlayın. Hani (düşman) ordular üzerinize gelmişti de biz onların üzerine bir rüzgar ve göremediğiniz ordular göndermiştik. Allah yaptıklarınızı hakkıyla görmektedir.
> (AHZÂB: 33/9)

Medine'nin Mekkelilerce kuşatılması yüzünden, Müslü-manlar da savunma amacıyla şehrin stratejik bir yerine hendek kazmışlardı.

Tarihi kayıtlar bir gece çok şiddetli esen bir fırtına sonucunda Medineli Müslümanlar'la savaşmak için gelen Mekkelilerin çekilmek zorunda kaldıklarını yazmaktadır. Yukarıdaki ayette ise bu rüzgarın sıradışı bir şekilde

çıkartıldığını anlıyoruz .

Görevlendirdik...

Ey Peygamber! Biz seni bir şahit, bir müjdeleyici, bir uyarıcı; Allah'ın izniyle kendi yoluna çağıran bir davetçi ve aydınlatıcı bir kandil olarak gönderdik.
(AHZÂB: 33/45,46)

Allah'ın izniyle ve görüp gözeticiliğiyle Evrensel İdare Mekanizması'nca Hz. Muhammed'in dünyaya özel olarak gönderildiğini açıklayan ayetlerden biridir.

Sure, Hz. Muhammed'in evlilik hayatıyla ilgili sadece kendisine özel kılınmış ayrıcalıkla ilgili bir ayetle (33/50) devam etmiş ve sonrasında Hz. Muhammed'in evine çağrılmadan gitmeyin diyen ve onun kendiyle başbaşa kalmasının gerektiğini belirten bir ayete yer verilmiştir:

Sohbet için beklemeyin...

Ey iman edenler! Yemek için çağrılmaksızın ve yemeğin pişmesini beklemeksizin (vakitli vakitsiz) Peygamber'in evlerine girmeyin, çağrıldığınız zaman girin. Yemeği yiyince de hemen dağılın. Sohbet için beklemeyin. Çünkü bu davranışınız Peygamber'i rahatsız etmekte, fakat o sizden de çekinmektedir. Allah ise gerçeği söylemekten çekinmez.
(AHZÂB: 33/53)

Vahyin devam ettiği o günlerde Hz. Muhammed'in zaman zaman kendi başına kalma zarureti bilindiği için inen bir ayettir. Çünkü Cebrail ile irtibatı sadece vahiy anında değil, diğer anlarda da devam etmekteydi.

Sürekli yüksek seviyeli ruhsal tesirlerle muhatap olduğu için o dönemlerde, sahabiler de olsa diğer insanlarla çok sık görüşmesi istenmemiş, kısmen soyutlanmasına özen gösterilmiştir.

Bedenlerini örtecek elbiseler...

Ey Peygamber! Hanımlarına, kızlarına ve müminlerin kadınlarına söyle, bedenlerini örtecek elbiselerini giysinler. Bu onların tanınıp incitilmemelerine de daha uygundur...
(AHZÂB: 33/59)

İslamdaki örtünmeyle ilgili ayetlerden biridir. Diğerine de yeri gelince yer vereceğiz... Buradaki ayette Müslüman kadınların o dönemdeki diğer kadınlardan ayırt edilmesi için de böyle giyinmelerinin daha uygun olacağı belirtilmiştir. Çünkü o dönemde henüz köle ve cariyeler bulunduğu için çarşıda pazarda bunlara sataşılır, el ve dil ile rahatsız edildikleri olurdu.

Vahyin indiği sırada yeni gelen dini kurallarla bu tarz kötü davranışlara önlem alınmaya çalışılırken, diğer yandan da Müslüman kadınların rahatsız edilmelerini önlemek için bu tarz bir tedbir alınmıştır.

Bu ayetten sonra gelen ayette ise, o devirde yaşanan savaşların göksel güçler ve yeryüzündeki vazifelilerce ortaklaşa sürdürülen bir plânın parçası olduğunu bir kez daha açık bir şekilde görüyoruz:

Andolsun, eğer münafıklar, kalplerinde bir hastalık bulunanlar ve Medine'de kötü haberler yayıp ortalığı karıştıranlar (tuttukları yoldan) vazgeçmezlerse, elbette seni onların üzerine gitmeye teşvik edeceğiz.
(AHZÂB: 33/60,61)

Surenin sondan bir önceki ayetinde ise insanın ilahi kökenine dikkat çekici anlatımlara yer verilmiş ve insanın köken olarak göklerin çocuğu olduğu ve yeryüzüne belli bir vazifeyle geldiği kısmen üstü örtülü bir şekilde açıklanmıştır:

Şüphesiz biz emaneti göklere, yere ve dağlara teklif ettik de onlar onu yüklenmek istemediler, ondan çekindiler. Onu insan yüklendi...
(AHZÂB: 33/72)

MÜMTEHİNE SURESİ

13 ayetten oluşan kısa surelerden biridir. Onuncu ayette, Hudeybiye antlaşmasından sonra Mekkeli Müslüman karşıtlarının arasından çıkıp, Medine'ye gelen ve Müslüman olduklarını söyleyen kadınların imtihan edilmeleri emredildiği için sureye mecazen, *"imtihan eden"* anlamında *"mümtehine"* denmiştir.

Konu onuncu ayette şöyle anlatılmıştır:

> Ey iman edenler! Mü'min kadınlar muhacir olarak size geldiklerinde, onları imtihan edin. Allah onların imanlarını daha iyi bilir. Eğer siz onların inanmış kadınlar olduklarını anlarsanız, onları kafirlere geri göndermeyin.
> (MÜMTEHİNE: 60/10)

Kadınların biatı...

> Ey Peygamber! Mü'min kadınlar, Allah'a hiçbir şeyi ortak koşmamak, hırsızlık yapmamak, zina etmemek, çocuklarını öldürmemek, elleriyle ayakları arasında bir iftira uydurup getirmemek, hiçbir iyi işte sana karşı gelmemek konusunda sana biat etmek üzere geldikleri zaman, biatlarını kabul et...
> (MÜMTEHİNE: 60/12)

Biat etmek emrine tabi olmak, hizmetinde görev almak demektir.

Müslümanlığın ilk yıllarında Araplar Hz. Muhammed'in elini tutarak biat ettiklerini dile getirmekteydiler. Biat edenlerin arasında kadınlar da bulunmaktaydı. Gelen ayette kadınların kesinlikle geri çevrilmemesi özellikle vurgulanmış ve bu ayetten sonra Hz. Muhammed de vahiyde istenilene göre hareket etmiştir.

Hz. Muhammed'in bu biatlaşmalarda kadınların ellerini sıkmadığına dair bazı hadis kaynaklarında bilgiler varsa da, elmizdeki yine aynı hadis

kaynaklarındaki bilgilere göre bu biatlaşmalarda kadınların bazılarının bizzat elini sıkarak, bazılarını da başka birini vekil tayin ederek gerçekleştirmiştir. Görüldüğü gibi hadis kaynaklarında bu konuda da çelişkili bilgiler vardır.

Ancak İslam kaynaklarının birçoğunda Hz. Muham-med'in kadınlardan bizzat el sıkışarak biat aldığı hatta kadınların bir kısmını ise zaman zaman ellerini temizleyip gelmeleri konusunda uyardığı ile ilgili bilgiler yer almaktadır.

Bazı biatlaşmalarda ise, elini bir kap içindeki suya sokarak kadınların da ellerini bu kaba daldırmalarını istemiştir. Bu suyun tesiri nakletme prensibiyle alakalı bir uygulamadır.

Hatırlanacağı üzere Anadolu'da bir bardak suya okuyup üfleme adeti vardır. Bu adet günümüzde batıl itikatlar arasında değerlendirilse de çıkış noktası, manyetik tesirlerin suya aktarılması ve bu yolla karşı tarafa nakledilme yöntemine dayanır. Bu tekniği Hz. Muhammed'in de uyguladığını görüyoruz.

NİSA SURESİ

176 ayettir. "Nisa" kadınlar demektir. Sure, özellikle kadın haklarından, onların hukuki ve sosyal konumlarından bahsettiği için bu adı almıştır.

Kur'an-ı Kerim'deki insanın yeryüzündeki ilk ortaya çıkışının ne şekilde olduğuyla ilgili en önemli ayetlerinden biri surenin hemen başlangıcındaki ayettir:

> Ey insanlar! Sizi bir tek nefisten yaratan ve ondan da eşini yaratan; ikisinden birçok erkek ve kadın (meydana getirip) yayan Rabbinize karşı gelmekten sakının.
> (NİSA: 4/1)

“Nefs” kelimesi benlik ve canlı demektir. Canlı bedenlerin meydana getirilişi burada anlatılmaktadır.

Kur’an, ilk canlı olarak verdiği nefsi, dişil bir kelime olan vâhide ile nitelendirmiş ve *“ondan eşini yarattı”* ifadesinde nefse gönderdiği zamiri de dişil kullanmıştır. (46)

Bu durumun önce dişil prensibi taşıyan bedenin ilk olarak meydana getirildiği ve bundan da eril prensibi taşıyan bedenin oluşturulduğunu düşünebiliriz.

46 kromozomdan oluşan genetiğimizdeki erkeklik ya da dişilik prensiplerinden hangisine sahip olacağımızı belirleyen XX (Dişil) ya da XY (Eril) kromozona sahip olmamızdır.

Her ikisinde de X’in ortak olması, yukarıdaki açıklamayla örtüşmektedir.

Çok eşlilik...

> Eğer, (velisi olduğunuz) yetim kızlar (ile evlenip onlar) hakkında adaletsizlik etmekten korkarsanız, (onları değil), size helâl olan (başka) kadınlardan ikişer, üçer, dörder olmak üzere nikahlayın. Eğer (o kadınlar arasında da) adaletli davranmayacağınızdan korkarsanız o taktirde bir tane alın veya sahip olduğunuz (cariyeler) ile yetinin. Bu, adaletten ayrılmamanız için daha uygundur.
> (NİSA: 4/3)

Ağırlıklı olarak aile içi ve sosyal yaşam kurallarıyla ilgili ayetlere yer verilen surede kadınlarla ilgili de çok sayıda konu üzerinde durulmuştur. Bunlardan bir tanesi de evlilikle ilgili kurallardır. Yukarıdaki ayette de görüldüğü gibi 4 kadına kadar evlenmeye izin verilmiş... Tabii bir de cariyeler var... Ancak bu ayeti o günün şartları içindeki Arap toplumunun sosyal ve aile yaşamı göz önünde bulundurarak değerlendirmek gerekir.

O zaman kölelik ve cariyelik yürürlükteydi. Sahibinin cariyesi ile cinsel ilişki kurması meşru sayılmaktaydı. Bu adet, toplumda çok etkin bir şekilde

yerleşmişti. Kur’an-ı Kerim, bu yerleşik adetin değişmesini zamana bırakmış ve o gün değiştirme yoluna gitmemiştir.

Taşlanarak cezalandırma Kur’an’da yoktur...

Şu anda bazı İslam ülkelerinde uygulanan şeriat kuralları içinde zina yapan kadının taşlanması ile ilgili Kur’an-ı Kerim’de hiçbir ayet bulunmamaktadır.

Kadınlarla ilgili birçok konunun ele alındığı Nisa suresinde, bu konuyla ilgili verilen kural şudur:

> Kadınlarınızdan fuhuş (zina) yapanlara karşı içinizden dört şahit getirin. Eğer onlar şahitlik ederlerse, o kadınları ölüm alıp götürünceye veya Allah onlar hakkında bir yol açıncaya kadar kendilerini evlerde tutun (dışarı çıkarmayın). Sizlerden fuhuş (zina) yapanların her ikisini de incitip kınayın. Eğer onlar tövbe edip ıslah olurlarsa onları incitip kınamaktan vazgeçin.
> (NİSA: 4/15,16)

Namazın kılınma kuralları...

> Ey iman edenler! Sarhoş iken ne söylediğinizi bilinceye kadar, bir de -yolcu olmanız durumu müstesna- cünüp iken yıkanıncaya kadar namaza yaklaşmayın. Eğer hasta olur veya yolculukta bulunursanız, veyahut biriniz abdest bozmaktan gelince ya da eşlerinizle cinsel ilişkide bulunup, su da bulamazsanız o zaman temiz bir toprağa yönelip, (niyet ederek onunla) yüzlerinizi ve ellerinizi meshedin...
> (NİSA: 4/43)

İçki çeşitli ayetlerde haram ilan edilmiştir. Ancak içki içen birisinin içkinin vermiş olduğu uyuşturucu etki sona erdikten sonra namaz kılması men edilmemiştir.

Nitekim yukarıdaki ayette içkiliyken namaz kılınmaması öğütlenmiştir

çünkü ibadet ve namaz şuurlu bir konsantrasyon gerektirir. İçki konsantrasyona engel olan bir etki meydana getirdiği için de namazın o hâlde kılınamayacağı bildirilmiştir.

Namazda ruhsal yükselme hedeflendiği için her türlü tesirden arınmak gerekmektedir. Abdestin amacı da zaten budur. Bu arınma işlemi, suyun negatif tesirleri nötralize etme özelliği olduğu için en iyi şekilde suyla yapılmaktadır. Ama benzer bir etki toprakla da gerçekleştirilebilir, toprak da bizlerde biriken dünyasal tesirleri ve negatif etkileri nötralize etme özelliğindedir.

Üstümüzde biriken negatif tortuları en iyi şekilde çıplak ayakla toprak üzerinde yürüyerek atabiliriz. Ayette de toprağın bu özelliğinden yararlanabileceğimiz ifade edilmiştir.

Gizli plânlar ve tuzaklar...

Her geçen gün güçlenmeye başlayan Müslüman birliğini dağıtmak için çok sayıda kişi, akla hayale gelmedik hile ve entrikalara başvuruyorlardı. Hz. Muhammed'in huzurunda, *"tamam, kabul, başüstüne"* dedikleri halde, kendi başlarına kalınca gizli plânlar ve tuzaklar hazırlıyorlardı.

Aşağıdaki ayette bu konuda Hz. Muhammed uyarılmış ve dikkatli olması istenmiştir:

> Kim peygambere itaat ederse, Allah'a itaat etmiş olur. Kim yüz çevirirse (bilsin ki) biz seni onlara bekçi göndermedik. Sana "baş üstüne" derler. Fakat senin yanından çıktıklarında, içlerinden bir takımı, geceleyin; (senin gündüz) söylediklerinin aksini kurarlar. Allah onların geceleyin kurduklarını yazmaktadır. Sen onlara aldırma. Allah'a tevekkül et. Vekil olarak Allah yeter.
> (NİSA: 4/80,81)

Savaşların en yoğun geçtiği dönemlere denk gelen bu surede savaşla ilgili de ayetler indirilmiş ve Hz. Muhammed'e bu konuda telkinlerde

bulunulmuştur:

> (Ey Muhammed!) Artık Allah yolunda savaş! Sen ancak kendinden sorumlusun! Mü'minleri de savaşa teşvik et. Umulur ki Allah inkar edenlerin gücünü kırar. Allah'ın gücü daha üstündür, cezası daha şiddetlidir.
> (NİSA: 4/84)

Selamlaşmanın anlamı...

Selam vermek sadece merhaba demek, karşısındakine iyi dileklerini bildirmekten ibaret bir uygulama değildir. Selamlaşmanın ve tokalaşmanın temeli tesirlerin nakledilmesiyle ilgili bir uygulamadır. El ile ve ses ile pozitif tesirin karşısındakine aktarılmasıdır esas amaç.

> Size bir selâm verildiği zaman, ondan daha güzeliyle veya aynı selamla karşılık verin...
> (NİSA: 4/86)

Her toplumun kendine özgü selamlaşma sözleri ve ritüelleri vardır. İslamiyette *"selamun aleyküm"* kalıbı kullanılan bir selamlaşma sözüdür. *"Esenlik, selamet, barış seninle olsun"* anlamına gelir. Bu sözle, bu sözün içerdiği tesir karşıdaki kişiye aktarılma yoluna gidilmektedir.

Ayette de bu selamlaşmanın önemine dikkat çekilmekte ve selamlaşmanın hakkıyla gerçekleştirilmesi istenmektedir.

Önyargıda bulunmayın... İyice araştırın...

> Ey iman edenler! Allah yolunda sefere çıktığınız zaman, gerekli araştırmayı yapın. Size selâm veren kimseye, dünya hayatının geçici menfaatine (ganimete) göz dikerek, "Sen mü'min değilsin" demeyin.

> Allah katında pek çok ganimetler vardır. Daha önce siz de öyle idiniz de Allah size lütufta bulundu (Müslüman oldunuz). Onun için iyice araştırın.
> (NİSA: 4/94)

Karşı saflarda savaştığınız gruplar arasında yer alanların hepsini aynı kefede değerlendirmeyin ve onların da bu yeni gelen dine girebileceklerini hesaba katın, savaşı kazandığınız zaman onların mallarına el koymayı birinci derecede gözetmeyin, aralarında sizler gibi sonradan Müslümanlığa geçebilecek kişilerin olabileceğini hesaba katın denmektedir.

Surenin sonlarına doğru yine evlilikle ilgili bir konuya değinilmiştir:

Birden fazla evliliğe izin vermiş olsa da birçok ayette tek eşliliğin daha iyi olacağı vurgulanmıştır. İşte şimdi aktaracağım ayet de bunlardan biridir:

> Ne kadar uğraşırsanız uğraşın, kadınlar arasında adaleti yerine getiremezsiniz. Öyle ise (birine) büsbütün gönül verip ötekini (kocası hem var, hem yok) askıda kalmış kadın gibi bırakmayın.
> (NİSA: 4/129)

ZİLZÂL SURESİ

Kur’an-ı Kerim’in en kısa surelerinden biridir. Toplam 8 ayettir. “*Zilzâl*”, sarsıntı, deprem demektir

“Devre Sonu”ndaki büyük sarsıntı...

Zilzâl suresi bir sarsıntıdan bahsetmektedir ama bu depremle ilgili değil, devre sonunda dünyada meydana gelecek büyük ruhsal değişimle ilgilidir:

> Yeryüzü kendine has bir sarsıntıya uğratıldığı, içindekileri dışarıya çıkarıp attığı ve insan, “Ona ne oluyor?” dediği zaman, İşte o gün, yer, kendi haberlerini anlatır. Çünkü Rabbin ona (öyle) vahyetmiştir. O gün insanlar amellerinin kendilerine gösterilmesi için bölük bölük kabirlerinden çıkacaklardır. Artık kim zerre ağırlığınca bir hayır işlerse onun mükafatını görecektir. Kim de zerre ağırlığınca bir kötülük işlerse onun cezasını görecektir.
> (ZİLZÂL: 99/1-8)

Baştan sona sembolik bir dil kullanılarak devre sonunda meydana gelecek olan uyanış anlatılmaktadır.

Baştaki ayette sözü edilen dünyanın kendisine has sarsıntısı, o ana kadar çeşitli zanlara kapılarak, yaşamını bu zanların doğrultusunda sürdüren insanların karşılaştıkları gerçeklerle allak bullak olacaklarını anlatır.

İçindekilerin dışarıya çıkması, gerçeklerin ortaya çıkması demektir. Gizli olanın bilinir hâle gelmesi anlamına gelir. Bölük bölük kabirlerden çıkmak, ölü anlayışların dirilmesi anlamına gelir. Uyanışı ifade eder.

Amellerinin kendilerine gösterilmesi de, daha önce üstünde durduğumuz amel defterinin açılması ile aynı manayı ifade eder.

Bu sure devre sonunda yaşanacak kıyameti yani uyanışı anlatmaktadır.

“Ayağa kalkmak”, *“mezardan çıkmak”*, *“ölü uykusundan uyanmak...”* Bunlar birbirlerini tamamlayan sembollerdir. Nitekim surede *“O gün insanlar amellerinin kendilerine gösterilmesi için bölük bölük kabirlerinden çıkacaklardır”* denerek bu tema işlenmiş ve asıl anlatılmak istenen tema örtülü bir şekilde anlatılmıştır.

HADİD SURESİ

29 ayetten oluşan sure, adını 25. ayette geçen, *“demir”* anlamına gelen *“el-Hadid”* kelimesinden almıştır.

Hem zahir, hem de bâtındır...

O, ilk ve sondur. Zâhir ve Bâtın’dır. O, her şeyi hakkıyla bilendir.
(HADİD: 57/3)

Allah’ın *“Zahir”* ve *“Bâtın”* olması O’nun varlığının; varlığına delalet eden delillerle açık olması, bununla birlikte gözle görülememesi ve akılların mahiyetini kavrayamaması demektir. Yani hem görünür ve açıktır, hem de görünmez, gizli ve saklıdır.

Ezoterik felsefede: *“Eğer tüm varolmuş olanların bir an için dışına çıkıp O’na dışarıdan bakabilme imkanınız olsaydı, O’na Tanrı derdiniz”* diye bir söz vardır.

Ayette de anlatılan aslında budur. O zahirdir, yani vare-dişleriyle görünür hâlde, ama zatıyla gizli ve görülmez bir hâldedir..

O, gökleri ve yeri altı günde (altı evrede) yaratan, sonra Arş’a kurulandır. Yere gireni, ondan çıkanı, gökten ineni, oraya yükseleni bilir. Nerede olsanız, O sizinle beraberdir.
(HADİD: 57/4)

“Arş’a kurulması”, evrensel yasalarıyla evrenin her köşesinde etkin bir şekilde varlığını sürdürdüğü anlamına gelir.

“Gökten ineni ve oraya yükseleni bilir” sözü ise Tanrısal nitelikli ruhların kozmik serüvenlerini dile getirir. Bu ayet aynı zamanda ruhların göksel kökenine de işaret etmektedir.

Dünyaya inen ruhların ise yeryüzünün şartları gereği bu dünyanın

şartlarına bağlandıkları ve kökenlerini unutarak, bu düzenin bir parçası durumuna geldikleri ve bir yanılsamanın, bir illüzyonun içine girdikleri ise surenin devam eden ayetlerinde şöyle anlatılmıştır:

> Bilin ki, dünya hayatı ancak bir oyun, bir eğlence, bir süs, aranızda karşılıklı bir övünme, çok mal ve evlat sahibi olma yarışından ibarettir... Dünya hayatı, aldanış metaından başka bir şey değildir.
> (HADİD: 57/20)

Ama surenin devam eden ayetinde siz bu illüzyona kapılmayın ve dünyanın esiri olarak egonuza kapılıp dünyanın esiri olmayın denmiştir:

> ...Allah, kendini beğenip övünen hiçbir kimseyi sevmez.
> (HADİD: 57/23)

Demiri indirdik...

> Andolsun, biz elçilerimizi açık mucizelerle gönderdik ve beraberlerinde kitabı ve mizanı (ölçüyü) indirdik ki, insanlar adaleti yerine getirsinler. Kendisinde müthiş bir güç ve insanlar için birçok faydalar bulunan demiri yarattık...
> (HADİD: 57/25)

Diyanet İşleri Başkanlığı'nın bu yeni mealinde demirle ilgili önemli bir bilgi yapılan çeviri hatası yüzünden anlaşılamamaktadır. Oysa ki, önceki Diyanet İşleri'nin mealinde demirle ilgili bu önemli bilgi anlaşılır bir şekilde dile getirilmişti. Diyanet İşleri Başkanlığı'nın önceki çevirisini sonra da diğer meallerde çeviri nasıl yapılmış bunu görelim...

"And olsun ki peygamberlerimizi belgelerle gönderdik; insanların doğru

*(adaletli) hareket etmeleri için peygamberlere kitap ve ölçü indirdik; pek sert olan ve insanlara birçok faydası bulunan demiri de **indirdik**...”*

(Diyanet İşleri Başkanlığı – Önceki)

*“Andolsun biz elçilerimizi açık kanıtlarla gönderdik ve onlarla beraber Kitabı ve (adalet) ölçü(sün)ü indirdik ki insanlar adaleti yerine getirsinler. Ve kendisinde büyük bir kuvvet ve insanlara birçok yararlar bulunan demiri **indirdik**...”*

(Süleyman Ateş)

*“Andolsun ki biz, peygamberlerimizi, apaçık delillerle gönderdik ve onlarla beraber de kitap ve terazi indirdik, insanlar adaletle doğru muamele etsinler diye ve demiri de **indirdik**...”*

(Abdülbaki Gölpınarlı)

*“Andolsun biz peygamberlerimizi açık delillerle gönderdik ve insanların adaleti yerine getirmeleri için beraberlerinde kitabı ve ölçüyü indirdik. Biz demiri de **indirdik**...”*

(Elmalılı Hamdi Yazır)

“Yemin olsun, biz, resullerimizi açık-seçik delillerle gönderdik ve onlarla birlikte Kitap’ı ve ölçüyü de indirdik ki, insanlar adaleti ayakta tutsunlar/adaletle doğrulsunlar. Ve demiri de **indirdik**.

(Yaşar Nuri Öztürk)

Sadece Dünya’daki değil, tüm Güneş Sistemi’ndeki demir, dış uzaydan elde edilmiştir. Çünkü Güneş’in sıcaklığı demir elementinin meydana gelmesi için yeterli değildir.

Güneş’in 6000 0’C’lik bir yüzey ısısı ve 20 milyon 0C’lik bir çekirdek ısısı vardır. Demir ancak Güneş’ten çok daha büyük yıldızlarda, birkaç yüz milyon dereceye varan sıcaklıklarda oluşabilmektedir. Nova veya Süpernova

olarak adlandırılan bu yıldızlardaki demir miktarı belli bir oranı geçince, artık yıldız bunu taşıyamaz ve patlar. Demirin uzaya dağılması işte bu patlamalar sonucunda mümkün olur.

Deniz tabanında biriken demir-60 yaklaşık 5 milyon yıl önce Güneş'ten 90 ışık yılı uzaklıkta meydana gelen bir Süpernova patlamasının delili olarak yorumlanmıştır.

Süpernova patlamasında oluşan demir-60, 1.5 milyon yıl yarılanma ömrü olan radyoaktif bir izotoptur. Dünya'nın yer altı katmanlarında bulunan demir-60 izotopu, yakın uzayda bulunan elementlerin nükleosentez geçirip, önce Dünya atmosferine oradan da yer altı katmanlarına saplanması sonucu oluşmuştur. (47)

Görüldüğü gibi gerçekten de demir ayette ifade edildiği dünyamıza indirilmiş durumdadır. Kur'an-ı Kerim'de bir sureye de adını veren demirin bir başka özelliği daha bulunmaktadır. Kur'an-ı Kerim'de özellikle bu elementin zikredilmesinin sanırım bir nedeni de budur:

Ünlü mikrobiyolog Michael Denton, Nature's Destiny "Doğa'nın Kaderi" adlı kitabında demirin bu özelliğini şöyle açıklamıştır:

Tüm metaller içinde demirden daha hayati önem taşıyanı yoktur. Bir yıldızın çekirdeğinde demirin birikmesi süpernova patlamasını tetikler ve böylece hayat için gerekli olan atomların tüm evrene yayılmasına imkan verir. Demir atomlarının Dünya'nın ilk aşamalarında çekirdekte oluşturduğu yerçekimiyle üretilen ısı, Dünya'nın başlangıçtaki kimyasal farklılıklarına neden olmuş ve atmosferin oluşumu ile sonuçta hidrosferin meydana gelmesini sağlamıştır. Dünya'nın merkezinde bulunan erimiş demir, dev bir mıknatıs görevi yapar ve dünyanın manyetik alanını oluşturur. Bu alan sayesinde Dünya'nın yüzeyini yüksek enerjili yıkıcı kozmik radyasyondan koruyan Van Allen radyasyon kuşakları oluşur ve hayati önem taşıyan ozon tabakasını kozmik ışın yıkımından korur.

Demir atomu olmaksızın evrende karbona bağlı yaşam olması mümkün

olmazdı; süpernovalar olmaz, Dünya'nın ilk dönemlerinde ısınması gerçekleşmez, atmosfer ya da hidrosfer olmazdı. Koruyucu manyetik alan olmaz, Van Allen radyasyon kuşakları oluşmaz, ozon tabakası olmaz, (insan kanında) hemoglobini meydana getirecek hiçbir metal bulunmaz, oksijenin reaktifliğini yatıştıracak metal oluşmaz ve oksidasyona dayanan bir metabolizma meydana gelmezdi. (48)

Ayette kendisinde müthiş bir güç ve insanlar için birçok faydalar bulunduğunun söylenmesi de görmüş olduğunuz gibi son derece manidardır.

Hz. İsa'nın ardından kurulan Pavlus'un dini...

> Sonra bunların peşinden ardarda peygamberlerimizi gönderdik. Onların arkasından da Meryem oğlu İsa'yı gönderdik, ona İncil'i verdik ve kendisine uyanların kalplerine şefkat ve merhamet duygusu koyduk. (Kendiliklerinden) icat ettikleri ruhbanlığa gelince; biz onu onlara farz kılmamıştık...
> (HADİD: 57/27)

"İcat ettikleri ruhbanlığı biz farz kılmamıştık" sözü çok önemlidir. Çünkü Hz. İsa'nın ardından oluşturulan çarpık bir dinin tanımlaması bu sözle yapılmaktadır. Ve bu sözle gönderilen peygamberden sonra meydana gelen büyük dejenerasyon dile getirilmektedir.

Hz. İsa'nın ardından kurulan Hristiyanlık, Hz. İsa'nın Öğretisiyle hiçbir şekilde ilgisi olmayan bir niteliğe sahiptir. Bu büyük dejenerasyonun mimarı Hristiyanlık'ta Aziz Pavlus olarak bilinen kişidir.

Aziz Pavlus, Hıristiyanlık'ta, Hz. İsa devrinin Ferisi Yahudileri'nden Tarsus doğumlu bir Roma vatandaşıdır. Asıl adı Saul 'dür.

Havari Petrus'un etrafında sımsıkı kenetlenmiş erken Hristiyan kilisesine baskılarda bulunmuştur. Pavlus çok fanatik bir Yahudi cemaatinin üyesiydi ve Roma komutanlığı yaptığı dönemde ilk İsevilere acımasız zulümler yaşatmıştır. İstefanos'un ölümünü onaylayan kendisidir.

İncil’de de kendisiyle ilgili anlatılanlardan da bunu görmek mümkündür. Ama ne ilginçtir ki, İncil’deki bu anlatımlar bile onun nasıl bir kişi olduğunu günümüz Hristiyanlarına anlatamamıştır!...

Saul ise müminleri kırıp geçiriyordu. Ev ev dolaşarak, kadın erkek demeden müminleri dışarı sürüklüyor, hapse atıyordu.
(ELÇİLER: 8/3)

Pavlus bir gün Şam’daki İsevilere eziyet etmek ve onları Kudüs’e getirmek için yola çıktı.
Saul ise Rab’bin öğrencilerine karşı hâlâ tehdit ve ölüm soluyordu. Başkâhine gitti, Şam’daki havralara verilmek üzere mektuplar yazmasını istedi. Orada İsa’nın yolunda yürüyen kadın erkek, kimi bulsa tutuklayıp Yeruşalim’e getirmek niyetindeydi.
(ELÇİLER: 9/1-2)

Bir süre sonra baskı ve zulümle yok edemeyeceğini anladığı Hristiyanlığı içeriden çürütmek için, Hz. İsa’nın bir hayalini gördüğünü söyleyerek, Barnabas’ın şefaati ile cemaate (kiliseye) katılmıştı. Daha sonra Pavlus, tahrif ettiği Hristiyanlık inancını yaymak için Anadolu’yu adım adım dolaşmış ve günümüze kadar gelen Hristiyanlığın oluşmasına neden olmuştur Bu nedenle ezoterizmde günümüz Hristiyanlığı, Pavlus’un Hristiyanlığı olarak adlandırılmıştır.

Oluşturduğu Hristiyanlık Hz. İsa’nın öğretisiyle neredeyse taban tabana zıt prensiplerle doludur ve bu nedenle de günümüzdeki Hristiyanlığın Hz. İsa’nın gerçek öğretisi arasında büyük bir uçurum vardır. (49)

Yahudi din adamlarının Müslümanlar’ın hadis kaynaklarını bozdukları gibi, Yahudi din adamı Pavlus da bizzat Hz. İsa’nın dini prensiplerinin temelini bozmuştur. Hz. Musa’nın durumunu zaten biliyorsunuz... Neler çektiğini ve nasıl lanet ederek bu dünyadan ayrıldığını!...

MUHAMMED SURESİ

38 ayetten oluşan sure, adını Hz. Muhammed'in, ikinci ayette geçen adından almıştır.

Surenin başında savaşın zaruretlerinden bahsedilmiş ve devam eden ayetlerinde de ağırlıklı olarak savaşla ilgili konular üzerinde durulmuştur.

Allah'a yardım ederseniz...

> Ey iman edenler! Eğer siz Allah'a yardım ederseniz, O da size yardım eder ve ayaklarınızı sağlam bastırır.
> (MUHAMMED: 47/7)

İnsanın yeryüzüne doğmadan önce hazırlanmış olan bir *"yaşam plânı"* vardır.

Bundan daha önce bahsetmiştik... Ama farklı bir yönüyle bu konuyu tekrar ele almak istiyorum...

Bu yaşam plânında, o varlığın kendisi ve içinde bulunacağı toplumla ilgili bütün düzenlemeler belirlenmiştir. Niçin ve ne maksatla doğacaktır? Ne maksatla bu anne ve baba seçilmiştir? Ne maksatla böyle bir toplum hayatı içine yollatılmaktadır? Kendisine bu toplum hayatı içinde kullanabileceği hangi imkanlar tanınmıştır? Fakir bir ailenin çocuğu mu olacaktır yoksa zengin mi? vs... Bütün bunlar doğacak olan varlığın, o yaşamı içinde yapacağı işlerin bir plânlanmasıdır..

Bunlar o varlığın hakiki vazifeleridir. Peki ama bu hakiki vazifelerin acaba ne kadarı varlık doğduktan sonra yerine getirilmektedir? Bu çok önemli bir noktadır. Bazı bilgilere göre, varlıkların kendi doğuşlarıyla beraberlerinde getirdikleri, yerine getirmesi gereken vazife listelerinin ancak % 40'ı, bazen de % 50'si tamamlanabilmektedir ki, bu da oldukça yüksek bir rakam

sayılmaktadır. % 100'ünün veya % 90'ının yerine getirilmesi çok özel bir korunmaya ve himayeye ya da yardıma bağlı olmak üzere yapılabilmektedir.

Dünyaya doğmuş ruhsal varlığın kendi çabasına bağlı olmak kaydıyla yapılan işlerde % 40, % 50 başarı, %100 başarı olarak görülür. Çünkü dünya şartları, iradenin hedef almış olduğu noktalara, irade sahibinin ulaşmasına müsait değildir. Örnek olarak, bir yere ulaşacaksınız, bir vasıtaya binmişsiniz, o vasıtanın lastiği patlayabilir, motoru arıza yapabilir, yoldaki köprü de çökebilir vs... Bunlar sizin vazifenizle ilgili bir iş değil. Bunlar genel karma yasalarına bağlı olmak üzere meydana gelen dünyasal hareketlerdir. Siz o dünyasal hareketlerin içerisinde kendi yolunuzu bularak, seçerek hedefinize ulaşmak zorundasınız. İşte bu yüzden çoğu kez bunda başarılı olunamıyor. Böyle olunca da yarım bir şekilde vazifenizi bitirmek zorunda kalıyorsunuz. Çünkü bir ömür bitiyor...

Dünyadan ayrılan birçok varlık "yaşam plânının" büyük bir bölümünü yerine getiremeden öte âleme geri dönmek zorunda kalmaktadır.

Çünkü Dünya'nın içinde yaşadığımız devresinde yani "Demir Çağ"da, maddeye hakim olabilmek o kadar kolay bir mesele değidir... İcaplar dediğimiz dünyadaki birtakım mekanizmalar bizi daima frenler. Kendimizi frenlemek zorunda kalırız. Bu frenlemeler de yaşam plânımızı uygulamakta zaman kaybına neden olur ve sonunda zaman tükenir ve bu dünyadan ayrılmak zorunda kalırız.

Bir örnek vermek istiyorum: Diyelim ki, yaşam plânınızın içinde toplumun genel kabul görmüş bazı tabularının aksine bir tavır sergilemeniz bulunmakta... Ama öyle bir aileye doğmuşunuz ve öyle bir çevrenin içinde yaşamaktasınız ki, bunu sergilemeye bir türlü cesaret edemiyorsunuz. Bu tabulara karşı çıkmak adına içiniz içinizi yiyor... Yapmak istiyorsunuz ama kendinizi frenlemek zorunda kaldığınız için bir türlü bunu yapamıyorsunuz. Anneniz, babanız için frenliyorsunuz... Toplum içinde yalnız kalmamak için frenliyorsunuz... Dolayısıyla yaşam plânınızı yerine getiremiyorsunuz.

Yani bir türlü o yapmanız gerekeni gerçekleştirmek kısmet olmuyor...

Kısmet sözcüğünü biraz açmak istiyorum...

Batı dilinde kısmet sözüne rastlanmaz. Tevrat ve İncil'de de böyle bir kavram bulunmaz. Sadece şans vardır. Şans başka bir şey, bir işin kısmet olması başka bir şeydir. Kısmette çok şuurlu bir hareket söz konusudur... Sizin gidişinizin liyakatine göre bir karşılığı size veriyorlar manası vardır. O

sizin dışınızda gerçekleşen bir olaydır ama içinde sizin çabalarınızın ve niyetinizin karşılığı bulunmaktadır. Yani kısmet sizin ayağınıza kadar getiriliyor ama sizin çabalarınızın sonucunda uzatılan bir yardım eli gibi...

Kısmet meselesi tamamen kozmik bir himaye ve rehberlik mekanizmasının bir fonksiyonundan ibarettir. Birçok üstün zekanın, yüksek seviyeli, gelişmiş varlığın, yaşam plânımızın içindeki hedeflerimize ulaşabilmemiz için gösterdiğimiz çabalara paralel bir yardım mekanizması tarzında çalışır.

Kısmetli olmak demek himaye altında bulunmak demektir. Ama bu himayeyi haketmek şarttır. Oturduğumuz yerde bir himaye altına girebilmemiz mümkün olamamaktadır.

Yaşam içinde meydana getirdiğimiz sebeplerin sürekli bir şekilde takipçisi olabilmek çok önemli bir şeydir ama çok zor bir iştir. Bunu her insan beceremez. Sürekli o işin peşinde koşmak, gayret etmek, hep onu elde etmek çok zor iş. Bazı işleri de elden geldiği kadar tedbir alıp bir yere bırakmak gerekir, yani oluruna bırakmak gibi ama bu kontrolsüz bir oluruna bırakmak değil. İşte burada insanlardan istenen bir sabır vardır. Sabretmesini bilmek; dini literatürde bu, işi Allah'a havale etmektir. Suyun üzerine salı bırakmak gibi... *"Tanrı'ya havale ettim bu işi. O yapacağını iyi bilir, ne yapacaksa o yapar"* der, bırakır. Bu teselli olsun diye söylenen bir ifade değildir.

Ayetteki ifadeye geri dönecek olursak *"Allah'a yardım ederseniz, O da size yardım eder ve ayaklarınızı sağlam bastırır"* ifadesi işte bu mekanizmayı anlatır. Siz yaşam plânınız için tüm çabanızı yerine getirin, gerekli olan yardım size yapılacaktır demektir.

Kalplerinde kilitler mi var?...

> Onlar Kur'an'ı düşünmüyorlar mı? Yoksa kalplerin üzerinde kilitleri mi var?
> (MUHAMMED: 47/24)

Kur'an'ı düşünmüyorlar mı cümlesinde Arapçası'nda kullanılan kelime "tedebbür"dür:

*“E fe la ye**tedebber**unel kur’ane em ala kulubin akfalüha.”*

“Tedebbür”, okunan şeyin anlamı üzerinde etraflıca düşünmek demektir.

Bu ayetten de anlaşılmaktadır ki, Kur’an-ı Kerim’in ne dediğini anlamadan onu okumanın insanı bir yere götürmesi mümkün değildir.

Kur’an-ı Kerim’in içerdiği mana üzerinde düşünmemek, düşünsek bile zaten anlayamam diyerek kitabı kapatıp rafa kaldırmak, Kur’an-ı Kerim’in yukarıdaki ayetine göre kalbin kilitlenmiş olduğuna işarettir. Kalbin kilidini kaldırmak için okumak ve anlamaya çalışmak gerekir. Birilerinin ne dediğini değil, okuduktan sonra kendimizin ne dediğini bulmaya çalışmak gerekmektedir. Çünkü kutsal metin birilerinin yorumlarıyla kısıtlanamaz...

O yorum tüm insanlığın bireysel zenginliğine emanet edilmiştir. Ne bir tarikatın, ne bir şeyhin, ne de bir başkasının... O insanlığın mirasıdır...

Arapçasını hiçbir şey anlamadan okumanın bize hiçbir şey katmayacağını ve asıl yapılması gerekenin kutsal metnin kelâmını anladığımız dilden okumamız ve anlamaya çalışmamız gerektiğini bu ayet bize bir kez daha bildirmektedir. O mirası ancak bu şekilde algılayabiliriz. Anlamına ulaşamadan bilmediğimiz bir dille tekrar ettiğimiz ayetlerle değil...

Kalplerinde hastalık olanlar...

Birçok inisiyatik öğretide ve ezoterizmde olduğu gibi Kur’an-ı Kerim’de de *“kalp”* sembolü kullanılmıştır. Kalplerin mühürlü, kilitli ya da hastalıklı olması tarzında çeşitli benzetmelerle ayetlerde bazı bilgiler aktarılmaya çalışılmıştır:

> Yoksa, kalplerinde hastalık olanlar Allah’ın, kinlerini ortaya çıkarmayacağını mı sandılar? Biz dileseydik, onları sana gösterirdik de, sen onları yüzlerinden tanırdın. Andolsun, sen onları, konuşma tarzlarından da tanırsın.
> (MUHAMMED: 47/29,30)

Konuya ezoterik bilgiler ışığında yaklaşmayanlar ilk insanların kalbin, duyguların merkezi olduğuna ve ruhun burada oturduğuna inandıklarından

bahsetmişlerdir. Ancak durum böyle değildir. İlk insanlar kalp şakrasının varlığını ve işlevini bildikleri için sembolik olarak böyle bir açıklama yapmışlardır.

Kalple kastedilen aslında *"kalp şakrası"* ve bu şakranın iş-levidir. Kalp şakrası akıl ve idrak yeteneklerinin merkezidir. Semavi kalbe bağlayan spiritüel bir güç ve kapsama sahiptir. Bu nedenle ruhsal enerjinin bize sağladığı büyük sezgi gücünün de merkezi konumundadır.

Ayrıca yeşil renk enerjisinin de emildiği şakradır. Yeşil renk sakinleştirici bir özellik taşıdığı için, enerjimizi dengeler ve şefkat duygularımızı artırır. Dostluk, ümit, inanç ve barış duygularının geliştirilmesine yardımcı olur. Yeşil renk her türlü büyümeyi ve ilerlemeyi hızlandıran bir özelliğe sahiptir.

Kutsal kitaplar *'Tanrı'yı bütün kalbinizle ve ruhunuzla sevin"* derken sevgiyi, ruh ve kalple özdeşleştirmelerinin sebebi buydu.

Bu ezoterik bilgi unutulmuş olsa da, günümüzde insanlar sevgiden bahsederlerken tüm duyu merkezlerinin beyinde toplandığı bilinmesine rağmen, içgüdüsel olarak ellerini başlarına değil kalplerine götürürler.

Kur'an-ı Kerim'de kullanılan *"kalp sembolü"*nü bu bilgiler ışığında ele alacak olursak hastalıklı kalplardan neyin kastedildiği açık bir şekilde ortaya çıkacaktır.

Cimri olmayın...

Surenin sonlarına doğru dünya hayatının oyun ve eğlence yeri olduğu bir kez daha hatırlatıldıktan sonra dünya nimetlerine aşırı bağlanmayın ve dünya nimetlerini terk etmekte tereddüt göstermeyin denerek sure noktalanmıştır.

Ayette sözü edilen cimrilik terk edememek demektir:

> İşte sizler, Allah yolunda harcamaya çağrılıyorsunuz. Ama içinizden cimrilik yapanlar var. Kim cimrilik yaparsa ancak kendi zararına cimrilik yapmış olur. Allah her bakımdan sınırsız zengindir, siz ise fakirsiniz.
> (MUHAMMED: 47/38)

RA’D SURESİ

43 ayetten oluşan sure adını 13. ayette geçen, *“gök gürültüsü”* anlamına gelen *“Ra’d”* kelimesinden almıştır.

Göksel himaye...

Surenin başlarında insanları görüp gözeten ruhsal rehberlerden bahseden bir ayete yer verilmiş ve insanların göksel himayenin kanatları altında bulunduğu vurgulanmıştır:

> İnsanı önünden ve ardından takip eden melekler vardır. Allah’ın emriyle onu korurlar.
> (RA’D: 13/11)

Evrende Dünya’nın haricinde de yaşayan varlıklar olduğunu anlatan ayetlerden birine daha surenin hemen devamında yer verilmiştir. *“Göklerde ve yerde kim varsa”* sözüyle bu çok açık bir şekilde anlatılmıştır:

> Göklerde ve yerde kim varsa, ister istemez kendileri de gölgeleri de sabah akşam Allah’a boyun eğer.
> (RA’D: 13/15)

Dünya hayatının geçiciliği...

Dünya nimetleriyle eş koşmamanın ancak terk edilerek başarılabileceği ve bu dünyanın üstesinden gelinebileceğini belirten ayetlerle sure devam etmiştir. Sabrın önemi vurgulanırken, namazın dosdoğru kılınması bir kez daha hatırlatılmıştır:

Onlar, Rablerinin rızasına ermek için sabreden, namazı dosdoğru kılan, kendilerine verdiğimiz rızıklardan gizli olarak ve açıktan Allah için harcayan ve kötülüğü iyilikle ortadan kaldıranlardır. İşte bunlar için dünya yurdunun iyi sonucu vardır.
(RA'D: 13/22)

Sıklıkla vurgulanan dünya hayatının geçiciliği, buna karşın ahiret hayatının çok daha önemli olduğuna dair bir ayete burada tekrar yer verilirken, dolaylı olarak insanın kozmik bir gezgin olduğu da üstü kapalı olarak anlatılmış bulunmaktadır.

Allah rızkı dilediğine bol verir, (dilediğine de) kısar. Onlar ise dünya hayatı ile sevinmektedirler. Halbuki dünya hayatı, ahiretin yanında çok az bir yararlanmadan ibarettir.
(RA'D: 13/26)

Allah isminin anılması...

Onlar, inananlar ve kalpleri Allah'ı anmakla huzura kavuşanlardır. Biliniz ki, kalpler ancak Allah'ı anmakla huzur bulur.
(RA'D: 13/28)

Allah isminin anılmasının ve zikredilmesinin yaratacağı etki ve çekeceği ilahi enerjilerle ilgili konuya daha önce Bakara Suresini incelerken değinmiştik. Bu ayette de aynı konu dile getirilmiştir.

Bu konuda Prof. Dr. Yaşar Nuri Öztürk'ün görüşlerini de sizlerle paylaşmak istiyorum:

İnsan özünde Allah'ın nefesini taşımaktadır. Yani insanın gerçek benliği Allah'a bağlıdır. O halde, insanın gerçek bir ben olması, gerçek hayata

kavuşması, gerçek hürriyetle kucaklaşması Allah'a yakınlığı ile doğru orantılıdır. Bu ise insanın sürekli bir biçimde Allah'la beraber olduğunun şuurunu taşımasıyla mümkündür. İşte zikir, yani Allah'ı anma bu şuur içinde olma hâlidir. (50)

Ahiret azabı daha ağırdır...

Birçok ayette ayrıntılarıyla anlatılmış olan peygamberlerin çekmiş oldukları sıkıntılar ve peygamberlere karşı gösterilen olumsuz tavırlara burada bir kez daha yer verilmiştir:

> Andolsun, senden önce de nice peygamberler alaya alındı da ben inkar edenlere bir süre (mühlet) verdim... ... İnkâr edenlere hileleri güzel gösterildi ve onlar doğru yoldan saptırıldılar. Allah kimi saptırırsa artık onu doğru yola iletecek yoktur.
> (RA'D: 13/32,33)

Bu tür davranışlar içinde bulunanlar dünya hayatında da bu yaptıklarının sıkıntısını çekmiş olduklarını ancak asıl azabın ahirette olduğunun söylenmesi, *"Öte Âlem"*in çok önemli bir özelliğini de dile getirmektedir.

Bu azap öncelikle vicdan azabıdır. *"Öte Âlem"*de beden baskısı ortadan kalktığı için ve içinde bulunulan maddesel özelliklerden dolayı vicdanımızın sesini bastırmamız mümkün olamamaktadır. Bu da eğer dünyada yaptığımız vicdansızca işler varsa bunun ağır yükünü üstümüzde hissetmemize ve çok ağır bir vicdan azabıyla karşılaşmamıza neden olmaktadır.

Ahiret hayatında azabın daha ağır olacağının söylenmesinin nedeni budur.

> Onlara dünya hayatında bir azap vardır. Ahiret azabı ise daha ağırdır...
> (RA'D: 13/34)

Surenin sonlarına doğru, getirilen yeni dinin ileride nasıl sonuçlar doğuracağının değerlendirmesinin Evrensel İdare Mekanizması tarafından yapılacağı bildirilmiştir:

> ... Senin görevin sadece tebliğ etmektir. Hesap görmek ise bize aittir.
> (RA'D: 13/40)

Hesap görmek demek ilk anlamıyla sadece cezalandırmak anlamına gelmez, aynı zamanda yapılmakta olan bu göksel müdahalenin sonuçlarını almak demektir.

RAHMAN SURESİ

78 ayetten oluşmuştur. Sure, adını ilk ayetteki Allah'ın sıfatlarından biri olan *"er-Rahmân"* kelimesinden almıştır.

Daha önce atıfta bulunduğumuz *"O iki doğunun ve iki batının Rabbidir"* ayetinin de bulunduğu surede, daha sonra üzerinde çok tartışılan iki denizin birleşmediğini söyleyen ayetler bulunmaktadır.

> (Suları acı ve tatlı olan) iki denizi salıvermiştir; birbirine kavuşuyorlar. (Fakat) aralarında bir engel vardır, birbirine geçip karışmıyorlar. O halde, Rabbinizin hangi nimetlerini yalanlıyorsunuz? O denizlerin her ikisinden de inci ve mercan çıkar. O halde, Rabbinizin hangi nimetlerini yalanlıyorsunuz?
> (RAHMAN: 55/19-23)

Fransız bilimadamı Kaptan Jacques Cousteau Cebelitarık Boğazı'nda Akdenizle Atlantik Okyanusu'nun sularının birbirine karışmadığını ileri sürdüğünde tüm dikkatler bu ayetlere çekilmişti. Ancak bu ayetlerin Cebelitarık Boğazı'nı mı kastettiği günümüzde kesinlik kazanmamıştır.

Her canlı yok olacaktır...

Yer üzerinde bulunan her canlı yok olacaktır. Ancak azamet ve ikram sahibi Rabbinin zâtı bâki kalacaktır.
(RAHMAN: 55/26,27)

Yok olacak şeyin canlılık olduğu özellikle vurgulanmıştır. Yani ölümlü olan bedenlerdir ama ruhsal yolculuk sürecektir.

Göklerde ve yerde bulunanlar, (her şeyi) O'ndan isterler. O, her an yeni bir ilahi tasarruftadır.
(RAHMAN: 55/29)

Bu yolculuğun sürdüğü, *"göklerde ve yerde bulunanlar"* ifadesiyle de net bir şekilde anlaşılmaktadır. Aynı zamanda ilahi düzenin her an yeni oluşumlarla devam ettiği ve bu düzene tüm varlıkların uydukları da bu ayette açıklanmaktadır.

Dünya atmosferi...

Ey cin ve insan toplulukları! Göklerin ve yerin uçlarından bucaklarından geçip gitmeye gücünüz yeterse geçip gidin. Büyük bir güç olmadıkça geçip gidemezsiniz.

(RAHMAN: 55/33)

Ayette sözü edilen güç sözcüğü Arapçasında sultan olarak geçmektedir ve yapılan çeviride güç olarak çevrilmiştir.

Sultan İslami bir sıfattır. Sözcük olarak *"güç"*, *"otorite"*, *"yönetici"* anlamlarına gelir. Sözcük, Süryanice'den alınmış olup, *"iktidar sahibi"* demektir.

İktidar sahibi olmak, hem gücü hem de deneyim ve bilgiyi gerektirir. Dolayısıyla Dünya atmosferinden ayrılmak ve uzaya açılmak da bir deneyim ve bilgi işidir. Çünkü atmosfere giriş ve çıkışların özel şartlarda gerçekleştirilmesi gerekir, aksi takdirde kontrolsüz bir şekilde yapılacak girişlerde bir meteorun yanmasına benzer sonuçla karşılaşmak kaçınılmazdır.

Ayette anlatılan işte budur. Ama konunun asıl ilginç yanı, dünya atmosferinden, o yıllarda üstü örtülü bir şekilde ayette bahsedilmiş olmasıdır.

Surenin hemen devam eden ayetinde atmosferle ilgili bilgimizin olmadığında karşılaşacağımız sonuç şöyle anlatılmıştır:

Üstünüze ateşten yalın bir alevle kıpkızıl bir duman gönderilir de kendinizi koruyamazsınız.
(RAHMAN: 55/35)

O hâlde Rabbiniz'in hangi nimetlerini yalanlıyorsunuz?...

O hâlde, Rabbinizin hangi nimetlerini yalanlıyorsunuz?
(RAHMAN: 55/36)

Sureyi ilginç kılan bir özellik de, her biri tek bir cümleden oluşan toplam 78 ayetten oluşan surede*"O halde, Rabbinizin hangi nimetlerini yalanlıyorsunuz?"* ayetinin tam 31 kez tekrar edilmiş olmasıdır. Yani sureyi oluşturan ayetlerin yarısına yakını bu ayetin tekrar edilmesinden oluşmuştur.

Tanrısal nimetlerin sonsuzluğu, buna karşın insanoğlunun nankörlüğü bu şekilde zihinlere adeta nakşedilmek istenmiştir. Böylelikle ilahi düzeni

anlayamadığımız, defalarca anlatılmıştır.

İNSAN SURESİ

31 ayetten oluşmuştur. Sure adını birinci ayetteki *“insan”* kelimesinden almıştır.

İşitir ve görür kıldık...

> İnsan (henüz) anılır bir şey değilken (yaratılmamışken) üzerinden uzunca bir zaman geçti. Şüphesiz biz insanı, karışım halindeki az bir sudan (meniden) yarattık ve onu imtihan edeceğiz. Bu sebeple onu işitir ve görür kıldık.
> (İNSAN: 76/1,2)

Burada kastedilen yeryüzü insanıdır. Evrenin bu köşesinde belli bir zaman diliminde insanın meydana getirilişinden söz edilmektedir. O nedenle uzun bir sürenin geçmiş olduğundan bahsedilmektedir. Kozmik bir laboratuvar olarak işlev görmeye başlayan Dünya’da, ilk bedenlerin imâl edildiği anlatılmaktadır.

İşitir ve görür olmak; hem fiziki anlamda, hem de mecazi anlamda kullanılmış bir sözdür. İnsanın doğruyla yanlışı birbirinden ayırt edebilecek ve varoluşunun nedenini algılayabilecek bir zihinsel kapasiteye sahip bir varlık olarak bedenlendiği bu sözle anlatılmaktadır.

Ancak bu yeteneğini bazen kullanamadığı da aşağıdaki ayette şöyle anlatılmıştır:

> Şüphesiz biz onu (ömür boyu yürüyeceği) yola koyduk. O bu yolu ya

şükrederek ya da nankörlük ederek kateder.
(İNSAN: 76/3)

Kur’an’ı elbette sana biz indirdik...

Daha önce üzerinde durduğumuz motiflerin kullanıldığı cennetin tasvirleriyle devam eden surede Kur’an-ı Kerim’in Cebrail’in dahil olduğu plân tarafından indirildiği bir kez daha vurgulanmıştır:

Şüphe yok ki, Kur’an’ı sana elbette biz indirdik biz. İşte bu bir öğüttür. Dileyen, Rabbine ulaştıran bir yol tutar.
(İNSAN: 76/23,29)

TALÂK SURESİ

12 ayetten oluşan kısa surelerden biridir. Talâk, “*boşamak*” demektir. Boşanmayı düzenleyen hükümler taşıdığı için sureye bu isim verilmiştir.

Allah’ın emri yeryüzüne inip durmaktadır...

Sure boşanma sırasında kadınların haklarının korunması ile ilgili dini kuralları açıkladıktan sonra yine yedi kat gök ve yeryüzü ile ilgili önemli açıklamayla noktalanmıştır. Surenin bu son ayetinde Allah’ın emrinin yedi kat gökle yeryüzü arasında inip durduğundan söz edilmiştir:

Allah, yedi göğü ve yerden bir o kadarını yaratandır. Allah’ın emri bunlar arasından inip durmaktadır ki, Allah’ın her şeye kadir olduğunu ve Allah’ın her şeyi ilmiyle kuşattığını bilesiniz.
(TALÂK: 65/12)

Allah’ın emrinin yeryüzüne inip durması ilahi tesirlerin her an yeryüzüne indiği anlamına gelir. Bu ne anlama gelir?

Ayette sözü edilen bu açıklama ilahi bilgilendirmenin her an devam ettiğini ve yeryüzünün ilahi eller arasında bulunduğunu bizlere bildirmektedir.

BEYYİNE SURESİ

8 ayetten oluşan sure adını, *“apaçık delil”* anlamına gelen *“Beyyine”* kelimesinden almıştır. Kur’an-ı Kerim’in önemli kavramlarından birini içinde barındıran *“beyyine”* kelimesi aynı zamanda belirti, açıklık, aydınlık anlamına da gelir.

> Kendilerine kitap verilenler, ancak kendilerine o apaçık delil geldikten sonra ayrılığa düştüler.
> (BEYYİNE: 98/4)

Yahudi ve Hristiyanlar’ın o dönemde kıskançlıklarından dolayı Hz. Muhammed’e karşı cephe aldıklarını daha önceki surelerde de görmüştük. Burada da kısa olarak bu konu tekrar edilmiştir.

HAŞR SURESİ

24 ayetten oluşan sure, adını ikinci ayette geçen *“toplamak”* anlamına gelen *“el-Haşr”* kelimesinden almıştır.

Akılları ermez bir topluluk...

Savaşların yoğun olarak yaşandığı dönemde indirilen surelerden biridir. Nitekim surenin başında da o günlerde yaşanan bu sıkıntılı günlere ait ayetlere yer verilmiştir:

> O, kitap ehlinden inkar edenleri ilk toplu sürgünde yurtlarından çıkarandır. Siz onların çıkacaklarını sanmamıştınız. Onlar da kalelerinin, kendilerini Allah’tan koruyacağını sanmışlardı. Ama Allah‘ın emri onlara ummadıkları yerden geldi. O, yüreklerine korku düşürdü. Öyle ki, evlerini hem kendi elleriyle, hem de mü’minlerin elleriyle yıkıyorlardı. Ey basiret sahipleri ibret alın.
> (HAŞR: 59/2)

Hz. Muhammed Medine’ye gidince Yahudiler’den Nadiroğulları ile tarafsız kalmaları konusunda bir antlaşma yapmıştı.

Nadiroğulları, Bedir Savaşı’nın bitmesinden sonra, Hz. Muhammed için *“Bu zat Tevrat’ta geleceği haber verilen peygamberdir”* demişler ve Hz. Muhammed’i bir peygamber olarak tanıdıklarını açıklamışlardı. Ancak Uhud Savaşı’ndan sonra, yaptıkları antlaşmayı bozdular. Liderleri Ka’b b.Eşref kırk atlı ile birlikte Mekke’ye giderek Müslümanlar’a karşı Ebu Süfyan ile ittifak yaptı.

Yahudiler’in yaptıkları anlaşmaya uymadıklarını öğrenince Hz. Muhammed, Muhammed b.Mesleme’yi görevlendirerek Ka’b’ı öldürttü. Ardından da Nadiroğullarının bulunduğu bölgeyi kuşattı. Antlaşmayı bozdukları için bulundukları bölgeyi terk etmelerini ve başka bir yere gitmelerini istedi. Sonunda yaşadıkları yerden ayrılıp gitmeye razı oldular. Bunun üzerine kuşatma kaldırıldı. Ayrılırken geride bıraktıkları eşyaları imha ettiler, evlerini de yıktılar. Ayette bu olaya değinilmiştir.

> Onlar müstahkem kaleler içinde veya duvarlar arkasında olmadan sizinle toplu halde savaşmazlar. Kendi aralarındaki çekişmeleri şiddetlidir. Sen onları toplu sanırsın. Halbuki kalpleri darmadağınıktır. Bu, onların akılları ermez bir topluluk olmalarındandır.
> (HAŞR: 59/14)

Yahudiler'e söylenen seçilmiş bir toplum olmaları onların kafalarını öyle karıştırmış ve öyle egosal bir büyüklük içine sokmuştu ki, yeni gelen dine karşı büyük bir kıskançlık ve düşmanlık içine girmişlerdi. Oysa ki onlar sadece yeni gelen dini değil, kendi dinlerini bile anlamamışlar; kendi peygamberlerini bile kendilerine lanet ederek bu dünyadan ayrılmak zorunda bırakmışlardı.

Yukarıdaki ayette de *"akılları ermez bir topluluk"* olarak onların tanımlanmasının nedeni budur.

Kurtuluşa erenler...

Dünyada insanın nefsine köle olmaması birçok ayette ısrarla vurgulanmış ve kurtuluşa ermenin en önemli kriterlerinden biri olarak gösterilmiştir. İşte o ayetlerden biri de şu anda üzerinde durduğumuz surede şöyle dile getirilmiştir:

> Kim nefsinin cimriliğinden, hırsından korunursa, işte onlar kurtuluşa erenlerin ta kendileridir.
> (HAŞR: 59/9)

Kur'an-ı Kerim'in birçok ayetinde verilen misallerin, insanların düşünerek çeşitli sonuçlar çıkartmalarına yönelik olduğu, surenin sonlarına doğru bir örnekle açıklanmıştır:

Eğer biz, bu Kur’an’ı bir dağa indirseydik, elbette sen onu Allah korkusundan başını eğerek parça parça olmuş görürdün. İşte misaller! Biz onları insanlara düşünsünler diye veriyoruz.
(HAŞR: 59/21)

Ayette Kur’an-ı Kerim bir dağa indirilseydi o dağın parçalanacağından bahsedilmektedir. Ayet bu verdiği örnekle insana yüklenen kozmik emanetin büyüklüğüne, sonuç olarak da insanın sorumluluğunun büyüklüğüne dikkat çekmiştir.

NUR SURESİ

64 ayetten oluşan sure adını, 35. ayette geçen “*nur”* kelimesinden almıştır.

Zina suçunun karşılığı recm değildir...

Surenin hemen başında zina suçu işleyen erkek ve kadına yüzer değnek vurulması ile ilgili hükmü içeren ayetten sonra bu konu hakkında bir de açıklamada bulunulmuştur:

Zina eden erkek ancak, zina eden veya Allah’a ortak koşan bir kadınla evlenir. Zina eden bir kadınla da ancak zina eden veya Allah’a ortak koşan bir erkek evlenir. Bu mü’minlere haram kılınmıştır.
(NUR: 24/3)

Daha önce de değindiğimiz gibi Kur’an-ı Kerim’de recm hakkında yani taşlanarak öldürülme ile ilgili bir ayet bulunmamaktadır. Bu ceza İslam Fıkhı’na sonradan sokulmuştur.

> Kötü kadınlar, kötü erkeklere; kötü erkekler de kötü kadınlara; temiz kadınlar temiz erkeklere, temiz erkekler de temiz kadınlara layıktır.
> (NUR: 24/26)

Bu ayetler, benzer enerjilerin benzer enerjilerle birlikte olması ile ilgili evrensel bir prensibin uygulanmasına yönelik hükümler taşımaktadır.

Zina suçu işleyen birisi yine zina suçu işleyen birisiyle evlendiğinde, kendisinin yaptığı hatayı da daha iyi anlayacak ve yaptığı hatayı karşısındaki eşinde görerek bu suçunun cezasını vicdanında çekecektir.

Baş örtüsü meselesi...

> Mü’min erkeklere söyle, gözlerini haramdan sakınsınlar, ırzlarını korusunlar. Bu davranış onlar için daha nezihtir. Şüphe yok ki, Allah onların yaptıklarından hakkıyla haberdardır. Mü’min kadınlara da söyle, gözlerini haramdan sakınsınlar, ırzlarını korusunlar. (Yüz ve el gibi) görünen kısımlar müstesna, zînet (yer)lerini göstermesinler. Başörtülerini ta yakalarının üzerine kadar salsınlar...
> (NUR: 24/30,31)

Yine parantez içi ilavelerle ayetin içerdiği anlam bozulmuş, günümüzdeki geleneksel anlayışla paralel hâle getirilme gayreti içine girilmiştir.

Yapılan bu yanlışlığı gösterebilmek için yine başka meallerden örnekler vermek istiyorum:

“İnanan kadınlara da söyle, gözlerini haramdan sakınsınlar, ırzlarını

korusunlar ve açığa çıkanlardan, görünenlerden başka ziynetlerini göstermesinler ve örtülerini, göğüslerini örtecek bir tarzda omuzlarından aşağıya doğru salsınlar...”

(Diyanet İşleri Başkanlığı – Önceki)

“İnanan kadınlara da söyle, gözlerini haramdan sakınsınlar, ırzlarını korusunlar ve açığa çıkanlardan, görünenlerden başka ziynetlerini göstermesinler ve örtülerini, göğüslerini örtecek bir tarzda omuzlarından aşağıya doğru salsınlar...”

(Abdülbaki Gölpınarlı)

“Mümin kadınlara da söyle: Gözlerini (harama bakmaktan) korusunlar; namus ve iffetlerini esirgesinler. Görünen kısımları müstesna olmak üzere, zinetlerini teşhir etmesinler. Baş örtülerini, yakalarının üzerine (kadar) örtsünler.”

(Elmalılı Hamdi Yazır)

“İnanan kadınlara da söyle: “Bazı bakışlarını kıssınlar, ırzlarını korusunlar. Süslerini göstermesinler. Ancak kendiliğinden görünenler hariç. Baş örtülerini (göğüs) yırtmaçlarının üstüne koysunlar.”

(Süleyman Ateş)

Zinet (Ziynet) kadınların taktığı süsler, takılar ve mücevherler anlamına gelir. Ayette vahyedilen bu sözler de zinetten kastedilenin süs ve takılar olduğu son derece açık olarak göstermektedir. Yani asıl gizlenmesi istenen kadınların takıları ve mücevherleridir.

Bu mücevherlerle kadının gösteriş yapması istenmemiş, bu mücevherlere sahip olamayan kadınların durumu düşünülmüştür. Ziynetlerini teşhir etmesinler denmiştir. Hatta aynı nedenle ayaklarını bile yere vurmasınlar denmiştir. Ayaklarını yere vurarak çıkartacakları mücevherlerin sesini de duyurmamaları emredilmiştir. Çünkü o dönemde ayak bileklerine takılan mücevherler Arap geleneklerinde önemli bir yere sahipti.

... Gizledikleri zinetler bilinsin diye ayaklarını yere vurmasınlar.
(NUR: 24/31)

Konunun bu yönü ne yazık ki şimdiye kadar hiç dile getirilmemiş, konu saçların görünüp görünmemesi noktasında düğümlenip kalmıştır. Oysa ki sizlerin de gördüğünüz gibi kadınlardan saçlarının tek bir telini bile göstermemeleri istenmemiştir. Konu mücevherlerle ilgilidir.

Kölelik ve cariyelik...

Kur'an-ı Kerim'in kölelik ve cariyeliği hemen o günün şartları içinde değil, zaman içinde kaldırmayı hedeflediğinden daha önce bahsetmiştik. İşte ona yönelik ayetlerden biriyle daha bu surede karşılaşıyoruz:

... Sahip olduğunuz kölelerden "mükâtebe" yapmak isteyenlere gelince, eğer onlarda bir hayır görürseniz onlarla mükâtebe yapın. Allah'ın size verdiği maldan onlara verin.
(NUR: 24/33)

Misallerle verilen öğütler...

Kur'an-ı Kerim'in birçok ayetinde verilen misallerle gerek geçmişe ait, gerekse de diğer konularla ilgili insanlara mesajlar ve bilgiler verildiği ve anlatılmak istenen bir bilginin bu yolla aktarıldığından söz edilmiştir. Aşağıdaki ayette Kur'an-ı Kerim'in bu özelliği anlatılmaktadır:

Andolsun, biz size açıklayıcı âyetler, sizden önce gelip geçenlerden bir misal ve Allah'a karşı gelmekten sakınanlar için bir öğüt indirdik.
(NUR: 24/34)

Hemen ardından da şöyle bir misal verilmiştir:

> Allah göklerin ve yerin nurudur. Onun nurunun temsili şudur: Duvarda bir hücre; içinde bir kandil, kandil de bir cam fânûs içinde. Fânûs sanki inci gibi parlayan bir yıldız. Mübarek bir ağaçtan, ne doğuya, ne de batıya ait olan zeytin ağacından tutuşturulur. Bu ağacın yağı, ateş dokunmasa bile, neredeyse aydınlatacak (kadar berrak) tır. Nur üstüne nur. Allah dilediği kimseyi nuruna iletir. Allah insanlar için misaller verir. Allah her şeyi hakkıyla bilendir.
> (NUR: 24/35)

"Nur" yani *"ışık"*, kaynağı kendinden olanın ve çevresine yaydığı ışığı sürekli kılmanın sembolüdür.

"Allah göklerin ve yerin nurudur" ifadesi Allah'ın evrendeki fonksiyonunun her an devam etmekte olduğu ve evrensel yönetimindeki kudretini temsil ettiği gibi aynı zamanda bunun sürekliliğini de ifade etmektedir.

Odadaki duvarın içindeki ışık kaynağı nasıl odayı aydınlatıyorsa Allah'ın da evreni o şekilde aydınlattığı ve nurunu tüm evrene yaydığı böyle bir sembolle anlatılmıştır.

Bu ayetin hemen devamında okunur okunmaz içinde bir şeylerin gizli olduğunu hissettiren iki ayetle karşılaşıyoruz:

> Allah'ın, yüceltilmesine ve içlerinde adının anılmasına izin verdiği evlerde hiçbir ticaretin ve hiçbir alış verişin kendilerini, Allah'ı anmaktan, namazı kılmaktan, zekatı vermekten alıkoymadığı birtakım adamlar buralarda sabah akşam O'nu tesbih ederler. Onlar, kalplerin ve gözlerin dikilip kalacağı bir günden korkarlar.

(NUR: 24/36,37)

Ayette açıklananları teker teker ele almaya çalışalım:

“Allah’ın adının anılması.”
“Bu anılmanın yapıldığı evler.”
“Ticaret ve her türlü alışveriş.”
“Birtakım adamlar.”
“Gözlerin ve kalplerin dikilip kalacağı bir gün.”
“Ve o günden korkmak”

Bu anlatımlar tam anlamıyla bir sembol olmasa da içeriklerinde sembolik bir üslup taşımaktadır. Anlatılmak istenen bilgi bu anlatıma gizlenmiş durumdadır.

Şimdi bunları teker teker ele alalım:

“Allah’ın adının anılması” yüce ilahi tesirlerin çekilmesi ve o tesirlerle yaşamak anlamına gelir. Peki bu nerede yapılmaktadır. Ayet bunu *“birtakım evler”* olarak açıklamıştır. Bu evlerden kasıt o devirde hâlâ işlevini sürdürmekte olan inisiyatik merkezler ve mabetlerdir.

“Ticaret ve her türlü alışveriş” dünyasal işlere karşılık gelir. Bu işlerin Allah’ı anmaya engel teşkil etmediğinin söylenmesi bu tesirlerden uzak kalındığının bir işaretidir. Uzak kalınmasa bile bu tesirlerin etkisine kendilerini kaptırmadıkları anlatılmaktadır.

“Birtakım adamlar” inisiyasyondan geçmiş mabedin bilge rahipleri anlamına gelir. Sırlara vakıf olmuş inisiyeler demektir. Sırlara vakıf olduklarını *“gözlerin ve kalplerin dikilip kalacağı bir gün”*ün bilgisine sahip olduklarından anlıyoruz. Bu gerçeklerin ortaya çıkacağı uyanış yani kıyamet günüdür.

Ayette *“o günden korktuklarından”* söz edilmektedir. Korkmak burada o günün bilgisine sahip olmanın ve o günün öneminin o kişilerce bilindiğini anlatmaktadır. Bilinen anlamda bilgisizlikten kaynaklanan bir korkma değil, bilginin getirdiği meselenin ciddiyetinin ve öneminin kavranılmış olduğunun göstergesidir.

Bu sembolik ifadelerin ışığında ayete genel olarak baktığımızda, o devirde

gizli sırlar öğretisine mensup kişilerin, gönderilmekte olan Kur'an-ı Kerim'den haberdar olduklarının anlatıldığını görebiliyoruz.

Zaten yeni bir dinin geleceği ile ilgili inisiyatik öğretilerde çok önceden inisiye adaylarının bilgilendirilmiş olduğuna dair elimizde birçok ezoterik bilgi vardır. Bu ayetlerde anlatılanlarla bu bilgiler tamamen örtüşmektedir.

Surenin hemen devamında bilgiden uzak kalan kişilerin durumu ise yine bir misalle anlatılmış ve şu şekilde tasvir edilmiştir:

> İnkâr edenlere gelince; onların amelleri ıssız bir çöldeki serap gibidir. Susamış kimse onu su sanır. Yanına geldiğinde hiçbir şey bulamaz.
> (NUR: 24/39)

Bu ayet aynı zamanda görünen hiçbir şeyin göründüğü gibi olmadığını ve bir illüzyon dünyasında yaşamakta olduğumuzu da anlatmaktadır.

HAC SURESİ

78 ayetten oluşan sure, hac ibadetinden bahsettiği için bu adı almıştır.

Herkesin gözü kamaşacaktır...

Kur'an-ı Kerim'in ayetlerinde en çok yer verdiği konulardan biri olan kıyamet hakkında son derece çarpıcı bir benzetmeye yer verilerek sure başlamıştır:

> ... Kıyamet sarsıntısı çok büyük bir şeydir. Onu göreceğiniz gün, her emzikli kadın emzirmekte olduğu çocuğundan geçer ve her hamile kadın da karnındaki çocuğunu düşürür. İnsanları sarhoş görürsün; halbuki onlar sarhoş değillerdir.
> (HAC: 22/1,2)

Sarsıntısının çok büyük olduğunun söylenmesi o ana kadar mevcut birçok anlayışın değişecek olmasındandır. Sembollerin üzerindeki örtünün kalkmasıyla birlikte gerçekler apaçık insanlara sunulacak ve o ana kadar ne kadar büyük bir yanılgı içinde olduklarını insanlar anlayacaklardır. Çünkü hiçbir şeyin göründüğü gibi olmadığı insanlara söylenmişse de görünenin arkasındaki görünmeyen insanlarla yüzyüze gelememişti. İşte ayette bahsedilen sarsıntı o görünmezin görünür olmasıyla yaşanacak sarsıntıdır...

Örneğin; inanmış olduğu kutsal metnin batıni anlamları üzerinde hiç düşünmemiş, sadece zahiri anlamlarıyla yetinerek hayatını sürdürmenin yeterli olacağı ve bu yolla cennete gitmenin beklentisi içinde olan bir kişinin yaşayacağı o büyük şok, ayette *"kıyamet sarsıntısı çok büyük bir şeydir"* sözüyle özetlenmiş ve sonrasında örneklemelerle yaşanacak şokun büyüklüğü anlatılmıştır.

Örnekler çok çarpıcıdır. Çocuğunu emziren kadının çocuğunu terk edeceğinden yani gözünün onu bile görmeyeceğinden söz edilmektedir. Şöyle bir düşünün... Bir anne kucağındaki emzirdiği çocuğunu bile göremez oluyor... Ondan vazgeçebiliyor... Kuşkusuz ki bu bir örnekleme ama yaşanılacak sarsıntının büyüklüğünü göstermesi bakımından çok düşündürücü bir misaldir. Bunu hepimizin düşünmesi gerekir.

Ezoterik bazı bilgileri bilen bizlerin de düşünmesi ve bizlerin de bildiği birçok şeyin, o gün apaçık yüzüyle ortaya çıktığında; asıl gerçeklerle yüzyüze geleceğimizi hatırlamamız gerekir.

Yani bu sarsıntıdan herkes payını alacaktır... Güneş doğacak ve herkesin gözünü kamaştıracaktır. Kimini az kimini çok ama herkesi... Bunu lütfen unutmayın...

Bu, Kur'an-ı Kerim'de vadedilen bir gündür ve o günle ilgili şöyle

denmektedir:

> Çünkü kıyamet muhakkak gelecektir. Onda hiçbir şüphe yoktur ve şüphesiz Allah kabirdeki kimseleri diriltecektir.
> (HAC: 22/7)

İnsanlardan öylesi vardır ki...

> İnsanlardan öylesi de vardır ki, ne bir ilmi, ne bir yol göstericisi, ne de aydınlatıcı bir kitabı olduğu halde kibirlenerek insanları Allah'ın yolundan saptırmak için, Allah hakkında tartışmaya kalkar. Ona dünyada bir rezillik vardır. Ona kıyamet gününde de yangın azabını tattıracağız.
> (HAC: 22/8,9)

Surenin bu bölümünde günümüzde ateist olarak tanımlanan görüş sahipleriyle ilgili bazı açıklamalara yer verilmiştir. Önce ayetlerde sözü edilen *"İlim"*, *Yol gösterici"*, *"Aydınlatıcı kitap"* tabirlerinin ne anlamda geldiğini görelim:

"İlim": İnisiyatik - ezoterik bilgiler içeren öğreti.
"Yol gösterici": İnisiyatör - mürşit.
"Aydınlatıcı kitap": İnisiyatik - ezoterik bilgiler içeren öğretilerle ilgili kitaplar.

İşte bunlar olmadan yapılacak dinlerle ilgili yorumun eksik olacağı ve yapılan yorumların gerçeğe temas edemeyeceği söylenmektedir.

Ayetin devamında bir başka yanlışa dikat çekilmiş ve araştırmadan, incelemeden sadece *"inandık"* diyerek Müslüman olmanın yeterli olmayacağı verilen birkaç örnekle dile getirilmiştir:

İnsanlardan öylesi de vardır ki, Allah'a kıyıdan kenardan kulluk eder. Eğer kendisine bir hayır dokunursa gönlü onunla hoş olur. Şâyet başına bir kötülük gelirse gerisin geri (küfre) dönüverir. O dünyayı da kaybetmiştir, ahireti de. İşte bu apaçık ziyanın ta kendisidir.
(HAC: 22/11)

Yukarıdaki ayetlerde insanların başına gelen olayların sebep sonuç zincirini göremediği için, yaşamıyla ilgili doğru bir algılayışa sahip olamadığı da verilen örnekle açıklanmıştır.

Peki sonrasında ne olacaktır? Surenin devam eden ayetlerinde bunun da cevabı verilmektedir:

İşte iki hasım taraf ki, Rableri hakkında tartışmaya girmişlerdir. Bunlardan inkar edenler için ateşten giysiler biçilmiştir. Başlarının üstünden de kaynar su dökülür.
(HAC: 22/19)

"Ateş" ve *"Su"* sembolleri burada birbirlerini tamamlayan iki ayrı sembol olarak kullanılmış ve insanların bir gün mutlaka arınacakları bu sembollerle anlatılmıştır. Her iki sembol üzerinde de daha önce durmuştuk.

Kâbe ve Hac...

Hani biz İbrahim'e, Kâbe'nin yerini, "Bana hiçbir şeyi ortak koşma; evimi, tavaf edenler, namaz kılanlar, rükû ve secde edenler için temizle" diye belirlemiştik. İnsanlar arasında haccı ilan et ki, gerek yaya olarak, gerek uzak yollardan gelen yorgun develer üzerinde sana gelsinler. Gelsinler ki, kendilerine ait birtakım menfaatlere şahit olsunlar... Sonra kirlerini gidersinler, adaklarını yerine getirsinler ve Beyt-i Atik'i (Kâbe'yi) tavaf etsinler.
(HAC: 22/26-29)

İslamiyet açısından büyük bir öneme sahip olan Kâbe hakkında bildiklerimiz, bilmediklerimizden çok daha azdır. Örneğin, Kâbe'nin ilk kez ne zaman inşa edildiği bilinmiyor... Ancak Hz. Muhammed'den çok daha öncelerine dayanan bir geçmişi olduğu bilinmektedir. Buna bağlı olarak da, Kâbe'yi her yılın belirli dönemlerinde ziyaret etme adeti de Müslümanlık'tan çok daha önceki yıllarda da uygulanmaktaydı. Daha sonra bu adet Müslümanlığın bünyesinde uygulanmaya başlandı. Ve bugün de gerçek sebebi bilinmeden bu adet, dini bir ibadet olarak uygulanmaya devam etmektedir.

Peki Müslümanlık'tan çok daha öncelerine dayanan bu adetin kökeni neydi?... Nasıl bir güç insanları binlerce yıl kendisine çekebilmeyi başarmıştı?

Kâbe adı verilen ve ilk kurulduğunda bir mabet olarak inşa edilen bu yapının bulunduğu yer *"Spiritüel Coğrafya"*nın önemli bir noktasında bulunuyordu.

Bulunduğu nokta, o devirlerde kozmik tesirleri çekmeye çok müsait bir yapıdaydı. Eski devirlerde yapılan inisiyatik çalışmalar, çeşitli mabetlerde ya da gizli yeraltı merkezlerinde gerçekleştirilirdi. Bu tür merkezlerin nerede kurulacağının da ayrı bir önemi vardı. Bu tür özel ve gizli çalışmaların yapılacağı yerin belirlenmesinde dikkat edilecek en önemli nokta, o yerin spiritüel coğrafyadaki konumuydu.

Spiritüel coğrafya ne demektir?

Yeryüzünün öyle coğrafik bölgeleri vardır ki, bu yerler insan anlayışını yükseltici kozmik tesirleri taşımak bakımından diğer yerlere nazaran daha yeteneklidirler. Bu tür yerlere ezoterizmde *"Kutsal Coğrafik Merkezler"* adı verilmiştir.

Başta Eski Mısır olmak üzere Atlantis kültürünün ulaştığı yerlerde bu sır bilinmekteydi. Ve inşa edilecek bazı mabetler bu ***"Kutsal Coğrafik Noktalar"*** dikkate alınarak yapılırdı. Bunlar son derece önemli fonksiyonlar görmüş olan oldukça enteresan özellikler gösteren mabetlerdir. Ancak

yeryüzünde çok az vardır.

Örneğin, Delf Mabedi bu merkezlerden biriydi... Meşhur Orfe ve Fisagor'un insanları yetiştirdikleri bu mabetten Dünyanın hemen hemen her yerine büyük manyetik enerjiler dağılırdı.

Böyle merkezleri daha çok Eski Mısır'da görüyoruz. Onlar daha etkili inisiyasyonlar veriyorlardı. O zamanlar büyük merkez Mısır'dı. Sonra Delf'e kaymıştır.

Daha sonra bu *"Kutsal Coğrafya"* bazı sebeplerden dolayı değişmeye başladı. Ve Dünyada büyük merkez görevi Kudüs üzerine kaydı. Son dinlerin ortaya çıkışında bu merkezin çok büyük bir fonksiyonu oldu. Hatta ezoterik bilgiler, Hz. Muhammed için de, bu merkezin önemli bir fonksiyon görmüş olduğunu söyler.

Ezoterik bilgiler, sadece çok küçük bir grubun elinde bulunduğu için, halkın büyük bir bölümü bu bilgilerden mahrum kalmıştı. Mahrum kaldıkları bilgilerden biri de şüphesiz şu anda sözünü etmeye çalıştığımız *"Kutsal Coğrafya"* ile ilgili bilgilerdi. Her ne kadar bu bilgi açıkça halka anlatılmadıysa da, yine de halkın dilinde Kudüs'ün bir zamanlar kutsal topraklar olduğu inancı yaşayabilmişti.

Günümüzde hâlâ *"kutsal topraklar"* sözünün ne anlama geldiği çoğunluk tarafından anlaşılabilmiş değildir. Çünkü bu sır hala açılabilmiş değildir. Bilenlerin sayısı da zaten iyice azalmış durumdadır.

Daha sonra Kudüs'ten de kayan büyük merkezin şu anda tam olarak nerede bulunduğu bilinmemektedir. Ancak şu kadarını söyleyebilirim ki, buna benzer irili ufaklı bazı merkezler dünyanın çeşitli bölgelerinde tespit edilmiştir. Mekke, Roma, Yukatan bölgesindeki bazı yerler, Peru, Tibet, Himalayalar'ın güneyine bakan eteklerinde bazı noktalar, İstanbul'un tam olarak açıklanmayan özellikle bir noktası bu coğrafyada yer alan merkezlerdir. Bunların bir kısmı hâlâ vardır ve vazifelerini görmektedir.

Bu merkezlere bağlılık, oralara yönelmek, hac etmekle sembolize edilmiştir.

Ayrıca, Hint'te Meru Dağı, Delf'te Onfalos Dağı, Hz. Musa'nın Sina Dağı, Hz. Muhammed'in Hira Dağı, Hz. İsa'nın Zeytinlik Dağı hep bu kutsal coğrafyanın belirli noktalarını ifade eden merkezlerdir.

Örneğin Delf'teki Onfalos Dağı'nda rahibeler büyük kehanetlerde bulunurlardı. Büyük kitleleri yöneten kehanetlerdi bunlar... Önceleri açıkta

bulunan bu mabetler zaman ilerledikçe iyice gizlenmeye başlandı. ***"Gizli Öğreticilik"*** zaman geçtikçe daha da gizlenmiştir. Böylelikle inisiyasyon merkezleri tam anlamıyla sır mahalleri haline gelmiştir.

Eski toplumların geleneklerinde bu tür kutsal coğrafyaya ait yerlere: *"Kutsal Topraklar", "Ulvi Topraklar", "Paradeşa", "Saray"* gibi çeşitli isimler verilmiştir. İslam Tasavvufunda ise bu tür yerlere *"Kutup"* ismi verilmiştir.

Kozmik tesirlerin biriktiği ve yansıtıldığı bu yerlerde ortaya çıkan muazzam enerjiler Kâbe'de olduğu gibi çevreye adeta bir ışın gibi yayılmaktaydı.

Kâbe'de bir de buna *"Hacerül Esved"* denilen, enerji toplayan ve topladığı enerjileri yansıtma özelliğine sahip siyah taş eklenince, bir zamanlar büyük bir enerji yayan merkez konumuna gelmişti. Her yıl insanlar bu enerjiden yararlanabilmek için Kâbe'ye giderler ve burada düzenlenen özel törenlere katılırlardı.

Ancak *"Hacerül Esved"* bu özelliğini günümüzde büyük bir oranda yitirmiş durumdadır. Zaten bu fonksiyonunu daha Hz. Muhammed'in yaşamı sırasında kaybettiğini, Hz, Peygamber bizzat kendisi de söylemiştir:

– ***"Bu taş eğer cahiliye devrinin pislikleri ve kirleri ile kirletilmiş olmasaydı onunla her türlü hastalık, veba ve musibetten kurtulmak için Allah'tan şifa istenirdi. Allah elbette bir gün onu ilk yarattığı şekle döndürecektir. O, cennet yakutlarından beyaz bir yakut idi. Fakat Allah onu, kötülerin günahlarından ötürü değiştirip, ziynetini zalim ve günahkarlardan gizledi. Çünkü onlar, cennetten çıkma bir şeye bakmaya layık değildir..."***

Hacerül Esved hakkında Hz. Muhammed'in kısmen üstü örtülü, kısmen de açık olarak aktardığı bu sözleri son derece önemlidir.

Özellikle Tufan Öncesi Kültürlerde kozmostan enerji çekip depolayabilen ve bu depoladığı enerjileri de çevresine yayabilen özel nitelikteki maddelerin bulunduğu biliniyor. Hatta bir zamanlar piramidin tepesinin de böyle bir madde ile kaplı bulunduğu ve çok uzaklardan ışıl ışıl parladığı belirtiliyor.

Yine bu tür taşlarla, o devirdeki insanların doğa olaylarını etkileyebildikleri ve bu taşları levitasyon ve şifa çalışmalarında kullandıkları hatta kehanette bulundukları da, Dünyanın ezoterik tarihinde kayıtlıdır.

Bu tür uygulamaların Tufan sonrası bizim uygarlığımızda da çok eski dönemlerde gerçekleştirildiği sadece ezoterik kayıtlarda değil, normal klasik tarih kayıtlarında bile mevcuttur. Belli ki bu tür özel maddeler *"Tufan Öncesi Uygarlıklar"*dan Tufan sonrası bizim uygarlığımıza getirilmiş... Nitekim bu tür maddelerin Mısır'da da bir zamanlar görülmüş olması bunun en önemli kanıtıdır.

İşte *"Hacerül Esved"* adı verilen siyah taş da, bu tür maddelerden oluşan çok özel bir taştır... **Ancak böylesine önemli nitelikleri bulunan bir taşın, özellikle cahil insanların elinde büyük bir tehlike olacağı gayet iyi bilindiği için bunun önüne geçilmiş ve işlerliliğine son verilmiştir.** Yani *"Demir Çağ"*ın insanlarından... Nitekim bunu Hz. Muhammed'in sözlerinden açıkça görüyoruz. Şu anda sıradan bir taş gibi durmaktadır. Ancak yine Hz. Muhammed'in söylemiş olduğu gibi eski özelliğine ileriki bir dönemde yeniden döndürülme ihtimali vardır.

Kâbe'de Yaşanan Sıradışı Olaylar:

Kâbe'nin içinde demirbaş eşyaların bulunduğu bir kuyunun varlığından tüm tarihi ve dinsel kayıtlar hep söz etmişlerdir. Dinsel kayıtlarda, bu kuyuya kimsenin giremediğinden ve bu kuyunun bir *"yılan"* tarafından korunduğundan söz edilir.

Burada yılan bilinen anlamıyla bir hayvan değil, bir semboldür. Bu sembolün de ne anlama geldiğinden daha önce söz etmiştik. Hatırlayacağınız gibi *"Yılan"* tufandan çok önceleri Dünyamızda yaşayan *"Galaktik Irk"*a mensup varlıkların sembolüydü.

İşte Kâbe'nin içindeki kuyunun dibinde bulunduğu söylenilen yılan, Galaktik Irk'a ait bir sırrı, bir bilgiyi ifade etmektedir.

Bu sırrın ne olduğu ile ilgili sanırım en büyük ipucu az sonra aktaracağım Muhiddin Arabi'nin sözleri arasında gizli bulunmaktadır. (51)

Hz. Muhammed'in 35 yaşındayken Kâbe'nin tamirine katıldığından söz

etmiştik. Bu tamirat sırasında Hz. Muhammed'in de bizzat şahit olduğu bazı garip olaylar yaşanmıştır...

Yeşil taşlar:

Kâbe'nin büyük tamiri sırasında söz konusu kuyunun belli bir bölümünde daha önce hiç görülmemiş, son derece garip *"yeşil taşlarla"* örülü bir duvarla karşılaşılmıştır. Hiçbir şekilde delinemeyen sanki çelikten imal edilmişcesine sağlam taşlar ne kadar uğraşıldıysa da yerinden sökülememiştir. Hatta bu çalışma sırasında yeşil taşların arasına demir levyeler sokulup çıkartılmak istendiğinde tüm Mekke'nin sarsıldığı görülünce bundan derhal vazgeçilmiş ve bu taşlar Kâbe'nin temelleri olarak bırakılmıştır.

Adem soyundan değilim!

Ezoterik bilgiler, söz konusu yerin Agarta'ya açılan bir kapı olabileceğini söylemektedir. Tufan öncesi uygarlıklar tarafından oluşturulduğu bilinen gizli yeraltı uygarlığı Agarta'nın giriş kapılarından birinin, burada olabileceğini düşündüren en büyük delillerden birinin de, Muhiddin Arabi tarafından anlatılmış olması son derece önemlidir... Muhiddin Arabi başından geçen bir olayı şöyle anlatmıştır:

– "Mekke'de, Kâbe'yi bir ziyaretimde, kendisini benden başkasının görmediği bir zata, kim olduğunu sordum. İnsan olduğunu söyledi. Fakat bize benzemiyordu!... Sizin atanız olan Adem soyundan değilim. Cenabı Hak, sizin atalarınızı yaratmadan önce, yeryüzünde başka insan nesilleri de türetmiş ve daha sonra azgınlıkları yüzünden onları mahvetmiştir. Böylece insan nesli yedi defa türedi. Hz. Adem, bu üreyiş ve türeyişlerden yedincisi olan sizin neslinizin babasıdır. Ben ise, eski nesillerden arta kalanım' dedi."

Kurbanın ezoterik kökeni...

... ve Allah'ın kendilerine rızık olarak verdiği (kurbanlık) hayvanlar

> üzerine belli günlerde (onları kurban ederken) Allah'ın adını ansınlar. Artık onlardan siz de yiyin, yoksula fakire de yedirin. Kurbanlık büyük baş hayvanları da sizin için Allah'ın dininin nişanelerinden kıldık. Sizin için onlarda hayır vardır. Onlar saf saf sıralanmış dururken (kurban edeceğinizde) üzerlerine Allah'ın adını anın. Yanları üzerlerine düşüp canları çıkınca onlardan siz de yiyin, istemeyen fakire de istemek zorunda kalan fakire de yedirin. Şükredesiniz diye onları böylece sizin hizmetinize verdik.
> (HAC: 22/28,36)

İnsanlık tarihi incelendiğinde kurbanın insanlıkla birlikte başlamış olduğu ve bütün manevi inançların içinde yaşamış olduğu görülür. Bir şeyi, bir şeye kurban etme uygulaması dünya tarihinin çok eski dönemlerine kadar uzanır.

Kurban ritüeli: 1- Kanlı kurbanlar, 2- Kansız kurbanlar olmak üzere başlıca iki ayrı şekilde uygulanırdı.

Kanlı kurbanlar sınıfında, insan ve hayvanlar; kansız kurbanlarda ise, çoğunlukla tahıl ve gıda maddeleri kurban olarak kullanılmıştır. Şöyle bir tarihin gerilerine doğru gittiğimizde kurban ritüelinin toplumlar arasında inanılmaz derecede yaygın olduğu görülür:

Pigmelerin kurbanları, besledikleri bitki ve hayvanlardan ibaretti. Amaçları tanrılarının bu gıdayı bollaştırması ve nimetlerine karşı duyulan şükran borcunun ödenmesiydi.

Eski Amerika inançlarında ise; insan kurbanları son derece yaygındı. Özellikle Azteklerde insan kurbanı had safhaya ulaşmıştı. Maya ve İnkalar'da da aynı kurban şekli görülürdü. Meyve, çiçek, hindi ve köpek sundukları dini törenlerde bazen insan kurban ettikleri de görülmüştür.

Eski Yunanlılar'da da bir insanı kurban olarak sunma geleneği son derece yaygındı. En büyük kurbanlarını Zeus'a sunarlardı. Felaket dönemlerinde ilahları hoşnut etmek için kesilen kurbanlar, aristokrat ailelerin fertleri arasından seçilirdi. Genellikle boğa, bazen domuz da kurban edilirdi.

Eski Romalılar Tanrılar'ın hoşuna gitmek ve onların hoşnutluğunu kazanmak için onlara süt, şarap ve yemiş sunmuşlar, ayrıca hayvan da kurban etmişlerdir. M.Ö. 97 senesinde Roma İhtiyar Meclisi'nin yasaklanmasına kadar insan kurban etme adetleri de vardı.

Cermenler'de birtakım kutsal hayvanlar bazı tanrılara, at ile karga da Odin'e adanmıştı. Ayrıca insan da kurban ederlerdi.

Keltler'de, özellikle beyaz at olan kurban sunma işini "Druid" denen rahipler yapardı. Az da olsa insan kurbanları vardı.

İskandinavya'da orman ilahını memnun etmek için ona yaban domuzu takdim ederlerdi.

Slavlar, yıldırım, ateş ve gök tanrıları için kurbanlar keser ve kanlarını etrafa bulaştırırlardı.

Fenikeliler'in insan kurban etme adetleri, dinlerine ait çok önemli bir özellikti.

Eski Türkler'de insan kurbanının yasaklandığını eski Çin tarihi kaynakları yazmaktadır.

Moğollar'da hükümdarları ve ataları ölünce onların ruhlarına insan kurban etme adetinin çok yaygın olarak yaşadığı bilinir. Moğullar'da bir Han'ın ölümü, insan kıyımına yol açardı.

Hititler'de tanrılara her türlü gıda maddesi, bira ve şarap kurban olarak sunulur; koyun, keçi, sığır, bazen de insan bile kurban edilirdi.

Babilliler uğursuzluktan kaçınmak için türlü adaklar adarlardı.

Asurlular'da kesilen oğlak veya kuzunun, insanların bütün günahlarını temizleyeceğine inanılmıştır.

Sümerler kurban edilecek hayvanın cins ve rengine fazla önem vermezlerdi. Onlarca mühim olan kanın akıtılmasıydı.

Eski Mısırlılar'da kurban adeti çok yaygındı.

Eski İran dinlerinden olan Zerdüştlüğün kutsal kitabı Zend-Avesta'da, su aygırının kurban edilmesi, gene İran dinlerinden olan Mitraizm'de ise boğa kurbanı vardır.

Harran Sabiileri genellikle horoz kurban ederlerdi.

Brahmanlar bir ara hayvanlardan başka insanları da kurban ederlerdi.

Hinduizm'de güzel amellerin beş maddesinin başında ölenler için kurbanlar kesmek gelir.

Çinliler her mevsim değişimlerinde özel merasimle kurban keserlerdi.

Japon dinlerinden olan Şintoizm'de tanrılara pirinç takdimi bir çeşit kurban sayılmıştır.

Orta ve Batı Afrika yerlilerinin arasında insan kurban etme son derece yaygındı.

Yahudiler'de kurban, temel ibadetlerden biridir. Hayvan ve meyvelerin yanında eskiden insan da kurban ediliyordu. Tevrat'ta kurban hakkında geniş bilgi vardır.

Hristiyanlık'ta kurban, verilen sözün tutulmadığı anlarda günah işlemiş sayılmamak için, Tanrı'ya karşı bir şey yapmaya söz vermek şeklinde telakki edilmiştir. Bilinen anlamıyla Hristiyanlık'ta kurban yoktur. Bunun böyle olması, özellikle Hz. İsa'nın kurbana karşı olan tavrındandır.

Müslümanlık'ta kurban, ilahi emirleri yerine getirmek, nimetlere şükretmek ve fakirlere yardım şeklinde nitelendirilir. Koyun, keçi, sığır ve deve kesilir. Ancak buna karşılık Müslümanlık'tan önceki, Arabistan'daki Sami kavimlerinde insan kurbanı son derece yaygın bir şekilde uygulanmaktaydı. Müslümanlık bu uygulamaya son vermiş ancak insanların kurban kesme adetini, o devrin şartları gereği tamamen ortadan kaldırmamıştır.

> Sizin için onlarda belli bir zamana kadar birtakım yararlar vardır. Sonra da kurbanlık olarak varacakları yer Beyt-i Atik (Kâbe)'dir. Her ümmet için, Allah'ın kendilerine rızık olarak verdiği hayvanlar üzerine ismini ansınlar diye kurban kesmeyi meşru kıldık.
> (HAC: 22/33,34)

"Belli bir zamana kadar birtakım yararlar vardır" denerek, kurbana yönelik çok önemli bir vurgu yapılmaktadır. Yani belli bir zaman sonra o yarar ortadan kalkmaktadır denmektedir. Bunun nedenine az sonra değineceğiz...

Görülüyor ki hemen hemen bütün toplumlarda ve dinlerde kurban, önemli bir yer işgal etmiş ve halen de etmeye devam etmektedir.

Kurbanın çok köklü bir gelenek olduğu ortada... Peki bu adet ilk kez nasıl ortaya çıkmış ve insanlar arasında nasıl bu kadar yayılabilmiştir?...

Yavaş yavaş meseleyi açmaya başlayalım:

Bir an için günümüzde uygulanış şekillerini göz önüne getirirsek; kurbanın, ilahi emirleri yerine getirmek, nimetlere şükretmek ve fakir fukaraya yardım etmek şeklinde yorumlandığını görüyoruz.

Oysaki, kökeni on binlerce yıl öncesine dayanan kurbanın ilk ortaya çıkış sebepleri bir hayli farklı nedenlere dayanır. Nitekim yukarıda saydığımız ve günümüz tarihine daha yakın dönemlerdeki toplumların hiçbirinde kurban kesimi, insanların protein ihtiyacını karşılamak için yapılmazdı.

Peki niçin yapılırdı?...

Kurban kesiminin başlıca 3 farklı sebebi vardı. **Bu farklı amaçların hepsinin de birleştikleri nokta, kanın akıtılması zaruretiydi.**

Kurban esnasında akıtılan kanın meydana getirdiği bir etki, her üç uygulamada önemli bir fonksiyon görmekteydi.

Kurban kesilmesiyle birlikte aniden kanın boşalması esnasında, durugörü medyomları, gayet garip renklerde "tesir girdapları" görürler. Bu tesirler gerçekten girdap gibi döne döne yükselir. Bunlar açıkça gözlemlenmiştir.

Sözünü ettiğimiz bu *"tesir girdapları"*, varlığın bünyesindeki yoğun *"psişik - esiri enerji"* alanlarının; meydana gelen ani ölümle bir anda boşalmasından ileri gelmektedir... Ve bu psişik enerji kanın katalizörlüğüyle çevreye yayılır. Çünkü bütün vücudu dolaşan kan, vücudun tüm tesirlerini üzerinde toplayabilen bir özelliğe sahiptir. Yani canlıların tüm psişik özellikleri kanlarında birikmiştir.

Kanın bu özelliğini çok iyi bilen eski toplumların *"kan kardeşi olmak"* diye isimlendirdikleri bir uygulamayı yapmalarının en önemli sebebi de buna dayanmaktadır. Yani tesirlerini kanları vasıtasıyla birbirlerine aktarmayı hedefleyen bir adettir...

Biz gelelim "kurban"la hedeflenen amaçlara...

1- Negatif Tesirlerin Polarizasyonu

Genellikle olumsuz-negatif tesirlerin başka yöne çevrilmesi ya da nispeten zararsız hale getirilmesi çeşitli metotlarla mümkündür. Bu metodların biri de kurbandır...

İşte kurban törenlerinin ezoterik açıklamasında, bu konunun önemli bir yeri vardır. Kurban keserek hedeflenen amaç gelen negatif tesirlerin polarize edilmesidir. Çünkü kanla etrafa yayılan *"yarı esiri - psişik enerjilerin"* negatif tesirleri nötralize etme özelliği vardır. Ve bu özellikten uzun yıllar faydalanılmıştır.

Kökendeki asıl bilgi unutulmuş olsa da, bu uygulama otomatik bir şekilde günümüzde de hâlâ uygulanmaya çalışılmaktadır... Örneğin, Anadolu Halk Gelenekleri'nde uzun süre uygulanmış olan ve hâlâ uygulanan; önemli bir işe başlarken ya da yeni bir ev, yeni bir araba alındığında kesilen kurbanın kökeninde yatan bilgi bu olmasına rağmen, genellikle işin özü unutulmuş sadece şekli uygulaması kalmıştır.

Ancak hemen belirtelim ki, negatif enerjilerden sakınmanın başka yolları da vardır. Bunun en kolay yolu, zihnen sürekli pozitif enerji üretmektir. Sürekli pozitif tesirler üreten bir kişinin çevresinde, kendiliğinden büyük bir manyetik koruma kalkanı oluşur. Şunu kesinlikle unutmayalım ki; zihnimizde negatif düşünce enerjisi taşımasak; dışardan negatif bir tesirin etkisine maruz kalmamız asla mümkün değildir. Ancak bu gerçekleştirilemediği için, tarih boyunca bunun cezasını çoğunlukla hayvanlar çekmiştir...

2- Majik Uygulamalar

Çok eski devirlerden beri, *"majik çalışmalarda"* kurban kesilmesinin önemli bir yeri vardı. Buradaki amaç ise, kurban olarak kesilen canlının kanı vasıtasıyla çevreye yayılan psişik enerjisinden yararlanmaktı. Bu enerji elde etmek istenilen amaca özel bir yöntemle yönlendirilirdi. Öyle topluluklar vardı ki, bu gücü elde etmek için çocukları ve genç kızları bile kurban ederlerdi.

Bu uygulamanın kökeni Atlantis'in son dönemlerine dayanır...

Ezoterik bilgilere göre, çok eski çağlarda, Atlantis'in ilk devirlerindeki varlıklar, yarı trans hâlinde yaşıyorlardı. Duyular Dışı Algılamaları son derece gelişmiş olduğundan telepati, durugörü, telekinezi gibi yeteneklerini kolaylıkla kullanabiliyorlardı. Bize olağanüstü gibi görünen bu hâller, onlar için normaldi. Birbirlerini ruhsal şifa ile iyileştirmeleri sıradan bir hâldi...

Sonraları Atlantis'te oluşmaya başlayan dejenerasyonun doğal bir sonucu olarak bu yetenekler kaybolmaya başladı... Sadece bu işin bilimi kaldı... İşte,

bu yetenekleri kaybolup sadece onların bilimiyle başbaşa kalanlar, eski uygulamalarını yapabilmek için bazı katalizör yardımcı araçlara ihtiyaç duydular. Bu araçlardan biri de “kan”dı. Psişik yetenekler, hayvan kanları katalizör olarak kullanılmak suretiyle canlandırılıyordu. Dahası, insan ve hatta yetenekli insanları kurban ederek bu güç arttırılıyordu. Bu işe uygun insanlar mabetlerde özel olarak yetiştirilip, özel ritüellerle kurban edilerek, bazı güçler elde ediliyordu. Zaman ilerledikçe bu uygulamalar negatif alanlarda da kullanılmaya başlandı...

Daha sonra dinler, Atlantis’in son dönemlerinden gelen bu yanlış uygulamayı ortadan kaldırmak ve insanları bundan vazgeçirmek için, insan yerine hayvan kurban etme meselesini ortaya koymuşlardır. Yani bu majik uygulamayı hayvanın psişik etkisiyle gerçekleştirme yolları denenmiştir. Fakat ne yazık ki, hayvan kurban ederek gerçekleştirilen majik törenlerin büyük bir bölümü, negatif güçlerin harekete geçirilmesi doğrultusunda kullanılmıştır. Bu nedenle dinler bir taraftan bu tür majik çalışmalara karşı da mücadele vermek zorunda kalmışlardır.

Gerçekten de, “kan” bu konularda bazı bilgileri bilen bir kişi tarafından kullanıldığında; büyük bir katalizör güç hâline getirilebilir ve majik uygulamaların önemli bir bölümünü oluşturur...

3- Dünya’ya spiritüel tesirlerin aktarılması:

Kurban’ın kökenlerinden biri de, dünya ile ilgili bir meseleye dayanır...

Nasıl ki insanlar birbirleri ile sürekli tesir alışverişi içindeyseler, buna benzer bir şekilde, yeryüzünün de aldığı ve verdiği enerjiler vardır...

Yeryüzü kendi yolunda ilerlerken ve kendi varlığını sürdürürken, bu enerjiler çok büyük bir fonksiyon görürler. Dünya kozmos içinde mevcudiyetini sürdürebilmek ve ayakta kalabilmek için sürekli olarak kozmosdan enerjiler alır ve kozmoza enerjiler yollar. Bu enerji alışverişleriyle dengesini muhafaza eder... Bu tesir alışverişi sadece Dünya ile kozmos arasında sürmez.

Dünya kendi ihtiyacı olan enerjileri - tesirleri öncelikle kendi üzerinde yaşayan canlılardan alır.

Bundan 50.000 sene öncesine ait Tufan Öncesi Kültürlerde sırf yerküreye psişik esiri tesirlerin aktarılması için özel kurban törenleri de yapıldığı

biliniyor. O devirlerde dünyanın bu tür enerjilere ihtiyacı vardı ve bu yolla bu ihtiyaç gideriliyordu. Daha sonra bizim devremiz uygarlığında da bu kurban törenleri belli bir müddet daha uygulandı. Amaç yine aynıydı... Dünyaya psişik ve esiri enerjilerin aktarılması... Ancak zaman içinde meselenin bu yönü tamamen unutuldu. Hatta öyle unutuldu ki, bu törenleri yapanlar bile neden yaptıklarını bilmeden, bu törenleri uygulamaya başladılar.

Dışarıdan bakanlar o insanların "Tanrılara" ve "İlahlara" kurbanlar sunduklarını zannetmekteydi ama asıl mesele dünyaya bazı tesirlerin aktarılmasıydı. Ne var ki bunu uygulayanlar bile ne yaptıklarının farkında değillerdi...

Görüldüğü gibi "kurban"ın ilk ortaya çıkışının başlıca üç ana sebebi vardır... Ve yine görüldüğü gibi bunların hiçbiri, insanların protein ihtiyacının karşılanması için değildir. Örneğin Tevrat zamanındaki Kudüs Şehri'nde bir günde 142.000 kurban kesildiği günler olmuştur. O devirdeki 250.000 kişilik bir şehir için bu son derece büyük bir rakamdır. Eğer amaç protein ihtiyacının giderilmesi olsaydı, bu kadar büyük rakamlara ne gerek vardı ki?...

Günümüzde Kurban:

Konuyu dünya açısından günümüze getirecek olursak, artık dünyanın bu tür enerjilere ihtiyacı kalmadığını hemen söyleyelim... Dünyanın insandan isteği, artık kendisinin ihtiyacı olan tesirleri, insanın bizzat kendisinin üretmesidir. Yani kurbanlardan gelecek tesirlere değil, bizzat şuurlu olarak insanın ürettiği tesirlere ihtiyacı vardır. Çünkü Dünyanın aşağıya iniş ve tekrar yukarıya çıkış sürecinde geldiği nokta bunu gerektirmektedir.

Bir zamanlar insan kurbanlarıyla, daha sonra hayvanlarla yapılan bu dünyayı besleme, artık insanın şuurlu olarak üreteceği tesirlerle olacaktır. Şu anda bu gerçekleştirilemese de uyanış günlerinden sonra başlayacak "Altın Çağ"da bu böyle olacaktır.

Zaten insanların genel gelişim düzeyi de yavaş, yavaş bu noktaya doğru ilerlemektedir. Hem Dünya, hem de insan değişmiş ve değişmektedir. Dolayısıyla her ikisinin ihtiyaçları da birbirine parelellik göstermektedir. Bu,

uyanmakla olur. Yeryüzü artık bunu istiyor. İnsanlık olarak bilgilenir ve kendimiz hakkında temel bilgileri elde edebilirsek, o yardımı bilerek yapmış olacağız.

İnsanlar yeryüzünde, kendi vicdanları ile kurban kesip kesmemeye karar verdikleri gün, işte o zaman bir ilerlemeden bahsedilebilir. İnsan ruhsal gelişim sürecinde belli bir noktaya gelmedikçe ve zanlarıyla yaşamaktan kurtulamadıkça, kurban davasından da kurtulamayacaktır.

Konuyu dünya açısından değil de, negatif enerjilerin polarizasyonu açısından alacak olursak yine kurban kanlarının akıtılmasına gerek olmadığını söyleyebiliriz. Çünkü değişen pekçok şeyde olduğu gibi, artık negatif tesiri polarize etme metodu da değişmiştir. Biz, kendi içimizde, sürekli olarak düşüncelerimizi negatif yönde çalıştırmaktan vazgeçtiğimiz andan itibaren, negatif tesirleri polarize etmek için kurbana da gerek kalmayacaktır.

İş gene kişinin kendi üzerinde çalışmasına kalıyor. Negatif düşüncelerden sıyrılarak, pozitif yöndeki düşünce kudretimizi artırabilmek her zaman için mümkündür.

Kısacası, işin esası "nefis terbiyesi"dir. Nefsini terbiye edersen, kurban kesmeye ihtiyacın yoktur. Nefsinin azgınlığından kendini kurtaramayanlara daha akıtılacak çok kanlar vardır...

İşte az önce aktardığım ayette *"belli bir zamana kadar birtakım yararlar vardır"* denmesinin asıl nedeni budur..

> Onların etleri ve kanları asla Allah'a ulaşmaz. Fakat ona sizin takvanız ulaşır. Böylece onları sizin hizmetinize verdi ki, size doğru yolu gösterdiğinden dolayı Allah'ı büyük tanıyasınız. İyilik edenleri müjdele.
> (HAC: 22/37)

"Kurban ettiğiniz hayvanların etleri ve kanları Allah'a ulaşmaz" denerek son derece açık bir bilgi verilmiştir.

"Takva"; korunma, sakınma demektir. Yani egosal hırslardan arınma ve

ilahi düzene uyum sağlama demektir. İlahi düzenle senkronizasyona girme anlamına gelir.

Sanırım bu ayet buraya kadar anlattıklarımızı tam olarak özetlemekte ve tek bir cümleyle birçok şey anlatmaktadır...

Göğüslerdeki kalpler...

> Halkı zulmetmekteyken helak ettiğimiz, böylece duvarları, çökmüş çatılarının üzerine yıkılmış nice memleketler, nice kullanılmaz kuyular, nice muhteşem saraylar vardır! Yeryüzünde gezip dolaşmadılar mı ki, düşünecek kalpleri, işitecek kulakları olsun? (Dolaştılar, ama ibret almadılar). Çünkü gerçekte gözler değil, göğüslerdeki kalpler (kalp gözleri) kör olur.
> (HAC: 22/45,46)

Dünya üzerinde yaşanan tufanlar ve büyük doğal afetler nedeniyle yokolmuş toplumlardan bahseden ayetlerden biridir.

"Göğüslerdeki kalpler kör oldu" diyerek, insanların gerçekleri görecek, algılayacak kabiliyetlerinin köreldiği açıklanmaktadır. İçinde yaşadığımız "Demir Çağ"ın özelliğini açıklayan Kur'an-ı Kerim'de bu tür birçok ayet bulunmaktadır.

Şeytan plânının etkileri...

> Senden önce hiçbir resül ve nebi göndermedik ki, bir şey temenni ettiği zaman, şeytan onun bu temennisine dair vesvese vermiş olmasın. Ama Allah şeytanın vesvesesini giderir.
> (HAC: 22/52)

Dünyaya gönderilen peygamberlerin de bu dünyaya doğmalarıyla birlikte,

buranın şartlarından etkilenme kaderiyle karşı karşıya kaldıklarını anlatan yukarıdaki ayette *"şeytan"* olarak sembolleştirilen negatif tesir plânının olumsuz etkilerinden peygamberlerin korunduğundan söz edilmektedir.

Hemen arkasından gelen ayette şeytan plânıyla ilgili bir açıklama yapılmış ve şeytan plânının da aslında görevini yaptığı vurgulanmıştır:

> Allah şeytanın verdiği bu vesveseyi, kalplerinde hastalık bulunanlar ile kalpleri katı olanlara bir imtihan vesilesi kılmak için böyle yapar...
> (HAC: 22/53)

Daha önce de belirttiğimiz gibi dünya üzerinde başlayacak olan "Demir Çağ"ın yaşanabilmesi için negatif tesirlere ihtiyaç vardı. Ve bunun için de böylesine güçlü bir tesir plânıyla dünyaya yoğun bir negatif enerji yollanması gerekiyordu.

Ve devrenin sonunda da insanlık olarak bu negatif tesir plânına karşı durabilecek bir becerinin beklendiği de yukarıdaki ayette *"Allah bunu imtihan vesilesi kılmak için yapar"* sözüyle açıklanmış ve insanların bunu başarabilecek güçte olduğu da dolaylı olarak bildirilmiştir.

Bu değişim tam olarak kıyamet gününde kendisini gösterecek çünkü kıyametten sonra artık yeni bir devreye geçilecektir. Nitekim surenin devamında bu açık bir şekilde şöyle ifade edilmiştir:

> Hakkında ayrılığa düşüp durduğunuz şeyler konusunda kıyamet günü Allah aranızda hüküm verecektir.
> (HAC: 22/60)

Hüküm vermek gerçeklerin ortaya çıkması demektir. Hükmü verecek olan ilahi açık bilgilerdir. Bu ve bu anlama gelen Kur'an-ı Kerim'de çok sayıda ayet yer almaktadır.

Evrensel bilgilendirme...

Allah meleklerden de resüller seçer, insanlardan da. Şüphesiz Allah hakkıyla işitendir, hakkıyla görendir.
(HAC: 22/75)

Bilgilendirme evrenin her noktasında devam emektedir... Sadece bu dünyada değil... Ayetin anlattığı ana fikir budur. Demek ki evrendeki her yaşam alanının özelliğine göre, özel görevliler bu bilgilendirme faaliyetlerini büyük bir plân dahilinde yürütmektedirler.

Bu büyük ilahi organizasyonun başının da Âlemler'in Rabbi olduğu hemen sonrasında gelen ayette açıklanmış ve bu ilahi programın şaşmaz bir şekilde yürütüldüğü ifade edilmiştir:

O, geçmişlerini geleceklerini bilir. Bütün işler Allah'a döner.
(HAC: 22/76)

Gerek bu dünyada yaşarken, gerekse de öte âleme geçtiğimizde astral tortularımızın bize büyük bir sıkıntı yarattığından ve bu tortular yüzünden bu dünyada öz benliğimizden gelen tesirleri tam olarak alamadığımızdan ve öte âlemde de yine bu tortularımızdan dolayı üst katmanlara tırmanamama kaderiyle karşılaşabileceğimizden hep söz etmiş ve bu tortuları arındırabilmek için pozitif düşünce neşriyatı içinde olmaktan başka çaremizin bulunmadığından sıklıkla bahsetmiştim. Ve Kur'an-ı Kerim de dahil olmak üzere, tüm kutsal metinlerde insanların pozitifliğe ve iyiliğe yönelendirilmeye çalışılmasının bu nedenle yapıldığını izah etmeye çalışmıştım.

İşte şu anda incelediğimiz suremizin sonunda yine böyle bir nasihate yer verilmiştir:

Ey inananlar! Rüku edin, secdeye varın, Rabbiniz'e kulluk edin, iyilik yapın ki saadete erişesiniz.
(HAC: 22/...77)

MÜNAFİKUN SURESİ

11 ayetten oluşan Kur’an-ı Kerim’in kısa olan surelerinden biridir. Sure, münafıkların genel karakter ve özelliklerinden bahsettiği için bu adı almıştır.

Münafık ne demektir?

Dini kurallara inanmadığı hâlde inanmış gibi görünen kişiler için kullanılan bir tabirdir. Aynı zamanda arabozan anlamı da vardır. Dini anlamda; İslam toplumu içinde çeşitli sebeplerden dolayı ve menfaati icabı, kendini Müslümanmış gibi göstererek Allah’a, elçisine ve müminlere düşmanlığını gizleyen kimseler için de kullanılan bir kelimedir.

> (Ey Muhammed!) Münafıklar sana geldiklerinde, “Senin, elbette Allah’ın peygamberi olduğuna şahitlik ederiz” derler... Allah o münafıkların hiç şüphesiz yalancılar olduklarına elbette şahitlik eder. Yeminlerini kalkan yaptılar da insanları Allah’ın yolundan çevirdiler. Gerçekten onların yaptıkları şey ne kötüdür! Bu, onların önce iman edip sonra inkar etmeleri, bu yüzden de kalplerine mühür vurulması sebebiyledir. Artık onlar anlamazlar.
> (MÜNAFİKUN: 63/1-3)

Surenin devamında bu kişilerin kendilerini çok iyi gizledikleri ve dıştan bakıldığında kendilerini belli etmedikleri açıklanmakta ve bu kişilerin son derece tehlikeli kişiler oldukları konusunda Hz. Muhammed uyarılmaktadır:

> Onları gördüğün zaman kalıpları hoşuna gider. Konuşurlarsa sözlerine kulak verirsin. Onlar sanki elbise giydirilmiş kereste gibidirler. Her kuvvetli sesi kendi aleyhlerine sanırlar. Onlar düşmandır, onlardan sakın! Allah onları kahretsin! Nasıl da (haktan) çevriliyorlar!
> (MÜNAFİKUN: 63/4)

MÜCÂDELE SURESİ

22 ayetten oluşan sure, adını ilk ayette sözü edilen olaydan almıştır. *“Mücâdele”*, *“münakaşa etmek, tartışmak”* demektir.

Bir adamın “zıhâr” yaptığı karısı, Hz. Muhammed’e gelerek onu şikayet etmiş ve Hz. Peygamber’le de tartışmıştı. Sure bu konuyu açıklayan ayetle başlamıştır:

> Allah, kocası hakkında seninle tartışan ve Allah’a şikayette bulunan kadının sözünü işitmiştir. Allah, sizin sürdürdüğünüz konuşmayı (zaten) işitmekteydi. Şüphesiz Allah hakkıyla işitendir, hakkıyla bilendir.
> (MÜCADELE: 58/1)

Eski Arap Gelenekleri’nde *“zıhar”* adı verilen bir uygulama vardı. Bu geleneğe göre erkek hanımına *“sen bana anamın sırtı gibisin”* derse, kadın kendisine haram olmuş sayılır ve birbirlerine bir daha yaklaşamazlardı. Ancak tam boş da sayılmaz, evli olduğu hâlde kadın kocasız gibi kalırdı. Erkek daha sonra bu sözünden pişmanlık duysa da geleneklere göre artık geriye dönüş yoktu.

Ayette sözü edilen olaya gelince:

Karısına kızan Evs ibn Sâmit bu sözü söylemişti. Karısı Havle de Hz. Muhammed’e gidip, genç yaşından beri kocasına hizmetler ettiğini, çocukları olduğunu, şimdi bu ihtiyar zamanında, kocasının o sözü söyleyerek kendisini perişan duruma düşürdüğünü anlatmıştı. Bu konuşması sırasında Hz Muhammed’den tekrar kocasına varmasını sağlayacak bir hüküm getirmesini istemişti. Ancak Hz. Muhammed o anda halen uygulanmakta olan geleneği kendisine hatırlatarak *“sen ona haramsın”* demişti. Fakat kadın ısrarında devam etti ve tekrar tekrar beni boşamadı tekrar ona dönebilirim diyerek bu konuda Hz. Muhammed’den bir hüküm vermesini istemeyi sürdürmüştü.

Surede söz konusu edilen tartışma işte budur. O dönem uygulanan, ancak birçok sıkıntıya neden olan bu gelenekle ilgili daha sonra surede şu ayete yer verilmiştir:

> İçinizden kadınlarına zıhar yapanlar bilsinler ki, o kadınlar onların anaları değildir. Onların anaları ancak, kendilerini doğuran kadınlardır. Şüphesiz onlar (zıhar yaparlarken) hoş karşılanmayan ve yalan bir söz söylüyorlar. Şüphesiz Allah çok affedicidir, çok bağışlayıcıdır.
> (MÜCADELE: 58/2)

Böylelikle ağzından çıkan bir sözle kadının kocasıyla ilgisinin kesilmesinin mümkün olmayacağı ifade edilmiştir.

Meclislerdeki özel sohbetler...

> Ey iman edenler! Size, "Meclislerde yer açın" denildiği zaman açın ki, Allah da size genişlik versin. Size, "Kalkın", denildiği zaman da kalkın ki, Allah içinizden inananların ve kendilerine ilim verilenlerin derecelerini yükseltsin. Allah yaptıklarınızdan hakkıyla haberdardır.
> (MÜCADELE: 58/11)

Meclislerden kasıt, sahabilerle yapılan özel bilgilendirme çalışmalarıdır. Bu, o dönemin İslami inisiyasyonudur.

Vahyin ve yeni gelen dinin gerçeklerine nüfuz edebilmek için o dönemde Hz. Muhammed'in çevresine toplanmış vazifelilerce gerçekleştirilen bu eğitim çalışmalarında, her inisiyasyonda olduğu gibi belirli bir derecelenmenin bulunduğu bu ayette açık olarak belirtilmiştir.

*"İlim verilenlerin derecelerini yükseltilmesi"*nden bahsedilmesi ve ilimde üstün olanlara mecliste açılan yerlerden kastedilen budur.

İslam Tasavvufunun temelini oluşturan Sufi çalışmalarında da eğitime topluca başlanır, belli bir süre sonra önce birinci aşamadakiler toplantıdan

ayrılırlar, ardından ikinci aşamadakiler ve sonrasında da üçüncü aşamadakilerle çalışma noktalanırdı. Belli ki o dönemde de böyle bir yöntem izlenmekteydi.

Sure daha önce üzerinde durduğumuz *"ruh"* ile ilgili tekrar eden bir açıklamayla noktalanmıştır. Ruhtan kasıt *"Cebrail"*dir.

> Allah onların kalplerine imanı yazmış ve onları kendi katından bir ruh ile desteklemiştir... Allah onlardan razı olmuş, onlar da Allah'tan razı olmuşlardır. İşte onlar, Allah'ın tarafında olanlardır. İyi bilin ki, Allah'ın tarafında olanlar kurtuluşa erenlerin ta kendileridir.
> (MÜCADELE: 58/22)

HUCURÂT SURESİ

18 ayetten oluşan sure, adını dördüncü ayette geçen *"hucurât"* kelimesinden almıştır. Hucurât *"odalar"* demektir. Burada Hz. Muhammed'in ailesiyle birlikte ikamet ettiği odalar kastedilmektedir.

> Ey iman edenler! Seslerinizi, Peygamber'in sesinin üstüne yükseltmeyin. Birbirinize bağırdığınız gibi, Peygamber'e yüksek sesle bağırmayın... Odaların arkasından sana bağıranların çoğu aklı ermeyen kimselerdir.
> (HUCURÂT: 49/2,4)

Uyeyne İbn Husâyn ve Akra' İbn Hâbis, Temimoğulla-rı'ndan yetmiş kişilik bir heyetle birlikte Hz. Muhammed'in istirahatta bulunduğu bir öğle vaktinde, odaların arkasına gelerek, *"Ey Muhammed! Yanımıza gel"* diye seslenmişlerdi. Yukarıdaki ayet bu kaba davranıştan sonra gelmiştir. Ve gelen

ayette yapılan kabalık şu sözlerle ifade edilmiştir:

> Onlar, sen yanlarına çıkıncaya kadar sabretselerdi, elbette kendileri için daha iyi olurdu...
> (HUCURÂT: 49/5)

Aranızda Allah'ın elçisi bulunmaktadır...

Çok önemli bir uyarıyla sure devam etmiştir. Gelen ayetlerde her bilginin araştırılması istenmiş ve aranızda Allah'ın elçisi bulunmaktadır bu şansı iyi kullanın denmiştir. Bu uyarı aynı zamanda o dönemlerde Hz. Musa'nın öğretisinden uzaklaşmış ve dini kendi anlayışları doğrultusunda yorumlamaya başlayan Yahudi din adamlarına karşı yapılmış da bir uyarıdır.

> Ey iman edenler! Size bir fasık bir haber getirirse, bilmeyerek bir topluluğa zarar verip yaptığınıza pişman olmamak için o haberin doğruluğunu araştırın. Bilin ki, aranızda Alla
>
> h'ın elçisi bulunmaktadır...
> (HUCURÂT: 49/6,7)

Bilginin önemine dikkat çeken surenin bir başka ayetinde ise zanlarınızla değil, bilgilerinizle hareket ediniz denmiştir:

> Ey iman edenler! Zannın bir çoğundan sakının...
> (HUCURÂT: 49/12)

Surenin sonunda yine bilgiyi algılama konusunda çok önemli bir ayetle karşılaşmaktayız.

Bedevîler “İman ettik” dediler. De ki: “İman etmediniz. (Öyle ise, “iman ettik” demeyin.) “Fakat boyun eğdik” deyin. Henüz iman kalplerinize girmedi...
(HUCURÂT: 49/14)

“İmanın kalbe girmesi” **karşılaşılan bilgiyi özümsemek ve gerçek mahiyetini kavramak demektir.** Sadece inanmanın insanı bir yere götürmeyeceğini anlatan çok önemli ayetlerden biridir. ***“Önemli olan inanmak değil inanılan şeyin anlaşılmasıdır”*** diyen ezoterik prensibe, adeta cevap niteliğinde bir ayettir.

TAHRİM SURESİ

12 ayetten oluşan yine Kur’an-ı Kerim’in kısa surelerinden biridir. Sure adını Hz. Muhammed’in, helâl olan bir şeyi kendisine haram kıldığından söz eden birinci ayetten almıştır. *“Tahrim”*, *“haram kılmak”* demektir.

Ey peygamber! Eşlerinin rızasını arayarak, Allah’ın sana helâl kıldığı şeyi niçin sen kendine haram ediyorsun?
(TAHRİM: 66/1)

Hz. Muhammed’e yapılan bu uyarının nedeni hakkında farklı rivayetler bulunmaktadır. Genel kanı eşlerinden belli bir süre uzak kalmaya karar verdiğiyle ilgilidir. Hadis kaynaklarındaki bu rivayetlerin hangisinin doğru olduğunu bilemediğimiz için burada bu konuya yer vermeyi uygun görmüyorum.

Hz. Muhammed vahyin aktarılışı sırasında zaman zaman uyarılmıştır. Bu ayet de bu uyarılardan biridir. Ayet her ne kadar Hz. Muhammed'e hitaben indirilmişse de, burada bizlere de dolaylı olarak bir mesaj iletilmekte ve bir şeyi haram kılmanın kimsenin yetkisinde bulunmadığı hatta bu yetkinin peygambere bile verilmediği vurgulanmaktadır.

Ancak günümüzde gelinen nokta hiç de ayette istendiği gibi olmamıştır. Kur'an-ı Kerim'de yer almamasına rağmen sanki Kur'an-ı Kerim'in hükmüymüş gibi tefsir kaynakları belge olarak gösterilerek, hadis kökenli birçok bilgi yapılan bir sürü yanlış yorumlarla dine ilave edilmiş ve bu şekilde insanlara sunulmuştur.

Yapmakta olduklarınızın karşılığını görüyorsunuz...

Ey inkar edenler! Bu gün özür dilemeyin!
Siz ancak yapmakta olduklarınızın karşılığını görüyorsunuz.
(TAHRİM: 66/7)

Çeşitli vesilelerle ve çeşitli konular anlatırken Kur'an-ı Kerim'de sıklıkla vurgulanan, biz insanlara ceza vermiyoruz onlar yaptıklarının sonuçlarıyla karşılaşıyorlar yani ektiklerini biçiyorlar sözü, bir kez daha bu surede karşımıza çıkmaktadır... Bir kez daha Sebep Sonuç Yasası'na atıfta bulunulmuştur.

Ruhumuzdan üflediğimiz...

Surenin son ayeti yine daha önce birçok kez konu edilen Hz. İsa'nın annesi Meryem ile ilgilidir.

Allah, bir de iffetini sapasağlam koruyan ve bizim de kendisine ruhumuzdan üflediğimiz, Rabbinin kelimelerini ve kitaplarını doğrulayan İmran kızı Meryem'i de (inananlara) örnek gösterdi. O itaat edenlerdendi.

(TAHRİM: 66/12)

Ayette "Allah" ve *"bizim"* ifadelerinin ayrı ayrı kullanılmış olduğuna dikkatlerinizi çekmek isterim.

Daha önce Meryem'in kozmik tohumlanma ile hamile kaldığından söz etmiş ve ilgili ayetleri sizlere sunmuştum. Burada da çok açık bir şekilde *"bizim de ruhumuzdan üflediğimiz"* diyerek Meryem'in sıradışı hamile kalma olayına atıfta bulunulurken, bu sıradışı hamile kalma olayında *"Biz"* diyen "Evrensel İdare Mekanizması"na bağlı "Ruhsal Plân"ın fonksiyonu olduğu bir kez daha vurgulanmıştır.

TEĞÂBUN SURESİ

18 ayetten oluşan sure, adını 9. ayette geçen *"et-Teğâbun"* kelimesinden almıştır. Teğâbun, *"aldanma"* demektir.

Aldanma günü...

İnsanların zanlarına uymalarından dolayı içine girmiş oldukları aldanışları, kıyamet gününde açıkça ortaya çıkacağı için, bugüne *"aldanma günü"* anlamına gelen *"Yevmü't-Teğabun"* denmiştir.

> Toplanma vakti için Allah'ın sizi toplayacağı günü düşün. O gün aldanışın ortaya çıkacağı gündür. Kim Allah'a inanır ve salih amel işlerse, Allah onun kötülüklerini örter ve onu içinden ırmaklar akan, ebedi kalacakları cennetlere sokar. İşte bu büyük başarıdır.
> (TEĞÂBUN: 64/9)

Devam eden ayetlerde de *“Allah’a ve peygambere itaat edin ve elçimize düşen sadece tebliğdir”* denmektedir. İtaat etmekten kasıt aktarılan bilgileri anlamak ve dinin özüne inerek neyle karşı karşıya olunduğunun kavranmasıdır.

> Allah’a itaat edin, peygambere de itaat edin. Eğer yüz çevirirseniz, bilin ki elçimize düşen sadece apaçık bir tebliğdir.
> (TEĞÂBUN: 64/12)

“Elçimize düşen sadece apaçık tebliğ etmektir” sözü, sizi kurtaracak o değil, sizsiniz anlamına gelir. Çünkü Hz. İsa’nın öğretisini dejenere eden Pavlus’un oluşturduğu Hristiyanlık anlayışına göre, Hz. İsa insanların günahlarını yüklenmiş ve böylelikle insanları günahlarından arındırmıştır gibi ne dini, ne ezoterik hiçbir bilgi sistemiyle örtüşmeyen yanlış ve insanları pasifleştiren bir inanç ortaya çıkmıştı. Bu ayet aynı zamanda bu yanlış inanca da bir cevap vermektedir.

Ayrıca peygamberi putlaştırmayın onun görevi vahyi size ulaştırmaktan ibarettir, siz vahyedilene uyun denmektedir.

Ey iman edenler... Her şeye hazırlıklı olun...

Daha önceki bazı ayetlerde ana ve babalarınızdan da olsa, eski realiteye sizi bağlamaya çalışanlar olursa karşı çıkın nasihati verilmişti. Şimdi bu ayette de, eşleriniz ve çocuklarınız da olsa dikkatli olun ve yeri gelirse onlardan bile sakının denmiştir:

> Ey iman edenler! Eşlerinizden ve çocuklarınızdan size düşman olabilecekler vardır. Onlardan sakının...
> (TEĞÂBUN: 64/14)

Surenin sonunda hiçbir şeyle eş koşmayın, mallarınız ve çocuklarınız bile birer imtihan aracınızdır denerek dünya hayatının farklı bir bakış açısıyla ele alınması gerektiği vurgulanmıştır:

Mallarınız ve çocuklarınız ancak birer imtihandır...
(TEĞÂBUN: 64/15)

Genellikle çocuklarımızın kozmik kökenli ruh varlıkları olduğunu unutur ve onların tamamen bizim ürünümüz varlıklar olduğu yanılgısı içine düşebilmekteyiz.

Bu ayeti ilk okuduğumda Halil Cibran'ın *"Ermiş"* isimli kitabındaki çocuklarımızla ilgili bir şiiri aklıma gelmişti...

Bir bölümünü sizlerle de paylaşmak istiyorum:
Çocuklarınız sizin çocuklarınız değil,
Onlar kendi yolunu izleyen Hayat'ın oğulları ve kızları.
Sizin aracılığınızla geldiler ama sizden gelmediler
Ve sizinle birlikte olsalar da sizin değiller.
Onlara sevginizi verebilirsiniz, düşüncelerinizi değil.
Çünkü onların da kendi düşünceleri vardır.
Bedenlerini tutabilirsiniz, ruhlarını değil.
Çünkü ruhlar yarındadır...

Dünya malı ve çocuklarınız övünç kaynağı ve egosal kibrinizi artırmaya vesile olmasın denen bu ayetin hemen arkasından indirilen ayette, bu nasihat daha açık bir şekilde sunulmuş ve nefsinin cimriliğinden korunabilenlerin kurtuluşa ereceği söylenmiştir.

O halde, gücünüz yettiği kadar Allah'a karşı gelmekten sakının.

Dinleyin, itaat edin, kendi iyiliğiniz için harcayın. Kim nefsinin cimriliğinden korunursa işte onlar kurtuluşa erenlerin ta kendileridir.
(TEĞÂBUN: 64/16)

SAFF SURESİ

14 ayetten oluşan sure, adını 4. ayette geçen *"sıra, dizi"* anlamına gelen *"saff"* kelimesinden almıştır.

Hani, Meryem oğlu İsa, "Ey İsrailoğulları! Şüphesiz ben, Allah'ın size, benden önce gelen Tevrat'ı doğrulayıcı ve benden sonra gelecek, Ahmed adında bir peygamberi müjdeleyici (olarak gönderdiği) peygamberiyim" demişti. Fakat (İsa) onlara apaçık mucizeleri getirince, "Bu, apaçık bir sihirdir" dediler.
(SAFF: 61/6)

Ayette de belirtildiği gibi İncil'de gelecek olan son peygamber Ahmet ismiyle anılmıştır.

"Ahmed" isminin anlamıyla *"Muhammed"* isminin anlamı aynıdır ve her ikisi de çok övülmüş anlamına gelir.

Şu'arâ Suresini incelerken İncil'deki Hz. Muhammed'in peygamber olarak geleceği ile ilgili bir kehaneti aktarmıştım. Yukarıdaki ayette de bu kehanete atıfta bulunulmaktadır.

Bu ayet aynı zamanda dinlerin kökensel birlikteliğini göstermesi bakımından da ayrı bir öneme sahiptir. Farklı toplumların farklı şartları gözetilerek farklı görünümlerle nasıl ortak bir dinsel eğitim sisteminin getirilmiş olduğunu da bu vesileyle bir kez daha görmüş bulunmaktayız.

Allah’ın vazifeli yardımcıları...

Allah’a yardımcı olmayla ilgili daha önce de bir ayet üzerinde durmuştuk. Bu surede de yine hemen hemen aynı tabirle karşılaşıyoruz:

Ey iman edenler! Allah’ın yardımcıları olun.
(SAFF: 61/14)

Bir zamanlar mabetlerde gerçekleştirilen inisiyasyonun hedef aldığı nihai amaç, inisiye adayını göksel plânların bir üyesi yapmak ve göksel zincire bağlamaktı. Böyle bir hâle ulaşan inisiyelere *“göksel güçlerin eli ayağı oldukları”* tabiri kullanılırdı. Bu yeryüzündeyken gökyüzünü yaşamak ve o prensiplere göre yaşamak demekti. Bu gökyüzüne hizmet ve gökyüzünün preniplerini yeryüzünde fiziki olarak uygulamak anlamına geliyordu.

Surenin sonunda yer alan bu ayet de sözü edilen *“Allah’a yardımcı olmak”*, ezoterizmde ifade edilen *“yukarısının eli ayağı olmak”* sözüne karşılık elir. Yukarısının eli ayağı olmak onlar adına yeryüzünde vazife yapmak demektir.

***“Allah’a yardım”* etmek, O’nun Dünya’daki fiziki eli olmak, O’nun prensiplerini yeryüzünde uygulamak anlamına gelir.**

Metapsişik bilgilerde sözü edilen vazifeli olmak ve bu vazifenin şuuruna varmak aslında budur. Aslında her varlık vazifelidir. Her varlık vazifesini yapmaktadır, ama bilerek ama bilmeyerek. (52)

CUM’A SURESİ

11 ayettir. Sure, adını 9. ayette geçen cuma namazından almıştır.

O, ümmîlere, içlerinden, kendilerine ayetlerini okuyan, onları temizleyen, onlara kitabı ve hikmeti öğreten bir peygamber gönderendir.
(CUM'A: 62/2)

Ümmi sözcüğünün Kur'an-ı Kerim'de okuma yazma bilmeyen kişiler için kullanılmamış olduğundan daha önce bahsetmiştik. Bu ayette de görmüş olduğunuz gibi Kur'an-ı Kerim'in indirildiği topluma ümmi olarak hitap edilmektedir.

Ümmiden kasıt, eski geleneksel kültürlere ait ezoterik bilgileri ve daha önce gelen dinlerin batıni içeriğini bilmemektir. Kur'an-ı Kerim bu kişileri ilim sahibi olmayanlar olarak tanımlamıştır.

Allah'ın dostları...

Tevrat'la yükümlü tutulup da onunla amel etmeyenlerin durumu, ciltlerle kitap taşıyan eşeğin durumu gibidir.
(CUM'A: 62/5)

Yahudiler'in büyük bir bölümünün Hz. Musa'nın gizli öğretisi hakkında hiçbir bilgisi olmadığını dile getiren bu ayetten sonra, kendilerini diğer toplumlara karşı üstün gören ve kendilerine göre uyarlamış oldukları dinden başka hiçbir dini semavi bir din olarak görmeyen Yahudiler ile ilgili bir başka ayetle sure devam etmiştir:

De ki: "Ey Yahudi akidesini benimseyenler! Bütün insanlar değil de, yalnız kendinizin Allah'ın dostları olduğunu iddia ediyorsanız, (bunda da) samimi iseniz haydi ölümü isteyin!" Ama onlar, daha evvel yaptıklarından dolayı asla ölümü istemezler. Allah zalimleri hakkıyla bilir.
(CUM'A: 62/6,7)

Cuma namazı...

Sure Cuma namazı ile ilgili bir hükmü aktararak sona ermiştir.

> Ey iman edenler! Cuma günü namaz için çağrı yapıldığı zaman, hemen Allah'ın zikrine koşun ve alışverişi bırakın... Allah'ı çok zikredin ki kurtuluşa eresiniz.
> (CUM'A: 62/9,10)

Kurtuluşa ermenin yine bir formülü bu ayette verilmiştir. Daha önce de sıklıkla vurgulandığı gibi Allah'ın isminin zikredilmesi kurtuluşa ermenin yollarından biri olarak önerilmiştir. Bunun nedenleri üzerinde durmuştuk. Görmüş olduğunuz gibi Cuma namazı da buna vesile edilmiştir.

Alışverişi bırakın, yani dünya meşgalesinden sıyrılın ve namaza gelin denmektedir. Böylelikle dünyasal tesirlerlerden sıyrılarak ilahi tesirlerle insanların belli bir saatte yüzyüze gelmesi istenmiştir.

Bu ruhsal tesirlerle maddi tesirler arasında insanların bir denge kurması için de uygulanan bir yöntemdir. Namaz kılınacak ve Allah'ın ismi zikredilecektir.

FETİH SURESİ

29 ayettir. Sûre, adını 1., 18. ve 27. ayetlerde geçen "*fetih*" kelimesinden almıştır.

Ayetlerde sözü edilen "*fetih*" ile daha sonra gerçekleşecek Mekke'nin fethi kastedilmiştir.

> Şüphesiz biz sana apaçık bir fetih verdik. Ta ki Allah, senin geçmiş ve

gelecek günahlarını bağışlasın, sana olan nimetini tamamlasın, seni doğru yola iletsin ve Allah sana, şanlı bir zaferle yardım etsin.
(FETİH: 48/1-3)

Hz. Muhammed'in geçmiş ve gelecek günahlarından bahsedilmesi peygamberin de bir insan olduğu ve kendisinin ilahlaştırılmamasının istenmesinden dolayıdır. Kur'an-ı Kerim'in birçok ayetinde zaman zaman üzerinde durmuş olduğumuz gibi Hz. Peygamber'in bir insan olduğu ve vazifesinin sadece tebliğ etmek olduğu ısrarla vurgulanmıştır.

Kur'an-ı Kerim, elçisinin putlaştırılmasına bu ve benzeri ayetlerinde engel olmaya çalışmıştır. Hz. Muhammed'den önce vazifelendirilen Hz. İsa'nın daha sonra nasıl putlaştırıldığı hatırlanacak olursa, bu ayetlerin önemi daha iyi anlaşılacaktır.

Surenin devamında bu söylediklerimizi destekleyen ve daha önce birçok kez farklı surelerde de tekrarlanan bir ayete daha yer verilmiştir:

(Ey Muhammed!) Şüphesiz biz seni bir şâhit, bir müjdeci ve bir uyarıcı olarak gönderdik.
(FETİH: 48/8)

Bu ayetten hemen sonra göklerin ve yerin ordularından söz eden bir ayetle karşılaşıyoruz.

...Göklerin ve yerin orduları Allah'ındır...
(FETİH: 48/4)

Evrensel İdare Mekanizması'na işaret eden ayetlerden biridir. Dünya ötesi plânlarda da şuurlu varlıkların bulunduğu bu vesileyle açıklanmıştır.

Hz. Muhammed'in gerçekleşen rüyası...

Andolsun, Allah, Peygamberinin rüyasını doğru çıkardı. Allah dilerse,

siz güven içinde başlarınızı kazıtmış veya saçlarınızı kısaltmış olarak, korkmadan Mescid-i Haram'a gireceksiniz. Allah, sizin bilmediğinizi bildi ve size bundan başka yakın bir fetih daha verdi.
(FETİH: 48/27)

Hz. Muhammed'in yaşamı sırasında parapsişik yeteneklerinin varlığı bilinmektedir. Bunlardan biri de görmüş olduğu haberci rüyalarıdır.

Bu rüyalarından biri de Hudeybiye seferinden öncesine rastlar. Rüyasında ashabıyla birlikte Mekke'ye girdiklerini, bazılarının saçlarını tamamen traş ettiklerini, bazılarının ise kısalttığını görmüştü. Yukarıdaki ayet bu rüyasından söz etmektedir.

MÂİDE SURESİ

120 ayettir. Sure adını, 112. ve 114. ayetlerde yer alan *"sofra"* anlamına gelen *"mâide"* kelimesinden almıştır.

Alametler ve semboller...

Ey iman edenler! Allah'ın (koyduğu din) nişanelerine... sakın saygısızlık etmeyin...
(MÂİDE: 5/2)

Sure üzerinde önemle durulması gereken bir ayetle başlamıştır. Ayet uzun ama içinden özellikle durmak istediğim bir sözü sizler için çekip aldım... *"Nişaneler"* kelimesi, ayetteki *"şeâir"* kelimesinin karşılığı olarak kullanılmıştır. *"Şeâir"*: Alametler, işaretler ve semboller demektir.

Ezoterizme göre, dinlerin gerçek anlamıyla anlaşılabilmesi için mutlaka

içerdiği sembollerin açığa kavuşturulması gerektiği söylenmiştir. **İşte yukarıdaki ayette bu açıkça Kur'an-ı Kerim tarafından da dile getirilmiştir.**

Yukarıdaki ayette dikkat etmemiz gereken bir diğer husus da Allah'ı alametlerinden, işaretlerinden ve dinsel metinlerde kullandığı sembollerden anlayabilmemizin ve görebilmemizin mümkün olduğunun anlatılmış olmasıdır.

Dininizi kemale erdirdim

Bugün sizin için dininizi kemale erdirdim. Size nimetimi tamamladım ve sizin için din olarak İslam'ı seçtim.
(MÂİDE: 5/3)

Mâide Suresi Kur'an-ı Kerim'in son vahyedilen surelerinden biridir. Yani artık vahiy tamamlanmak üzeredir. Nitekim yukarıdaki ayette de bu ifade edilmiş ve dini kuralların artık belirginleştiği söylenmiştir.

Surenin devam eden ayetlerinde dinin helâl ve haram kıldığı kuralların aktarılmasına yer verilmiştir. Sonrasında ise zaman zaman hep vurgulanan Hz. Musa'nın getirdiği dinin nasıl yozlaştırıldığı ile ilgili ayetlerle karşılaşıyoruz:

Yahudiler ve Hristiyanlar...

Andolsun, Allah İsrailoğullarından sağlam söz almıştı. Onlardan on iki temsilci -başkan- seçmiştik... İşte, verdikleri sözlerini bozmaları sebebiyledir ki onları lanetledik, kalplerini de kaskatı kıldık. Kelimeleri yerlerinden kaydırarak (tahrif edip) değiştiriyorlar. Akıllarından çıkarmamaları istenen şeylerden önemli bir kısmını da unuttular.
(MÂİDE: 5/12,13)

Hemen ardından gelen ayette, Hz. İsa'nın getirmiş olduğu dinin de

dejenere edildiği benzer sözlerle anlatılmış ancak bu yanlışların bir gün mutlaka ortaya çıkacağı bildirilmiştir:

> “Biz hıristiyanız” diyenlerden de sağlam söz almıştık. Ama onlar da akıllarından çıkarmamaları istenen şeylerden önemli bir kısmını unuttular. Bu sebeple biz de aralarına kıyamet gününe kadar sürecek düşmanlık ve kini salıverdik. Allah ne yapmakta olduklarını onlara bildirecek!
> (MÂİDE: 5/14)

Gerek Yahudiler’e, gerekse de Hristiyanlar’a “*akıllarından çıkartmamaları gereken şeylerden önemli bir kısmını unuttular”* denmesi, dinin gerçek anlamıyla anlaşılamadığı ve dinin asıl kökeninden uzaklaşmış olunduğunu ifade etmektedir.

Ardından gelen ayette ise, kendilerini diğer toplumlardan üstün gören Yahudi ve Hristiyanlar’a şöyle hitap edilmiştir:

> (Bir de) yahudiler ve hıristiyanlar, “Biz Allah’ın oğulları ve sevgili kullarıyız” dediler... Hayır, siz de onun yarattıklarından bir beşersiniz.
> (MÂİDE: 5/18)

Yalan uydurmak için dinlerler...

> Ey Peygamber! Kalpten inanmadıkları halde ağızlarıyla “İnandık” diyenler (münafıklar) ile Yahudilerden küfürde yarışanlar seni üzmesin. Onlar, (Yahudiler) yalan uydurmak için (seni) dinlerler...
> (MÂİDE: 5/41)

Hz. Muhammed’in ölümünden sonra bazı Yahudi din adamlarının sanki Müslümanlığa geçmiş gibi görünerek, nasıl yalan hadisler topladıklarını sizlerle paylaşmıştım. Konuyu bu açıdan ele alacak olursak yukarıdaki ayetin

değeri bir kat daha artacaktır. Görüldüğü gibi olacaklar çok önceden ayette bildirilmiştir.

Surenin devam eden ayetlerinde Hz. Musa'nın ve Hz. İsa'nın da Cebrail Plânıyla irtibatlı olduğu açık bir şekilde ifade edilmiştir:

> Şüphesiz Tevrat'ı biz indirdik... O peygamberlerin izleri üzere Meryemoğlu İsa'yı, önündeki Tevrat'ı doğrulayıcı olarak gönderdik...
> (MÂİDE: 5/44,46)

Her ne kadar Cebrail'in dahil olmuş olduğu plân tarafından bu iki din oluşturulmuşsa da, yaşanan olumsuzluklardan dolayı Müslümanlar'a şöyle bir nasihatte bulunulmuştur:

> Ey iman edenler! Sizden önce kendilerine kitap verilenlerden dininizi alaya alıp oyuncak edinenleri ve öteki kafirleri dost edinmeyin.
> (MÂİDE: 5/57)

Ancak bu sözlerin tüm Yahudiler'i ve Hristiyanlar'ı kapsamadığı, onların içlerinden, dinin gerçek mahiyetini kavrayanların da bulunduğu bildirilmiştir:

> Şüphesiz inananlar (müslümanlar) ile Yahudiler, Sabiîler ve Hıristiyanlardan (her bir grubun kendi şeriatında) "Allah'a ve ahiret gününe inanan ve salih ameller işleyenler için hiçbir korku yoktur. Onlar mahzun da olmayacaklardır."
> (MÂİDE: 5/69)

Sure, uzun uzun Yahudiler ve Hristiyanlar'la ilgili açıklamalara yer verilen ayetlerle devam ettikten sonra, eskinin dejenere olmuş ve içerikleri insanlar tarafından unutulmuş inanç sistemlerinin artık bir işe yaramadığı şöyle ifade

edilmiştir:

> Onlara, “Allah’ın indirdiğine (Kur’an’a) ve Peygamber’e gelin” denildiğinde onlar, “Babalarımızı üzerinde bulduğumuz din bize yeter” derler. Peki ya babaları bir şey bilmiyor ve doğru yolu bulamamış olsalar da mı?
> (MÂİDE: 5/104)

Sure, Hz. İsa ile ilgili daha önce anlatılan çeşitli konularla ilgili ayetlerle tamamlanmıştır.

TEVBE SURESİ

Sondan bir önceki sure olan ve 129 ayetten oluşan Tevbe suresi, tövbelerimizin Allah tarafından kabul edileceğini bildiren ayetlere yer verildiği için bu adı almıştır.

Artık vahyin de savaşların da sonuna yaklaşılmış bulunuluyordu... Kesin zafer yakındı... Ve İslam hem dinsel olarak, hem de ordu bakımından iyice büyümüştü. Son noktanın konulmasına ve İslamiyet’e karşı direnenlere son ihtarın verilmesine sıra gelmişti. İşte aşağıdaki sure bu şartlar altında indirilmiş ve İslam’a karşı direnenlere son ihtar verilmiştir:

> Allah ve Resûlünden,kendileriyle antlaşma yapmış olduğunuz müşriklere bir ültimatomdur: Yeryüzünde dört ay daha dolaşın. Şunu bilin ki, siz Allah’ı âciz bırakacak değilsiniz; Allah ise, inkârcıları perişan edecektir.
> (TEVBE: 9/1,2)

Artık tüm bağlar kesilmiş ve kesin bir ihtarda bulunulmuş ve bundan böyle İslam'a karşı direnenler Kâbe'ye yaklaştırılmayacak, onlara dört ay müddet verilecek ve İslam'a karşı direnmelerine devam edecek olurlarsa cezalandırılacaklardı...

> Ey iman edenler! Allah'a ortak koşanlar ancak bir pislikten ibarettir. Artık bu yıllarından sonra, Mescid-i Haram'a yaklaşmasınlar.
> (TEVBE: 9/28)

Surenin büyük bir bölümü o dönem yaşanan sıkıntıları ve savaşların gerekliliklerini anlatan ayetlerle devam etmiştir.

> Ey iman edenler! Hahamlardan ve rahiplerden birçoğu, insanların mallarını haksız yollarla yiyorlar ve Allah'ın yolundan alıkoyuyorlar... Allah'a ortak koşanlar sizinle nasıl topyekûn savaşıyorlarsa, siz de onlarla topyekûn savaşın...
> (TEVBE: 9/34,36)

Zekât vermek... Namazı dosdoğru kılmak...

> Mü'min erkekler ve mü'min kadınlar birbirlerinin dostlarıdır. İyiliği emreder, kötülükten alıkoyarlar. Namazı dosdoğru kılar, zekâtı verirler. Allah'a ve Resûlüne itaat ederler. İşte bunlara Allah merhamet edecektir.
> (TEVBE: 9/71)

Kur'an-ı Kerim'de sıklıkla tekrarlanan ayetlerden biri de namazı dosdoğru kılmaktır. Sadece namaz kılın denmiyor, ısrarla *"dosdoğru namazı kılmaktan"* bahsediliyor. Bu konu üzerinde daha önce birkaç kez durmuştuk. Bu surede de yine bu ayetle karşılaşıyoruz.

Kur’an-ı Kerim’de namazın dosdoğru kılınmasının yanında en fazla önem verilen dini kurallardan biri de, zekat vermektir.

Zekat vermek, kazanılan bir paranın ihtiyaç sahiplerine dağıtılmasını gerektiren bir dini kuraldır. Bu dini kuralın sıklıkla vurgulanmasının nedeni insanı terk etmeye hazırlamak ve terk etmeyi yaşatabilmek ve böylelikle dünya ile özdeşleşmesine engel olabilmek içindir.

Devam eden ayetlerde yine bu konuya yer verilmiş ve Hz. Muhammed’e hitaben şöyle denilmiştir:

> Onların mallarından, onları kendisiyle arındıracağın ve temizleyeceğin bir sadaka (zekat) al ve onlara dua et.
> (TEVBE: 9/103)

Cebrail Hz. Muhammed’i uyarıyor...

Hz. Muhammed’e karşı büyük bir direniş gösterenlerden bazıları gittikçe güçlenen Müslümanlar’la başa çıkamayacaklarını anladıklarında, sanki Müslümanlığa geçmiş gibi kendilerini göstermiş ama gizli gizli çeşitli entrika plânları yapmaya başlamışlardı.

Bu kişiler bir zamanlar Hz. Muhammed’le uzun müddet savaştıktan sonra Suriye’ye kaçan Hristiyan rahip Ebû Âmir’in teşviğiyle ”Kuba Mescidi”nin yakınlarında “Dırâr Mescidi” adıyla bir başka mescid inşa etmişlerdi. Bu mescidi yapmalarının asıl nedeni “Kuba Mescidi”nin cemaatini ikiye bölmekti.

Hz. Muhammed ordusuyla birlikte Tebük’e giderken Medine’ye bir saat uzaklıktaki Ziyevan köyüne vardığında, söz konusu ettiğim bu kişilerden bir heyet gelerek: *“Ey Allah’ın Resulu! Biz hastalar ve Kuba Mescidi’ne gelemeyenler için özellikle yağmurlu gecelerde namaz kılmak üzere bir mescid bina ettik. Teşrif edip burada namaz kıldırsanız, hayır ve bereketle dua buyursanız çok mutlu olacağız”* demişti. Hz. Muhammed bunun dönüşte olabileceğini söylemişti.

Dırâr Mescidi Hz. Muhammed’e suikast düzenlemek üzere içi silah deposu hâline getirilmiş bir mesciddi. Hz. Muhammed Tebük dönüşü bu mescide

gitmeye hazırlanırken Cebrail gelerek durumu kendisine haber vermiş ve o mescide gitmemesini söylemiştir.

Kur’an-ı Kerim’de bu olay şöyle anlatılır:

> Bir de zararlı faaliyetlerde bulunmak, küfre yardım etmek, mü’minler arasına ayrılık sokmak için ve öteden beri Allah ve Resûlüne karşı savaşanlara üs olsun diye bir mescit yapanlar vardır. Bunlar, “Bizim iyilikten başka hiçbir kasdımız yok” diye de mutlaka yemin ederler. Ama Allah şâhitlik eder ki bunlar mutlaka yalancıdırlar.
> Onun içinde asla namaz kılma...
> (TEVBE: 9/107,108)

Ayetin devamında Kuba Mescidi’nde kendisini arınmaya vermiş gerçek Müslümanlar’ın bulunduğu da ayrıca belirtilmiştir.

> ...İlk günden temeli takva (Allah’a karşı gelmekten sakınmak) üzerine kurulan mescit (Kuba mescidi), içinde namaz kılmana elbette daha layıktır. Orada temizlenmeyi seven adamlar vardır. Allah da tertemiz onları sever.
> (TEVBE: 9/108)

Böylelikle Hz. Muhammed karanlık düşünceli kişilerin oyunundan uzaklaştırılmış ve amaçlarına ulaşmalarına engel olunmuştur. Daha sonra iki yüzlü kişilerin kurmuş olduğu o mescid Müslümanlarca yıkılarak yerle bir edilmiş ve bölücü çalışmaların önüne geçilmiştir.

NASR SURESİ

Kur’an-ı Kerim’in son suresi 3 ayetten oluşmuş ve ismini *“yardım”* anlamına gelen *“Nasr”* kelimesinden almıştır.

Kutsal vazifenin bitişi...

Kur’an-ı Kerim’de Mekke’nin fethinden sonra büyük kitlelerce insanların Müslümanlığa gireceğinin bildirilmesiyle vahiy tamamlanmıştır:

> Allah’ın yardımı ve fetih (Mekke fethi) geldiğinde ve insanların bölük bölük Allah’ın dinine girdiğini gördüğünde, Rabbine hamd ederek tespihte bulun ve O’ndan bağışlama dile. Çünkü O tövbeleri çok kabul edendir.
> (NASR: 110/1-3)

Sure Veda Haccı’nda inmiş ve inişinden seksen gün sonra da Hz. Muhammed bu dünyadan ayrılmıştır...

Sahabilerin bazıları, özellikle Hz. Ayşe, Hz. Ebu Bekir ve İbn Abbas bu surenin inişinden sonra Hz. Muhammed’in ölümünün yaklaştığını anlamışlardı. Çünkü bir şeyin kemal ve zafer noktasına ulaşması, vazifenin de sonuna gelinmiş olduğunun habercisiydi.

Bir vazifelinin vazifesinin bitişi, onun dünyadan da ayrılışının yaklaşması anlamına geliyordu. Bu kuralı çok iyi bilen bazı sahabiler vahyin tamama ermesiyle, Hz. Muhammed’in bu dünyadan ayrılacağı arasında bir bağlantı kurmuşlardı.

Bu nedenle de bazı sahabiler bu surenin inişinden sonra ağlamaya başlamışlardı. Onlara *“Yardım ve zaferden bahseden bir surenin inişi üzerine ağlanır mı”* diye soranlara, onlar da şu cevabı vermişlerdi:

“Her kemal bir zevalin habercisidir. Bu sure Hz. Peygamber’in aramızdan ayrılma zamanının yaklaştığına işaret ediyor.”

İslami kaynaklarda tutulan kayıtlara baktığımızda, Hz. Muhammed’in de kendi vefatının yaklaştığını anlamış olduğunu görüyoruz...

İşte o dönem yaşanan bir olay:

O günlerden birinde Hz. Muhammed kızı Hz. Fâtıma’yı yanına çağırarak kulağına bir şeyler söyledi.

Bunun ardından Hz Fâtıma ağlamaya başladı. Kızının ağladığını gören Hz. Muhammed onu tekrar yanına çağırıp, kulağına bir şey daha söyledi. Bu sefer de Hz. Fâtıma’nın gülmeye başladığı görüldü.

Bir süre sonra bu ilginç olayın anlamı Hz. Fâtıma’ya sorulduğunda o da şöyle demişti:

“İlk çağırdığında ölümünün yaklaştığını söyledi, ağladım... İkinci çağırışında ise ölümünden sonra ona en erken benim kavuşacağımı müjdeledi, güldüm.”

Hz. Muhammed’in kısa bir süre sonra bu dünyadan ayrılacağı ile ilgili bu sözleri aynen gerçekleşmiş; kısa bir süre sonra kendisi, ondan 6 ay sonra da kızı Hz. Fâtıma bu dünyadan ayrılmıştır...

SON SÖZ

Sevgili okurlarım,

Ezoterik, Bâtını öğretiler ışığında ele aldığım Kur'an-ı Kerim'in içerdiği anlamlarla ilgili burada yapmış olduğum tasavvufi yorumlar kuşkusuz ki, Kur'an-ı Kerim'i anlamada gelinen son nokta değildir.

Sadece bir noktadır...

Bu nedenle bu kitabımın son sözü olamaz... Son söz "Kıyamet"te söylenecek ve hepimiz o sözlerle gerçekleri tüm açıklığıyla göreceğiz...

Bir sonraki kitabımda buluşmak ümidiyle, hepinize ışık ve sevgi dolu bir dünya diliyorum...

DİPNOTLAR

(1) SEMBOLİZM NEDİR?

Sembolizm Ezoterizm'in evrensel dilidir…

İnsanlar binlerce yıldır, bir düşünceyi izah etmek için birçok yol denemişlerdir. Bir düşüncenin anlamını kademeli şekilde insanların anlayışlarına ve olgunluklarına göre birtakım kalıplar içerisine koyup sunmuşlardır. Özellikle ezoterik, gizli tutulması gereken birçok bilgi sembollerle anlatılmıştır. Yani doğrudan doğruya bir düşünce, bir bilgi izah edilmemiş, üstü adeta örtülerek bohçalandıktan sonra aktarılmıştır.

Bir sembol anlatmak istediği fikri; kısa, en kesin ve en belirli şekilde ifade eden bir işarettir. Bir şeyi diğer bir şeye benzeterek ve onun içinde adeta kaybederek anlatma tarzıdır. Konuyu biraz açmaya çalışalım...

Farzedin ki, karşınızda farklı seviyelerde kişiler var. Ve onlara bazı gerçekleri açıkça anlatma güçlüğü ile karşı karşıyasınız. Bazı insanlara bir meseleyi açıkça, bir kalıba sokmadan anlatabilirsiniz. Bazı kişilere ise, bunu bir benzetme yoluyla anlatmanız lazım gelebilir. Çünkü o, henüz o meseleyle açık bir şekilde karşı karşıya gelebilecek durumda olmayabilir. İşte o anda onun daha önce bildiği bir şeyden hareket etmeniz gerekecektir. "Yani nasıl?" gibi bir soruyla karşılaştığınız anda, onu bir şeye benzeterek, mecazi bir tarzda izah etmek zorunda kalırsınız. Benzetme unsurunuz, bir tabiat olayı olabileceği gibi herhangi bir nesne ya da bir geometrik şekil de olabilir. İşte o anda bazı olayları sembolik hâle getirmiş olursunuz.

Ezoterizm'de Sembolizm

Genel olarak ele aldığımızda, sembolizmin çok evrensel bir öğretim metodu olarak karşımıza çıktığını görüyoruz. Sembolik anlatım, insanın etrafını saran karanlıklar arasındaki bir kaderi çözmek ve ona hakim olmak için insan çabasına tercüman olmaktadır. Burada sözü edilen "karanlık": Yeryüzünde yaşamakta olan insanın kapalı şuuru ve buna bağlı olarak bilgisiz-liğidir. Bilgisizdir ancak fikir sahibidir. Bu fikirlerinin birçoğu ise kulaktan dolma yanlış bilgilerinin sonucudur.

Sembolizmin tabiatında her türlü çerçeveyi kırmak, manzaranın her iki ucunu birleştirmek gibi bir nitelik vardır. Onu bu bakımdan bir kalıba sokmak mümkün değildir. Sembol öyle bir ifade şeklidir ki, ifade ettiği bilginin başını ve sonunu bir arada bulundurabilecek güçtedir. Hem yaydan çıkıp, uçup giden, hem de gitmeyen bir ok gibidir. Her iki niteliği birden kendisinde tutmaktadır.

O hem apaçık, hem de kapalı ve anlaşılmaz durumdadır. Çünkü "sembol gizleyerek açıklar, açıklayarak gizler." Bu sembolizmin ne olduğunu açıklayan en güzel sözlerden biridir.

Sembol bir kimsenin zihninde açık olabilir. Buna karşılık bir başka kişiye hiçbir şey ifade etmeden bekleyebilir. Bazen de açık sandığımız hâlde, o hâlâ gizlenmeye devam ediyor olabilir. Anladığımızı sandığımız anda, arkasından gizlilikler başlayıverir. Çünkü sembol çeşitli seviyelerden anlaşılabilecek farklı anlayışları da bünyesinde barındırmaktadır. Bu sembolizmin üstünde durulması ve bilinmesi gereken en önemli özelliklerinden bir diğeridir. Yani sembolün 1'nci, 2'nci, 3'ncü, 4'ncü kademelerdeki

anlamını çözdüğümüzde, hemen arkasından bir 5'ncisinin, bir 6'ncısının bunu izleyeceğini hemen düşünmek lazımdır. Ezoterik çalışmalarda karşılaşılan sembolün 7 ayrı dereceden anlamı bulunduğunu hesaba katmak gerekir.

Bir sembolün gizlediği sırrı anladım dediğinizde acaba bu kaçıncı derecedeki anlamıdır? Bunu tam olarak anlamasak bile, karşılaştığımız sembolün daha üstün bilgileri de gizleyebileceğini göz önünde bulundurmamızda büyük faydalar var. Aksi takdirde belli bir noktada saplanıp kalmak her zaman için mümkündür. Dünya tarihi bunun sayısız örnekleriyle doludur.

İçinde inisiyatik gizli sırları saklayan sembollere "ezoterik semboller" adı verilmektedir. Bizi ilgilendiren işte bu sembollerdir. Bunlar evrensel bir özellik taşırlar. Toplumdan topluma değişiklik göstermezler. Her toplumda aynı anlamları bünyelerinde barındırırlar. Binlerce yıl öncesine dayanan bu sembollerden örneğin "Kurt" Türkler'de neyi sembolize ediyorsa, Mısır'da da aynı şeyi sembolize ediyordu. Bir inisiye nerede olursa olsun, bu tür sembollerle karşılaştığında hep aynı şeyi anlardı. Bu bakımdan sembolizmin evrensel bir dil olduğu söylenebilir.

Sembolizm'in fonksiyonları

1.Fonksiyonu: Araştırıcı ve inceleyicidir. Uzay ve zaman içinde hareket eden insanın, ruhsal macerasını ifade etmeye çalışır. İnsanı araştırmaya sevk eder.

2. Fonksiyonu: Problemlerin sadece akılla değil, sezginin de yardımıyla çözülebileceğini gösterir. Sezgilerin ortaya çıkmasındaki önemini gösterir.

3. Fonksiyonu: Sembol, fiilen aracılık fonksiyonu yapar. Birbirinden ayrı olan unsurları birleştirir. Yer ile gök, madde ile ruh, gerçek ile rüya, şuur ile şuuraltı arasında köprüler kurar. İnsana tek başına olmadığını hissettirir. İçgüdüsel yaşamı bir merkezkaç kuvveti olarak ele alırsak, sembol merkezgel kuvveti gibi rol oynar.

4. Fonksiyonu: Sembolizmin bir başka fonksiyonu da terbiye etmesi ve bilgilendirmesidir. İçinde sakladığı sırları çözebilenleri adeta mükafatlandırır. Çözemeyenler için ise o, tam anlamıyla bir sır kapısıdır. Sırların bekçisidir.

Sırları saklayan semboller

İnisiyatik sırları bünyesinde barındıran semboller başlıca 6 ana grupta toplanmıştır. Semboller arasında hayvanlar, geometrik şekiller, sayılar, renkler, nesne ve çeşitli objelerin kullanıldığını görüyoruz. Bunlardan sadece birkaç tanesini bir fikir vermesi için söyle örneklendirebiliriz:

1- Hayvanların Kullanıldığı semboller: Arslan, Kurt, Yılan, Kartal, Koç, Balık vs...

2- Geometrik şekillerin kullanıldığı semboller: Kare, Üçgen, Daire, Küre ve çeşitli çizimlerden oluşan şekiller...

3- Sayıların Kullanıldığı semboller: 0, 1, 3, 7, 9, 40, 41, 52 vs...

4- Çeşitli nesne, obje ve tabiat unsurlarının kullanıldığı semboller: Tüy, Asa, Kılıç, Su, Ateş, Toprak, Güneş, Ay, Gök, Ağaç, Işık, Dağ, Mağara vs...

5- Renklerin Kullanıldığı Semboller: Yeşil, Kırmızı, Sarı, Siyah, Mavi vs...

6- Tasvirler yapılarak anlatılan motifler: Cehenneme İniş, Cennetten Kovuluş, Kaybedilen Sevgilinin Bulunması, Susuz Kalan Ülke, Canavarla Mücadele vs...

Yukarıda verilen örnekler, kullanılan binlerce sembol içinden, okuyucuya bir fikir vermesi için verilen birkaç örnekten ibarettir. Evrensel bir dile sahip olduğunu söylediğimiz, bu sembolik öğretim sisteminden; bütün dinler, mitolojiler, felsefeler yararlanmışlardır. Bu müesseselerin tümü, bu ortak dille anlatmaya çalıştıklarını, gelecek kuşaklara aktarmışlardır.

Dünya üzerinde yaşamış olan tüm dinler bu ortak dil aracılığıyla çözümlenebilirler. Bu yapılmadığı takdirde ne dinlerin, ne mitolojilerin, ne de felsefelerin asıl kökenine inilebilmesi mümkün olamaz. Özellikle yurdumuzda konunun bu yönü üzerinde hemen hemen hiç durulmamaktadır.

Günümüzde bir türlü bitmeyen din tartışmasının, bir sonuca varamamasının asıl sebebi işte budur. Böyle bir araştırma yapılmadığı müddetçe, her türlü tartışmanın kısır kalacağı ve soruna bir çözüm getirilemeyeceği unutulmamalıdır. Ancak bu unutulmuş durumdadır. Unutulduğu için de, günümüzde büyük bir karmaşa yaşanmaktadır. Günümüzde herkes inanmış olduğu dinin içinde geçen sembolleri kendi zannına göre ya da birilerinin kendisine anlattığı eksik bilgilerle yorumladığı için, sembolün içinde saklı bulunan asıl gerçekler gizli kalmaktadır.

Peki semboller nasıl çözümlenebilir? Bu uzun ve zorlu bir çabayı gerektirmektedir. Ama her şeyden önce araştırmaya gereksinim vardır. Ne yazık ki bu yapılmamaktadır. Öncelikle hemen şunu hatırlatmak isterim:

Sembol her şeyi bir kerede asla açıklamaz. Onun üstünde karşılaştırmalı çalışmalarda bulunmak şarttır. Ancak önemli bir noktanın altını çizmek gerekir: Semboller sadece mantık kurallarıyla çözümlenemeyeceği gibi, sadece çeşitli araştırmalar yapmakla da çözümlenemez. Sembollerin çözülebilmesinde bu iki faktörün yanında mutlaka derin bir düşünce ve belli bir ilhamla sembole yaklaşmak, yapılacak araştırmanın başarıya ulaşmasında önemli bir rol oynayacaktır.

İşte o zaman, tüm geleneksel toplumların ortak dilleriyle, hep bir ağızdan aynı sözleri aynı gerçekleri haykırmakta oldukları tüm açıklığıyla gözler önüne serilecektir. Ve yine o zaman, ayrılıktan söz etmenin anlamsızlığı, gönlümüzde bir kez daha yeşerme imkanı bulacaktır.

Bu kimine karanlık, kimine alacakaranlık, kimine ise apaydınlıktır…

(2) Diyanet İşleri Başkanlığı, Diyanet İşleri Başkanlığı, “KUR’AN-I KERİM MEALİ, Alak Suresi’nin 3. Dipnotu.

(3) KUR’AN-I KERİM’İN DERLENİŞİ

Birinci Derleme

Peygamber devrinde vahiy devam ettiği için Kuran-ı Kerim toplanıp bir kitap hâline getirilmemişti. Ömer, Ebubekir'i Kur'an'ı yazdırmaya ikna etti. Zeyd Bin sabit bu iş ile görevlendirildi. Zeyd, Kur'an'ı araştırmaya hurma dallarından yassı taşlardan ve insanların hafızalarından başladı. Zeyd'in derlediği ilk Mushaf ölümüne kadar Ebubekir'de kaldı. Sonra Ömer'e geçti. Ömer'in vefatından sonrada Hafsa'ya geçti.

İkinci Derleme

Hz. Osman döneminde İslam Devleti'nin sınırları çok genişlemişti ve farklı dilleri konuşan kişiler Müslüman olmuşlardı. Bu kişilerin Arapça okuyuşları çok farklıydı ve sonunda birbirlerini küfr içinde olmakla suçlamaya varacak kadar ileri gitmişlerdi. Özellikle Ermenistan bölgesindeki savaşta bu durum baş göstermişti. Askerlerin kıraat farkından dolayı birbirlerini küfr içinde olmakla suçlamaları üzerine Hz. Osman Kur'an'ı tek bir kıratta kureyç lehçesi ile tekrar derlemeye karar verdi. Hafsa'daki ilk derlenen Mushaf'ı aldırdı ve Zeyd'in başında olduğu 6 kişilik bir komisyonu ikinci derleme için görevlendirdi. Komisyon üyeleri Kur'an'ı yazarken ihtilafa düştükleri durumda Hz. Osman'a başvururlar ve onun direktiflerine göre Kur'an'ı yazarlardı. İkinci derleme bitince kimilerine göre 4 kimilerine göre 7 nüsha çoğaltıldı ve önemli vilayetlere gönderildi Hafsa'nın Mushaf'ı da Hafsa'ya iade edildi. Bundan sonra Hz. Osman diğer tüm Mushaf'ların yakılıp yok edilmesini emretmiştir. Ancak bazı sahabilerin kendilerine özel Mushaf'ları yaktırmadıkları tarihen sabittir. Hz. Ali, Abdullah ibn Mesud , übeyy ibn Ka'b'ın özel Mushaf'larının varlığı bilinmektedir.

Resmi mushaf haricindeki özel mushafların yakılma nedeni

Bunun temel nedeni, Kur'an üzerinde doğabilecek bir düşünce ayrılığını önlemekti. Çünkü kişilerin kendilerine özel Kur'an Mushaf'larında yanılabilmeleri mümkündü ve bundan dolayı Kur'an okunuşunda ve yazılışında bazı farklar doğmuştu. Bu farkları ancak işin uzmanı olanlar çözebilirdi. Derleme işi ilk kez Ebubekir döneminde yapılmış ama ayetler esaslı sıraya konulmamış, rastgele bir Mushaf oluşturulmuştu. Ayrıca rivayetlerden anlaşıldığına göre ashab arasında sonradan bulunan ama bu ilk derlemede olmayan ayetler vardı. İşte bu gibi nedenlerle de Hz. Osman döneminde ikinci derleme yapıldı. Ayetler ve sureler rastgele değil sıraya kondu. Böylece ikinci derleme ile Kur'an'ın bugünkü nüshası elde edildi.

Ayrıntılı bilgi için bkz: "DİN BU 2", Prof. Dr. Süleyman Ateş, Sy: 127-135

(4) Ezoterizme göre varoluşun dört temel unsuru vardır.

Bunlar: "Ruh Enerjisi", "Zaman Enerjisi", "Hayat Enerjisi" ve "Fizik Enerjisi"dir. Tüm evren bu dört temel unsurun birbirleriyle oluşturdukları bir sürecin sonucu oluşmuş ve halen de bu unsurların varlığıyla ayakta durmaktadır.

Evrenin bu temel yapı taşları antik bilgilerde: "Ateş", "Hava", "Toprak" ve "Su" olarak ifade edilmiştir.

Ayrıntılı bilgi için bkz: "GİZLİ SIRLAR ÖĞRETİSİ", Ergun Candan, Sy: 250-253

(5) Ayrıntılı bilgi için bkz: “KUR’AN TEFSİRİ”, Elmalılı Hamdi Yazır, 8/5458-5459)

(6) Kara Maji ve bunlara karşı korunma teknikleri ile ilgili ayrıntılı bilgi için bkz: “TÜRKLER’İN KÜLTÜR KÖKENLERİ”, Ergun Candan, Sy: 85-91.

(7) Ayrıntılı bilgi için bkz: “İSA PEYGAMBER’İN GİZLİ ÖĞRETİSİ”, Sy: 98-100.

(8) Ayrıntılı bilgi için bkz: “SON ÜÇ PEYGAMBER”, Ergun Candan, Sy: 60 ve 98.

(9) Ayrıntılı bilgi için bkz: “GİZLİ SIRLAR ÖĞRETİSİ”, Ergun Candan, Sy: 113-140.

(10) “KUR’AN’DAKİ İSLÂM”, Prof. Dr. Yaşar Nuri Öztür, Sy: 67.

(11) Diyanet İşleri Başkanlığı, KUR’AN-I KERİM MEALİ, Tarık Suresi’nin giriş dipnotu.

(12) Hz. Âdem, Hz. Nuh, Hz. Zülkarneyn, Hz. İsmail, Hz. Yusuf, Hz. Musa, Hz. İlyas, Hz. Süleyman, Hz. Üzeyr, Hz. İsa, Hz. Şit, Hz. Hud, Hz. İbrahim, Hz. İshak, Hz. Eyyub, Hz. Harun, Hz.Zülkifl, Hz. Yunus, Hz. Zekeriyya, Hz. İdris, Hz. Sâlih, Hz.Lut, Hz. Yakub, Hz. Şuayb, Hz. Hızır, Hz. Davut, Hz. Lokman, Hz. Yahya.

(13) Nihayet şeytan ona vesvese verip şöyle dedi: “Ey Adem! Sana ebedilik ağacını ve yok olmayan bir saltanatı göstereyim mi?” Bunun üzerine onlar (Adem ve eşi Havva) o ağacın meyvesinden yediler. Bu sebeple ayıp yerleri kendilerine göründü ve cennet yaprağından üzerlerine örtmeye başladılar. Adem Rabbine isyan etti ve yolunu şaşırdı.
Sonra Rabbi onu seçti, tövbesini kabul etti ve ona doğru yolu gösterdi.
Allah şöyle dedi: “Birbirinize düşman olarak hepiniz oradan inin. Eğer tarafımdan size bir yol gösterici (kitap) gelir de, kim benim yol göstericime uyarsa artık o, ne (dünyada) sapar ne de (ahirette) sıkıntı çeker.”
(TA-HA: 20/120-123)

(14) Rabb kelimesinin çoğulu erbâbtır. “Bir işin erbabı” sözü de buradan çıkmıştır. Arap dilinde “rabb” kelimesi; itaat edilen efendi, bir şeyi ıslah eden, bir şeyin maliki ve sahibi anlamlarında kullanılmıştır. Türkçemize de giren mürebbi (terbiye eden) ismi de Rabb mastarının terbiye anlamından türemiştir.

(15) Ayrıntılı bilgi için bkz: “KUR’AN’DAKİ İSLÂM”, Prof. Dr. Yaşar Nuri Öztürk, Sy: 109-111.

(16) Tahsin Mayatepek yazılarında 14 rapor yolladığını söylüyor. Ben bunları 1995 yılında 3 klasörde toplanmış bir şekilde Türk Dil Kurumu’nun kitaplığında 56 ve 57 numaralı kayıtlarda bulmuştum. O güne kadar bu raporların içeriği kamuoyuna yansımamıştı. Şu anda bu raporların bir kısmı Türk Dil Kurumu’nun internet sitesinden yayınlanıyor. Niçin tamamının yayınlanmadığını bilemiyorum.

(http://www.tdkkitaplik.org.tr/tezler.asp)

Bu internet sitesinde Mustafa Kemal ATATÜRK’ün o yıllarda çevirttiği ve kenarlarına notlar düştüğü James CHURCWARD’ın Mu Uygarlığı ile ilgili kitapları da bulunmaktadır.

(17) Ayrıntılı bilgi için bkz: “NUH’UN GEMİLERİ”, Ergun Candan.

(18) “KUR’AN’DAKİ İSLÂM”, Prof. Dr. Yaşar Nuri Öztürk, Sy: 125.

(19) Diyanet İşleri Başkanlığı, Diyanet İşleri Başkanlığı, “KUR’AN-I KERİM MEALİ”, Furkan Suresi’nin 2. dipnotu.

(20) Allah’ın Arş üzerine kurulduğundan söz eden sureler:

Şüphesiz sizin Rabbiniz, gökleri ve yeri altı gün içinde (altı evrede) yaratan ve Arş’a kurulan, geceyi, kendisini durmadan takip eden gündüze katan, güneşi, ayı ve bütün yıldızları da buyruğuna tabi olarak yaratan Allah’tır. Dikkat edin, yaratmak da, emretmek de yalnız O’na mahsustur. Âlemlerin Rabbi olan Allah’ın şanı yücedir. (A’RAF: 7/54)

Şüphesiz ki Rabbiniz, gökleri ve yeri altı gün içinde (altı evrede) yaratan, sonra da Arş’a kurulup işleri yerli yerince düzene koyan Allah’tır. O’nun izni olmaksızın, hiç kimse şefaatçı olamaz. İşte o, Rabbiniz... (YUNUS: .10/3)

Allah, gökleri gördüğünüz herhangi bir direk olmadan yükselten, sonra Arş’a kurulan, güneşi ve ayı buyruğu altına alandır. Bunların hepsi belli bir zamana kadar akıp gitmektedir. O, her işi (hakkıyla) düzenler, yürütür, ayetleri ayrı ayrı açıklar ki Rabbinize kavuşacağınıza kesin olarak inanasınız. (RAD: 13/2)

Gökleri ve yeryüzünü ve ikisi arasındakileri altı gün içinde (altı evrede) yaratan sonra da Arş’a kurulan Rahmân’dır. Sen bunu haberdar olana sor! (FURKAN: 25/59)

Allah, gökleri ve yeri, ikisi arasındakileri altı gün içinde (altı evrede) yaratan sonra da Arş'a kurulandır. Sizin için ondan başka hiçbir dost, hiçbir şefaatçi yoktur. Hâlâ düşünüp öğüt almayacak mısınız? (HADİD: 57/4)

(21) Diyanet İşleri Başkanlığı, "Diyanet İşleri Başkanlığı, KUR'AN-I KERİM MEALİ", Tâ-Hâ Suresi'nin 10. dipnotu.

(22) Ayrıntılı bilgi için bkz: "ÖLÜMDEN SONRA NELER OLUYOR", Ergun Candan.

(23) Sultan Veled (1226 - 1312)

Konya'da yetişen ünlü sufilerden Sultan Veled'in tam adı Muhammed Sultan Bahaeddin Veled'dir. 24 Nisan 1226'da Karaman'da doğan Veled'in babası büyük Türk mutasavvuflarından Mevlâna Celâleddin Rumi'dir.

Mevlâna, Sultan Veled'e küçük yaşından itibaren ilim öğretmeye başladı ve onu zâhirî ve bâtınî ilimlerde yetiştirdi. Tasavvuf yolunda mârifet, Allahü Teâlânın zâtı ve sıfatlarına ait bilgiler verdi.

Mevlâna, oğluna: "Ey oğlum Sultan Veled! Benim dünyaya gelmemin sebebi, senin dünyaya gelmen içindir. Kalbim mârifetler, Allahü Teâlânın zâtı ve sıfatlarıyla ilgili bilgilerle doludur. Bu bilgilerin cümlesini sana öğretmekle vazifeliyim." demiştir.

Mevlâna'nın hayatı boyunca tarikatlara özgü birtakım kurallara uymadığı, kendisine bağlananlar için özel kurallar koymadığı bilinmektedir. Sözgelimi kendisine bağlananlar için ne bir giriş töreni düzenler, ne de belli bir zikir öngörürdü. Diğer tarikatlar gibi özel giysilerle ayrılma yoluna da gitmemişti. Bilinen başlıca uygulaması müritliğe kabul edilenlerin saç, sakal, bıyık ve kaşlarından birkaç kıl kesmek, kendisine halifelik verilenlere de bugün hırka denilen geniş kollu, yakasız, önü açık bir giysi olan fereci giydirmek, halkı aydınlatma görevini simgelemek üzere bir çerağ vermekti.

Mevleviliğin başlıca kurallarından birisi olan semayı da yalnızca aşk ve cezbe için yardımcı bir öğe sayardı. Ancak oğlu Sultan Veled, şeyhliği döneminde Mevlâna'nın düşüncelerini temel alarak Mevleviliği kendine özgü kuralları, törenleri olan bir tarikat durumuna getirmiştir.

(24) "KUR'AN-I KERİM MEÂLİ", Prof. Dr. Süleyman Ateş, Sy: 383.

(25) Akaşik kayıtlar (akashic records), evrende meydana gelen hiçbir olayın, hiçbir hareketin yok olmadığını, hepsinin izlerini bıraktığını ve kaydolduğunu ileri süren tezoflarca kullanılan bir terimdir. Terim Hint teozofisindeki "evrendeki tüm uzayı kapsayan temel esîrî cevher" olarak tanımlanan "akaşa" sözcüğünden Batılı teozoflar tarafından türetilmiştir. Bu görüşe göre, nasıl evrende hiçbir madde dönüşümler geçirmekle birlikte yok olmazsa, hiçbir hareket ve olay da yok olmayıp akaşa denilen süptil cevhere kaydolur.

Batı teozofisine göre akaşa ya da akaşik kayıtlar her düşüncenin, her eylemin, her sesin, her ışığın vibrasyonlarının kaydolduğu, özetle, fiziksel âlemden yansıyan tüm tesirlerin seri ve dakik bir biçimde yoğunluklarına göre sınıflanıp kaydolduğu sınırsız ve ebedi bir arşivdir.

Batı teozofisinin kurucusu olan ve akaşa sözcüğünü Batıya aktaran H.P. Blavatsky'ye göre "kişisel akaşik kayıtlar"ın yanı sıra, her gezegenin "gezegensel akaşik kayıtları" mevcuttur ki, Rudolf Steiner ve Edgar Cayce gibi ünlü medyomların dünya ta-rihinin bilinmeyen geçmişiyle ilgili olarak aktardıkları bilgileri, bu "gezegensel akaşik kayıtlar"la irtibata geçerek aktardıkları ileri sürülür. Kur'an'ı Kerim'deki "Levh-i Mahfuz" kavramını akaşa kavramıyla ilişkili olarak yorumlayan teozofistler de vardır.

(26) Diyanet İşleri Başkanlığı Kur'an-ı Kerim Meali'nin İsra Suresi'nin 14. dipnotundan alınmıştır.

(27) "KUR'AN'DAKİ İSLAM", Prof. Dr. Yaşar Nuri Öztürk, Sy: 210.

(28) MISIR MABEDİ'NDE YAŞANANLAR

Aşağıda aktardıklarım, Mısır İnisiyasyonu sırasında mabetlerde yaşanan konuyla ilgili bir bölümü içermektedir:

Önce ateş sonra da su sınavından başarıyla geçebilen adaylar, iki rahip tarafından karşılanmaktaydı. Rahipler adayı alıp, kubbeli geniş bir odaya götürmekteydi. Burada hizmetkârlarca banyo yapmasına olanak sağlanır, üstü başı iyice temizlendikten sonra, güzel kokular sürülen adaya, Mısır'a özgü bir modelde hazırlanmış ince keten bir cüppe giydirilmekteydi. Odada bulunan son derece rahat bir yatakta uzanıp dinlenebileceğini, daha sonra Başrahip'in gelip kendisiyle görüşeceğini söyledikten sonra hizmetkârlar odayı terk ederlerdi.

Artık derin bir nefes alma zamanıdır...

Yorgunluk ve stresten o ana kadar bitkin düşen aday bu sükûnet ortamında rahat bir nefes alıp, yatağına serilmekteydi. Geçtiği dehlizlerde gördükleri ve yaşadıkları teker teker gözlerinin önünden geçmekte ve acaba bundan sonra ne olacak diye düşünmekten de kendisini alamamaktaydı...

Bu düşünceler içinde tam içi geçip uykuya dalmak üzereyken, mabedin derinliklerinden gelen, insanda cinsellik temasını uyandıran müzik nameleriyle tekrar kendisine gelmekte ve neler olup bittiğini anlamaya çalışmaktaydı. Tam bu sırada yavaş yavaş odanın karanlık bir bölümünden kendisine doğru yaklaşmakta olan bir bayanın silüeti, tüm zihnini allak bullak ediyordu!?... Pembe bir tüle bürünmüş, boynunda muskası olan Sudanlı bir kadındı bu... Sol elinde bir kupa tutmakta ve adaya şehvetli gözlerle bakmaktaydı. Çıkık elmacık

kemikleri, kırmızı etli dudakları, loş ışıkta parlayan gözleri adayın aklını başından almak üzereydi ki, aday ne yapacağını şaşırmış bir vaziyette yerinden kalkıp ellerini yüzüne kapatıp, öylece donup kalmaktaydı. Bir mabette, hele ki bir Mısır mabedinde bir kadına yaklaşmak... Olacak şey değildi... Bütün bunlar yetmiyormuş gibi kadın, adayın işini iyice zorlaştırmaya çaba sarf edermişcesine yanına iyice yaklaşarak, "Yabancı benden korkuyor musun? Sana galiplerin ödülünü, mutluluk kupasını getirdim. Yorgunluğunu giderir." diyerek elindeki içki ile dolu kupayı uzatmaktaydı. Aday kupayı alıp almamakta tereddüt ederken, kadın yavaşça yatağa oturup adayı süzmeye devam ediyordu.

O etli dudakların üzerine eğilenin, o bronzlaşmış omuzlardan etrafa yayılan mis gibi kokulara kendisini kaptıranın vay haline! Elini kadının eline sürdüğü ve dudaklarını o kupada ıslattığı anda, iş çığırından çıkıvermekte ve aday kendisini sarmaş dolaş hâlde yatakta bulmaktaydı. Ama olan olup, arzusunu tatmin ettikten sonra, daha önce kupadan içtiği sıvı, adayı derin bir uykuya sevketmekte, uyanınca da darmadağınık yatağının içinde, yanlış bir şeyler yapmış olmanın huzursuzluğu içinde kendisini yapayalnız bulmaktaydı. Tam o sırada, kapı açılmakta, odaya ağır adımlarla Başrahip girmekte ve adaya hitaben şunları söylemekteydi:

> İlk sınavları başarıyla atlattın. Ölüme, ateşe ve suya karşı galip geldin. Ama kendine galip gelmeyi başaramadın!...
> Sırlar ehli olmak için can atan sen, duygulara ilişkin ilk sınavda bile başarısızlığa uğradın ve madde uçurumuna yuvarlandın.
> Duygularının esiri olan kişi karanlıklarda yaşar. Sen karanlıkları ışığa tercih ettin. Öyleyse karanlıklarda kal da gör hâlini.
> Karşı karşıya bulunduğun tehlikelerden daha önce sana söz etmiş ve seni birkaç kez uyarmıştım. Sen hayatını kurtardın ama özgürlüğünü yitirdin. Mabedin tutsağı olarak ölünceye kadar burada kalacaksın!...

Bu her şeyin sonu demekti... Ne mabetten dışarı çıkıp geldiği ülkesine geri dönebilmekte, ne de inisiyasyona devam edebilmekteydi. Bu, artık mabedin bir hizmetkârı olarak ölünceye kadar burada kalması anlamına geliyordu. Kendisine o ana kadar sıradan bir insanın bilmemesi gereken bazı sırlar aktarılmış olduğu ve mabedin sınavlarına şahit olduğu için dışarıya çıkmasına kesinlikle müsaade edilemezdi. Çünkü bunları dışarıda başkalarına anlatma ihtimali vardı. Ketumiyet yasası gereği artık o ömrünün sonuna kadar burada tutulacaktı. Böyle bir sonuçla karşılaşabileceği kendisine daha önce defaatle hatırlatılmış ve o da bunu kabul etmişti. Yapılacak bir şey yoktu!... Ve ne yazık ki, affedilme ihtimali de... Çünkü Mısır mabetlerinde işler affedilme, affedilmeme, ceza ya da mükâfat sistemlerine göre yürümüyordu. Burada her şeyin bir karşılığı vardı ve bu harfiyen uygulanıyordu.

Kayırma diye bir şey zaten söz konusu bile olamazdı... Kurallar vardı ve bu kurallara herkes uymak zorundaydı.

Eğer aday, tüm bunların bir sınavın parçası olduğunu unutmayıp, duygularına bir an için yenilmeyerek kupayı eliyle itip, kadını reddetseydi, o anda ellerinde meşalelerle 12 rahip gelip onu alacak ve yarım daire oluşturacak şekilde dizilmiş ve beyaz giyisiler giyinmiş olan Majlar'ın tam mevcutla bekledikleri İsis Mabedi'ne görkemli bir şekilde götürecekti. Fakat bu sınavı atlatamayanlar, ömürlerinin sonuna kadar mabedin hizmetkârlığını yapmak kaderiyle baş başa kalmaktaydılar.

Mısır mabetlerinde yaşananlarla ilgili ayrıntılı bilgi için bkz: "ANTİK MISIR SIRLARI", Ergun Candan.

(29) Ayrıntılı bilgi için bkz: "GİZLİ SIRLAR ÖĞRETİSİ", Ergun Candan, Sy: 72-78.

(30) "KUR'AN'DAKİ İSLÂM", Prof. Dr. Yaşar Nuri Öztürk, Sy: 248.

(31) "KUR'AN'DAKİ İSLÂM" isimli eserinde Prof. Dr. Yaşar Nuri Öztürk'ün, Prof. Dr. Süleyman Ateş'ten yaptığı alıntıdır. (Ateş, 8/318) Sy: 250.

(32) Saf ve temiz kardeşler anlamına gelen İhvânus Safâ 10. yüzyılda kurulmuş felsefi bir topluluktur.

İnsanları taassuptan kurtarmak için kurulan bu grup düşüncelerini yaymak için "Resailu-İhvanu's-Safâ" adıyla bilinen bir ansiklopedi hazırlamışlardır. Bu bakımdan onlara İslam dünyasının ilk ansiklopedileri de denir.

İhvanu's-Safâ, felsefeyle ilgili bulunduğu kadar, siyasi ve dini bir özelliğe de sahiptir.

Merkezi Basra olan bu birliğin azaları kendi aralarında birbirlerine İhvânu's-Safâ derlerdi. Çünkü gayeleri, karşılıklı yardımlaşma ile bütün vasıtalar ve bilhassa musaffa amellerle, ölümsüz ruhlarının kurtuluşuna çalışmaktı.

(33) Sadıklar Plânı ismiyle yaklaşık 10 yıl süren medyomik kanalla çok önemli bilgiler aktaran ruhsal bir plândandır.

(34) Ayrıntılı bilgi için bkz: "SON ÜÇ PEYGAMBER", Ergun Candan.

(35) "KUR'AN'DAKİ İSLÂM", Prof. Dr. Yaşar Nuri Öztürk, Sy: 268.

(36) Türk Mitolojisi'nin ezoterik açılımıyla ilgili "GÖK TANRI" isimli yeni kitabımı yakında sizlerle buluşturacağım. Bu konuya orada ayrıntılarıyla yer vereceğim.

(37) ”MAARİF”, Sultan Veled, Sy: 108,109.

(38) a.g.e, Sy: 110.

(39) “KUR’AN’DAKİ İSLÂM”, Prof. Dr. Yaşar Nuri Öztürk, Sy: 314, 315.

(40) “KUR’AN-I KERİM TEFSİRİ”, Prof. Dr. Süleyman Ateş, 9/527.

(41) “KUR’AN-I KERİM TEFSİRİ”, Elmalılı Hamdi Yazır, http://www.kuranikerim.com/t_elmalili_index.htm, HÂKKA: 69/1-3

(42) İbn Abdil Berr, Câmiu Beyâni’l-İlm, 1/63-68’den nakleden, Prof. Dr. Yaşar Nuri Öztürk, “KUR’AN’DAKİ İSLÂM”, Sy:126,127.

(43) a.g.e Sy: 130,131

(44) Dare Kutni 10. yüzyılda yetişmiş büyük hadis alimidir. İsmi, Ali bin Ömer bin Ahmed bin Mehdi, künyesi Ebü’l-Hasan’dır. Dare Kutni diye Ünlü olmuştur. 918 yılında Bağdat’ın Dare Kutn Mahallesinde doğdu. 995 yılında Bağdat’ta vefat etti.

Küçük yaştan itibaren ilim tahsiline başlayan Dare Kutni, Bağdat’ta zamanın alimlerinden ilim öğrendi. Ebu Said el-İstahri’den fıkıh ilmini, İbn-i Mücahid, Muhammed bin Hasan en-Nakkaş ile bazı alimlerden kıraat, yani Kur’an-ı Kerim’i okuma ilmini öğrendi. Basra, Kufe, Vasıt, Suriye ve Mısır’a giderek, Ebü’l-Kasım el-Begavi, Ali bin Abdullah bin Mübeşşir el-Vasıti, Ebu Said el-Adevi, Yusuf ibni Yakub Nişaburi, Ebu Hamid bin Harun el-Hadrami gibi pekçok büyük alimden ve zamanın en ünlü muhaddislerinden hadis-i şerif öğrendi ve ilim aldı. Tekrar Bağdat’a döndü. İlimde zamanının üstadı oldu. Pek çok talebe yetiştirdi. Ebu Hamid İsferayini, Ebu Abdullah Hakim, Ebu Nuaym el-İsfehani, Ebu Kasım et-Tenuhi, Ebu Muhammed el-Cevheri gibi pek çok alim, ondan ilim öğrendi ve rivayetlerde bulundu. Fakat onların en ünlüleri, Hakim Nişaburi, Ebu Hamid İsfehani, Ebü’t-Tayyib Taberi ve Hilyet-ül-Evliya kitabının sahibi Ebu Nuaym el-İsfehani’dir.

(45) en Neşâşibi; el-Islâm es-Sahih, Kahire, 1937, S. 215’den nakleden, Prof. Dr. Yaşar Nuri Öztürk, “KUR’AN’DAKİ İSLÂM”, Sy: 136

(46) Ayrıntılı bilgi için bkz: “KUR’AN’DAKİ İSLÂM”, Prof. Dr. Yaşar Nuri Öztürk, Sy: 532

(47) Yard. Doç. Dr. Yüksel Karataş, İstanbul Üniversitesi Fen Fakültesi Astronomi ve Uzay Bilimleri Bölümü. Popüler Bilim (2001) 92, 38-43 (American Scientist, Vol 88, 1.)

http://www.istanbul.edu.tr/fen/astronomy/populer/cevre/cevresi.htm

(48) Michael J. Denton, Nature's Destiny: How the Laws of Biology Reveal Purpose in the Universe, New York: Free Press, 1998, Sy: 198.

(49) Ayrıntılı bilgi için bkz: "İSA PEYGAMBER'İN GİZLİ ÖĞRETİSİ", Ergun Candan.

(50) "KUR'AN'DAKİ İSLÂM", Prof. Dr. Yaşar Nuri Öztür, Sy: 338

(51) Yılan Sembolü ile ilgili ayrıntılı bilgi için bkz: "GİZLİ SIRLAR ÖĞRETİSİ", Ergun Candan, Sy: 91-93.

(52) Türkiye'de Metapsişik çalışmaların öncüsü Dr. Bedri RUHSELMAN'ın 1950'li yılların sonunda kaleme aldığı makalesinden bir bölüm aktarıyorum:

VAZİFE BİLGİSİNİN SEZGİSİ

Biliyoruz ki, tekâmül ancak ruhun göstereceği efal ve harekatla mümkün ve kabili tahakkuktur. Yani tekâmül için bir cehit mahsulü olan fiil ve hareketleri ruhun göstermesi zaruridir. Böyle olunca bu fiil ve hareketlerin, yukarıda söylendiği gibi gayesini teşkil eden vazife de tekâmülle tevem bir realite haline girer. Yani, vazife mefhumundan ayrılmış bir tekâmül mefhumu düşünülemez. Bundan, mühim bir netice daha çıkarabiliriz: Varlıkların her fiil ve hareketleri bir vazifenin ve binaenaleyh bir tekâmül hamlesinin yolunu açmış bulunur.

Varlıkların ferdi ve mahşeri hayatlarını fizikoşimik, biyolojik ve sosyolojik bakımlardan en ince teferruatına kadar tetkik edenler, bu tetkik neticesinde, muhtelif cepheden onların tabi olmaları lazım gelen muhtelif şekil ve hüviyetlere bürünmüş sayısız vazife icabatıyla karşı karşıya gelirler.

Bu vazifelerin birçok kısmı, birtakım diğer icaplarla maskelenmiş ve insan nazarında vazife mefhumunu kaybettirecek derecede kendilerini bu icapların arkalarında gizleyerek saklamıştır.

Vazifelerin diğer mühim bir kısmı da açık olarak birer vazife hüviyetini taşımakla beraber, gene diğer bazı icapların itiş ve zorlayışlarıyla otomatik karakterler iktisap

etmişlerdir.

Vazifelerin pek küçük bir kısmı ise, insan tekâmülünün dünyadaki son merhalelerine yaklaştıkça, kainattaki İlliyet Prensibi zinciri içinde fertten cemiyete ve fert ve cemiyetten de maddeye ve kainat şuunatına (hakikatlerine) doğru sonsuz mesafelerde şümul kazanan bir vazife bilgisi ve vazife şümulü bilgisi hüviyet ve mahiyeti ile, insan müdrikesinde ilk sezgi kapılarını zorlamaya başlamıştır.

Bu sözlerimiz şu anda belki kapalı, belki de karışık gibi görünebilir. Ve bu da henüz mütalaasına başlanmış yeni bir mevzuun ilk çetin duvarlarını aşmak zaruretinden doğma tabii bir neticedir. Fakat zaman geçtikçe, görgü ve tecrübenin gittikçe parlayan ışığı altında bu konudaki tetkikat ilerledikçe, bu çetin duvarlar aşılacak ve sonsuz rüyet imkanlarının sezgisi olan birbirinden berrak ufuklar perde perde açılacaktır.

Yukarıda üç türlü görünüş içinde takdim ettiğimiz vazife mefhumu, haddizatında bu üç görünüş arasında da sonsuz nüanslarla birbirinden ayrılan tali görünüşler arz eder.

Şimdi gene kaba bir görüşle yukarıdaki üç çeşit vazife mefhumuna ait birer misal vermemiz, burada aşılması lazım gelen ilk çetin duvarı zorlarken, bize, bu işi kolaylaştırıcı imkanları vermiş olacaktır.

Bir ağacın köklerini toprağa salması halini düşünelim. Bu hal, ilk nazarda hiçbir vazife mefhumu ile ilgisi olmayan ve sadece nebatın neşvüneması ve yaşaması için zaruri bulunan hayati bir faaliyetin tabii neticesidir. Fakat aynı zamanda ve hakikatte o, nebat ruhunun dünyadaki madde, hal ve şekillerinden bazılarının hazırlamış oldukları şartlarla karşı karşıya gelerek, idrak ve şümullenme melekelerinin dünyadaki ilk inkişafını temin için yapmakla mükellef bulunduğu bir vazifenin ifadesidir ki, buradaki vazife mefhumu diğer hayati icaplarla maskelenmiş bulunmaktadır.

İkinci kısımdaki vazife görünüşüne ait misale geçelim: Bir kedinin bazen canını verecek kadar fedakarlık yaparak yavrularını himaye ettiğini ve yavruları için yaşadığını, kendisini onlara verdiğini herkes bilir. Bittabi tamamıyla bir dünya realitesi olan bu kedi ailesindeki analık ve yavruluk hali, dünyamızdaki büyük bir tabiat kanununu, yani varlıkların çoğalmasını, dünyada bedenlenerek tekâmül imkanlarının hazırlanmasının icabatını temin eden İlahi İrade Kanunu'nun tatbikatına ait bir zarurettir. Eğer o ana kedi, yavrusunun yaşaması ve neşvüneması için lüzumlu olan bu ihtimam ve himayeyi göstermez ve bu fedakarlığı yavruları için yapmazsa, onlar dünya hayatının icabatından olan ilk zorluklar karşısında kendilerini koruyamazlar ve ölürler. Şu halde dünyada yeni bedenlenmiş olan bu yavruları, kendilerini çetin hayat yollarında müdafaa edebilecek bir duruma gelinceye kadar koruyacak, destekleyecek -kendileri cinsinden ve kendi hallerini anlayan- başka bir bedenli varlığın bir müddet bu işi deruhte etmesi zaruridir. İşte gayet açık olarak görülüyor ki, buradaki zaruret her şeyden önce bir vazifedir. Hem de o mahluk için en büyük ve ilahi bir vazife!

Yalnız açık bir vazife olarak görünen bu hal, zahirde hiç de böyle bir görünüş arz etmemektedir. Yani sathi ve dünyevi bir görüşle kedinin yavrularını bu kadar fedakarca himaye etmesinde, doğrudan doğruya bir sevgi insiyakının hakim olduğu tebarüz eder. Ve ana kedide de, hiçbir vakit böyle bizim düşündüğümüz manada vazife bilgisi mevcut değildir. İşte burada ruh, herhangi bir hissin tesiri altında (sevgi) kalarak kainattaki Yüksek

Vazife Şümulü Bilgisi Plânı'nın icabatını otomatik olarak yerine getirmektedir.

Fakat vazife bilgisinin tam manasıyla idraki ve o yolda şuurlu bir faaliyete geçişi, dünyada, beşeri hayat plânı dahilinde, hemen hemen mümkün olmayacak bir ideal halini alır. Binaenaleyh yalnız bir kedi değil, az çok bir anlayış sahibi olan varlık, İlliyet Prensibi hakkındaki ilk idrakin sınırlarına varış bakımından o kediye nazaran çok ilerde bulunmasına rağmen o da büyük vazife ve vazife şümulü bilgisi tatbikatında bu otomatizmadan tamamıyla kurtulmuş değildir. Binaenaleyh, insanlar arasından ulu orta olacağımız bir insan varlığının faaliyetleri arasında, böyle tam bir vazife bilgisi idraki içinde yapılmış herhangi bir hareketi misal olarak gösterebilmek mümkün olmayacaktır. Zira bugünkü dünya şartları içinde yaşayan insanlığın tekâmül seviyesi henüz bu idrakin kendisinde doğabilmiş olması derecesine varamamıştır.

Binaenaleyh, her fiil ve hareketiyle muhakkak surette "büyük vazife bilgisi ve vazife şümulü bilgi plânı dahilinde" faaliyet göstermekten azade olmayan insanoğulları da bu vazifelerini, zahirde aşikar olan muhtelif beşeri duyguların ve "hayati zaruretlerin" bazen cebri ve bazen ihtiyari görünen itiş ve zorlayışlarının tesirleri altında yaparlar ve beşeri hüviyetleri içinde iken de, bu yapmakta olan işlerin büyük İlliyet Prensibi dahilindeki icabatını bilemezler ve ekseriya akıllarına bile getirmek kudretini gösteremezler.

Bununla beraber gene insanlar arasında pek nadir numuneler olarak büyük vazife ve vazife şümulü bilgisi sınırlarının seziş idrakine varmış olmanın bazı fiil ve hareketlerini bu mevzudaki üçüncü görünüşe, yani bir vazife bilgisi sezişi halindeki görünüşe misal diye verebiliriz. Dünyaya bazı varlıklar gelip gitmiştir ki, bunlar insanlığın tekâmül yolunda kalkınarak süratli hamleler alabilmesi için bütün hayatlarını tamamıyla bu işe vakfetmişler, bu gaye ve maksat uğrunda yaşamışlar ve yapmış oldukları işlerin hiçbirisinden ne maddi ne manevi hiçbir karşılık beklemeyi hatırlarına bile getirmemişler ve yaptıklarını veya yapmak istedikleri işleri yaparken, hızlarını ne beşeri herhangi bir teşvik edici duygudan almışlar ne de beşeri herhangi bir endişenin zebunu olarak yavaşlatmışlardır. Bunlar belki büyük bir idrak berraklığına beşeri hüviyetleri dolayısıyla varmış olmamakla beraber, bu işlerini, bu fiil ve hareketlerini yalnız bir vazife diye kabul etmişler ve bu vazife uğrunda bütün his ve şahsi endişelerini tereddüt etmeden çiğneyip geçmişlerdir.

İşte bunlar, dünyada mümkün olabilen bir vazife bilgisi ve vazife şümulü bilgisi plânının seziş idrakine varabilecek kadar yükselmiş vazifedar varlıklardır.

Bunlar arasında görünen, görünmeyen büyük kültür inkılapçıları, ruhların yükselişinde rol oynayan büyük önderler, insanların tekâmüllerini hızlandırmak için ömürlerini tüketmiş olan nadir varlıklar, hakiki peygamberler ve candan yol göstericiler vardır.

YAKINDA ÇIKACAK KİTAPLARIMIZ

KUANTUM MİSTİSİZM
VE
Tekrardoğuş

Kevser YEŞİLTAŞ

GİZLİ YÖNLERİYLE MEVLÂNA

İ. Uğur ÖZTÜRK

HIZIR KİMDİR?

Nilüfer ARITAN

HAZIRLANAN KİTAPLARIMIZ

HALLAC-I MANSUR
GİZLİ ÖĞRETİSİ

Kevser YEŞİLTAŞ

MUHYİDDİN ARABİ
GİZLİ ÖĞRETİSİ

Levent SEPİCİ

Eski Türk Mitolojisi'nde
GÖK TANRI KÜLTÜ
Ergenekondan çıkış

Ergun CANDAN

Yayınlanan Kitaplarımız

ANTİK MISIR SIRLARI

Ergun CANDAN, Sy: 496

Bir zamanlar "Ezoterik Kültür"ün en önde gelen kalelerinden biri olan Antik Mısır, Dünya coğrafyasında yer almış en gizemli toplumlardan biridir. Mısır, kadim çağlarda çok sayıda kişiyi eğiten ve yetiştiren bir okuldu... Kitabın sayfalarını açtığınızda, Mısır'da gerçekleştirilen "Gizli Öğreti"ye, mabetlerin içine girerek, bizzat kendiniz şahit olacaksınız...

SINIR ÖTESİ

TÜRKLER'İN KÜLTÜR KÖKENLERİ

Ergun CANDAN, Sy: 584

Dünya'nın en gizemli yörelerinden biri kuşkusuz ki, Orta Asya'dır. Orta Asya Gök Tanrı Dini'nden Anadolu'da yaşam bulmuş Sufizm'e kadar uzanan geniş yelpaze içindeki Türk Kültürü'nü oluşturan unsurlar, tüm ayrıntısıyla bu kitapta ele alınmıştır.

SINIR ÖTESİ

RUHSAL GÜÇLERİ GELŞTİRME TEKNİKLERİ

Ergun CANDAN, Sy: 208

İç potansiyel gücünüzü ortaya çıkartabilir, yaşam içinde büyük bir güce sahip olabilir ve yaşamınızı isteğinize bağlı olarak yönlendirebilirsiniz. Duyular Dışı Algılamalarınızı pratik uygulanabilir metotlarla siz de geliştirebilirsiniz. Telepati, Durugörü, Astral Seyahat, Telekinezi, Psikokinezi vs...

SINIR ÖTESİ

YAŞANMIŞ ESRARENGİZ OLAYLAR

Yasemin CANDAN & Ergun CANDAN, Sy: 288

Bu kitapta aktarılanların tümü, şahitler ve belgelere dayalı 19 yıllık bir araştırmanın ürünüdür. Türkiye genelinde meydana gelen ve normal yollarla açıklanamayan olayların Parapsikoloji ile olan bağlantıları da açıklamalı olarak aktarılmıştır. Kitabın tamamı bir belge niteliğindedir.

SINIR ÖTESİ

SINIR ÖTESİ

MAYA KEHANETLERİ

A. GILBERT, M. COTTERELL, Sy: 400

Mayalar, kehanetleriyle çağımıza büyük bir mesaj iletmişlerdir. Bu kehanetler ilk kez 1996 yılında bilimsel bir araştırmadan geçirilmiştir. Kitabı "Uluslararası Bestseller" yapan en önemli etken Mayalar'ın kehanetlerinin astrofizikçilerin bulgularıyla tamamen örtüşmesidir. Ortaya çıkan sonuç gerçekten çok çarpıcıdır.

SINIR ÖTESİ

UFO Gerçekleri & Yalanları

Farah YURDÖZÜ, Sy: 248

ABD'de yapılan araştırmalardan çıkan inanılmaz sonuç: " Dünya üzerinde çok sayıda kişi uzaylılar tarafından kaçırıldığını iddia ediyor!.." Sizlere sunduğumuz bu kitap, Uzaylılar ve Uçandaireler hakkında merak ettiğiniz çeşitli konuları, en son gelişmeler ışığında sizlere aktarmak için hazırlanmıştır. Uzaylılarla ilgili doğrular ve yanlışlar...

SINIR ÖTESİ

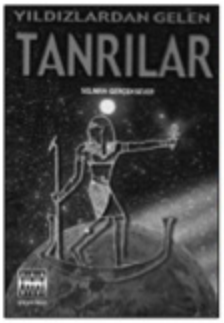

YILDIZLARDAN GELEN TANRILAR

Selman GERÇEKSEVER, Sy: 264

Türkiye'nin ilk ufo araştırmacıları'ndan Selman Gerçeksever kitabında; eski tarihi belgelerdeki kayıtlardan günümüze kadar, Evren'de Zeki Hayat'ın izlerini takip ediyor. Kitabın sayfalarını çevirirken "Uzaylı Dostlarınızı" yanıbaşınızda hissedeceksiniz. Hem de tahmininizden çok daha yakınınızda.

SINIR ÖTESİ

ATLANTİS BİLGELİĞİ

Murry HOPE, Sy: 304

Dünya üzerinde meydana gelen tufanlar sırasında birçok uygarlığın batmış olduğu İncil, Tevrat ve Kur'an-ı Kerim'de uzun uzun anlatılmıştır. Bu uygarlıklardan biri de Atlantis'tir. Bir zamanlar Atlantis'te yaşananlar gelecekte meydana gelmesi muhtemel olaylara da ışık tutması bakımından ayrı bir öneme sahiptir.

GİZLİ SIRLAR ÖĞRETİSİ

Ergun CANDAN, Sy: 264

Ezoterik Batını Öğretiler ile ilgili temel kavramların ele alındığı bu çalışma Ergun Candan'ın ilk kitabıdır. Bir zamanlar gizli mabetlerin derinliklerinde saklanan sırlar nelerdi? Bu sırların kaynağı ? eydi? Ve bu sırlar nereden gelmişti? Bu sırlar sembollere büründürülerek günümüze nasıl ulaştırılmıştır?

SINIR ÖTESİ

SON ÜÇ PEYGAMBER

Ergun CANDAN, Sy: 344

2000 yıldır saklanan "Sırlar Bilgisi" 2000 yıl sonra açılıyor... Şimdiye kadar hiç bir yerde yayınlanmamış çok özel bilgilerin ele alındığı bu kitap; "Dinler Tarihi" nin gizli kalmış önemli bir bölümüne ışık tutacak nitelikte hazırlanmıştır. Son üç dinin bilinmeyen gizli tarihi içinde yolculuk yaparken, o yılları yeniden yaşayacaksınız...

SINIR ÖTESİ

KIYAMET ALAMETLERİ

Ergun CANDAN, Sy: 344

Gittikçe yoğunlaşan doğal afetlerin fiziksel ve metafiziksel anlamları nelerdir? Dinlerde sözü edilen kıyametin neresindeyiz?... Eski uygarlıkları yok eden büyük tufanın bir benzeri yeniden yaşanacak mı? Kıyamet ve Tufan'ın ön belirtileri nelerdir? Binlerce yıllık gizli-ezoterik bilgilerin ışığında ve en son bilimsel verilere dayanılarak hazırlanmıştır.

SINIR ÖTESİ

ÖLÜMDEN SONRA NELER OLUYOR?

Ergun CANDAN, Sy: 248

Ölümü ele aldığımız kitabımızı okuduğunuzda, doğum da size çok farklı görünecek. Böylelikle ölümden sonra sonsuz evrende, bu dünyadan çok daha ileri düzeyde bulunan "Galaktik Uygarlıklar" içinde bir gün bizlerin de yer alabileceğimiz gerçeği ile yüzyüze geleceksiniz. Kitabın içeriğini tanıtmak yerine ismini yazmayı yeterli görüyoruz:
"ÖLÜMDEN SONRA NELER OLUYOR"

SINIR ÖTESİ

SINIR ÖTESİ

İSA PEYGAMBER'İN GİZLİ ÖĞR.

Ergun CANDAN, Sy: 400

İsa Peygamber'in gizli kalmış yaşamı ve öğretisi hakkında bilgi edinmek isteyen okuyucularımıza yönelik olarak hazırladığımız bu kitapta geçen konuların içinde; uzun bir süredir gizli kalmış olan ve Türkiye'de ilk kez yayınlanan çok özel bilgilerle karşılaşacaksınız.
Bu kitap bir roman değildir. Bir dönemin yaşanmış, gizli kalmış gerçekleridir.

SINIR ÖTESİ

GİZLİ YÖNLERİYLE ATATÜRK

Ergun CANDAN, Sy: 243

UNUTULMAYA, UNUTTURULMAYA ÇALIŞILAN ATATÜRK'Ü YENİDEN HATIRLAYACAK, YENİDEN TANIYACAK VE ÇOK ŞAŞIRACAKSINIZ...

Türkiye'de ilk kez, Tufan Öncesi Uygarlıklar ve Türkler'in kökeni ile ilgili araştırmaları gerçekleştiren Mustafa Kemal Atatürk'ün gizli kalmış yönlerini ilgiyle okuyacaksınız.

SINIR ÖTESİ

BEBEĞİMDİ MELEĞİM OLDU

Gül YALÇINKAYA, Sy: 208

Bir çok ciddi araştırmacının inceleme konusu olan "Ölümden Sonra Yaşam"ın kanıtlarını yaşanmış bir öykünün içinde bulacaksınız. Bu kitap, bir bebeğin özlem dolu beklenişiyle başlıyor... Ancak bu özlem ve sevgi hiç bitmiyor... Bir ölüm, yeni başlangıçlara kapı açıyor. Bu kitapta, anne ile oğulun ölümden sonra da devam eden sevgi bağının gerçek öyküsünü bulacaksınız.

SINIR ÖTESİ

TANRI'NIN YERYÜZÜNDEKİ HALİFESİ

Turgut CEYRAN, Sy: 400

Kur'an-ı Kerim hakkında bildiğimizi zannettiğimiz bazı şeyleri yeniden gözden geçirmenin zamanı geldi. Emekli Hakim Turgut Ceyran bu kitabında, Kur'an-ı Kerim'in içindeki sembolik bilgileri Bâtını - Tasavvufi bir yaklaşımla kaleme alarak sizlere sunuyor. İlgiyle okuyacaksınız...

TEVRAT'IN ŞİFRESİ VE GİZLİ KEHANETLERİ

Joseph NOAH, Sy: 272

Tevrat'ın gizli sırlarının anlaşılamayacağı Tevrat'ın içindeki pekçok Bab'da da açıkça ifade edilmiştir. Bu sırlardan biri de içerdiği şifredir. Kutsal Kitaplar'daki şifreler de eski kehanetler de hep aynı şeyi söylüyor: 2004'den sonrasına dikkat!... Asıl değişim 2010'dan sonra!...

SINIR ÖTESİ

PAPALIĞIN SONU

Harun KOLÇAK, Sy: 320

1143 yılında bir kişi çıkmış ve günümüze kadar gelen tüm Papaların kimler olacağını tek tek söylemiş. Ve bu söyledikleri hepsi de birer birer gerçekleşmiş. Ve üstüne üstlük bu kişi gelecek Papa'nın son olacağını, Vatikan'ın sona ereceğini söylemiş. Ve daha da ilginci bu kişi, Vatikan'ın Aziz ilan ettiği Malahy imiş. Sonunda herkes beklemeye başlamış... Son Papa'dan sonra ne olacak?...

SINIR ÖTESİ

NUH'UN GEMİLERİ

Ergun CANDAN, Sy: 217

Nuh Tufanı... Ve Nuh'un Gemisi... Dünya üzerinde geçmişten günümüze kadar, üstünde ençok durulan konulardan biri...Dinlerde ve eski halk inançlarının içinde anılardan hiç silinmemiş bir hikâye... Öyle bir hikâye ki, hiç unutulmayan... İzleri Ağrı Dağı'nda sürülen, hep aranılan ama bulunamayan bir gizem...

SINIR ÖTESİ

SUFİ BİLGELİĞİ - GÜLİSTAN

Şirazlı SADİ Sy: 320

Sufiler'in en büyük özelliği "Ezoterik-Bâtını Bilgileri"ni, halka hikâyelerle anlatmada göstermiş oldukları başarılarıdır.. Bu hikayeler, "Sufi Yaşam Kültürü"nün temelleridir. Bu kültür hakkında doyurucu bir bilgi edinmek isteyenler için, Feridedin Attar, Mevlânâ Celâleddin-i Rumi gibi Sufiler'le aynı dönemde yaşamış olan Şirazlı Sadi'nin sansürsüz çevirisini sizlerle buluşturuyoruz.

SINIR ÖTESİ

SINIR ÖTESİ

DİN ve BEYİN

Prof. Dr. Gazi ÖZDEMİR, Sy: 547

Prof. Dr. GAZİ ÖZDEMİR'den EZBERLERİ BOZAN BÜYÜK BİR ÇALIŞMA BEYNİMİZ NASIL ÇALIŞIR, DİNİ NASIL ALGILAR? BEYİN VE DİN AYNI PRENSİPLERLE Mİ ÇALIŞMAKTADIR?

SINIR ÖTESİ

KUR'AN-I KERİM'DEKİ GİZLİ AYETLER

Mesut YILMAZ, Sy: 304

KUR'AN-I KERİM YİNE ÇOK KONUŞULACAK... BU KEZ, ŞİFRE YOK... RAKAM YOK...
KEHANET YOK...
SADECE KUR'AN VAR...
SADECE AYETLER VAR...
Kur'an-ı Kerim'in yıllardır fark edilemeyen bir özelliği daha genç bir araştırmacı tarafından bulundu!...

SINIR ÖTESİ

EFSUNLU KEMAL

Nehir ROGGENDORF, Sy: 738

Dur, durak bilmeyen 57 yıllık yaşam serüveni, ateş ve mermi yağmuru altında, fırtınalar şimşeklerle geçmişti. Yaşadığı çağ, İmparatorlukların battığı ve yerlerine yeni devletlerin kurulduğu, savaşlarla ihtilallerle dolu bir zaman dönemeciydi. Korku ve dehşetin maskesi tüm insanların yüzünde asılı duruyordu. Düşmanları bile inanamamışlardı. Bunu fark eden Türk Mehmetçiği sonunda ona bir isim taktı: "Efsunlu Kemal".

SINIR ÖTESİ

IŞIĞIN VE KARANLIĞIN OĞULLARI

Yavuz KESKİN, Sy: 135

Agarta & Şambala... Işığın ve Karanlığın oğullarının mücadelesinin başlangıcı yaklaşık 12.000 yıl öncesine dayanır. Her şey Atlantis'te başlamıştı. Kıtanın büyük bir tufanla batmasının ardından ışığın ve karanlığın oğulları bizim kıtamızda gizli yeraltı merkezleri oluşturdular. Işığın oğullarının kurduğu merkez "Agarta", Karanlığın oğullarının kurduğu merkez ise "Şambala" olarak anıldı.

GİZLİ ÖĞRETİLER SERİSİ 1

SUFİZM'İN GİZLİ ÖĞRETİSİ

John BALDOCK, Sy: 376

Tüm dinlerde olduğu gibi İslâm Dini'nde de "Bâtını" dediğimiz, öz ile ilgili, kabıyla değil içindekiyle ilgilenen bir disiplin bulunmaktadır. Bunun adı SUFİZM'dir. Sufizm, İslâm'ın Mistik Kalbi'dir. Bu kitap, bir damlanın okyanusla bütünleşmesinin öyküsüdür...

SINIR ÖTESİ

GİZLİ ÖĞRETİLER SERİSİ 2

MEVLÂNA'NIN GİZLİ ÖĞRETİSİ

John BALDOCK, Sy: 376

Aşkla sarhoş olun, çünkü mevcut olan tek gerçek aşktır. Aşkı kendi işiniz haline getirmedikçe Sevilmişler arasına katılamazsız. (Şems-i Tebriz Divanı)

Bu kitap, sınırlı insani bakış açılarımızın kafesinden çıkmamıza ve duyusal gözlerimizle üstadın bütünsel görüşüne uyum sağlamamızı sağlar. Bu bütünsel görüşe "Gerçekliğin Okyanusu" da diyebiliriz.

SINIR ÖTESİ

GİZLİ ÖĞRETİLER SERİSİ 3

BUDİZM'İN GİZLİ ÖĞRETİSİ

Jo Durden SMITH, Sy: 376

Sidarta Buda'nın Türkçe karşılığı; uyanıp aydınlanmış kişi, üstat'dır. Ona bu ünvanın verilmesinin nedeni, O'nun bilgisizlik uykusundan uyanmış olması ve şartları gerçekte olduğu gibi görmesindedir. Eğer biz de Buda'yı model alırsak, aynı başarıları gerçekleştirebiliriz.

SINIR ÖTESİ

GİZLİ ÖĞRETİLER SERİSİ 4

TAO'UN GİZLİ ÖĞRETİSİ

Pamela BALL, Sy: 376

Vazolar yaparlar killeri biçimlendirirler,
Ama fayda vazonun iç boşluğundadır. - **Lao Tzu**

İşte Tao bu boşluktur... Hatta dıştaki o şekle biçim kazandıran da bu boşluktur. Ve biz ancak, önce bu boşlukta kaybolursak kendimizi gerçek anlamda bulabiliriz...

SINIR ÖTESİ

SINIR ÖTESİ

HİTLERİN YÜKSELİŞİNİN ARDINDAKİ SIR ve NAZİ UFOLARI

Emre ÖZYUMURTACILAR, Sy: 430

Adolf Hitler'in Kavgam'da bahsettiği Ari Irk kimlerdi? Irksal mirasını araştıran Ahnanerbe örgütü başta Tibet olmak üzere dünyanın dört bir yanında ne aramıştı? Naziler neden kendilerine binlerce kilometre uzaklıktaki buzlarla kaplı Antarktika kıtasına birçok keşif gezisi düzenleyip buraya sahip olmak istemişlerdi? Ve Nazilerle ilgili tarihin tozlu raflarında saklanmış birçok sır neydi?

SINIR ÖTESİ

ÇİN BİLGELİĞİ Tai Chi Chuan

Harun M. SOYDAN, Sy: 176

Taici Çüen (T'ai Chi Ch'uan) kökleri beşbin yıl öncesine kadar uzanan Çin kaynaklı bir sağlık sistemi, hareketli meditasyon ve bir savaş sanatıdır...

SINIR ÖTESİ

KUANTUM GİZLİ ÖĞRETİSİ

Kevser YEŞİLTAŞ Sy 256

Ezoterik Öğretiler'in gizli bilgilerinde ve dinlerin sembolik metinlerinde bu sırlardan hep bahsedilmişti. Kiminde açık, kiminde kapalı... Ve denmişti ki, "kendini bilen Rabbini bilir..." Ve yine denmişti ki, "biz size şah damarından daha yakınız.."Bütüne ait bilgi en küçük parçacıkta bile gizlenmiş durumdaydı.
Kuantum'un keşfi ve teknolojinin katkıları ile bütüne ait bilginin en küçük parçada gizli olduğu farkedildi. Kuantum Gizli Öğretisi'ne göre; kâinatın en küçük yapı taşı insan, insanın en küçük yapı taşı atom ve atomun en küçük yapı taşı olan parçacıkların görevleri anlaşılırsa, gerçek görünür hale gelebilecektir.

SINIR ÖTESİ

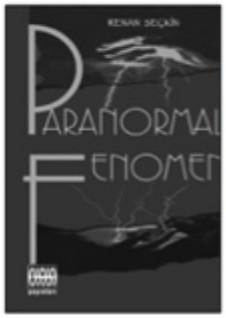

PARANORMAL FENOMEN

Renan SEÇKİN, sy 312

Zihnin bilinçaltı faaliyetleri ile bağlantılı olan parapsikolojik fenomenlere ilişkin açıklamalar, fiziğin Kuantum Mekaniği alanından gelmeye başlamıştır.
Telepati, telkin, kehanet, astral seyahat, telekinezi, regresyon, imajinasyon, levitasyon, ışınlanma, aura, psikometri, konsantrasyon gibi parapsikolojik olgulara yer verilen bu kitapta, tarihe geçmiş en önemli paranormal olaylarla ilgili örnekler gösterilmiş ve ortaya atılan bilimsel görüşler okuyucuya aktarılmıştır.

Hitler'in ve Kgb'nin Peşinden Koştuğu KAHİN VANGA

Renan SEÇKİN, Sy: 248

«Bir atlı geldi, atıyla beraber odama girdi, tam önümdeydi, nerdeyse üzerime gelecek. Ama öyle parlıyor ki, güneş gibi! O da atı da, atı sanki tek boynuzlu gibi, bembeyaz ışıldayan ve konuşan at. Ve bir ses bana şöyle dedi: Sen insanlara olacakları önceden haber vermek üzere seçildin, bilmeleri için. Hazırlanmaları ve korkmamaları için.»

SINIR ÖTESİ

KABE'NİN SIRRI

Erdem ÇETİNKAYA, Sy: 160

İstanbul – Kudüs – Mekke Altın hat mucizesi, Kur'an-ı Kerim'de ve Kâbe'nin inşaasında Altın Oran ve Kâbe'nin Dünya üzerindeki Altın Oran noktasındaki yeri, Altın Çağ'da İstanbul'un önemi ve uzaydan bakıldığında ortaya çıkan Dünya üzerindeki Altın Siluet ... Ve daha pek çok yeni bulgular, ilk kez Türkiye'de yayınlanmakta ve çeşitli dillere çevrilerek yurtdışında yayına hazırlanmaktadır.

SINIR ÖTESİ

AY'I KİMLER YAPTI

Chrıstopher KNIGHT, ALAN BUTLER Sy: 290

Uydumuz Ay adeta evrenin başka bir köşesinden alınıp yörüngemize yerleştirilmiş gibidir!...
Eldeki verilere göre Ay içi boş ve yapay bir uydudur!...
Dünyamız ve Ay'la ilgili tüm bildiklerinizi sorgulayacak bilimsel kanıtları, olağanüstü ama mantıklı iddialarla bu kitapta bulacaksınız.

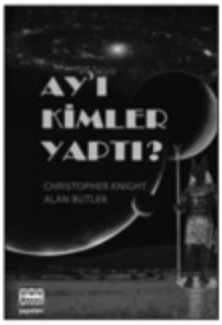

SINIR ÖTESİ

SESLERİN GİZLİ GÜCÜ

Jonathan GOLDMAN, Sy: 232

Bugün tüm dünyada ses, tıbbın çeşitli alanlarında ve şifacılıkta kullanılmaktadır.
Antik bilgelikle modern bilimi birleştiren bu çalışmada göreceğiniz gibi kuantum fizikçileriyle kutsal metinler aynı şeyi tekrarlamaktadırlar: Her şey titreşimdir.

SINIR ÖTESİ

SINIR ÖTESİ

GALAKTİK GEN

Will HART, Sy: 400

Tarihin neresinde durduğumuzu bir daha sorgulamamız gerekiyor!... Klasik tarihin bize öğrettiği kronolojiyi dikkate alırsak, M.Ö. 1500'lerden öncesi, ilkel insanlardan oluşan ilkel kabilelerin dünyasıydı. Ancak bu ilkel dediğimiz toplulukların bizlere bıraktıkları mirasları incelediğimizde, tarihsel zaman sıralamasının altüst olduğunu görüyoruz. Onlar mı ilkeldi, yoksa biz mi onları anlayamayacak kadar bilgisiziz?

SINIR ÖTESİ

TAŞLARIN GİZLİ GÜCÜ

Nilgün SÖZER, Sy: 304

Bazı taşlar, evrendeki ve yerküredeki birtakım güçleri çekme, biriktirme ve yayma özelliklerine sahiptir. Çevrelerine belirli tesirler yaydıkları ve canlı organizmalar üzerinde hem psişik hem de fiziksel etkilerde bulundukları tespit edilebilen taşlara, eski uygarlıkların kültürlerinde ve ezoterik çalışmalarda "Tılsımlı Taşlar" ismi verilmiştir.

SINIR ÖTESİ

RUHSAL KORUNMA TEKNİKLERİ

Denning & Phillips, Sy: 224

Kitapta aktarılan tekniklerle Auranızı güçlü bir kalkan haline getirebilirsiniz. Böylelikle Auranız sizi sarıp sarmalayan koruyucu bir manyetik alana sahip olacaktır. Bu tekniklerin kökeni, binlerce yıllık ezoterik ve inisiyatik çalışmalarda uygulanan metotlara dayanır. Şimdi bu metotlar "New Age" yaşam kültürünün içinde bizlere aktarılmaktadır.

SINIR ÖTESİ

KORUYUCU MELEĞİNİZLE İRTİBAT

Richard WEBSTER, Sy: 320

Eğer zihninizden geçenleri gerçeğe dönüştürmeyi başarabilseydiniz, yaşamınız nasıl olurdu acaba? Bu soruya cevap veren pratik metotlarla dolu bir kitap... Size adım adım, görünmez rehberleriniz ile nasıl bağlantı kuracağınızı ve arzu ettiğiniz her şeyi nasıl bulabileceğinizi gösteriyor... Size farklı bir dünyanın kapılarını aralayacak.